

Giới thiệu Thiên Vương

Bạn đang đọc truyện Thiên Vương của tác giả Khiêu Vũ trên trang đọc truyện online. “Có lẽ ta nghĩ mình là người rất may mắn.....Như quả hết thấy chẳng có chuyện gì phát sinh mà nói, e rằng ta hiện giờ vẫn còn đang bon chen trên con đường cái tại thành thị mỗi ngày, giống như hàng ngàn hàng vạn người, sống một cuộc sống xoàng xĩnh, tầm thường. Ta không rõ là bản thân ta đã thay đổi vận mệnh, hay là chính vận mệnh đã tìm ra ta. Hết thấy mọi chuyện... đều bắt đầu trong ngày sinh nhật thứ 18 của ta. Kể từ ngày hôm đó, vận mệnh của ta đã thay đổi. Ta ban đầu còn nghĩ rằng mình may mắn, có điều rất nhanh ta đã phát hiện ra rằng, tất cả mọi thứ đều không đơn giản như mình tưởng tượng. Bởi vì... thế giới này không có sự công bằng, từ trước tới giờ chưa từng có một sự công bằng! Ta tên là Trần Tiêu, bởi vì cha ta họ Trần, còn mẹ ta họ Tiêu. Lúc mới sinh, thầy tướng số nói rằng ta ngũ hành khuyết thủy, cho nên đem chữ ‘Tiêu’ trong tên ta đổi thành chữ Tiêu trong tiêu sái. Ta sinh ngày 5/5, cho nên từ nhỏ đã có một biệt danh. Tất cả thân nhân bằng hữu đều thích gọi ta là ‘Tiêu Ngũ’. Vận mệnh của ta bắt đầu từ ngày 5/5, cũng thay đổi kể từ ngày đó...”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Vương Tử Gặp Rủi Ro

Đình đông ~ Cánh cửa của cửa hàng bị đẩy ra, tiếng chuông reo lên.

“Hoan nghênh quý khách ~”

Trần Tiêu mặc một bộ đồng phục của cửa hàng fast-food nhanh chóng cúi người, ân cần chào hỏi, mỉm cười bộc lộ ra chức nghiệp của mình với vị khách vừa mới tới. Khuôn mặt hân hoan tràn trề, ngũ quan tuấn tú, song sắc mặt lại có phần nhợt nhạt, có vẻ như là một người văn nhọc.

Vị khách mới đến ngả mũ xuống, để lộ ra một khuôn mặt xinh xắn, đôi môi khẽ mỉm cười làm hiện lên hai núm đồng tiền nho nhỏ ở hai bên má. Khuôn mặt cô bé này tính ra cũng chỉ thuộc dạng thanh tú mà thôi, hoàn toàn không phải là đại mỹ nữ gì hết, nhưng chính hai cái lúm đồng tiền phối hợp với nụ cười đáng yêu này đã khiến cho nàng tăng thêm mấy phần động lòng người.

Trần Tiêu nhìn rõ người vừa đến, lúc này mới vươn thẳng người, thở dài: “Cô đến muộn rồi, không sợ giám đốc sẽ trừ lương của cô sao?”

Cô gái lè lưỡi ra, làm bộ mặt quý đáng yêu: “Không sợ! Em biết anh nhất định sẽ giúp em viện cớ...” Trong miệng mặc dù nói không sợ, có điều ý thức vẫn cẩn thận quan sát đánh giá, đưa hai mắt liếc ra phía sau quầy.

“Giám đốc không có ở đây- uh, còn nữa, lúc này khi bà ấy hỏi cô, tôi nói với bà ấy rằng cô đã đi giao hàng bên ngoài rồi.” Trần Tiêu nhìn cái đồng hồ treo trên tường, sau đó rút từ trong ví ra một cái phiếu đặt hàng: “Này, lát nữa lấy cái này đưa cho bà chủ xem, đừng có bán đứng tôi đó a.”

“Cảm ơn, hôm nào nhất định sẽ giới thiệu mỹ nữ cho anh làm quen.” Cô bé hi hi cười nhận lấy, đoạn chạy sang phòng dành cho nhân viên, thay đồng phục vào rồi cùng đứng ở sau quầy với Trần Tiêu. Nàng thắt một bím tóc đuôi ngựa gọn gàng, để lộ ra khuôn mặt không hề dùng qua son phấn hóa trang, khiến cho cái vẻ thanh xuân của một cô bé ở tuổi này càng hiện ra một cách rõ nét.

Trần Tiêu cũng không nói nhiều với nàng nữa, đeo găng tay công tác vào, cẩn thận cắt bánh, bắt đầu làm bánh sandwich.

Cô bé thấy Trần Tiêu không nói gì, trong ánh mắt thoáng có chút thất vọng, suy nghĩ một lát rồi chủ động nói: “A, hôm nay là cuối tuần rồi, sinh ý không tốt lắm, nói không chừng có thể được nghỉ sớm. Em nghe nói ở phố tây hôm nay có bán hàng giảm giá. Hay là sau khi nghỉ làm, chúng ta cùng đi xem có được không? Chẳng phải anh từng nói là muốn mua một chiếc MP4 hay sao?”

Trần Tiêu nghe thế, thoáng suy tư một lát rồi bình tĩnh lắc đầu: “Không được, tôi còn có việc khác.”

“Hả? Anh lại kiếm thêm công việc khác nữa à?” Cô bé đáng yêu tròn xoe đôi mắt.

“Ừ, gia sư.” Trần Tiêu tựa hồ không muốn nhiều lời, chỉ đơn giản trả lời một câu, rồi lại cúi đầu cặm cụi làm việc.

oOo

Hôm nay cuối tuần, các trường học, công ty đều nghỉ, cửa hàng fast-food đương nhiên là bị ảnh hưởng, có điều sau 9:30 thì sinh ý ngược lại tốt hẳn lên.

Khách hàng đến tám phần là các nữ sinh đi thành đôi thành ba, các cô bé này từ 12 đến 22 tuổi đều có, nhìn qua bộ dáng thì đại đa số đều là học sinh sinh viên, cuối tuần có thể ngủ nướng ở nhà, vậy mà lại cuống cuống phi tới đây ăn bữa sáng.

Nhìn thấy cảnh này, cô bé phục vụ kia cũng chẳng lấy gì làm lạ, thở dài - đám nữ hải từ này, chẳng qua là đến để ngắm Trần Tiêu mà thôi.

Từ sau khi Trần Tiêu đến cửa hàng fast-food nhỏ này xin việc, rất nhanh, tựa hồ như toàn bộ đám nữ sinh quanh vùng đều biết ở đây mới có một nam nhân viên phục vụ trẻ tuổi vô cùng tuấn tú.

Trần Tiêu vóc người thon dài, thân thể cao lớn, để lộ ra ngũ quan tinh xảo thanh tú, không thích nói chuyện, song bộ dạng lúc mỉm cười hết lần này đến lần khác đều làm cho đám tiểu nữ sinh phải rú lên là “Sát thương lực”, tướng mạo tuấn mỹ còn hơn cả các anh chàng đẹp trai giàu có trên TV, hơn nữa hẳn còn là một sinh viên ở một trường danh tiếng, khí chất thoát tục, đúng là hình mẫu “Vương tử điện hạ” mà đám tiểu nữ sinh này thích nhất.

Từ sau khi hắn đến nơi này làm việc, trong số khách đến cửa hàng, tỷ lệ nữ giới trẻ tuổi tăng lên gấp bội, bất kể là bữa sáng, bữa trưa hay bữa tối, cửa hàng luôn có những cô bé tùm năm tùm ba đến ngắm Trần Tiêu. Đám nữ hài tử này tới mua đồ ăn song lại không đem đi, một tay cầm cốc một tay cầm sandwich khoái chí ngồi cùng nhau ở cửa hàng đến tận nửa tiếng đồng hồ, thậm chí còn có người chống khuỷu tay xuống bàn hai tay nâng cằm, ánh mắt như thanh tra chăm chăm quan sát Trần Tiêu ở phía sau quầy.

Hừ! Một đám hoa si!

Không biết tại sao nữ nhân viên đáng yêu kia hôm nay trông thấy đám nữ khách này lại càng khó chịu hơn, trông thấy hai con bé tuổi tác chẳng qua chỉ mới 14-15 tuổi cứ ngang nhiên nhòm chăm chăm vào Trần Tiêu mà chảy nước miếng, không khỏi trong lòng sinh ra tức giận.

Đáng ghét hơn nữa chính là... cái quầy dài như vậy, rõ ràng có hai nhân viên là mình và Trần Tiêu, vậy mà đám tiểu nữ sinh này lại cứ xếp thành hàng, nhất định phải đợi Trần Tiêu đến tính tiền!

Thật sự là càng nghĩ càng giận!

Nữ nhân viên vừa định phùng mang trợn mép với dãy hàng đợi trước mặt mình, thì bỗng thấy có hai người khách đến trước mặt: một nam, một nữ. Từ bộ dạng thân mật thì rõ ràng là một đôi tình lữ. Nữ nhân viên mở to đôi mắt, ra vẻ cười ngọt ngào: “Xin hỏi hai anh chị muốn ăn gì ạ?”

oOo

Trần Tiêu thoăn thoắt hoàn thành chiếc bánh sandwich ngon lành trong tay, sau đó mang một cốc đồ uống có ga lên.

Động tác của hắn nhanh mà không loạn, ngón tay mềm mại linh hoạt, sắc mặt vẫn bình thản như nước, thậm chí có rất nhiều khách tập trung trước quầy thu tiền, về mặt hắn vẫn luôn thản nhiên như vậy - đương nhiên, trong mắt đám tiểu nữ sinh này, thì đó chính là biểu hiện “Lạnh lùng” mà.

Trần Tiêu có thể mơ hồ cảm thấy được, đám nữ hài tử ngồi ở trong quán kia, một bên thì nhai một bên thì trộm đánh giá chính mình, thậm chí có những cô bé nhìn mình xong rồi lại rí tai thì thào, tựa hồ đang đàm luận cái gì đó.

Những chuyện này hẳn cũng đã quen rồi.

Hắn biết nội dung đàm luận của đám nữ hài tử này là gì. Thực tế từ nhỏ thính giác của Trần Tiêu cũng rất nhạy bén, giữa tiếng ồn ào, cũng có thể nghe được hai cô bé ngồi ở gần quầy nhất đàm luận cái gì “vương tử điện hạ gặp vận rủi ro...” thì thầm với nhau.

Vương tử điện hạ gặp rủi ro...

Trần Tiêu trong lòng cũng thầm cười khở.

Đám nữ hài trên thế giới này, lớn rồi mà vẫn còn nói những nói cuội a.

Có điều với Trần Tiêu cũng chẳng có vấn đề gì - hắn đã quen với việc bị người ta đàm luận, nhất là kể từ sau chuyện phát sinh từ hai năm trước.

Trần Tiêu năm nay 18 tuổi, bởi vì mẹ họ Tiêu, cho nên cha mẹ lúc đặt tên cho hắn mới đặt là Trần Tiêu. Có điều sau khi nghe thầy tướng số nói hắn ngũ hành khuyết thủy, mới đem “Tiêu” đổi thành “Tiêu” trong tiêu sái.

Mặc dù hắn mới chỉ là một nam hài tử 18 tuổi, song cái loại khí chất trầm ổn này thực sự là rất hiếm có.

Từ nhỏ cha và mẹ hắn cũng rất ít khi ở bên cạnh hắn. Cha mẹ tựa hồ như đều thuộc một nhóm nghiên cứu nào đó... Thật khó để tưởng tượng, cha mình, một người quanh năm suốt tháng đeo bộ mặt nghiêm túc lạnh như băng, tựa như quái nhân trong các bức tranh khoa học, tại sao lại có thể lấy được người vợ xinh đẹp tựa hoa như vậy chứ?

Cũng bởi vì các mối quan hệ công tác, cha mẹ Trần Tiêu suốt ngày bốn ba trong và ngoài nước, nhất là khi Trần Tiêu mới lên ba, cha mẹ đã bắt đầu làm nhân viên cho một hạng mục nghiên cứu phát triển không rõ ràng tại Bắc Mỹ.

Cuối cùng đại khái là nhờ vào năng lực siêu cường, công trình nghiên cứu họ đã thu được lợi nhuận lớn. Từ nhân công biến thành thân phận ông chủ, thời gian của hai vợ chồng trở nên quý hơn vàng, cả hai suốt ngày đi công tác thì còn thời gian đâu mà chăm sóc cho con cái nữa?

Cho nên Trần Tiêu từ nhỏ đến lớn đều sống trong ký túc xá của trường, vì muốn cho con mình giữ lại “Truyền thống đất nước”, cha mẹ đã không đưa hắn sang Bắc Mỹ mà mời một bà đi tới chăm sóc hắn hàng ngày. Cho nên Trần Tiêu từ nhỏ đã quen với cuộc sống tự lập - khi hắn mới 9 tuổi thì đã biết tự mình nấu cơm và canh khoai tây trứng rồi.

Cha mẹ có vẻ rất giàu, tổ chức nghiên cứu tại Bắc Mỹ họ tựa hồ đãi ngộ rất trọng hậu, cho nên Trần Tiêu từ nhỏ đã chẳng thiếu tiền. Có điều song thân

mãi mê công tác, cho nên cả năm cũng chẳng hề thấy mặt.

Cần thận nhớ lại một chút, bắt đầu từ năm 4 tuổi, hàng năm 365 ngày, đại khái là gặp cha mẹ không quá 4 lần. Tình hình này vẫn cứ kéo dài cho tới năm Trần Tiêu 16 tuổi.

Hôm đó hần đang ở trường thì thấy người di vốn vẫn thường xuyên chăm nom mình ở nhà hai mắt sưng đỏ đến trường học đón mình về.

Kể đó, hần phải đón nhận một tin tức khủng khiếp: Cha mẹ tại nơi nghiên cứu phát triển nọ, trong quá trình nghiên cứu đã xảy ra một sự cố lớn, cha mẹ đã cùng bỏ mạng trong sự cố đó, chết trong phòng thí nghiệm.

Sau khi trải qua quá trình khám xét, vì để xảy ra sự cố ngoài ý muốn, cho nên tổ chức nghiên cứu nọ đã phải giải thể, nghe nói là phá sản, cha mẹ lúc trước đã đem toàn bộ gia sản đầu tư vào công trình nghiên cứu nọ, kết quả là sau khi thiệt mạng trong sự cố, khoa nghiên cứu bị giải thể, toàn bộ gia sản cũng tiêu tan. Đáng thương cho Trần Tiêu, một đứa bé mới có 16 tuổi, cũng chỉ nhận được một chút tiền trợ cấp mà thôi.

Sau đó, có một số người đến, đem toàn bộ tư gia, nhà lầu xe hơi, biệt thự, đồ đạc trong nhà hần tịch thu sạch. Mãi sau này Trần Tiêu mới biết, cha mẹ trong quá trình nghiên cứu với tổ chức nọ, trong đường lối đã xuất hiện những hướng khác nhau, lại vẫn tiếp tục kiên trì nghiên cứu của mình, không tiếc công sức, vì cần kinh phí cho nghiên cứu đó, đã đem toàn bộ gia sản thế chấp cho ngân hàng.

Vốn là con nhà giàu, vậy mà chỉ sau một đêm đã biến thành tay trắng. May là cha mẹ năm đó trong khi làm ăn phát đạt, đã để lại căn nhà cũ đứng tên Trần Tiêu, do đó mới không bị ngân hàng tịch thu.

Trần Tiêu sau khi dùng tiền trợ cấp làm ma chay cho cha mẹ xong, không than vãn lấy một lời, quay về căn nhà cũ.

Lúc đó thấy hần mới là đứa trẻ chưa trưởng thành như vậy, đột nhiên gặp phải một đả kích nặng nề đến thế, chỉ sợ mười phần thì đến chín sẽ hỏng mắt. Có điều Trần Tiêu từ nhỏ đã quen với cuộc sống tự lập, khả năng chịu đựng thần kỳ đến đáng ngạc nhiên, đã giúp cho hần trụ lại được.

Chỉ có điều từ đó lại càng trở nên trầm mặc, không thích nói chuyện.

Hần lúc còn nhỏ vẫn thường bị người ta ghê lạnh - lúc trước khi gia cảnh vẫn còn sung túc, người thân trong nhà đối xử với mình rất thân thiết, có điều sau khi gia đình mình gặp rủi ro, đám họ hàng này đối xử với mình kính nhi viễn chi cứ như là sợ đụng phải một thứ dịch bệnh vậy. Cái loại chú chú bác bác gì mà mới sau tang lễ chẳng thấy mặt mũi một người nào rồi.

Trần Tiêu căn bản cũng chẳng muốn dựa dẫm vào những người này - năm đó hần đã 16 tuổi rồi, theo luật mà nói đã có thể xem như là trưởng thành, hơn nữa những năm gần đây cũng chẳng thích gặp mặt những người thân thích này nữa.

Người duy nhất khiến cho Trần Tiêu vẫn còn có chút cảm khái chính là người di từ hồi trước vẫn luôn chăm sóc cho mình, một người phụ nữ ngoài 40 tuổi hòa ái ôn hòa, đã làm công cho gia đình mình nhiều năm, khi nhà mình xảy ra chuyện, người di này đã không bỏ Trần Tiêu, thậm chí trong đầu còn có ý nghĩ muốn nhận nuôi hần: bà cùng Trần Tiêu chẳng hề có chút quan hệ máu mủ nào, một người phụ nữ đi làm thuê, thu nhập cũng không cao, hơn nữa còn phải nuôi dưỡng con gái ăn học, vậy mà lại có ý nghĩ lương thiện này, cũng đủ khiến cho Trần Tiêu cảm động rồi.

So với những kẻ được gọi là thân thích kia, bà di này lại trở thành người thân cận nhất với mình. Có điều Trần Tiêu kiên quyết cự tuyệt theo bà về nhà, mà kiên trì một mình sống ở gian nhà cũ.

Vì cuộc sống, đã mất đi nguồn cung cấp kinh tế, Trần Tiêu bắt đầu đi làm kiếm tiền.

Hần vốn được coi là con nhà giàu, khi cha mẹ còn sống gia cảnh cực tốt, sống trong biệt thự, còn có nhà lầu xe hơi, cũng đều thuộc tầm cỡ quốc tế. Hần từ nhỏ đã cực kỳ thông minh, đại khái là di truyền từ sự thông minh của cha mẹ vốn là những quái nhân trong ngành khoa học, từ nhỏ đã có thể chơi giỏi piano, 14 tuổi dám lái ô tô trên đường cao tốc với tốc độ lên đến 200 km/h, 15 tuổi đã có thể sử dụng computer ***** các nhà ở bên ngoài, trước năm hần 16 tuổi khi tin dữ về cha mẹ truyền đến, hần đã bắt đầu học karate, chuẩn bị thi cao đoạn rồi.

Thật khó tưởng tượng, một thiếu niên nhà giàu từ nhỏ chẳng phải lo lắng đến chuyện cơm áo như vậy, dưới tình huống đó lại vẫn có thể vượt qua được. Chắc hẳn là nhờ vào cái tính kiên trì nhẫn nại do cha mẹ - các quái nhân khoa học di truyền lại.

Hần ban ngày đi học, buổi tối đi kiếm việc làm. Hần làm bảo trì cho một công ty máy tính, chơi piano trong quán rượu, thậm chí còn làm cả nghề đóng gói trong siêu thị. Mặc dù tuổi còn nhỏ, tìm việc rất khó, song tâm tư hần rất nhạy cảm, nói chuyện thật thà - cộng thêm vẻ ngoài đẹp trai sáng láng, dần dà cũng đã có thể tự nuôi sống chính mình.

Tỷ như cái cửa hàng fast-food này, từ sau khi hần đến xin việc, đã hấp dẫn các nữ sinh ở các trường xung quanh tới ăn uống, làm cho bà giám đốc ở phía sau âm thầm cười trộm không biết bao nhiêu lần. Trần Tiêu thậm chí còn biết rằng, chuyện cũ về gia thế của mình, rất nhiều chuyện chính là do bà giám đốc bất lương này cố ý để lộ ra cho đám nữ sinh kia biết, dùng làm đề tài đàm luận.

Kết quả, cửa hàng fast-food sinh ý càng ngày càng tăng, bà chủ đương nhiên là tiền vào như nước rồi.

Thậm chí ngay cả trong lúc khó khăn nhất, Trần Tiêu cũng chưa từng làm việc xấu: Thực tế, đã có lần cùng một hacker mũ đen quen biết ***** các website, muốn kéo hần cùng “Kinh doanh”: làm giả và phá mã thẻ tín dụng.

Hần lúc ấy trong túi chỉ còn đủ trang trải chi phí trong một tuần, đối mặt với một đề nghị hấp dẫn như vậy mà lại dứt khoát cự tuyệt.

Bởi vì, lúc còn nhỏ, cha hẳn từng nói: Làm người sống ở trên đời, luôn phải sống một cách chính trực! Nếu con làm điều xấu, mặc dù không bị người ta bắt được, song dù có chạy thoát thì cũng không thoát khỏi lương tâm của chính mình.

Mặc dù cảm tình giữa cha mẹ cùng Trần Tiêu cũng không quá sâu sắc, song hẳn vẫn khắc ghi những lời ấy.

Không có xe hơi đắt tiền, Trần Tiêu đạp xe đạp đi học, đi làm. Không có biệt thự cao sang, sống trong một căn hộ cũng đủ để hài lòng. Không có cơ hội ra vào các quán bar xa hoa, đối với Trần Tiêu cũng chẳng khác gì ăn uống ở một quán nhỏ ven đường.

Trong cái rủi cũng có cái may, cha mẹ trước khi qua đời, đã dồn toàn bộ học phí siêu đắt tại trường đại học danh giá mà Trần Tiêu đang theo học, toàn bộ thanh toán hết một lượt.

Nếu không, với tiêu chuẩn học phí của trường đại học dành cho quý tộc có danh tiếng nhất tại thành phố này, dựa vào tiền công kiếm được của Trần Tiêu cũng không thể kham nổi.

“Oa, chính là anh ấy a... Con nhà giàu gặp rủi vậy à!”

“... Đúng vậy, nom cũng đẹp trai đó chứ...”

“Oa, cậu nhìn chàng kia, đang nhìn sang bên này đây!!”

Đám nữ sinh trong mắt toàn là sao với sao.

Trần Tiêu nhú mồm, xoay người đi vào trong, để lại sau lưng một đám tiểu nữ sinh thất vọng thờ dài.

Tối giữa trưa, Trần Tiêu dừng công việc, thay lại đồ của mình, nói chuyện sơ qua với giám đốc rồi định rời đi.

“Trần Tiêu.” Nữ nhân viên đáng yêu kia bỗng gọi hắn một tiếng, đứng ở sau quầy nhìn Trần Tiêu, híp mắt cười ngọt ngào - mắt nàng cũng không lớn, có điều khi cười rộ lên thì lại có phần cong lên, càng tô điểm cho vẻ đáng yêu: “Chà, hôm nay là sinh nhật anh đúng không?” Nói xong lại khe khẽ thì thầm: “Em nhìn trộm qua danh sách đăng ký nhân viên.”

Trần Tiêu chết lặng đi, cô bé kia liếc qua thấy bà chủ không để ý, bèn lặng lẽ lôi từ trong ví ra một gói quà được bọc rất cẩn thận, đưa cho hắn, híp mắt cười nói: “Chúc mừng sinh nhật.”

“... Cảm ơn.” Trần Tiêu vẻ mặt chút mất tự nhiên.

Món quà trong tay này cũng không lớn, có điều, trông bề ngoài thì hiển nhiên không phải là đồ do công ty đóng gói, mà là do vị đồng nghiệp này tự tay bọc.

Hắn suy nghĩ một chút, rồi lễ phép mở cái hộp này ngay trước mặt, bên trong là một cái MP4 mới cực kỳ tinh xảo.

Hắn có phần sững sốt, nhìn cô bé đang đứng trước mặt.

Cô bé liền nháy mắt: “Lần trước anh đã nói là thích cái này mà. Trí nhớ của em cực kỳ tốt đấy!” Trông thấy vẻ mặt của Trần Tiêu, nàng mau mắn đề thêm một câu: “Không được nói là không thích đấy! Em buổi sáng lúc ra khỏi cửa mới nhớ ra là quên đem theo nó, nửa đường lại vòng về nhà lấy, kết quả mới đến muộn.”

Nói xong, lại dịu dàng nói: “Anh, nếu cảm thấy bất khoản... vậy thì đến ngày sinh nhật em, anh cũng tặng em một món đồ là được.”

Đã nói như vậy, Trần Tiêu cũng không cự tuyệt nữa, suy nghĩ một chút rồi gật đầu nhận lấy, nụ cười rất chân thành: “Cảm ơn cô.”

Thấy ánh mắt cô gái thoáng có chút ngượng ngùng, sau bao nhiêu tháng bị nhiều tiểu nữ sinh nhìn như vậy, hẳn chẳng lẽ còn không biết tâm tư của đồng sự này hay sao?

Trong lòng thờ dài, song rốt cuộc cũng không tiện nói cho cô bé này biết kết hoạch vốn có của hắn: Hắn định làm ở cửa hàng fast-food tới cuối tháng này rồi sẽ nghỉ việc. Bởi vì hắn mới tìm được một công việc mới là đi làm gia sư, chung quy thì cũng tốt hơn là cứ ở đây, ngày nào cũng bị một đám đồng nghiệp nữ sinh qua lại chiêm ngưỡng.

... Ừ, đợi đến sinh nhật của cô ta, lại tặng cô ta một món quà là được rồi.

oOo

Rời khỏi cửa hàng, dắt từ phía sau ra chiếc xe đạp của mình, Trần Tiêu bước đi, cảm thấy điện thoại trong túi rung lên, rút ra nhìn, trên điện thoại hiện ra một dãy số lạ... mặc dù không biết, song hắn nhận ra dãy số ở đầu chính là mã số của nước ngoài.

Do dự một lát, hắn cũng nhấn phím trả lời....

“Là Trần Tiêu tiên sinh ở đầu dây có phải không?” Tiếng một người đàn bà xa lạ vang lên, nghe giọng thì hẳn là không còn trẻ nữa.

Âm thanh trong điện thoại rất ồn ã, tựa hồ như bên cạnh người đối thoại còn có tiếng của những người xung quanh nữa.

Hơn nữa, ngôn ngữ của đối phương chính là Anh ngữ chuẩn.

May mà từ nhỏ cha mẹ đã đi công tác ở nước ngoài, cho nên Anh văn của Trần Tiêu từ nhỏ đã rất thành thục.

“... Vâng.” Trần Tiêu trả lời.

“Xin hỏi kiện đồ vật đó, ngài đã nhận được chưa?”

“Đồ vật? Đồ vật gì?” Trần Tiêu có chút mơ hồ, không phải là nhận làm người đẩy chứ?

“Ngài là Trần Tiêu, địa chỉ là số XX, đường XX, phố K, có đúng không?” Người ở đầu dây nọ ngữ khí có vẻ rất khẩn trương, có phần lo lắng.

“Địa chỉ không sai, nhưng xin cho hỏi bà là ai?”

“Địa chỉ đúng là được. Ngài đang ở bên ngoài phải không? Xin ngài hãy lập tức về nhà, bằng mọi giá thu hồi kiện đồ vật nọ - chuyện này rất quan trọng!”

“Bà là...”

“Tu tu...” Đối phương đã gác máy.

Trần Tiêu nhú mày suy nghĩ một chút, cũng không nghĩ ra chuyện gì cả, dù sao thì hán cũng phải về nhà thay quần áo, buổi chiều đi gia sư, cũng chẳng buồn nghĩ ngợi nữa, phóng lên xe đạp thẳng một mạch về nhà.

Căn nhà cũ của Trần Tiêu, là nơi ở của cha mẹ khi mới kết hôn.

Nói là “nhà cũ”, song kỳ thật niên đại còn rất mới.

Một căn hộ gồm 3 phòng, diện tích 100 mét vuông. Đối với người bình thường mà nói thì diện tích cũng không phải là nhỏ. Trong lúc kinh tế khó khăn, Trần Tiêu đã từng tính đến việc mình chỉ ở trong một phòng, còn đem hai gian còn lại cho thuê thu lấy một ít tiền trang trải cho cuộc sống của mình.

Có điều sau đó hán đã bỏ đi ý niệm trong đầu này. Hán biết tính mình, bởi vì từ nhỏ cha mẹ không ở bên cạnh, cho nên tính tình có phần cô độc hơn so với những bạn cùng lứa tuổi, không thích bị người khác quấy rầy không gian của mình. Đặc biệt là sau khi cha mẹ qua đời, lại không thích nói chuyện. Sau khi tìm bạn cùng phòng, nếu không hợp nhau thì cũng sẽ dẫn đến phiền toái. Về sau đi làm cũng dần kiếm được tiền, cuộc sống cũng không có vấn đề gì, thành ra dứt khoát không để cho vấn đề này làm bận tâm nữa.

Đạp xe một hồi thì về đến nhà, vào nhà thay giày rửa mặt uống nước- vào tháng 5, ở phía nam thành thị nhiệt độ đã tăng cao, hán lại vừa cưỡi xe về, mặt không ít mồ hôi, cho nên gần như đã quên khuấy đi cuộc điện thoại kỳ quái vừa rồi.

Vừa thờ dốc một hồi thì bỗng thấy chuông cửa vang lên.

Mở cửa nhìn ra, bên ngoài cửa có mấy người đàn ông vận đồng phục trắng đang đứng.

“Trần Tiêu tiên sinh?” Trong đó một người ân cần lên tiếng. Sau khi thấy Trần Tiêu gật đầu, hán đưa ra một tờ giao hàng: “Chúng tôi nhận sự ủy thác giao tận tay ngài gói đồ này, xin mời ngài hãy giao chứng minh thư ra, sau đó ký nhận.”

Nhìn quần áo của những người này dường như không khác gì so với những nhân viên của những công ty viễn thông quốc tế, có điều dấu hiệu trên chế phục của bọn họ lại không hẳn là “DHL” hay “TNT” như những công ty phổ biến mà Trần Tiêu quen thuộc.

Mà là một chữ “PS”.

PS? Đây là công ty của nước nào nhỉ?

Hơn nữa, đằng sau mấy người đàn ông này, trên bậc thang còn có một vật cao bằng người, thể tích tương đương với một cái tủ lạnh, bên ngoài được bao quanh bởi một lớp vỏ bằng nhựa - chẳng lẽ lại là một cái tủ lạnh?

Ai lại gửi cho ta một cái tủ lạnh nhỉ? Lại còn gửi từ nước ngoài về nữa? Vận chuyển bằng đường không một cái tủ lạnh lớn như vậy, chi phí vận chuyển thậm chí còn hơn cả giá của tủ lạnh ấy chứ...

Có chút mờ mịt về xuất xứ, đối phương lại xác minh một cách chính xác, Trần Tiêu có phản nghi hoặc đặt bút ký vào tờ giấy nhận hàng.

Mấy nhân viên vận chuyển đem cái “Tủ lạnh” nọ dỡ xuống rồi vận chuyển vào trong phòng, sau đó lịch sự chào hỏi rồi cáo từ.

Còn lại một mình Trần Tiêu, nhìn cái vật to lớn trước mắt mà tròn mắt há hốc mồm.

Chỉ một lát sau, hán vỗ đầu, tìm con dao rồi mở bao!!

Luống cuống tay chân một hồi, sau khi mở lớp vỏ được đóng gói cực kỳ nghiêm mật ra, Trần Tiêu liếc mắt thấy bên trong một thứ gì đó...

Leng keng!

Con dao rơi xuống đất, nảy lên hai cái. Mà Trần Tiêu thì ý thức đình trệ lui lại mấy bước, trợn mắt há hốc mồm nhìn cái “Tủ lạnh” trước mắt này.

... Ách, nói như thế nào nhỉ. Xét về mặt ý nghĩa thì đây hẳn là một cái “Tủ lạnh”, hoặc cũng có thể gọi là một cái “Ngăn làm lạnh” hay đại loại như vậy.

Bên trong thứ đồ này được làm bằng kim loại, còn vỏ ngoài là pha lê trong suốt... lớp pha lê đó rõ ràng là được gia cố thêm.

Xuyên thấu qua lớp pha lê, trong chiếc tủ lạnh này phảng phất còn có hơi lạnh nhàn nhạt tỏa ra xung quanh.

Nhưng... đó không phải là điều quan trọng nhất!

Quan trọng nhất chính là: Trong cái tủ lạnh này, có một người!!

Một nữ hài tử nếu nhìn thoáng qua thì tuổi tác không lớn hơn mình, mái tóc dài màu vàng nhạt xõa ra, đôi mắt khép lại, ngũ quan cân đối, rõ ràng là một trang tuyệt sắc mà từ trước tới nay mình chưa từng gặp qua bao giờ! Làn da trắng nõn tựa như không bút nào tả xiết, cho dù ở bên trong tủ lạnh song cũng không hề có vẻ gì là cứng nhắc cả.

Một hàng lông mi dài bao quanh mắt nàng, tựa như đang rơi vào trong một giấc mộng ngọt ngào, cái mũi thanh tú nhô cao, vô cùng tinh xảo trang nhã, ngay cả lúc ngủ say cũng toát lên một loại vẻ đẹp kinh tâm động phách.

Song chủ yếu là...

Cô bé trong tủ lạnh này, hai tay ôm trước ngực, đôi chân thon dài duỗi thẳng ra, thân thể yếu đuối duyên dáng nọ... không ngờ...

Không ngờ là hoàn toàn chẳng hề che đậy!!

Trần Tiêu nhìn đến ngây người...

Cạch!

Hắn hạ ý thức lùi lại phía sau một bước, nhưng dưới chân lại đụng phải lớp vỏ bọc bên ngoài, bỗng nhiên trông thấy một phong thư từ bên trong rơi ra.

Hít một hơi thật sâu, cố gắng tỉnh táo lại, Trần Tiêu nhanh chóng mở ra, thì thấy bên trong bức thư là những dòng chữ viết bằng tiếng Anh:

“Mr. Trần Tiêu,

Thật đáng tiếc, cuối cùng tôi lại phải quấy rầy ngài. Bưu kiện được gửi đến này, chính là di sản quý giá nhất mà cha mẹ ngài để lại. Tôi nhận được sự ủy thác chiếu cố cho ‘Child child’ của bọn họ 2 năm, song đến giờ, tôi không thể nào kế tục được sự ủy thác này nữa. Bất đắc dĩ, tôi đành tuân theo lời nhắn nhủ của cha mẹ ngài trước khi chết, khi tôi không thể tiếp tục công tác được giao này nữa, thì sẽ chuyển ‘Child child’ này cho ngài. Tôi tin rằng, ngài nhất định sẽ chiếu cố tốt cho di sản quý giá nhất mà cha mẹ ngài lưu lại này.

Cuối cùng, cha mẹ ngài, là những khoa học gia vĩ đại nhất mà tôi từng được gặp trong đời!

Chúc ngài may mắn!”

Ghi chú phía dưới là một từ tiếng Anh “Three”.

“Three... ba?”

Trên thế giới này lại có người lấy tên như vậy sao?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Mỹ Nữ Trong “ Tủ Lạnh”.

Dịch giả: giangjc

Biên tập : Lão Hồ

Nguồn: Kiếm Giới

Trần Tiêu ngẩn người nhìn chăm chăm vào phong thư, phải đến 5 phút sau hắn mới phục hồi phục lại tinh thần. Rồi lại cứ như thể là mình chưa kịp nhìn cho cẩn thận, cứ đưa tay lật qua lật lại phong thư xem xét tới mấy lần, có điều ngoại trừ mấy dòng viết trong thư ra, ở ngoài cũng chẳng còn nội dung gì khác.

Trong lòng hắn bỗng dấy lên một nỗi hoài nghi không thể giải thích nổi.

Một người, dùng một cái tủ lạnh đưa một cô gái không mảnh vải che thân tới.

Di sản quý giá nhất mà cha mẹ để lại?

Không phải là cha mẹ khi còn sống tại M quốc đã có con riêng đấy chứ?

Ách... chắc là không phải, cha mẹ là vợ chồng hợp pháp, nếu thật sự sinh con đẻ cái, thì cũng là đường đường chính chính cấp cho ta một cô em gái, việc gì lại phải đi giấu giếm kỹ như vậy.

Hắn lờ mờ hóa đơn giao nhận hàng đã được kí tên vừa nảy ra xem lại, nhưng nơi gửi hàng ở phía trên tờ hóa đơn lại bị để trống, không tìm được chút manh mối gì.

Trần Tiêu suy nghĩ một chút, rồi lại vớ lấy điện thoại, gọi lại cái dãy số kỳ quái lúc trước đã điện cho mình, có điều đường dây điện thoại không thông, chờ một lúc lâu mà vẫn chẳng thấy ai nhắc máy.

Lấy lại bình tĩnh, Trần Tiêu tiến thẳng tới bên chiếc tủ lạnh, trên bề mặt chiếc tủ kim loại này có một loạt các nút kỳ quái, chẳng biết có tác dụng gì, bên cạnh là mấy chiếc đồng hồ đo - Trần Tiêu ngó qua thì phát hiện một trong số đó chỉ nhiệt độ ở bên trong, còn những cái khác thì - chẳng hiểu gì.

Ách... chẳng lẽ đây là người máy do cha mẹ chế tạo ra? Mặc dù cha mẹ đều là dạng quái nhân khoa học nhất nhì hàng năm, có điều... cũng sẽ không rồi hơi đến thế chứ.

Lấy lại tinh táo một chút, Trần Tiêu bắt đầu cố gắng suy tư, có điều cứ nhìn cô bé xích lửa trong tủ lạnh này là lại không khỏi có chút phân tâm, chẳng vì lý do nào khác, mà bởi vì nàng... .

Quá đẹp!

Hàng lông mi tựa như búp bê ngoại quốc - chẳng biết là nàng đang bị đóng băng hay là đang chìm trong giấc ngủ nữa. Khuôn mặt điềm tĩnh nọ toát ra một vẻ thanh lệ khiến Trần Tiêu không sao miêu tả nổi, cái mũi tinh tế cùng cánh môi cứ như một thứ nghệ thuật tinh xảo, da dẻ trắng như tuyết, mặc dù bị vây quanh bởi hàn khí song vẫn giữ nguyên được sắc màu tươi tắn, mồm mỉm.

Trần Tiêu nhìn không nổi phải ngó qua vài lần, sau đó mới ngoảnh mặt đi, không vì một lý do nào khác, hắn cảm thấy mặt mình dường như đang đỏ dần lên.

Cô gái này chẳng những khuôn mặt tuyệt mỹ mà thân thể cũng thật mê người, đủ khiến cho một xử nam như Trần Tiêu cũng phải mặt đỏ tới tận mang tai. Mặc dù có chút xấu hổ trong lòng, nhưng Trần Tiêu cũng phải thú thật rằng, hai cái núm hồng hồng nhô lên ở trước ngực kia thực sự hấp dẫn đến mức ánh mắt mình phải dán chặt vào tới hơn 10 giây.

Ách... Làm sao mới có thể đưa cô ta ra nhỉ? Rốt cuộc đầu mới là công tác để mở a.

Trần Tiêu luống cuống tay chân tìm một hồi, có điều cuối cùng đành bắt đắc dĩ từ bỏ. Bởi vì mặc dù trên các nút công tắc này có văn tự chỉ dẫn, có điều những văn tự này không phải là tiếng Trung mà cũng chẳng phải là tiếng Anh. Trần Tiêu biết mẹ mình là một thiên tài ngôn ngữ, tinh thông tiếng Anh, Đức, Ý, thậm chí là cả một số ngôn ngữ cổ phương Tây nữa.

Hắn càng nhìn càng kinh hãi, nhìn không nổi lại đoán già đoán non về “người máy” kia.

Nhớ lại một bộ phim hoạt hình đã từng xem- nhất định cái tủ lạnh này là trang bị sinh tồn của nữ hài tử bên trong, mình mà cứ tùy tiện làm hỏng, liệu có gây ra thương tổn cho nàng ta không nhỉ?

Đáng chết là... cái tủ lạnh này ngay đến cả sách hướng dẫn bằng tiếng Trung, tiếng Anh cũng không có a.

Suy nghĩ một lát, Trần Tiêu dứt khoát đứng dậy, chạy vào phòng lõi tám trái giường ra bọc lấy cái tủ lạnh trong suốt.

Gì chứ, một cô gái xinh đẹp lại trần trụi như vậy, nếu cứ nhìn mãi thật sự khiến cho hắn trong lòng khó có thể “bình tĩnh” nổi.

Cả buổi chiều, Trần Tiêu ngồi trầm tư bên cạnh chiếc tủ lạnh, trong lòng hắn nghĩ tới các phỏng đoán khác nhau, có điều tựa hồ chẳng có cái nào tỏ ra thuyết phục cả.

Cha mẹ qua đời đã 2 năm, còn để cho một nhân vật thần bí gửi tới chỗ mình một cái “Di sản”, thật chẳng khác nào giáng xuống một sự trừng phạt cả.

Chống cảm ngồi ngắm nghĩ mãi suốt mấy tiếng đồng hồ, tới sắc trời đã dần dần trở nên âm đạm, Trần Tiêu mới vô tình liếc qua chiếc đồng hồ. . .

“Nguy rồi! Thiếu chút nữa quên mất là còn phải đi làm việc!”

Đó chính là nguồn kiếm thêm trang trải sinh hoạt phí cho hắn trong mấy tháng qua, hắn mau chóng đứng bật dậy, chạy vào phòng vệ sinh rửa mặt mũi, thay một bộ quần áo sạch sẽ để đi ra ngoài. Rồi lại nhin không nổi, ngó qua cái tủ lạnh bị bọc trong tấm trải giường một cái. . . làm sao bây giờ a?

Ài! Tạm thời cứ bỏ đó đã, chén com quan trọng hơn.

Sau khi đã dứt khoát xong, Trần Tiêu bèn khóa chặt cửa lại tới hai lần khóa, hắn mặc dù trong lòng có chút loạn, song phảng phất lại có một ý nghĩ nảy sinh trong đầu: Dù cho cô gái trong tủ lạnh kia có “Sống dậy”, khóa cửa rồi thì nàng cũng không thể nào chạy loạn ra ngoài được.

Ra khỏi cửa, cuộc sống tự lập từ nhỏ đã giúp Trần Tiêu có những tố chất bên trong vượt xa người thường, vì chén com của mình, mạnh mẽ thu liễm những tạp niệm trong lòng, phóng lên xe đạp đạp thẳng một lèo tới nhà cổ chủ.

Công việc này của Trần Tiêu là tìm được thông qua báo chí, một nhà gia cảnh không tệ muốn tìm cho con một thầy giáo dạy tiếng Anh, hơn nữa mức lương khởi điểm cũng khá cao, đang trong quá trình muốn đổi việc nên Trần Tiêu nhanh chóng dự tuyển.

Hai ngày trước hắn đã có dịp tiếp xúc với nữ chủ nhân của nhà cổ chủ, đó là một phu nhân tốt bụng hòa ái, ngoài 30 tuổi, tướng mạo đoan trang ưu nhã, được gìn giữ rất cẩn thận, cử chỉ cũng rất có giáo dục, nghe nói đang đảm nhận chân nhạc lý trong một nhạc đoàn, còn người chồng thì là một nhà kinh doanh.

Đại khái là về ngoài tuần mỹ, sáng sủa của Trần Tiêu đã giúp hắn tăng thêm được rất nhiều ấn tượng, hơn nữa hắn lại có xuất thân danh giá, tiếng Anh-Mỹ thì từ nhỏ đã được cha mẹ vốn theo đuổi việc nghiên cứu tại Mỹ quốc luyện cho thuần thục, rất nhanh đã được tuyển làm công việc này- mỗi tuần chỉ cần dạy hai buổi, song mức lương thì cao hơn nhiều so với công việc ở cửa hàng fast-food.

Vậy là sẽ nhanh chóng có thể thoát khỏi cái quán fast-food vốn luôn bị bà chủ đem ra làm “Mèo chiều tài” để hấp dẫn các tiểu nữ sinh đến ăn uống.

Đêm nay là ngày đầu tiên đi làm, không thể đến muộn được. Hắn phóng tới nhà cổ chủ, đó là một căn hộ cao tầng, sau khi bước vào, vị nữ chủ nhân thân thiện kia rất khách khí, bưng ra mời Trần Tiêu một chén trà.

Đáng tiếc, Trần Tiêu rất nhanh chóng đã phát hiện ra rằng công việc này không hề nhẹ nhàng chút nào.

“Đệ tử” của hắn là một tiểu nữ sinh năm nay mới 13 tuổi, đang học trung học năm thứ nhất, vốn khi nghe thấy cha mẹ muốn tìm cho mình một gia sư thì cũng không thích lắm, có điều khi vừa mới nhìn thấy Trần Tiêu thì ánh mắt đã lập tức phát sáng lên rồi!

“Oa! Anh là anh chàng đẹp trai ở quán fast-food a!!” Tiểu nữ sinh thiếu chút nữa đã phát thét lên chói tai, lập tức một tay kéo Trần Tiêu thẳng vào phòng mình, đôi mắt tràn ngập toàn sao là sao.

Cô bé này tướng mạo rất thanh tú, đôi mắt to, vận một bộ đồ ở nhà, trên chiếc áo T-shirt có hình chú chó Snoopi, hiển nhiên là bộ ngực còn lâu mới phát triển, có điều trên tay lại đeo rất nhiều thứ linh kinh chẳng hiểu là những gì nữa, vừa đi vừa rung lên đing đing đang đang.

“Em... Biết tôi à?” Trần Tiêu cười khò xoa xoa mặt mình.

“Đương nhiên! Em thường xuyên tới quán fast-food mà anh làm việc!” Cô bé tỏ ra vô cùng hứng thú.

Trần Tiêu thoáng sùng sốt, hắn trước khi tới xin việc đã từng nghe nói con của chủ nhà đang học ở một trường, cũng là một trường trung học cao cấp, có điều khoảng cách tới quán fast-food của mình cũng rất xa.

“Đề được thấy anh a.” Nữ hài từ tựa như nhìn thấu nghi hoặc của Trần Tiêu, có vẻ rất hưng phấn: “Không ngờ rằng anh lại tới nhà dạy em đấy nhé! Chúng ta thật có duyên phận a!! Em tên là An Kỳ, anh có nhớ em không?”

Sao... trong mắt toàn sao với sao...

Kế tiếp là 2 giờ gia sư tại nhà, Trần Tiêu rốt cuộc cũng lần đầu tiên bắt đầu hoài nghi, quyết định bỏ quán fast-food để đi làm gia sư của mình liệu có phải là một quyết định sai lầm hay không.

Làm việc tại quán fast-food đương nhiên là mỗi ngày đều bị một hàng dài đám nữ hài tử chiêm ngưỡng, có điều làm công việc gia sư, thì lại phải một đối một với một con bé chuyên “quấy rối”.

An Kỳ này dường như hứng thú đối với Trần Tiêu còn lớn hơn hứng thú đối với sách vở gấp N lần, hơn nữa mới tí tuổi đầu mà đã biết tán công Trần Tiêu, đôi mắt không ngừng phóng điện - thậm chí còn hận không thiếu chút nữa đã đưa tay ra vuốt ve thân thể đầy nam tính của Trần Tiêu rồi.

Mặc dù Trần Tiêu mới 18 tuổi, song từ nhỏ đã chú ý rèn luyện thân thể, vận động thần kinh có chút phát đạt, hơn nữa gần 2 năm lao động kiếm tiền nuôi thân cũng đã từng làm nhiều công việc nặng nhọc đã giúp thân thể hắn trở nên cường tráng, có điều vì thường xuyên phải đi làm đêm, thiếu ngủ khiến cho sắc mặt có phần nhợt nhạt, nên trông hắn cũng yếu đi một chút.

“Thầy giáo, anh giảng hay thật đấy.” Phóng điện ra...

“Thầy giáo, anh có biết không, đám nữ sinh chúng em đều rất thích đến quán fast-food ngắm anh nha.” Tiếp tục phóng điện...

“Thầy giáo, anh bao nhiêu tuổi rồi a? Có bạn gái chưa?” Lại phóng điện rồi...

“Thầy giáo, các bạn nói anh trước kia là con nhà giàu, có phải không?” Vẫn đang phóng điện...

“Thầy giáo, anh lớn như vậy rồi, sao không đi làm mình tính? Chẳng lẽ anh đi đường không gặp những người chuyên săn lùng sao à?” Phóng điện...

“Thầy giáo, anh có phải là xử nam hay không a?” Điện...

Trần Tiêu: “.....” Đưa tay lau mồ hôi hột trên trán.

May là, Trần Tiêu rất nhanh đã nghĩ ra biện pháp đối phó với cô ả.

“Ừ...” Trần Tiêu khe khẽ cười: “Tôi có thể trả lời các câu hỏi của em... có điều, có một điều kiện, sau này em muốn hỏi tôi bất cứ chuyện gì thì đều phải dùng tiếng Anh. Em phải hỏi đúng thì tôi mới trả lời. OK?”

“Tiếng Anh của em tốt rồi, không cần anh phải dạy...” An Kỳ vè mặt uể oải.

Có điều sau đó quá trình dạy học diễn ra rất thuận lợi.

Xem ra... cô bé này không phải là không chịu học tiếng Anh, mấy chót là có động lực hay không mà thôi.

oOo

9:00 tối.

Trần Tiêu rút cuộc cũng kết thúc ngày đầu tiên đi làm gia sư, trước khi về An Kỳ còn dường như không nhớ, cứ cuống quýt dặn dò: “Thầy giáo, tối ngày kia anh nhất định phải đến đúng giờ nhé! Nhất định, nhất định nha!”

May là Trần Tiêu từ hồi mới 16 tuổi đã trải qua rất nhiều kinh nghiệm đối phó với loại tiểu nữ sinh như thế này rồi, ứng đối cũng khá thông dong, mặc dù trong lòng đã muốn về cho mau rồi, song trên mặt vẫn bảo trì nụ cười lễ phép như cũ cáo từ.

Có điều bước ra khỏi phòng, lại nghe thấy trong phòng khách, vị nữ chủ nhân thân thiện kia đang nói chuyện qua điện thoại, hơn nữa nội dung đối thoại khiến cho Trần Tiêu không khỏi có chút xấu hổ.

“... Xã giao xã giao! Anh tối nào cũng đều đi xã giao hay sao! Đừng nghĩ rằng tôi không biết anh ở ngoài làm những gì! Anh... anh nói cái gì? Tôi nghi vợ nghi vẫn á? Tôi vô lý á? Trong mắt anh còn có cái nhà này hay không!”

Rầm!

Điện thoại rơi bịch xuống đất, nữ chủ nhân nọ hốc mắt ửng đỏ, khe khẽ rơi lệ, đột nhiên ngẩng đầu trông thấy Trần Tiêu đứng ở phòng khách, không khỏi đưa tay che lấy miệng, dường như đang muốn kéo lại tiếng nấc vào lòng.

“Ôi... xin lỗi, tôi, tôi phải về.” Trần Tiêu ho khan một tiếng, tận lực bảo trì sự bình tĩnh.

Nữ chủ nhân miễn cưỡng nở nụ cười, cũng không nói gì, tự mình đưa Trần Tiêu ra cửa, có điều trước khi khép cửa vẫn còn với lại một câu: “Xin lỗi, vừa rồi...”

Trần Tiêu lắc lắc đầu, ánh mắt bình tĩnh, tỏa ra một cái nhìn ôn hòa khiến lòng người như được an ủi: “Tôi vừa rồi chưa nghe thấy gì hết.”

Thấy nữ chủ nhân thần sắc giãn ra đôi chút, hần mới quay đầu rời đi.

“Ài, rốt cuộc là có nên đổi việc hay không đây.”

Trên đường Trần Tiêu cứ nghĩ mãi về vấn đề này, có điều càng về đến gần nhà, hần đã đình chỉ việc tự hỏi cái “Tiểu vấn đề” này rồi.

Trong nhà, còn có một “Đại phiến toái” đang chờ mình mà!

Tựa hồ có chút khẩn trương về nhà, mở cửa phòng, bên trong đèn tắt, bóng tối bao phủ, hần mới hạ ý thức thở phào nhẹ nhõm - nữ hài tử trong tủ lạnh kia, hình như chưa có “Sống dậy” a.

Song chỉ trong nháy mắt, hần bỗng như ngây dại!

Trong căn phòng tối, một bóng người đột nhiên từ trong phòng khách bước ra, trên dãy hành lang u ám, thân ảnh uyển chuyển kia cứ như ẩn như hiện, lảng lảng tiến tới, tựa như một u linh đến từ trong bóng tối...

A! Không không không! U linh thì không thể xinh đẹp như vậy được!

Trần Tiêu nhanh chóng lắc mạnh đầu, có điều nữ hài tử xích lõa kia đã đứng ngay trước mặt mình rồi.

Đôi mắt đã mở ra, trông mắt là một màu xanh lam băng giá thực sự hiếm thấy.

“Cô! Cô sống lại rồi? A không đúng, cô tỉnh lại rồi à??”

P/S: Trong truyện có nhắc tới một số quốc gia, nhưng để tránh đụng chạm đến vấn đề dân tộc nên từ giờ mình chỉ ghi chữ cái đầu của tên quốc gia đó.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Còn Có Đạo Lý Nữa Không A

Trần Tiêu cùng nữ hài tử đứng đối diện nhau ngay ở cửa, phải đến 10 giây sau hắn mới đột nhiên có phản ứng, vội vàng khép cửa phòng lại! Nói không chừng, nếu các vị hàng xóm tốt bụng xung quanh bỗng nhiên vô tình đi ngang qua, thấy bên cửa nhà mình có một cô gái trên người không một mảnh vải che thân...

Nữ hài tử này từ trong bóng tối quan sát Trần Tiêu, đôi mắt thuần khiết không chứa một tia tạp chất, tò mò nhìn hắn. “Cô...” Trần Tiêu đã bật đèn lên, lập tức thấy ánh sáng của ngọn đèn rọi lên thân thể xích lõa của cô gái, dưới ánh đèn, sắc da nàng nhẵn nhụi tựa như một bức tượng bằng ngọc vậy.

Hắn thả lỏng hít sâu vào một hơi, trống ngực đập rộn ràng, tức thì với tay tắt đèn rồi chạy như bay ra phòng khách, vớ lấy tấm trải giường bọc cái tủ lạnh, đi tới bên cạnh cô gái rồi quay mặt đi không nhìn nàng, vươn tay đưa tấm trải giường ra: “Cô phủ cái này lên người đi.”

Một giây... Không có phản ứng.

Năm giây... Vẫn không thấy có phản ứng.

Trần Tiêu có phần không giữ nổi bình tĩnh, thở dài: “Tiểu thư, mặc kệ cô là ai, cô chẳng lẽ không biết cứ phơi bày thân thể ra như thế rất dễ dẫn...” hắn vốn muốn nói “Đám sắc lang tới”, song lời ra ngoài miệng không biết thế nào lại đổi thành “đến cảm lạnh”.

“Cảm lạnh... là cái gì?”

Rốt cuộc, cũng nghe thấy cô nàng đóng băng này mở miệng rồi.

Thanh âm ôn nhu dịu dàng, như một thứ kẹo ngọt. Hai con ngươi màu lam lạnh lùng của cô gái tò mò nhìn Trần Tiêu.

“Cảm lạnh là...” Trần Tiêu cười khò, nhìn cô gái này một cách quái dị: “Không phải là cô cho tới bây giờ vẫn chưa từng bị cảm lạnh đấy chứ?”

Thấy cô gái vẫn không nhận lấy tấm trải giường trong tay mình, Trần Tiêu không thể làm gì khác hơn là đưa tay lên, nhắm mắt lại, mang tấm trải giường phủ lên người cô gái.

Ngón tay tựa hồ chạm phải da thịt của đối phương, tươi mát, cũng rất trơn nhẵn, Trần Tiêu không khỏi trong lòng bay bổng, nhưng vẫn nhanh chóng thu tay về.

Không còn sự rung động từ ánh mắt nữa, Trần Tiêu lúc này mới khẽ thở phào nhẹ nhõm- ài, rõ ràng là mình hảo tâm hảo ý, không muốn chiếm tiện nghi của cô bé, vậy mà sao lại có cái loại cảm giác có tật gậy mình như vậy nhỉ?

Hắn tiện tay bật đèn lên, suy nghĩ một chút, rồi lại chạy đến bên cửa sổ khép cửa lại.

Ừ, thời buổi này, đám người tốt chuyên môn “Rình trộm” rất nhiều, trong nhà lại có một mỹ nữ trần trụi như vậy, chẳng may bị hàng xóm xung quanh trông thấy thì sẽ rất phiền toái.

Nữ hài tử tò mò nhìn tấm trải giường phủ xung quanh người mình, ánh mắt đó - Trần Tiêu chẳng biết phải nói gì, nàng rốt cuộc là ngây thơ hay là ngốc nghếch đây?

“Cái này...” Cô gái chỉ vào tấm trải giường trên người, thanh âm nhẹ nhàng, bộ dạng cũng rất thành thực: “Hình như không hề được xử lý diệt khuẩn.”

Xử lý diệt khuẩn?

Nghe thấy những từ này, Trần Tiêu bỗng nhiên ngây ngốc đến ngẩn ngơ.

Đây là tấm trải giường dùng trong nhà mình a, có phải là quần áo chuyên dụng đâu!

“Cô... ài! Cô ngồi xuống đây nói chuyện đi.” Trần Tiêu đổi chủ đề, xem ra cũng không thể kiên nhẫn nổi nữa...

Hắn có phần ý thức được, “Đại phiền toái” mà mình gặp phải này dường như còn lớn hơn so với mình tưởng tượng.

Cô gái nhìn thoáng qua chiếc ghế sofa trong phòng khách nhà Trần Tiêu, tựa hồ có phần do dự đôi chút.

“Yên tâm, sofa mặc dù không qua ‘Xử lý diệt khuẩn’, có điều cũng rất sạch sẽ.” Trần Tiêu thấy nàng tựa hồ muốn nói điều gì đó, không nhịn được buồn bực trong lòng buông ra một câu nói.

“Bây giờ, cô có thể cho tôi biết cô là ai được không?” Hắn ngồi xuống trước mặt quan sát nữ hài tử, nhưng những lời vừa mới ra khỏi miệng, hắn lại một lần nữa cảm thấy mặt mình như đang đỏ lên.

Cũng chẳng phải vì nguyên nhân nào khác... chỉ vì tấm trải giường khoác trên người cô gái có phần trẻ xuống, khiến cho cái núm đỏ bên ngực trái của nàng hé lộ ra trước mắt Trần Tiêu, Trần Tiêu mặc dù cố tình không nhìn, song dù sao tuổi vẫn còn trẻ, ánh mắt không kìm được mà bị hút vào...

Thượng đế a! Không phải là muốn khảo nghiệm ta như vậy chứ?

Trống ngực tiếp tục gia tốc! Mau chóng che giấu bằng hai tiếng ho khan, Trần Tiêu lập tức dời ánh mắt qua hướng khác!

“Mặt ngươi đỏ rồi.” Cô gái nọ giương cặp mắt có chút ngờ nghệch nhìn Trần Tiêu, dần dần, trong ánh mắt cũng lộ ra một tia nghi hoặc, hàng lông mi xinh đẹp khe khẽ lay động, giọng nói dịu dàng cất lên: “Tần suất đập của tim ngươi so với vừa rồi còn tăng thêm 19% nữa.”

19%?

Trần Tiêu bắt đầu nghi hoặc cô gái này chẳng biết có phải là đang chơi mình hay không nữa.

Mặt đỏ cô ta nhìn thấy thì không có gì kỳ quái, song cái gì mà tần suất tim đập tăng lên 19%, cô nghĩ là cô đang đi bắt mạch cho người ta chắc... đúng là có chút hài hước a!

Có điều... một cô gái trẻ tuổi lại vô cùng xinh đẹp như vậy, hình như cũng chẳng có lý do gì để mà phải chơi đùa với mình cả.

“Cô rốt cuộc là ai? Tên cô là gì?” Trần Tiêu gắng hỏi.

“Child Child.”

Trần Tiêu gật gật đầu, hắn đã từng thấy cái tên này trong lá thư.

“Tôi muốn hỏi tên đầy đủ của cô, cô họ gì?”

“Child Child.”

Trần Tiêu cười khò: “Cô không tính cả ‘Child’ là họ đấy chứ?”

Cô gái nghiêng đầu, tỏ vẻ suy nghĩ một lát, sau đó lắc đầu, con ngươi màu băng lam có chút mờ mịt: “Ta không biết.”

Chẳng lẽ là cái loại vẫn thường bắt gặp trong các bộ phim trên TV – chứng mất trí nhớ?

Trần Tiêu cảm thấy có chút khó khăn, nhú mào hỏi tiếp: “Vậy... cô từ đâu tới? Chuyện này thì cô vẫn còn nhớ rõ chứ? Ý tôi là, cô trước đây đã từng ở đâu? Cô còn nhớ không?”

Rốt cuộc, cô gái cũng gật đầu rồi.

Trần Tiêu có phần mừng rỡ, song ngay sau đó khi nghe được câu trả lời, hắn ngây dại!

Bởi vì cô cái dùng những ngôn từ dễ hiểu nhất để diễn đạt câu trả lời, đáp án rất rõ ràng là:

“Kho sinh vật số 16.”

Số mười, mười sáu... kho sinh, sinh vật??

Trần Tiêu bắt đầu hoài nghi rằng có phải là mình đang đối thoại cùng với loài người hay không nữa.

Nhưng nhìn bộ dạng của cô gái này hoàn toàn không có vẻ gì là đang ngụy tạo cả.

Tiếp tục nhẩn nại, Trần Tiêu lại hỏi: “Kho sinh vật số 16... là nơi nào? Ách... lúc đầu?”

Cô không nhớ rõ ư? Ở đó có cái gì cô còn nhớ không?”

Child Child suy nghĩ một chút, song lại quay đầu đi, nhìn thoáng qua cái tủ lạnh trong phòng khách, giơ ngón tay ra chỉ: “Lớn hơn so với nó một chút.”

Lớn hơn một chút? Chẳng lẽ nàng bình thường ở trong tủ lạnh?

“Lớn như thế nào?” Trần Tiêu bỗng dừng hỏi tới một câu.

Cô gái lại nghĩ một lát: “Đây là kho sinh vật cỡ M, nơi ta ở trước kia, ước chừng không gian lớn hơn nó 668 lần.”

668 lần?

Con số này nói chính xác cứ như thể là trên mũi thì có mắt vậy... Khả năng tính toán nhanh của nàng đạt tới trình độ này sao?

Trần Tiêu ngây người ngẩn ngơ. Nhìn thoáng qua cái tủ lạnh kia, rồi lại nhìn vào trong phòng mình.

Trong gian phòng này của mình, nhiều nhất cũng chỉ đặt được không quá 600 cái tủ lạnh như vậy.

Ách... cô gái đáng thương này, chẳng lẽ trước kia sống trong một căn phòng đá lớn hay sao?

Hắn vẫn còn muốn tiếp tục hỏi, song cô gái đột nhiên lại nhủ nhủ mày, trong ánh mắt nhìn Trần Tiêu toát ra một tia áy náy, rụt rè lên tiếng: “Ta, có chút khó chịu.”

“Không thoải mái ư? Ở đâu?”

Lúc này Trần Tiêu lại không nhận được có những suy đoán về “Người máy” này. Cha mẹ sẽ không đem tặng lại cho ta một cái “Di sản” như vậy chứ?

“Ồ đây.” Child Child khe khẽ nhủ mày, trên khuôn mặt nhu mì của nàng, hàng lông mi nhắm lại, mang theo một thần thái mỹ lệ khiến cho người ta không thể không yêu thương được.

Có điều, trông thấy vị trí mà nàng chỉ vào trên thân thể mình- dạ dày.

“Cô bị đau dạ dày à?” Trần Tiêu có chút khó xử.

May mà, hắn đã nhanh chóng hiểu ra, bởi vì hắn nghe thấy rõ ràng từ bụng Child Child truyền đến hai tiếng “Ọc ọc”.

“A, cô đói bụng rồi.” Trần Tiêu đứng dậy, thờ dãi: “Cô cả chiều ở trong này sao? Đã mấy giờ trôi qua rồi, cô lại không ăn uống gì. Ủ, cô chờ một lát, tôi đi nấu nướng đây.”

Nhưng khi Trần Tiêu vừa đứng dậy, cô gái bỗng hỏi một câu, khiến cho hắn cứng họng không biết phải trả lời như thế nào nữa...

“Xin hỏi, ‘Đói’ có nghĩa là gì?”

-Thôi được rồi! Cho dù tố chất tâm lý của Trần Tiêu có tốt đi chăng nữa, nghe thấy câu hỏi như thế này, lúc này thật sự là thiếu chút nữa là không chịu nổi!!

Hắn lấy một túi mì sợi, mở ra, cho nước vào, sau đó bỏ vào lò vi sóng.

Trần Tiêu làm xong mọi việc, ngoái đầu lại đã thấy Child Child đang đứng ở cửa bếp, ánh mắt ôn nhu nọ rõ ràng là đang tràn ngập sự tò mò, nhìn các loại vật dụng ở trong bếp.

Mặt Trần Tiêu lại bắt đầu đỏ lên - hắn thực ra rất muốn thiện ý nhắc nhở cô gái này một chút, tấm trải giường trên người nàng đã rớt xuống hơn phân nửa rồi, một cô bé bình thường thân thể 50% những “Vị trí miễn cảm” vốn không thể để cho nam nhân xa lạ nhìn, lúc này lại đều không hề che đậy, lộ ra hết dưới ánh mắt Trần Tiêu.

Đáng tiếc, Trần Tiêu lại trù trù chẳng biết phải mở miệng thế nào, đang lúc trong lòng diễn ra sự đấu tranh tư tưởng, trong phòng đột nhiên tối sầm lại. Lò vi sóng đang vận hành ở bên cạnh bỗng tắt ngúm.

Cả căn phòng chìm trong bóng tối, Trần Tiêu còn đang than vãn trong lòng, chưa kịp nói gì thì đã nghe thấy Child Child khe khẽ hỏi một câu:

“Xin hỏi, có phải là năng lượng truyền không đủ hay không?”

Nghe xong những lời này, Trần Tiêu ngay đến cả cười khổ cũng không cười nổi.

Năng lượng không đủ... những “Thành ngữ” này sao nghe lại cổ quái đến vậy?

Hắn nhanh chóng nhìn thoáng qua cửa sổ phòng bếp nhà mình, phát hiện ra các tòa nhà đối diện chung quanh ánh đèn vẫn sáng.

“Xem ra không phải là cắt điện, có thể là cầu chì trong nhà đứt rồi.” Trần Tiêu suy nghĩ một chút: “Trong nhà không có đồ thay, tôi phải ra ngoài mua, chờ một lát.”

“Cầu chì là cái gì?”

Trần Tiêu thở dài, trong bóng tối, ngữ khí của hắn vốn rất nghiêm túc, cũng rốt cuộc không nhịn nổi nữa rồi: “Child Child tiểu thư, tôi không biết cô rốt cuộc là ai, từ đâu đến.

Tôi... nói thật, bây giờ tôi bị cô làm cho loạn lên rồi, cơ hồ sắp không chịu đựng nổi nữa.”

Child Child trầm mặc một hồi, rồi mới khẽ nói: “Người cần thứ gọi là ‘Cầu Chì’ gì đó, là để cho năng lượng tiếp tục vận hành phải không?

Để cho năng lượng tiếp tục vận hành??

... Trần Tiêu không nói gì.

Được rồi!

Trần Tiêu từ năm 16 tuổi tới giờ, đã tích lũy được rất nhiều kinh nghiệm đối phó với nữ sinh, song cho tới giờ vẫn chưa từng gặp phải dạng nào lại cổ quái như vậy!

Nàng dường như đương nhiên cho rằng bất cứ thứ gì cũng đều phải trải qua “Xử lý diệt khuẩn” - kể cả tấm trải giường lẫn sofa.

Nàng không biết cái gì là “Cảm lạnh.”

Nàng không biết “Đói” có nghĩa là gì.

Nàng gọi điện năng thông thường là “Năng lượng.”

Nàng... nàng không phải là người ngoài hành tinh chứ?

Trong khi Trần Tiêu vẫn còn chưa biết phải trả lời như thế nào, Child Child lại hỏi tiếp một câu: “Ta có thể giúp người không?”

“Giúp? Cô muốn giúp tôi mua cầu chì ư?” Trần Tiêu quang ánh mắt không tin tưởng nhìn Child Child, hắn thậm chí còn hoài nghi cô gái này liệu có biết trên thế giới này có “Cầu giao điện” tồn tại hay không nữa.

Lo lắng về những biểu hiện cổ quái vừa rồi của nàng, Trần Tiêu hiểu rằng nguy cơ nàng khiến hắn lo lắng là rất cao!

Đáng tiếc... xem ra hắn đã “Đánh giá cao” Child Child quá rồi!

Bởi vì Child Child với đôi mắt to đang quan sát Trần Tiêu, đã trực tiếp nhảy vọt qua chỗ “Cầu giao điện”, song lại dường như chẳng chút hảo ý hỏi một câu: “Xin hỏi, ‘Mua’ có nghĩa là gì?”

“Mua” là... Là gì?!

Trần Tiêu thực sự có phần nổi nóng rồi.

Trong khi hắn còn đang muốn phát hỏa, Child Child đã nhẹ nhàng đi tới bên cạnh Trần Tiêu, vươn cánh tay ra, đặt trên lò vi sóng.

Kế tiếp, trong nháy mắt, Trần Tiêu một câu mắng vốn đã ra tới mép, bỗng đột nhiên lại nuốt trở về.

Cùng với nuốt ngược về còn có sự kinh ngạc!!

Trong phòng tối, bóng đèn bỗng dưng chớp động vài cái, đột nhiên sáng vụt lên!

Bóng đèn phát ra ánh sáng, lò vi ba vốn đã ngừng lại, bỗng một tiếng động nhỏ vang lên, lại một lần nữa bắt đầu xoay tròn rồi!!

Ngay cả TV trong phòng khách, rõ ràng là đã tắt, cũng đột nhiên tự động bật! Trong một chương trình quảng cáo điện thoại di động Trung Quốc trên truyền hình, Châu Kiệt Luân ảm ảm khí thế chỉ vào màn hình cảm ứng, lớn tiếng tuyên bố: “Ta là người M-ZONE~”

“!!!!!!!!!!!!!!”

Trần Tiêu sốc rồi!

Hắn ngây dại.

Hắn tròn tròn mắt!

Không thần kỳ như vậy chứ? Chẳng lẽ vừa rồi chỉ là cắt điện? Bây giờ lại nổi lại...

Có điều ngay chính hắn cũng cảm thấy cái có này không thể nào thuyết phục được bản thân!

Hắn gắng gượng nhìn Child Child, cố sức bật ra một câu:

“Cô, cô rớt cuộc, cô rớt cuộc là người hay quý?”

Nhưng rất nhanh, đôi mắt hắn lại còn tròn xoe hơn nữa!

Bởi vì đột nhiên đúng lúc đó, hắn thấy trên lầu của tòa nhà đối diện, toàn bộ các bóng đèn vốn thấp sáng các nhà, đột nhiên chìm trong một màu đen tối!

Không chỉ tòa nhà đối diện, mà ngay cả các tòa nhà ở khu vực phụ cận trong nháy mắt cũng đều chìm trong bóng tối.

Cả tiểu khu chìm trong một màu đen, cũng chỉ có căn hộ của Trần Tiêu là còn ánh đèn.

Mà Child Child vốn đang đứng bên cạnh lò vi sóng, khắp toàn thân nàng, có một thứ ánh sáng màu xanh lam như điện lưu chớp động! Cứ như thế... là một chú đom đóm vậy!

Hơn nữa càng ngày càng sáng!! Dòng điện lưu này dường như ngưng trên thân thể nàng, tỏa ra ánh sáng màu lam lóe ra...

Cảnh tượng này có thể nói là quá đối quý dị, từ thuở sinh ra đến giờ Trần Tiêu chưa từng thấy qua bao giờ.

Tình cảnh như thế, rõ ràng là phải rất quý dị, đột nhiên, từ phía các cửa sổ nhà hàng xóm bên dưới, những tiếng cầu nhau, chửi bới phần nộ bắt đầu phát ra.

“Chuyện gì xảy ra vậy!! Sao cắt điện mà không thấy thông báo trước!!! Sờ điện làm ăn kiểu gì vậy!!! Đúng là chẳng có lương tâm!!!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Phóng Ra Điện?

Lần đầu tiên trong cuộc đời, Trần Tiêu bắt đầu thống hận năng lực thừa nhận quá mức cường hãn của bản thân.

Bởi vì hiện tại nhìn thấy một lớp điện quang màu lam lượn lờ quanh thân thể của Child Child. Hắn thật sự hy vọng mình có thể trực tiếp ngắt xiềng để quên đi mọi việc!!

‘Ta thật sự bắt đầu hoài nghi, thế giới này thực sự có quý không nữa. Ta vốn là một người theo thuyết vô thần a.’ Trần Tiêu lui về phía sau hai bước, nặng nề ngồi trên ghế, ngơ ngác nhìn Child Child.

Nhưng ngay sau đó, hắn đột nhiên nhảy dựng lên, chạy nhanh đến chỗ công tắc bóng đèn, rồi nhanh chóng tắt đèn đi.

Nếu không làm như vậy, thử hỏi khi mà cả tiểu khu đều trở nên tối đen như mực, nhưng trong nhà của mình lại có ánh đèn chiếu sáng, bị người khác nhìn thấy, chẳng phải là rất quái dị sao?

“Tôi đã làm gì không đúng phải không?” Child Child xoay người lại. Mặc dù ánh đèn trong phòng đã tắt, nhưng toàn thân của nàng vẫn bao phủ một dải sáng màu lam giống hệt như quang mang của dòng điện phát ra.

Trần Tiêu há miệng không biết nói sao cho phải: “Không phải cô làm không đúng.....”

Hắn hít vào một hơi thật sâu, ôm đầu nói: “Cô, cô trước tiên chờ một chút, đầu óc của tôi đang rất loạn, tôi sắp ngất mất...”

Child Child lặng lẽ nhìn Trần Tiêu một lúc lâu, sau đó lặng lẽ đi tới bên người Trần Tiêu, trong ánh sáng màu lam, khuôn mặt của nàng có phần lo lắng: “Anh bị trục trặc gì sao?”

Trục trục

Trần Tiêu ngẩng đầu lên nhìn Child Child, suy nghĩ một chút rồi nói: “Cô, có phải là người ngoài hành tinh không?”

“Người ngoài hành tinh là cái gì?”

“Dừng lại!” Trần Tiêu cảm thấy mình hoàn toàn bị đánh bại.

Trong lúc hần còn đang xuất thần, Child Child đã đưa một tay khoát lên trên cánh tay của Trần Tiêu, làm cho hần giật mình hoảng sợ, nhưng chợt phát hiện bản thân không có một chút cảm giác bị điện giật nào, mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó tò mò nhìn Child Child: “Mới vừa rồi là.....”

Hần chỉ chỉ vào phòng bếp, chỉ chỉ bóng đèn điện trên đỉnh đầu, rồi lại chỉ chỉ lên thân thể đang phát sáng của Child Child, nuốt nước miếng hỏi: “Cô làm thế nào vậy?”

“Bọn họ nói, tôi có thể khống chế nguồn sinh lực.” Child Child nhìn Trần Tiêu.

“Bọn họ là ai?” Trần Tiêu cảm giác được mình sắp nắm bắt được một chút ít chuyện mấu chốt về Child Child.

“Bọn họ.....” Thân thể Child Child đột nhiên khẽ run run, trong cặp mắt màu lam, lộ ra vẻ sợ hãi: “Tôi không thích bọn họ.”

Trần Tiêu giật mình, từ trên ghế nhảy dựng lên, chạy vọt tới phòng ngủ, từ trong ngăn kéo tìm ra một tấm ảnh của cha mẹ mình, sau đó chạy về bên người Child Child, ngữ khí có chút kích động: “Cô nhìn xem, hai người này, cô có nhận ra là ai không?”

Child Child tò mò nhìn thoáng qua, cẩn thận suy nghĩ một chút rồi nói: “Không nhận ra.”

Không nhận ra?

Nhưng cô là “Di sản quý giá nhất” của cha mẹ tôi a!! Bọn họ đã đưa cô đến nơi này, sao cô lại không nhận ra họ chứ?!

“Ngoại..... Xác định?” Trần Tiêu có chút hoài nghi.

Child Child rất quả quyết, mặc dù thanh âm vẫn nhẹ nhàng mềm mại như trước, nhưng giọng nói rất bình tĩnh: “Tôi không nhớ lắm, khả năng ghi nhớ của tôi rất mạnh. Chỉ cần tôi gặp qua một lần, sẽ không bao giờ quên được.”

Đã gặp qua là không quên được?

Trừ một số tiểu thuyết trên inte, Trần Tiêu còn chưa từng nghe thấy có người nào thật sự có loại bản lĩnh như vậy.

Nhưng mà..... Cô gái này ngay cả điện cũng đã phóng ra (gặp quỷ rồi, nàng có khả năng “Phóng ra điện” a!), vậy thì thêm loại kỹ năng đã gặp qua là không thể quên được này, hiển nhiên cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

Trần Tiêu suy tư một chút: “Vậy cô có nhớ, tại sao cô lại bị nhốt vào một cái ngăn tủ..... Ách, kho sinh vật không?” Hần chỉ vào chiếc “Tủ lạnh” trong phòng khách.

“Không biết.” Child Child lắc lắc đầu, có chút mờ mịt: “Tôi bị ngủ đông trong kho sinh vật, đến khi tỉnh thì đã thấy ở chỗ này rồi.”

Ngủ đông..... Ách, chắc ý của cô ta là ngủ đây mà.

“Rốt cuộc thì cô biết những gì?” Trần Tiêu khổ não vò đầu bứt tóc.

Đúng lúc này, lại nghe thấy từ bụng Child Child phát ra tiếng kêu ục ục khá nhỏ.

“A! Ăn chút gì trước đã! Nói không chừng khi cô ăn no rồi, lại nghĩ ra cái gì đó.” Trần Tiêu vội vàng mở lò vi sóng, lấy một bát mì sợi đem ra – nhưng mà lại xuất hiện một vấn đề mới, đó là cô gái này dường như không biết dùng đũa.

Đúng rồi, nhìn màu sắc mái tóc và hai mắt của nàng, chắc là không phải người Đồng Phương, không biết dùng đũa cũng không có gì kỳ quái -nhưng mà nàng hình như ngay cả dao nĩa cũng không biết dùng.

“Cô ăn đi.” Trần Tiêu lấy từ trên chạn bát ra một chiếc bát sau đó sôi một bát com đầy đưa cho nàng.

“Ăn, là cái gì vậy?” Child Child lại dùng ánh mắt ngây ngô nhìn Trần Tiêu.

“Ăn..... đừng nói từ trước tới giờ cô chưa từng ăn qua thứ gì chứ?” Trần Tiêu cắn răng, làm mẫu một vài động tác: “Ăn, tức là đem đồ ăn đưa vào trong miệng, nhai kỹ, sau đó nuốt xuống, ăn sẽ bổ sung cho thân thể Ách, nguồn sinh lực! Đúng! Bổ sung thêm nguồn sinh lực cho thân thể của cô!”

“Từ trước tới nay tôi chưa từng bổ sung sinh lực như vậy.” Child Child ngờ ngác nhìn đĩa mì sợi và bát com trước mặt, rõ ràng không biết phải làm như thế nào.

“Trước kia cô ‘bỏ sung’ như thế nào?” Trần Tiêu có chút tò mò – cho dù có là người máy, cũng phải ăn một chút gì chứ?

Sau đó, Child Child đã miêu tả cho Trần Tiêu thấy một cảnh tượng:

Nàng đúng là từ trước tới giờ chưa từng ăn qua một thứ gì!

“Truyền dịch sao?” Trần Tiêu mở to hai mắt nhìn.

Trong đầu Trần Tiêu lập tức tưởng tượng ra một cảnh tượng tà ác: Trong một phòng thí nghiệm lạnh lẽo, một cô gái xinh đẹp, giống như một chú dê con đang nằm trên một chiếc bàn bằng kim loại lạnh như băng, ánh mắt thuần khiết vô tội, toàn thân bị cấm mười mấy ống kim truyền dịch như trong bệnh viện, bên cạnh còn có một đám đại thúc mặc áo trắng bí ối đang mỉm cười ác độc

Trần Tiêu dùng sức lắc đầu, quá tà ác ! quá tà ác!!

Cuối cùng, Trần Tiêu đành cầm tay Child Child dạy nàng cách cầm đũa ăn mì giống như đang dạy một tiểu muội muội, nhìn mỹ nữ vụng về cầm chiếc đũa hấp tấp gấp mấy sợi mì, Trần Tiêu đột nhiên có cảm giác như mình đã đạt một chút thành tựu gì đó.

Nhưng chỉ nhìn một lúc, Trần Tiêu cảm thấy mặt đỏ lên, tim đập nhanh hơn - không được, nhất định phải tìm cho cô ấy một bộ quần áo.

Trong nhà mặc dù không có quần áo của nữ hài tử, nhưng may mắn là còn có áo ngủ, trước hết cứ cho cô ấy mặc tạm thử xem, chờ ngày mai lên phố mua vài bộ khác là được.

oOo

Cả buổi tối, Trần Tiêu cố gắng cùng Child Child nói chuyện với nhau, rốt cuộc hần cũng đưa ra kết luận cuối cùng: Nữ hài tử này thật sự cái gì cũng đều không biết. Thậm chí cả những kiến thức thông thường mà một người bình thường hẳn là đều biết, nàng cũng chưa từng có khái niệm. Đường như nàng là một người đã bị phong bế, cách li với thế giới bên ngoài từ rất lâu vậy.

Hai người nói chuyện mãi đến gần rạng sáng, Trần Tiêu rốt cục quá mệt, hần đã làm việc cả ngày đến giờ thật sự là đã quá mệt mỏi rồi. Sau đó hần đem Child Child an bài ở trong khách phòng, còn bản thân thì trở lại phòng ngủ.

Hần mặc dù đầy bụng nghi vấn, nhưng rốt cục cũng không chịu nổi cơn buồn ngủ, rất nhanh đã tiến vào giấc ngủ.

Hần gặp một giấc mộng kỳ quái, dường như tất cả đều có liên quan đến cha mẹ. Đêm hôm đó, trong giấc mộng hần dường như nhớ được rất nhiều chuyện của cha mẹ khi còn sống, thậm chí có một số việc, hần còn tưởng rằng mình cũng đã quên lâu rồi, nhưng trong giấc mộng này, dường như mỗi một chi tiết đều hiện lên rõ ràng.....

Lúc đầu Trần Tiêu còn cho rằng, hai năm thời gian trôi qua, đau xót trong lòng mình cũng đã vơi đi nhiều, nhưng cũng trong trong giấc mộng đó, cảm giác bị thương vẫn còn rõ ràng như cũ.

Buổi sáng ngày thứ hai, Trần Tiêu tỉnh dậy phát hiện gối đầu đã thành một khối ẩm ướt, đưa tay lau khô mắt, quả nhiên vẫn còn một vệt nước mắt.

Lão ba lão mẹ..... Các ngươi, ôi, hai người rốt cuộc đang đùa gì vậy a. Tại sao vào sinh nhật lần thứ 18 của ta, lại đưa tới một phần “Lễ vật” như vậy chứ?

Hai người..... Hai người rốt cuộc có bí mật gì ?

-----oOo-----

Trần Tiêu xoay người ngồi dậy, ngồi ở trên giường trầm tư một lúc, bắt đầu hệ thống lại suy nghĩ của chính mình.

Đầu tiên, cô gái này chắc chắn cùng ba mẹ có quan hệ rất lớn! Mặc kệ nàng là người ngoài hành tinh cũng tốt, hay là dũng sĩ giết rồng cũng được..... Thậm chí Trần Tiêu còn nghĩ qua nàng có thể là một người máy - nhưng cho dù nói như thế nào! Trên người nữ hài tử này tựa hồ ẩn dấu rất nhiều bí mật liên quan đến cha mẹ của mình!

Hôm nay là chủ nhật, Trần Tiêu được rảnh rỗi, không cần tới quán fast-food làm công, hần rời giường nhìn ngày tháng trên chiếc lịch để bàn, rồi cười khò một tiếng: Uh, ngày 6/5, sinh nhật của mình, đã trở thành quá khứ a.

Hần đi ra khỏi phòng ngủ, nhẹ nhàng đẩy cửa phòng khách bên cạnh, đang muốn gọi Child Child thức dậy, nhưng khi vừa mở cửa, thì nhìn thấy trên giường trống trơn !

Người đâu?!

Trần Tiêu nhất thời cả kinh, vội vàng chạy vào phòng khách, đảo mắt tìm xung quanh, sắc mặt liền trở nên cổ quái. . .

Hóa ra Child Child không có chạy trốn, chỉ là.....

Child Child đang lẳng lặng nằm ở bên trong tủ lạnh phòng khách, chiếc cửa của cái tủ lạnh đã được khép lại, thân thể của nàng cuộn mình thành một

khỏi, hai mắt nhắm lại, vẫn còn đang trong giấc mơ ngọt ngào.

Trần Tiêu đi qua mở rèm cửa sổ, sau đó nhẹ nhàng gõ gõ lên cửa tủ lạnh, Child Child mở mắt, nhìn thấy Trần Tiêu, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười.

Buổi sáng, ánh mặt trời sáng lạn từ rèm cửa sổ tiến vào, chiếu vào thân thể Child Child, bộ dáng của nàng vốn đã ôn nhu, dưới ánh mặt trời lại càng rõ ràng, càng động lòng người. Nhất thân thể như hoa hải đường đang nở rộ lộ ra trong chiếc áo ngủ thùng thình, làm cho Trần Tiêu nhìn vào cũng có phần choáng váng.

Hắn mặt đỏ, theo tiềm thức xoay mặt đi: “Dậy đi, chiều nay chúng ta sẽ ra ngoài mua cho cô một ít đồ vật.”

Ai..... Một cô gái kỳ quái, có giường không ngủ, lại thích ngủ trong tủ lạnh.

-----oOo-----

Bạn đang đọc truyện *Thiên Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Máu Màu Lam

Mất cả một buổi sáng, Trần Tiêu phải rất kiên nhẫn để dạy Child Child cách sinh hoạt trong phòng như thế nào - nói như vậy mặc dù có chút khoa trương, nhưng quá trình đó quả thật cũng có chút không thoải mái.

Ít nhất, Trần Tiêu cũng thành công dạy cho Child Child biết cách sử dụng một ít đồ điện trong nhà như thế nào – phải kết nối với mạng lưới điện như thế nào! Bởi vì Child Child tựa hồ đối với các loại đồ điện như TV và lò vi sóng, vân vân, không hề có một chút khái niệm về cách sử dụng các loại phích cắm điện. Nàng không biết phải cắm phích điện vào ổ điện thì mới có thể thông điện để sử dụng, mà thường theo thói quen dùng tay sờ lên đồ vật đó... - nàng hình như rất thích tự mình phóng ra điện.

Trần Tiêu vội vàng ngăn cản nàng, từ yêu cầu chuyển sang nghiêm khắc, sau này nếu không phải tình huống cần cấp, không thể dễ dàng tùy tiện phóng ra điện.

Child Child chỉ đơn giản gật đầu, “Uh” một tiếng.

“Ồ? Sao cô không hỏi tại sao?”

Child Child cười, nụ trong nụ cười của nàng có chút áy náy, nhỏ giọng đáp lời: “Tôi biết, tối hôm qua tôi đã hỏi rất nhiều vấn đề, anh chắc cũng có chút khổ não. Cho nên..... Tôi không hỏi nữa.”

“Thật ra...” Trần Tiêu định giải thích gì đó, nhưng lại xoay chuyển ý nghĩ, không hỏi cũng tốt, bản thân mình cũng không thể giải thích nhiều việc được.

Cuối cùng thì cũng dạy xong Child Child cách dùng các loại đồ dùng trong nhà, sử dụng bàn chải đánh răng, sử dụng vòi nước như thế nào, các loại thức ăn trong tủ lạnh ra sao, ăn thế nào, uống thế nào...

Làm cho Trần Tiêu giật mình chính là, nữ hài tử này lại cực kỳ thông minh! Mỗi việc, nàng chỉ cần thấy qua một lần là lập tức hiểu. Nói cho nàng chuyện gì, nàng cũng chỉ cần nghe qua một lần là lập tức có thể nhớ kỹ!

Chẳng lẽ chỉ cần thấy qua là không quên được thật sao?

Trần Tiêu vỗ đầu, chạy vào thư phòng - đây là căn phòng cũ do cha mẹ lưu lại. Cha mẹ của Trần Tiêu năm đó đều phân tử là tri thức cao cấp, do đó trong nhà tất nhiên có rất nhiều sách. Hắn lấy ra một quyển “Tiểu bách khoa về cuộc sống” đưa cho Child Child.

“Người đọc quyển sách đi, chắc hẳn đối với người sẽ rất hữu dụng đấy.”

Kết quả lại làm cho Trần Tiêu lấy làm kinh hãi!

Quyển sách “Tiểu bách khoa về cuộc sống” tới hơn 300 trang vậy mà Child Child chỉ tốn không tới gần một tiếng đã xem xong toàn bộ. Hơn nữa khi Trần Tiêu bán tín bán nghi hỏi nàng mấy thứ trong đó, nàng đều trả lời rất trôi chảy!

“Người.....” Trần Tiêu nhìn ánh mắt vô tội của Child Child, thì thào tự nói: “Ta bây giờ càng ngày càng hoài nghi cô không phải là nhân loại.”

Đến giữa trưa, Trần Tiêu làm một phần cơm trưa. Mặc dù hắn là người có cuộc sống rất đơn giản, nhưng dù sao bây giờ trong nhà cũng có một vị khách nữ, hắn cảm thấy xấu hổ khi cứ cho khách nhân ăn mì sợi, đành tự mình xuống bếp làm một phần cơm, lại cắt hai quả cà chua chuẩn bị làm một món canh cà chua.

Nhưng Child lúc nào cũng kề bên hắn, nét mặt “Ham học hỏi” nhìn chằm chằm Trần Tiêu, mặc dù Trần Tiêu làm việc trong một quán fast-food thường xuyên bị các tiểu nữ sinh nhìn chằm chằm đã thành quen. Nhưng Child Child xinh đẹp hơn rất nhiều so với các tiểu nữ sinh kia, lực sát thương của ánh mắt cũng gấp nhiều lần

Kết quả.....

“A!”

Trần Tiêu cắt nhầm ngón tay của mình.

Trần Tiêu kêu thảm thiết, trên ngón tay hắn đã có thêm một vết cắt, may là bị thương không sâu, nhưng máu tươi cũng không ngừng chảy ra. Trần Tiêu thờ dãi, xoay người sẽ đi lấy băng dán, nhưng hắn chợt thấy Child Child nhìn chằm chằm vào ngón tay mình, ánh mắt có chút quái dị nói không nên lời!

“Làm sao vậy?” Trần Tiêu cau mày: “Đây là máu... đừng nói là cô ngay cả máu cũng chưa từng thấy chứ?”

Child Child lắc đầu, nhưng lại rất bình tĩnh nhìn Trần: “Tôi có thể hỏi được không?”

“Có thể.”

“Xin hỏi.....” Child Child dường như có chút lo lắng: “Máu của anh tại sao lại có màu đỏ? Anh cũng bị bệnh nguy hiểm sao? Chẳng lẽ anh cũng sắp chết?”

“.....”

Hít vào một hơi thật sâu, tận lực bảo trì bình tĩnh, Trần Tiêu nhìn thẳng vào hai mắt Child Child, dùng thanh âm bình thản nói: “Thứ nhất, máu của loài người vốn là màu đỏ”

Nhìn Child Child hình như muốn nói gì đó, Trần Tiêu vung tay lên: “Cô trước tiên cứ để tôi nói hết đã.”

Hắn lại nhìn vào hai mắt nữ hài tử: “Thứ hai ... Nếu người đã nói như vậy, người cho rằng máu có màu sắc gì?”

“Màu lam.” Child Child trả lời rất nhanh.

Dường như muốn chứng minh lời nói của mình là sự thật, nàng liền chạy nhanh tới bếp cầm con dao lên, không đợi Trần Tiêu phản ứng, nàng đã nhẹ nhàng đâm vào đầu ngón tay của mình!

Đồng tử của Trần Tiêu chợt co rút lại! Bởi vì mặc kệ hắn tin cũng được, mà không tin cũng được. Bởi vì sự thật đã ở ngay trước mắt: máu chảy ra từ miệng vết thương nơi đầu ngón tay của Child Child, đúng là có màu lam đậm!

Màu máu rất giống với màu mắt của nàng-màu lam!

Người có máu màu lam?!

Hắn mơ hồ nhớ lại, bản thân mình từng xem qua một quyển tạp chí, dường như có miêu tả sơ qua về một số người kỳ quái có máu màu lam, nhưng thời gian cũng đã lâu lắm rồi, nên cũng đã quên mất.

Trần Tiêu ngây ngốc một chút, cố che dấu kích động trong lòng, tìm một miếng băng dán băng lại vết thương ở đầu ngón tay Child Child, sau đó vội vàng chạy trở về thư phòng, mở computer, đăng nhập inte, mở google, nhấn từ khóa “Lam huyết”, bắt đầu tìm kiếm!

Kết quả tìm được có chút phiền phức: Đại bộ phận kết quả tìm được đều là tiểu thuyết “Người có dòng máu màu lam” của tác giả nổi tiếng Nghệ Khuông tiên sinh. Nhưng rất may Trần Tiêu cũng tìm được một ít tư liệu hữu dụng.

Lướt nhanh qua những trang web cần xem, đóng lại một vài trang web vô dụng, cuối cùng ánh mắt Trần Tiêu tập trung trên một trang web viết:

“..... Có một số rất ít sinh vật trong cơ thể do thiếu khuyết một loại dung môi đặc thù, làm cho máu có màu lam, loại sinh vật này, là một loại động vật nhuyễn thể được phát hiện ở độ sâu 3000 thước dưới đáy biển, trong máu của động vật này có thành phần chủ yếu là một loại protein màu lam, chính chất protein này làm cho máu có màu lam, do đó được gọi là “Huyết lam protein”.

Khoảng một thế kỷ nay, vấn đề có tồn tại người có máu màu lam trong loài người hay không, vẫn là một đề tài gây ra nhiều tranh cãi, theo như một số kết quả nghiên cứu, ví dụ như, kết quả phân tích trước mắt của một số loại sinh vật có máu màu lam, máu màu lam có khả năng chứa lượng oxy thấp hơn máu màu đỏ. Nếu thật sự có người máu màu lam, như vậy trong máu sẽ mang theo lượng oxy rất thấp, vậy thì không thể đảm bảo đáp ứng được nhu cầu của cơ thể người bình thường. Do đó có nhiều học giả đã chối bỏ quan điểm tồn tại người có máu màu lam.

Nhưng cũng có một số suy đoán, nếu như máu màu lam có khả năng hấp thu lượng oxy rất thấp, như vậy cũng sẽ nảy sinh một vấn đề: Như chúng ta đã biết, loài người thân thể sẽ dần trở nên già yếu đi, nguyên nhân chủ yếu là do lượng “Oxy” cung cấp cho tế bào trong cơ thể ngày càng ít đi, quá trình đó gọi là “Oxy hóa”, kim loại ở trong quá trình Oxy hóa sẽ bị biến chất, cơ thể con người cũng như vậy.

Nếu như thật sự có người có máu màu lam, những người này bởi vì máu trong cơ thể có tỉ lệ hàm chứa lượng oxy thấp hơn chuẩn bình thường rất nhiều, như vậy những người này có quá trình trao đổi chất chậm hơn người bình thường, nên thân thể của họ phát dục chậm hơn, quá trình già yếu cũng cực kỳ chậm chạp.

Về vấn đề người có máu màu lam có thực sự tồn tại hay không, hiện tại vẫn chưa thể xác định, nhưng vào đầu thế kỉ trước có một học giả đã từng tuyên bố, phát hiện người có máu màu lam tồn tại ở trên đỉnh một ngọn núi cao. Đáng tiếc vì niên đại rất xưa, hiện tại không thể tìm được tư liệu lưu tồn khảo chứng

Bài viết này là của một vị giáo sư sinh vật học người Đ quốc.

Trần Tiêu có thành tích học tập rất tốt, môn sinh vật của hắn lại càng tốt. Cho nên hắn cũng biết một số kiến thức: Con người lúc hô hấp, chính là hấp thu dưỡng khí, máu đỏ sẽ đem dưỡng khí phân phối cho các tế bào trong cơ thể, vì vậy mới có thể duy trì hoạt động bình thường trong cơ thể người.

Cùng với đó, oxy hóa cũng là một quá trình tất yếu của con người: mà ngay cả kim loại cũng có quá trình này, ví dụ như sắt. Nếu để kim loại trong không khí một thời gian dài, sẽ bị rỉ sắt, kỳ thật đó chính là một dạng của quá trình oxy hóa.

Nếu như thật sự có người có máu màu lam, có thể làm cho cơ thể con người vận chuyển bình thường Mặt khác lại có thể chống lại quá trình oxy hóa, chống lại quá trình già yếu.....

Nói cách khác, người có máu màu lam sẽ..... Trường sinh bất lão?

Ách..... “Trường sinh bất lão” nói như vậy có chút khoa trương, nhưng có lẽ so với người bình thường già yếu chậm hơn một chút thì có thể.

Chúng kiến những điều này, hắn làm tim hắn đập thình thịch: Child Child, người có máu màu lam, lại thật sự tồn tại! Đang ở ngay trong nhà mình, sống sờ sờ ngay bên cạnh mình!

Child Child thấy Trần Tiêu gấp gấp chạy về phòng, nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính. Nàng lặng lẽ đi theo, rồi đứng ở bên cạnh Trần Tiêu.

Do dự một chút, cuối cùng Child Child cũng tò mò hỏi: “Làm sao vậy? Anh thật sự bị nhiễm bệnh nguy hiểm sao?”

Bệnh nguy hiểm?

Khoan đã, chờ một chút!!

Trần Tiêu giật mình!

Child Child không biết “Máu của loài màu đỏ chắc chắn phải là màu đỏ” không nói tới. Nhưng câu nói vừa rồi của nàng dường như có chút quái dị!

Child Child vừa này đã hỏi: Người “Cũng” bị nhiễm bệnh nguy hiểm sao? Người “cũng” sắp chết sao?

Chỉ một câu nói đơn giản, nhưng chỉ cần thêm một chữ “Cũng”, tựa hồ lại mang nhiều ý nghĩa khác!

Trần Tiêu nhìn nữ hài tử, vẻ mặt rất nghiêm túc hỏi: “Cô vừa rồi nói ‘Cũng’ là có ý tứ gì? Chẳng lẽ ngoài cô ra, còn có những người khác máu cũng có máu màu lam sao? Tại sao cô lại cho rằng máu màu đỏ là bởi vì bị nhiễm bệnh độc?”

Nghe thấy vấn đề này, đôi mắt Child Child toát lên vẻ bi thương, đôi lông mi thật dài có chút rung động.

“Trước kia..... Số sáu, số mười một, số mười bốn cũng giống như tôi, đều có máu màu lam, nhưng sau đó lại biến thành màu đỏ.....” giọng nói của Child Child mang theo vẻ buồn bã: “Bọn họ nói cho tôi biết, số sáu, số mười một, số mười bốn, vì bị bệnh nguy hiểm nên mới chết đi.”

Trần Tiêu nhạy cảm phát hiện ra một điều, mỗi khi Child Child nhắc đến hai chữ “Bọn họ”, thân thể không tự chủ được liền run rẩy một chút, trong giọng nói không che dấu được sự sợ hãi từ trong thâm tâm.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Cần Tiền Không Cần Mạng.

Trong lòng Trần Tiêu thật sự vẫn còn rất nhiều nghi vấn, nhưng cũng chỉ có thể tận lực khắc chế suy nghĩ của chính mình, chỉ có thể cẩn thận hỏi từng câu một: “Cô nói là số 6 và số 11, là nói đến người nào vậy? Bọn họ cũng giống như cô sao?”

Đáp án Child Child quả nhiên giống như suy đoán của Trần Tiêu: Số 6 và Số 11 đúng là ở trong “Kho sinh vật số 6” và “Kho sinh vật số 11”.

Nếu nói như vậy thì Child Child từng nói mình ở tại “Kho sinh vật số 16”

“Như vậy cô gọi là ‘Số 16’ à?” Trần Tiêu hỏi.

Child Child gật đầu, nhưng nàng lại lập tức lắc đầu: “Tôi không thích cái tên ‘Số 16’ này.”

“Như vậy tại sao cô lại có tên là ‘Child Child’?”

Lần này thì Child Child lại trở lên ngây ngốc, nàng nghiêng đầu cố gắng suy nghĩ một lúc lâu, sau đó buồn bã đáp lời: “Tôi quên rồi.” Nàng cau mày suy tư, trên mặt dần dần lộ ra vẻ biểu tình thống khổ: “Tôi..... Tại sao tôi không nhớ gì cả? Đây chính là tên của tôi, nhưng tại sao tôi lại không nhớ gì cả?”

Mất thấy Child Child mờ mịt thống khổ, Trần Tiêu không đành lòng, vội vàng chuyển sang đề tài khác: “Trước tiên không nên nghĩ về vấn đề này nữa, tôi hỏi cô... theo như lời cô nói thì số 6 và số 11 mấy người này, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Vấn đề này rốt cục cũng đem lực chú ý của Child Child chuyển sang hướng khác, nàng như trút được gánh nặng trong lòng, rất nhanh liền có câu trả lời.

Theo như miêu tả của Child Child, Trần Tiêu đã từng bước từng bước hệ thống được các suy nghĩ trong lòng.

Theo như lời nói của Child Child, dường như ngoài nàng ra thì ở nơi đó vẫn còn người có máu màu lam (lam huyết nhân) khác tồn tại, nhưng chắc chắn bọn họ đều sống trong một địa phương bị phong bế cách ly hoàn toàn với thế giới bên ngoài, nếu không tại sao nàng ngay cả kiến thức thông thường của cuộc sống cũng không biết? Nơi đó vẫn được nàng gọi là “Kho Sinh Vật” gì đó.

Mỗi ngày đều có một nhóm người kỳ quái phụ trách “Chiếu cố” (hoặc có thể gọi là quản tù) Child Child cùng những người lam huyết khác, Child Child gọi là “Bọn họ” - hơn nữa mỗi lần nhắc tới “Bọn họ”, Child Child luôn có vẻ rất sợ hãi.

Mà Child Child cùng những lam huyết nhân khác, dường như là đối tượng thí nghiệm của “Bọn họ”, căn cứ theo lời Child Child nói, nàng thường ngày đều bị lấy đi một lượng máu nhất định. Nàng không có hỏi qua tại sao, rồi dần dần cũng

trở thành quen.

Mà những chuyện sau đó, Child Child cũng không biết, nàng chỉ nhớ mình đang ở trong “Kho Sinh Vật số 16” thì bị hôn mê, đến khi tỉnh lại, thì đã ở trong nhà của Trần Tiêu rồi.

Như vậy... Cái người gọi là... Three, là ai? Nghe nói “người thân bí” này là người mà cha mẹ mình đã ủy thác, cũng chính người đã gửi bưu kiện này đến cho mình, hẳn là ai vậy chứ?

Child Child không biết, nàng đối với người gọi là “Three” không hề có một chút khái niệm.

Nói cách khác, quãng thời gian từ “Kho Sinh Vật số 16” đến nhà Trần Tiêu, nàng hoàn toàn không hề nhớ gì.

Lấy trí nhớ kinh khủng của Child Child được tự xưng “Đã gặp qua một lần là không quên được”, nàng có thể trong thời gian ngắn ngủn gần một tiếng đồng hồ là có thể nhớ rõ cả quyển “Tiểu bách khoa về cuộc sống” hơn ba trăm trang. Trần Tiêu cho rằng, nàng không có khả năng quên được một đoạn trí nhớ như vậy. Chỉ có một khả năng duy nhất có thể giải thích đó là: Bị tẩy não?

Chuyện này, càng ngày càng phức tạp, càng ngày càng thâm ảo!

Hơn nữa, Trần Tiêu mơ hồ cảm thấy, chuyện này dường như có thể mang đến cho mình phiền toái không nhỏ!

Theo như bài viết trên inte: Lam Huyết Nhân gần như là một tồn tại trong truyền thuyết- chắc là phải cực kỳ hiếm thấy và trân quý !

Mà nơi Child Child trước kia từng sống - tạm thời có thể suy đoán đó là một tổ chức đi. Tổ chức này có năng lực đem những người lam huyết không chế ở trong tay, loại năng lực như vậy, cũng đủ làm cho Trần Tiêu phải ít nhiều cảnh giác !

Một tổ chức như vậy, quyền thế lớn cỡ nào, Trần Tiêu không dám khẳng định, nhưng có thể tưởng tượng được, tổ chức ấy nhất định phải có tài lực khổng lồ! Cái khác không nói, chỉ nhìn vào “Kho Sinh Vật” mà mấy người lam huyết như Child Child từng ở trong đó, nghe nói diện tích cũng lớn hơn căn nhà của mình tới sáu trăm lần!

Child Child là “số mười sáu”, vậy có thể đoán được tổ chức này ít nhất đã từng khống chế mười sáu Lam Huyết Nhân!

Lại thêm một vấn đề làm cho Trần Tiêu khó có thể áp chế được kích động trong lòng chính là: Tổ chức này, có quan hệ gì với cha mẹ mình hay không? Thậm chí nếu suy xét kỹ hơn một chút..... cái chết của cha mẹ..... Có thật chỉ là sự cố ngoài ý muốn?!

Loạn!

Đầu óc Trần Tiêu bây giờ đã hoàn toàn bị rối loạn rồi!

Nhìn Trần Tiêu ngồi trước computer ngây ngốc, Child Child cũng không quá rầy hấn, chỉ đi đến chỗ hấn, đưa bàn tay nhỏ bé mềm mại nhẹ nhàng khoát lên trên vai Trần Tiêu, yên lặng không nói gì, cặp mắt trong suốt ôn nhu nhìn Trần Tiêu.

Trần Tiêu ngây ngốc một hồi lâu, chỉ cảm thấy trong đầu có ngàn vạn câu hỏi, nhưng không biết phải bắt đầu từ nơi nào - Mình có thể có biện pháp gì để điều tra được đây?

Lão ba lão mẹ khi còn sống chỉ là những nhà nghiên cứu cơ cấu, Trần Tiêu cũng biết đôi chút, đó là sở nghiên cứu về công dụng của một số dung dịch hóa học - không có bao nhiêu liên quan tới các công trình nghiên cứu sinh vật. Hơn nữa, công ty nghiên cứu cũng không phải quá lớn, bởi vì cha mẹ hấn cũng chỉ là phú ông bình thường, chỉ có thể khá giả hơn một số người dân phổ thông mà thôi. Trần Tiêu đối của công việc nghiên cứu cha mẹ cũng hiểu khá rõ, hấn thậm chí đã từng đi qua hai lần.

Nơi đó có không ít nghiên cứu viên, Trần Tiêu đều đã gặp qua... nơi này hoàn toàn không có thần bí bằng lãnh như nơi Child Child đã miêu tả.

Tóm lại..... dường như Child Child cũng cảm thấy có chút gì đó nguy hiểm!

Bởi vì..... đã dám đem người sống đi làm thí nghiệm, cho dù là nhân loại bình thường hay là Lam Huyết Nhân. Nếu như đã có khả năng làm được như vậy, chừng tổ chức kia nhất định phải có lực lượng áp đảo luật pháp !

Mà Lam Huyết Nhân, nhất định phải rất quý giá. Lại tự nhiên đưa một người đến chỗ mình.... việc này có thể đem đến cho mình phiền toái không?

Sau một hồi lâu suy nghĩ, Trần Tiêu quyết định từ bỏ ý định đưa Child Child ra ngoài mua sắm, mà để Child Child một mình ở lại nhà, hơn nữa còn dặn dò nàng nhất định không được ra ngoài, còn kéo tất cả rèm cửa sổ lại. Lúc này mới một mình đi ra ngoài mua đồ đạc.

Trần Tiêu đi xuống lầu, xuống tầng dưới lấy xe đạp, vừa ngồi lên xe chuẩn bị đi thì đột nhiên trong lòng có chút cảm giác quái dị, Trần Tiêu liền ngừng đầu lên nhìn về phía tòa nhà cao tầng đối diện.

Trong ánh nắng chiều rực rỡ sáng ngời, trên mái nhà đối diện có vài hộ dân lắp đặt bình nước nóng chạy bằng năng lượng mặt trời, dưới ánh mặt trời phản xạ ra quang mang chói mắt, còn đều không có gì khác thường.

Chắc là ta quá khẩn trương rồi. Trần Tiêu thở dài, đạp xe nhanh chóng rời đi.

Mà ngay trên mái nhà nơi Trần Tiêu vừa nhìn qua, trong không khí dường như có một hình dáng mơ hồ, giống như một hình người trong suốt.

Không sai..... đúng là trong suốt!

Nhân ảnh kia thấy Trần Tiêu xoay người rời đi, mới chậm rãi hiện ra.

Tháng năm không khí đã bắt đầu nóng bức, nhưng người này lại mặc một bộ quần áo da bó sát người! Chính bộ quần áo da bó sát người này đã đem toàn bộ những chỗ lồi lõm trong cơ thể lộ ra bên ngoài, đúng là một cô gái có dáng người nóng bỏng.

Cô gái này tóc ngắn màu đen, khuôn mặt tinh xảo vốn phải rất đẹp, nhưng hai mắt lại có vẻ hơi dài và nhỏ, rõ ràng là một nữ nhân có khuôn mặt mỹ lệ nhưng bởi vì ánh mắt quá mức sắc sảo, làm tăng thêm vài phần sát khí không hợp với khuôn mặt.

Thấy Trần Tiêu đã đi xa, miệng nàng khẽ nở ra một nụ cười quái dị.

“Hừ, mặc dù chỉ là một người bình thường, nhưng mà cảm giác lại rất miễn cưỡng a.”

Nói xong, nàng bảnh nhẹ lên lỗ tai bên trái, trên lỗ tai trái của nàng có mang một trang bị tương tự như một chiếc điện thoại không dây, chỉ có điểm khác nhau duy nhất chính là nó được nối với một tấm thủy tinh trong suốt khá mỏng ở phía trước mắt trái của nàng, nhìn giống như là một chiếc mắt kính vậy.

Cô gái mặc áo da bó sát người nhẹ nhàng bảnh lên tai nghe, nhìn theo bóng lưng Trần Tiêu, trên mắt kính bên trái lập tức phát ra các âm thanh bíp bíp rất nhỏ, sau đó một loạt các thông số lần lượt hiện lên trên mắt kính.

“Trí lực, không biết [tư liệu khuyết thiếu].

Lực lượng, cấp d [normal].

Tốc độ, cấp d [normal].

Sự chịu đựng, cấp d [normal].

Năng lượng cấp, cấp d [normal].

Kỹ năng chiến đấu, cấp c. Oh..... Kỹ năng chiến đấu hình như so với người bình thường thì cao hơn một chút a.”

Cô gái mặc bộ đồ da màu đen cau mày: “Trừ trí lực còn không rõ và kỹ năng chiến đấu thì chỉ cao hơn người bình thường một chút, cũng không có điều gì bất thường cả..... hần chỉ là một người bình thường. Vậy mà lại phải ta đi giám thị một tên không khác gì người bình thường, chẳng lẽ mấy tên cấp trên trong đầu chứa toàn nước hay sao!”

Con oán giận nàng còn chưa chấm dứt, trong tai nghe đã truyền đến một giọng nói mang theo ý cười: “Hắc Thất, cô đối với mệnh lệnh của cấp trên có thắc mắc gì sao?”

“Hừ!” cô gái được gọi là “Hắc Thất” cười lạnh một tiếng: “Đáng lẽ tôi được đi Hy Lạp chấp hành một nhiệm vụ cực kì thú vị rồi, nhưng lại bắt tôi tới nơi này làm một chuyện nhàm chán như vậy. Sau nhiệm vụ này chấm dứt, tôi nhất định sẽ viết một bản báo cáo kháng nghị.”

Trong tai nghe phảng phất như có tiếng cười: “Cô muốn làm thì cứ làm, tôi sẽ không kí tên cùng với cô đâu. Được rồi, cứ làm việc cho tốt đi đã, đừng có oán giận nữa, nếu đề cấp trên biết được, không chừng lại tống cô đi nam cực chấp hành nhiệm vụ đó. Thế này đi, cô cứ theo dõi cô gái lam huyết trong nhà kia đi, ta sẽ tiếp tục theo dõi nhân vật chính của chúng ta.”

“Hừ, bắt quả chi là một Lam Huyết Nhân cấp thấp còn chưa giác tỉnh mà thôi.” Hắc Thất có chút bất mãn: “Loại nhiệm vụ cấp thấp này, phải mấy tên vô dụng ở tổ 3 (three) làm là được rồi, tại sao lại phải phái chúng ta đi?”

Trong tai nghe, lại có tiếng thở dài: “Cô đấy a, ai bảo thường ngày không chịu quan tâm đến các tin tức của tổ chức chứ? Tôi nghe nói, sự việc lần này, là do trong tổ 3 có người chưa được tổ chức cho phép, đã tự tiện tiếp nhận ủy thác của cha mẹ “mục tiêu” của chúng ta từ hai năm trước, kết quả bị cấp trên phát hiện, họ rất là tức giận a! Người biết không? Bây giờ toàn bộ thành viên trong tổ 3 đều vì người tự tiện tiếp nhận ủy thác mà bị liên lụy, tất cả đều đã trở về tổng bộ để chịu xử phạt rồi.”

“Đi, sao cô lại biết nhiều việc như vậy? Cô còn biết gì nữa không? Tại sao cấp trên lại có hứng thú với một nam hài tử bình thường vậy?” Vừa nói nữ nhân mặc hắc y vừa lười biếng tiến tới cạnh mái nhà, sau đó..... Nàng thả người nhảy xuống!

Trong nháy mắt khi nàng nhảy xuống, thân thể của nàng đột nhiên lại biến thành trong suốt! Cũng may là như vậy, chứ nếu không, ngay giữa ban ngày ban mặt, để cho người khác thấy một cô gái mặc hắc y nhảy từ trên tòa nhà cao tầng xuống, nhất định sẽ hù dọa chết người ta a!

Dường như không chịu ảnh hưởng của lực hút trái đất, thân thể của nàng giống như một chiếc lông vũ nhẹ nhàng trên mặt đất, sau khi nhìn xung quanh không thấy có người nào, lúc này mới chậm rãi hiện thân ảnh, lại bám lên tai nghe: “Này, rốt cục cô còn biết những gì nữa vậy? Nói ra đi a!”

“Đừng có hỏi tôi, tôi thật sự không biết gì hết. Cô đừng quên, mặc dù cô và ta cùng tổ 7(seven), nhưng cô là Hắc, tôi là Hồng, cấp bậc của cô còn cao hơn tôi. Những việc mà ngay cả cô cũng không biết, thì cũng đừng có hỏi tôi.” Dừng lại một chút, bên trong tai nghe lại có tiếng cười nói: “Tôi thấy mục tiêu đã đi ra rồi, không nói nữa, làm việc quan trọng hơn, để tôi đuổi theo hần.”

Trần Tiêu đạp xe ra khỏi cổng, đi dọc theo con đường hàng ngày vẫn đi, nhưng hần không phát hiện ra ngay khi hần bắt đầu đi, tại một ngõ nhỏ của tiểu khu gần đó có một chiếc xe màu đen, cũng chậm rãi khởi hành đi theo phía sau hần.

Cánh cửa của chiếc xe màu đen mở ra, có thể thấy được ngồi bên trên ghế điều khiển là một cô gái trẻ tuổi mặc áo đỏ, cô gái mặc áo đỏ này có tướng mạo so với cô gái mặc áo đen trên mái nhà khi này có vài phần giống nhau, bắt quả trên cặp mắt lại ít đi vài phần sát khí, có vẻ nhu hòa hơn rất nhiều. Nàng một tay nắm giữ vô lăng, một tay lười biếng chống trên cửa xe, lái xe rất chậm giữ nguyên một khoảng cách nhất định phía sau Trần Tiêu.

“Ôi, thật đúng là một nhiệm vụ nhàm chán a.”

Nhưng rất nhanh, nàng không còn cảm thấy nhàm chán nữa....

oOo

Trần Tiêu đạp xe chừng 3 km, tới một khu phố buôn bán ở gần đó, mua bộ T-shirt cùng một chiếc quần jean cho nữ giới. Lại vào trong siêu thị tùy tiện mua một tá nội y. Trần Tiêu suy nghĩ một chút, số tiền trên người cũng đã gần hết, cần phải đi lấy thêm một ít tiền, nhìn thấy ở ven đường có một ngân hàng, Trần Tiêu khóa kỹ xe đạp, sau đó bước vào trong ngân hàng.

Vừa mới đẩy cửa bước vào, Trần Tiêu chợt cảm giác được có điều gì đó không đúng!

Đại sảnh ngân hàng lạnh ngắt như tờ, yên lặng một cách dị thường! Trần Tiêu đưa mắt nhìn quanh, thấy xung quanh không có lấy một người đang đứng! Trong đại sảnh có hơn mười người, nhưng hơn phân nửa số người trong đó đang hai tay ôm đầu ghé mặt đất, còn non nửa số người còn lại thì đang ngồi xổm ở một góc tường.

Trần Tiêu lập tức có phản ứng, nhưng cũng đã quá muộn, lúc này đã có một vật gì đó lạnh như băng đang kề lên cổ hần.

“Đừng nhúc nhích! Muốn sống thì lập tức hai tay ôm đầu nằm xuống!”

Trần Tiêu không khỏi thở dài trong lòng - sẽ không xui xẻo như vậy chứ! Tự nhiên lại gặp phải cướp ngân hàng?!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Lái Xe Điên Cuồng.

“Này nhóc con, ngồi xuống, đừng có nhúc nhích!”

Trần Tiêu thấy rõ trong đại sảnh của ngân hàng có tổng cộng 4 tên cướp, toàn bộ đều mặc quần áo màu đen, trên đầu cũng được che kín bằng một chiếc mũ trùm đầu chỉ để lộ ra 2 con mắt. Tên cướp đang cầm súng chỉ vào Trần Tiêu là tên có dáng người khá lùn và mập, mặc dù nhìn không thấy tướng mạo của hắn, nhưng cũng có thể đoán ra được phần nào qua phần da thịt béo núc lồi ra qua lớp khăn che mặt.

“Nhóc con! Mày nhìn cái gì mà nhìn, chưa từng thấy qua người béo nào đi cướp ngân hàng hả!” Tên béo trừng mắt với Trần Tiêu.

Trần Tiêu bất lực, chỉ có thể thành thật ngồi xổm ở một góc, nhưng hình như tên béo này thấy Trần Tiêu đặc biệt không vừa mắt, lại đi tới đập hấn một cước: “Mẹ kiếp, tao ghét nhất mấy tên tiểu bạch kiểm như mày.”

Trong bốn tên cướp thì có ba tên đang gấp gấp nhét tiền vào túi, chỉ có duy nhất tên béo này là tay cầm súng lục, đưa mắt nhìn xung quanh, còn lớn tiếng quát tháo: “Tất cả mọi người thành thật một chút sẽ không việc gì, chúng ta chỉ cần tiền không hại người. Chúng ta có tố chất của kẻ cướp chuyên nghiệp, tốt nhất là các người hãy ngoan ngoãn hợp tác.”

“Đừng nói nhảm! Mau tới hỗ trợ thu tiền đi!” một tên cướp có vóc người cao lớn nhất trừng mắt nhìn mập mập, lên tiếng quát.

“Không được a lão Đại, trên TV chiếu ăn cướp thường phải có một chút ngông cuồng, nếu không thì có vẻ không chuyên nghiệp lắm! Chẳng may còn chưa có chút ngông cuồng nào mà đã bị tiêu diệt sạch thì làm sao làm được nữa a.” Tên béo ra vẻ chính khí đáp lời.

Tên cướp đầu lĩnh kia thiếu chút nữa đã tức chết: “Bị tiêu diệt sạch..... cái đầu mẹ mày đó! Cái miệng quạ đen!”

Tên béo ngò nghếch đến dị thường, không hồn giận nói: “Lão Đại, mày nói như vậy là không đúng rồi! Em gái tao là vợ mày, vậy thì mẹ tao cũng chính là mẹ mày.....”

Tên cướp đầu lĩnh thấy mọi người chung quanh đều quay lại nhìn mình bằng ánh mắt quái dị, thì tức giận đến suýt nữa hộc máu: “Câm miệng!!!”

Hắn nhìn thoáng hai tên đồng bọn khác: “Đã lấy được đủ chưa?”

“Tất cả bốn túi, đều đã lấy đây!” 2 tên cướp còn lại lạnh lùng trả lời.

“Tốt lắm! Mỗi người mang một túi! ‘Lượn’ thôi!” Tên cướp cầm đầu nhanh chóng dẫn đầu chạy ra khỏi cửa ngân hàng.

Tên béo đi ở cuối cùng, nhưng hắn lại một tay kéo Trần Tiêu đang ngồi xổm ở một góc lên, dùng súng chỉ vào đầu Trần Tiêu quát: “Đi thôi! Để đề phòng bọn cảnh sát đuổi theo, ta phải bắt người làm con tin! Lão tử là kẻ cướp chuyên nghiệp, bây giờ đang đi ăn cướp, không bắt vài người đi theo, sao có thể ngẩng mặt nhìn người khác a!”

oOo

Dừng xe cách ngân hàng vài trăm mét mới khoảng chừng hai phút đồng hồ, hồng y nữ tử trong xe đột nhiên nghe thấy ở ngã tư đường xa xa truyền đến tiếng còi cảnh sát kêu dồn dập! Từ phía xa, trên đường cái có vài chiếc xe Cảnh Sát đang chạy như bay đến!

Đúng lúc này, bên trong ngân hàng chợt nghe thấy có tiếng “Phanh” vang lên!

Tiếng súng?

Hồng y nữ tử khẽ nhướng mày, vẻ mặt uể oải bắt đầu thay đổi.

Sau đó, trong ngân hàng có một trận náo loạn, có 4 tên cướp cầm súng ngắn từ phía trong chạy ra. Trong đó ba người đi trước đều vác một cái túi du lịch thật to, trong túi hiển nhiên là “Thu hoạch” của bọn chúng.

Trước cửa ngân hàng có một chiếc xe đã mở sẵn cửa, ba tên cướp đi trước phi nhanh vào trong, còn tên cướp thứ tư đi cuối cùng lại không có mang theo bao nào, mà đang dùng cánh tay hung hăng kẹp vào cổ của một thiếu niên, khẩu súng lục trong tay đang dí sát vào đầu đối phương, hung hăng lòi

hắn đẩy vào trong xe.

Khi tên cướp cuối cùng vừa mới ép buộc Trần Tiêu lên xe, thì nghe thấy tên cướp đầu lĩnh đi trước cả giận nói: “Ngu xuẩn! Ai cho mày dẫn theo hắn!”

Tên cướp béo dẫn theo Trần Tiêu, sừng sốt một chút, rồi lầm bầm nói: “Trong TV vẫn thường làm như vậy, chúng ta không mang theo con tin hình như có vẻ không chuyên nghiệp a.”

“Chuyên nghiệp cái đầu mày á! Còn túi tiền kia đâu? Không phải cho mày mang theo sao? Mày chi lo dẫn tên tiểu tử này theo làm gì! Tiền túi đâu?”

“Ách..... Tao quay lại lấy!” Tên cướp béo ngây ngô đáp lời.

“Tao xin mày! Nếu không nể tình mày là anh vợ tao, tao đã sớm.....” Tên cướp đầu lĩnh cắn răng, trong lòng đại hận: “Không còn kịp rồi! Cảnh sát đã tới! Mau lên xe chạy thôi!”

Hồng y nữ tử ngồi ở trong xe ở phía xa nhìn lại, cười đến nỗi suýt đứt hơi, nhưng sau đó nàng lại thở dài, nàng hiểu được mục tiêu giám thị của mình thật sự rất xui xẻo - gặp phải bọn cướp ngân hàng còn chưa tỉnh, lại còn bị bọn cướp chọn trúng làm con tin.

Lúc này, xe Cảnh Sát mới chạy đến cửa ngân hàng, còn chưa kịp hình thành vòng vây, chiếc xe tải kia đã điên cuồng lao ra, hung hăng đâm vào vào đầu một chiếc xe cảnh sát ở phía trước, một tiếng ầm vang lên, chiếc xe cảnh sát bị đụng phải quay 180 độ, đầu xe bị lõm vào, mấy viên cảnh sát bên trong xe phần nộ chửi ầm lên, còn chiếc xe của bọn cướp thì đã đi xa.

Cảnh sát vội vàng quay đầu đuổi theo, nhưng Hồng y nữ tử đang ngồi trong xe lại cười cười: “Rốt cục cũng có một chút thú vị a!”

Khuôn mặt của nàng vốn rất nhu hòa, lúc này chợt hiện lên một tia hưng phấn, nàng đưa tay đem mái tóc dài buộc chặt về phía sau, sau đó đeo lên tai trái một chiếc kính có hình thù khá kì lạ, bên trong mắt kính nhanh chóng hiện lên một chuỗi văn tự:

“Động cơ phản lực..... Xong!”

"Mời mở hệ thống định vị.... Mở ra xong!"

Sau đó trong ánh mắt của hồng y nữ tử nổi một tia hỏa quang hưng phấn mãnh liệt, nàng dùng sức nhún ga dưới chân

Ầm!!!

Động cơ khởi động phát ra tiếng kêu như tiếng quái thú gầm thét!

Rõ ràng đây chỉ là một chiếc xe gia dụng rất bình thường, giá trị của chiếc xe con này nhiều nhất cũng không vượt qua hai mươi vạn đồng, nhưng thật bất ngờ nó lại có thể phát ra tiếng kêu như của một chiếc xe thể thao cỡ hơn hai trăm vạn đồng!

Chiếc xe con màu đen điên cuồng lao đi, trông giống như một con lốc màu đen – nhưng hướng đi của chiếc xe này hoàn toàn trái ngược với hướng xe của bọn cướp và Cảnh Sát truy đuổi!

Hồng y nữ tử về mặt hưng phấn, nhẹ nhàng cắn môi, chỉ số trên chiếc đồng hồ đo tốc độ trước mặt, chỉ trong năm giây đồng hồ ngắn ngủn, đã từ số 0 nhảy tới hơn 100 miles/h!

Một chiếc xe con gia dụng bình thường liệu có thể có được tính năng này sao!

Dọc theo đường đi, có thể thấy chiếc xe giống như một tia chớp màu đen, một hơi vượt qua 3 đèn đỏ! Mà những chiếc bảng bắn tốc độ bằng laser ở trên đường dưới sự tốc độ điên cuồng như vậy, lại không hề có nửa điểm phản ứng!

Hồng y nữ tử một tay điều khiển vô lăng, ánh mắt nhìn chằm chằm đường phía trước, một tay đặt lên tai nghe.

“Đường L sắp đi qua. Đoạn đường thứ tư..... Trái, khoảng cách sáu trăm bốn mươi thước, phải, khoảng cách bốn trăm bốn mươi thước..... tính toán tối ưu hóa lộ tuyến..... Tính toán xong..... lộ tuyến tốt nhất....”

Trên mắt kính bên trái rất nhanh hiện lên các con số rất nhỏ và bản đồ đường đi, hồng y nữ tử cười sáng khoái một tiếng, sau đó lại tiếp tục nhún ga, trên đồng hồ đo tốc độ lúc này cũng đã trực tiếp nhảy lên con số 230.....

Nàng lái xe gần như điên cuồng với tốc độ hơn 230 dặm/h, giống như một con gió lốc trên đường, hơn nữa hồng y nữ tử này phản ứng nhanh đến dị thường! Trên đường nàng điều khiển xe lạng lách vượt qua các xe đi trước, rõ ràng nhiều lúc nhìn thấy nguy hiểm đã tới cực hạn, có mấy lần khoảng cách đến xe bên cạnh nhiều nhất chỉ còn vài cm, nhưng dưới sự điều khiển của nàng, trong khoảng khắc cuối cùng có thể dẫn đến va chạm nhau trong tích tắc đều có thể khó khăn né tránh!

Về phần những tài xế bị nàng vượt qua như vậy, rất nhiều người đã bị nàng làm cho phát sợ, còn những người nào bị bệnh tim, chỉ sợ là... Nhưng lúc đó từng chính mắt thấy một tài xế lái xe như muốn nổi điên, sau này nhiều người đã từng kể lại lần kì ngộ này cho bằng hữu: Ta chưa từng gặp qua một người nào lái xe như vậy! Quả thực giống như vừa mua được bảo hiểm hạn sang sau đó một lòng muốn chết a!

Chạy trên đường chừng 10 phút, phi nhanh qua mấy xa lộ, cuối cùng tại cuối một con đường nhỏ, nàng đột nhiên chuyển phương hướng!

Dát!! Chi!!

Chiếc xe đang điên cuồng lao về phía trước đột nhiên quay ngang, bánh xe cọ xát trên mặt đường tạo thành 2 đường cong màu đen thật dài rồi mới dừng lại!

Dùng xe hơi mà có thể thực hiện được động tác khó khăn như vậy sợ rằng ngay cả tay đua chuyên nghiệp cũng phải chào thua. Chiếc xe đang chạy nhanh trong một con hẻm nhỏ có chiều rộng chỉ hơn chiều ngang của thân xe một chút, nếu muốn quay xe, chỉ sợ ít nhất cũng phải đụng cho hai bên vách tường phải nát bấy!

Mà lúc này, khi chiếc xe con màu đen quay đầu dừng lại, từ phía xa xa truyền đến tiếng xe của bọn cướp và tiếng xe truy đuổi của cảnh sát ở phía sau, chỗ đó còn cách nơi này một đoạn khá xa....

Hồng y nữ tử đem xe hơi chặn ngang giữa đường, sau đó đẩy cửa xe bước xuống, lấy từ trong túi ra một bao thuốc cùng một chiếc bật lửa màu bạc, tự châm cho mình một điếu thuốc, thông dong hút 2 hơi, mới nhìn quay lại nhìn đoạn đường phía sau, rốt cuộc cũng thấy chiếc xe của bọn cướp chạy tới!

“Hừ, lái xe chậm như con Ốc sên mà cũng dám đi cướp.” Nàng khinh thường nói một câu, sau đó tùy ý ném điếu thuốc trong tay đi.

Điếu thuốc đang cháy ở trong trên không trung tạo thành một đường vòng cung, chuẩn xác đến dị thường rơi vào bên trong một chiếc thùng rác ở bên đường.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Hồng Thất

Ở trên xe của đám cướp, Trần Tiêu bị tên cướp mập mạp ngồi bên cạnh dùng súng chìa vào người, các ý niệm trong đầu hắn nhanh chóng chuyển động.

Hắn lo lắng là có lý do!

Tuy rằng khi lên xe, tên cướp mập mạp này đã cảnh cáo Trần Tiêu :

- Đừng có lộn xộn thì không có việc gì, tới nơi an toàn rồi bọn tao sẽ để mày xuống xe.

Nhưng ở phía đầu xe, hai tên cướp ngồi hàng ghế trước đã đem mặt nạ trên đầu lột xuống! Tựa hồ dường như hoàn toàn không quan tâm đến việc để lộ khuôn mặt của mình trước mặt Trần Tiêu!

Với sự thông minh của Trần Tiêu, ngay lập tức hắn hiểu ra bản thân mình đã gặp nguy hiểm---- mong rằng cảnh sát truy đuổi có thể cứu được mình ra, bằng không mà nói, dù cho bọn cướp có thể thoát vây được, cũng sẽ giết mình mà diệt khẩu!

Bởi vì mình đã nhìn thấy tướng mạo của bọn chúng!

Trong lòng hắn liệu mạng cầu khẩn, hi vọng đám cảnh sát có thể lái xe nhanh lên một chút, nếu như cảnh sát đuổi theo kịp, mình còn có vài phần cơ hội sống sót.

Đáng tiếc, cái tên cướp đang lái xe ô tô kia kỹ thuật tương đối khá, hơn nữa đối với hoàn cảnh địa lý dường như cũng vô cùng quen thuộc. Một đường phi ngang đâm dọc, tiếng còi cảnh sát ở phía sau lại càng ngày càng xa...

Xúi quẩy!

Trần Tiêu nhìn thấy tên cướp mập mạp bên cạnh vẻ mặt buồn bực nhìn mình chằm chằm:

- Tiểu tử, mày ngó nghiêng cái gì hả! Đều tại mày mà tao quên mất túi tiền đó! Nếu như không thành thật, cẩn thận tao...

Trần Tiêu bất đắc dĩ nhìn hắn, im lặng không nói gì.

- Này? Ánh mắt mày nhìn tao như thế là có ý gì hả? Có phải coi thường tao hay không? Trên đời này tao ghét nhất bị người ta dùng loại ánh mắt này nhìn

tao!

Tên mập giận dữ:

- Mày hại tao bỏ quên một túi tiền, lại còn dám khinh thường tao!

Trần Tiêu nhìn vào khẩu súng trong tay tên mập, cuối cùng thở dài nói:

- Là do anh kiên quyết kéo tôi lên xe mà, lão đại.

Ngừng lại một chút, Trần Tiêu không khỏi có chút buồn cười:

- Hơn nữa, trong tay anh có súng, tôi lại tay không. Tôi nào dám khinh bỉ anh chứ.

- Mày đúng là có! Mày ngoài miệng tuy không nói, nhưng trong lòng lại coi thường tao!

Tên mập tức giận đến mức hét lên quang quác:

- Lão tử cả đời này hận nhất cái loại mặt trắng tốt mã như mày!

- Lớn lên đẹp trai cũng không phải là lỗi của tôi.

Trần Tiêu chỉ sợ đối phương kích động quá mức mà cướp cò súng, cố gắng trả lời hết sức dè dặt.

Tên mập mập kia càng thêm giận giữ:

- Ý của mày lớn lên xấu xí chính là lỗi của tao sao?

Trần Tiêu không nói gì... Bản thân gặp phải kẻ cướp còn chưa tính, lại còn gặp phải cái loại người đàn độn nữa chứ.

- Hồn trưởng!

Tên thủ lĩnh đám cướp ở phía trước quay người lại, hung hăng đập một phát vào đầu tên mập mập, mắng:

- Còn dám cãi nhai nhiều như vậy hả! Một túi tiền! Nguyên một túi tiền đó! Ít ra cũng phải mấy trăm vạn! Mày là cái đồ ngu xuẩn!

Gã mập bị đánh đau đớn kêu ầm lên, lại có chút ủy khuất nói:

- Là mày nói cần phải chuyên nghiệp một chút mà! Lúc cướp phi đi ra, không mang theo vài con tin, làm sao thể hiện được tố chất chuyên nghiệp của chúng ta chứ!

- Chuyên nghiệp?? Tố chất?? Tao bảo mày chuyện nghiệp à! Bảo mày phải chuyên nghiệp à!!

Tên thủ lĩnh đám cướp vẻ mặt như phát điên, cầm báng súng đập bảy tám phát trên đầu tên mập, tên cướp mập bị đánh kêu lên oa oa, rốt cuộc cũng quát lên một tiếng:

- Này! Các huynh đệ đều ở đây, mày cho tao một chút mặt mũi đi! Nói thế nào thì mày cũng là em rể của tao mà!

Trần Tiêu thừa cơ hội hai tên đang đánh chửi nhau, hẩn ở bên âm thầm quan sát, thường xuyên chú ý ra bên ngoài cửa sổ, mắt thấy ô tô đột nhiên quẹo ngang, tên mập cầm súng ở bên cạnh mình lao đảo nghiêng một cái, Trần Tiêu lập tức vọt thân thể đang căng thẳng khản trương lên! Khuỷu tay của hắn hung hăng giã vào mũi của tên mập, đồng thời bàn tay nhanh chóng chớp lấy cánh tay đang cầm súng của hắn, vừa nhấc tay lên bất thành lĩnh...

Đoàng!!

Một viên đạn gần như là bắn sát qua tai của Trần Tiêu, bắn nát chỗ ngồi phía sau của ô tô!

Tên mập mập kia bị đánh trúng mũi, nhất thời máu tươi chảy dài ---- Trần Tiêu mặc dù mới mười tám tuổi, thể nhưng tố chất thân thể vẫn luôn rất tốt, lại luyện tập qua karatedo, đang chuẩn bị thi lên đai đen. Hơn nữa bọn cướp bị khuôn mặt tái nhợt mang theo tác phong của người trí thức mê hoặc, nghĩ lầm rằng hắn rất yếu ớt, nên đã mất đi vài phần cảnh giác, mới bị Trần Tiêu một kích đắc thủ.

Trần Tiêu đã thẩm tính toán trong lòng, một kích thành công, mặc dù mình cũng bị viên đạn kia bắn xẹt qua tai sợ đến chết khiếp, bất quá lại có thể ngay lập tức vận ngược cổ tay của tên mập lại, hòng súng dí sát vào đầu của tên cướp béo!

- Ta kháo!

Một tên đạo tặc ở phía trước mắng to.

- Em vợ, nó đánh vào mũi tao!

Tên mập đau đến mức ngay cả nước mắt cũng chảy cả ra.

Mắt thấy mấy đạo tặc phía trước đã chĩa họng súng vào bản thân, Trần Tiêu bị vài khẩu súng đồng thời chĩa vào, trong lòng kinh hoàng, nhưng vẫn kiên trì, họng súng đang dí vào đầu tên mập dùng thêm vài phần lực, nghiêng răng nói:

- Thả tôi xuống xe, tôi sẽ không giết hấn.

- Hừ!!

Tên cướp đầu lĩnh ở phía trước lãnh khốc cười một tiếng, sau đó nhanh chóng căn dặn tài xế:

- Tiếp tục lái! Đừng dừng lại!

Sau đó cười nhạt nhìn Trần Tiêu, khinh thường nói:

- Thằng ranh chưa đủ lông, mày cho rằng với công phu hai tay là có thể trở thành anh hùng sao??

Trần Tiêu lắc đầu, miễn cưỡng bảo trì trấn định:

- Tôi không muốn làm anh hùng, tôi chỉ muốn xuống xe.

- Ha! Nhìn thấy tướng mạo bọn tao rồi, còn muốn sống mà đi sao!!

Trong mắt tên cướp đầu lĩnh hiện lên một tia tàn nhẫn--- trong lòng Trần Tiêu cả kinh, rất hiển nhiên tên này không thèm để ý đến sống chết của đồng bọn, trên trán Trần Tiêu không khỏi chảy đầy mồ hôi lạnh.

- Vừa vặn ít đi một người chia tiền!

Tên cướp đầu lĩnh nhẹ răng cười nói:

- Đồ phế vật ngay cả con tin cũng không giữ được... giết cả hai đi!

Tên mập mập nhất thời biến sắc, ngoác miệng chửi:

- Mày là đồ vương bát đần, uống công lão tử còn đem em gái giới thiệu cho mày, vậy mà mày ngay cả anh vợ cũng dám hạ độc thủ!

Tên cướp đầu lĩnh kia nhẹ răng cười:

- Anh vợ, đừng trách tao độc ác. Ít đi một người, ba người còn lại chúng ta mỗi người đều nhiều thêm một phần!

Dừng lại một chút, rồi hướng sang đồng bạn quát lên:

- Còn ngây ra đấy làm gì! Động thủ!

Tên cướp kia đang định nổ súng, thì đột nhiên cảm thấy xe hơi vang lên tiếng kêu “Dát ch!” thân xe bị phanh lại đột ngột, quán tính quá lớn khiến cho tất cả người trong xe đều bị ngã nhào.

“Chuyện gì xảy ra vậy!” Tên cướp đầu lĩnh tức giận mắng. Nhưng tên cướp lái xe phía trước lại có vẻ mặt rất cổ quái, cao giọng đáp lời: “Lão Đại..... Có một cô gái chặn xe ở ngang đường, chúng ta không qua được!”

Bọn cướp nghe thấy vậy thì cả kinh nhìn lại, quả nhiên nhìn thấy ở phía trước chừng mấy thước có một chiếc xe thể thao màu đen đang chắn ở ngang đường, đoạn đường vốn nhỏ hẹp nên chiếc xe chắn ngang đã đem cả con đường hoàn toàn chặn lại.

Một mỹ nữ còn khá trẻ tuổi mặc áo đỏ đang đứng ở trên đường, đang mỉm cười “Thân thiện”, ánh mắt bình tĩnh, nét mặt mỉm cười đầy vẻ “Khoan dung” giống như cha mẹ đang nhìn những đứa con khi chúng làm điều sai, vẻ mặt còn mang theo vẻ bất cần, thậm chí còn nhàm chán ngáp một cái: “Tôi chậm thật, rất không chuyên nghiệp a..... Thả con tin của các người xuống, ta có thể khai ân tha cho các người một mạng.”

“.....”

“.....”

“Ha ha! bà điên này từ đâu tới vậy!”

“Ta thấy cô gái này đầu óc có vấn đề nặng a!! Ha ha ha ha.....”

Nhưng tên cướp đầu lĩnh chỉ lạnh lùng quát: “Cười cái gì mà cười! Không kịp quay đầu lại! mặc kệ bà điên này! cứ đè nên xe cô ta mà đi!”

Hai tên cướp khác nghe vậy thì về mặt kinh thường, cầm súng xuống xe -

Đáng tiếc, bọn họ rất nhanh cười không nổi nữa!

oOo

Trần Tiêu chợt có một loại cảm giác rất kỳ quái, dường như cô gái mặc áo đỏ phía trước đang trừng mắt nhìn hắn, lại còn nháy mắt với hắn!

Ách..... Khó có thể miêu tả được loại cảm giác vi diệu như vậy, bởi vì Trần Tiêu đang ngồi ở ghế sau, còn cách một lớp kính thủy tinh và tên cướp lái xe ở phía trước - nhưng hắn lại có một loại linh cảm không thể tả bằng lời: Từ ánh mắt của cô gái mặc áo đỏ phía trước, dường như đang muốn trực tiếp nhắc nhở chính mình điều gì đó.....

Tiếp đó cô gái mặc áo đỏ rất nhanh lui về sau nửa bước, song chuông mở rộng, hít vào một hơi thật sâu..... Sau đó, nàng thét một tiếng thật lớn....

Trần Tiêu chỉ cảm thấy đầu óc của mình trong nháy mắt trở nên kỳ ảo vô cùng, dường như có một loại dự cảm phát ra từ bên trong lòng, điên cuồng nhắc nhở bản thân sắp phát sinh một sự việc cực kỳ đáng sợ!

Đó hoàn toàn là một loại cử động xuất phát từ sâu trong tiềm thức, chưa người nào dạy hắn, cũng không có người nhắc nhở hắn, giống như hắn đang bị một loại bản năng thúc giục, hắn bay nhanh đến chiếc ghế ngồi phía sau có dây đai an toàn, sau đó một tay hung hăng kéo dây an toàn rất nhanh thắt lại!

Ba! Nút dây đai an toàn đã được thắt chặt, sau đó hắn nhanh chóng làm một động tác tự bảo vệ mình...

Sau đó Trần Tiêu cảm thấy thân thể đột nhiên chấn động!

Ầm~~~~~

Tiếng thét khủng khiếp của cô gái mặc áo đỏ làm phát ra một cỗ năng lượng trùng kích mà mắt thường có thể thấy được! Hung hăng đánh vào đầu xe!

Trong nháy mắt, Trần Tiêu dường như cảm giác được mọi việc trước mắt đột nhiên diễn ra rất chậm chạp!!

Luồng năng lượng kia đầu tiên là đánh vào đầu xe, các cửa sổ làm bằng thủy tinh của xe tải chính là vật đầu tiên không thể chịu được áp lực đó, các tấm kính bằng thủy tinh bị đè ép vỡ vụn, phát ra mấy tiếng bang bang rồi nát bấy! Sau đó sườn xe cũng bắt đầu bị đụng đưa....

Tiếp đó cả thân xe đột nhiên bị chấn động mãnh liệt, sau đó một tiếng “phanh” vang lên rồi cả chiếc xe đã bị thổi bay lên cao trên không trung! Sau đó là chấn động kịch liệt, chiếc xe bị lăn lông lốc đi cả đoạn đường!

Chỉ nghe thấy tiếng binh binh bång bång không dứt, các mặt bên của chiếc xe không ngừng lăn lộn lần lượt “Tiếp xúc thân mật” với mặt đường, cả chiếc xe bị văng đi đến hơn 20 thước, cuối cùng mới dừng lại được, nhưng thân xe đã bị lật ngược, bốn chiếc bánh hướng lên trời, vẫn còn đang chậm rãi chuyển động.

Bề ngoài chiếc xe đã bị biến hình nghiêm trọng, toàn bộ cửa kính đều đã bị vỡ vụn!

Trần Tiêu cảm thấy trước mắt mình đang từng hồi từng hồi biến thành màu tối đen, vụ va chạm kịch liệt như vừa rồi, giống như một cơn ác mộng mà cả đời hắn cũng chưa từng gặp phải!

Toàn thân trên dưới, không một chỗ nào không đau! May mà nhờ trận đau nhức muốn chết này, mới làm cho Trần Tiêu không bị ngất xỉu đi, nhưng khi hắn nhìn thoáng qua chung quanh, thì thấy 2 tên cường đạo mới vừa rồi còn ngồi ở bên, giờ đây đã sấm đấm mặt và cổ đều là máu tươi, rất hiển nhiên – bọn chúng đã tắt thở! một tên bị gãy cổ, một tên thì đầu bị xuyên một lỗ thủng rất lớn, máu tươi cuộn cuộn chảy ra, làm cho thi thể và chiếc ghế ngồi trong xe cũng bị nhuộm đỏ!

Những tên đáng thương..... Dù sao chúng cũng là cướp, mà kẻ cướp thì thường không có thói quen ngồi xe thắt dây an toàn (tính tương đối mà ^.^).

Tên lái xe là bị thảm nhất, cabin(*) xe chính là nơi bị “đề” dưới áp lực của “Biển” trùng kích, do đó tên cướp phụ trách lái xe, ngay cả thi thể nguyên vẹn cũng không còn.

Nhìn kỹ lại..... tên cướp béo ở bên cạnh tựa hồ mạng còn lớn hơn một chút.

Đại khái tên cướp béo này lớp mỡ trên người khá dày, nên chịu chấn động cũng cao hơn một chút đi, tuy trên mặt cũng tràn đầy máu tươi, còn đang thấp giọng rên rỉ, nhưng hiển nhiên còn chưa có “chầu trời”.

Trần Tiêu cố gắng cử động một chút, hắn biết mình bị thương không nhẹ, toàn thân đau nhức khiến cho hắn không còn chút khí lực, đúng lúc này, hắn chợt nghe thấy một thanh âm.....

Cạch , Cạch, Cạch, Cạch.....

Đúng là âm thanh giày cao gót của phụ nữ.

Tiếp đó Trần Tiêu nhìn thấy một bóng người màu đỏ đang chậm rãi tiêu sái đi tới bên cạnh chiếc xe, rồi lạnh lùng nhìn hắn qua chiếc cửa xe đã bị vỡ vụn.

“Cò.....” âm thanh Trần Tiêu đã rất suy yếu.

Nhưng trong đầu hần lại không ngừng hiện lên những việc vừa mới trải qua.... Cô gái này, chỉ cần một tiếng hét là có thể đánh bay cả một chiếc xe rồi....cái này, cái này, cái này là thứ gì đây?

Kétt!

Cô gái mặc áo đỏ kéo chiếc cửa xe bị biến hình lên, cánh cửa của xe đã bị kẹt chặt, nhưng nàng cũng chỉ cần nhủ mảy, cánh tay thoáng dùng thêm một chút lực, liền nghe thấy một tiếng kim loại bị xé rách bén nhọn chói tai vang lên, cả chiếc cửa xe bị biến dạng đã bị nàng nhấc lên rồi ném sang một bên!

Khí lực thật là khủng khiếp!! Trần Tiêu tròn mắt há hốc mồm.

“Anh còn chưa chết sao? Có thể tự mình bò ra được không?” Về mặt và thanh âm vẫn một vẻ “Vô hại” như trước. Nhưng vừa mới trải qua chuyện như vừa rồi, Trần Tiêu thật sự đã cảm nhận được sự “Đáng sợ” của phụ nữ này!

Hần cố gắng tháo dây an toàn đang quấn quanh người, thân thể mới bò ra được một nửa, nhưng do thân thể bị trọng thương không còn chút khí lực nên không khỏi run run, cô gái này rút cục thờ dài, đưa một tay kéo Trần Tiêu xé ra, sau đó diu hần ngồi xuống.

Đúng lúc này, trên ngã tư đường xa xa tiếng còi xe của cảnh sát cuối cùng cũng vang lên.....

“Tôi phải đi rồi, Anh hãy bảo trọng nha.... khi về nhà nhớ kiểm tra kĩ chiếc ‘Tù Lạnh’ trong nhà của anh, bên trong có cả vui mừng lẫn sợ hãi đang chờ anh đó.”

Nói xong, nàng liếc mắt nhìn Trần Tiêu đang thờ dốc một cái, trong ánh mắt đó có mang theo một nét cười sâu xa.

“Chờ, chờ một chút!” Trần Tiêu vô lực tựa vào thành xe thờ dốc, nhưng hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm về phía cô gái: “Cô rốt cuộc là ai? Sao cô lại biết.....”

Cô gái mặc áo đỏ nở một nụ cười thật tươi, đi vào trong chiếc xe hơi thể thao màu đen của mình, khởi động xe, sau đó làm một động tác quay đầu cực đẹp, động cơ lại phát ra một tiếng kêu inh tai, cuối cùng chiếc xe giống như một mũi tên màu đen vừa rời dây cung nhanh chóng rời đi..

“Ta gọi là ‘Hong Thất’, nhớ kỹ tên này nha.”

Phía xa xa, còn vang vọng đến một câu nói.

Trần Tiêu đứng ở chỗ cũ, trong lòng vẫn còn mơ hồ nhiều nghi vấn phức tạp.

Đúng lúc này, phía trong thân xe truyền đến một thanh âm yếu ớt:

“Uy..... Cứu mạng a..... Bên trong có người còn thờ này....” Chỉ nghe thấy tiếng cầu khẩn yếu ớt của tên cướp béo: “Tôi van cô..... Uy! cô sẽ không thấy chết mà không cứu chứ.....kẻ cướp.... kẻ cướp cũng có quyền con người a.....”

Tên cướp béo khóc lóc.....

Bạn đang đọc truyện *Thiên Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Bút Lục (*).

Trong một trạm sửa xe hẻo lánh ở phía nam thành phố K, có một chiếc xe màu đen đang chậm rãi đi vào bên trong gara, ngay sau đó cửa tiệm sửa xe lập tức được đóng lại....

Khi Hồng Thất từ trong xe đi ra, thì có một nam phục vụ đầu đội mũ, toàn thân đầy dầu mỡ bước ra đón tiếp, trong tay vẫn đang cầm một cây que hàn xì.

Nam nhân này khoảng chừng từ 30-40 tuổi, trên mặt tràn đầy dầu mỡ, tướng mạo nhìn không rõ lắm, nhưng cặp mắt thì cực kỳ bình tĩnh ôn hòa, nhìn thấy Hồng Thất từ xa, liền thờ dài, cười khò nói: “Ta đã biết trước mỗi lần cháu ra ngoài làm nhiệm vụ, thể nào cũng phải làm hỏng vài chiếc xe! Nhưng lần này ta dự tính cháu đi phải 2-3 ngày sau mới lại tới tìm ta, không nghĩ rằng lần này lại tới sớm như vậy.”

Hồng Thất mỉm cười, tự mình châm một liều thuốc lá, sau đó ném cho nam nhân kia. Nam nhân bắt lấy liều thuốc lá, đưa lên mũi ngửi, rồi lắc đầu: “Cháu biết đấy, tã đả cai rồi.”

“Ha ha, Điền thúc, người thật không có thú vị.” Hồng Thất trừng mắt nhìn.

Nhưng nam nhân được gọi là Điền thúc chỉ lắc đầu: “Đến độ tuổi này của ta chỉ cầu được yên ổn là đủ rồi. Không giống những người trẻ tuổi các cháu.....” Vừa nói, hắn vừa đi tới mở cửa xe, lập tức một cỗ nhiệt khí tản mát ra, hắn nhìn thoáng qua phía trong xe, thờ dãi: “Ồi..... cháu lái xe thật sự không muốn sống nữa sao..... đây chỉ là một chiếc xe hơi được cải tiến, cháu cho rằng nó thật sự là xe đua sao. Chẳng may xảy ra đụng xe, cô cho rằng mình là Bất Từ Chi Thân sao?”

Trong giọng nói, mơ hồ mang theo một chút trách cứ cùng quan tâm.

“Đừng nói nữa.” Hồng Thất lắc đầu, cười khổ một tiếng: “Cháu không có lựa chọn a..... Cháu thấy mục tiêu theo dõi thiếu chút nữa bị giết chết, còn không phải vì cứu hắn sao.”

“Đừng tìm cớ, ta còn không hiểu cháu sao – cháu mỗi lần cầm vào vô lăng là theo thói quen thường giống bị phát điên.”

Hồng Thất cũng không giải thích nữa, chỉ cười nói: “Phải mất mấy giờ mới sửa xong?”

“Mấy giờ?” Điền thúc cười: “Cháu nghĩ rằng ta là thần chặc? Ba ngày!”

Hồng Thất suy nghĩ một chút: “Uh..... Cũng được. Dù sao ta và mục tiêu cũng không thể gặp nhau nữa, cấp trên không chừng lại đổi người khác làm tiếp chuyện này, ta cũng có thể nghỉ ngơi được vài ngày rồi.”

“Chẳng lẽ mục tiêu theo dõi lần này có chỗ nào đặc biệt sao?” Điền thúc cau mày: “Ta ở tại thành phố K đã lâu như vậy, cho tới bây giờ vẫn chưa nhận thấy nơi này có gì đáng giá để tổ chức phải quan tâm a.”

“Tên tiểu tử kia” Hồng Thất hút một hơi thuốc thật sâu, sau đó thở ra một ngụm khói hình tròn, trong ánh mắt có chút suy tư, nhẹ nhàng cười nói: “Cháu thấy có điều gì đó không đúng. Điền thúc..... tên tiểu tử kia nhìn qua thì so người bình thường không có gì khác nhau. Các số liệu kiểm tra trên máy cũng không có gì hơn người.... Nhưng mà, ta hoài nghi hắn có thể là ‘Đồng loại’ của chúng ta!”

“Đồng loại?”

Hồng Thất không nói tiếp, chỉ hồi tưởng lại toàn bộ sự việc, khi nàng đối mặt với xe hơi của bọn cướp và bộc phát dị năng năng lượng của bản thân, cái tên tiểu tử trong xe kia hình như có dự cảm cực kì nhạy cảm, hắn hình như có thể cảm giác được có sự việc nguy hiểm sắp phát sinh. Chỉ trong nháy mắt hắn lại biết thất chặt dây an toàn, lại còn đặt cơ thể vào tư thế được bảo vệ tốt nhất....

Loại phản ứng như vậy chẳng lẽ là do trời sanh ?

Trong Bệnh viện, Trần Tiêu đang nằm trên giường của phòng hồi sức cấp cứu, các vết thương trên người hắn đã được xử lý, trên đầu trên người được quấn chi chít băng gạc và băng vải, các bác sĩ đã kiểm tra qua thân thể hắn không ít lần.

May là Trần Tiêu vận khí thật sự là rất tốt, va chạm kịch liệt như vậy, nhưng không may tổn thương tới một đầu khớp xương, chỉ bắt quá trên người có vài vết thương ngoài da, hơn nữa va chạm kịch liệt làm cho Trần Tiêu có nhiều chỗ bị trật xương, theo như lời bác sĩ nói, sợ rằng rất nhiều bộ vị trên người hắn phải đau thêm mấy ngày nữa mới khỏi.

Sau khi chuẩn bị tốt tất cả mọi việc, Trần Tiêu bắt đầu tiếp nhận điều tra của 2 gã cảnh sát.

“Tôi thật sự không biết a, cảnh quan.” Trần Tiêu về mặt bắt đầu dĩ thời dãi, hắn nằm ở trên giường, đầu quấn đầy đặc bông gạc, nhìn qua cả người giống như một cái xác ướp, trên tay lại cầm chi chít những ống truyền dịch lớn nhỏ.

Hai gã cảnh sát thấy vậy đưa mắt nhìn nhau, sau đó một người chậm rãi nói: “Trần tiên sinh, chúng tôi biết ngài chỉ là con tin bị bọn cướp bắt cóc ngoài ý muốn, nhưng mà hiện trường thật sự lưu rất nhiều điểm nghi vấn, mà trước mắt bốn tên cướp đã có ba tên tử vong, ngài là một trong hai người còn sống sót, chúng tôi mong ngài có thể cung cấp hết khả năng có thể để chúng tôi ghi vào trong biên bản điều tra...”

Trần Tiêu có chút đau đầu.

Trong bản điều tra, hắn cũng không có nói cho cảnh sát tình huống thật sự đã diễn ra, nhất là chuyện về cô gái thần kì gọi là “Hồng Thất”.

Nói thật mọi chuyện sao? Chuyện đùa! Chẳng lẽ mình đi nói với cảnh sát: có một cô gái có khí lực giống như một siêu nhân, chỉ cần quay về phía chiếc xe hét lên một tiếng, là có thể đánh bay cả chiếc xe đi sao?

Nếu mà nói như vậy, sợ rằng sẽ lập tức bị chuyển từ bệnh viện ngoại khoa sang bệnh viện tâm thần từ lâu rồi....

Cho nên, Trần Tiêu chỉ khai cảnh sát vào biên bản điều tra của cảnh sát là: Mình ở trên xe đã bị bọn cướp đánh hôn mê, lúc xảy ra đánh nhau, hắn không

nhìn thấy gì, cũng không hề biết gì...(thề này khôn vãi)

Cảnh sát đối cái án tử này cũng cực kì khổ não:

Căn cứ theo điều tra từ hiện trường xảy ra sự việc, chiếc xe của bọn cướp bị tổn hại nghiêm trọng do va chạm với mặt đường trên một đoạn đường khá dài. Theo như điều tra của cảnh sát: Muốn cho một chiếc xe bảy chỗ ngồi bị đẩy văng đi tới hơn 20 thước, trừ khi là do một chiếc xe tải có tốc độ trên 150dặm/h mới có thể làm được.

Nhưng hiện trường rõ ràng không có bất cứ dấu vết gì chứng tỏ đã có một chiếc xe tải đi qua đây, theo điều tra của ngành giao thông cũng không có phát hiện ra bất cứ một vụ va chạm xe nào xảy ra ở khu vực quanh đó ...

Nói cách khác, dường như chiếc xe của bọn cướp tự mình đâm phải “không khí” mà bị văng ra như vậy...

Việc này, việc này chẳng lẽ là gặp quỷ thật sao!!

Cảnh sát giao thông cũng đã điều tra tình trạng giao thông ở các trục đường chung quanh, nhưng cũng không phát hiện trong thời gian đó có bất cứ một chiếc xe tải nào đi qua đoạn đường bị tai nạn....

Mà càng đau đầu hơn chính là, còn có một tên cướp béo duy nhất còn sống, nhưng hình như hắn đã bị kích thích gì đó quá mạnh nên có dấu hiệu nổi điên, miệng toàn nói hươu nói vượn chẳng ra làm sao.

Thấy vẻ mặt và bộ dáng bất đắc dĩ của Trần Tiêu, cảnh sát cũng không có biện pháp gì - dù sao hắn là người bị hại, là người dân vô tội, mặc dù cảnh sát đối với lời khai Trần Tiêu vẫn có chút hoài nghi- bản thân hắn cũng rất khả nghi a! Trên xe hắn là người bị thương nhẹ nhất, hơn nữa từ dấu vết từ hiện trường tai nạn xe lưu lại thì hắn hiển nhiên bị bọn cướp “trói chặt lại” bằng dây an toàn.... Ách, chẳng lẽ bây giờ con tin được đãi ngộ tốt như vậy sao? bọn cướp này còn có lòng tốt bắt người ta phải thắt chặt dây an toàn vào nữa sao?

“Bao giờ tôi mới có thể rời đi?” Trần Tiêu có chút sốt ruột, bây giờ bên ngoài trời đã tối rồi, còn không biết Child Child hiện giờ ở nhà đang thế nào đây....

Hai cảnh sát lại nhìn nhau, bọn họ đều đã xem qua các tư liệu liên quan tới Trần Tiêu, cho nên cũng biết được thân thế và bối cảnh của hắn - quả thực là một “Thiên sát cô tình”(2) thời hiện đại a. Một thiếu niên mới có 18 tuổi lại có thân thể đáng thương như thế, nhìn những sự việc mà Trần Tiêu đã trải qua được ghi chép lại.... Làm cho hai viên cảnh sát cũng không thể có quá nhiều áp bách đối với một người trẻ tuổi như vậy được.

“Có chuyện gì à? Trong nhà cháu còn có người nào khác nữa sao?” Một viên cảnh sát thấy Trần Tiêu có vẻ hút lo lắng liền theo tiềm thức hỏi một câu, nhưng ngay sau đó hắn lại hối hận: Trong tư liệu rõ ràng đã nói hắn là một cô nhi rồi mà.

“Không có.” Trần Tiêu lập tức phủ nhận - Nếu cho cảnh sát trong nhà mình còn có Child Child, đó mới là đại phiền toái a!

Chưa kể đến chuyện Child Child là một lam huyết nhân, nàng lại được đưa tới trong một chiếc tủ lạnh trong tình trạng “trần như nhộng”.... Trên người nàng có thể mang theo hộ chiếu hoặc là chứng minh thư được nữa sao?

“Tôi muốn về nhà.” Trần Tiêu ngồi dậy.

Hai vị cảnh sát chau mày.

Trần Tiêu thở dài, nét mặt rất lạnh nhạt:“Tôi không thể ở lại bệnh viện..... Tôi không có tiền.”

Trong ánh mắt hai viên cảnh sát hiện ra một tia thương cảm, một người trong đó nói: “Chi phí cấp cứu hôm nay cháu không phải gánh chịu, cháu cứ yên tâm đi.....”

“Nhưng tôi còn muốn đi học, tôi còn phải đi làm kiếm tiền.” Trần Tiêu cười khổ một tiếng:“Tôi không thể nằm yên một chỗ như thế này a. Tôi rất cuộc cũng muốn ăn cơm . Hơn nữa, tôi bị thương cũng không quá nặng, nằm ở chỗ này hay về nhà nằm cũng không có gì khác nhau. Có thể đỡ được chút nào hay chút ấy a.”

Dưới sự kiên trì của Trần Tiêu, cuối cùng cũng được cho phép xuất viện, nhưng mấy vị cảnh sát này quả là có trái tim nhân hậu, còn phái hắn một xe đưa hắn về tận nhà nữa.

Về tới công ty khu mình đang sinh sống, Trần Tiêu liền tạ ơn và cự tuyệt ý tốt của hai vị cảnh sát muốn đưa hắn lên tận trên lầu - trong nhà còn có Child Child không thể cho người ngoài thấy được! Hơn nữa cái cô nàng kia còn... không thích mặc quần áo (0.0 ôi, ôi ..ta thích!), nếu để cho cảnh nhìn thấy, chẳng may lại nghĩ mình lừa đi “lừa tình” thì khổ!

“Tốt rồi. Nhớ chú ý an toàn.” một viên cảnh sát lớn tuổi suy nghĩ một chút, rồi lấy bút ra viết ra một dãy số:“Đây là số điện thoại của ta..... Nếu như cháu nhớ ra việc gì đó, thì cứ gọi điện cho ta, biết đâu lại có thể trợ giúp cho án tử lần này. Ta họ Hứa, người có thể trực tiếp tới tìm ta.”

Sau khi cùng cảnh sát nói mấy lời khách sáo chia tay, Trần Tiêu đứng dưới lầu nhà mình thở dài - xui xẻo! Thật sự là xui xẻo!

Quần áo mua hôm nay cũng đã đánh mất, ngay cả xe đạp cũng đang còn để ở trước cửa ngân hàng, mình lại phải đi lấy về nữa..... Bây giờ bản thân mình lại đang bị thương, ngày mai là thứ Hai -- trong trường học có thể xin phép nghỉ học, nhưng mấy nơi làm công thì không dễ dàng xin nghỉ như vậy a.

Cố hết sức đi lên lầu về đến nhà, Trần Tiêu mở cửa ra thì thấy bên trong tối đen như mực, bất quá lần này hắn chỉ liếc mắt một cái là có thể nhìn thấy Child Child đang ngồi yên lặng trên chiếc ghế salon trong phòng khách—Tốt quá, cuối cùng thì nàng cũng không quay về ngủ trong chiếc “Tủ lạnh” nữa.

Nhìn bộ dáng chật vật của Trần Tiêu, Child Child không khỏi sùng sốt: “Anh.....”

“Gặp một chút sự tình.” Trần Tiêu khoát tay, cánh tay trái của hắn vẫn được treo ở trước ngực, hắn đi tới bên người Child Child, ngồi xuống, lúc này mới thở dài: “Xin lỗi, tôi vốn định mua chút gì đó cho cô nhưng.... Hôn nữa, đã trễ thế này, cô còn chưa có ăn cái gì.”

Child Child nhìn Trần Tiêu, trong ánh mắt có chút lo lắng: “Thân thể của anh bị tổn hại..... là.....”

“Ngoài ý muốn mà thôi.” Trần Tiêu lắc đầu: “Cô đói bụng chưa? Tôi bị như thế này rồi nên không cách nào nấu cơm được, trong tủ lạnh còn có một chút bánh mì.....”

Nhưng Child Child lại đột nhiên mỉm cười, nụ cười nàng vui vẻ mà ôn nhu: “Để tôi đi làm cho !”

“..... Cô?”

Về mặt Trần Tiêu có chút hoài nghi, mới hai mươi bốn giờ trước, cô nàng này ngay cả “Đói” là cái gì cũng không biết!

Child Child chỉ vào chiếc bàn uống trà trước mặt: Phía trên đó có một quyển sách đang lay động, Trần Tiêu nhìn kĩ lại, không ngờ đó là một quyển sách dạy nấu ăn.

“Tôi tìm được nó ở trong phòng của anh, nên tùy tiện mở ra xem một chút.”

Nói xong, Child Child dường như có vẻ đắc ý và hưng phấn, vui vẻ chạy vào trong nhà bếp, chỉ một lát sau đã từ trong phòng bếp bưng ra 2 chiếc bát đi đến.....

Ách.....cơm sao? Lại có cả Canh trứng nữa à?

Miệng Trần Tiêu há to như nuốt phải một quả trứng gà, nhìn Child Child không rời: “Cô làm sao ?!”

Mới buổi sáng nàng còn đang phải học cách sử dụng các đồ vật trong nhà bếp thôi a!

Nhưng nhìn bát cơm nóng hổi và ngửi thấy mùi thơm của bát canh trứng gà trước mặt, tâm lý vốn đã trống rỗng của Trần Tiêu, không hiểu vì lý do gì lại dấy lên một tia ấm áp....

Trần Tiêu lắc đầu, cố gắng làm cho bản thân tỉnh táo lại, hắn đột nhiên nhớ câu nói của cái cô “Hồng Thất” hôm nay vừa gặp phải: “Child Child, tôi hỏi cô... cái tủ lạnh.... Ách, là cái kho sinh vật mini, cô có biết cách sử dụng không? cô có thể mở nó ra cho tôi xem một chút được không?”

(*): Bút lục là các hồ sơ, tài liệu, biên bản do các đương sự cung cấp, các cơ quan tổ chức khác cung cấp, cơ quan tư pháp thu thập được có sự xác nhận của các bên liên quan hoặc cơ quan nhà nước có thẩm quyền, được đánh số thứ tự và lưu trữ trong hồ sơ vụ án. ta thường gọi tắt là: 'Biên bản điều tra'

(2) Thiên sát cô tinh là gì? Đó là sao chiếu mệnh của một người. Nghĩa tất cả những người thân xung quanh anh ta sẽ gặp tai họa. Người phương tây thường gọi là "Sao chổi" đó.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Di Vật Trong “Tủ Lạnh”.

Trần Tiêu nhớ cô gái tên “Hồng Thất” kia đã từng nói với mình: Trong “tủ lạnh” có cả vui mừng lẫn sợ hãi dành cho anh đó a..... nên đã nhờ Child Child mở “Tủ lạnh” ra.

Mặc dù không hiểu vì sao Trần Tiêu tại sao đưa ra yêu cầu mở như vậy, nhưng Child Child vẫn cứ làm như lời hắn nói. Nàng thật sự biết điều khiển cái kho sinh vật này, hôn nữa, các văn tự xa lạ khắc trên đó nàng cũng đều nhận ra.

Rất nhanh, trong tủ lạnh có ánh đèn lóe lên, bóng đèn màu đỏ biến thành ánh đèn màu xanh, sau đó, trong tủ lạnh truyền đến một tiếng “Kẹt” liên đó

chiếc đệm bên trong tủ lạnh rất nhanh lồm xướng, lập tức một chiếc khe nhỏ bằng một chiếc hộp đựng sách làm bằng kim loại từ từ hiện ra.

Bên trong, có 3 đồ vật:

Một phong thư.

Một quyển bút kí nho nhỏ làm bằng da.

Một chiếc ống được làm bằng thủy tinh, bên trong chứa một chất lỏng dạng kim loại màu bạc.

Trần Tiêu suy nghĩ một chút, sau đó cầm lấy lá thư trước. Lá thư đã được mở ra, nhưng làm cho Trần Tiêu kích động chính là..... mặt trên của phong thư có một có một hàng chữ rất tinh tế đẹp đẽ “Gửi tới bằng hữu thân ái nhất của ta”.

Bút tích này, rõ thủ bút của mẹ ta!

Ngón tay của Trần Tiêu có chút run rẩy khi mở lá thư ra- nhưng hắn lại rất nhanh thất vọng, bởi vì lá thư này không phải viết cho hắn.

“Three thân ái!

Ha ha, tôi thật sự không thích tên mới của cô - ‘Hắc tam’, khi còn ở phòng thí nghiệm tôi cũng đã từng nói qua với cô, cái tên này thực sự không có nữ tính.

Rất xin lỗi, tôi chỉ có thể sử dụng cách viết thư tay nguyên thủy như thế này, bởi vì ở nơi này được bảo vệ và canh giữ quá nghiêm mật, bất cứ một thứ đồ điện tử ghi chép hay đồ vật dù lớn hay nhỏ gì đều rất khó mang ra vào, tôi thậm chí ngay cả một quyển sách nhỏ cũng không thể mang ra. Đáng tiếc, bọn người kia dường như quá quen dựa vào khoa học kỹ thuật, nên đã quên mất cách thức cổ điển này, cho nên tôi mới có cơ hội viết phong thư này cho cô.

Gần đây tôi và trọng phụ càng ngày càng cảm thấy bất an -- bởi vì chúng tôi bây giờ không thể tiến hành công việc theo lương tâm của mình nữa rồi.

Tôi còn nhớ khi còn đi học, giáo sư đã từng nói với tôi rằng: điều tất yếu để một nhà khoa học tìm được chân lý đó là phải có tín niệm kiên định -- cho dù có hơi cực đoan một chút . Bởi vì mọi người đều biết , trong lịch sử cơ hồ tất cả các nhà khoa học vĩ đại đều là ngông cuồng cố chấp.

Song, ta lại cho rằng, lương tâm của con người mới là điểm mấu chốt.

Chúng tôi đều cho rằng, việc làm tội ác như vậy, cho dù ngay cả Thượng Đế cũng sẽ không dễ dàng tha thứ -- mặc dù tôi và trọng phụ đều là người Đông Phương, chúng tôi không thờ phụng Thượng Đế. Nhưng chúng tôi cũng có tín ngưỡng trong lòng mình, thí dụ như lương tâm.

Tánh mạng không nên bị “Chế tác” ra, lại càng không nên sinh ra trong một phòng thí nghiệm. Mãi cho đến hôm nay, tôi vẫn luôn kiên trì tin tưởng, trên thế giới mỗi một tính mạng đều có tôn nghiêm riêng của nó, mà phần tôn nghiêm này, không nên bị chà đạp.

Xin tha thứ cho tôi, bằng hữu của tôi, chúng tôi đã mê mang quá lâu. Hơn nữa trí tuệ của chúng tôi cũng đã bị những người đó lợi dụng, đã mang đến cho những tánh mạng đó quá nhiều thống khổ.

Cho đến ngày hôm qua thôi, 15 người thí nghiệm phẩm trước đó toàn bộ đã tử vong. Bọn họ đã đưa ra một quyết định, chuẩn bị tiếp tục thí nghiệm trên người Child Child -- đây là quyết định điên cuồng nhất, đáng tiếc chúng tôi không thể kháng cự. Chúng tôi luôn cho rằng, sự tiến hóa và đột phá của sinh mạng, hẳn là phải mang đến một điều gì đó tốt đẹp..... chứ không phải mang đến cho người ta tội ác hoặc là tai nạn.

Mấy ngày nay, lương tâm của tôi không lúc nào là không khổ sở tự trách mình, tôi biết mọi tội lỗi không phải là do chúng ta làm nên, nhưng cứ nhìn thấy những những thành quả nghiên cứu của chúng tôi trở thành đồ đao trong tay những người đó, tôi lại nghĩ, sau khi chúng tôi chết đi, nhất định sẽ bị phải xuống địa ngục.

Vì vậy tôi nghĩ đã đến cô, nhớ tới người từng là bằng hữu tốt nhất của tôi, nhớ tới lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, cô dường như đang theo đuổi một lĩnh vực thần bí gì đó, thế nên tôi nghĩ có lẽ cô có thể giúp chúng tôi chấm dứt trường tội ác này.

Xin hãy tin tưởng thành ý của tôi, bởi vì việc này cùng với việc theo đuổi chân lý khoa học không quan hệ, đây chỉ là lương tâm của một người bình thường mà thôi.

Những năm gần đây, tôi phải chứng kiến từng “Số” một sinh ra, chết đi, cuối cùng “Số 15” cũng tử vong. Nhưng cứ mỗi lần nhìn thấy một tính mạng đình chỉ trong ngực trên bàn thí nghiệm băng lãnh, tôi lại không cách nào không chế được nỗi nhớ tới đứa con trai của mình đều là một tính mạng, không nên chịu khổ sở chà đạp như thế chứ!

Mà Child Child.... chính là tia lương tâm cuối cùng mà chúng ta kí thác.

Xin hãy tin tôi, đây là quyết định cuối cùng của chúng tôi..... Chúng tôi đã quyết định chấm dứt trường tội ác này.

Về Child Child, tôi đã tìm được một biện pháp để đưa nàng ra ngoài, tôi hy vọng sau khi cô nhận được Child Child, cô có thể giúp chúng ta tạm thời chiếu cố cho nàng một khoảng thời gian.

Lo lắng duy nhất tôi chính là con tôi - Trần Tiêu. Mặc dù những năm gần đây, vì đảm bảo an toàn lớn nhất cho Trần Tiêu, chúng ta đã tận lực giảm bớt tiếp xúc với hắn. Cho dù vậy cứ mỗi lần gặp tiểu ngũ, bọn họ đều phái người âm thầm giám sát nghiêm mật. Tôi nghĩ, sau những chuyện này, Trần Tiêu nhất định sẽ trở thành mục tiêu hoài nghi của bọn họ, bất quá, căn cứ theo lý giải của tôi về thói quen của bọn họ, bọn họ sẽ chỉ tiến hành giám sát Trần Tiêu trong một khoảng thời gian cố định, thời gian ước chừng khoảng hai năm. Nếu trong 2 năm đó, bọn họ không tìm được bất cứ đầu mối khả nghi nào trên người Trần Tiêu, bọn họ nhất định sẽ buông tha.

Tôi chỉ hy vọng con tôi có thể sống một cuộc sống tự do tự tại dưới bầu trời, rời xa những thứ tà ác này.

Tôi tin tưởng: mọi việc con người làm, đều có ông trời soi xét!

Bằng hữu chân thành của cô: Tiêu.”

Trần Tiêu từ trong phong thư này của mẫu thân tìm được một số tin tức có giá trị: Thứ nhất, phong thư này viết cho người được gọi là ‘Three’, mà mẫu thân trong bức thư gọi đôi phương là ‘Hắc tam’, cách xưng hô này lập tức làm cho Trần Tiêu liên tưởng đến cô gái mà hắn đã gặp hôm nay- ‘Hong Thất’- bọn họ dường như có một chút quan hệ gì đó...

Thứ hai, đúng như suy đoán lúc trước của mình, phụ thân và mẫu thân đang tiến hành một lĩnh vực nghiên cứu thần bí, hơn nữa hình như họ còn bị uy hiếp, không thể không làm một số việc ảnh hưởng đến lương tâm, mẹ tựa hồ rất khổ não, cuối cùng đưa ra một quyết định, mới viết một lá thư nhờ vị ‘Hắc tam’ này trợ giúp. Mà nội dung nhờ giúp đỡ, chắc hẳn phải có liên quan tới ‘Child Child’!

Thứ ba, làm cho Trần Tiêu càng không thể kiềm chế được kích động trong lòng đó là, công việc lúc trước của cha mẹ tuyệt đối không giống biểu hiện ra bên ngoài: họ thật sự không phải chỉ là những người nghiên cứu công dụng của một số hóa chất! Về phần cái chết của cha mẹ..... Nếu như vậy, chân tướng cơ hồ càng phức tạp rồi!

Thứ tư, Child Child là số 16, mà trong thư mẫu thân từng viết, từ số 1 đến số 15 toàn bộ đã tử vong.

Nhưng điều trọng yếu là:

Cha mẹ..... vẫn một mực bảo vệ ta! Bọn họ cố gắng giảm bớt gặp mặt với ta, tận lực giảm tiếp xúc với ta, đem ta quẳng vào trong nước cho tự sinh tự diệt..... Họ đã từng làm cho ta có không ít oán trách, ta thậm chí đối cha mẹ còn sinh ra chút một ít oán hận.

Nhưng là bây giờ ta rõ ràng, hết thảy những việc này, đều bởi vì tình yêu của cha mẹ, đều là vì họ muốn bảo vệ bảo vệ cho ta!

.....

Hơn nữa..... Cái chết của cha mẹ, không phải chỉ là tai nạn bình thường ngoài ý muốn?

Không phải ngoài ý muốn!

Không phải ngoài ý muốn!!

.....

.....

Trần Tiêu trong lòng kích động, nắm chặt bức thư, cúi đầu thật thấp, lúc này không thể nhìn thấy rõ sắc mặt của hắn. Chỉ nhìn thấy tay hắn run rẩy không thôi.

Qua một hồi lâu, hắn mới ngẩng đầu lên nhìn thoáng qua Child Child, sắc mặt Trần Tiêu có chút khó coi: ‘Cô..... nét mặt như vậy là có ý gì? cô không thấy tôi đọc thư sao? Biết nó viết gì không?’

Child Child mờ mịt lắc đầu.

Trần Tiêu trầm mặc, đem lá thư đó cẩn thận nhìn lại một lần, rồi mới cầm quyển bút kí có bìa bằng da.

Trần Tiêu mở ra đầu tiên -- đây là một quyển nhật ký!

“Ngày 5/5,

Hôm nay ‘Số 11’ ra đời, đó là một nam hài tử. Đây đã là nam hài tử thứ 6 rồi. Chúng ta rất kích động, tiểu tử kia rất cường tráng rất khỏe mạnh. Trước đó số 9 và số 10 cũng đã bắt đầu biểu hiện ra tố chất và năng lực không giống người thường, điều này làm cho chúng ta rất vui mừng. Ta nghĩ, các thí nghiệm của chúng ta đang tiến hành đúng phương hướng! Chúng ta đang vạch trần ra những điều vĩ đại nhất của tính mạng con người, đang nghiên cứu những thứ huyền bí tối cao trong tính mạng loài người....

Ta rất thích số 11, bởi vì ngày hắn được sinh ra, cũng chính là ngày sinh nhật của con ta. Hôm nay, Trần Tiêu ba tuổi rồi, đáng tiếc, ta không thể ở bên cạnh hắn.”

“Ngày 9/9.

Số 13 và 14 được sinh ra, lần này là 2 nữ hài tử, chúng ta đã chuẩn bị tốt mọi thứ để đón các nàng ra đời. Đáng tiếc, số 13 vẫn không thể.... Đây là lần đầu tiên ta chính mắt thấy “thí nghiệm thể”(vật thí nghiệm) từ vong. Nhìn đứa trẻ sơ sinh đang còn trong bồn dinh dưỡng ngừng thở, ta lệ rơi đầy mặt. Ta ở trong toilet trong khóc một hồi lâu, ta rất nhớ con ta.”

“Ngày 6/10,

Số 16 ra đời. Lần này là một cô gái, nàng phi thường xinh đẹp, phi thường đáng yêu. Lần này dưới sự yêu cầu mãnh liệt của ta, ta cuối cùng cũng có thể trực tiếp tiến vào bên trong “kho sinh vật” dành cho trẻ mới sinh để gần gũi quan sát hài tử mới ra đời-- mà không phải quan sát trong phòng cách ly bên ngoài.

Hai con mắt của tiểu tử kia phi thường mê người, khi nàng trưởng thành nhất định sẽ là một cô gái phi thường xinh đẹp. Nhìn nàng khóc y y a a, ta liền đặt cho nàng một cái tên- Child Child. Rất đáng yêu, không phải sao?”

Nhật ký viết tới đây, nội dung bên trong mơ hồ toát ra một tia ôn nhu.

“Child Child.....” Trần Tiêu ngẩng đầu nhìn cô gái bên cạnh, trong ánh mắt cũng thoáng nên một tia bình hòa: “Sinh nhật của em là ngày 6/10..... Tên của em, cũng là do mẹ anh đặt.”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 11: Tĩnh Hóa

"Hôm nay Giáo sư Mục Tát bị điều đi, nghe nói bởi vì ông ta vi phạm nguyên tắc của tổ chức nên bị sa thải. Giáo sư Mục Tát là bạn tốt của chúng ta, ông ta là một nhà khoa học nghiêm khắc mà chuyên tâm. Ta không tin một người như ông ta, ngay cả trước khi tiến vào phòng thí nghiệm còn đem điều lệ đọc lại một lượt, lại có thể phạm sai lầm cơ chứ? Nhưng mà, cũng không ai biết được rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Thực tế là, mấy ngày trước đó biểu hiện của Giáo sư Mục Tát có chút cổ quái, ông ta tựa hồ như tâm tình vô cùng suy sụp vậy."

Ngày 02/02:

"Ta được chính thức bổ nhiệm làm người phụ trách của tổ nghiên cứu số 16. Nói cách khác, bắt đầu từ hôm nay, ta trực tiếp phụ trách quan sát và nghiên cứu Child Child. Child Child biến thành con gái của ta!"

Ngày 06/02:

"Kiệt Khắc cũng đã bị sa thải. Chuyện này làm cho ta phi thường khiếp sợ! Kiệt Khắc là trợ thủ tốt nhất của ta! Hắn cũng là thiên tài trẻ tuổi nhất mà ta từng thấy! Ta không thể dễ dàng đề mặc cấp trên đưa ra quyết định như thế. Nhưng mà kháng nghị của ta lại bị cấp trên bác bỏ. Kiệt Khắc cuối cùng cũng phải rời đi..."

Ngày 05/05:

"Hôm nay là sinh nhật của con mình. Hôm nay ta cũng không có vui. Bởi vì hôm nay lại có thêm một thành viên tổ mình rời đi. Cấp trên quyết định điều hấn đi qua tổ khác. Lại bổ sung thêm bốn thành viên mới vào tổ mình. Ta không thích bọn họ. Lúc bọn họ nhìn Child Child, ánh mắt bọn họ phảng phất như là nhìn một con chuột bạch thí nghiệm vậy, chứ không phải là nhìn con người."

Suốt cả quyển nhật ký, đều là những ghi chép lại cuộc sống trong mấy năm qua của mẹ trong một tổ chức nghiên cứu nào đó. Trong quyển nhật ký nàng ghi chép lại những vui buồn cùng lo lắng của nàng, còn có sự tưởng nhớ của mình đối với Trần Tiêu nữa.

Mà trong nhật ký của nàng, Child Child cũng từng bước từng bước lớn lên.

Nhưng mà, dựa theo cách viết của mẫu thân, tựa hồ như càng về sau, tâm tình của nàng càng ngày càng tệ đi. Phảng phất như là có chuyện gì đó đang làm cho nàng cảm thấy vô cùng lo lắng vậy.

Mẹ mình là một nhân viên nghiên cứu, công việc cực kỳ bận rộn. Công việc của nàng rất nhiều, khiến cho nàng không thể ngày nào cũng viết nhật ký được. Chỉ có thể cách vài ngày mới viết một lần. Hơn nữa, càng về sau, tần suất viết nhật ký của nàng cũng càng ít đi.

Trần Tiêu rất nhanh đã đọc đến những ngày sau cùng, rốt cuộc...

Ngày 05/06:

"Số 3 cùng với số 6 rốt cuộc cũng đã đến lúc tiến hành thí nghiệm. Hôm nay ta tự giam mình trong phòng suốt cả ngày, cả ngày vui đầu vào suy nghĩ. Số 3 và số 6 trước đây cũng đã từng được thí nghiệm qua, cũng không có hiện lộ ra năng lực gì đáng kể. Nhưng mà bọn họ dù sao cũng vẫn là con người, cũng có tính mạng giống như chúng ta a! Hôm nay ta chứng kiến những hành động giống như tội ác thế này.... Vì muốn truy tìm chân lý, vì muốn khám phá huyền bí của sinh mệnh, là được phép làm như vậy hay sao?"

Số 3 là một thanh niên khỏe mạnh, số sáu là một cô gái khỏe mạnh. Hôm nay, hai người bọn họ phải tiến hành một thí nghiệm về khả năng... giao phối!!!"

Ngày 04/10:

"Ta lâu rồi mới viết nhật ký lại. Gần đây ta có cảm giác vô cùng khủng hoảng. Trong lòng ta tràn ngập sợ hãi cùng với bất an. Phôi thai do Số 3 và Số 6 giao phối đã tử vong, tuyên bố thí nghiệm thất bại. Số 6 rất nhanh được đem tới một phân khu khác, ta không còn gặp lại số 6 nữa... Bọn họ rốt cuộc đưa Số 6 đến nơi nào?"

Ngày 01/11:

"Hôm nay có người đến lục soát phòng của ta. Ta cho rằng đây là chuyện xúc phạm đến tôn nghiêm của ta! Bọn họ cũng không tìm được quyển nhật ký này. Nhưng mà ta vẫn cứ bị cảnh cáo. Cấp trên ra quyết định, yêu cầu ta phải tiếp nhận một khảo hạch nội bộ. Bọn họ hoài nghi tinh thần của ta có vấn đề."

Ngày 30/11:

"Hôm nay ta nghe được một tin tức khiến cho ta vô cùng sợ hãi. Ta vừa mới thông qua khảo hạch nội bộ, có thể quay lại phòng thí nghiệm tiếp tục làm việc. Nhưng mà ta lại nhận được một tin tức làm cho ta cảm thấy rất buồn. Ta rất muốn rời khỏi nơi này. Nhưng mà, ta phát hiện, chuyện này tựa hồ đã không có khả năng! Bởi vì, hôm nay chồng ta từ ngoài trở về, nói cho ta một tin tức: Giáo sư Mục Tát lúc trước đã bị sa thải, cùng với trợ thủ trước đây của ta Kiệt Khắc, ngay sau khi rời khỏi nơi này, lập tức bị tai nạn giao thông mà chết. Hơn nữa, toàn bộ người nhà của bọn họ cũng đã chết trong những sự cố ngoài ý muốn."

Chuyện này có thật là ngoài ý muốn hay không?"

Đọc đến đây, hai tay Trần Tiêu đã nắm chặt lại.

Từng chữ trong quyển nhật ký, tràn ngập sự lo lắng cùng với âu lo của mẹ hắn. Cha và mẹ hắn dường như đã dính vào một tổ chức ma quỷ, không thể tự khống chế được mình.

Về sau quyển nhật ký càng ngày càng ít đi, tựa hồ như mẹ hắn đã không có tâm tư mà viết tiếp những thứ này nữa. Mà dầu cho có kẻ lại tâm sự, cũng chỉ là tràn ngập một loại phần nộ và sợ hãi mãnh liệt mà thôi.

Những ghi chép trong này, ghi lại về cái 'Tổ chức nghiên cứu' kia. Tổ chức này chuyên tiến hành những loại thí nghiệm hết sức điên cuồng trên con người, ví như thí nghiệm việc cho các cá thể giao phối, lai tạo ra những thể hệ mang dòng máu hỗn tạp. Hay là thí nghiệm việc tiêm vào cơ thể người thí nghiệm những giống vi khuẩn lạ, thử nghiệm khả năng kháng bệnh lâu dài của những cá thể thí nghiệm.

Nghe thấy cũng phải rùng mình!

Càng về phía sau, tinh thần của mẹ hắn tựa hồ như bất cứ lúc này cũng có thể hỏng mất vậy. Hơn nữa, từ những gì bà ghi chép trong đó, hình như tính mạng của bà cùng với cha hắn đang bị cái tổ chức thần bí kia không ngừng uy hiếp vậy. Thậm chí hình như còn có lúc tổ chức kia còn mơ hồ đem tính mạng của mình ra để áp chế cha mẹ tiếp tục nghiên cứu nữa.

Hơn nữa, tựa hồ như ngay cả căn nhà mình ở cũng đã bị tổ chức kia giám sát nghiêm mật. Cho dù là những lần cực kỳ ít ỏi cha mẹ mình về nước thăm mình, cũng chịu sự giám sát nghiêm mật của tổ chức nữa.

Nhớ lại lúc đó, tựa hồ chính mình cũng không có phát hiện chuyện gì bất thường. Bây giờ nhớ lại, hình như mấy năm trước, lúc cha mẹ về nước thăm mình, tâm tình tựa hồ cũng không có tốt lắm, lạnh lùng ít nói. Lúc đó mình còn trẻ vô tư, nhưng trong lòng mình vẫn cứ oán trách cha mẹ mình vì sao lại cứ lạnh lùng với mình quá. Nhưng nói thế nào cũng không có phát hiện ra cảm giác lo lắng, sợ hãi này trong ánh mắt của mẹ.

Rốt cuộc, cũng đọc đến tờ cuối cùng của quyển nhật ký. Trên trang cuối này cũng không có ghi ngày tháng.

"Chúng ta quyết định rồi! Không thể để những chuyện ác độc như thế tiếp tục diễn ra nữa! Hơn nữa, chúng ta đã không thể đợi thêm được nữa! Child Child là người cuối cùng, nàng cũng là đối tượng thí nghiệm sinh mệnh cuối cùng còn lưu trữ lại. Nàng là tài sản quý giá của toàn thế giới! Đám khốn kiếp này sắp đem Child Child ra làm những thí nghiệm đáng sợ. Chúng ta không thể cho phép những chuyện này phát sinh được!"

Ta không sợ chết, nhưng mà, ta phải bảo vệ con ta! Vừa rồi, đích thân ta đã ra tay hủy hoại hết tất cả các 'Tĩnh Hóa' còn tồn trữ trong kho. Ta chỉ để lại một lọ duy nhất đặt trong Kho tồn trữ sinh mệnh của Child Child mà thôi.

Đó là di sản cuối cùng mà chúng ta để lại trên thế giới này, cũng là tâm huyết nghiên cứu nhiều năm qua của chúng ta. Ta không biết thứ đồ vật này sẽ làm cho sự tiến hóa của tính mạng đạt đến kết quả như thế nào... Bất quá, ta tin tưởng vào người, bằng hữu của ta.

Bằng hữu của ta, Hắc Tam, ta đem quyền nhật ký này giao lại cho ngươi, nếu như ngươi vẫn còn là bằng hữu thân thiết nhất của ta năm đó, xin ngươi hãy bảo vệ nó thật cẩn thận. Không đến tình huống bất đắc dĩ, ngươi ngàn vạn lần không nên đem nó giao lại cho con của ta.

Ta chỉ hy vọng, hắc có thể trải qua một cuộc sống bình an dưới một bầu trời tự do mà thôi...!"

Cái này chắc là những lời cuối cùng của mẫu thân, bởi vì nét viết khá xiêu vẹo, hiển nhiên là do viết trong lúc đang vội vã. Mà ngay trước lúc kết thúc, còn có thêm một đoạn chữ viết nữa. Trần Tiêu có thể nhận ra, đoạn văn này là bút tích của cha hắn:

"Sự tiến hóa của sinh mạng, không nên nằm trong tay của con người."

Nhìn nét chữ quen thuộc của cha mẹ, Trần Tiêu đã rơi lệ đầy mặt!

"Hi vọng hắc có thể trải qua cuộc đời thanh thản dưới bầu trời tự do...."

Cuộc đời thanh thản dưới bầu trời tự do...

Ngón tay bất tri bất giác đã run rẩy lên, Trần Tiêu đem quyền nhật ký nhẹ nhàng ôm vào ngực, áp sát lên lồng ngực, cũng không có đưa tay lau đi nước mắt trên mặt.

Hắn nhẹ nhàng cầm lấy kiện đồ vật cuối cùng bên trong. Đó là một ống kim loại hình tròn. Khẽ lắc nhẹ ống kim loại một chút, một thanh âm leng keng vang lên, khiến cho Trần Tiêu đoán là ống kim loại này tựa hồ bên trong là chân không, đang bảo vệ một thứ gì đó ở trong ruột.

- Tịnh hóa? Cái tên nghe lạ quá....

Trần Tiêu chậm rãi giở nắp ống kim loại. Bên trong là mấy cái khía răng bằng kim loại, chính giữa cố định một ống nghiệm thủy tinh trong suốt đường kính to cỡ ngón tay cái. Ống nghiệm thủy tinh này đã được phong kín nắp. Bên trong ống nghiệm là một thứ chất lỏng màu lam trong suốt, mỗi khi rung lắc lại phát ra một ít quang mang nhàn nhạt, vô cùng mỹ lệ.

Màu lam, thật giống như bầu trời tinh khiết trong những ngày hè vừa mới trải qua một cơn mưa vậy.

- Tịnh Hóa... là tên của thứ chất lỏng trong ống nghiệm này sao?

Trần Tiêu nhẹ nhàng vuốt ống kim loại này, hắn phát hiện ra trên đầu ống có một hàng chữ khắc một cách tinh tế trên đó:

"Tịnh Hóa, đây là di vật cuối cùng chúng ta lưu lại trên thế giới này."

Trên mái nhà đối diện, Hắc Thất cau mày nhìn về phía cửa sổ nhà Trần Tiêu. Mặc dù cửa sổ có màn che lại, nhưng ngón tay nàng lại đặt trên chỗ phản xạ, nghe, trông kiếng bên trái trên mặt nàng lập tức xuất hiện toàn cảnh bên trong căn phòng. Vách tường và màn che căn bản là không thể ngăn trở tầm mắt của nàng.

Lúc nàng chứng kiến cảnh Trần Tiêu lấy từ dưới đáy cái tủ lạnh kia ra mấy kiện đồ vật kia, ánh mắt nàng lộ ra một tia nghi hoặc cùng kinh ngạc. Nàng cũng nhìn thấy cảnh Trần Tiêu đọc lá thư cùng với quyền nhật ký, cuối cùng là mở ra ống kim loại kia. Ngay cả thứ chất lỏng màu lam trong ống nghiệm nàng cũng nhìn thấy rõ ràng.

Lúc nhìn đến thứ chất lỏng kia, thân thể đang được bao phủ trong lớp áo da màu đen kia của Hắc Thất đột nhiên khẽ run lên một chút!

Nàng bỗng nhiên đứng bật dậy:

- Đáng chết! Hắn làm sao lại có được thứ đồ vật đó cơ chứ!

Giờ phút này đây, trong ánh mắt nàng lộ ra một tia kiên quyết:

- Đáng chết, một chuyện quan trọng như vậy, ngay cả tổ chức cũng không biết! Đồ vật đó, làm thế nào lại có thể rơi vào trong tay một người bình thường được!

Không chút nào do dự, Hắc Thất khẽ lui về phía sau vài bước, khẽ hít sâu một hơi, cặp mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào cửa sổ căn hộ Trần Tiêu ở đối diện. Trên trông mắt kính bên trái, lập tức xuất hiện một tiêu điểm, tập trung về vị trí cửa sổ nhà Trần Tiêu. Ngay sau đó, chân trái Hắc Thất mạnh mẽ dậm mạnh một cái...

Rắc...!

Một thanh âm vỡ vụn rất nhỏ vang lên, tấm đá đặt trên mái nhà sau một cái dậm chân của nàng cũng đã vỡ vụn thành từng mảnh nhỏ. Thân thể Hắc Thất đột nhiên phóng mạnh về phía trước, thân thể thon dài trên không trung vẽ ra một đường cong nhẹ nhàng mà hoàn mỹ, dễ dàng vượt qua khoảng cách hơn hai mươi thước giữa hai tòa nhà. Cái cửa sổ trong mắt nàng cũng càng ngày càng to ra, càng ngày càng gần hơn...!

Choang...!

Thanh âm của sỏ thủy tinh vỡ vụn chọt vang lên. Tay Trần Tiêu theo bản năng chụp mạnh ống nghiệm chứa chất lỏng màu lam kia. Cửa sổ phòng khác hoàn toàn vỡ vụn, một thân ảnh màu đen đột nhiên hung hăng phóng thẳng vào. Thế tới mãnh liệt, nháy mắt xuyên thủng cửa sổ, mảnh thủy tinh bắn ra bốn phía. Thân ảnh màu đen kia hung hăng phóng thẳng vào, rơi trên mặt đất, nhưng trong nháy mắt đã lộn tròn một vòng, sau đó đột nhiên đứng thẳng dậy. Thân thể còn chưa có đứng vững, cả người đã ngay giữa không trung xoay một vòng. Soạt một tiếng, Hắc Thất đã móc từ sau lưng ra một khẩu súng hình thù kỳ lạ. Khẩu súng này thể tích tựa hồ to hơn một khẩu súng lục một chút. Trên nòng súng có một cái ống ngắm thô to có vẻ nặng nề. Mà trên đầu ống ngắm, có một tầng lam quang khê ngưng tụ lại, phát ra một chút hào quang màu lam sẫm.

- Buông thứ ngươi cầm trong tay xuống!

Sắc mặt Hắc Thất nghiêm nghị, thanh âm lạnh lạnh:

- Nó rất nguy hiểm!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Thà Làm Ngọc Vỡ.

Trần Tiêu bị cô gái từ trên trời giáng xuống phá tan cửa sổ làm làm cho sợ ngây người, hắn nhìn nòng súng trong tay cô gái kia, rồi lại nhìn thấy tương mạo đối phương. Trong lòng chợt lóe lên ý nghĩ: Người này cùng với cô gái tên Hồng Thất mình gặp hồi ban ngày quả thực rất giống nhau!

“Đề xuống!”

Thanh âm của Hắc Thất mang theo một tia cảnh giác dị thường, hai mắt của nàng gắt gao nhìn chăm chăm về phía bàn tay của Trần Tiêu, dường như nàng không dám bỏ qua dù chỉ là một động tác nhỏ nhất của ngón tay hắn.

“Cô là ai?” Trần Tiêu ngược lại càng nắm chặt ống nghiệm trên tay hỏi lại.

“Là ai!” ánh mắt của Hắc Thất rất lạnh, nhưng phảng phất mang theo một tia khản trương:

“Ngươi là đồ ngu xuẩn, ngươi không biết đồ vật trong tay ngươi nguy hiểm thế nào đâu! Bỏ xuống! Nếu không đừng nói ta không khách khí! Cho dù ngươi là đối tượng giám sát, ta cũng sẽ.....”

Nhưng trong giờ phút đó Trần Tiêu lại càng trở lên tỉnh táo, hai mắt hắn nheo lại, đối mặt với một cô gái mặc áo đen tỏa ra hàn khí đầy người, nhưng tâm lý hắn ngược lại không hề một chút sợ hãi:

“Cô xông vào trong nhà của tôi..... Lại còn muốn cướp đi di vật của cha mẹ tôi? Cô rốt cuộc là ai!”

“Hừ, chính ngươi muốn tự tìm khổ .”

Hắc Thất rất nhanh đưa ra quyết định, nòng súng trong tay nàng ngưng tụ thành một đạo quang mang màu lam, sau đó luồng quang mang đó hung hăng bắn lên người Trần Tiêu!.....

Là..... Điện?!

Trần Tiêu bị điện quang đánh trúng, trong nháy mắt bị tê liệt, đau nhức toàn thân, vị trí bị đánh trúng trước ngực nhất thời hiện lên các tia hoa lửa kêu “phách phách ba ba”, tỏa ra thứ mùi vị của đồ bị cháy khét, lập tức hai tay hắn run lên, ống thí nghiệm từ trong tay rơi xuống.

Đúng lúc này Hắc Thất cũng đã lao nhanh thân thể tới phía trước, vươn tay chụp lấy ống nghiệm.

“Không được làm anh ấy bị thương!”

Child Child đang bên cạnh Trần Tiêu vốn từ lúc Hắc Thất xuất hiện thì sắc mặt có chút hoảng hốt cùng sợ hãi, nhưng mắt thấy Trần Tiêu bị súng điện đánh trúng, bỗng nhiên không biết lấy dũng khí từ nơi nào, liền nắm chặt hai nắm đấm, quay về phía Hắc Thất hét lên một tiếng.

..... Âm!

Chỉ thấy toàn thân Child Child chợt phát ra quang mang màu lam chói mắt, một dòng điện lấp lánh từ thân thể của nàng phóng ra cực nhanh!

Chỉ nghe thấy những tiếng nổ rất mạnh bang bang bang liên tiếp, tất cả bóng điện trên trần nhà, TV trong phòng khách..... Đồng thời nổ tung, màn hình TV bị vỡ tung thành từng mảnh nhỏ bay ra, bóng đèn trên đỉnh đầu vỡ vụn rơi xuống,tạo thành một vầng sáng màu lam hình vòng cung lan tràn ra xung quanh!!

Hắc Thất cảm giác được ngón tay của mình sắp chạm tới được cái ống nghiệm, nhưng đột nhiên toàn thân bị chấn động dữ dội!

Nàng cảm thấy có một dòng điện mãnh liệt trong nháy mắt đánh vào mình!

Ba!

Một tiếng kêu tiếng thanh thúy vang lên, đạo quang mang màu lam này chạy bên ngoài cơ thể, rồi đột nhiên gặp thiết bị tai nghe cùng với mắt kính bên tai trái, bởi vì các thiết bị này không thể đề chịu được dòng điện truyền qua mà bị phát nổ!

Các mảnh vỡ bắn ra làm trán và khóe mắt của Hắc Thất bị thương!

Thân thể của nàng ngã xuống đất, bàn tay vẫn cố gắng hướng về phía chiếc ống nghiệm, chỉ còn một chút nữa thôi, nhưng thân thể đã bị tê liệt, một tia khí lực cũng không thể vận lên được nữa!

Đúng lúc này Trần Tiêu cũng bắt đầu có phản ứng lại, mặc dù hấn thống khổ tưởng chừng như có thể ngã xuống lập tức, nhưng hấn lại gằm nhẹ liểu một tiếng, ra sức hướng về phía Hắc Thất lao tới, hai người quần lấy nhau tạo thành một đoàn trên mặt đất.

Với thực lực của Hắc Thất, nếu như ở trạng thái bình thường, chỉ cần một ngón tay cũng có thể đánh Trần Tiêu văng ra, nhưng là giờ phút này nàng bị dòng điện do Child Child phóng ra đánh trúng, thân thể tê dại thống khổ, nên đã bị Trần Tiêu gắt gao đè lên trên, ống nghiệm sắp đến tay cũng bị hấn cướp mất.

Trần Tiêu một tay nắm được ống nghiệm, vội nhảy nhanh qua một bên, nhưng còn chưa kịp đứng lên, đã thấy Hắc Thất tuy vẫn nằm chỗ cũ nhưng rất nhanh đưa tay nắm lấy khẩu súng phóng điện giờ lên, nòng súng đang nhắm ngay vào chính mình.

Về mặt Hắc Thất tuy rất thống khổ, thờ dốc kịch liệt, từ khóe mắt đến tai trái sau vụ nổ mạnh bị lưu lại vết thương, máu tươi vẫn từ từ chảy xuống, nhưng cánh tay cầm súng của nàng thì vẫn ổn định dị thường:

“Bỏ xuống! Nó là vật nguy hiểm không phải ngươi có thể giữ được!”

Trần Tiêu bị nòng súng chỉ vào, thân thể dựa vào tường hồng học thờ dốc, kiên định nhìn về chằm chằm vào Hắc Thất:

“Tôi mặc kệ cô là ai! Tại sao cô lại tới nơi này! Nhưng..... Nhưng đây là di vật do cha mẹ tôi lưu lại! Ai cũng đừng nghĩ cướp đi..... Trừ khi tôi chết!”

Về mặt của Hắc Thất rất giận dữ, hai mắt gằn như muốn phát hỏa:

“Ta vốn không muốn làm thương tổn ngươi, là ngươi tự tìm đó!”

Lúc này Child Child cũng đã chạy đến bên người Trần Tiêu, cố gắng đưa tay nâng Trần Tiêu lên, sau đó nàng dùng thân thể mỏng manh yếu đuối chắn trước người Trần Tiêu, ánh mắt vốn ngây thơ trong sáng, nhưng lúc này nhìn về phía Hắc Thất cũng đã mang theo một chút chán ghét:

“Tôi, tôi không thích cô.” Vừa nói, Child Child vừa giơ tay về phía Hắc Thất đối diện, trong nháy mắt trên tay của nàng xuất hiện một dòng điện đánh trúng cây súng của Hắc Thất, cây súng trên tay Hắc Thất bị đạo lam quang đánh trúng liên lập tức bị nổ tung!

Hắc Thất nhanh chóng ném cây súng đi, thân thể cố gắng lăn sang bên hai vòng để tránh vụ nổ, cuối cùng mới bò lên được, kinh nghi nhìn Child Child không ngớt:

“Đi? ngươi có năng lực điều khiển điện?”

“Tôi không thích cô! cô mau tránh ra!”

Child Child trừng mắt nhìn Hắc Thất , trong ánh mắt lộ ra một tia giận dữ.

Đến lúc này Hắc Thất cũng cảm thấy tình trạng tê liệt của cơ thể đã dần dần biến mất, sức lực cũng đã khôi phục lại vài phần, liền cười lạnh một tiếng:

“Hừ, ngươi tưởng phóng được một chút điện năng là có khả năng kháng cự được ta sao? Tiểu nha đầu vô tri!”

Ánh mắt của nàng lướt qua Child Child, trực tiếp nhìn về phía Trần Tiêu:

“Ta không phải đến đây để làm thương tổn ngươi..... Nhưng vật trong tay ngươi phi thường nguy hiểm! Nếu như nó bị tiết lộ ra ngoài, sẽ tạo thành phiền toái rất lớn!”

Nhưng Trần Tiêu lại lạnh lùng cười, hiển nhiên không tin lời của nàng.

Hắc Thất cười giận dữ, lột bỏ chiếc găng tay bằng da vứt đi, sau đó bước về phía Trần Tiêu và Child Child.

“Cô, cô đừng tới đây!”

Child Child dường như có chút sợ hãi, nàng cảm giác được trên người Hắc Thất mơ hồ có một luồng khí tức nguy hiểm. Cuối cùng, Child Child đành nhắm chặt hai mắt lại, giơ lên tay về phía Hắc Thất hét lên một tiếng.....

Trên tay Child Child lại phóng ra một dòng điện, nhưng lần này dòng điện đi tới trước mặt Hắc Thất, thì đột nhiên chuyển động chậm lại, giống như có vật vô hình gì đó quanh quẩn quanh người Hắc Thất chặn lại, chỉ có thể chuyển động ở quanh người của nàng.....

“Tiểu nha đầu đáng thương.”

Hắc Thất cười lạnh, khuôn mặt của nàng vốn xinh đẹp nhưng lúc này đã tràn đầy sát khí:

“ ‘Điều khiển dòng điện’ chỉ là năng lực cơ bản nhất mà thôi. Một lam huyết nhân chưa có tỉnh giấc như ngươi, tưởng rằng có thể kháng cự ta sao? Ta có năng lực điều khiển không khí, chỉ cần tạo ra xung quanh cơ thể một tầng chân không, dòng điện không thể chạy trong chân không a !”

Nói xong, nàng lạnh lùng liếc mắt nhìn Child Child, rồi tùy ý vung tay lên, chỉ nghe thấy trong không khí phát ra một tiếng ‘phanh’, thân thể nhỏ bé của Child Child liền bị văng ra ngoài, đập mạnh vào vách tường, nhất thời hôn mê bất tỉnh.

Trần Tiêu ban đầu đã bị thương không nhẹ, vừa rồi lại bị súng phóng điện bắn trúng, nên đã mất đi hơn phân nửa khí lực, giờ phút này mắt thấy một Hắc Thất cường hãn ngang ngược như vậy, nhưng hắn không chịu lùi bước chút nào, hắn cắn răng khom lưng nhặt một cây mộc côn (gậy gỗ) ở trên mặt đất – đó vốn là một chân của chiếc bàn trà bị đập vỡ, Trần Tiêu hét lớn một tiếng, rồi lao về phía Hắc Thất.

“Hừ!” Hắc Thất cười lạnh, đưa một tay ra đỡ, mộc côn đánh trúng tay nàng, lại bị bắn ngược lên cao, làm cho cánh tay của Trần Tiêu bị chấn động đau nhức. Hắn lập tức nhớ tới cô gái hôm nay vừa gặp- “Hong Thất”, cô gái đó cùng với cô gái trước mặt rất giống nhau, về khí lực thì ngay cả cửa xe bằng kim loại cũng có thể xé tan được!

Hắc Thất khinh thường lắc đầu: “Còn chưa hiểu nữa sao?”

Trần Tiêu thờ dõc, trong lòng hắn đã rất rõ ràng - vô luận như thế nào, mình cũng không thể đánh bại được cô gái mặc áo đen ở trước mặt! Nhưng mà, những việc trải qua mấy năm gần đây đã làm trái tim hắn cứng cỏi hơn, điều đó cũng làm cho hắn không muốn cúi đầu trước bất kì người phụ nữ nào!

Cúi đầu?

Khi nhìn thấy tro cốt của cha mẹ được chuyển về từ M quốc, Trần Tiêu chưa từng tuyệt vọng. Khi chủ nợ đến mang từng thứ từng thứ đồ vật quý giá nhất trong nhà đi, Trần Tiêu chỉ là lạnh lùng nhìn. Khi nhìn thấy căn nhà mình từng sinh sống hơn 10 năm bị dán niêm phong..... Trần Tiêu chỉ lạnh nhạt rời đi. Khi nhìn thấy những người thân thích từng đối với mình vô cùng nhiệt tình, giờ trở mặt thành kẻ đối trá lạnh lùng, Trần Tiêu chỉ kiêu ngạo cười lạnh, sau đó huyết sáo rời đi! một loạt đã kích những năm gần đây, sớm đã ma luyện cho tâm trí của một thiếu niên 18 tuổi trở lên vô cùng kiên cường. Càng huống chi, thứ đồ vật trong tay, chính là di vật quý giá nhất mà cha mẹ lưu lại!

“Tôi đã rõ ràng rồi.”

Trần Tiêu đột nhiên mỉm cười, trên khuôn mặt tuấn mỹ của hắn đã đầy vết bẩn, trông có chút chật vật, nhưng ánh mắt lại trầm tĩnh như nước - hắn vẫn còn có thể cười được.

“Tôi rõ ràng rồi, tôi không phải đối thủ của cô.” Trần Tiêu tại thờ dõc, thân thể của hắn sắp chống đỡ không được, nhưng hắn lại lạnh lùng cười: “Ta có lẽ không thể giữ được đồ vật này nữa.”

“Rõ ràng rồi sao? vậy thì đưa cho ta!” Hắc Thất vươn tay ra.

Trần Tiêu hít một hơi thật sâu, ánh mắt như điện nhìn chằm chằm Hắc Thất trước mặt, hắn vẫn cười như trước, nhưng con ngươi lại càng ngày càng phát sáng:

“Đáng tiếc, ta là người, thứ gì ta thích thì ta phải quyết tâm có bằng được, cho dù biết rõ không thể có được, ta cũng không cúi đầu.....!”

Đang nói, hắn đột nhiên quay người về phía sau, cánh tay cầm ống thì nghiệm thủy tinh hung hăng nhằm hướng vách tường, dùng toàn bộ sức lực còn lại đập mạnh vào tường!!

Sắc mặt Hắc Thất chợt cuồng biến, hai đồng tử co rút mãnh liệt, miệng phát ra một tiếng kinh hô bén nhọn, bàn tay lẳng không hung hăng chụp lấy cánh tay Trần Tiêu!

Nàng bắt được rồi! Bà vai Trần Tiêu phát ra thanh âm “Rắc rắc”, các đốt ngón tay chỉ trong nháy mắt đã bị Hắc Thất dùng sức gỡ ra, nhưng dù đau nhức như vậy, thiếu niên cũng chỉ thoáng néo vất mi, nhưng động tác lại không có dừng lại nửa phần.....

Ba!!

Ống nghiệm thủy tinh bị phá vỡ, chất lỏng màu lam từ trong ống nghiệm chảy qua lòng bàn tay Trần Tiêu, các mảnh thủy tinh của ống nghiệm đồng thời cũng cắt đứt bàn tay hắn, màu máu đỏ tươi cùng với màu xanh lam của dung dịch, hai loại màu sắc hỗn hợp cùng nhau, tạo ra một tia vi diệu quý dị....

Bạn đang đọc truyện *Thiên Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Tịnh Hóa

Về mặt Hắc Thất trong nháy mắt trở nên vụn vẹo lên. Nàng phảng phất như muốn phóng tới chụp lại, nhưng mà, nhìn thấy lọ ống nghiệm kia bị vỡ tan, trong mắt Hắc Thất lộ ra một sự hoảng sợ không cách nào miêu tả nổi. Ngay sau đó, nàng hét lên một tiếng, thân thể giống như là bị điện giật vậy, liều mạng phóng thẳng ra ngoài... Về mặt hoảng sợ kinh hoàng kia của nàng, tựa hồ như là đối với thứ chất lỏng màu lam đã bị văng ra kia đã sợ hãi đến cực điểm. Thanh âm kinh hô chói tai kia lúc này đã choáng đầy sự hoảng sợ cùng với kinh khiếp mãnh liệt.

Thứ chất lỏng màu lam kia sau khi bị phát tán ra, tiếp xúc với không khí, phảng phất chỉ là trong nháy mắt, cũng đã văng ra tứ phía. Và cũng chỉ nháy mắt sau đó, đã bắt đầu hòa tan ra, biến thành một tầng sương mù màu lam nhạt, chớp mắt đã bắt đầu dung hợp điên cuồng với không khí chung quanh.

Tốc độ lan tràn của nó, thậm chí nhanh đến mức người ta khó có thể tưởng tượng được.

Chỉ trong một chớp lát đó thôi, thân thể Hắc Thất tựa như một con thỏ đang vô cùng khiếp đảm, nhảy phốc một cái đã đến tận đầu bên kia của căn phòng. Nàng tựa hồ như muốn phá vỡ cửa sổ nhảy ra ngoài. Nhưng mà, tốc độ của nàng mặc dù nhanh nhẹn như thế, vẫn như cũ không thể nhanh hơn tốc độ lan tràn của tầng sương mù màu lam nhạt kia.

Tầng sương mù kia tựa hồ như có khả năng cảm ứng vậy, ngay lập tức đuổi theo thân ảnh của Hắc Thất, tựa hồ như trên người Hắc Thất có cái gì hấp dẫn nó vậy.

Một ít sương mù màu lam nhạt rất nhanh đã bám được vào bàn tay trần của Hắc Thất. Ngay sau đó, Hắc Thất tựa hồ như đang bị thiêu cháy vậy, thống khổ hét lên một tiếng. Có thể nhìn thấy rõ ràng, ngay trên bàn tay của nàng, các mạch máu dưới da thịt rất nhanh nở bục ra. Phảng phất như tất cả các mô mạch dưới da nàng cũng muốn nổ tung ra vậy.

Những mạch máu dưới da tay rất nhanh nở tung hết, sau đó nhanh chóng nương theo cánh tay nàng lan tràn ra khắp thân thể. Nháy mắt sau, đã bắt đầu xuất hiện trên cổ nàng.

Chỉ trong mấy lần hô hấp, Hắc Thất cường hãn tựa hồ như đã bị rút sạch toàn bộ sức mạnh. Thân thể văng lên một cái, đã mềm oặt té xuống, nằm dài trên mặt đất. Thân thể nàng không ngừng co quắp mãnh liệt. Trên khuôn mặt vốn xinh đẹp kia, những mạch máu rõ ràng nở tung liên tục.

Trần Tiêu lúc này vốn đã té ngồi trên mặt đất. Hắn kinh ngạc nhìn nữ nhân đã xông vào nhà mình kia đang không ngừng phát sinh dị biến. Trong lòng đang khiếp sợ, hắn đột nhiên lại cảm giác được trên bàn tay của mình, truyền đến cảm giác nóng cháy mãnh liệt.

Cúi đầu nhìn xuống, hắn nhìn thấy trên chỗ bàn tay mình bị mảnh vỡ của ống thí nghiệm thủy tinh cắt phải, có một chút chất lỏng màu xanh lam đã thấm vào trong vết thương. Từ chỗ miệng vết thương, tựa hồ có một chút quang mang màu lam bắt đầu chậm rãi khuếch tán rộng ra. Hắn theo bản năng chà mạnh tay mình, nhưng mà, thứ chất lỏng màu lam kia phảng phất đã thấm thật sâu vào trong da thịt của mình rồi, chà mạnh đến thế nào cũng không hết được.

Rất nhanh, Trần Tiêu đã cảm giác được toàn bộ cánh tay mình đã hoàn toàn mất đi cảm giác. Cái này cũng không phải đơn giản là tê liệt, mà là hắn căn bản không cảm giác được tay mình tồn tại vậy. Rất nhanh, cảm giác này cũng từ bàn tay bắt đầu lan tràn lên cổ tay, rồi nguyên cánh tay của hắn. Trần Tiêu cũng có chút kinh hoàng, nhưng hắn cũng không cách nào ngăn cản lại được.

Hắn rốt cuộc cũng vô lực ngã xuống. Màu lam kia đã lan tràn ra khắp cả người hắn. Loại cảm giác không thể cảm nhận được sự tồn tại của thân thể này, quả thật giống như hoàn toàn biến thành người thực vật vậy. Hắn chỉ có thể vô lực nằm đó. Cuối cùng, ngay cả cơ mặt cũng mất đi sự khống chế, miệng hắn có chút mở ra, nước miếng cũng không thể khống chế, chảy ra một ít.

Lúc này trong phòng, thứ khí vụ màu lam kia phảng phất vẫn còn bay lảng dang khắp nơi.

Trần Tiêu vô lực nằm nhìn về phía người phụ nữ mặc đồ đen nằm cách mình khoảng vài thước kia. May mà bộ dáng đáng sợ của nàng cũng không có duy trì lâu lắm. Rất nhanh, cánh mạch máu nở tung trên mặt, trên cổ, trên bàn tay của nàng cũng đã biến mất. Nhưng mà, trên thân thể mềm oặt của nàng, luồng khí vụ màu xanh lam kia lại một lần nữa bốc lên. Nhìn qua giống như máu huyết bên trong thân thể nàng đã bị chưng cất thành khí xanh vậy.

Cảm giác bốc hơi kia nhìn qua hết sức quỷ dị. Trần Tiêu lại vô pháp khống chế thân thể mình, chỉ có thể trơ mắt nhìn chằm chằm vào tầng sương mù màu lam kia. Tầng sương mù đó tựa hồ như đã tìm thấy mục tiêu kế tiếp của nó vậy, nhanh chóng phóng thẳng về phía Trần Tiêu. Tựa hồ như đã phát hiện trên người hắn thứ gì hấp dẫn vậy, điên cuồng nhào đến trên người hắn.

Trong mơ hồ, mặc dù Trần Tiêu không thể nhúc nhích, nhưng hắn lại mơ hồ phát hiện thân thể của mình xuất hiện biến hóa. Loại cảm giác này, thật giống như là lúc người ta bị bệnh, cả người nóng sốt lên vậy, vô tri vô giác, tựa hồ như cả năm cảm giác cũng đã lâm vào chậm chạp. Nhưng lại liên tục có một loại cảm giác hết sức vi diệu, tựa hồ như trong người mình đã phát sinh ra những biến đổi thật lớn vậy.

Sự biến đổi này quả thật là có tồn tại, cũng không phải là ảo giác của Trần Tiêu.

Giờ phút này, nếu có một cái kính hiển vi, có thể xem được thế giới trong cơ thể của hắn, một cảnh tượng kỳ dị đang diễn ra. Các tế bào đang không ngừng vỡ tan rồi tái hợp, hình thành một loại cấu trúc kỳ dị. Mỗi lần tế bào vỡ ra rồi tái tạo, lại sinh ra một loại sức mạnh thần kỳ mới. Mỗi lần tìm hắn đập một cái, lại đem máu tuần hoàn một vòng trong cơ thể, đem luồng sức mạnh này khuếch tán tới mỗi một chỗ trên toàn thân, mỗi một phần máu thịt, mỗi một sợi lông tơ toàn cơ thể.

Mơ hồ, phảng phất như sinh mệnh từ hàng cổ đến nay vẫn bị thứ gì đó trói buộc, lúc này đang gãy ra, thoát khỏi xiềng xích vậy...

Hắn dần dần cảm giác được ngực mình lại lần nữa phát ra sinh cơ, từ yên tĩnh lại một lần nữa bùng bùng sinh khí. Phảng phất như đã trải qua một thời gian rất dài, hai tròng mắt Trần Tiêu đã có thể khó khăn mở ra. Hắn cảm giác được mọi thứ chung quanh hết thảy đều rất chậm chạp. Trong lỗ tai không ngừng truyền đến các âm thanh hư ảo, tựa hồ như từ bốn phương tám hướng đều truyền đến các loại thanh âm cổ quái....

Hắn tựa hồ phát hiện ra thân thể mình đã có lại cảm giác. Đầu tiên là các đầu ngón tay, sau đó là các phần trên cơ thể, từng tia cảm giác một lần trở lại. Nhưng mà, không hiểu vì sao, phảng phất như trên thân thể mình đang đeo một quả tạ thật nặng vậy, khiến cho mỗi một phần cảm giác của hắn cũng vô cùng trì trệ.

Lúc này, hắn đột nhiên nghe được một thanh âm khá quen thuộc, thanh âm cánh cửa nhà mình đang mở ra.

Cánh cửa phòng khách bị mở ra. Ngay sau đó, có người chậm rãi, tiêu sái bước vào. Người mới vào tựa hồ cũng mặc một bộ đồ da màu đen. Bộ dáng người này, nhìn qua cơ hồ hoàn toàn giống người phụ nữ tên gọi Hắc Thất kia. Ngay cả trên lỗ tai, cũng đeo một cái tai nghe giống nhau, ngay cả cặp mắt kiếng trên mắt nữa...

Trần Tiêu cảm giác được thế giới trước mắt hắn lại chớp lên. Miễn cưỡng chớp mắt một cái, nhưng lại không thể nào nhìn rõ người kia là ai, chỉ có thể miễn cưỡng nhìn được hình dáng của người mới xuất hiện này, tựa hồ cũng là một phụ nữ.

Trong đầu hắn xuất hiện duy nhất một ý niệm:

- Lại thêm một người nữa tới!

Cố gắng lắm, Trần Tiêu mới miễn cưỡng vịn vách tường cố gắng đứng thẳng dậy. Mà người mới tới này, đầu tiên là nhìn thấy Hắc Thất đang nằm dài trên mặt đất, khẽ kinh hô lên một tiếng, sau đó hắn mới liếc mắt nhìn thấy Trần Tiêu bên này, nhanh chóng bước lại phía hắn, vươn tay ra...

Trần Tiêu đầu tiên là muốn chống cự lại, hắn cố gắng nâng tay lên định hất tay đối phương ra. Nhưng mà, động tác của hắn chậm vô cùng, căn bản là không thể nào phảng kháng hữu hiệu được. Trong lòng hắn vô cùng lo lắng. Đột nhiên ngay lúc này, một loại cảm giác sức mạnh đến từ ngay trong thân thể của hắn chợt dâng lên, trong lòng hắn chợt có một tia linh cảm...

Tựa hồ đây là một loại bản năng ẩn chứa trong thân thể của hắn. Loại... sức mạnh này, phảng phất như là tâm niệm hắn vừa động, đã theo từng mạch máu không ngừng bùng bùng phóng thích ra...

Bịch!!!

Hắn giơ thẳng hai bàn tay lên, từ trên bàn tay, đột nhiên bộc phát ra một đoàn khí lưu. Đoàn khí lưu kia mạnh mẽ đánh thẳng lên người mới tới. Người kia kinh hô lên một tiếng, cả người nhất thời bị ném văng ra ngoài, sau đó mạnh mẽ đập thẳng lên cái tủ lạnh đặt trong nhà bếp. Cánh cửa tủ lạnh bằng kim loại trực tiếp bị đánh lõm sâu vào một chút.

Trần Tiêu sợ đến ngây người.

Trong tiềm thức hắn muốn nhìn xuống tay mình, nhưng mà trong óc hắn không ngừng dâng lên cảm giác hư ảo, mơ hồ...

- Ta... ta bị sao thế này? Ta sao lại làm được...?

Người vừa bị hắn đánh bay kia khẽ gãy dựa đứng lên. Đây là một phụ nữ mặc trang phục giống hệt như Hắc Thất, điểm duy nhất khác biệt là tóc nàng dài hơn một chút. Gương mặt bên ngoài nhìn qua tựa hồ lớn tuổi hơn một chút. Trúng phải một kích của Trần Tiêu, khóe miệng nàng đã chảy ra một ít máu tươi. Tựa hồ cô chịu đựng thống khổ, miễn cưỡng đứng dậy, tiến về phía Trần Tiêu.

- Đừng... đừng lại đây....

Thanh âm Trần Tiêu đã có chút yếu ớt vô lực. Nhưng mà, cảm giác suy yếu nhanh chóng ập đến, hắn thậm chí giơ tay lên còn không thể.

Người phụ nữ này tiến đến gần, hắn rút cuộc cũng nhìn rõ ràng hình dáng của bà ta. Trong ánh mắt người này cũng không có ác ý.

- Trần Tiêu,... Là tôi đây, tôi là người đã gọi điện thoại cho cậu...

Trong lỗ tai Trần Tiêu phảng phất như nghe được thanh âm như vậy, thanh âm này vừa vang vọng, lại vừa như mơ hồ.

Nhưng rất nhanh, hắn đã nghe được câu nói tiếp theo của đối phương. Lúc này hắn mới thở phào nhẹ nhõm, hai tay vô lực buông thõng xuống...

- Tôi là Hắc Tam, cũng chính là người đưa Child Child đến cho cậu, Three! Tôi chính là bạn thân của mẹ cậu!

Trần Tiêu lâm vào hôn mê bất tỉnh. Trước khi ngất xỉu, hắn mơ mơ màng màng nhìn thấy, trước cửa nhà mình, lại có thêm vài người nữa đi vào, trên tay những người đó cầm một vài thứ gì đó rất kỳ quái...

oOo

Đối với tuyệt đại đa số mọi người trên thế giới này, đây là một đêm hết sức bình thường. Chỉ có điều, đối với một thanh niên mười tám tuổi mà nói, đêm nay tuyệt đối là một con ác mộng.

Trong suốt thời gian hôn mê, hắn đã trải qua vô số giấc mộng. Mỗi một giấc mộng đều có liên quan đến cha mẹ hắn. Từ một cái ôm thân thiết của cha, một ánh mắt triu mến của mẹ, còn có trong mỗi một lần gặp mặt, sự âu lo buồn bã trong ánh mắt của mẹ nữa, từ cặp mắt ẩn chứa sau cặp mắt kính, là ánh mắt trầm tư của cha...

Những chi tiết trước giờ hắn chưa từng để ý đến, giờ phút này lại hiện ra hết sức rõ ràng trong giấc mơ của hắn.

Hắn mơ thấy cảnh năm mình mười sáu tuổi, đứng ở phi trường, chờ nhân viên hàng không đưa hủ tro cốt của cha mẹ mình tới. Hắn mơ thấy cảnh chính mình lặng yên không nói tiếng nào, ôm chặt hủ tro cốt trong lòng, ngồi xe từ phi trường về nhà. Dọc theo đường đi, hắn cũng không nói một lời, cũng không chảy một giọt nước mắt.

Tựa hồ, chỉ có một ánh mắt ngơ ngác nhìn ra ngoài cửa sổ...

Có lẽ, sự trưởng thành, chính là từ một khắc đó mà bắt đầu...

- Kỳ thật, cũng đâu có gì thay đổi đâu. Lúc trước ta chỉ có một mình, bây giờ, ta cũng vẫn chỉ có một mình...

Ngày đó, trong lòng Trần Tiêu đã tự nhủ như vậy.

Trong trí nhớ của hắn, ngày đó, tựa hồ là một ngày mưa phùn...

oOo

Sau đó, hắn tỉnh dậy.

Mí mắt vừa mở ra, ánh sáng chung quanh là cho Trần Tiêu nhất thời không thể thích ứng được. Trong tiềm thức, hắn muốn giơ tay lên che trên mặt, nhưng sau đó, hắn lại kinh ngạc phát hiện, toàn thân mình, vô số vết thương nặng có, nhẹ có lúc trước, lúc này đã hoàn toàn thần kỳ biến mất!

- Hiện tại cậu rất an toàn, sẽ không có ai đến đả thương cậu nữa đâu!

Trần Tiêu nghe được một câu nói, trong thanh âm mang đến một tia quan tâm rất chân thành.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: phục Vụ Xã.

Trần Tiêu thấy trước mắt là một người phụ nữ mặc áo da bó sát toàn thân, tóc dài, khuôn mặt nhìn rất ôn hòa, ánh mắt rất thân thiết, nhìn qua ước chừng hơn 30 tuổi.

“Cháu cảm thấy thế nào?”

“Hoàn hảo.” Trần Tiêu trả lời rất bình tĩnh, không giống như suy đoán trước đó của nữ nhân này, nàng đã lo lắng hắn sau khi tỉnh lại sẽ sợ hãi hoặc là hoảng loạn -- điều này làm cho nữ nhân này thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó, Trần Tiêu lại còn cười một chút, ngữ khí có chút quái dị: “Có phải các người đều mặc đồ như vậy?”

Vừa nói, hần vừa giơ lên ngón tay lên, chỉ chỉ lên bộ quần áo của người phụ nữ đó.

Trần Tiêu đã nhận ra giọng nói của người phụ nữ này -- nàng là Hắc Tam, cũng chính là người đã gọi điện thoại cho mình trước đây, là người đã đưa Child tới nhà mình- “Three”.

Nơi này không phải phòng bệnh, mà là một căn phòng thật lớn, trống rỗng. Còn Trần Tiêu thì đang nằm trên một cái giường ở chính giữa phòng.

“Ta biết bây giờ cháu có rất nhiều nghi vấn, bất quá ta nghĩ ta có thể tận lực trả lời các nghi vấn của cháu.” Ngữ khí của Hắc Tam rất ôn hòa: “Cháu bây giờ đã an toàn, hải tử.”

Trần Tiêu nhìn người phụ nữ này, cười nhạt: “Tôi không thích người khác gọi tôi là ‘Hải tử’. Cha mẹ tôi cũng không gọi tôi như vậy.....”

Hắc Tam cười, nhìn Trần Tiêu: “Ta biết cháu sinh vào ngày 5/5, cha mẹ cháu lấy một nhũ danh khác cho cháu, gọi là Tiểu Ngũ.”

Trần Tiêu lắc đầu: “Tôi không cần bà xưng hô như thế với tôi... Điều mà tôi muốn bây giờ, rất đơn giản -- đáp án.”

“Cháu tựa hồ đối ta có chút địch ý. Bất quá ta nghĩ chắc là cháu có chút hiểu lầm, ta và cô gái đã tập kích nhà cháu, chúng tôi đều thuộc về cùng một tổ chức. Nhưng chúng tôi cùng với cơ quan nghiên cứu của cha mẹ của cháu khi còn sống không có quan hệ gì -- hơn nữa, cô gái tập kích nhà cháu, cũng chính đồng sự của ta, nàng cũng chỉ có chút hiểu lầm mà thôi.”

Về mặt Hắc Tam có chút xấu hổ, nàng thở dài, trong ánh mắt có phần thương xót -- ánh mắt như vậy làm cho Trần Tiêu có chút không thoải mái.

Nhưng rất nhanh Trần Tiêu nghe thấy thanh âm của một người khác.

Đó là thanh âm của một nam nhân rất dễ nghe, thanh âm rất ôn hòa rất êm tai, nhưng trong giọng nói, lại phảng phất mang theo cảm giác lạnh lùng từ bên trong.

Sau đó hần nhìn thấy một khuôn mặt gầy gò, con mắt màu lam, mái tóc rậm nắng, mặc một bộ âu phục màu lam, người này làm cho Trần Tiêu có ấn tượng ban đầu chính là: Sạch sẽ!

Toàn thân trên dưới của hần tựa hồ không có một hạt bụi, cực kì sạch sẽ, thậm trí trong chiếc túi trước ngực của bộ tây trang hần đang mặc cũng lộ ra một chiếc khăn tay màu trắng được gấp vuốt cần thận tỉ mỉ.

Điều cười của hần cũng rất thông dong – mặc dù vậy cặp mắt màu lam kia vẫn lạnh lùng như trước.

“Trần Tiêu tiên sinh, ta cam đoan trong nửa giờ tiếp theo, tuyệt đại bộ phận nghi vấn của ngươi đều sẽ có đáp án.” Nam nhân này giống như từ trong hư vô đột nhiên xuất hiện tại đầu giường Trần Tiêu, từ trên cao nhìn xuống chỗ hần nằm: “Lời đầu tiên ta xin giới thiệu một chút, tên của ta gọi Black-jack. Đương nhiên, ta còn có một cái tên tiếng Trung, gọi là Lôi Hồ.”

Nam nhân này mỉm cười: “Kỳ thật ta rất không nguyện ý gặp người khác trong trường hợp như thế này..... Bởi vì công việc của ta chủ yếu là phụ trách xử lý một số phiền toái. Một khi đến phiền ta xuất trận, là chứng tỏ đã xuất hiện phiền toái -- con người của ta, không thích nhất chính là ‘Phiền toái’.”

Hần giống như đang than thở, nhưng khóe mắt lại mang theo ý cười: “Ngươi lần này gây cho ta phiền toái thật sự không nhỏ. Ngươi chẳng những làm cho một thành viên thủ hạ của ta phải chống lại điều lệ, đồng thời còn gần như làm phế đi một người xuất sắc có khả năng.....”

Black-jack(1)? Cái tên thật cổ quái, chẳng lẽ ngươi sinh ở sông bạc sao ?

Bất quá, sau khi người này xuất hiện, Hắc Tam dường như rất sợ hãi lui về phía sau 2 bước, sau đó lặng yên đứng một bên. Tư thế giống như cạp dưới gập cạp trên vậy.

“Chúng ta..... có nghĩa là ta, còn có Hắc Tam, cùng với người ngày hôm qua đã cứu ngươi thoát khỏi tay bọn cướp- Hồng Thất..... Đương nhiên, còn có cả người đã xông vào nhà của ngươi - Hắc Thất nữa. Không sai, ngươi không có nghe sai, nàng gọi là Hắc Thất. Chúng ta đều thuộc cùng tổ chức..... Ách, ngươi có thể hiểu là chúng ta đều là nhân viên cùng một công ty.” Người tên Lôi Hồ này khi cười nhìn rất tốt, tạo ra một loại thân hòa lực, nhất là khi hần cười, dường như mang theo một tia chân thành-- nhưng Trần Tiêu chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhìn ngay ra sự lạnh lùng bên trong mắt hần.

“Tên của tổ chức chúng ta, ngươi tạm thời không cần biết. Nói tóm lại, công ty của chúng ta không tồn tại công khai trên thế giới. Hoặc là dựa theo cách hiểu của ngươi, có thể cho rằng chúng ta là một công ty đặc thù. Chúng ta có tín ngưỡng của mình, có lý niệm riêng của mình -- đương nhiên, cũng có phạm vi nghiệp vụ riêng của mình.” Lôi Hồ ngưng ngừng cười, trên khuôn mặt sạch sẽ phảng phất chút ngại ngùng: “Hơn nữa, một công ty có nhiều người như vậy, cũng luôn phải kiếm tiền ăn cơm a.”

“Mọi chuyện bắt đầu từ Hắc Tam.” Lôi Hồ nhìn thoáng qua bên cạnh, thấy dáng vẻ sợ sệt của Hắc Tam, mới thân nhiên cười nói tiếp: “Nàng tiếp nhận đã tiếp nhận một phần ủy thác từ cha mẹ ngươi, hơn nữa còn chưa được công ty cho phép.”

Thân thể Hắc Tam rõ ràng run rẩy khe khẽ.

“Nàng cùng với mẫu thân của ngươi từng là bạn học, tốt nghiệp đại học công lập tỉnh V, ngành công trình sinh vật PHD. Mọi chuyện bắt đầu từ cha mẹ

ngươi, bọn họ thật là bất hạnh, vài chục năm trước họ đã phát biểu một luận văn xuất sắc, và đã bị một công ty nhìn trúng, sau đó bị thu nạp vào làm nhân viên của công ty đó. Ta nghĩ công ty đó nghiên cứu những gì và vân vân, ngươi chắc là từ quyển nhật ký mà mẫu thân ngươi lưu lại đã có được đáp án.” Thanh âm của Lôi Hồ rất nhẹ nhàng “Ta có thể nói cho của ngươi rằng, lĩnh vực nghiên cứu của công ty đó, gần như cùng loại với tổ chức của chúng ta. nhưng lý niệm của chúng ta và bọn chúng có sự khác biệt rất lớn. Hơn nữa..... Có thể nói, chúng ta so với bọn chúng thì tiến tiến hơn rất nhiều. Phương pháp nghiên cứu của bọn họ, gần như là loại phương pháp nghiên cứu nguyên thủy nhất.”

“Là..... Về lam huyết nhân sao? Hay là về thứ ‘Lực lượng’ đó?” Trần Tiêu hỏi lại.

“Cũng gần như vậy.” Lôi Hồ trầm ngâm một chút, đột nhiên rút ra một chiếc khăn tay từ chiếc túi trước ngực, nhẹ nhàng lau lau khóe miệng, ôn hòa cười: “Kỳ thật ta và ngươi, mọi người chúng ta, đều là loài người. Nhưng nói theo một cách khác, chúng ta đã vượt ra khỏi định nghĩa của người bình thường. Hoặc có thể dùng một thứ định nghĩa chuẩn xác hơn mà nói: Chúng ta là một số ít quần thể, nhưng chúng ta rất may mắn, cũng rất không may mắn, đã tiến hóa trước loài người một bước.”

Lôi Hồ nhìn Trần Tiêu: “Tiến hóa, ngươi có hiểu không?”

Trần Tiêu gật đầu.

Lôi Hồ tiếp tục mỉm cười nói: “Kiến thức thông thường về vấn đề này của ngươi hẳn là không tệ, dù sao cha mẹ ngươi cũng đều là chuyên gia về phương diện này. Nói theo cách truyền thống thì cơ thể người được cấu thành từ sự sắp xếp các tế bào cơ bản. Sự sắp xếp các tế bào trong cơ thể là một hình thức cố định. Nếu như có một sự thay đổi nào đó, như vậy..... Sẽ phát sinh một ít chuyện thú vị.” Lôi Hồ ngừng lại rất nhẹ nhàng, thậm chí còn nhìn chăm chú Trần Tiêu nói: “Ngươi đã từng thấy qua các quân cờ domino rồi phải không? Một khi đập đổ một quân trong đó, sẽ lập tức phát sinh chuỗi phản ứng (2)”

“Uh.” Trần Tiêu chăm chú nghe.

“Mà trên thực tế, sự tiến hóa của loài người vẫn không đình chỉ, nhưng hiện giờ đang lâm vào thời kì trì trệ, thời kì trì trệ này có thể rất dài, hơn nữa, phương hướng tiến hóa, cũng xuất hiện một chút bất đồng Ách, nó giống như một ngã rẽ trên con đường. Nhưng sự khác biệt rất nhỏ như vậy, đã tạo thành một quần thể kỳ quái như chúng ta hiện nay, làm cho những người như chúng ta có một chút lực lượng thú vị. Giống như ngươi đã biết, tiêu thụ lam huyết nhân ở cũng ngươi, và cả cô gái đã đả thương ngươi, cũng chính là người hiện giờ đã bị ngươi phế bỏ, là người có năng lực được điều khiển không khí.”

“Nhưng các ngươi vẫn là người như trước.” Trần Tiêu lạnh lùng thêm vào một câu.

“Không sai! đây cũng chính là lý niệm của tổ chức chúng ta. Chúng ta là người.” Khi Lôi Hồ nói ra những lời này, vẻ mặt chăm chú dị thường: “Cái công ty này của chúng ta đã tồn tại một thời gian rất lâu rồi, từ khoảng 2,5 thế kỉ trước đã tồn tại. Chúng ta đích xác là một quần thể đã tiến hóa trước loài người một bước, nhưng là chúng ta cũng sẽ không không bởi vậy cảm thấy mình có thể áp đảo toàn bộ loài người. Tổ chức này đã được thành lập từ 250 năm trước, từng có tên là ‘Phục vụ xã’.”

Vừa nói, Lôi Hồ vừa nhìn vào mặt Trần Tiêu: “Cái tên rất thú vị, có phải không?”

“Đúng là rất thú vị.” Trần Tiêu nghiêm mặt trả lời.

“Phục vụ xã, từ cái tên này có thể nhìn ra, tổ chức này được thành lập nhằm mục đích đem những người như chúng ta tập hợp lại, sau đó mọi người cùng giúp đỡ, chiếu cố lẫn nhau. Ngươi cũng biết đấy, đại đa số loài người vốn có tính cộng đồng, để chống lại một số sự việc mới lạ, hoặc là một ít sự việc mà con người không hiểu được. Người Trung Quốc các ngươi có câu gọi là: ‘Mộc tử vu lâm, phong tất tòng chi’ (Tạm dịch: Cây cao trong rừng, gió thổi tất gãy), đúng không?”

Trần Tiêu gật đầu: “Tiếng Trung của ngươi rất tốt.”

“Cám ơn.”, Nhưng Lôi Hồ lại thờ dãi: “Nhưng trong lịch sử, những người như chúng ta thường dễ gây địch ý cho xã hội, bởi vì thân thể chúng ta quá mạnh mẽ, thường làm cho những người khác khủng hoảng hoặc là..... Cừu hận, những người như chúng ta rất dễ bị cho là dị loại và bị cừu thị hoặc là sợ hãi. Cho nên, chúng ta không thể không dùng hết khả năng để tìm kiếm càng nhiều đồng bạn càng tốt, sau đó mọi người liên hợp lại, nương tựa lẫn nhau - dùng mọi khả năng để bảo tồn chính mình.” Nói đến đây, ngữ khí của Lôi Hồ nghiêm túc hẳn lên: “Nhưng phải nói rõ ràng, chúng ta vẫn xem mình là một con người, chúng ta cũng hy vọng những người đều coi chúng ta là con người! Chứ không phải là quái vật.”

Trần Tiêu giật mình, thay đổi hẳn cách nhìn về Lôi Hồ, Trong lòng hẳn biểu hiện này của Lôi Hồ dường như đã sinh ra một tia hảo cảm.

“Chúng ta chỉ là một nhóm nhỏ do không tự chủ được mà tiến hóa trước loài người, hoặc có thể gọi là một nhóm người may mắn. Nhưng chúng ta cũng không muốn thay đổi điều gì, cũng không muốn nắm trong tay bất cứ thứ gì.” Lôi Hồ thờ dãi: “Cho nên, tổ chức của chúng ta cũng bởi vậy mà gánh chịu trách nhiệm rất lớn.”

“Tại sao?” Trần Tiêu cau mày.

“Ta mới vừa nói rồi, chúng ta là một nhóm người may mắn, nhưng đồng thời..... Chúng ta cũng không phải là những người may mắn duy nhất. Hơn nữa, chúng ta cũng không phải là ‘Tổ chức’ duy nhất trên thế giới này.” Lôi Hồ trừng mắt nhìn Trần Tiêu.

Rất nhanh, Trần Tiêu hiểu rõ ý của hắn.

Như Lôi Hồ đã nói, những người đã tiến hóa trước loài người, có được một số dị năng siêu việt hơn hẳn thường nhân -- như vậy, những nhóm người giống như vậy hẳn là tồn tại, hơn nữa nhất định không hề ít. Có một số dị năng giả đã gia nhập tổ chức này và bị tổ chức này ước thúc.

Nhưng nhất định trên thế giới còn có một ít dị năng giả còn chưa được biết đến-- có một số ít người phát hiện mình có khả năng đứng trên tuyệt đại đa số người trên thế giới, có thể không cần theo pháp luật, đạo đức và quy tắc xã hội—Với tình huống như vậy, sẽ phát sinh chuyện gì không khó để có thể tưởng tượng ra.

(1) Blackjack: xì dách, tên một loại bài tây.

(2) Cái này gọi là hiệu ứng domino. Xem thêm : http://vi.wikipedia.org/wiki/H%E1%BB%A9ng_domino

Bạn đang đọc truyện *Thiên Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Ta Là Biến Dị Sao?

- Đơn giản mà nói, tổ chức của chúng ta, chính là một đám 'Người giám sát', hoặc nói chính xác hơn, là 'Cảnh Sát Thế Giới'. Ha ha... Ta biết cậu rất ghét cái từ này, ta cũng không thích nước Mỹ cho lắm. Đừng nhìn ta như vậy, ta là người Châu Âu. Nhưng mà, ít nhất chúng ta cũng không hề dùng sức mạnh mà mình có được để mà thay đổi hay can thiệp vào tiến trình phát triển của thế giới. Chúng ta chỉ nguyện ý đứng một bên và lặng lẽ bàng quan ngắm nhìn nó mà thôi. Hoặc là...

Lôi Hồ đột nhiên cười cười. Về mặt của hắn đột nhiên mang theo một chút hài hước:

- Cậu có thể tưởng tượng chúng ta như là một tổ chức chánh đạo luôn gìn giữ nền hòa bình của thế giới đi. Mặc dù cách nói như vậy rất 'cầu huyết' a!

Tiếng Hoa của người này quả thật khá tốt, ít nhất hắn cũng viết đến từ 'Cầu huyết'. Từ này là một tiếng lóng không phải ai cũng hiểu.

- Tổ chức chúng ta có hai nguyên tắc hoạt động chính: Thứ nhất, không can thiệp vào sự phát triển của thế giới. Thứ hai, ngăn cản các 'Người dị năng' hoặc là các 'Tổ chức dị năng' khác can thiệp vào sự phát triển của thế giới.

- Nghe qua quả thật giống như là 'Cảnh sát của thế giới'.

Trần Tiêu khẽ cười một chút, nhưng giọng nói vẫn như trước mang theo vài phần không tin tưởng:

- Nhưng tựa hồ các ông đang tự hình dung mình rất vĩ đại, rất cao thượng.

Bất quá, Trần Tiêu cũng không có tiếp tục đề cập đến đề tài này nữa. Hắn khẽ suy nghĩ một chút rồi mới mở miệng hỏi:

- Thế còn, tổ chức mà cha mẹ tôi làm việc thì thế nào?

Thanh âm hắn khẽ khàn khàn một chút.

- Bọn chúng thì hơi phiền toái một chút.

Lôi Hồ nói thẳng không chút che giấu.

- So với một số kẻ dị năng đơn lẻ thích làm xằng làm bậy, loại tổ chức có cơ cấu như thế này càng khó đối phó hơn một chút.

Vừa nói, Lôi Hồ phảng phất như đang làm ảo thuật vậy, từ trong túi áo chợt lôi ra một kiện đồ vật, quơ quơ nhẹ trước mặt Trần Tiêu. Đúng là quyển nhật ký lưu lại của mẹ Trần Tiêu:

- Ta không thể không lấy làm tiếc mà nói với cậu, uhm, nói chính xác thì bây giờ cậu cũng đã đoán ra được, cha mẹ của cậu cũng không phải chết vì sự cố ngoài ý muốn.

Ánh mắt Trần Tiêu khẽ âm trầm xuống một chút.

- Đó là một tổ chức đã cùng với công ty chúng ta đối kháng nhau rất nhiều năm nay rồi. Tên của bọn chúng là 'Câu Lạc Bộ'.

Câu Lạc Bộ? Đó cũng xem là một cái tên được sao?

Rất may là, trình độ phát triển của bọn họ còn kém xa chúng ta khá nhiều. Tổng thể lực lượng tại các lần đối kháng với chúng ta, bọn họ đều nằm ở thế hạ phong. Mà tại phòng thí nghiệm mà cha mẹ cậu đang làm việc kia, đang nghiên cứu một đề án phi thường thú vị. Đơn giản mà nói, bọn họ đem một số Lam Huyết Nhân sưu tầm được đi tiến hành nghiên cứu. Lam Huyết Nhân đến thời điểm hiện tại chính là loại người có thể nói là đã 'Tiến hóa đẳng cấp cao'. Hơn nữa, từ những nghiên cứu trước đây mà nói, Lam Huyết Nhân có những đặc tính rất đặc thù, cho nên bọn họ tập trung nghiên cứu các loại số liệu về thể chất biến hóa, phân tích khả năng của loại người 'Tiến hóa đẳng cấp cao' kia. Mục đích nghiên cứu cuối cùng, ngoại trừ tìm ra các nguyên tắc tiến hóa, mục đích lớn nhất chính là tìm ra cách đối kháng với chúng ta... Hoặc nói chính xác hơn, là tìm cách đối kháng với tất cả những loài người dị năng đối nghịch với bọn họ trên thế giới này.

Lôi Hồ thở dài:

- Lọ thuốc màu xanh lam mà cha mẹ cậu để lại cho cậu, chính là đòn sát thủ tối hậu của bọn họ.
- Tịnh hóa?
- Chính là 'Tịnh Hóa'.

Sắc mặt Lôi Hồ chợt trở nên âm trầm hơn nhiều:

- Người nghĩ thử xem, muốn đối phó với kẻ dị năng, biện pháp tốt nhất là cái gì?

Trần Tiêu suy nghĩ một chút, liên tưởng đến hai chữ 'Tịnh Hóa', ngay sau đó ánh mắt sáng lên:

- Đem người dị năng một lần nữa biến thành người bình thường?
- Đúng là như thế.

Lôi Hồ tiếp tục thở dài. Về mặt hấn càng lúc càng trở nên nghiêm túc hơn:

- Chúng ta cùng với thể lực hắc ám đó đã đối đầu nhau khá lâu rồi. Nhưng chúng ta đã tồn tại từ rất lâu, nên cũng đã tụ họp được khá nhiều cá thể dị năng lại với nhau, hiển nhiên đã trở thành cái đinh trong mắt của không ít người. Nhưng mà người nghĩ thử xem, nếu như tổ chức kia nắm trong tay loại thuốc đáng sợ đó, như vậy, bọn chúng sẽ càng thêm tà ác hơn rất nhiều. Hơn nữa, như vừa rồi ta đã nói, trên thế giới này còn tồn tại rất nhiều người có dị năng đơn lẻ, những người này phần lớn đều không thuộc một tổ chức nào cả. Nếu như tổ chức lòng dạ khó lường này nắm trong tay 'Tịnh Hóa', sẽ có thể dễ dàng thu thập một số lớn những người dị năng tự do về dưới trướng mình. Nếu những ai không đồng ý gia nhập, rất đơn giản, trực tiếp Tịnh Hóa luôn.

Trần Tiêu trầm mặc không nói gì.

Sắc mặt Lôi Hồ cũng đã có phần âm trầm:

- Trong quá trình đối kháng lẫn nhau, Phục Vụ Xã chúng ta cũng đã từng cùng với Câu Lạc Bộ kia đấu đá với nhau, giằng co hơn chục năm nay rồi. Bọn họ một mực nghiên cứu các loại vũ khí có thể đối phó với các người dị năng của chúng ta. Thật ra loại Tịnh Hóa này, kỳ thật lúc trước bọn họ cũng đã từng nghiên cứu ra một ít bán thành phẩm rồi. Nhưng mà uy lực của các bán thành phẩm này cũng có hạn thôi. Lúc mới bắt đầu, lực lượng của chúng ta cũng đã bị một ít tổn thương nhỏ, nhưng chúng ta rất nhanh đã tìm ra được biện pháp đối phó lại. Cho nên Câu Lạc Bộ mới liên tục duy trì việc nghiên cứu sản xuất ra thành phẩm chân chính. Đây là sự đối kháng trực tiếp nhất. Chúng ta nhận được một ít tin tình báo, Câu Lạc Bộ đã gần nghiên cứu ra thành phẩm Tịnh Hóa gần như hoàn mỹ nhất. Tin tức này đối với chúng ta mà nói tuyệt đối là một hung tin.

Thở dài một chút, thanh âm Lôi Hồ có chút quái dị:

- Còn có một chuyện cần phải giải thích cho cậu hiểu. Chính là, người phụ nữ lúc trước xông vào nhà cậu, tấn công cậu, chính là một thủ hạ đắc lực của ta. Nàng tên là Hắc Thất. Uhm, ta nghĩ là cậu đã từng gặp qua Hồng Thất rồi. Hai người đó đều là người được tổ chức phái tới để giám sát cậu, hay nói chính xác là để bảo vệ cậu. Nhưng thật đáng tiếc, tính tình Hắc Thất hơi nóng nảy một chút. Nhất là lúc nàng giám sát cậu, lại thấy cậu cầm trong tay một lọ Tịnh Hóa. Thứ thuốc này, trước đây nàng từng gặp qua loại bán thành phẩm của thứ thuốc này, cũng có khá nhiều đồng đội của nàng vì nó mà chết. Cho nên, nàng vô cùng kích động, nên mới nhịn không nổi mà ra tay với cậu. Nàng cũng chỉ muốn cướp thứ đó khỏi tay cậu mà thôi, chứ không hề có ý muốn đả thương cậu.

- Nếu những lời này xem như là lời xin lỗi, ta đồng ý.

Trần Tiêu suy nghĩ một chút:

- Dù sao cũng xem như ta nợ các ông một cái nhân tình. Cái người tên Hồng Thất kia, đã cứu mạng ta trong tay đám cướp, mặc dù lúc ấy nàng ta suýt chút nữa cũng lấy luôn mạng của ta rồi.

Ánh mắt Lôi Hồ trở nên quái lạ khác thường:

- Xin lỗi... nàng cũng không muốn như thế....

Hắn thân nhiên nói tiếp:

- Những tổn thất trong nhà của cậu, chúng ta sẽ bồi thường toàn bộ. Bất quá... Hắc Thất cũng đã trả giá quá nhiều trong chuyện lần này. Trong lúc hỗn chiến với cậu, cậu đã vô tình làm cho 'Tĩnh Hóa' phát tán ra, mà rất không may mắn chính là, nàng đã bị dính phải.

Trần Tiêu ngắt ra:

- Ý của ông là...

- Nàng đã bị 'Tĩnh Hóa' rồi.

Thanh âm Lôi Hồ có chút buồn bực.

- Mặc dù tính mạng không bị ảnh hưởng, nhưng mà, theo như ta đã từng nói, nàng từ một người dị năng, đã biến thành một người bình thường.

Nghe xong những lời này, Trần Tiêu khẽ nhủ mày. Nói như vậy, tựa hồ thật ra đối phương đã tổn thất không nhỏ.

- Hắc Tam chính là được cha mẹ cậu ủy thác. Mặc dù sự ủy thác này cũng không có phục vụ cho quyền lợi của tổ chức. Nhưng ít ra, chúng ta hoàn toàn không có ác ý với cậu. Chuyện này cậu cũng không thể phủ nhận.

Trần Tiêu gật gật đầu.

- Sau đó, khi mọi chuyện phát sinh, Hắc Tam đã từng bị tổ chức trừng phạt nhẹ. Nhưng mà, từ một phương diện nào đó mà nói, cha mẹ của cậu đáng được chúng tôi tôn trọng. Rất hiển nhiên, cha mẹ cậu đã nghiên cứu ra được 'Tĩnh Hóa' thành phẩm hoàn toàn. Hơn nữa, may mắn chính là, bọn họ đã đem thành quả đó hoàn toàn hủy diệt đi. Đối với chúng tôi mà nói, đó là một tin tức tốt. Sau khi Hắc Tam dính líu đến chuyện này, tổ chức chúng tôi mới tìm hiểu được một ít tư liệu, trả qua thời gian hai năm nghiên cứu, có thể nói, chúng tôi hẳn là phải thiếu cha mẹ cậu một cái nhân tình. Bởi vì chúng tôi điều tra ra được cha mẹ cậu có mối liên quan không nhỏ đối với 'Tĩnh Hóa', cho nên chúng tôi mới phái một phân tổ đến, âm thầm giám sát cậu, cũng có ý muốn bảo vệ an toàn cho cậu. Chúng tôi không có ác ý. Chúng tôi chỉ muốn đảm bảo an toàn tuyệt đối mà thôi. Tựa như vị Lam Huyết Nhân chưa trưởng thành kia. Mặc dù Lam Huyết Nhân hẳn xem như là đồng loại với chúng tôi đi, nhưng mà, bởi vì đã có di nguyện của cha mẹ cậu, chỉ uy thác cho mình Hắc Tam mà thôi, cho nên chúng tôi cũng không có mạnh mẽ đem Child Child tiểu thư mang đi. Uhm, tên nàng nghe rất êm tai... Cho nên, Hắc Tam mới đem nàng chuyển lại cho cậu.

Thanh âm Lôi Hồ rất bình tĩnh.

- Tất cả mọi chuyện, chúng tôi đều hoàn toàn tuân theo di nguyện cuối cùng của cha mẹ cậu, cũng không hề ép buộc cậu phải nghe theo yêu cầu gì của chúng tôi.

Trần Tiêu lại gật đầu:

- Tựa hồ ta cũng phải cảm ơn các ông. Ít nhất các ông cũng cho phép Hắc Tam đem di vật cha mẹ chuyển giao lại cho tôi. Nếu không, cả đời tôi cũng không cách nào biết được chân tướng mọi chuyện.

- Chuyện xảy ra đối với Hắc Thất, chúng tôi có thể bỏ qua. Dù sao đây cũng là chuyện hiểu lầm, hơn nữa, cũng là do nàng tự tung tự tác, tự tiện hành động..

Sắc mặt Lôi Hồ mặc dù có chút hồ thẹn, nhưng ngữ khí vẫn rất hòa hoãn.

- Nhưng mà, khi Hắc Tam chạy tới, lại xảy ra một chuyện ngoài ý muốn mà chúng tôi rất không hi vọng xảy ra.

- Ngoài ý muốn?

Trần Tiêu trầm tư một chút, quay đầu nhìn về phía Hắc Tam nãy giờ vẫn im lặng đứng một bên. Hắn mơ hồ như đã nhớ lại chuyện gì đó... Hình như lúc đó, trong lúc hỗn loạn, thân thể mình cũng đã bị thứ thuốc màu xanh lam kia dính phải, sau đó cả người lâm vào trạng thái vô cùng suy yếu và chậm chạp.

Mà ngay lúc Hắc Tam đến, chính mình lúc này lại mơ mơ màng màng, đem Hắc Tam xem như là địch nhân, sau đó...

Hắn lập tức nhớ tới tình hình khi đó, chính mình tựa hồ đã dùng một phương thức rất kỳ quái mà đã thương Hắc Tam...

- Nhớ ra chưa?

Trong ánh mắt Lôi Hồ tựa hồ mang theo chút ý cười cười.

Trần Tiêu nhin không được, giơ tay lên, nhìn nhìn một chút bàn tay cùng cánh tay của mình. Màu lam quý dị lan tràn dưới da thịt đã biến mất. Hắn rõ ràng nhớ lại lúc đó, hình như khi mình giơ tay lên, đẩy mạnh về phía Hắc Tam một cái, sau đó Hắc Tam đã lập tức bay thẳng ra ngoài. Chẳng lẽ...

- Hắc Thất là một thành viên của tổ thứ bảy. Nàng đồng thời cũng là thành viên mạnh nhất trong tổ. Năng lực thiên phú của nàng chính là điều khiển không khí. Đáng tiếc, sau khi nàng bị 'Tĩnh Hóa', bây giờ đã mất đi năng lực đó. Nhưng mà, lúc Hắc Tam chạy tới, cậu trong lúc mơ hồ đã công kích nàng ta. Phương thức mà cậu sử dụng lúc đó, chính là...

Lôi Hồ thở dài, nhưng ánh mắt lại lóe sáng, nhìn chăm chăm Trần Tiêu:

- Điều khiển không khí, hình thành xung lực đánh thẳng vào đối thủ. Đây chính là phương thức công kích mà Hắc Thất am hiểu nhất.

- Ý của ông là...?

Trong đầu Trần Tiêu mơ hồ đoán ra cái gì...

- Đúng vậy, chúng tôi nghi ngờ... cậu đã hấp thu sức mạnh của Hắc Thất rồi.

Thanh âm Lôi Hồ có chút cổ quái, vẻ tươi cười của hắn cũng bắt đầu trở nên quái dị:

- Chuyện như thế này, trước giờ chưa từng bao giờ xảy ra cả, cho nên chúng tôi vô cùng kinh ngạc.

Trần Tiêu mơ hồ nhớ lại, lúc đó khi mình đập nát ống nghiệm, thứ chất lỏng màu lam kia rất nhanh hòa tan vào trong không khí, hình thành một tầng sương mù màu lam nhạt. Một bộ phận chất lỏng của thứ thuốc kia đã thẩm thấu vào vết thương của mình, thân thể mình cũng đã bị lây dính. Rồi sau đó, sau khi thân thể Hắc Thất xảy ra dị biến, luồng sương mù màu lam nhạt kia tựa hồ đã chủ động phóng về phía thân thể của mình....

Trong đầu rất nhanh dần dần tái hiện lại tình cảnh lúc đó, Trần Tiêu một trận không nói nên lời, lặng im không nói gì.

- Xin cậu thứ lỗi, trong lúc cậu còn hôn mê, chúng tôi tuy chưa được cậu cho phép, nhưng đã tiến hành một số kiểm tra tổng quát trên thân thể cậu. Chúng tôi có lý do để nghi ngờ, loại thuốc 'Tĩnh Hóa' thành phẩm này, tựa hồ có một số tác dụng bất đồng với loại bán thành phẩm trước đây mà chúng tôi chưa phát hiện ra. Chúng tôi nghi ngờ, loại thuốc 'Tĩnh Hóa' này sau khi dung nhập vào trong cơ thể cậu, sau đó đã khiến cho cậu có được một số năng lực đặc biệt vốn không tồn tại trước đây. Ví như là, năng lực của Hắc Thất, đã bị thân thể cậu hấp thu mất.

Lôi Hồ nhin không được, đưa tay lên sờ sờ mũi mình:

- Những đối thủ mà chúng tôi gặp phải trước đây, thứ 'Tĩnh Hóa' bán thành phẩm mà họ sử dụng, cũng không hề có thứ công năng này.

- Ý ông nói là, tôi đã bị biến dị sao?

Sắc mặt Trần Tiêu có chút khó coi.

- Tôi cho rằng, dùng từ 'tiến hóa' thì thích hợp hơn, mà nghe cũng tốt hơn một chút.

Lôi Hồ khẽ mỉm cười, bất quá ngay sau đó hắn lại thở dài:

- Đáng tiếc, sau khi kiểm tra toàn bộ thân thể cậu xong, chúng tôi cũng không thu hoạch được gì. Thân thể của cậu, huyết dịch, sóng não... khi kiểm tra đều cho ra kết quả phản ứng hoàn toàn giống như người bình thường. Mặc dù chúng tôi có đủ lý do để tin chắc rằng, sức mạnh của Hắc Thất, đã hoàn toàn bị cậu dùng phương thức 'Thôn phệ' mà lấy đi hết. Nhưng mà, kỳ quái nhất chính là, lúc chúng tôi tiến hành kiểm tra thân thể cậu, cậu cũng không hề có bất cứ biểu hiện gì khác thường cả. Nói thật, chuyện này khiến tôi rất lo lắng.

Trần Tiêu gạt mình, lập tức hiểu rõ chỗ lo lắng của đối phương.

Thứ mà những người này kiêng kỵ nhất, tựa hồ chính là 'Tĩnh Hóa'. Nhưng tất cả những thành quả nghiên cứu 'Tĩnh Hóa' trước đây, đều đã bị cha mẹ mình phá hủy hết. Lọ cuối cùng còn sót lại, cũng đã bị chính mình làm hỏng luôn.

Nhưng mà, vị Lôi Hồ trước mắt này, thế nhưng lại đang rất lo lắng, bản thân chính mình, đã biến thành một lọ 'Tĩnh Hóa' sống rồi!

Một lọ 'Tĩnh Hóa' sống sờ sờ, so với những lọ thuốc chết cằn thêm đáng sợ hơn nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Hai Sự Lựa Chọn.

“Thật may mắn, điều ta lo lắng đã không trở thành sự thật.” Lôi Hồ an ủi Trần Tiêu một câu: “Người xem, bây giờ ta và Hắc Tam đang đứng ở cạnh người, nhưng người cũng không thể ‘Thôn phệ’ được năng lực của chúng ta. Trong lúc người hôn mê, chúng ta đã làm một vài kiểm tra đối với thân thể của người, kể cả đối với não bộ và trái tim của người cũng tiến hành kích thích -- bởi vì ta hoài nghi người vì bị cảm nhiễm loại thuốc ‘Tĩnh Hóa’ mà có

được một loại dị năng nào đó, rất có thể loại dị năng này được ẩn giấu ở một nơi nào đó ở sâu trong có thể người, chỉ khi nào người kích động, hoặc là hưng phấn, hoặc là gặp phải nguy hiểm mới có thể bộc phát ra..... Nhưng khi trải qua một vài loại kích thích kiểm tra đã xác định..... Người hoàn toàn an toàn.”

“Cũng may là như vậy.” Trần Tiêu lạnh nhạt cười: “Nếu như kết quả kiểm tra của tôi là nguy hiểm, các người sẽ đối xử với ta thế nào? Đem tôi trực tiếp ‘Tiêu hủy’ sao?”

Lôi Hồ cau mày: “Trần Tiêu tiên sinh, hình như người có thành kiến rất sâu sắc đối với chúng ta.”

“Cha mẹ của tôi bởi vậy mà chết. Hơn nữa, cuộc sống tôi cũng bởi vậy mà thay đổi.” Ngự khí của Tiêu Trần cũng không hữu hảo nữa.

“Trần Tiêu, chúng ta tới đây để giúp đỡ cháu.” Hắc Tam không nhịn được nói một câu, nàng nhìn Trần Tiêu bằng ánh mắt rất ám áp.

Nhưng Trần Tiêu lại lạnh nhạt cười: “Cám ơn. Tôi tin tưởng, bà là bằng hữu của mẫu thân tôi, bà giúp đỡ tôi, tôi tin tưởng bà là người tốt. Nhưng Nếu như không phải bởi vì phát hiện tôi cùng với nghiên cứu ‘Tĩnh hóa’ của cha mẹ ta có liên quan với nhau, thì tổ chức các người sẽ phải ra Hắc Thất, Hồng thất vân vân tới giám thị ta sao?”

Hắc Tam im lặng -- Trần Tiêu đã nói đúng.

Lôi Hồ thở dài, hai mắt nhìn Trần Tiêu thật sâu: “Được rồi, Trần Tiêu tiên sinh, cái cần giải thích ta cũng đã giải thích xong, tiếp theo chúng ta sẽ nói về..... hình như ngài đối ta còn có chút thành kiến, vậy thì một số nội dung phía sau, hay là để cho Hắc Tam nói với ngài thì thích hợp hơn.”

Lôi Hồ nhìn liếc mắt Hắc Tam một cái: “Mọi việc nơi này đã xử lý xong hết rồi, ta còn phải chạy tới Nam Mỹ để giải quyết một việc phiền toái mới.”

Cuối cùng hắn quay lại cười với Trần Tiêu: “Rất xin lỗi đã quấy rầy cuộc sống của ngài..... Hy vọng ngài sớm ngày mạnh khỏe.”

Nói xong, Lôi Hồ liền lui về phía sau hai bước, lúc này thân ảnh của hắn mới chậm rãi từng điểm từng điểm biến mất trước mặt Trần Tiêu.

Cũng may hai ngày nay phải trải qua không ít chuyện, khiến cho Trần Tiêu đối với việc một người sống sờ sờ trước mặt bỗng nhiên biến mất vào hư không, cũng không còn quá kinh ngạc nữa.

“Được rồi, bây giờ cháu hãy nghe ta nói chứ.” Ánh mắt Hắc Tam có chút sầu lo, thanh âm của nàng rất ôn hòa, nhưng ngữ khí rất trịnh trọng: “Trần Tiêu, ta biết cháu không thích chúng ta, cũng không thích cuộc sống bị quấy rầy. Hơn nữa, vừa mới biết được chân tướng sự tình, tâm lý của cháu nhất định rất yếu đuối. Nhưng ta hy vọng cháu sẽ nghe hết những điều ta sẽ nói sau đây.”

“Nói đi.....” Trần Tiêu thờ dài, đối với Hắc Tam thái độ hắn tốt hơn rất nhiều, dù sao, căn cứ theo những tư liệu trước mắt, người phụ nữ này đã từng trợ giúp cho gia đình mình hoàn toàn thuần túy bởi vì quan hệ bằng hữu với mẫu thân mình.

“Đầu tiên, ta muốn nói cho cháu biết, cháu đã bị xếp vào trong danh sách quan sát của Phục vụ xã.” Hai mắt Hắc Tam nhìn chăm chú Trần Tiêu: “Tổ chức của chúng ta có một ‘danh sách quan sát’, bởi vì chúng ta có thành viên đi khắp nơi trên thế giới, để tìm kiếm những dị năng giả chưa từng bị phát hiện, hoặc một số ít Dị năng giả còn chưa giác tỉnh, nhưng đã đã biểu hiện ra một số thiên phú nhất định. Bình thường đối với những Dị năng giả đã giác tỉnh, sau khi chúng ta tiến hành một phen khảo nghiệm, sẽ yêu cầu đối phương gia nhập tổ chức của chúng ta, nếu như đối phương không muốn, chúng ta cũng vẫn bảo trì liên lạc, hơn nữa đem tư liệu lưu lại trong kho tư liệu của chúng ta. Vừa rồi Lôi Hồ đã nói, một trong những tôn chỉ của tổ chức chúng ta, đó là hy vọng có thể liên hợp càng nhiều đồng loại càng tốt. Đương nhiên... chúng ta sẽ không mạnh mẽ bức bách bất kì kẻ nào gia nhập chúng ta như cái ‘Câu lạc bộ’ kia,. Nếu như đối phương không đồng ý gia nhập, chỉ cần người đó không làm chuyện gì vượt quá giới hạn, chúng ta thông thường sẽ không can thiệp.”

“Đương nhiên, các người luôn cho mình là ‘Cảnh sát Thế giới’ mà.” Ngữ khí Trần Tiêu rất lạnh nhạt.

Hắc Tam dường như không để tới với mấy câu châm chọc của Trần Tiêu, lại nói tiếp: “Ngoài ra, một phần danh sách quan sát chúng ta là về những người có thể có được dị năng, nhưng còn chưa có giác tỉnh, hoặc những người còn chưa có biểu hiện dị năng ra bên ngoài, chúng ta thông thường sẽ dùng biện pháp âm thầm quan sát, không tiếp xúc với đối phương, chỉ làm một số ghi chép. Bởi vì chúng ta không muốn làm nhiều đi sự vận hành của thế giới, lại càng không muốn quấy rầy cuộc sống mọi người.”

“Ý của bà là tôi cũng nằm trong cái danh sách quan sát này sao?” Trần Tiêu nhún mày.

“Đúng vậy.” Hắc Tam cười khổ một tiếng: “Cháu biết không? tại nhà của cháu, trước khi cháu hôn mê đã phóng xuất không khí trùng kích, làm cho ta bị thương, khi đó cháu đã biểu hiện ra lực lượng không tầm thường. Chỉ là sau đó lực lượng của cháu tựa hồ biến mất hoàn toàn, điều này làm chúng ta rất khó hiểu. Cho nên..... cháu tạm thời bị xếp vào danh sách quan sát.”

Trần Tiêu thờ dài: “Nói cách khác, ta bị các người theo dõi.”

Hắc Tam nghiêm mặt nhìn Trần Tiêu: “Chắc cháu cũng hiểu rõ, cho dù không phải vì điều này..... Bên cạnh cháu còn có một lam huyết nhân, chúng ta cũng sẽ duy trì sự chú ý đối với nàng.”

“Nói đi, Bây giờ bọn họ muốn gì ở tôi? Muốn tôi làm như thế nào?” Ngữ khí của Trần Tiêu có chút không vui, bất quá, hắn lại nói “Bọn họ”, tựa hồ cố ý đem đặt vị Hắc Tam trước mặt, người đã thật lòng trợ giúp hắn, ra bên ngoài. Đối với người đã một lòng giúp đỡ gia đình mình, lại còn bị tổ chức xử phạt, vô luận như thế nào, Trần Tiêu cho rằng mình hẳn là phải cảm tạ đối phương.

“Cháu có hai sự lựa chọn.” Ngữ khí Hắc Tam có chút không dễ dàng: “Thứ nhất, hy vọng cháu có thể chính thức gia nhập tổ chức của chúng ta. Sau đó ta có thể mang cháu trở về, cháu sẽ phải chịu một ít huấn luyện và kiểm tra.....”

“Bà nói thẳng điều thứ hai đi.” Trần Tiêu thần nhiên nói: “Tôi không có hứng thú với cuộc sống bị nhốt trong phòng thí nghiệm như một con chuột bạch. Tôi thích cuộc sống của tôi hiện giờ, cũng không muốn thay đổi gì nó.”

Hắc Tam cười, vẻ mặt nàng nhìn Trần Tiêu mang theo một tia đắc ý: “Ta biết cháu nhất định sẽ lựa chọn như vậy – Tính cách của cháu, thật sự rất giống của phụ thân cháu, giống nhau ở tính quật cường.”

“Bà cũng biết cha tôi sao?” Trần Tiêu có chút bị bất ngờ.

“Phụ thân của cháu.....” Ánh mắt Hắc Tam hoảng hốt một chút, phảng phất như nhớ lại rất nhiều điều, sau đó nàng lắc đầu, tựa hồ muốn đè nén suy nghĩ trong lòng xuống: “Ta có biết hần. Hần là người..... Rất đặc biệt.”, Hắc Thất mỉm cười mang theo một tia tâm tình phức tạp: “Năm đó, ta chính ta người giới thiệu Phụ thân cháu cho mẫu thân cháu.”

Nhìn bộ dáng nàng nói chuyện, dường như mọi chuyện không phải đơn giản như vậy.

Bất quá Trần Tiêu cũng không có suy nghĩ gì nhiều, chỉ gật đầu, tiếp tục hỏi: “Lựa chọn thứ hai là gì?”

“Chúng ta hy vọng cháu có thể chủ động phối hợp với quan sát của chúng ta.” Hắc Tam nhìn thấy lông mi của Trần Tiêu nhú lại, vội vàng nói tiếp: “Ta nghĩ cháu cũng không thích cuộc sống bị người khác âm thầm giám thị. Cho nên, so với bị giám thị âm thầm, tốt hơn hết là nên để cho việc giám thị ra ‘chỗ sáng’. Ta sẽ đưa cho cháu một địa chỉ, cháu đi tìm người ở địa chỉ này, sau đó, hần sẽ cung cấp cho một công việc.”

“Công việc? Không phải cũng giống như việc gia nhập vào tổ chức của các người sao?” Trần Tiêu lắc đầu.

“Không, không phải như thế.” Hắc Tam cười cười: “Đó chỉ là một công việc rất bình thường. Không phải bây giờ cháu cũng cần một công việc để kiếm tiền sao? Công việc này cùng với các nhiệm vụ của tổ chức bọn ta không có bất cứ quan hệ gì. Là thế này, Phục vụ xã tồn tại tồn tại đã hơn 250 năm, các thành viên hiển nhiên có sanh lão bệnh tử, chúng ta chỉ là một đám dị năng giả, không phải là quái vật. Các thành viên trong tổ chức, bình thường làm việc cho tổ chức, nhưng đến một lúc nào đó, cũng phải về hưu. Chúng ta một chế độ cho những người về hưu. Những người là thành viên của tổ chức, đến khi về hưu sẽ một lần nữa dung nhập xã hội, sống một cuộc sống như những người bình thường. Ta sẽ cho cháu một địa chỉ, cháu đi tới nơi đó sẽ nhận được một công việc. Đó là nơi tổ chức chuyên dùng để an trí những người đã về hưu. Tức là, cháu làm việc ở đó, một mặt là nằm trong tầm mắt của chúng ta. Nhưng mặt khác, cũng không phải tạo thành điều gì quá phức tạp với cuộc sống bình thường của cháu.”

Ánh mắt Hắc Tam chợt trở nên nghiêm túc: “Về mặt tình cảm, ta đề nghị cháu nên chọn điều thứ hai. Hơn nữa..... cháu tốt nhất không nên cự tuyệt. Bởi vì cấp trên đã quyết định, nếu như cháu không chấp nhận điều thứ hai, như vậy bọn họ sẽ cưỡng hành(cưỡng ép) cháu mang đi. Bởi vì sự tồn tại của cháu là một biến số, trong thân thể của cháu có ẩn tàng một năng lực có thể làm thương tổn rất lớn đối với chúng ta – Hắc Thất là thành viên của tổ 7, còn là một thành viên đặc lực trong tổ chức, hiện giờ cũng đã bị phế bỏ hoàn toàn. Cháu đã làm cho tổ chức chịu một tổn thất nhất định, bọn họ sẽ không mạo hiểm với nguy hiểm mà không nghe không hỏi đến cháu!”

Trần Tiêu trầm mặc một hồi, sau đó hần cười khổ: “Dường như, tôi không có sự lựa chọn, chỉ có thể đáp ứng thôi a.”

Hần ngắt đầu: “Thật sự các người sẽ không can thiệp vào cuộc sống bình thường của tôi chứ?”

“Cháu sẽ tiếp tục cuộc sống của người bình thường, trừ khi chính cháu nguyện ý, nếu không chúng ta sẽ không làm thêm bất cứ sự tình gì đối với cháu. Chúng ta không giống như cái ‘Câu lạc bộ’ kia.” Hắc Tam ôn nhu nói.

“Tôi không tin trên thế giới này tồn tại tổ chức thuần túy chaisnh nghĩa và thiện lương.” Trần Tiêu thần nhiên nói, bất quá khi hần nhìn về phía Hắc Tam, thanh âm lại nhu hòa hơn một chút: “Bất quá, tôi tin tưởng bà.”

Dừng lại một chút, sắc mặt hần đột nhiên trở nên âm trầm: “Cái công ty nơi cha mẹ tôi làm việc..... Sau đó như thế nào?”

Hắc Tam thờ dãi, đi tới bên người Trần Tiêu, đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve đầu hần. Trần Tiêu do dự một chút, nhưng không có né tránh, chỉ nghe thấy Hắc Tam chậm rãi nói: “Những người ở công ty kia đều chết hết rồi – cha mẹ của cháu đã tạo thành một loạt sự cố. cháu yên tâm đi. Chuyện này, không cần cháu đi báo thù đâu.”

Dừng một chút, nàng đột nhiên nhẹ nhàng gỡ tai nghe xuống, tiến đến bên tai Trần Tiêu, thấp giọng nói: “Ta hy vọng cháu không nên bởi vì ý niệm báo thù trong đầu mà thay đổi cuộc sống của chính mình. Huống hồ, chuyện này đã kết thúc, ta cam đoan, trong loạt sự cố đó, người phụ trách công ty kia đã chết..... Cho dù không chết, mọi chuyện xảy ra đã 2 năm, chúng ta cũng đã nhúng tay, tên phụ trách công ty nghiên cứu kia cũng sẽ bị chúng ta ‘Giải quyết’. Cháu muốn báo thù cho cha mẹ, xem ra không được nữa rồi.”

“Nhưng mà cái ‘Câu lạc bộ’ vẫn cứ tồn tại, đúng không?” Trần Tiêu trầm mặc trong chốc lát rồi nói ra một câu.

Hắc Tam nhẹ nhàng ôm đầu Trần Tiêu: “Nhớ kỹ mẫu thân cháu đã từng nói, nàng hy vọng cháu có thể sống tự do dưới bầu trời xanh thẳm....”

Chương 17: Từ Nhị Thiếu Gia.

Đến khi Hắc Tam mang Trần Tiêu ra khỏi căn phòng đó, hắn mới biết đó là một kho hàng. Theo như lời giải thích của Hắc Tam, trong lúc Trần Tiêu hôn mê, Phục Vụ Xã đã mang tới nơi đó một ít thiết bị, đã làm rất nhiều kiểm tra đo đạc trên thân thể Trần Tiêu. Sau đó những dụng cụ này rất nhanh được chở đi.

Trần Tiêu được Hắc Tam đưa về nhà, cùng được đưa về với hắn còn có Child Child.

Trước khi Hắc Tam rời đi, còn ôm Trần Tiêu một cái, thấp giọng nói:“Kỳ thật, lúc cháu còn nhỏ ta đã từng ôm cháu. chẳng qua cháu không nhớ đến ta thôi..... Nhớ kỹ, tên của ta là Yến Ny. Cháu sau này có thể gọi ta là Yến Ny a đi.”

Nàng còn để lại cho Trần Tiêu một câu nói:“Hãy tự chiều cô cho bản thân thật tốt, đừng quên hy vọng của cha mẹ cháu đối với cháu.”

oOo

Căn nhà vốn bị tổn hại cửa sổ, nhưng khi Trần Tiêu trở về đã được sửa chữa rất tốt, kể cả chiếc sàn phòng khách đã bị tổn hại, cả vách tường và các đồ dùng trong nhà, đều đã được thay mới.

Phục Vụ Xã hành động quả nhiên rất nhanh, hiện trường không hề lưu lại bất cứ dấu vết nào của trận kịch đấu tối hôm đó.

Nhìn vách tường được thay mới và lau chùi sạch sẽ, còn cả chiếc tủ lạnh cũng đã được thay mới, Trần Tiêu chỉ cười một chút.

Bất quá, cái “Kho Sinh vật” của Child Child, cũng đã bị người của Phục Vụ Xã mang đi, không lưu lại.

Sự việc xảy ra 2 ngày nay, thật giống như một giấc mộng!

Nhưng dường như ngoài Child Child lần đầu tiên ra ngoài, còn lại trong nhà không có gì thay đổi cả. Child Child

Child Child chỉ lẳng lặng đứng ở bên Trần Tiêu -- mặc dù nàng là lam huyết nhân, nhưng dù sao nàng cũng là loài người, mà loài người luôn luôn có một loại bản năng thân cận. Mà Trần Tiêu, hiện giờ chính là người quen thuộc duy nhất của Child Child. Theo bản năng nàng đứng áp sát vào bên người Trần Tiêu, trên mặt mang theo một tia bền lén, ánh mắt ngây thơ, giống như một tiểu cô nương nhu nhược vậy.

Trần Tiêu đứng ở trong phòng khách, cẩn thận nhìn quanh nhà mình, sau đó hắn cười - hắn hình như cười nhiều hơn mọi hôm một chút, tựa hồ như trái tim vốn lạnh lùng, giờ đây đã sáng sủa thêm một chút.

Ít nhất, lần này hắn cũng đã hiểu rõ một việc -- hắn lúc trước trong lòng vẫn ôm một chút oán niệm đối với cha mẹ, luôn cho rằng cha mẹ bởi vì sự nghiệp mà từ bỏ chính mình.

Nhưng bây giờ hắn đã hiểu, đó là cha mẹ muốn bảo vệ mình.

Ít nhất... sau khi biết điều đó trong lòng hắn cũng ấm áp hơn rất nhiều.

Cha mẹ rất yêu ta, chỉ là ta vẫn chưa từng cảm giác được thôi.

Sau đó, Trần Tiêu xoay người, kéo tay Child Child, hai người cùng ngồi ở trên ghế sa lon.

“Khụ khụ.” Trần Tiêu hắng giọng:“Mặc dù em đã tới đây vài ngày..... nhưng hình như chúng ta còn chưa có chính thức giới thiệu qua. Ách, nói đúng hơn thì anh còn giới thiệu về mình cho em.”

Hắn chỉ vào cái mũi của mình:“Anh gọi là Trần Tiêu.” Nói xong Trần Tiêu lấy từ trên bàn trà một cây bút, viết đầy đủ tên họ của mình 1 lần:“Chính là hai chữ này. Năm nay mười tám tuổi, hiện giờ còn là một học sinh, ngày thường dựa vào làm công để nuôi sống chính mình. Bắt đầu từ hôm nay, anh sẽ chiều cô cho em.”

Hai mắt Child Child chợt lóe lên, nhìn Trần Tiêu, tựa hồ không biết nói cái gì, nhưng trong ánh mắt rõ ràng đã có thêm một chút ý tứ thân cận.

“Anh biết em tên là Child Child, em nhỏ hơn anh 3 tuổi, sinh nhật vào ngày 6/10.” Trần Tiêu một mình đối mặt Child Child nên có chút xấu hổ:“Mặc dù chúng ta bây giờ còn chưa quen thuộc lắm, bất quá, anh nghĩ, sự tín nhiệm thì có thể chậm rãi hình thành. Sau này, sẽ chỉ có hai người chúng ta sống nương tựa lẫn nhau mà thôi.” (tên này tán gái ‘thô’ thế =.=)

Nhìn thấy Child Child không nói gì, Trần Tiêu suy nghĩ một chút, cũng không biết nên nói cái gì, nhưng cuối cùng hần nhen ra một câu: “Ách..... Buổi tối, em muốn ăn cái gì?”

Phốc xích.

Child Child cười, khi nàng cười bộ dáng rất hồn nhiên.

“Em sẽ làm com rang trứng và canh trứng đậu.” Child Child nói những lời này xong thì dường như cảm thấy mình vừa đạt được một điều gì đó, bởi vì ngày đó nàng cũng đã làm một phần com, đáng tiếc, còn chưa kịp ăn, đã bị Hắc Thất xông vào đập bẻ cả chén com lẫn bàn ăn rồi ...

oOo

Hắc Tam để lại một chiếc điện thoại cùng một địa chỉ, nói Trần Tiêu phải “báo tin” đến nơi này. Hắc Tam đã cam đoan rằng đó chỉ là một công việc bình thường, do đó phải đi xin việc và phỏng vấn như người bình thường.

Cho nên buổi tối hôm đó, do dự một chút, Trần Tiêu cũng nhấc điện thoại lên bấm máy - số điện thoại này cùng địa chỉ đều ở cùng thành phố.

“TU TU, TU TU..... Alo? ai vậy?”

Đầu dây bên kia là âm thanh lưỡi biếng của một lão đầu.

“xin chào, tôi là Trần Tiêu.” Trần Tiêu trầm ngâm một chút, chậm rãi nói: “Là Hắc Tam cho tôi số điện thoại này.....”

Đồng thời -- ách, chẳng lẽ mình nghe sai, tại sao đầu dây bên kia lại giống như có tiếng mặt chược chà xát ‘hoa hoa lạp lạp’ vậy?

Không đợi hần nói xong, đối phương hình như rất không kiên nhẫn: “Được rồi được rồi được rồi! Ngươi chính là cái tên tiểu tử kia chứ gì, không cần nhiều lời, trong vòng một tuần ngươi cứ chọn thời gian đến đây 1 chuyến đi! Cần gì phải gọi điện? Phiền toái!”

Nói xong, nghe một tiếng ‘Phanh’, không đợi Trần Tiêu phản ứng lại đầu dây bên kia đã cúp điện thoại.

“.....” Trần Tiêu giữ điện thoại sừng sốt vài giây.... Đối phương hình như rất không kiên nhẫn với mình? Ta đã chủ động tiếp nhận giám sát của các người, người ngược lại còn phốt lờ ta nữa sao?

Trong lòng hần có chút khó chịu, bất quá suy nghĩ lại một chút - cũng tốt, nói như vậy đối phương sẽ không giám sát mình quá chặt rồi.

oOo

Buổi sáng ngày hôm sau.

Trong nhà có thêm một miệng ăn, bản thân hần bị Hắc Tam mang đi từ cuối tuần, khi trở về cũng đã là buổi tối ngày thứ Hai, hần đã nghỉ làm ở tiệm fast-food đã 2 ngày, nhưng cũng chưa một lần gọi điện xin nghỉ, phỏng chừng bà chủ gian trá kia nhất định đã nổi điên rồi. Trần Tiêu dứt khoát không gọi điện thoại nữa - cái tên kia đã đem mình làm ‘chiêu tài miêu’, cũng không phải người tốt gì. Dù sao mình cũng đã sớm có ý định thôi việc, hôm nay nhân tiện đưa ra đơn từ chức luôn.

Một ngày Thứ Hai không đi học cũng không phải là việc lớn gì-- Trần Tiêu đang học ở một trường học viện quý tộc, việc trốn khóa ở đây cũng không phải là việc đáng ngạc nhiên gì.

Bất quá hôm nay đã là thứ Ba, cũng không có thể tiếp tục trốn khóa được nữa. Buổi sáng, Trần Tiêu thu thập một chút, sau đó dắt Child Child vào thư phòng trong, cô ý chỉ vào computer: “Vật này em đừng chạm vào, những quyển sách trên giá em có thể tùy ý xem. Tủ lạnh trong phòng bếp có đồ ăn, lúc đói bụng em hãy tự làm cho mình một chút đồ ăn đi.”

Trần Tiêu lo lắng chính là: Child Child vốn là một người “Đặc thù” chưa từng tiếp xúc với ngoại giới, muốn làm cho nàng thích ứng với thế giới này nhanh hơn, nhất định phải theo một quá trình tuần tự. Nếu để Child Child trực tiếp lên mạng, từ inte có thể học tập nhanh hơn một chút. Nhưng nghĩ đi cũng nghĩ lại: Trên Inte chuyện gì cũng có, tốt tất nhiên có, nhưng những chuyện xấu xa, bàng môn tả đạo gì đó lại càng nhiều. Child Child bây giờ còn như một trang giấy trắng mới mở, cho dù trí lực rất cao, nhưng về phương diện tình cảm lại rất thấp, còn chưa có năng lực phân biệt tốt xấu, rất dễ làm hư một tiểu cô nương hồn nhiên vô tội như vậy.

Dặn dò Child Child xong xuôi, Trần Tiêu để cho nàng ở lại trong nhà đọc sách, còn mình cầm cặp sách đi học.

Bởi vì xe đạp của Trần Tiêu còn đang để trước cửa ngân hàng, nên hần chỉ có thể ngồi xe bus đi, nên cũng mất nhiều thời gian hơn một chút. Bản thân hần bây giờ không phải là giàu có gì, chỉ là có thể nuôi sống chính mình mà thôi, mấy ngày nay trong nhà lại có thêm Child Child, tiêu dùng sau này cũng phải tiết kiệm hơn một chút mới được a.

oOo

Cơ Đức Học viện là trường quý tộc nổi tiếng nhất ở thành phố K cũng không sai, bởi vì nó được các tập đoàn tài chính khổng lồ hậu thuẫn rất mạnh mẽ và thâm sâu. Cơ Đức học viện chiếm một khối đất lớn ở phía nam nội thành thành phố K, chỉ cần từ diện tích của nó mà đánh giá, thì một trường cao đẳng cỡ nhỏ cũng không thể so sánh, hơn nữa các phương tiện trang bị lại càng gần như xa xỉ!

Trường học như vậy mới chân chính là trường học quý tộc danh tiếng, con đường trước trường được kiến tạo theo tiêu chuẩn của một con đường quốc lộ hạng nhất, phía gần cổng trường có hai sân bóng đá rất lớn, 3 tầng hầm dùng để đỗ xe. Thư viện của trường so với thư viện công lập của thành phố K còn lớn hơn. Nhà thi đấu được xây dựng theo tiêu chuẩn của nhà thi đấu quốc gia, sân bóng đá, sân tennis, bể bơi, thậm chí còn có cả một sân golf cỡ nhỏ -- trong trường học thậm chí còn có cả môn học về đánh golf, đây chính là loại hoạt động cao cấp của giới nhà giàu rất có ích cho xã giao tương lai của học sinh trong trường này.

Đây là những hạng mục có thể nói là cực kì xa hoa.

Học phí của trường này cũng thuộc vào loại cao cấp nhất, có thể vào học được trong một ngôi trường như thế này, có thể nói bối cảnh gia đình đó không phải phú thì cũng quý. Mỗi ngày chỉ cần nhìn vào bãi đỗ xe riêng của các đệ tử trong trường cũng có thể so với một cuộc triển lãm xe hơi danh tiếng trên thế giới.

Mà ở trong một ngôi trường như vậy lại phải đạp xe đạp đi học, Trần Tiêu xem như là người duy nhất!.

Kỳ thật 2 năm trước khi còn học trung học ở nơi này, hắn cũng có một chiếc Audi A6, nhưng sau này khi gia cảnh xuống dốc, Trần Tiêu đều mỗi ngày đạp xe đạp ra vào trường học, lại tạo thành một phong cảnh khá đặc biệt. Cũng bởi vậy mà trong trường học, Trần Tiêu được coi là phi thường nổi danh - có rất nhiều người bàn tán về đề tài trong trường có một 'phụ gia đệ tử' nghèo túng.

Trần Tiêu tới trường chậm một chút, hắn đang cố sống cố chết chạy vào trường, thì nhìn thấy ở bên cạnh chiếc sân rộng phía trước, có một chiếc xe BMWs đang đậu ở đó, đứng bên cạnh xe là một thanh niên áo quần bảnh bao, trên tóc đang đeo một chiếc kính mát hàng hiệu, thanh niên kia có vóc dáng không sai biệt lắm so với vóc người Trần Tiêu, khuôn mặt tuấn tú, nhất là đôi mắt sáng ngời, đúng là đôi mắt của người đào hoa. Lúc này vẻ mặt của hắn rất thành khẩn, ánh mắt đó lúc này trở nên rất u buồn chính là ánh có lực sát thương nhất đối với các nữ hài tử.

Trước mặt hắn, là một cô bé mặc váy màu trắng, áo hiệu LV, nhưng vẻ mặt u oán, một tay đang nhẹ nhàng lôi kéo chàng thanh niên, thấp giọng nói điều gì đó.

Trần Tiêu xa xa tiêu sái đi lại đó, nhìn thấy rõ mọi chuyện, không nhịn được phì cười.

Thanh niên trong xe BMWs thì hắn biết rất rõ -- có thể nói, đây chính là bằng hữu duy nhất của Trần Tiêu ở Cơ Đức trong học viện, Từ Nhất Phàm.

Anh chàng này Trần Tiêu biết từ khi còn học cấp ba, phụ thân hắn là một tay trùm nhà đất, gia sản lên tới hàng triệu vạn (nghìn tỷ), với bối cảnh như vậy, cho dù là ở trong Cơ Đức Học Viện cũng có thể coi là số ít trong những 'phụ gia đệ tử'. Từ Nhất Phàm ở nhà còn có một ca ca, cho nên hắn có một ngoại hiệu khác, gọi là Từ Nhị Thiếu Gia.

Từ vài năm trước tính tình của Trần Tiêu đã khá lạnh lùng, nên không có nhiều bạn cùng trường, nhưng riêng Từ Nhất Phàm- Từ Nhị Thiếu lại là một ngoại lệ. Lúc đầu khi hai người mới nhập học, đã từng đánh nhau tại sân bóng rổ 1 trận, sau đó Từ Nhị Thiếu thua không phục, lại hẹn Trần Tiêu vào trong nhà thi đấu katedo của trường đấu một trận nữa -- kết quả là nhiều ngày sau đó, Từ Nhị Thiếu Gia đều mang một "đôi mắt gấu mèo" đi học.

Bất quá người này tính tình rất cương nghị, nhưng cũng đủ sáng khoái, đánh cuộc chịu thua, sau lại hai người ngược lại trở thành bằng hữu.

Anh chàng này mặc dù là con nhà giàu, nhưng tính tình không hề yếu ớt, cũng không quá kén chọn: Nhà hàng 5 sao hắn ăn cũng được, mà một xâu thịt nướng chỉ đáng vài đồng của 1 quán ven đường hắn ăn cũng được. Theo như Trần Tiêu thấy, so với những công tử nhà giàu sinh ra là chỉ biết ăn chơi chác táng, thì người như hắn có thể nói là rất khó có được.

Hắn chỉ có một tật xấu duy nhất..... đó là hắn có 'song hoa đào mắt'(1), đặc biệt lôi cuốn các cô gái. Hai người quen biết nhau từ năm 15 tuổi đến giờ, chỉ có ba năm thời gian, nhưng anh chàng này đã thay đổi ít nhất hơn 30 cô bạn gái.

Lúc này nhìn thấy tình cảnh trước cửa trường, Trần Tiêu lập tức hiểu rõ mọi chuyện, hơn phân nửa là Từ Nhị Thiếu Gia lại đang cùng với thiên kim tiểu thư nhà ai đó "diễn trò kinh điển" nữa rồi!

"Kỳ thật, em là một người tốt." Từ Nhị Thiếu sâu kín thờ dài: "Nhưng anh vẫn luôn coi em như một muội muội mà thôi."

(1) Đào hoa nhãn: Cặp mắt có khả năng "câu" được nhiều em. Có nhiều định nghĩa về "loại mắt này" như: cặp mắt không cười mà như cười hoặc là cặp mắt có "nhiều nước mắt" (u sầu) gì đó... đứng về góc độ y học thì đây là cặp mắt "bị bệnh" cần phải chữa gấp

cái này rạch rôm tra gu gồ lâu rồi nên quên, bà con thông cả nhà ai biết thì góp ý với..

Bạn đang đọc truyện *Thiên Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Người Mới Là Tiểu Thư! Cả Nhà Người Đều Là Tiểu Thư!

Đúng tàn nhẫn! Đúng là bản tính của con nhà giàu, giờ trò với con gái thì nói là chỉ xem là em gái, giờ trò với con trai thì nói chỉ xem là anh trai thôi - Đây chính là tuyệt chiêu để chia tay người ta hả...

Trong mắt cô gái đã đỏ lên...

- Hơn nữa, anh đâu có gì tốt đâu?

Từ Nhị thiếu gia khẽ ngược mặt nhìn lên bầu trời trong xanh. Ánh mắt kia phảng phất nổi u buồn man mác, vẻ mặt phong tình lãnh đạm, ẩn chứa chút phong thái phong trần, thản nhiên nói:

- Về nhà đi, ... tắm rửa sạch sẽ, ngủ một giấc. Sáng sớm thức dậy, mở cửa sổ nhìn ra đường, tất cả nam nhân đi lại trên đường, bất cứ ai cũng tốt hơn anh rất nhiều mà!

Từ Nhất Phàm thản nhiên nói, nhìn đằng xa thấy Trần Tiêu đang đi tới, kín đáo nháy mắt với Trần Tiêu một cái.

Về mặt cô gái kia mang theo nỗi buồn tan nát cõi lòng, cuối cùng ôm lấy cổ Từ Nhị thiếu gia, hôn hân một cái đắm đuối, sau đó mới ôm mặt chạy đi.

- Người thật là hư đốn đó.

Trần Tiêu đi tới trước mặt Từ Nhất Phàm, mỉm cười:

- Vừa lấy cả mặt ngọt lẫn mặt đắng đều lấy ra mà lừa gạt con gái người ta. Người không sợ mang tiếng Sở Khanh hay sao?

- Ý? Tiểu Ngưu? Sao hôm qua người không đi học vậy? Ta nhớ là trước giờ người chưa từng cúp học ngày nào mà.

Từ Nhị cười nhẹ một cái, ánh mắt có chút khinh thường:

- Bọn con gái bây giờ, hỏi bọn nó cái gì mà phim sex hay công phu lên giường, bọn nó chắc chắn là thành thạo. Ngoài mặt nhìn qua rất hiền ngoan thực đức, giả bộ là hoàng hoa khuê nữ, thực chất cũng chả ai tốt đẹp gì. Càng ngày càng mặc những bộ trang phục nhìn mát cả mắt. Ngày nào cũng coi mấy loại tạp chí khiêu dâm không. Chả biết ai ngây thơ hơn ai.

- Người xem thường mấy nàng sao lại đi trêu chọc mấy nàng làm gì?

Trần Tiêu lắc lắc đầu.

- Không dùng thủ làm sao biết có thích hợp hay không chứ?

Từ Nhị rất vô si trả lời:

- Chỉ là lúc chia tay đúng là có chút phiền toái...

Trần Tiêu cười:

- Người sợ không chia tay được nàng ta à?

- Nàng ta có gì mà tốt cơ chứ? Đi chơi với ta mà tối ngày chỉ xưng anh trai, em gái.

Từ Nhị mỉm cười cay độc.

- Ta chán rồi, dứt khoát nói với nàng, ta và nàng chia tay...

- ...

Trần Tiêu khẽ nhìn đồng hồ:

- Sao xe người đậu ngay cửa Học viện vậy? Định trốn học đi chơi à?

Từ Nhị mỉm cười có chút giảo hoạt, cũng không có trả lời, nhưng lại chuyển đề tài:

- Tạm thời không nói cho người biết, ta có chuyện phải đi một chút... À, tiện đây cũng nói với người luôn. Hôm qua lúc người không đi học, trong trường chúng ta xảy ra một chuyện khá vui đó!

Bộ dáng hần cười có chút quỷ quỷ dị dị.

Bước lại nhảy lên xe, đeo cặp kính râm vào:

- Hôm nay ta có việc, ngày mai tìm người đánh một trận. Đạo này ta mới luyện được vài chiêu mới. Bất quá người cũng không cần lo lắng, cho dù ta đánh thắng người cũng không bắt người phải đãi ta ăn uống đâu.

Nói xong hần đạp ga cho chiếc xe chạy thẳng ra ngoài. Gần đến cổng còn cố ý đưa tay ra khỏi cửa sổ, đưa ngón cái chia chia xuống đất, ngụ ý trêu tức Trần Tiêu.

Trần Tiêu cười cười, thầm mắng một câu. Bất quá trong lòng hần lại cảm thấy âm áp. Từ Nhị là người rất thông minh, kỳ thật nói về đánh nhau, thực lực của hần kém mình rất nhiều, bất quá trong hai năm nay, từ khi nhà mình xảy ra chuyện, trong Học viện ai ai cũng nói mình nghèo túng, đều dùng ánh mắt khinh thường pha lẫn chút hà hê mà nhìn hần. Mang tiếng là bạn thân, Từ Nhất Phàm cũng đã từng nghĩ đến chuyện chu cấp cho mình, nhưng hần biết tính tình mình kiêu ngạo, nếu như trực tiếp đưa tiền cho mình, mình khẳng định sẽ cho rằng hần thương hại nên sẽ từ chối.

Trực tiếp đưa tiền không được, cho nên về sau Từ Nhị mới nghĩ cách khác. Hần trước giờ vẫn thỉnh thoảng thách đấu với Trần Tiêu, về sau thì đổi thành đánh cược. Từ Nhị dĩ nhiên là chưa bao giờ thắng nổi. Sau mỗi lần thua, hần đều cố ý dựa vào đánh cược mà mời Trần Tiêu đi nhà hàng ăn một bữa tiệc vô cùng thịnh soạn. Trần Tiêu biết rõ, người bạn tốt này lo rằng mình vừa học vừa làm, lại thường xuyên ăn uống kham khổ, sợ rằng mình thiếu dinh dưỡng nên mới làm vậy.

Sau này Trần Tiêu phát hiện ra cách này của Từ Nhị, nên không chịu cùng hần đánh nhau nữa. Nhớ lại ngày đó khi Trần Tiêu nói lý do với Từ Nhị, bản thân Từ Nhị ngày thường rất hiền hòa đột nhiên nổi trận lôi đình, chỉ thẳng vào mặt Trần Tiêu mà mắng:

- Người đúng là một kẻ vô tâm! Lão tử là bằng hữu của người mà! Vì muốn mời người đi ăn, ta lần nào cũng cố ý đưa mặt cho người đâm mấy cái mới được! Ta là bạn thân của người, chút chuyện như vậy có tính là gì? Người còn không cảm kích mà nói thế à? Người rốt cuộc có xem ta là bạn người không?

Nghe nói, lúc đầu khi Trần Tiêu bắt đầu nghèo túng, lần đầu tiên chạy xe đạp đến trường, đã bị không ít người cười nhạo. Mà người bạn thân này, sau lưng Trần Tiêu, đã đem toàn bộ những kẻ cười nhạo kia đập cho một trận, gây ra một trận sóng gió lớn trong Học viện, có hai gã còn bị hần đập cho gãy cả tay chân.

Cứ như vậy, người bạn này của Trần Tiêu cũng tính là rất tâm lý a!

Trần Tiêu đối với cái Học viện quý tộc này cũng không có bao nhiêu cảm tình. Hần vẫn còn ở lại chỗ này, một phần là bởi vì học phí mấy năm còn lại, cha mẹ hần đã đóng hết. Nếu như mình bị đuổi học giữa chừng, mặc dù có thể nhận lại được học phí còn lại, nhưng trong lòng hần có cảm giác là đã phụ lòng tốt của cha mẹ đã chết của hần.

Mà nguyên nhân thứ hai hần không rời đi, cũng bởi vì không nỡ chia tay người bạn thân duy nhất này của hần.

Tại Cơ Đức Học viện, một ngày không đi học cũng không khiến cho người ta để ý. Cho nên khi Trần Tiêu bình thân bước vào lớp, bình thân ngồi xuống mặc dù buổi học đã trôi qua hơn phân nửa, cũng không có ai nói năng gì. Nhưng thật ra có một số tiểu thư con nhà giàu đang ngồi học trong lớp, chung quy cũng dùng ánh mắt ngưỡng mộ len lén nhìn Trần Tiêu. Chuyện ấy đối với hần đã là chuyện hằng ngày. Đối với những tiểu thư con nhà giàu này mà nói, mặt mày mình cũng tương đối không tệ, thân thể cũng đáng thương, cũng dễ dàng kích thích lòng thương xót cùng với cảm thông của vài cô gái.

Thực tế thì có khá nhiều nữ sinh trong Cơ Đức Học viện rất ái mộ Trần Tiêu. Ngày Lễ Tình Nhân hằng năm, số socola mà Trần Tiêu nhận được chất đầy cả một rương lớn. Nhưng Trần Tiêu thật sự đối với chuyện đó cũng không chút hứng thú. Lúc đó hần cũng chưa có hoàn toàn trưởng thành, thật ra cũng có một lần cùng với các tiểu thư con nhà giàu đi dạo phố. Nhưng hần hoàn toàn không có chút hứng thú đối với mấy nàng này. Đúng như Từ Nhị nói, mấy nàng này trong đầu đều chỉ nghĩ đến chuyện sex mà thôi, cũng không có mấy người có vẻ đẹp nội tại thật sự. Trần Tiêu mặc dù cũng còn là một xử nam, cũng chưa từng có bạn gái, nhưng mà trong lòng hần mà nói, hoàn toàn không thích những nữ nhân háo sắc, dối trá này.

Hần nhớ lúc mình vừa mới vào học, sau khi trở thành bạn thân với Từ Nhị, Từ Nhị lúc đó cũng đã biết đi kua gái, cũng từng rủ hần đi theo kua mấy lần. Hần từng một lần giới thiệu cho Trần Tiêu hai tiểu thư con nhà giàu học chung trường. Bốn người cũng đã đi chơi chung mấy bữa...

Từ nhỏ Trần Tiêu đã rất thích ăn hạt điều nướng. Trên đường hần đi học có một tiệm ăn bán hạt điều nướng khá ngon. Cái quán nhỏ kia mặc dù cũng tương đối sạch sẽ, nhưng so với các quán xá lề đường cũng không khá hơn được bao nhiêu, chỉ có điều đồ ăn bán trong đó quả thật rất ngon. Lần đó hần dắt Từ Nhị và hai tiểu thư con nhà giàu cùng đến đó ăn hạt điều nướng. Từ Nhị đồng dạng cũng là con nhà giàu, nhưng hần không nề hà gì, ăn rất ngon lành. Còn hai vị tiểu thư kia thì nhắm mắt nhắm mũi, dùng hai ngón tay nhón một cái hạt điều mà ăn, cả buổi cũng không hết một hạt. Vừa ăn vừa bĩu môi khinh thường, lại còn hận không thể lấy khăn tay mình mà lau cho sạch bàn ghế trong quán. Lại còn vừa oán giận vừa than thở:

- Trời ơi, nơi này sao lại bẩn như vậy? Thứ này cũng gọi là thức ăn sao? Con người ăn được thứ này sao?

Các nữ sinh trong Cơ Đức Học viện phần lớn đều thuộc loại này, cho nên cho dù đám nữ sinh kia có đẹp đến thế nào, Trần Tiêu cũng không hề có hứng thú. Sau này khi nhà hần gặp phải biến cố, trong lòng cũng không nghĩ đến chuyện tình cảm nữa, mỗi ngày vừa học vừa làm cũng đủ làm hần mệt chết rồi.

Buổi chiều, sau khi khóa học kết thúc, Trần Tiêu nhìn đồng hồ một chút, đã hơn bốn giờ. Hần nhớ rõ trong nhà mình vẫn còn một người tên là Child Child, đóng vội tập sách rồi chạy nhanh ra khỏi lớp, hướng về cổng trường mà thẳng tiến.

Vừa chạy gần đến cổng trường, đột nhiên từ phía trái, chỗ thông giữa sân trường với bãi đỗ xe, đột nhiên vang lên thanh âm phần nộ cùng với mắng mỏ của một cô gái:

- Các nguoi nghĩ làm vậy vui lắm sao hả? Mau buông tay ra!

Sau đó, mơ hồ lại truyền đến thanh âm lôi kéo sềnh sệt, lại còn thanh âm của nam nhân phần nộ:

- Bắt lấy nàng ta! Dám đánh vào mặt của ta!

Hử?

Trần Tiêu sùng sốt một chút - chẳng lẽ xảy ra chuyện nam sinh dám hiếp đáp nữ sinh?

Chuyện như vậy quả thật có chút ngạc nhiên. Trên cơ bản mà nói, trong Cơ Đức Học viện, thật ra rất ít học sinh bắt lương hiếp đáp bạn học. Mặc dù trong Học viện này, tùy tiện liếc mắt cũng thấy được ít nhất ba bốn gã thiếu gia thiên kim con nhà có thể lực. Nhưng phạm là nữ sinh có thể theo học tại học viện này, cũng tuyệt không phải người có gia cảnh tầm thường.

Đừng tưởng rằng những nam sinh con nhà giàu đều là những công tử, thiếu gia không có đầu óc, chỉ biết ăn chơi trác táng. Cho dù là những tên có phẩm chất tồi tệ một chút ở đây, cũng nhất định không dám làm xằng làm bậy trong Học viện. Ai biết được người mà nguoi trêu chọc vào có hậu thuẫn phía sau thế nào cơ chứ?

Cho nên, trong Học viện này, trên cơ bản tất cả mọi người đều tương đối bình an vô sự, chưa kể nào ngu ngốc đến mức ở nơi này vô duyên vô cớ dễ dàng khiêu khích gây sự với người khác.

Nhưng sao hôm nay lại xảy ra chuyện như thế này?

Trần Tiêu chỉ khẽ sùng sốt một chút, chỉ nghe thấy từ bãi đỗ xe không ngừng truyền đến thanh âm nữ nhân kêu gào thống khổ, lại thêm tiếng hừ lạnh, tiếng lôi kéo. Cuối cùng là tiếng kêu cứu:

- Cứu mạng với!

Thôi được. Trần Tiêu mặc dù có chút buồn bực, nhưng ít nhất hắn cũng là một người có tinh thần trọng nghĩa. Nghe thấy thanh âm kêu cứu của cô gái, hắn ngay lập tức vọt thẳng tới chỗ đó.

Vừa phóng qua khỏi cửa vào của bãi đỗ xe, chạy vài bước nữa, Trần Tiêu lập tức nhìn thấy mấy người đang tụ họp ở đó. Nhưng mà, cảnh tượng ở đây cũng không giống như tình cảnh mà hắn đã đoán trước.

Chỉ thấy lúc này đang có bốn nam sinh đang vây lấy một nữ sinh vào chính giữa. Bốn nam sinh này nhìn qua bộ dáng đúng là học sinh của học viện. Về phần nữ sinh ở giữa, Trần Tiêu cũng không dám hoàn toàn khẳng định.

Tại sao?

Bởi vì... Trần Tiêu học tại Học viện này cũng đã ba, bốn năm rồi, hắn cũng coi như là quen biết rộng rãi, từng gặp qua không ít học sinh ở đây. Mặc dù tân sinh năm nay cũng có không ít nữ sinh gia nhập, nhưng hình như hắn chưa từng gặp qua nữ sinh nào thanh tú như cô bé này!

Chỉ thấy nữ sinh đang bị bao vây này, vóc người nhìn qua có chút thon thả, mái tóc dài màu đen buộc ngang đầu, trên người mặc bộ đồng phục màu xanh da trời đặc trưng của Cơ Đức Học viện. Ý? Từng học trong trường hơn bốn năm, cho tới bây giờ Trần Tiêu vẫn chưa từng gặp qua học sinh nào, nhất là nữ sinh, lại mặc đồng phục của học viện đi học ngoại trừ những ngày lễ của trường. Các tiểu thư con nhà giàu trong này, tùy tiện lấy bất cứ bộ quần áo nào trong tủ đồ của các nàng, đều có giá trị hơn bộ đồng phục này ba bốn lần. Cô nào lại đồng ý mặc bộ đồng phục mộc mạc mà rẻ tiền này cơ chứ?

Nhưng mà nữ sinh này... nàng chẳng những mặc đồng phục, hơn nữa, trong mắt Trần Tiêu, bộ đồng phục này rất hợp với nàng ta.

Bộ đồng phục màu xanh lam đơn giản, mộc mạc, nàng mặc trên người lại thể hiện một cảm giác rất tĩnh lặng, nhẹ nhàng, khoan khoái, tô điểm khuôn mặt vô cùng tinh xảo. Đây đúng là hình ảnh mà Trần Tiêu ưa thích. Khuôn mặt cô gái này chẳng những không trang điểm son phấn, nhất là cặp mắt to tròn lay láy kia, lại mơ hồ ẩn hiện linh quang, thể hiện sự thông minh.

Chỉ là... tư thế hiện tại của nữ sinh này, nói thế nào cũng không thể dùng từ thanh tú để hình dung.

Chỉ thấy nàng ta đang đứng giữa đám nam sinh, một cánh tay đang kẹp cổ một nam sinh từ phía sau, tay còn lại, thì cầm một cây bút nhỏ nhỏ, có con dao rọc giấy ở phần đầu. Phần đầu nhọn của con dao rọc giấy đang chỉ thẳng vào Thái Dương của nam sinh kia. Nhìn tình hình hiện tại, nam sinh bị nàng kẹp cổ tựa hồ đã sợ đến mức hai chân mềm nhũn, cặp đùi vẫn còn run run. Hắn bị mũi dao chỉ thẳng vào Thái Dương của mình, cử động tay chân cũng không dám. Nếu không phải hắn đang bị nữ sinh kia kẹp cổ, chỉ sợ hiện tại đã ngã lăn ra trên mặt đất rồi.

Mà trên mặt của hắn, còn có vài vết rướm máu, tựa hồ là bị ai đó dùng móng tay mà cào lên mặt...

Nữ sinh kia một tay cầm 'hung khí' một tay kẹp cổ người khác, nhưng lại đang hạ giọng kêu gào chói tai:

- Cứu mạng với, có ai không?

Bốn nam sinh ở chung quanh tựa hồ đã bị hù dọa đến choáng váng. Một người cố can đảm, nuốt một ngụm nước bọt quát:

- Ngươi... ngươi mau thả Tiểu Mã ra! Chuyện từ từ nói..

Nữ sinh nọ lập tức trả lời lại một cách mỉa mai:

- Buồn cười! Ta thả hần ra, các người sẽ bỏ qua cho ta hay sao?

Tên đang thương đang bị nàng kẹp cổ kia đột nhiên rên rỉ kêu lên:

- Tiểu thư...

- Câm miệng! Ngươi mới là tiểu thư đó! Cả nhà ngươi đều là tiểu thư!

Nữ sinh trừng mắt nói.

Song phương đang giằng co như vậy, Trần Tiêu cũng đã chạy tới. Hần đứng ở phía sau, không nhìn được ho nhẹ một tiếng:

- Đây, các người đang làm gì vậy?

Đám nam sinh kia khẽ quay đầu nhìn qua, thấy là Trần Tiêu, một gã nhũn mảy:

- Là ngươi à? Hừ! Chuyện không liên quan gì đến ngươi, mau tránh ra chỗ khác, đừng xen vào chuyện người khác!

Những người này cũng biết Trần Tiêu, làm sao có thể không biết được. Trong cả học viện ba ngàn người, chỉ có mình hần là chạy xe đạp đi học.

Nữ sinh kia vừa thấy có người tới, sắc mặt lộ ra một tia vui mừng. Chỉ là khi nàng thấy có mỗi mình Trần Tiêu, không khỏi có chút thất vọng. Nàng lại nhìn thấy vẻ mặt Trần Tiêu lạnh lùng, tựa hồ cũng không phải là người gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ, mà sắc mặt lãnh đạm đó, tựa hồ lại giống như là muốn bỏ mặc quay đi vậy.

Nữ sinh này mặc dù tính tình mạnh mẽ, nhưng dù sao cũng bị mấy gã nam sinh bao vây, một thiếu nữ như nàng làm sao có thể chống lại nổi? Vừa rồi liều mạng kêu cứu một hồi lâu, ai mà ngờ một Học viện như thế này mà lại y như khu nhà hoang vậy, ngay cả một cái bóng cũng không có! Khó khăn lắm mới có một người chạy tới, nàng làm sao lại có thể dễ dàng để Trần Tiêu chạy mất chứ?

Cặp mắt cô nàng nhìn chăm chăm vào Trần Tiêu đến hơn ba giây. Ngay sau đó nàng khẽ đảo tròn mắt một chút, làm ra vẻ mặt vừa vui mừng pha lẫn sợ hãi, hướng về phía Trần Tiêu kêu lớn:

- Chồng ơi! Chồng ơi! Sao giờ này anh mới tới? Bọn họ ăn hiếp vợ nè!

Chồng, chồng à???

Bạn đang đọc truyện *Thiên Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Dấu Vết Thời Gian

Nghe vị mỹ nữ kia hô lên hai chữ 'Chồng ơ' kia, Trần Tiêu đã nhìn không được cười khở. Với chỉ số thông minh kế thừa từ cha mẹ đều là khoa học gia lỗi lạc kia, tự nhiên là nhảy mắt đã hiểu được dụng tâm ác độc của cô bé đánh đá kia. Nàng chính là muốn đem mình ra làm tấm bia cho đám nam sinh kia nhắm bắn mà!

Quả nhiên, khi nghe cô bé 'thanh tú' kia la lên, nhất thời toàn bộ đám nam sinh đang vây bên ngoài đều xoay người lại, ánh mắt tràn ngập sát khí nhìn thẳng vào Trần Tiêu.

- Nàng ta là bồ của ngươi?

- Hừ! Trần Tiêu, mau bảo bạn gái ngươi thả người ra!

- Nói nhiều với hấn làm gì? Mau bắt lấy tiểu tử này, sau đó mới trao đổi con tin với bò hấn!

Trần Tiêu có muốn cười cũng không cười nổi. Đám nam sinh này đã lập tức ào cả về phía hấn. Bộ dáng hết sức hung tợn, tựa hồ hận không thể đập vãi gậy lên đầu mình ngay lập tức. Tuy rằng trong Học viện này, đám công tử ăn chơi trác táng kia không dám đụng chạm lung tung mọi người, nhưng Trần Tiêu là ngoại lệ, mọi người đều biết gia cảnh hấn nghèo nàn, cũng không có chỗ nào chống lưng cả, đánh hấn, tự nhiên cũng không sợ có hậu hoạn gì xảy ra.

Trần Tiêu còn chưa kịp giải thích gì, mấy tên nam sinh đã vọt tới trước mặt hấn, nắm đấm đã đến trước mặt. Trần Tiêu rất nhanh lui về sau hai bước, hai chân vừa lùi, hai tay vừa đưa ra trước mặt chặn lại. Hấn đang muốn mở miệng giải thích, lại nghe cô bé kia hò hét đồ đầu thêm lửa:

- Chồng ơi, mau tránh đi, đập cho bọn chúng một trận!

Trần Tiêu thiếu chút nữa bật cười một tiếng: người vừa kêu ta tránh ra, vừa kêu ta đập chúng một trận - nói tào lao, đối phương bốn người, ta chỉ có một người a.

Bất quá đám gia hỏa này xuất thủ quả nhiên thật độc ác, không chút xíu lưu tình. Trần Tiêu chống đỡ vài cái, cũng có chút không khỏi cúi lên. Vừa lúc hấn xoay người, tránh được một nắm đấm của một tên gia hỏa, thuận tay chụp lấy cổ tay của hấn, sau đó đẩy mạnh một cái. Phốc một tiếng, tên tiểu gia hỏa này đã bị hấn đánh văng ra ngoài. Tiếp theo đó cả vai hấn trúng một cước, vừa giơ cánh tay lên đỡ đòn, một cước của đối phương đã đá lên cánh tay Trần Tiêu, suýt chút nữa đã đập ngã hấn.

Cô bé kia còn cố tình lùi ra xa xa, nàng ta vừa chậm chậm lùi về sau, vừa hả hê kêu la:

- Chồng ơi cô lên! Chồng ơi cẩn thận!

Trần Tiêu đang kiểm câu trả lời nào mịa mai một chút, nhưng vừa mới phân tâm, trên mặt đã trúng một quyền. Lúc này hấn đã thật sự nổi giận!

Hấn dù sao cũng đã học Không Thủ Đạo mấy năm nay, thân thủ quả thật cũng không tệ, chỉ là hấn không muốn gây chuyện, nên bây giờ cũng chỉ có đỡ đòn, không có đánh lại. Hiện tại đã bị trúng đòn, cơn giận nổi lên, ánh mắt lạnh băng, cả giận nói:

- Các người đừng có hiếp người quá đáng! Ta...

- Ta, ta cái gì...

Một gã nam sinh lòn ra phía sau, hai tay đang ra ôm chặt lấy Trần Tiêu, phía trước một gã đã nâng tay đập thẳng lên ngực Trần Tiêu.

Trần Tiêu hừ một tiếng, thân mình chùng xuống, dùng sức đem tiểu gia hỏa phía sau lưng nhấc cả người lên, quăng thật mạnh ra. Kẻ kia hừ một tiếng, trực tiếp bị hất đi. Trần Tiêu đá ra một cước, đá thẳng vào ngực tên đối diện. Một cước này của hấn là dùng bảy phần khí lực, tên kia giống như là mũi tên lấp trên cung, trực tiếp tiêu sái bay thẳng ra xa hơn năm thước.

Đột nhiên Trần Tiêu bỗng nghe thấy sau lưng có tiếng gió, theo bản năng nghiêng đầu sang một bên. Phịch một tiếng, cả vai hấn đã bị cái gì đó rất cứng rắn đập trúng, quay đầu nhìn lại, một tên gia hỏa không biết lấy đâu ra một cây gậy bóng chày. Vừa rồi nếu không phải hấn tránh mau, chỉ sợ lúc này đầu hấn đã nở hoa rồi.

Trần Tiêu xoay tay bắt lấy cánh tay người đó, nhẹ nhàng xoắn một cái, đập mạnh lên mấy đầu ngón tay của hấn, sau đó mạnh mẽ đá thẳng lên bụng hấn, khiến hấn phải ôm bụng ngã xuống.

Chỉ ngần ngừ không đến một phút, bốn người đã hoàn toàn nằm thẳng cẳng trên mặt đất, cả đám nằm đó rên rĩ, rốt cuộc cũng không ai đứng dậy nổi. Trần Tiêu sờ sờ cả vai, chỗ bị gậy bóng chày đánh trúng. Hấn đau đến mức không mở miệng nổi. Lúc này mới quay đầu lại nhìn nữ sinh kia.

Cô bé nữ sinh kia lúc này cũng đã ngây dại. Lúc này nàng đã lui tuốt ra phía sau, nhìn thấy Trần Tiêu giơ tay nhấc chân đã hạ gục mấy tiểu gia hỏa kia, trong mắt không khỏi có chút kinh dị. Nàng cũng không ngờ rằng chính mình tùy tiện kêu gọi một tên nam sinh, lại có được thân thủ tốt như thế.

Mất thấy Trần Tiêu đang lạnh lùng nhìn chằm chằm mình, nữ sinh có chút xấu hổ, cười cười ngượng ngùng:

- Hi! Hóa ra anh đánh đấm cũng không tệ hen.

- Hừ, sao bây giờ không gọi tôi là chồng nữa?

Trần Tiêu lạnh lùng nói một câu, tiến lên một chút.

Nữ sinh kia hoảng sợ, vội vã kêu lên:

- Trời, em chỉ là một cô gái đáng thương bị người ta ăn hiếp, không có cách nào khác, chỉ có thể nhờ anh cứu giúp.

Trần Tiêu nhú nhú mày nhìn nhìn cô bé kia, thờ dãi:

- Cô trước hết thả tên kia ra đi.

Cô bé lúc này mới thả lỏng tay, gã Tiểu Mã bị cô ta cặp cổ lập tức ngã sấp xuống mặt đất, cũng không có dậy nổi. Lúc này cô bé mới cảnh giác nhìn nhìn Trần Tiêu:

- Anh sẽ không có tức giận mà đánh em đó chứ?

- Tôi không có thói quen đánh con gái.

Trần Tiêu cũng không muốn nói nhiều với cô bé này. Vừa rồi chỉ là có chút hảo tâm định giúp đỡ, ai ngờ nổi nàng lại biến mình thành tấm bia đỡ đạn, điều này làm cho hắn có chút khó chịu. Hắn xoay người lại nhặt túi xách của mình lên, vỗ vỗ vài cái, định rằng bỏ đi. Bỗng nhiên, hắn nghe thấy từ cửa bãi đỗ xe truyền tới thanh âm bước chân chạy dồn dập, vừa quay đầu nhìn lại, đã nhìn thấy bảy tám tên tướng tá cao lớn, mặc quần áo màu đen, hùng hổ phóng tới.

- Chạy!

Trần Tiêu nhất thời hiểu ra, lập tức chạy nhanh vào trong bãi đỗ xe. Phóng đi được hai thước, hắn đã nhìn thấy nữ sinh kia còn chưa có phản ứng kịp, vội phóng lại, chụp lấy tay nàng, quát:

- Cô còn chần chừ làm gì! Chạy mau!

Cô ta còn kêu lên:

- Chạy làm gì? Bọn họ là ai?

Trần Tiêu lúi nhúi chạy theo, cũng không có quay đầu lại, quát:

- Còn có thể là ai nữa chứ! Cận vệ đó! Ta làm sao đánh lại nhiều người như vậy chứ!

Mấy tên cận vệ đã lúc này đã phóng đến cạnh đám nam sinh kia, mỗi người đều ngồi xuống đỡ vị thiếu chủ của mình lên, hỏi han mấy lời. Trong đám nam sinh bị Trần Tiêu đánh ngã, một gã chỉ chỉ vào bãi đỗ xe, hung tợn mắng mấy câu, đám cận vệ lập tức phóng người đuổi theo.

Trần Tiêu kéo theo cô bé kia chạy như điên. May mắn là bãi đỗ xe của Cơ Đức Học viện quả thật cũng không nhỏ, tổng cộng có ba tầng, mỗi tầng có hơn một trăm chiếc ô tô. Hai người chạy quanh cơ mấy vòng, vừa trốn Đông trốn Tây. Trần Tiêu phản ứng cũng nhanh, lúi nhúi theo nữ sinh kia trốn giữa mấy hàng ô tô. Chợt nghe phía trước có tiếng mấy tên cận vệ chạy tới. Lúc này đã là bị bao vây tứ phía.

Trần Tiêu nhíu nhíu mày, cô bé kia đã thấp giọng nói:

- Không phải anh đánh nhau giỏi lắm sao? Bốn người mà anh cũng có thể nháy mắt đánh gục mà!

Hai người lúc này đang núp phía sau một chiếc xe, Trần Tiêu cổ quái liếc mắt nhìn cô bé này một cái:

- Chắc cô xem nhiều phim võ thuật lắm rồi hả? Ta chỉ là một học sinh, cũng không phải Thành Long hay Lý Liên Kiệt. Vừa rồi bốn tên kia đều là những thiếu gia, công tử có tiền, từ nhỏ đã được nuông chiều, tay không bẻ nổi được cọng cỏ nữa, đương nhiên là có thể dễ dàng đối phó. Nhưng hiện tại đám này là những cận vệ riêng của bọn chúng, tùy tiện chọn ra một người ta cũng không thể đối phó nổi nữa!

- Vậy bây giờ phải làm sao?

Cô gái có chút sốt ruột.

Trần Tiêu liếc nàng một cái, nghĩ thầm, câu này đáng lý ra là ta hỏi mới phải! Chuyện này căn bản là do người kéo ta vào mà.

Suy nghĩ một chút, hắn thấp giọng nói:

- Nếu như có xe thì tốt rồi..

- Xe thì em có!

Ánh mắt cô bé sáng ngời lên, đưa một ngón tay chỉ:

- Ở trong đó, chiếc đậu cuối cùng.

Hướng nàng chỉ là góc tận cùng bên trái của bãi đậu xe. Hai người men theo sau một loạt ô tô, cuối cùng cũng đến nơi. Trần Tiêu nhìn thoáng qua, trong đây xe này, đậu cuối cùng là một chiếc CLS màu lam. Trong Cơ Đức Học viện, đây cũng không tính là một chiếc xe sang trọng gì, chỉ là có xe vẫn tốt hơn nhiều.

Hai người vừa chạy tới, Trần Tiêu đã phóng nhanh về phía cửa xe:

- Còn chần chừ gì nữa, mau mở cửa xe đi.

Cô bé tựa hồ có chút ngẩn người, liếc mắt nhìn Trần Tiêu một cái, nuốt một ngụm nước bọt, cười khổ nói:

- Xe của người ta, làm sao em có chìa khóa! Xe em là chiếc này nè...

Vừa nói, nàng vừa đưa tay chỉ.

Quả thật, khi nhìn thấy chiếc xe mà nàng ta chỉ, biểu tình trên mặt Trần Tiêu chẳng khác nào ban ngày mà nhìn thấy quỷ vậy.

Đó là một chiếc xe quả thật cũng có thể nói là một chiếc xe hàng hiệu nổi tiếng từ xưa - nhưng nó lại là một chiếc xe đạp. Chiếc xe đạp hiệu Phụng Hoàng đang im lặng đậu sát vách tường, phía trước xe còn có một cái rổ xe, được lắp thêm miếng che phía trên. Đỉnh ốc rổ xe vốn có hai cái, bây giờ còn được một, cái còn lại nhìn qua tuổi thọ chắc cũng không được nửa tháng nữa. Kinh dị nhất chính là hai cái bàn đạp, nơi nó cũng không còn cái bàn đạp nữa, chỉ còn lại một cái trục sắt trụi lủi.

Ặc, nếu dùng một câu hoa mỹ để nói, chiếc xe này, từ đầu đến hai bánh, mỗi một cái linh kiện đều được hewn sâu 'dấu vết thời gian'...

Trần Tiêu đã nói không nên lời.

Hắn nhìn chằm chằm vào chiếc 'danh xe' này ước chừng hơn nửa phút, lúc này mới có thể gian nan mở miệng hỏi một câu:

- Vị bạn học này... chiếc xe này là của bạn à????

Bạn đang đọc truyện *Thiên Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Bạch Mm.

Cô bé sắc mặt trầm xuống. Dường như có chút mất hứng: "Làm sao vậy? Trong Cơ Đức học viện có nội quy không cho phép học sinh đi xe đạp trong trường sao?"

Trần Tiêu sờ sờ mũi. Thờ dãi. Thì thảo tự nói: "Vậy mà ta cứ tưởng chỉ có duy nhất mình ta là trò cười cho các học viên trong trường này cơ đấy."

Cô bé rất nhanh chạy tới, mở khóa xe, nhưng không quên trừng mắt nhìn Trần Tiêu:

"Đừng coi thường người khác! Ta còn khinh thường những kẻ có tiền ăn bám như các người hơn đấy! Chỉ ít chiếc xe của ta cũng là do ta đi làm mà kiếm tiền mua được!"

Sắc mặt Trần Tiêu có chút quái dị. Nữ hài này ánh mắt rõ ràng hiện nên một tia kiêu ngạo, hắn cũng không có nói gì thêm nữa, chỉ lặng im bước đi.

"Được rồi, để ta chờ. Bạn ngồi ở phía sau, chúng ta sẽ đi nhanh hơn 1 chút a."

"Người sẽ chờ sao?!" Nữ hài rõ ràng có chút không tin tưởng: "Những người như các người... Những học viên nhà giàu biết lái xe thì nhiều, chứ biết đạp xe thì được mấy người."

Trần Tiêu cười cười trả lời: "Ta đi xe đạp còn nhiều hơn bạn nhiều đó."

Nói xong. Hai người ngồi trên xe đạp, Trần Tiêu chở cô gái, tăng cước lực đạp xe, chiếc xe rất nhanh lao ra khỏi cửa tầng hầm để xe, đến khi mấy tên bảo vệ phát hiện ra, thì bọn họ đã đi được một quãng khá xa rồi. Trần Tiêu ra sức đạp xe. Mấy tên bảo vệ phía sau đuổi theo vài bước. Đành đứng lại chờ đợi mấy câu, trơ mắt nhìn Trần Tiêu và cô gái một đường đi xa.

Bên ngoài Cơ Đức Học Viện là một con đường quốc lộ rộng lớn. Trần Tiêu chở cô gái một đường đi ra, lại đi thêm chừng 10 phút nữa. Sau đó quẹo vào một con đường nhỏ, nhìn thấy phía sau không có người nào đuổi theo, hai người rốt cục mới yên tâm.

Trần Tiêu dừng xe ở dưới một ngọn đèn đường. Hai người dựa vào cột đèn thở hổn hển. Trần Tiêu không khỏi có chút buồn cười.

Mấy ngày nay mình gặp quá nhiều chuyện đặc sắc a – Mà bất cứ chuyện gì gặp phải cũng là chuyện ngạc nhiên cỡ quái. Nào là lam huyết nhân, rồi tổ chức Dị năng, Cướp đoạt ngân hàng. ...

Thoáng nhìn qua cô gái ở bên cạnh thì thấy cô ta cũng đang len lén nhìn mình.

"Uy." Cô gái dường như nhận ra mình không có ý tứ, nằng cười có chút ngượng ngùng: "Vừa rồi. . . Cảm ơn bạn."

"Không có gì." Trần Tiêu nhìn nàng: "Chỉ mong sau này bạn đừng có gọi mình là 'chồng' nữa là được."

"Hừ. nam nhân keo kiệt." Nữ hài hung hăng liếc mắt với hắn: "Tôi biết trong trường này chẳng có ai là người tốt cả, nếu như vừa rồi không phải không còn biện pháp nào nữa thì... tôi cũng sẽ không làm vậy a! Bất quá nói thật. Tốc độ đạp xe của bạn thật sự rất nhanh a!"

Trần Tiêu bỗng nhiên giật mình nhìn về phía cô gái trước mặt. Hai người vừa chạy xe như điên trên đường. Lúc này trên mặt cô gái đã mang theo một mảnh ửng hồng. Ngay cả chiếc cổ cũng đã đỏ hồng. Trên trán đã có mấy hạt mồ hôi nho nhỏ-- Trần Tiêu để ý thấy,. khi nàng giờ tay lau mồ hôi, qua ống tay áo, có thể thấy được chiếc áo somi ở bên trong bộ đồng phục nhà trường, dường như đã bị nhàu nát--nhìn trông có vẻ đã rất cũ kĩ rồi.

Ở trong Cơ Đức Học Viện, các nữ sinh lúc nào cũng mặc hàng hiệu trên thế giới, đừng nói là quần áo đã cũ nát. Đại đa số người một tuần bảy ngày, quần áo mặc không bao giờ trùng lặp dù chỉ một lần.

"Bạn? vừa chuyển trường tới đây sao?" Trần Tiêu do dự một chút: "Ở Cơ Đức Học Viện, những người đạp xe đi học thực sự là hiếm thấy."

"Hừ, hôm qua tôi mới chuyển trường tới đây. . ." Cô gái bị Trần Tiêu nhìn có chút mặt đỏ. Nhưng cổ ý lớn tiếng hung hăng nói: "Uy! Tôi biết bạn đang nghĩ cái gì! Không sai. Nhà của tôi không có tiền! Lại càng không phải là phú gia đệ tử gì! Mấy người các người lái xe hơi đến trường. Tôi đương nhiên chỉ có thể đạp xe đạp thôi!"

Trần Tiêu nhìn điệu bộ của cô gái mà cười híp cả mắt, bỗng nhiên hắn phát hiện nàng thực sự rất thú vị -- hơn nữa, trong ánh mắt đỏ luôn toát ra mấy phần kiêu ngạo cùng với mình có chút giống nhau. Hắn mỉm cười: "Ai nói ta là kẻ có tiền?"

"Bạn không phải?" Cô gái sừng sốt một chút, tựa hồ có chút không tin: "Hừ. trong Cơ Đức học viện. Tùy tiện lôi ra một đệ tử, cũng phải giàu có hơn ngàn vạn lần người khác, người nhìn qua thấy trắng trẻo sạch sẽ, bộ dáng giống như chưa từng một lần nếm qua đau khổ a."

"Tôi thực sự không phải là kẻ có tiền." Trần Tiêu cười khổ nhìn cô gái.

"Bạn. . ." Nữ hài từ còn định nói gì đó. Nhưng bỗng nhiên trong đầu chợt lóe lên một ý niệm, nàng nhớ tới lần đầu tiên tới trường thì có nghe nói tới một việc lạ, liền giật mình nhìn Trần Tiêu: "A! ngày hôm qua tôi đạp xe tới trường. Đã gặp phải rất nhiều ánh mắt xem thường a! còn nghe nói trong cái trường học này, ngoại trừ tôi ra. Còn có một quý nam sinh không may cũng là 'người cùng khổ', cũng phải đạp xe đi học giống như tôi. . . Lẽ nào là bạn?"

Trần Tiêu thấy nàng tròn tròn đôi mắt nhìn mình. Nhưng cũng không chút ngại ngùng chỉ vào mũi mình nói: "Không sai. Tôi và bạn đều là 'quý xúi quẩy' a."

". . ." Cô gái trừng mắt nhìn Trần Tiêu: "Bạn? ! Bạn thật sự là tên 'phú gia đệ tử' nghèo túng kia sao?"

"Kỳ thực tôi cũng không thích người khác gọi là 'phú gia đệ tử' gì đâu." Trần Tiêu cười cười: "Tôi là Trần Tiêu. Tiêu trong tiêu sái, bạn thì sao?"

". . . Tôi họ Bạch." Cô gái tựa hồ có chút đỏ mặt, thanh âm cũng có chút hàm hồ. dường như không muốn nói tên của mình ra.

Trần Tiêu nhìn nàng. Hắn nhận ra trong mắt cô gái này có chút ngại ngùng. Không khỏi có chút hiếu kỳ: "Người họ Bạch? Tên gọi là gì?"

"Bạch ^^." Cô gái dùng thanh âm rất bé, rất nhanh nói 1 câu gì đó.

Trần Tiêu không nghe rõ ràng hỏi lại: "Bạch cái gì?"

"Bạch. . ." Cô gái lắc đầu, cắn răng, trừng mắt Trần Tiêu: "Tôi, tôi có 2 cái tên. Đầu nghe không được hay lắm! Người nhất định phải biết sao?"

Trần Tiêu thờ dãi: "Tôi vừa cứu bạn. lại bị trúng một gậy ngay vai, coi như là lễ phép cơ bản, Bạn chỉ ít cũng nên nói cho tôi biết tên của bạn chứ."

"Tôi trước đây tên gọi là Bạch Mỹ Mi!" cô gái cuối cùng hung hăng nói ra được 3 chữ này.

Bạch. . . Bạch MM?

Cô gái gắt gao nhìn chằm chằm Trần Tiêu. Ánh mắt có phần uy hiếp, nét mặt dường như muốn nói cho Trần Tiêu biết "Người dám cười nhất định phải chết". Nếu không phải như vậy, Trần Tiêu thực sự sẽ phải phá ra cười ngay tại chỗ này mất!.

Bạch MM?

Ách. . . Cha mẹ của nàng nhất định phi thường hài hước a!

Được rồi được rồi! Muốn cười cứ cười ra đi!" Cô gái phùng mồm tròn mắt, cái giận nói: "Tôi biết chỉ cần nói tên ra nhất định bạn sẽ có phản ứng như vậy! Hừ! Nghe hay lắm! Không phải MM, mà phải là Mỹ Mi! Mỹ là mỹ lệ. Mi là lòng mi!" Về mặt nàng có chút buồn phiền: "Khi tôi ra đời. tổ phụ nói lông mi của tôi rất đẹp. Nên mới đặt cho tôi cái tên này."

Mỹ mi. . . Lòng mi mỹ lệ?

Trần Tiêu theo tiềm thức nhìn lên mặt cô gái -- cặp lông mi của nàng cong cong, trông giống như trăng non(nguyệt nha) vậy. Quả thực nhìn rất đẹp.

Ách. . . Cũng đúng, khi cô gái này sinh ra. Trên thế giới còn chưa có inte, khẳng định cha mẹ của nàng không nghĩ đến mấy năm sau đó "MM" lại trở thành ngôn ngữ xưng hô thông dụng trên inte được.

Trần Tiêu ho khan hai tiếng: "Khụ Khụ. . . Như vậy, vì sao bạn lại vào Cơ Đức Học Viện? Đừng hiểu lầm. Mình không có ý tứ phân biệt gì, chỉ là. . . học phí của Cơ Đức học viện đúng là rất đắt tiền. Một năm học phí. Sợ rằng có thể bằng thu nhập nhiều năm của một gia đình bình thường đấy. "

"Cũng bởi vì cha mẹ cho rằng tôi khá đáng yêu!" Bạch MM tựa hồ có chút bất đắc dĩ. Càng thêm ba phần bức tức: "Suy nghĩ của cha mẹ tôi có vấn đề! Bọn họ cho rằng: Nữ tử vô tài là đức! Nói nữ hài tử: Sự nghiệp cho dù có tốt, cũng không bằng có một cuộc hôn nhân thật tốt! Suốt ngày chỉ mong sao tôi có thể đem 1 chàng rề quý về nhà! chàng rề quý, chàng rề quý! Trên thế giới lấy đâu ra nhiều kẻ ngốc như vậy! Đã vậy. Mấy năm trước sau khi xem một bộ phim truyền hình hạng ba, thì giống như bị tẩu hỏa nhập ma. . . Năm ngoái lại nghe thấy trong 'Cơ Đức Học Viện' khắp nơi đều là cậu ấm nhà giàu, bọn họ liền nhờ vả một số mối quan hệ, bán hết đất đai tích lũy cả đời, sống chết bắt tôi chuyển trường đến đây!"

". . ." Trần Tiêu có chút mờ mịt: "Àn, cái câu chuyện này nghe có vẻ quen quen. . ."

Hắn bỗng nhiên tỉnh ngộ, há to miệng trừng mắt nhìn Bạch MM: "Bộ phim! Bộ phim! Bộ phim mà cha mẹ bạn xem có phải là. . . là. . ."

"Không sai! đúng là bộ phim điên rồ đến cực điểm. . ." Bộ dáng của Bạch MM dường như sắp khóc. Nghiến răng nghiến lợi, nói ra từng chữ một: "Lulu! Tinh! Hoa! Viên!" (còn mình quen gọi là: Vườn Sao Băng, BOF ^_^).

Trần Tiêu: ". . ."

Nhưng Bạch MM lại càng cường hãn nói thêm một câu: " Vừa rồi ta đã nói rồi đó. Tôi có hai cái tên. Trước khi chuyển trường, tên của tôi là Bạch Mỹ Mi. Cha mẹ tôi đã cố tình đem sửa lại. . ."

"Hiện giờ tên của bạn là. . ." Trần Tiêu nuốt nước bọt.

"Bạch Thái" (cái trắng) . . . Trong giọng của nàng ẩn chứa đầy oán niệm!

Bạch, Bạch Thái.....

*MM- tiếng lóng trên mạng là: ‘Muội Muội’, không biết có liên quan gì với JJ(‘ đệ đệ’) không nữaJ). Bạch MM...nghĩ đến mà thèm. Hề hề. Lại còn ‘cái trắng’ nữa chứ, toàn từ ‘tượng hình’

Bạn đang đọc truyện *Thiên Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Gian Thương

Bạch Thái....

Haizzz, xem ra nếu cứ vùi đầu vào xem phim truyền hình quá nhiều, chỉ số thông minh quả nhiên cũng sẽ giảm đáng kể a.

Trần Tiêu cố gắng lắm mới nhận được không bật cười thành tiếng. Nhìn sắc mặt tối sầm của Bạch Thái MM, hắn vội vàng đổi đề tài:

- Được rồi, vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thế? Cô làm sao lại phát sinh xung đột với đám nam sinh kia vậy?

- Hừ!

Nói đến chuyện này, sắc mặt của Bạch Thái MM chuyển sang tức giận:

- Ngày hôm qua sau khi em nhập học đã bị mọi người trợn mắt ngó nhìn... Có tiền thì giỏi lắm sao chứ? Trưa ngày hôm qua, vào giờ cơm, theo nội quy các học sinh phải tự đem cơm theo ăn trưa, em đang ngồi trong căn-tin ăn, chợt một nữ sinh đi cạnh em không cẩn thận vướng vào cà-men com của em, làm nó đổ hết. Ai ngờ con nhỏ kia cũng không một tiếng xin lỗi, lại còn đổ thừa cà-men com của em làm dơ cái cặp da của nó.

Trần Tiêu thờ dài... hắn hoàn toàn hiểu rõ tình cảnh lúc đó của Bạch Thái MM. Trong Cơ Đức Học viện, cũng có một nhà hàng chuyên môn cung cấp cơm trưa cho các học viên, bất quá cái nhà hàng này ít nhất cũng thuộc tiêu chuẩn bốn sao trở lên. Những người bình thường như Bạch Thái MM vậy, tự

nhien là không thể đặt com của nhà hàng...

- Sao đó thế nào?

- Nàng ta cứ một mực bắt em phải bồi thường cái cặp da khác cho nàng... Cái này rõ ràng là lỗi của nó mà! Hơn nữa cái cặp da của nó đến một vạn Nhân Dân Tệ, em làm sao bồi thường nổi?

Về mặt Bạch Thái MM tràn ngập nỗi bất bình:

- Rõ ràng nàng ta thấy em không có ai chống lưng, cố tình hiếp đáp em mà!

Trần Tiêu đồng tình nhìn Bạch Thái MM:

- Kỳ thật kẻ có tiền cũng không phải hoàn toàn xấu xa. Trong học viện cũng có không ít người tốt. Có lẽ nữ sinh làm đổ cà-men com của cô hôm qua vừa lúc tâm tình không vui, có thể là nàng vừa mới thất tình, bị bỏ đá...

- Ủa? Sao anh biết hay vậy?

Bạch Thái kinh ngạc nhìn Trần Tiêu:

- Sau này em mới nghe người ta nói lại, nàng ta đúng là vừa mới bị bỏ đá. Chỉ có điều em đã không tính toán với nàng, thì nàng cũng đừng có bắt chẹt em chứ, đầu thế nào bắt em phải bồi thường cho nàng... đúng là gặp quỷ mà, com trưa của em cũng chưa ăn được miếng nào, còn bắt em phải bồi thường.

- Sao đó thế nào?

Bạch Thái thở dài:

- Con nhỏ kia vừa đẹp, lại vừa có tiền, tự nhiên là có nhiều cái đuôi theo đuổi. Cũng không cần nàng nhờ vả gì, nguyên một đám nam sinh đã xuất hiện gây chuyện với em. Nhà của em bỏ hết gia tài cho em vào đây học hành, em cũng không muốn gây sự phiền phức gì, lập tức bỏ đi. Ai ngờ hôm nay đến lúc tan học, bọn họ đã chặn em lại, nhất định bắt em phải cúi đầu xin lỗi con nhỏ kia. Em đương nhiên là không chịu rồi, kết quả, kết quả...

Khuôn mặt của Bạch Thái MM đỏ lên, tựa hồ có chút xấu hổ không dám mở miệng.

Trần Tiêu thở dài:

- Kết quả là bọn họ muốn ăn hiếp cô?

- Cái tên nam sinh tên Tiểu Mã kia, đã dám đánh em hai bạt tai. Hừ, từ nhỏ tới giờ, chưa từng có ai dám đánh em cái nào mà!

Giương mặt Bạch Thái MM đỏ bừng lên.

Trần Tiêu suy nghĩ một chút:

- Hóa ra sự tình là như thế. Chính xác mà nói đây cũng không phải là lỗi của cô. Dù sao bọn người kia đều đã được nuông chiều từ nhỏ, tính tình có chút cao ngạo. Bất quá chuyện hôm nay lại có kết quả như vậy, sợ rằng bọn này cũng không dễ dàng bỏ qua đâu.

Bạch Thái lắc lắc đầu, thanh âm rất kiên quyết:

- Nhà của em mặc dù nghèo, nhưng người nghèo cũng không phải là dễ dàng bị ăn hiếp. Em không có gây chuyện, nhưng nếu kẻ nào cứ cố tình khi dễ em, em tuyệt cũng không để yên cho ăn hiếp đâu.

Hay cho một MM quật cường. Trần Tiêu cười cười:

- Cô có giỏi thì ngày mai đừng đi học nữa. Thôi được, chuyện này cứ để tôi lo cho. Dù sao đám đó có tiền có thế, nếu thực sự muốn chèn ép cô, một người con gái yếu đuối như cô cũng không làm lại được đâu.

Trần Tiêu suy nghĩ một chút, móc điện thoại cầm tay ra bấm số của Từ Nhất Phàm, Từ Nhị thiếu gia. Gã này không biết cả ngày nay đã chạy đi đâu, lúc này điện thoại cũng reo náo tiếng mới nghe bắt máy.

- Alô?

Từ đầu kia của điện thoại, nghe thanh âm Từ Nhị phảng phất có chút thờ dốt:

- Chuyện gì vậy Tiểu Ngũ ca ca? Từ trước giờ ít khi nào cậu chủ động gọi điện thoại kiếm ta a!

Khí tức của hắn không đều, phảng phất như mới vừa vận động kịch liệt xong.

Trần Tiêu nhú nhú mày:

- Cậu đừng nói là đang... Ta gọi điện hiện tại có quấy rầy chuyện tốt của cậu không vậy?

Từ Nhị cười mắng một tiếng:

- Cậu nghĩ ta thực sự là ngựa đực hay sao vậy? Tán gái cũng không phải là sở thích duy nhất của ta. Yên tâm đi, hiện tại cũng không có cô gái nào ở đây, cậu đừng nghĩ bậy. Gọi cho ta có chuyện gì?

Trần Tiêu cũng phì cười:

- Ta nghe hình như cậu đang thờ hồn hên lắm mà....

- Ta đang luyện tập.

Thanh âm Từ Nhị có chút thần bí.

- Được rồi, có chuyện gì thì nói nhanh đi.

Trần Tiêu lập tức tóm lược ngắn gọn mọi chuyện cho Từ Nhị, cuối cùng thẳng thắn nói ra ý muốn của hắn, nhờ Từ Nhị ra mặt dàn xếp chuyện này giúp mình.

Từ Nhị nghe xong, chỉ là cười to một tràng:

- Ah, hóa ra là cái tên Tiểu Mã kia. Không có vấn đề, tiểu tử kia mà nhìn thấy ta ngay cả thờ lớn cũng không dám. Yên tâm đi, chuyện này để ta xử lý giúp cậu một tay.

Dừng một chút, thanh âm Từ Nhị đột nhiên thay đổi, toát ra vẻ bi ối vốn có của hắn:

- Trước giờ Tiểu Ngưu ca ca chưa từng nhờ ta làm gì hết a! Lần này phá lệ chỉ vì một cô gái thôi sao? Lẽ nào đầu óc nguoi rớt cuộc cũng thông suốt rồi, sự trưởng thành chậm trễ của cậu rớt cuộc cũng tới rồi hả? Ha ha ha... Bất quá nữ sinh đi xe đạp kia, hôm qua lúc nhập học ta cũng từng nhìn qua rồi, đúng là có chút nhan sắc đó. Cũng khó trách sao Tiểu Ngưu ca ca của chúng ta rớt cuộc cũng động lòng trần.

Trần Tiêu hừ một tiếng:

- Ta đâu có đào hoa giống như cậu vậy chứ. Chỉ là gặp chuyện bất bình không thể nhắm mắt làm ngơ vậy thôi.

- Yên tâm đi, chuyện này ngày mai ta sẽ xử lý thỏa đáng giúp cậu cho.

Nói đến đây, bên kia đầu điện thoại chợt vang lên thanh âm giục giã gì đó, Từ Nhị lẹ làng hạ thấp thanh âm:

- Không nói với cậu nữa, ta còn có việc. Chào.

Lúc cúp máy, Trần Tiêu cũng có chút hiếu kỳ, Từ Nhị rớt cuộc đang làm gì mà thần bí như vậy?

Lúc hắn còn đang suy nghĩ, Bạch Thái MM đứng kế bên đã can can môi, nhìn Trần Tiêu đứng đó, ánh mắt có chút áy náy:

- Cảm ơn, cảm ơn anh nhiều!

Nàng ta nghe nội dung trao đổi giữa Trần Tiêu và Từ Nhị, cũng hiểu được hình như là đang giúp mình giải quyết rắc rối.

- Không cần cảm ơn tôi.

Trần Tiêu cắt điện thoại vào túi.

- Sau này cũng đừng có tùy tiện gọi người khác là Chồng nữa.

- Tại em hoảng sợ chứ bộ.

Gương mặt Bạch Thái ửng đỏ:

- Bọn họ dọa rằng sẽ rạch nát mặt em mà.

Rạch nát mặt cô sao? Hình như lúc ta nhìn thấy, người cầm dao là cô mới đúng mà. Trần Tiêu cười cười, nghĩ thầm.

- À... Anh ở chỗ nào? Xe của anh đâu?

Bạch Thái nhìn Trần Tiêu.

- Xe của tôi?

Trần Tiêu nhớ lại xe đạp của mình còn dựng ở cửa Ngân Hàng trong thành phố. Đã hai ngày nay, không biết còn đó hay đã bị trộm mất rồi nữa.

- Ở đây hình như cũng không có xe buýt, để em cho anh quá giang.

Bạch Thái thấp giọng nói:

- Như vậy ít ra anh cũng không phải đi bộ xa lắm.

Trải qua chuyện hôm nay, hai người coi như là quen biết nhau. Mặc dù Trần Tiêu thường ngày tính tình tương đối nội tâm, cũng không thích giao tiếp nhiều với mọi người. Bất quá cô bé tên Bạch Thái MM này lại không giống người thường. Lần đầu tiên trong Cơ Đức Học viện, hắn mới gặp được một người có gia cảnh giống như mình, một bạn học chạy xe đạp đến trường ở đây coi như là hiếm gặp.

Hai người dắt xe đạp ra khỏi bãi đỗ xe. Trên đường trở về, Trần Tiêu chạy xe chở Bạch Thái MM. Hai người vừa đi vừa trò chuyện không ít.

Trần Tiêu phát hiện, mình và Bạch Thái MM có cũng có không ít điểm tương đồng. Bởi vì toàn bộ gia sản trong nhà đã tập trung đầu tư vào học phí của học viện, cho nên tiền sinh hoạt hằng này nọ cũng phải ra ngoài làm thêm mới có. Bất quá, từ khi nàng gia nhập Cơ Đức học viện, bởi vì khoảng cách từ học viện ra thành phố cũng không gần cho lắm, nên việc làm thêm trước đây của nàng cũng không thể làm tiếp được. Vừa nói, thanh âm Bạch Thái MM tựa hồ còn có chút tiếc nuối.

- Làm thêm?

Trần Tiêu chợt nhớ ra:

- Thật ra tôi cũng biết một chỗ có thể làm thêm được, tiền lương cũng không tệ lắm.

Hắn nhớ lại là mình sắp phải trả lại việc bán hàng tại cửa hàng FastFood. Nơi này cách Cơ Đức Học viện cũng không xa lắm, công việc cũng không quá mức cực khổ, thu nhập cũng khá, hơn nữa hoàn cảnh trong quán FastFood cũng tương đối đơn giản, đồng nghiệp cũng dễ chịu. Sắp tới mình sắp xin nghỉ việc, vừa lúc có một chỗ trống. Huống chi, ông chủ ở đó mặc dù có chút gian hoạt một tí, nhưng cũng không phải là một người háo sắc, trước giờ chưa từng nghe nói quấy nhiễu các nhân viên nữ xinh đẹp trong cửa hàng.

Hắn nói qua với Bạch Thái về chuyện này, Bạch Thái lập tức vui vẻ hoan hô một tiếng, bất quá sau đó có chút do dự:

- Nhưng mà,... nếu em nhận việc này, vậy anh phải nghỉ sao? Làm vậy em ngại lắm.

- Cho dù cô không làm, tôi cũng xin nghỉ.

Trần Tiêu cười cười, thuận miệng giải thích lý do mình xin nghỉ là vì đã kiếm được chỗ khác tốt hơn, hơn nữa hắn không thích việc mình bị đem ra làm chiêu bài 'Hoàng tử bần cùng' cho tiệm FastFood kia. Bạch Thái ngồi sau xe đạp, vừa nghe vừa cười khanh khách, nhìn không được khi tưởng tượng ra cảnh Trần Tiêu mặc đồng phục của quán FastFood, bị một đám thiếu nữ xinh đẹp vây quanh sờ mó. Nàng cười đến mức ngồi không vững, trong lúc loạng choạng đã chụp lấy thất lưng của Trần Tiêu.

- Đó là do anh rất tuấn tú a.

Khi Bạch Thái nói mấy lời này, thanh âm có chút ngượng ngùng, khuôn mặt không khỏi đỏ lên một chút.

Trần Tiêu cũng không cảm thấy có gì khác thường, thân nhiên nói:

- Khuôn mặt thế nào cũng không phải tôi có khả năng quyết định mà.

Thanh âm Bạch Thái lúc này đã ôn nhu hơn trước nhiều, chần chờ một chút, thấp giọng nói"

- Trần Tiêu... Em nghe mọi người trong Học viện kể lại chuyện của anh... Sự thật đúng vậy hả? Trước đây anh cũng là thuộc thành phần giàu có đúng không?

Trần Tiêu trầm mặc không nói gì, Bạch Thái cho rằng hắn đang giận, vội vàng bổ sung thêm một câu:

- Xin lỗi, xin lỗi, em không nên hỏi như thế. Anh không muốn nói cũng không sao.

- Quả thật cũng không có gì.

Thanh âm Trần Tiêu cũng rất bình tĩnh. Nếu đổi lại mấy ngày trước, khi nghe người khác đề cập đến vấn đề này, hắn tuyệt đối sẽ làm mặt lạnh không trả lời. Thế nhưng, trải qua mấy ngày gặp tao ngộ, Trần Tiêu sớm đã hiểu rõ những bí mật trước đây của cha mẹ mình. Những oán hận ẩn sâu trong lòng trước đây, lúc này đã sớm biến mất không còn. Những khúc mắc đã được mở ra, sự bức bối trong lòng tự nhiên cũng được thả lỏng rất nhiều. Hắn suy nghĩ một chút rồi mới mở miệng:

- Cũng không phải chuyện gì khó nói, hai năm trước cha mẹ tôi gặp phải tai nạn, cùng lúc qua đời. Mất đi nguồn trợ cấp kinh tế, nên tôi mới trở thành

như bây giờ.

- Haizzz.

Bạch Thái MM thở dài, trong lúc vô ý thức hai tay đang ôm eo Trần Tiêu cũng nắm chắc hơn một chút, thanh âm cũng nhẹ nhàng hơn vài phần:

- Kỳ thật anh cũng rất giỏi rồi. Nếu đổi lại là em, sợ rằng căn bản không thể nào kiên trì được đến bây giờ.

Trần Tiêu cũng không biết vì sao hôm nay gặp phải Bạch Thái MM này, hẳn lại có thể nói chuyện hợp đến như vậy. Có lẽ bởi vì rớt cuộc trong Cơ Đức Học viện cũng có thể gặp được một 'Học sinh không phải nhà giàu' đồng cảnh ngộ như hắn.

Hai người rất nhanh cũng đã tới được quán FastFood. Trần Tiêu dắt theo Bạch MM đi tìm được ông chủ quán. Đầu tiên hắn uyển chuyển đưa ra ý xin thôi việc. Ông chủ này mặc dù bình thường có chút giảo hoạt, nhưng dù sao cũng là một người tốt. Chỉ là nếu Trần Tiêu nghỉ, hẳn sẽ mất hẳn một chiều bài thu hút nữ khách hàng, nên cố tình khuyên nhủ, muốn giữ Trần Tiêu lại. Nhưng lập trường Trần Tiêu kiên định, nói thế nào cũng xin nghỉ.

Thậm chí lúc tính toán lại tiền lương, ông ta lại còn tăng thêm cho Trần Tiêu nửa tháng lương nữa, xem như là trợ cấp thôi việc. Chuyện này cũng khiến Trần Tiêu có chút thấy áy náy, bởi vì hẳn trước giờ vẫn thầm chửi sau lưng ông ta, nói ông ta là gian thương, đem mình ra làm chiều bài sống cho tiệm ăn.

Sau đó Trần Tiêu rất khách khí giới thiệu Bạch Thái MM cho ông chủ. Ông ta suy nghĩ một chút, lại hỏi Bạch Thái vài câu, rớt cuộc cũng đáp ứng việc mượn Bạch Thái vào làm thế chỗ cho Trần Tiêu.

Thứ nhất, Bạch Thái trước kia cũng đã từng làm thuê trong quán ăn, coi như là đã có kinh nghiệm. Thứ hai, Bạch Thái nói thế nào cũng là một mỹ nữ. Có nhân viên nữ xinh đẹp như vậy bán hàng, cũng có thể hấp dẫn không ít nam khách hàng đến ăn. Thứ ba, Bạch Thái MM là do Trần Tiêu giới thiệu, như vậy coi như là biết rõ lai lịch, so với thông báo tuyển dụng nhân viên bên ngoài, mượn vào một người hoàn toàn xa lạ thì cũng an tâm hơn một chút.

Hơn nữa, nàng ta còn là học sinh mỹ nhân của trường học quý tộc Cơ Đức Học viện a. Mặc dù nàng ta chạy xe đạp đi làm công... nhưng mà nếu hạ cái biển vàng 'Hoàng tử bản cùng' xuống, như vậy, hoàn toàn có thể biến nàng thành một cái chiều bài biển vàng mới 'Công chúa bản cùng' cơ mà... Nói không chừng, càng có thể thu hút thêm nhiều khác hàng mới nữa thì sao...

Trần Tiêu cũng biết rõ, chuyện về 'Hoàng tử bản cùng' của mình kia, chính là do ông chủ quán này cố tình loan tin ra a!

Hiện tại, nhìn ánh mắt không ngừng chớp động kia của ông chủ quán, lại còn bộ dáng lén lút tươi cười của ông ta,.. Trần Tiêu đã biết, chín phần là lòng tham của gã 'Gian thương' kia đang nổi lên rồi.

Nhìn thoáng qua vẻ mặt ngây thơ vô tội của Bạch Thái MM, Trần Tiêu thở dài... Hẳn là không tới một tuần, nàng ta sẽ biến thành chiều bài câu khách mới của quán FastFood này rồi...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Không Thích Đùng Vào.

Vừa ra khỏi phòng làm việc của giám đốc Trần Tiêu liền nhìn thấy cô bé đồng nghiệp đáng yêu đang đứng cửa, nàng nhẹ nhàng cắn môi. Đôi mắt kia vốn dĩ khá ái mê hồn nhưng lại thoáng ẩn một tia thất thần mất mát, đang sâu kín nhìn hắn.

“Trần Tiêu, anh thật sự phải đi sao?” Thanh âm của cô bé có chút thương cảm.

Trần Tiêu ho khan một tiếng, nghiêng đầu né tránh ánh mắt của đối phương, miễn cưỡng cười nói: “Đúng vậy, anh đã tìm được một công việc mới, khoảng cách tới nhà cũng gần hơn và cũng nhân nhả hơn 1 chút.”

Cô bé đồng nghiệp khá ái đành miễn cưỡng nở một nụ cười nói: “Như vậy sau này cho dù mọi người không phải là đồng sự cũng phải liên lạc với nhau nhiều đó, không phải tình đồng nghiệp thì cũng là tình bằng hữu a. Đừng quên anh còn nợ em một món quà sinh nhật đó nha.”

Nhớ tới hồi sinh nhật mình, nàng đã tặng mình 1 chiếc MP4, Trần Tiêu hiển nhiên biết rõ tâm tư của nàng, suy nghĩ một lát hắn nhanh chóng chép ra một dãy số nói: “Đây là số điện thoại của anh, đến lúc đó em nhất định phải mời anh đó nhé.”

Lấy được số điện thoại nữ nhân viên đáng yêu mới vui vẻ tươi cười một chút, cẩn thận cất đi, rồi hỏi một câu: “Trần Tiêu, chúng ta là đồng sự đã hơn 2 tháng rồi mà anh còn chưa biết tên em a?”

Trần Tiêu có chút ngượng ngùng—từ trước tới nay tính tình của hắn vốn có chút lạnh lùng, không thích cùng người khác nói chuyện, nên cũng không để ý tên nàng là gì, giờ cảm thấy có chút áy náy: “Anh chỉ biết tất cả mọi người gọi em là Tiểu Nặc.....nên anh cũng gọi theo, cho tới bây giờ cũng không hỏi qua tên em, thật sự là thất lễ quá.”

“Em họ Diệp, Diệp Tiểu Nặc” Tiểu Nặc cười ngọt ngào 2 gò má như 2 quả lê: “Sau này đừng gọi em là Tiểu Nặc nữa, bạn bè của em đều gọi em là Diệp Từ.”

“Được, sau này anh sẽ gọi em là Diệp Từ” Trần Tiêu trịnh trọng gật đầu.

Hai mắt Hiệp Tiểu Nặc lúc này mới sáng lên, nàng giờ bàn tay đang giấu ở sau lưng ra, trên bàn tay mảnh khảnh đang cầm một túi nhỏ. Hạ thấp giọng nói: “Cầm lấy đi, em biết anh mỗi lần tới đây làm việc đều ko ăn cơm, 2 chiếc bánh hamburger này cho anh, coi như là em mời anh đi.”

Nói xong trực tiếp nhét vào tay Trần Tiêu, rồi mới xoay người bỏ chạy vào sau quầy.

Bạch Thái MM đã được nhận vào làm, nên ở lại làm việc luôn. Trần Tiêu một mình rời khỏi quán fast-food trong tay cầm chiếc bánh hamburger nóng hổi, trong lòng không khỏi có chút cảm động.

Thấy thời gian vẫn còn sớm, Trần Tiêu quyết định đi ngân hàng một chút để lấy chiếc xe đạp của mình trở về.

Đang định đi đến trạm tàu điện, điện thoại trong túi tiền đột nhiên vang lên. Hắn cầm lên vừa nhìn...

Àn?

Số này chính hắn biết rõ, trước đây Hắc Tam đưa số điện thoại kia cho mình mà. Tối qua mình cũng đã gọi cho số này, kết quả đối phương lại không kiên nhẫn mà cúp máy.

“Ngài hảo.” Trần Tiêu nghe máy, thanh âm lập tức trở lên lạnh lùng.

“Trần Tiêu?” Đối phương vẫn là ông già tối hôm qua, giọng nói khàn khàn, vẫn không nóng không lạnh như vậy nói: “Mặc kệ người bây giờ đang làm gì, cho người nửa tiếng, lập tức phải có mặt ở chỗ ta.”

“Bây giờ?” Trần Tiêu cau mày, giọng nói của đối phương không hề khách khí, thậm chí còn giống như ra lệnh, làm cho người ta nghe xong rất không thoải mái, Trần Tiêu có chút không hài lòng: “Ông tối qua không phải nói là có thể tới đó trong vòng một tuần sao?”

“Bớt nói nhảm đi.” Thanh âm đối phương so với Trần Tiêu lại càng không kiên nhẫn:

“Gọi người đến thì người đến. Ta bây giờ có việc gấp cần người !cho người nửa tiếng lập tức đến chỗ của ta! Tiền lương 3 nghìn, mỗi ngày bao ăn 2 bữa cơm.”

Nói xong cũng không chờ Trần Tiêu trả lời lại, ‘Ba’ một tiếng, lại cúp máy rồi.

Trần Tiêu cũng có chút tức giận.

- Kháo! Ta thêm vào?

Nhưng mà.... tiền lương 3 nghìn bao ăn 2 bữa cơm...Đối với việc đi làm công mà nói đãi ngộ như vậy thật sự rất tốt a!

Huống chi Trần tiêu 2 ngày nay lại trong tình trạng ‘viêm màng túi’, trong nhà lại có nhiều hơn 1 miệng ăn..

Khẽ cắn môi, vì chén cơm, nhin !!

Địa chỉ chỗ đó là gần thành phố khu Tây Nam K.

Thành phố K mặc dù là thành phố lớn, mấy năm nay ngành nhà đất phát triển cực nóng khiến cho giá cả nhà đất ở thành phố K đều tăng cao, khắp nơi đều là các khu phố mới mở. Nhưng riêng khu Tây Nam này giá cả nhà đất lại thùy chung không tăng lên.

Bởi vì cách đây vài năm khu Tây Nam thành phố K của là 1 khu công nghiệp, mấy nhà xưởng lớn ở bán địa cũng đều nằm ở khu này. Mấy năm nay chịu ảnh hưởng của ngành nhà đất phát triển, phần lớn các nhà xưởng cũng được dời đi chỗ khác. Khu Tây Nam này lại trải qua không ít lần khai phá, mấy năm trước báo chí, TV thường xuyên lăng xê là “Tân Thành Khu” nhưng vẫn không thể thay đổi được hoàn cảnh. Doanh nhân đến khai phá hết nhóm này đến nhóm khác, cái gì thương nghiệp khu, xã khu vân vân...chuẩn bị rất nhiều nhưng vẫn không thể tập trung được nhân khí.

Đơn giản là thành phố K mọi người đều biết rõ, địa phương kia trước là khu công nghiệp, mặc dù sau này các nhà xưởng cũng chuyển đi nhưng có trời mới biết chỗ đất đó có bị ô nhiễm công nghiệp không, mặc dù chính phủ nhiều lần đứng ra bác bỏ tin đồn, cam đoan chỗ đất đó không tồn tại vấn đề ô nhiễm...nhưng đầu năm nay liên tiếp có nhiều tin tức nói rằng chẳng có người nào thêm tin những lời nói đó.

Cho nên Khu Tây Nam này sớm trở thành nơi nổi tiếng lạnh lẽo của thành phố K...Các tòa lâu mới mặc dù mọc lên như nấm sau mưa, nhưng vẫn lạnh lẽo u ám như cũ, chỉ vừa đến lúc chập tối là hầu hết các nhà đều trở thành một mảng tối đen, chỉ thỉnh thoảng mới có vài hộ gia đình có ngọn đèn le lói.

Nơi này giá tiền nhà mới đã thấp lại càng giảm, nếu so với tiện nghi của căn nhà nội thành thì chỉ bằng 3 phần nhưng vẫn như cũ ít người hỏi thăm. Thành phố K còn lưu truyền một câu chệ cười, nếu như người nào mới học lái xe, buổi tối cứ việc chạy tới khu tây nam mà luyện tập - khi lái người cứ việc ‘thả phanh’ mà đi, tuyệt đối không phải lo lắng đụng vào người, bởi vì tối buổi tối, cho dù anh có ném lựu đạn trên đường, nó có nổ to thế nào cũng không có ai tới.

Lúc này Trần Tiêu đang từ nội thành tới, trong xe điện đều yên ắng vắng lặng, nhìn ra khỏi trạm xe nhìn 4 phía quá 2 phút mà trên đường cũng không có lấy 1 chiếc xe nào chạy qua.

Địa chỉ trong tay cũng không phải khó tìm Trần Tiêu đi bộ khoảng 15 phút đã tới nơi cần tới.

Rất dễ nhận thấy nơi này chính là cái đuôi cũ nát của “Thương nghiệp khu”, năm đó công ty nhà đất đã xây dựng lên chỗ này, báo chí lại tăng bốc lên tận trời muốn tạo thành khu buôn bán khổng lồ, nhưng về sau cũng không thấy làm ăn được gì nữa. Xung quanh toàn là những tòa lầu rất đẹp, nhưng kì thật không hề có một chút nhân khí. Bây giờ mặt trời còn chưa xuống núi, nhưng cũng đã yên ắng lạnh ngắt rồi.

Chỗ này đúng là nơi: “Bộ hành thương nghiệp nhai” Đáng tiếc 1 ngã tư to như vậy, suốt bảy, tám trăm thước Trần Tiêu liếc mắt nhìn cơ hồ không thấy mua bán gì, hay cửa hàng nào cả. Đại đa số cửa hàng đều trống rỗng. Một không khí vắng lặng tiêu điều!

Đi được nửa con phố Trần Tiêu chỉ thấy có 2 cửa hàng còn mở cửa buôn bán. Một nhà là cửa hàng rượu vang, cửa hàng còn lại là cửa tiệm xì gà... Điều này làm cho Trần Tiêu có chút buồn cười. Loại địa phương này, ai sẽ là người mua những thứ đồ xa xỉ như rượu vang và xì gà?

Càng làm cho Trần Tiêu kinh ngạc chính là ở gần đầu phố còn có 1 tiệm sửa xe ô tô— mở cửa hàng sửa xe ở khu phố đi bộ ? Xem ra cửa hàng này là để phục vụ cho những kẻ điên rồ tới sửa a!

(Hong Thất tới nơi này chứ ai)

Lúc Trần Tiêu đi ngang qua nhìn thấy nhà xe đó còn đang buôn bán, một người mặc quần áo lao động , trên người dính đầy dầu mỡ màu đen nhơ bẩn trong tay còn cầm 1 cái kim ánh mắt tò mò nhìn Trần Tiêu đi qua trước cửa, trên khoé miệng phảng phất mang theo một nụ cười cổ quái.

Trần Tiêu đi tới cuối phố, rốt cục cũng tìm được địa chỉ đó.

Nơi này là một quán cà phê sao? Chỉ liếc mắt nhìn bảng hiệu khiến Trần Tiêu cả kinh: Nhật Ba Khắc.(Japan Barker)

Àn ..Chẳng lẽ chủ quán này có cừu oán với “Tinh Ba Khắc”?(starbuck) (1)

Nhưng mà ... quán cà phê này sinh ý cũng đã thâm đậm tới cực điểm rồi. Nếu như dựa theo lẽ thường, một cửa hàng mà sinh ý thảm như vậy chắc chắn ngày đóng cửa đã không xa rồi.

Nhưng quán cà phê này trên cửa lại còn treo một bộ liên đối.

Câu liên đối của quán cà phê này cũng không chuẩn gì, càng khiến mọi người tức phẫn chính là nội dung của câu liên đối đó!

Thượng liên : Cà phê uống dưới hai trăm, xin mời đi quán khác!

Hạ liên: Mỹ nữ đến chủ quán mời, không phải trả tiền!

Hoành phi : Không thích đừng tới!

Trần Tiêu:“.....”

Nhìn liên đối kiều ngạo, Trần Tiêu ngẩn ngơ 1 lát rồi thở dài, nhẹ nhàng đẩy cửa vào.

Tiếng chuông gió phát ra leng keng, Trần Tiêu bước vào trong ngôi nhà lạnh lẽo, đưa mắt nhìn, 1 quán cà phê to như vậy mà không có 1 bàn khách nhân.

Ở sau quầy, có một lão đầu mặc một bộ áo somi màu hoa, trong miệng còn ngậm 1 chiếc tẩu thuốc, tóc bạc trắng, trong tay cầm 1 quyển sách đóng chỉ, đang híp mắt say sưa.

Trần Tiêu đi tới trước mặt ông, đứng 5 giây đồng hồ mà ông già cũng không phát hiện ra trước mặt mình có người. Đôi mắt híp híp của lão lại ẩn dấu quang chớp động, phảng phất như là đang mê mê mẩn mẩn.

Trần Tiêu không nhịn được nhìn lên quyển sách đó, nhìn không thấy tên sách chỉ thấy đã đến đoạn có nội dung:

“....Vương bà cười nói : “Tây Môn đại quan, người có con mắt thật tinh tường a, tiểu nương tử trước khi gả đi họ Phan tên Kim Liên, vốn xuất thân từ gia đình giàu có nhưng lại bạc mệnh gả cho Võ Đại kia..””

Trần Tiêu không nhịn được cười khách khí mở miệng chào hỏi:”Lão gia tử đang xem Thủy Hử à?”

Ông già lúc này mới ngẩng đầu lên dường như cũng mới nhìn thấy Trần Tiêu, về mặt chính khí liễm liệt cười ngạo nghễ thốt lên 3 chữ:

"Kim Bình Mai" (ôi, già mà còn xưng T.T)

Trần Tiêu : "..."

(1) Starbuck: là công ty chuyên về đồ uống cà phê lớn nhất thế giới đặt trụ sở ở Seattle , Washington , Hoa Kỳ .

Starbuck đã có mặt ở hầu hết các nước ĐNA nhưng chưa có mặt ở VN

Bạn đang đọc truyện *Thiên Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Phỏng Vấn Làm Thêm

Đứng gần quan sát lão gia hỏa này, Trần Tiêu phát hiện ra, ông ta và những người cao tuổi bình thường cũng không giống nhau. Da thịt ông ta nhìn qua cũng chắc chắn hơn một chút, màu da cũng không âm đậm giống như những người già cả khác, mà có một màu đồng sáng bóng.

Trên khuôn mặt lại mang theo vài phần sắc mặt khó chịu, tựa như là người ta đang thiếu nợ hần mấy trăm vạn vậy.

Trần Tiêu lúc này mới phát hiện, thanh âm của lão nhân này chính là thanh âm mà hai lần trước hắn từng nghe qua trong điện thoại. Lão gia hỏa này hình như tính tình cổ quái, sau khi lạnh lùng trả lời một câu, đã tiếp tục cúi đầu đọc tiếp, không hề để ý là có người đang đứng đối diện mình. Sau khi đọc xong một chương, lúc này lão mới cẩn thận lấy từ trong túi ra một thanh đánh dấu trang mỏng làm bằng ngà, điêu khắc hoa mỹ, đánh dấu lại trang mình vừa đọc xong. Lúc này lão mới đóng quyển sách lại, ngẩng đầu lên, liếc nhìn Trần Tiêu.

- Ngươi là Trần Tiêu?

Lão nhân hừ một tiếng, thanh âm khô khốc, nhưng cũng không hề che giấu sự bất mãn của mình:

- Hầy, chỉ là một thằng nhóc con hư đốn nữa mà thôi. Tổ chức lẽ nào lại coi ta như bảo mẫu sao? Người nào cũng quăng hết qua cho ta.

Tuy rằng lão nói rất không nể nang gì, thế nhưng Trần Tiêu cũng không có tức giận, lão nhân này tóc đã bạc trắng, luận về tuổi tác làm ông nội hắn cũng còn thừa, bị lão gọi là 'thằng nhóc con hư đốn' cũng không đến nỗi mất mặt.

Một già một trẻ hai người cứ mở to mắt nhìn chăm chăm nhau một hồi lâu. Ánh mắt của lão nhân càng ngày càng to ra, tựa hồ như muốn xem xem Trần Tiêu sẽ bị ánh mắt mình dọa ra sao vậy. Thế nhưng, lão nhìn chăm chăm Trần Tiêu một hồi lâu, nhưng ánh mắt Trần Tiêu không hề có chút nào ý tứ tránh né hay chịu thua.

- Hầy, thằng nhóc, xem ra ngươi cũng là một đứa tính tình quật cường.

Thanh âm lão nhân thoáng hòa hoãn hơn một chút:

- Được rồi, kiếm một chỗ ngồi xuống đi.

Vừa nói, lão vừa chỉ tay về phía mấy cái bàn.

Trần Tiêu cũng không từ chối, trực tiếp đi lại cái bàn gần nhất, kéo ghế ra ngồi xuống.

Lão nhân kia lấy ra từ dưới quầy rượu hai cốc bia, đi tới ngồi xuống trước mặt Trần Tiêu. Ông ta mặc một cái áo somi hoa lệ, nhưng thân hình lại vừa cao vừa gầy như một cây sậy vậy, làm cho cái áo somi rộng thùng thình, nhìn qua tựa hồ như đang bị gió thổi lật phất vậy.

- Uống đi, đừng khách sáo.

Lão nhân đưa một cốc bia cho Trần Tiêu:

- Khi ta đang nói chuyện rất ghét người khác cắt ngang. Nếu như ngươi có gì muốn hỏi, đều nhịn lại hết cho ta. Thời gian của lão nhân gia ta rất quý giá, sau khi ta nói xong, cho phép ngươi hỏi thì ngươi mới được phép hỏi, hiểu chưa?

Trần Tiêu nhấp một ngụm bia, gật gật đầu. Tuy rằng nơi này tràn đầy cổ quái, lão nhân này nhìn thế nào cũng không giống như người bình thường. Nhưng mà, nếu nơi này đã là cứ điểm của tổ chức 'Phục Vụ Xã', Trần Tiêu cũng đã sớm chuẩn bị tư tưởng rồi.

- Ta họ Ngã, Ngã Đức Hoa.

Lão nhân tự giới thiệu tên mình.

- Edward?

Trần Tiêu nhin không được hỏi một câu.

Cốp!!!

Chỉ thấy lão nhân ngồi trên ghế trước mặt khẽ búng ngón tay một cái, Trần Tiêu vừa mới hỏi xong một câu ngắn ngủi, đã cảm giác được trước trán mình bị gõ một cái đau điếng! Trước mắt nhất thời sao bay tứ tung, sờ sờ lại trán mình, đã có thêm một cục u to đùng!

Nhìn lại Trần Tiêu thấy đầu ngón tay của lão nhân còn cách xa như vậy, nhưng cảm giác đau đớn truyền đến từ trên trán mình lại rõ ràng không phải giả.

Ặc! Đàn Chi Thần Công????

Trần Tiêu nhìn không được trọn tròn hai con mắt, nhìn chăm chăm vào mười đầu ngón tay thô chắc của lão nhân trước mặt.

- Ta đã nói khi ta nói chuyện rất ghét người khác chồ mồm vào mà! Thanh niên thời nay trí nhớ kém như thế sao?

Sắc mặt lão nhân âm trầm:

- Còn nữa, tên ta không phải Edward! Mà là Ngã Đức Hoa! Ngã trong cây cỏ ngã rạp, Đức trong phẩm đức, Hoa trong Trung Hoa! Nhớ cho kỹ. Lần sau mà còn nói nhầm tên ta, cẩn thận ta gõ hết răng của ngươi ra đó.

Khi lão nhân nói, trong giọng nói rõ ràng mang theo vài phần chán chường cùng với khó chịu, hơn nữa nhãn thần tràn đầy cảm giác ngạo mạn cùng kiêu ngạo, hình như lão cho rằng mình ngồi đây nói chuyện với Trần Tiêu cũng là đã nể mặt đối phương đủ lắm rồi.

Trần Tiêu tuy rằng bị cốc rất đau, nhưng khi nghĩ đến thân phận cùng với tuổi tác của đối phương, hấn vẫn nhin xuống.

- Chuyện của ngươi, tên tiểu vương bát đần Lôi Hồ kia đã nói cho ta biết rồi. Tuy rằng ta rất ghét làm thứ công việc giống như bảo mẫu này, nhưng dù sao ta cũng là nhân viên đã về hưu của tổ chức, những gì tổ chức phân công xuống, ta cũng không thể nào mặc kệ được... Vì vậy, nhóc con nhà ngươi xem như là may mắn đi! Hay, tính tình của lão nhân gia ta cũng không tốt lắm, sau này ngươi ở cạnh ta nhất định sẽ nếm mùi đau khổ rồi.

Trần Tiêu nhú mày, ánh mắt có chút nghi hoặc. Ngã Đức Hoa nhìn ra hấn có điều muốn nói, lúc này mới phát phát tay:

- Muốn hỏi gì thì hỏi đi!

- Lôi Hồ đã từng hứa với ta, ta chỉ tới đây để làm thêm, hoàn toàn không quan hệ gì với tổ chức của các ông! Ta chính là một người bình thường đi làm thêm thôi! Nếu như muốn ta tham gia vào tổ chức của các ông, chuyện đó xin lỗi ta không làm được.

- Ha ha!

Lão nhân Ngã Đức Hoa trái lại bật cười, híp mắt ngó Trần Tiêu:

- Ngươi cho rằng mình có giá lắm hả? Yên tâm đi nhóc con, hãy, tổ chức của chúng ta, biết bao nhiêu người khóc lóc van xin còn không được cho vào. Tên hỗn đần Lôi Hồ kia xem trọng ngươi, lão nhân gia ta cũng không xem ngươi là bảo bối gì đâu.

- Vậy là được rồi.

Trần Tiêu thờ phào nhẹ nhõm.

- Công việc làm thêm của ta là cái gì?

- Chính là ở đây.

Lão nhân rất có khí thế khoát tay nói:

- Đây là một quán cà phê. Ngươi phụ trách giúp ta quản lý ở đây. Vốn là ta cũng không định gọi ngươi đến sớm như vậy, nhưng mà ta bỗng nhiên có việc phải đi trong mấy ngày, bởi vậy bắt buộc dĩ mới gọi ngươi đến làm.

Vừa nói, lão vừa liếc mắt nhìn Trần Tiêu, trong ánh mắt có chút không quá yên tâm:

- Ngươi chỉ là một thằng nhóc tuổi chẳng được bao nhiêu, cũng không biết ngươi có làm nổi được mấy việc này hay không?

Trần Tiêu suy nghĩ một chút:

- Ta từng làm qua trong nhà hàng, trong tiệm fastfood, quán cà phê ta cũng từng làm qua, ta cũng biết pha cà phê.

Sau đó hắn cố tình liếc nhìn vào khoảng không vắng vẻ của quán, không khỏi cười cười:

- Hơn nữa, ta nghĩ rằng công việc ở đây cũng không quá mức bận rộn đâu nhì.

- Hay, đừng đắc ý quá sớm, người cho rằng đơn giản như thế sao?

Lão nhân Ngã Đức Hoa lắc đầu cười nhạt, sau đó ho khan một tiếng:

- Lương bổng thế này, mỗi tháng ba ngàn, bao cơm ăn ngày hai bữa. Những lúc ta không có ở đây, thu ngân, phục vụ, nấu nướng... toàn bộ do một mình người đảm nhiệm. Nói đơn giản, chuyện gì cũng một mình người làm hết.

- Uhm, nếu như khách hàng cũng không nhiều quá, một mình ta cũng làm nổi mà.

Trần Tiêu gật gật đầu:

- Ta sẽ cố gắng hết sức.

- Đừng nói trước tự tin như vậy. Ở đây khách hàng bình thường cũng không nhiều lắm, những người tới đây đều là những khách hàng quen cao tuổi cả. Những lão khách hàng này đều là những tên phiền phức, người cần phải cẩn thận hầu hạ tốt một chút, ngàn vạn lần không được chọc giận bọn họ. Bằng không, tính tình bọn họ không tốt lắm, người cho dù không chết, nhưng cũng phải chịu khổ không ít đâu.

Vừa nói, lão nhân đã đứng lên:

- Lôi Hồ chắc là cũng đã nói qua với người, nơi này của ta, chính là nơi mà tổ chức sắp xếp cho các thành viên đã nghỉ hưu sống. Quán của ta có rất nhiều khách hành lớn tuổi, đều là các nhân viên trước đây của Phục Vụ Xã. Cơ bản có thể nói bọn họ đều không phải là người bình thường... Mọi chuyện từ từ người sẽ biết mà thôi.

Xoảng... Lão nhân đột nhiên vung tay, một chùm chìa khóa đã rơi xuống trước mặt Trần Tiêu.

- Cửa quán, cửa nhà kho, tủ quầy thu ngân, phía sau còn có một tủ sắt đựng tiền nhỏ nữa,... chìa khóa của mấy cái cửa đó đều ở đây cả. Ta cũng lười chỉ chỗ cho người, sau này người tự mình tìm hiểu đi.

Lão nhân ho khẽ mấy cái, hơi lo lắng nói:

- Ta ra ngoài chắc cũng không lâu lắm đâu, nhưng cũng chưa biết trước được. À, trong tủ sắt đựng tiền sau quầy có tiền đó, tới ngày phát lương mà ta còn chưa trở về, người cứ việc mở tủ mà lấy tiền lương luôn đi.

Trần Tiêu nhìn chằm chằm vào lão nhân kia, vẻ mặt quái dị..

Ngay cả chìa khóa tủ bảo hiểm cũng đưa luôn cho ta? Ở đâu ra ông chủ tin tưởng nhân viên đến mức đó?

- À, có một điều ta phải nhắc người trước. Quán cà phê của ta, ngày bình thường người có thể không cần phải mở cửa buôn bán. Ban ngày khi người đi học cũng không cần phải mở cửa. Nhưng ta chỉ có một yêu cầu duy nhất, đó là bốn buổi tối cuối tuần nhất định phải mở cửa cho ta. Cho dù cả đêm cũng chỉ có duy nhất một khách hàng, người cũng phải mở cửa đến mười hai giờ đêm, một phút đồng hồ cũng không được thiếu! Hiểu chưa? Chỉ cần người làm được chuyện này, như vậy mấy ngày còn lại trong tuần, người muốn làm gì thì làm, ta không quan tâm.

Trần Tiêu nhìn không được ngán cả người ra.

Trên đời có thứ công việc như vậy sao? Cả tuần chỉ cần làm đúng một buổi tối cuối tuần là đủ? Cuối tháng lại có thể lãnh lương ba ngàn tệ?

- Yên tâm đi, những việc người làm chỉ là những công việc bình thường thôi. Bưng trà, châm nước, pha cà phê, thu tiền khách. Ta cũng không giao cho người những nhiệm vụ gì đặc biệt đâu. Hơn nữa, cho dù giao cho người, người cũng không có bản lĩnh đó!

Lão nhân nói xong, nhìn thoáng qua cái đồng hồ treo trên tường, nhú nhú mày:

- Cũng trễ rồi, ta phải đi thôi. Nhớ kỹ những gì ta đã nói. Bình thường khi trông tiệm, nếu như có buồn chán, đóng sách ta để dưới quầy đó, người có thể tùy tiện lấy xem, nhưng mà cẩn thận đừng làm mất quyển nào của ta. Toàn là hàng hiếm có sưu tầm lâu năm không đó.

Nói xong lão nhân tự nhiên đứng lên, tự nhiên đi ra cửa.

Trần Tiêu sững sốt một chút. Hắn làm công đã nhiều, hoàn toàn chưa thấy nơi nào phỏng vấn nhân viên lại dễ dãi thiếu trách nhiệm đến như vậy!

- Xin đợi một chút.

Trần Tiêu nhìn không được gọi to một tiếng.

- Còn chuyện gì nữa?

Lão già Ngã Đức Hoa xoay người lại, bộ dáng đã gần như chịu hết nổi:

- Ta nói như vậy còn chưa rõ ràng hay sao? Công việc đơn giản như vậy, ngay cả một thằng ngốc cũng có thể làm được, ngươi còn cái gì không hiểu nữa hả?

- Là... là như vậy...

Trần Tiêu suy nghĩ một chút:

- Hai hàng chữ treo trước cửa quán...

Sắc mặt Trần Tiêu có chút không tin nổi:

- Lẽ nào... nếu như có mỹ nữ tới, thật sự là không thu tiền sao?

- Chuyện đó đương nhiên!

Ánh mắt lão nhân sáng lên, nhất thời ưỡn ngực, ngang nhiên nói:

- Đây chính là chiêu bài của lão nhân gia ta mà! Ngươi cũng nhớ kỹ! Nếu như có mỹ nữ đến đây ăn uống, ngươi nhất định không được lấy tiền đó!

Trần Tiêu bất đắc dĩ gật gật đầu, nhưng trong lòng thầm nghĩ: Mỹ nữ? Ta ngay cả một con chó cái cũng không thấy đâu nữa! Ở khu cái đuôi thương nghiệp như thế này, đứng cách bờ vực phá sản chỉ có nửa bước chân, ở đâu ra mỹ nữ nào đến đây uống cả phê cơ chứ?

Đáng tiếc, Trần Tiêu đã quên mất là, những lời này hắn nói hiện tại là quá sớm, cũng quá võ đoán. Trên thực tế, hắn hẳn là quên mất một điều, từ khi biết đến những người của Phục Vụ Xã, đối với việc hành xử của mấy người Phục Vụ Xã, tuyệt không bao giờ dùng những kiến thức thông thường mà phán đoán được.

-----oOo-----

Bạn đang đọc truyện *Thiên Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Họa Quốc Ương Dân

Lão nhân dường như có việc gì đó rất gấp, nói xong liền vội vã bỏ đi.

"Ta thật sự không phải là người chịu trách nhiệm ở đây a." Trần Tiêu quay đầu nhìn tiệm cà phê to như vậy, lúc này chỉ còn lại một người. Từ lúc bắt đầu nhận làm việc mới được một phút đồng hồ, vậy mà lão đầu Ngã Đức Hoa đã đem cái cửa hàng lớn như vậy cấp cho mình a.

"Những người trong Phục Vụ Xã, quả nhiên không có ai là người bình thường." Trần Tiêu lẩm bẩm hai câu, hắn cảm chìm chìa khóa do lão đầu để lại, đầu tiên là đi khắp tiệm cà phê nhìn qua một lần.

Tiệm cà phê có một phòng bếp, trên lầu hai còn có hai gian phòng. Trần Tiêu tìm thấy kết sắt trong một căn phòng làm việc, hắn do dự một chút, dưới sự thúc giục của lòng hiếu kỳ không nhịn được đã mở kết sắt ra (nói là kết sắt, nhưng kỳ thực là một ngăn tủ bằng sắt được khóa lại bằng một chiếc khóa rất to)-- dù sao lão nhân cũng đã đem chìa khóa đưa giao cho mình, coi như là giao cho mình bảo quản, mình có nhìn một cái chắc cũng không có sao a. Trần Tiêu tự an ủi chính mình.

Nhưng khi mở kết sắt ra. . . Hắn ngây dại!

Trong 3 ngăn tủ, hoàn toàn là một khoảng quang mang lóng lánh! ! !

Ngay cả gia cảnh của Trần Tiêu khi còn nhỏ cũng được coi là giàu có, thế nhưng lúc này thấy những thứ trước mắt, cũng không khỏi ngây dại!!

Trong tầng thứ nhất, được xếp đặt từng khối từng khối vàng nguyên chất chính tề! Trần Tiêu còn tưởng mình nhìn nhầm, liền cầm một khối lên đánh giá tỉ mỉ một chút, cuối cùng hắn kết luận. . . tầng này đích thực toàn là vàng ròng nguyên chất! mỗi một khối có trọng lượng chừng 1kg, tầng thứ nhất có

khoảng 100 khối được sắp xếp bên trong.

Đó chính là: 100 kg vàng ròng?!

Tầng thứ hai, có chừng 7,8 vật trông như chiếc hộp đựng com rất lớn được làm bằng nhôm, rất cũ nát, nhìn qua mặt ngoài những chiếc hộp bằng nhôm này đều đã bị oxy hóa biến thành màu đen. Trần Tiêu tiện tay cầm lấy một hộp, nhưng cảm thấy nặng trĩu, hần thử lung lay hai cái, phát thì thấy phát ra âm thanh lạch cạch, bên trong không biết đang cất giấu vật gì đây?

Đến khi hần mở ra, hai con mắt lại càng mở lớn hơn nữa!

Chiếc hộp được chất đầy tràn! Bên trong toàn bộ đều là những khối những khối tinh thể to to nhỏ nhỏ trong suốt, sáng long lanh!

Chẳng lẽ là... kim cương? ! !

Trần Tiêu chỉ ít năng có thể khẳng định, mấy thứ này tuyệt đối không thể là thủy tinh... .

Nói nhảm! chẳng lẽ lại có người đem cả một hộp to đựng thủy tinh bỏ vào trong ngăn tủ? Có thể để nó cùng với 100kg vàng ròng được sao!

Còn nếu như toàn bộ những thứ trong hộp này đều là kim cương... .

Trần Tiêu âm thầm tính toán giá trị một chút, và hần đã phải nhảy dựng lên! !

Chỉ là mấy chiếc hộp đựng com cũ nát, nhưng chắc chắn thừa sức để mua toàn bộ mấy tòa lâu tốt nhất ở con phố phụ cận rồi! !

Mấy ai có thể tưởng tượng được, một tiệm cà phê trông như sắp phải đóng cửa đến nơi rồi, mà lại có thể cất giấu một số lượng tài phú kinh người đến như vậy? !

Ngay cả người tính tình lạnh lùng như Trần Tiêu, nhưng trước một đống hoàng kim kim cương như vậy cũng phải bị chấn động, sững sốt mất vài phút, lúc này tinh thần mới bình tĩnh lại được!

Hần không khỏi cười khổ -- lão Ngã Đức Hoa đúng là đã quá tín nhiệm mình... . chẳng lẽ hần bị thần kinh? Minh bất quá chỉ là một tiểu tử mới gặp lần đầu, hần không sợ mình cuỗm sạch mấy thứ này rồi chạy mất sao? chỉ cần dọn sạch mấy thứ trong ngăn tủ này, tùy tiện chạy tới một nơi nào đó trên thế giới ẩn cư, cũng đủ cho cuộc sống của bất cứ một người nào đó, dù là sinh hoạt xa xỉ nhất, ăn chơi phè phỡn cả đời không hết!

Quả nhiên không phải người bình thường a!

Trần Tiêu chấn động thì chấn động, nhưng cũng không có sinh ra cái loại tâm tư đi thêm muốn tài sản của người khác. Trần Tiêu khôi phục được sự bình tĩnh một chút, vừa định đóng cửa ngăn tủ lại, thì chợt nhớ tới một việc!

Chờ một chút!

Lão gia hỏa trước khi đi đã nói qua, trong một thời gian ngắn hần có khả năng không về, nếu tới ngày phát lương, nói mình cứ trực tiếp lấy tiền ở trong két... .

Nhưng mà, trong cái ngăn tủ sắt này, có hoàng kim kim cương... . Thế nhưng, thế nhưng không có tiền mặt a!

Ngay cả một đồng tiền mặt cũng không có a! !

Thế thì mình lãnh lương thế nào được? ? ! !

Trực tiếp lãnh lương bằng vàng và kim cương luôn à? Tiền lương chỉ có mấy nghìn đồng, còn một khối vàng 1kg này thì trị giá bao nhiêu đồng?!!

Trần Tiêu tất nhiên sẽ không lấy những thứ không thuộc về mình. Thế nhưng... . nếu như lão gia hỏa kia đi mấy tháng mà không về, chẳng lẽ mình sẽ mấy tháng không có tiền lương sao?

Cầm trong tay cả một đống tiền, nhưng chẳng lẽ ngay cả đồng tiền lương cũng không lấy được? Chẳng phải là quá hoang đường hay sao?

Trần Tiêu cảm thấy dở khóc dở cười.

Lẽ nào tới ngày phát lương, mình không có khả năng cầm một khối vàng ra ngoài bán được sao?

Hơn nữa, một cái cửa hàng lớn như vậy, nếu như lão già kia đi một tháng không trở lại... . Tiền thuê nhà, phí điện nước và các loại hóa đơn khác làm sao bây giờ? ? không thể cầm nguyên cả khối vàng đi nộp phí được a!

Trần Tiêu có chút lo lắng, từ trong gian phòng phía sau đi ra ngoài, đi về phía ngoài tiệm ăn, rồi lại chạy vào cửa hàng phía sau, rồi kiểm tra lại quầy thanh toán.

Ai... . Quả nhiên!

Trong quầy thanh toán hoàn toàn trống trơn-- Sớm đã nghĩ tới, ở đây không có sinh ý mà, quầy thu ngân cơ sao mà có tiền được.

Đang lúc ngây ngời, Trần Tiêu bỗng nhiên nghe thấy một tiếng 'đình đông', Cửa nhà hàng bị đẩy ra, một thân ảnh nhẹ nhàng bước vào.

Đi? Có khách tới?

Dù sao đồ ăn nhanh trong tiệm cũng đã làm, Trần Tiêu lập tức phản xạ có điều kiện khom người chào đón: "Hoan nghênh quang lâm."

Ngẩng đầu lên thấy tới vị khách nhân này, Trần Tiêu ngây dại!

Đó. . . Đó là. . . là. . .

Quả là một mỹ nữ! ! ! !

Phản ứng đầu tiên của Trần Tiêu khi nhìn thấy mỹ nữ này chính là kinh ngạc.

Phản ứng tiếp theo chính là, rung động mãnh liệt!

Nếu như nói theo cách của Từ Nhị thiếu gia thì vẻ đẹp đó chính là- "Họa quốc ưng dân"!

Một cấp đại mỹ nhân tới mức "Họa quốc ưng dân", lại có thể công khai tiêu sái bước vào một nhà hàng vắng vẻ tới cực điểm như thế này à.

Vóc người của nàng yếu diệu cân xứng, cao khoảng 1m65, bộ ngực sữa cao ngất, vòng eo uyển chuyển dịu dàng, giống như chỉ cần một cơn gió thổi qua, thì có thể nhẹ nhàng lay theo cơn gió. Mái tóc màu đen dài ngang vai, hơi hơi cong tự nhiên. Khuôn mặt không chút tí vết, làn da vô cùng mềm mại trắng trẻo, không hề có nửa điểm son phấn trang điểm, nhưng trên làn da thịt mềm mại trắng trẻo đó lại hàm chứa vài phần sắc hồng khỏe mạnh của tuổi thanh xuân. Hàng lông mi thật dài, cùng với đôi mắt sáng ngời càng tăng thêm vẻ đẹp đến mông lung, dường như nàng chỉ tùy ý liếc mắt một cái, cũng có thể mang theo một cổ nhu mì không nói lên lời.

Trần Tiêu nhìn thấy nàng, lúc này trong mắt hắn chỉ còn lại duy nhất 4 chữ: yên thị mị hành! (*)

Cô gái này nhìn thấy Trần Tiêu ở phía sau quầy hàng, ánh mắt toát ra vẻ ngạc nhiên và hiếu kì, lại lập tức phát hiện Trần Tiêu đang kinh ngạc nhìn mình, không khỏi hiện lên một tia tiếu ý trên nét mặt.

Cô gái này nhẹ nhàng đi tới, vóc dáng của nàng quá xuất sắc, nên mỗi một bước đi, phảng phất đều mang theo dáng vẻ nhẹ nhàng thủy mị đến cực điểm.

Nói một câu thật tình, Trần Tiêu tuy lớn như vậy, ở trong Cơ Đức Học Viện cũng gặp qua không ít cô gái xinh đẹp, nhưng chưa từng có gặp qua cô gái nào có dáng đi đẹp đến như vậy!

Cô gái dường như rất thơ ơ với mọi việc, tùy ý tìm ngồi xuống một chiếc ghế sofa, liếc mắt nhìn về phía Trần Tiêu, sau đó mỉm cười, đưa tay vỗ nhẹ lên bàn, mở miệng nói.

Thanh âm mềm nhẹ nhẹ nhàng mà không chán ngán (ý nói không điệu chảy rớt), phảng phất giống như "hoàng oanh xuất cốc".

Thế nhưng. . .

Giọng nói của nàng lập tức mang Trần Tiêu từ trong mơ màng trở lại với thực tại.

Đơn giản là, vị mỹ nhân này xinh đẹp khác người, mà nội dung câu nói, dường như cũng rất khác người!

"Phục vụ! Mang 2 cân thịt bò, có rượu ngon thượng đẳng thì mang tới một cân, uhm, tùy ý gọi mấy món làm một bữa ăn sáng nhẹ nhàng đã! !"

(*) Yên Thị mị hành: Yên thị: mị trứ nhân tình khản. Mị hành: dĩ mị thái hành tẩu. Hình dung tu đáp đáp đích dạng tử

Yên thị: cái nhìn e lệ, mị hành: dáng đi uyển chuyển, quyến rũ, hình dung bộ dạng thẹn thùng.

Nghe đâu câu thành ngữ này đã xuất hiện từ trong tác phẩm "Lã thị xuân thu" và "Đào am mộng ức". Bạn nào thích xin tìm hiểu thêm.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Phượng Hoàng

Một đại mỹ nhân hồng nhan họa thủy như thế, lại có thể nói ra những lời thô lỗ như vậy hay sao? Trần Tiêu đầu tiên là trừng mắt nhìn đối phương một hồi, sau đó trừng mắt khề đào một vòng, vội vàng từ phía sau quầy rượu bước ra, thuận tay kéo một cái khăn lau bàn vắt lên trên vai, đi tới trước mặt mỹ nhân, tăng hắng một tiếng, không chút hoang mang, cười nói:

- Xin hỏi quý khách, thịt bò có loại thượng hạng, có loại thịt bò vụn, quý khách muốn loại nào?

Cặp mắt linh lợi của vị mỹ nhân kia khề đào một vòng, miệng khề mỉm cười, cổ ý cao giọng nói:

- Mỗi loại cho một ký đi!

- Còn rượu thì sao?

Trần Tiêu híp mắt:

- Rượu trắng thì có loại rượu Quan Ngoại, rượu phần Sơn Tây. Rượu vàng thì có rượu Thiệu Hưng, Trạng Nguyên Hồng, Nữ Nhi Hồng, còn có rượu Gia Nhưỡng lâu năm.

- Mỗi thứ lấy cho ta một chai! Nếu ta uống thấy có chút nước nào pha tạp ta sẽ dờ bằng hiệu quán ngươi đó!

Mỹ nhân nở nụ cười có chút ác ý. Khẩu khí rất dữ dằn, thậm chí còn xưng 'ta' nữa, chẳng lẽ lại đòi làm một Lỗ Trí Thâm mới?

Trần Tiêu nghiêm giọng nói:

- Về phần thức nhắm rượu, quý khách có thể chọn món gà quay, có món mực chiên giòn, có món bánh ngô tẩm tương hột, có món đậu hủ hấp hành, ăn mát gan bổ phổi. Quý khách muốn chọn món nào?

Mỹ nhân rút cuộc cũng nhin hết nổi, chăm chú nhìn Trần Tiêu:

- Các ngươi chẳng phải chỉ là một quán cà phê thôi sao? Thật sự là có mấy món này à?

Trần Tiêu khề nở nụ cười mỉm, lúc này mới giả vờ lo lắng thờ dãi:

- Quý khách nhắc ta mới nhớ, quán của ta hóa ra chỉ là một quán cà phê thôi.

Bỗng nhiên mỹ nhân biến sắc, quát một tiếng:

- Đồ chết tiệt, rượu cũng không có, thịt cũng không có, lẽ nào muốn ta phải chết đói hay sao?

Trần Tiêu cũng không hoảng, vỗ bàn một cái bốp, trừng mắt quát lớn:

- Hay cho cô kia, tới quầy rồi? Nơi này cũng dám tới gây chuyện à? Có biết chủ quán này là ai không?

Hai người nhìn nhau một chút, đồng thời phì cười một tiếng.

- Cậu thật là thú vị đó. Mới tới đây làm à?

Mỹ nhân nghiêng đầu, đưa một tay trắng như bạch ngọc lên chống trên má, khề quan sát Trần Tiêu. Mái tóc đen mượt tự nhiên cũng nghiêng xuống một chút, lộ ra cái cổ trắng phau như tuyết, khiến cho Trần Tiêu nhìn thấy, tim không khỏi đập nhanh lên một chút. Nữ nhân này quả là một hồng nhan họa thủy yêu quái mà! Mỗi một nụ cười, một cái nháy mắt đều toát ra mị lực mê người!

Trần Tiêu nhìn liếc một cái vào mắt nàng, đã nhanh chóng thu hồi ánh mắt, không dám nhìn lâu:

- Ta mới bắt đầu làm ở đây, chưa đầy một tiếng đồng hồ.

- Hóa ra là người mới!

Ánh mắt mỹ nữ toát ra vẻ hiếu kỳ:

- Tính tình lão Ngã kỳ quái như thế, không ngờ cũng tuyển người làm. Ha ha. Bất quá, ngươi so với lão già kia càng thú vị hơn nhiều.

Lúc nàng nói chuyện, cặp mắt nhìn chằm chằm vào Trần Tiêu, trong mắt mơ hồ mang theo một cỗ lực lượng vô hình khó có thể chống cự được, phảng phất như là chỉ cần nhìn thoáng vào đó, sẽ không nhin được phải bị hấp dẫn đi mất vậy. Trần Tiêu cố xoay đầu đi, ho khan một tiếng, mới nghiêm mặt nói:

- Quý khách rót cuộc muốn gọi gì? Thịt bò, rượu này nọ cũng không cần phải nói, cho dù tôi có muốn đi mua dùm cô cũng không được, xung quanh chỗ này tôi cũng không thấy có nhà hàng quán ăn gì.

- Cậu đúng là rất thú vị. Cậu tên gì?

Mỹ nhân tựa hồ khá có hứng thú đối với Trần Tiêu.

- Trần Tiêu, Trần trong đông trần, Tiêu trong tiêu sái.

Trần Tiêu thành thật trả lời. Hắn nhìn nữ nhân mỹ lệ trước mặt, trong lòng lại âm thầm suy đoán thân phận của nàng ta: lẽ nào đây cũng là người do Phục Vụ Xã kia sắp xếp ở đây? Một phụ nữ xinh đẹp như thế, lẽ nào cũng là người có dị năng sao? Dị năng của nàng là gì nhỉ?

- Dị năng của ta là thuật đọc tâm.

Mỹ nhân đang nhìn chăm chăm vào mắt Trần Tiêu, bỗng nhiên nhẹ nhàng nói một câu.

Trần Tiêu hoảng kinh, hét lên một tiếng, không tự chủ lui về sau hai bước, kinh ngạc nhìn cô gái kia.

- Trong lòng ngươi chẳng phải là đang nghĩ dị năng của ta là gì sao?

Biểu tình cô gái kia tựa hồ như không có gì lạ, tò mò nhìn Trần Tiêu:

- Nếu cậu đã có thể ở đây, khẳng định cũng không phải là người bình thường.

Trần Tiêu suy nghĩ một chút, mới chậm rãi bình tĩnh trở lại, nhưng vẫn cảnh giác nhìn cô gái kia:

- Cô sai rồi, ta cũng chỉ là một người bình thường thôi, ta cũng không có dị năng gì cả.

Cô gái có chút bất ngờ, nghiêng đầu nhìn chăm chăm Trần Tiêu, biểu tình càng thêm ngạc nhiên hơn:

- Ý? Cậu đúng là đang nói thật! Tôi có thể đọc được suy nghĩ của cậu! Quả thật cậu không có dị năng gì?

- Ta đang nói thật mà.

Trần Tiêu có chút bất đắc dĩ.

- Cô có thể nào ngưng đọc suy nghĩ của tôi được không?

- Tôi chỉ hiếu kỳ mà thôi.

Cô gái lắc lắc đầu, liếc nhìn Trần Tiêu một cái, ánh mắt khế lạnh hơn một chút:

- Ta biết, mọi người ai cũng sợ tâm tư của mình bị người khác đọc được. Cái dị năng này của ta khiến không biết bao nhiêu người ghét ta. Ngươi cũng không cần phải làm bộ như không có chuyện đó.

Trần Tiêu khề trảm ngâm một chút, chậm rãi nói:

- Nói thẳng ra, tôi cũng không thích suy nghĩ của mình bị người khác tùy ý đọc. Dù sao mọi người ai cũng không thích bí mật của mình bị người khác moi móc. Nhưng mà, ... Tôi nghĩ cô hẳn cũng không phải là người thích tùy tiện nhìn ngó tâm tư của người khác.

- Vì sao cậu lại khẳng định như vậy?

Cô gái nghiêm mắt nhìn Trần Tiêu:

- Bởi vì, cô rất đẹp.

Trần Tiêu khẳng khái trả lời không chút do dự. Đáp án này nghe qua quả thật có chút vô si.

Cô gái nở nụ cười, nhìn Trần Tiêu:

- Cậu đúng là có chút buồn cười. Lẽ nào người tướng mạo xinh đẹp thì nhất định sẽ là người tốt sao?

- Ít nhất tôi nhìn thấy đẹp mắt, trong lòng cũng thoải mái hơn. Chúng ta lần đầu tiên gặp mặt, tôi cũng không biết cô là ai, tự nhiên là sẽ trông mặt mà bắt hình dong rồi. Đây cũng là tính cách thông thường của con người mà. Người đẹp trong lòng cũng đẹp chứ.

Cô gái nghe Trần Tiêu nói xong, khề suy tư một chút, ánh mắt phảng phất có chút tình cảm phức tạp, nhưng nháy mắt đã trở lại bình thường, phát tay nói:

- Được rồi, pha cho tôi một tách cà phê, để tôi yên tĩnh một mình đi.

Nếu đây là quán cà phê, như vậy, nhất định phải có cà phê.

Điều khiến cho Trần Tiêu có chút không ngờ nổi chính là, phía sau tủ hàng quầy cà phê, thế nhưng lại có đến hai học tủ đựng đầy loại cà phê hạt Lam Sơn thượng đẳng nhất! Đây là thứ hàng hiếm khó kiếm a!

Bất quá, nghĩ tới mở tiền tài cất trong tủ sắt trên lầu kia, một chút cà phê này cũng không tính là thứ xa xỉ gì.

Trước đây Trần Tiêu cũng đã từng làm công trong một tiệm cà phê, pha cà phê cũng không thành vấn đề gì. Một lát sau, một tách cà phê thơm phức đã được bung ra. Cô gái kia chỉ đặt tách cà phê ở trước mặt, lẳng lặng nhìn ngắm một hồi lâu, cũng không uống lấy ngụm nào.

Nàng cứ ngồi thừ ra ở đó, đôi mắt xinh đẹp cứ chăm chú nhìn chăm chăm vào tách cà phê trước mặt, cả người ngây ngốc ngồi đó. Trần Tiêu thực sự rất muốn nhắc nhở nàng, cà phê là dùng để uống, chứ không dùng để ngắm.

- Quán của cậu, có thứ gì để ăn hay không?

Khoảng hơn nửa tiếng ngồi đó, cô gái mới ngẩng đầu lên, hỏi Trần Tiêu một câu.

Muốn ăn?

Trần Tiêu thật ra cũng đã nhìn qua nhà bếp một chút, cái gì cũng không có. Bánh quy để tráng miệng cũng không có cái nào! Trong quán này, những thứ cất giữ duy nhất chỉ là cà phê hạt cùng với một bình rượu mà thôi.

Trần Tiêu suy nghĩ một chút, mới lấy trong túi xách của mình ra hai cái hamburger.

Đây là hôm nay lúc hắn xin nghỉ việc tại quán fastfood, Diệp Tiểu Nặc đã tặng riêng cho hắn hai cái hamburger. Vốn hắn định dùng thế com trưa, nhưng mà Trần Tiêu cũng chưa có kịp ăn.

- Cô ăn cái này được không?

Trần Tiêu có chút xấu hổ cười cười:

- Xin lỗi, ta vừa mới tới làm, trong tiệm cái gì cũng không có, ngày mai ta sẽ đi mua ít nguyên liệu để nấu ăn.

Cô gái nhìn thoáng qua cái hamburger trong tay Trần Tiêu, không khỏi sùng sốt một chút, sau đó mới nở nụ cười, ánh mắt thoáng long lanh, nhãn thần trong suốt như nước, mang theo một cỗ lực khiến người khác không thể chống cự nổi:

- Đây chính là bữa trưa của cậu mà? Cho tôi rồi, cậu ăn cái gì?

- Tôi tự biết tính toán.

Trần Tiêu giả vờ nói.

Cô gái kia lẳng lặng nhìn Trần Tiêu hơn một phút. Nhìn ánh mắt sáng như sao kia của nàng ta, thực sự khiến cho tim Trần Tiêu nhảy mắt đập nhanh lên một chút, trên mặt cũng nhin không được có chút nóng lên.

Trong lòng hắn khẽ thầm nghĩ mình một cái, nhìn thấy gái đẹp liền mê mẩn như vậy... Thế nhưng hắn cũng biết, bản thân mình cũng không phải người như vậy.

Muốn trách, chỉ có thể trách cô gái trước mặt mình thật sự quá đẹp! Suốt cuộc đời mình trước giờ chưa từng gặp qua ai đẹp như nàng ta, hơn nữa nàng ta còn có một loại khí tức đặc biệt không cách nào miêu tả được. Khi nàng im lặng, như mặt hồ không gợn sóng, mang theo một luồng gió mát mẽnh mang, là lúc nàng nở nụ cười, lại tràn ngập một sức hút mãnh liệt. Hai loại khí chất tuyệt mỹ lại hoàn mỹ dung hợp thành một thể... Một cô gái như vậy, sinh ra trên thế giới này, nhất định sẽ làm cho tất cả mọi người phải điên đảo tâm hồn!

Những gì Trần Tiêu đang suy nghĩ như thế, cũng bị nàng nhìn thấu qua, trong lòng có chút tâm viên ý mãn.

- Cảm ơn cậu.

Cô gái rút cuộc mở miệng, nàng nhẹ nhàng mở gói bao cái hamburger, dùng hai ngón tay mảnh khảnh nâng niu nhẹ nhàng, đưa lên miệng, nhẹ nhàng cắn một miếng nhỏ. Khi cầm ngón tay út của nàng còn giờ cao một chút, đúng là đẹp đến cực hạn!

Nhất là, một ít tương đồ trên cái hamburger khẽ dính trên đôi môi đỏ sẫm của nàng, cô ta vô ý thức khẽ hé chiếc lưỡi màu phấn hồng nhỏ nhắn của nàng, liếm nhẹ một cái... Được rồi, thật lòng mà nói, động tác như vậy, bất cứ một nam nhân nào nhìn thấy, cũng phải nhiệt huyết sôi trào a!

- Nếu như để Từ Nhị nhìn thấy cực phẩm như thế, chỉ sợ hắn sẽ máu trào lên tới não a!

Trong lòng Trần Tiêu thầm nghĩ.

Hamburger của quán fastfood kỳ thực cũng không ngon cho lắm, hơn nữa lại đã có chút lạnh. Thế nhưng cô gái kia lại ăn hết sức ngon lành, cắn nuốt không ngừng, tựa hồ như là đang ăn một món ăn ngon, lạ đệ nhất thiên hạ vậy. Ánh mắt nàng cũng càng ngày càng nhu hòa hơn.

Một cái hamburger lớn, nàng ăn chỉ trong vòng năm phút. Sau khi nuốt xong miếng cuối cùng, ngẩng đầu lên, ánh mắt có chút ngại ngùng:

- Cảm ơn cậu.

- Ách... Nếu như chưa đủ, tôi còn một cái nữa nè.

Trần Tiêu sờ sờ mũi.

Cô gái hé miệng cười, nhưng lại đứng lên, ánh mắt có chút buồn bực:

- Dựa theo quy tắc của lão già kia, tôi nghĩ tôi cũng không cần phải trả tiền, đúng không?

- Đương nhiên.

Trần Tiêu trả lời rất thẳng thắn.

Mỹ nữ miễn phí, quy tắc này là do chính Ngã lão định ra.

Mà cô gái trước mắt này, nếu như nói không phải là mỹ nhân, như vậy, trên thế giới này chỉ sợ cũng không có mỹ nhân nữa.

- Cảm ơn cậu, Trần Tiêu... Tên của ta là Phụng Hoàng, sau này ta sẽ còn ghé tiệm của cậu nữa đó.

Phụng Hoàng? Tên đẹp quá...

Nhìn cô gái bước ra cửa, Trần Tiêu bỗng nhiên nhin không được, hỏi một câu:

- Xin hỏi, cô, cô cũng là người của Phục Vụ Xã sao?

Cô gái tên gọi Phụng Hoàng kia xoay người lại, nhìn thẳng vào mắt Trần Tiêu:

- Cũng không phải những ai có dị năng đều là người của Phục Vụ Xã đâu.

Nụ cười của nàng nhìn rất hiền hòa:

- Mặc kệ cậu nói thế nào, cảm ơn cậu. Hôm nay tâm tình tôi vốn cũng không tốt lắm, thế nhưng cậu đã khiến cho ta cười vui vẻ được mấy lần.

Trần Tiêu có chút xấu hổ, sờ sờ mũi, đây là thói quen trước giờ của hắn:

- Ủa? Tâm tình cô không tốt hả? Vì sao vậy?

- Bởi vì... giết người.

Ánh mắt Phụng Hoàng khẽ lạnh lùng một chút, thanh âm cũng nháy mắt băng lãnh, ngữ âm mang theo một cỗ hàn khí không cách nào miêu tả được:

- Thông thường sau khi tôi vừa giết người xong, tâm tình tôi trở nên rất tồi tệ.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Tắm? Hay Không Tắm!

Giết? Giết người?

Trần Tiêu há hốc mồm, sợ hãi nhìn Phụng Hoàng -- một cô gái yếu điệu như thế mà lại giết người sao?

Phượng Hoàng đưa mắt nhìn Trần Tiêu, qua vài giây đồng hồ, mới chột nhoeo miệng cười, vẻ mặt đầy sát khí nhất thời tiêu tan thành mây khói:

- Lừa anh đó! Anh đúng là thật thà quá đi, người ta nói cái gì anh cũng tin sao? Tôi chưa từng giết người a, cả đời ta còn chưa giết qua một con gà nữa đó.

Nàng nói thay đổi sắc mặt là thay đổi được ngay, biểu cảm trên khuôn mặt thay đổi so với diễn viên chuyên nghiệp còn nhanh hơn ba phần! Mới lúc trước còn sát khí lạnh lẽo, giống như Tây Môn Xuy Tuyết (1) khi tại thế, nhưng chỉ một khắc sau đã biến thành băng thanh ngọc khiết (2). . . Bản lĩnh thế này, thật sự làm cho người ta phải thán phục.

Trần Tiêu nhìn cô gái biến đổi sắc mặt như trở mình, ngoài miệng không nói gì, nhưng nghĩ thâm, giờ cô có nói gì nữa, ta sẽ cũng không tin đâu.

- Tôi phải đi rồi.

Phượng Hoàng phát phát tay với Trần Tiêu, rất rõ ràng cô nàng đã đọc ra tâm tư trong đầu Trần Tiêu, hờ hững cười:

- Anh tin hay không thì tùy, nhưng tôi nói thật: hôm nay là sinh nhật của tôi đó. Còn chưa từng có người nào mời tôi một chiếc bánh Hamburger 5 đồng tiền nhân ngày sinh nhật đâu a.

Nói xong, liền lấy ở trong chiếc túi đeo vai bên cạnh ra một chiếc bình nhỏ bằng nhựa, quảng cho Trần Tiêu:

- Đây, chiếc Hamburg này có hương vị rất nặng đó, nhớ ăn kẹo cao su để giữ cho hơi thở thơm mát.

Trần Tiêu đưa tay chụp lấy, nhìn thoáng qua: Một lọ "Ích đạt" (Extra)(3)!

Phượng Hoàng cười cực kỳ dễ thương, đôi mắt ngọc như muốn câu hồn người ta, làm cho đầu óc Trần Tiêu giống như bị đông cứng lại, theo bản năng lấy ra một viên kẹo đưa vào trong miệng, vị ngọt của kẹo rất nhanh dung nhập khoang miệng, còn Phượng Hoàng cũng đã xoay người rời đi.

- Êh, lọ Extra của cô. . .

Trần Tiêu theo bản năng gọi to một tiếng.

Phượng Hoàng ngoái đầu lại cười, ánh mắt có chút tinh nghịch:

- Là Extra của anh ~~~".

Lại một cái liếc mắt kinh tâm động phách, làm Trần Tiêu cảm thấy trong nháy mắt như có một dòng điện chạy qua tim. . .

Ách. . . đúng là một cô gái thích cười đùa, trước khi đi còn muốn quảng lại một câu quảng cáo. . .

Mang theo tiếng cười thân nhiên, cô gái tên Phượng Hoàng phiêu nhiên ra khỏi quán, Trần Tiêu bị cái liếc mắt cuối cùng đó làm cho ngây người, một lúc sau mới phục hồi lại tinh thần, nhưng người thì đã sớm đi xa rồi.

Sinh nhật? Humberg? Còn có. . . (hần bóp bóp cái lọ trong tay), Extra?

Trần Tiêu thờ dãi, không khỏi có chút cảm khái trong lòng: Một cô gái xinh đẹp tuyệt sắc như vậy, đúng ngày sinh nhật của nàng, nhất định có vô số người muốn mời nàng ăn một bữa tối cực kì xa hoa sang quý a. . . Một chiếc bánh Humberg? Thật đúng là nực cười a.

Trần tiêu chợt nhớ tới cái liếc mắt cuối cùng của Phượng Hoàng làm cho đầu óc hần bồng bênh trôi dạt tận trên cung trăng, không khỏi trong lòng rung mình, hồng nhan họa thủy, hồng nhan họa thủy a! Một cô gái như vậy mà sống ở thời cổ đại, nhất định sẽ làm cho không ít chư hầu vì nàng mà tranh giành đấu đá! !

Nếu như rơi vào trong tay một tên hôn quân, có khi còn bị ả yêu tinh này làm mất luôn cả giang sơn! (4)

Đã đến lúc phải về nhà, Trần Tiêu chợt cười khổ.

Thế này gọi là gì đây?

Ta tới đây làm công, ngày hôm nay là ngày đầu tiên đi làm, còn chưa thu được một đồng tiền, lại còn đem cả bữa cơm của mình đi tặng không cho người ta. Hơn nữa bởi vì đối phương đúng là mỹ nữ, nên ngay cả tiền cũng không thể thu. .

Trần Tiêu ngẩng đầu nhìn lên chiếc đồng hồ treo tường, vỗ vỗ đầu: thời gian không còn sớm, phải về nhà thôi! Child Child còn đang chờ ở nhà nữa.

Hừ, dù sao Ngã lão đầu đã nói, chỉ cần tối thứ 4 đảm bảo mở cửa buôn bán là được.

Về nhà!

-o0o-

Trên đường ngồi xe điện ngẫm về nhà, trong đầu Trần Tiêu luôn hiện lên hình bóng của cô gái tên Phụng Hoàng, dường như mỗi chi tiết đều rõ ràng sinh động khác thường, mỗi ánh mắt, mỗi nụ cười, còn có cái nhảy mắt cuối cùng trước khi rời đi làm trong lòng hắn nhộn nhạo. . .

Không phải Trần Tiêu chưa từng thấy qua mỹ nữ, nhưng những cô gái có thể giống như Phụng Hoàng, hẳn dám đánh cược rằng, trong một trăm nam nhân nhìn thấy nàng thì chín mươi chín người sẽ động tâm! Hơn nữa cô gái này quả thực là đẹp tới cực hạn, nhưng từ đầu đến cuối không hề có nửa điểm kiêu căng: những năm gần đây, phàm là những cô gái có ba phần tư sắc, đều được lôi kéo như những cô công chúa trong cung, bình thường mỗi bước đi đều vênh mặt lên. Còn cô gái như Phụng Hoàng cứ hi hi ha ha cười nói, lại không may có nửa điểm lỗ mãng, trái lại còn càng thêm tự nhiên trang nhã, hàm chứa một loại mị lực mơ hồ làm cho người ta không thể cự.

Đọc theo đường đi Trần Tiêu không ngừng nghĩ về Phụng Hoàng, đến khi ra khỏi đường ngầm, hắn mới cười khổ vỗ vỗ trán của mình.

Ta là làm sao vậy? Cái ta thấy chỉ là vẻ ngoài của một cô gái mà thôi, lẽ nào mình cũng bắt đầu thành một tên hoa sĩ? Hắn cười tự giễu, nhưng lại không thể lẩn át được một ý nghĩ viển vông trong đầu: chắc là nàng sẽ trở lại chứ ?

Khi về đến nhà đã đứng bảy giờ tối rồi.

Thái dương đã xuống núi, từng nhà đều có ánh đèn chiếu sáng, nhưng khi Trần Tiêu trở về đến nhà mình, trong phòng khách vẫn là một mảnh hắc ám, Child Child đang ngồi trên chiếc ghế sofa trong phòng, hai tay nâng cằm, lẳng lặng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Điều này cũng dễ hiểu vì Trần Tiêu biết cô gái lam huyết này dường như không thích bật đèn. Khi Trần Tiêu vừa bước vào cửa, Child Child lập tức nhảy dựng lên, thân hình giống như một cánh bướm nhanh nhẹn chạy tới bên người Trần Tiêu, trong đôi mắt màu lam xinh đẹp ẩn chứa chút vui mừng:

- Anh đã trở về! (DG: giống như vợ đón chồng đi làm về quá nhỉ, trời tối rồi 'phang' đi thôi . . . , ách, xem nhiều 'phim' quá mất rồi)

- Ách, em chưa ăn gì sao?

Trần Tiêu tiện tay bật đèn, ánh mắt lướt qua Child Child, nhìn thoáng qua phòng bếp thấy vẫn lạnh tanh, hiển nhiên Child Child chưa ăn gì.

Nhìn khuôn mặt đơn thuần của Child Child có chút cơ đơn lẻ loi, Trần Tiêu chợt cảm thấy có phần áy náy:

- Xin lỗi a, hôm nay có nhiều việc quá nên về trễ, sau này anh nhớ sẽ gọi điện thoại về cho em (hề hề, giống như tên chồng vừa đi "ăn phở" về rồi chống chế với phu nhân ở nhà quá).

Nói xong, Trần Tiêu rất tự nhiên kéo tay Child Child vào phòng bếp, hắn lấy đồ trong tủ lạnh ra rồi rất nhanh chuẩn bị xong món com rang trứng gà, rồi lấy ra chiếc bánh Hamburg còn lại.

- Lúc rảnh rồi anh sẽ mua thêm một ít đồ ăn về, trong tủ lạnh có bánh kem đấy, ban ngày khi em ở nhà có thể lấy một chút để ăn.

Trần Tiêu nhanh chóng lấy một chiếc môi, động tác rất nhanh nhẹn xới com rang vào trong bát.

Child Child ở bên ngồi dựa vào bên khuôn cửa, ánh mắt nhu hòa như nước, lẳng lặng nhìn mỗi động tác của Trần Tiêu, chợt thấp giọng nói:

- Ban ngày. . . Em ở một mình. . .

- Ủ? Sao vậy?

Trần Tiêu quay đầu lại nhìn nàng.

- Ở đây.

Child Child chỉ vào tim mình, suy nghĩ một chút, rồi lại chỉ lên trán.

- Ở đây nữa, nó trống trơn, em không biết phải làm gì cho tốt, chỉ ngồi ở đằng kia ngây người.

Trần Tiêu trầm mặc liếc một chút:

- Em không tìm thấy sách gì sao?

- Thấy. . . Nhưng xem sách không thú vị.

Âm thanh của Child Child có chút cô đơn, nàng vốn là một cô bé nhỏ nhắn xinh xắn nhu nhược khiến cho bất kì một chàng trai nào nhìn thấy cũng sinh ra ý muốn bảo hộ, lại lộ ra vẻ mặt như vậy, không khỏi làm cho Trần Tiêu phải mềm lòng.

Suy nghĩ kĩ lại cẩn thận, một cô bé tâm tư đơn thuần như một tờ giấy trắng như vậy, mà đem nàng nhốt một mình ở nhà, quả thật có chút tàn nhẫn. Dù sao nàng cũng là một con người, chứ không phải là vật nuôi như mấy con chó con mèo a.

- Ân. . . Xin lỗi.

Trần Tiêu nhẹ giọng nói.

- Ngày bình thường anh phải đi học, nhưng cuối tuần có thời gian anh sẽ dẫn em đi shopping một chút, à, anh sẽ dẫn em đi chơi công viên nha.
- Công viên trò chơi. . .

Child Child thấp giọng đọc lại một lần, trong ánh mắt hiện lên một tia kinh hãi.

- Đúng rồi, trong cuốn sách kia có nói, ở đó có một cái bánh xe rất lớn cao chọc trời phải không?

Trần Tiêu gật đầu, Child Child liền nở nụ cười vui mừng, tung người nhảy vào trong lòng Trần Tiêu, ánh mắt hiện lên một chút do dự, nhưng cũng kiềm chế, không đợi Trần Tiêu kịp phản ứng, đôi môi mềm mại thơm ngát đã nhẹ nhàng tiếp xúc lên má trái của chàng.

Trần Tiêu cúi đầu nhìn lại, thấy sắc mặt Child Child dường như có chút ngượng ngùng, nhưng trong mắt lại mang theo một tia hiếu kỳ.

- Em...

Trần Tiêu theo bản năng sờ sờ khuôn mặt vừa bị 'thơm':

- Em...

- Em học được ở trong sách đó.

Child Child suy nghĩ một chút, rồi chăm chú nhìn Trần Tiêu:

- Trong thư phòng của anh có một quyển sách, trong sách đó viết, khi nam nhân đi làm về nhà, nữ nhân thường dùng cách như thế để biểu đạt sự hoan nghênh với nam nhân, cũng là để biểu hiện sự vui mừng trong lòng ...

Trần Tiêu dở khóc dở cười, trên giá sách trong thư phòng đúng là có mấy loại tiểu thuyết tình cảm như vậy.

Ách... May mà mình không cho Child Child lên mạng, bằng không không cẩn thận để cho nàng nhìn thấy loại văn hóa XXYY gì đó. Với một cô gái có tâm tư đơn thuần như một tờ giấy trắng, đối với chuyện nam nữ còn chưa có bất luận một khái niệm gì... chẳng may nàng cũng làm theo nó...

Dừng lại, dừng lại! ! Trần Tiêu nghĩ đến đây thì không nhịn được có chút 'mơ màng', liền cảm thấy khuôn mặt của mình bắt đầu nóng lên.

Sao mình lại có ý nghĩ hạ lưu như vậy đối với một cô gái đơn thuần không hiểu thế sự như vậy kia chứ, quá dễ tiện! Quá vô sỉ rồi! !

Nhìn tiểu mỹ nhân vẫn còn tựa vào lòng mình như trước, còn ngẩng đầu lên, cặp mắt màu lam trong sáng, không hề có chút phòng bị nhìn mình, thật giống như một tòa nhà không chút bố trí phòng bị đặt giữa thành phố...

Ách... Không được, ngày mai nhất định phải mua cho hai kiện nội y Child Child mới được!

Bên trong không mặc nội y của nữ nhân, Child Child tuy đã được mặc chiếc T-shirt cũ của mình, nhưng lúc này dưới ánh đèn mờ nhạt, chiếc T-shirt có vẻ hơi mỏng chút, hai điểm nhỏ nhỏ hồng hồng của cô gái nhỏ mơ hồ hiện lên, như ẩn như hiện trước mắt hắn(chep chep!). Hơn nữa đó lại là quần áo của Trần Tiêu, nên cổ áo có phần hơi rộng quá, chiếc T-shirt rộng thùng thình mặc ở trên người Child Child, làm cho phân nửa bờ vai trái như tuyết trắng của nàng lộ ra...

Tu thế như vậy quá đẹp mắt... A sai rồi! Không phải đẹp mắt, là rất không tốt! !

Trần Tiêu đành phải hung hăng nuốt nước bọt, trong đầu mặc niệm vài lần 'A di đà Phật', một lúc lâu mới chế ngự được ý niệm bất kham ở trong đầu.

Vội vàng ho khan một tiếng, Trần Tiêu nghiêm túc nhìn Child Child:

- Có nhiều nội dung trong sách không thể tùy tiện học được, em hiểu không? Àn... Nói như thế nào nhỉ? A, đúng rồi! Em không thể hành động tùy tiện như vừa nãy đối với nam nhân được đâu! Trừ phi trong lòng em thật sự cảm thấy thực sự vui thích mới được ...

- Nhưng, khi em thấy Trần Tiêu trở về, trong lòng thực sự rất vui mừng a.

Ánh mắt của Child Child ngày thơ trong sáng, làm cho ý nghĩ xấu xa trong đầu Trần Tiêu trong đầu vừa vừa mới lắng xuống lại có xu hướng muốn khôi phục lại... Hắn vội vàng lui về phía sau một bước, làm bộ đi lấy bát ăn cơm, sau đó chạy vào phòng khách.

Child Child không nói gì đi theo Trần Tiêu. . .

May là Trần Tiêu đã hướng dẫn Child Child cách cầm đũa, nhìn Child Child ăn cơm, hắn mới thở phào nhẹ nhõm, tùy tiện tìm một câu chuyện để nói:

- Ách, cái này, hôm nay trời nóng quá nhỉ, em cơm xong thì nhanh đi tắm nha. . . Đúng rồi, em đã tới đây hai ngày rồi, còn chưa có tắm rửa mà. . .

Child Child nhú mày, ánh mắt mờ mịt nhìn Trần Tiêu, dè dặt hỏi:

- Tắm . . Là cái gì?

Trần Tiêu toát mồ lạnh, khoa tay múa chân:

- Cái này là. . . Tắm chính là, cởi hết quần áo ra, sau đó dùng nước để tẩy rửa thân thể của mình. . . Khụ khụ."

- Vậy thì em đã tắm rồi. . .

Child Child có chút tò mò:

- Nhưng khi em ở trong kho sinh vật, có dòng khí lưu có công năng tự động làm sạch. Còn có dung dịch tự động thanh tẩy. . . Mỗi lần em có thể ngâm hai giờ.

Dòng khí lưu? là tắm cạn sao?

Trần Tiêu ngây ngẩn cả người. Còn có người tắm như thế sao?

Thảo nào. . . không thấy cô gái nhỏ này tắm lần nào, mà trên người vẫn cứ sáng sủa sạch sẽ a.

Nhưng mà, bây giờ cái kho sinh vật đã bị người của Phục Vụ Xã đem đi rồi. . .

- Cái kia, lúc này đã không còn kho sinh vật nữa rồi, hay em tắm trong phòng tắm đi nha , rất đơn giản, chỉ cần đứng dưới vòi hoa sen kỳ cọ là được. . .

Trần Tiêu có chút hốt hoảng, nhưng cố gắng giữ bình tĩnh, cầm đũa lên cố gắng tống cơm vào miệng.

Child Child chăm chú nhìn Trần Tiêu, ánh mắt to mảy lam sắc chớp chớp vô tội, thanh âm hồn nhiên như một thiên sứ:

- Trần Tiêu, anh giúp em tắm có được hay không?

Rầm!

Trần Tiêu ngã ngửa ra sau ghế, mấy hạt cơm rang trứng còn phun qua cả lỗ mũi.

Ngồi dưới đất, Trần Tiêu trừng mắt nhìn Child Child.

Àn, Shakespeare nói như thế nào ấy nhỉ?

Tắm?

Hay không tắm?

Đó là vấn đề! (5)

(1) Tây Môn Xuy Tuyết: một nhân vật trong truyện Sở Lư Hương hay sao ấy =.=', tính cách nổi tiếng lạnh lùng như tuyết

(2) Băng thanh ngọc khiết: Trong sạch như băng, thuần khiết như ngọc.

(3) Extra: Một nhãn hiệu keo cao su rất nổi tiếng

(4) Những nữ nhân TQ cổ đại làm "điều đúng" cả giang sơn: Tây Thi, Dương Quý Phi, Chiêu Thuyền, Đắc Ki... xin xem thêm phần bình luận.

(5) Câu nói nổi tiếng của đại văn hào Shakespeare về triết lý sống của con người ở đời: "To be or not to be, that is the Question." (Sống hay không sống, đó là vấn đề). Chắc ai học cấp qua 3 cũng đều biết, trừ khi...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Giặt Khô

Trần Tiêu chưa từng nghĩ đến, tất lại có thể trở thành một công việc hạng nhất có yêu cầu cao và tính khiêu khích mạnh mẽ đến như thế.

Tất nhiên về mặt Child Child hiện tại là nửa tỉnh nửa mê, dung nhan tuyệt mỹ, thuần khiết, hơn nữa cộng thêm dáng dấp triu mến hấp dẫn người khác, làm cho người khác nhìn qua nhìn không được phải sinh ra một cảm giác muốn phạm tội.

Thế nhưng..

Ào ào... Ào ào...

Vòi sen trong phòng tắm không ngừng nhả nước, Child Child lúc này đang đứng bên dưới. Dòng nước tinh tế rơi trên thân thể nàng, mái tóc vừa dài vừa suôn mượt lúc này đã ôm lấy gương mặt bầu bĩnh của nàng. Cặp mắt to tròn trong suốt mở lớn, lảng lảng đứng đó nhìn Trần Tiêu.

Bộ quần áo mỏng manh lúc này đã bị ướt sũng nước, đã chặt chẽ dán sát vào trên thân thể nàng. Tiểu mỹ nhân mới mười lăm tuổi, nhưng đã có dáng người mê nhân, lập tức khiến cho trong đầu Trần Tiêu nhìn không được suy nghĩ đến một câu nói: tuổi nhỏ quanh co rách rách chảy...

Quần áo mỏng dính lại thấm nước, ôm sát thân thể, đã không cách nào che giấu những đường cong mê người trên người tiểu mỹ nhân. Mà điều khiến trong lòng Trần Tiêu thấy tự khinh bỉ mình chính là: ánh mắt hân không không chế được đã bị hấp dẫn bởi bộ ngực của Child Child. Truyện Thiên Vương

Con gái mười lăm tuổi, những đường cong trên bộ ngực chỉ mới hé nhú lên một chút mà thôi, nhưng kết hợp với những đường cong mê hoặc khác, cũng trở nên cực kỳ tuyệt đẹp... Truyện Thiên Vương Truyện Thiên Vương

- Liệu mạng vậy!

Trần Tiêu cắn chặt răng, nghĩ thầm: nàng khóa thân ta cũng đã từng nhìn qua, huống chi hiện tại nàng có mặc quần áo.

Nghĩ như thế thấy thoải mái hơn một chút, hơn nữa lại thêm một ít ý niệm tà ác thuộc về bản năng nam nhân trong đầu ảnh hưởng, Trần Tiêu giả vờ trấn tĩnh:

- Được rồi, cởi quần áo ra đi.

Child Child ngoan ngoãn làm theo, giơ tay lên cởi bỏ cái áo thun đã ướt sũng nước đi. Khi vòng eo nhỏ nhắn, mềm mại, tinh tế tràn ngập đường cong của thiếu nữ được thể hiện hoàn toàn ra, Trần Tiêu hầu như trong nháy mắt đã không kiềm nổi phải nín thở một chút.

Dòng nước trong suốt, men theo da thịt mướt mịn của Child Child chảy xuôi xuống, là da mượt mà không có nửa phần tí vết nào, khiến cho người khác nhìn thấy cũng không khỏi một trận hoa mắt lên!

Cặp mắt to tròn của Child Child vẫn như trước mở to, ngây thơ vô tội nhìn chăm chăm Trần Tiêu, nhẹ nhàng hỏi:

- Tiếp theo thế nào?

Dưới tầng hơi nước nóng bỏng, cặp gò má của Child Child bị nung lên trở thành một mảnh đỏ bừng nhàn nhạt, cực kỳ mê người!

Trần Tiêu cảm giác được yếu hèn của mình giật giật mấy cái, miệng khô lưỡi nóng. Thiên sứ, ác ma trong lòng không ngừng giao chiến mãnh liệt một hồi, rốt cuộc cũng nhắm hai mắt lại, hai bàn tay tội lỗi, run rẩy vươn ra.

...

Tích tích tích! Tích tích tích! Tích tích tích!

Thanh âm chói tai của cái đồng hồ báo thức chọt vang lên bên cạnh, khiến cho Trần Tiêu giật mình tỉnh dậy. Hắn bỗng nhiên giật nảy mình, phảng phất giống như là kẻ cắp bị người khác bắt tận tay vậy. Hắn ngồi bật dậy trên giường, có thể cảm giác được rõ ràng trán mình đầy mồ hôi, trái tim đập bình bịch trong lồng ngực, lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi...

Hồ...

Hắn nhìn qua ngó lại một chút, hiện tại mình đang ngồi trên cái giường ngủ lớn trong phòng. Bên ngoài cửa sổ, sắc trời đã sáng hẳn. Đồng hồ báo thức để đầu giường đang kêu inh ỏi, kim đồng hồ đã chỉ bảy giờ sáng.

Hóa ra chỉ là nằm mơ thôi...

Trần Tiêu thở phào nhẹ nhõm một cái, trong lòng không khỏi có chút tiếc nuối mơ hồ.

Haizzz... tối hôm qua... tối hôm qua cuối cùng cũng không có làm ra chuyện tội lỗi loại này...

Thực tế như thế này: tối hôm qua, dưới sự hướng dẫn cận kề của Trần Tiêu, Child Child rốt cuộc cũng đã vào phòng tắm mà tắm. Chỉ bất quá là Trần Tiêu đứng ngoài cửa, từng bước hướng dẫn cho Child Child cách tắm, làm sao gội đầu, sử dụng xà phòng, dầu gội như thế nào...

Tuy rằng cũng không có tận tay tiến hành tắm cho mỹ nhân mê người này, bắt quá cách một lớp cửa, nghe thanh âm nước chảy ào ào trong phòng, lại còn những câu hỏi ngây thơ hồn nhiên của Child Child thỉnh thoảng vang lên... Trong đầu Trần Tiêu cũng nhin không được tưởng tượng cảnh tiểu mỹ nhân đang khỏa thân bên trong, đứng dưới dòng nước mát mà tắm rửa... Truyện Thiên Vương Truyện Thiên Vương

Trần Tiêu suýt chút nữa đã chảy máu mũi!

Chỉ có điều, vừa rồi hẳn lại nằm mơ thấy một giấc mơ tội lỗi như thế... Tựa hồ như trong tiềm thức của hắn, hắn cũng có chút hối hận đã bỏ lỡ mất một cơ hội làm người ác như thế.

Ày da, xem ra vị giáo sư môn Tâm lý học đã nói sai rồi, trong lòng mỗi người đều có một chút dục niệm tà ác nguyên thủy nhất.

Cũng may mắn là, đây chỉ là một giấc mộng mà thôi. Trong lòng Trần Tiêu cũng cảm thấy nhẹ nhàng, rốt lại mình cũng không có làm ra chuyện cảm thú như thế, coi như là không có phụ lòng mà cha mẹ mình đã giao phó.

Sau khi thở dài mấy cái, Trần Tiêu theo thói quen lắc lắc đầu một chút, bỗng nhiên hắn chợt cứng người lại!!

Ở trên giường hắn, ngay sát bên thân thể hắn, một thân thể mềm mại đang áp sát người hắn. Mái tóc vàng sẫm mượt mà thả tự nhiên, đem khuôn mặt tròn mịn che khuất đi một nửa. Đôi bàn tay nhỏ bé nhưng nắm thật chặt một góc chăn, hô hấp nhẹ nhàng. Cặp lông mi dài phảng phất khẽ run run nhẹ, cũng không biết nàng đang nằm mơ thấy gì. Truyện Thiên Vương

Một cái áo sơ mi màu trắng tinh rộng thùng thình, căn bản không cách nào đem thân thể động lòng người của nữ nhân hoàn toàn che hết lại. Trải qua một đêm nằm ngủ lộn, y phục đã có chút không ngay ngắn. Dưới ánh nắng sáng rọi vào, cô gái đang ngủ mơ hồ còn chưa phát hiện ra y phục mình đã có chút nhếch nhác.

Cái này, cái này...

Điều khiến cho Trần Tiêu suýt chút nữa hét lên một tiếng chói tai chính là: bên dưới vạt áo sơ mi trắng rộng thùng thình kia, chính là cặp chân thẳng tắp, trắng như tuyết của cô bé. Nhìn vào độ dày của lớp áo... Ặc, nàng, tựa hồ, hình như, có thể, đại khái, có lẽ là, không có mặc quần lót!

Thôi chết! Cũng không phải có lẽ, mà khẳng định chính là, nàng không có mặc! Bởi vì Trần Tiêu nhớ rất rõ ràng, mình căn bản không chỉ cho Child Child phải mặc quần lót! Hai ngày nay nàng vẫn như vậy mặc cái áo dài quá đùi!

Cổ sức bịt chặt miệng lại, Trần Tiêu rốt cuộc cũng không có la lớn, chỉ là liếc mắt nhìn thấy cảnh gọi cảm như thế, cho dù bình thường hàng ngày Trần Tiêu có trầm ổn đến thế nào, lúc này hầu như liếc mắt đã nhìn thấy hết, hắn cũng có chút không nhịn nổi.

Hắn bỗng nhiên chợt nhớ tới một câu nói của Từ Nhị, kẻ từng tự xưng là chuyên gia về phụ nữ: kỳ thực thân thể nữ nhân hoàn toàn khỏa thân chưa chắc là hấp dẫn người ta nhất, hấp dẫn nhất trái lại chính là loại che nửa người, chỗ che chỗ không, đó mới chính là thứ khiến người ta mê đắm nhất!

Mà lúc này đây, Child Child, mặc một cái áo sơ mi màu trắng hở trên hở dưới lung tung như vậy, lại ngoan ngoãn ngủ say như thế, cũng khiến cho Trần Tiêu phải mê đắm đến rối tinh rối mù lên! Truyện Thiên Vương

Nhìn Child Child được nắng sớm chiếu rọi, những đường cong tuyệt sắc của nàng hiện lộ hết sức rõ ràng, tinh tế. Nhìn một nữ nhân thuần khiết như một tiểu thiên sứ như thế nằm ngủ, ngược lại càng làm cho dục niệm trong lòng nam nhân bùng phát mạnh mẽ hơn...

Khục khục...

Trần Tiêu cố gắng trấn tĩnh lại, buông lỏng hai tay đang che miệng mình xuống, sau đó lảng lạng nhìn Child Child thêm vài phút, lúc này hắn mới đưa tay đẩy nàng dậy cái.

- Child Child, Child Child.

Thanh âm của Trần Tiêu đã có chút khàn khàn.

- ... Ồ...

Thanh âm nũng nịu phát ra từ miệng nữ nhân, hầu như đều khiến cho đầu khớp xương của nam nhân đều phải mềm ra. Truyện Thiên Vương

Sau đó, Child Child rốt cuộc cũng mở mắt, nhãn thần nửa tỉnh nửa mê rất mông lung, khẽ nhìn Trần Tiêu một chút, vô cùng khả ái nâng tay lên, dụi dụi cặp mắt, lần này rốt cuộc cũng hoàn toàn tỉnh táo trở lại. Thế nhưng không đợi Trần Tiêu nói, Child Child cũng đã tự động xích lại bên cạnh người Trần Tiêu, nhẹ nhàng vươn tay ôm lấy thắt lưng Trần Tiêu, đặt cái đầu nhỏ nhắn của mình lên trên đùi Trần Tiêu.

- ...

Trong lòng Trần Tiêu thâm nổi giận, người ta đã xem mình là người tốt, sao có thể dễ dàng khi dễ người ta được!

Cổ nén khí huyết kích động trong lòng xuống, Trần Tiêu hạ giọng nói:

- Cô... sao cô lại ngủ trên giường của tôi vậy?

Child Child đẩy nhẹ thân mình dựa trên người Trần Tiêu, thấp giọng tăng hắng một tiếng, rồi mới nhẹ nhàng nói:

- Không có kho lưu trữ sinh vật, tôi không ngủ được.
- Nhưng cô cũng đâu thể nào nửa đêm chui vào giường tôi mà ngủ chứ.

Trần Tiêu dở khóc dở cười, thầm nghĩ, may mà mình cũng không có mộng du, bằng không, nếu như mình nằm mơ bảy bảy, ngủ mơ ôm tiểu cô nương này sờ mó lung tung, như vậy có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch nổi.

Child Child chớp chớp mắt, sau đó nhìn thẳng mắt Trần Tiêu, hạ giọng nói:

- Nhưng mà, tôi thích ở chung với Trần Tiêu. Tôi thích mùi của Trần Tiêu. Tối hôm qua ở đây, tôi ngủ rất ngon...

Nói xong, trên mặt nàng lộ ra một tia đỏ ửng có chút kỳ quái, phảng phất có chút mờ mịt:

- Còn nữa, tôi thích, thích Trần Tiêu vuốt ve tôi, thích bàn tay Trần Tiêu chạm vào tôi, làm cho tôi ngứa ngáy, hi hi...

Vuốt, vuốt ve nàng!!! Làm cho nàng ngứa ngáy???

Trần Tiêu lập tức mơ hồ cảm giác được có chút không ổn:

- Cô nói... cô nói tối hôm qua lúc đang ngủ, tôi đã vuốt ve cô? Tôi? Cô?
- Đúng rồi.

Child Child có chút hơi ngượng ngùng. Tuy rằng nàng cũng không rõ loại tình cảm này chính là bản năng thiên phú của mỗi người, thế nhưng cảm giác ngọt ngào mơ hồ thế này, lại khiến cho Child Child cảm thấy sung sướng, nhẹ nhàng ôm lấy Trần Tiêu, cất giọng nói ôn nhu nhẹ nhàng, nói:

- Tối hôm qua Trần Tiêu ngủ rất say, thế nhưng nửa đêm anh ôm lấy tôi, tay của anh...
- Tay của tôi... tay của tôi thế nào?

Trần Tiêu vội hỏi.

Nhân thân Child Child có chút ngại ngùng, cũng không ai dạy cho nàng loại tình cảm này, bởi vì cái này vốn là thiên tính của mỗi người. Cô bé hạ thấp giọng nói:

- Anh, anh còn nói mơ, nói là 'Tắm, tắm'...

Trần Tiêu suy tư chút nữa là sắc nước bọt của mình, vừa nghe những lời này, nhất thời trở nên ho sặc sụa! Truyện Thiên Vương

Tắm, tắm... tắm?

Child Child nói tối hôm qua lúc ta đang ngủ đã ôm lấy nàng, còn nói tối hôm qua lúc đang ngủ còn vuốt ve nàng nữa.... Truyện Thiên Vương

Hắn nhớ lại lúc mình vừa thức giấc, mình đã nằm mơ thấy đang tắm tấp cho Child Child.

Đúng, đúng rồi... chắc là như thế!

Tối hôm qua đúng là ta không có tắm cho cô gái này, thế nhưng trong lúc nằm ngủ, mình vừa nằm mơ lại vừa trên giường tắm rửa cho nàng ấy!!!

Hơn nữa... hơn nữa lại còn...

Lại còn chính là 'Giặt khô' nữa!!!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Tiêu Điểm!

Sáng sớm, Trần Tiêu vội rời khỏi nhà chạy đến trường, trông cứ như đang chạy trốn chết vậy.

Kháo! Vốn đang đắc chí, cho rằng mình đã trở thành chính nhân quân tử, ai mà ngờ, tối không tắm nước, nhưng đến nửa đêm lại đem người ta ra 'Tắm' một lần a!

Điều. . . Điều này đúng là oan uổng mà!

Hon nữa, càng làm cho mình không thể tiếp thu nổi chính là—— kháo! Làm thì cũng đã làm rồi, nhưng sao những chuyện tuyệt vời đó. . . A sai rồi! những việc làm xấu xa như thế, mình đã làm khi nằm mơ, lúc này muốn nhớ lại, một chút tình tiết cũng không nhớ được!

May mắn! quá may mắn! !

-o0o-

9h30 sáng,

Một chiếc Volve màu đen đứng ở trước cổng Cơ Đức Học Viện. Từ Nhị thiếu vẻ mặt uể oải, mắt trái sưng phù đang ngồi trong. Hắn vốn là một anh chàng đẹp trai, hon nữa lại được trời sinh có cặp mắt đào hoa, cực tốt để câu gái. Nhưng lúc này cặp mắt đào hoa đã bị sưng húp, khó tránh mắt đi vài phần mỹ lực.

Từ Nhị thiếu gia từ xa thấy Trần Tiêu đang đeo cặp từ trên đường lớn đi tới, sắc mặt hắn có vẻ ngưng trọng, ánh mắt có chút tán loạn, giống như đang mất hồn mất vía, không biết là đang có tâm sự gì đây. May mà con đường cái đi vào Cơ Đức Học Viện đặc biệt rộng rãi, nếu không phải vậy, Từ Nhị thiếu gia thậm chí còn hoài nghi, với bộ dáng thất thần của Trần Tiêu lúc này, không khéo lại đâm cả vào cây cột điện ở ven đường cũng không biết chừng.

Khi Trần Tiêu đi tới, Từ Nhất Phàm phải kêu hắn đủ 3 lần, hắn mới có phản ứng, trên mặt miễn cưỡng tạo ra một nụ cười khổ.

- Mày sao vậy?

Từ Nhị thiếu gia từ trong xe đi ra, cười dài nhìn Trần Tiêu:

- Mặt mày lúc này cứ như tối hôm qua bị người ta chà đạp cho thất thân vậy.

Trần Tiêu nhếch môi đáp lại hắn bằng một nụ cười khổ, cộng thêm một cái ngón giữa, lúc này mới chú ý tới cặp mắt đào hoa của Từ Nhị thiếu gia:

- Mày bị sao vậy? Không phải mày đi kìa nhằm bạn gái của người ta, rồi bị người ta đuổi đánh tới tận cửa đó chứ?

Từ Nhất Phàm xoa xoa cặp mắt đào, nhưng không hề có chút chán nản, trái lại còn ưỡn ngực:

- Mày biết cái gì! Nói cho mày biết, đối với nam nhân mà nói, mỗi một vết sẹo trên người là một chiếc huân chương! Cho dù có cao lớn, nhưng nếu như trên người ngay cả một vết thương nhỏ cũng không có, thì cũng chẳng có nổi một chút khí thế của nam nhân.

Nhưng mà cái ưỡn ngực này, hình như động tác của hắn quá mạnh, làm động tới vết thương trên người, làm cho Từ Nhị thiếu gia lập tức phát ra một tiếng hừ, âm thanh có chút run run.

- Mày bị thương thật hả?

Ngữ khí của Trần Tiêu nghiêm túc hẳn lên, sắc mặt cũng ngưng trọng hơn, trầm giọng nói:

- Ai làm!

Vui đùa là vui đùa, nhưng Trần Tiêu đối với bằng hữu của mình Từ Nhất Phàm cũng cực kỳ quan tâm, nếu như Từ Nhất Phàm thật sự bị người đánh thành như vậy, thân là huynh đệ, bất kể như thế nào hắn cũng không có thể khoanh tay đứng nhìn!

- Đừng lo lắng. Là bị người ta đánh. . . nhưng mày cũng không có cách nào giúp tao báo thù đâu.

Từ Nhị thiếu gia xoa xoa ngực, cười khổ nói:

- Không phải ngày hôm qua mày đã hỏi tao trốn đi nơi nào sao? Nói cho mày biết, tao vừa bái được một vị sư phụ, thân thủ siêu cấp! Đây là cao thủ mà tao phải tốn rất nhiều tiền mới mời được! Ngày hôm qua tao đến sân bay đón tiếp, sắp xếp cho lão sư ổn thỏa, rồi lại còn luyện mấy đường nữa.

Nói xong, Từ Nhị thiếu gia hắc hắc cười:

- Trần Tiêu, bình thường chúng ta hai người đấu với nhau, tuy rằng tao không bằng mày, nhưng mày muốn đánh ngã tao, cũng không phải dễ dàng như vậy đâu. Lần này tao mời tới được sư phụ là cao nhân thực sự! Ngày hôm qua luyện tập, người ta chỉ cần hai đòn là đã cho ta nằm sấp rồi! như vậy là còn hạ thủ lưu tình rồi đó!"

Hai đòn thôi sao?

Trần Tiêu giật mình —— người đó thật sự là cao nhân rồi.

Thân thủ của Từ Nhị thiếu gia Trần Tiêu biết rất rõ. Từ Nhị thiếu gia tuy xuất thân giàu có, nhưng không phải là cái bị thịt đất tiền chi biết ăn chơi trác táng, so với ba năm trước khi mới quen biết mình, nắm tay của hắn đã cứng hơn không ít, hiển nhiên bình thường hắn đã rất kiên trì tập luyện.

Trong ba năm đó, hai người đã trở thành hảo bằng hữu, cùng nhau gia nhập câu lạc bộ karatedo, công phu của Từ Nhị thiếu gia thật ra cũng tăng lên không ít. Trình độ hiện giờ của hắn, tuy còn kém hơn so với mình, nhưng cũng cách biệt không nhiều lắm. Bình thường 3 đến 5 tên đệ tử phổ thông học năm 3 cũng không hạ được hắn.

Thân thủ như vậy, mà người kia chỉ cần 2 đòn đã cho hắn “nằm sấp”. . .

- Mày sẽ không thật sự muốn theo nghiệp võ đó chứ?

Trần Tiêu cười cười:

- Ông già mày cũng đồng ý sao? Ông còn muốn nhờ cậy vào mày để quản lý cơ nghiệp cơ mà. Mày lại muốn học theo đại ca mày à?

Từ Nhị thiếu có một người anh ruột, Từ Đại Thiếu Gia năm nay 30 tuổi. Từ gia tuy gia sản hàng tỉ, nhưng hai đứa con lại không có một chút hứng thú với thương nghiệp. Hơn nữa, cái vị đại thiếu gia kia tính tình so với Từ Nhất Phẩm thì càng quật cường, càng nóng nảy hơn nhiều.

Hắn không phải 'hỗn' ở thương trường mà 'hỗn' ở hắc đạo, ở thành phố K cũng có tiếng tăm lừng lẫy! Bản thân là con nhà giàu, có tiền có thế, danh tiếng càng được nâng cao, thân thủ lại rất tốt, năm xưa khi hắn mới xuất đạo, có nhiều kẻ cho hắn chỉ là đồ tiểu bạch kiểm kinh thường hắn. Kết quả chọc giận Từ Đại Thiếu, tên gia hỏa này liền xách trường đao, đuổi chém 7,8 người tới hơn 3 con phố! Cuối cùng chiếc áo trắng trên người hắn cũng bị máu nhuộm hồng, thành phố K từ đó lại có thêm một nhân vật 'giang hồ' số 1, được người khác gọi là "Tiểu Hồng Bào".

Ở Thành phố K, "Tiểu Hồng Bào" hiện giờ đã là nhân vật có tiếng tăm lừng lẫy!

Trần Tiêu nhìn Từ Nhị thiếu, sắc mặt hơi có chút lo lắng —— hắn cũng không có thành kiến gì với giới hắc đạo, nhưng dù sao hắn cũng không hy vọng bằng hữu tốt nhất của mình đi lên con đường này.

- Yên tâm đi.

Từ Nhị thiếu gia đi nhanh tới, đưa tay quàng qua cổ Trần Tiêu, tuy lúc hắn giơ tay lên động chạm tới vết thương làm hắn đau tới nhủu mày, nhưng vẫn cất tiếng cười to:

- Nếu tao thực sự muốn đi hắc đạo, cho dù sống chết cũng phải kéo mày làm kim bài tay chân cho tao —— Chẳng qua tao cảm thấy có chút hứng thú với việc luyện công! sau này nếu như ta luyện thành tài rồi, với dung mạo của chúng ta như thế này, hơn nữa lại có một thân công phu, tao sẽ nghĩ biện pháp thuyết phục ông già đầu tư một hai trăm triệu, trở thành siêu sao trong ngành giải trí. Ha ha. . .

Nói xong, hắn tiện tay ném chiếc chìa khóa xe về phía người bảo vệ của trường học, người bảo vệ kia vội ân cần tiếp nhận, rồi thay Từ Nhị Thiếu lái xe vào bãi.

- Mày mới đổi xe cho ông già à?

Trần Tiêu nhìn chiếc Volvo màu đen có mái che của Từ Nhị Thiếu, những chiếc xe có mái che như vậy thường dành cho những nam nhân thành thực trầm ổn sử dụng. Tuy lúc này Trần Tiêu không có xe, nhưng hai năm trước hắn cũng có một chiếc xe cũng không khác thế nhiều lắm.

- Chiếc xe BMWs Z8 đó của ta bị sư phụ cầm chừng rồi, sáng nay ta chọn đại một chiếc xe trong nhà để đi học.

Từ Nhị thiếu gia thuận miệng giải thích, rồi lại hạ thấp thanh âm cười nói:

- Được rồi, chút nữa mày giới thiệu cho tao một chút về vị Bạch Thái MM kia đi. Tối hôm qua tao phải thức suốt đêm gọi điện thoại, giúp mày giải quyết ổn thỏa mọi việc. Lại nói tiếp việc này đúng là trùng hợp mà.

- Sao vậy?

Từ Nhị thiếu gia hắc hắc cười:

- Cái cô Bạch Thái MM không phải đã đắc tội với một cô gái khác ở trong trường sao? Mày còn nói là cô gái kia vì thất tình mà tâm tình không được tốt, mới cùng với Bạch Thái MM gây ra xung đột, đúng không?

Trần Tiêu gật đầu, nhưng sau đó giật mình, trừng mắt nhìn Từ Nhị thiếu gia:

- Lẽ nào...

- Cô gái kia, chính là cô gái mà sáng sớm ngày hôm qua mày đã thấy ở cửa, lúc đó tao đang chia tay với nàng.

Từ Nhị thiếu gia khua tay, bắt đầu đi thờ dài.

Trần Tiêu sững sốt một chút, sau đó cười mắng:

- Nói đi nói lại, thì ra nguyên nhân đều là do mày cả à! Ngày hôm qua mày đá người ta, người ta tâm tình không tốt, nên mới phát tiết bằng cách khi dễ Bạch MM, đúng không?

- Hừ, cô nàng kia cũng không phải thứ tốt lành gì, quá dối trá.

Từ Nhị thiếu gia bĩu môi:

- Nhưng Tiểu Mã rất thích nàng, cho nên mới mới vì nàng mà ra mặt chọc vào Bạch Thái MM của mày.

- Không phải Bạch Thái MM ' của tao'.

Trần Tiêu nhún mày:

- Không được nói bậy.

- Không phải của mày chẳng lẽ là của tao à?

Từ Nhị thiếu gia cùng Trần Tiêu sóng vai đi vào trong trường học, hần cố ý cười nói:

- Mày đã nói MM đó không phải của mày, vậy thì tao cũng có thể xuất thủ a! Hôm trước tao cũng nhìn thấy mặt nàng từ xa, trông tướng mạo cũng rất ngon ăn đó nha.

Trần Tiêu lập tức đứng lại, nhìn Từ Nhất Phàm, thờ dài:

- Mày... Đừng có trêu chọc nàng. Gia cảnh của nàng không tốt, có thể tới nơi này học tập đã rất khổ cực rồi. Cô gái này không giống với các cô khác ở trong trường học đâu, mày...

- Ha ha ha ha! !

Từ Nhị thiếu gia chỉ vào Trần Tiêu cười ha ha:

- Nhìn kia! tao còn chưa có động thủ, mày đã sốt ruột vậy cơ à! Được rồi được rồi! Huynh đệ như tay chân, nữ nhân như quần áo! Mày muốn tao không động vào nàng, tao không động vào là được chứ gì!

Không đợi Trần Tiêu thanh minh, Từ Nhị thiếu gia liền chuyển đề tài câu chuyện đi hướng khác:

- Được rồi, nếu hai ngày nữa mà rảnh rồi, tao sẽ mang mày đi gặp vị sư phụ kia! Cho mày biết thế nào là cao nhân!

Buổi sáng, Trần Tiêu có một tiết học quản lý, chương trình học của Từ Nhị thiếu gia và Trần Tiêu khác nhau, hần thì chạy tới khu thể thao – hần trong trường này cơ bản không coi ai ra gì. Không chỉ bởi vì ông già hần là kẻ có tiền, cũng không chỉ bởi vì ông anh ruột hần là đại ca giang hồ có tiếng.

Còn có một nguyên nhân nữa là: Một trong những nhà đầu tư lớn của Cơ Đức Học Viện chính là phụ thân của Từ Nhị Thiếu Gia, ngay cả khối đất của Cơ Đức Học Viện này cũng là của phụ thân Từ Nhị thiếu.

Dùng một cách nói dễ hình dung hơn, thì Từ Nhị thiếu gia có thể coi như là con trai của ngài "Giám đốc". Đầu óc của hần có thể coi là khá thông minh, nhưng hần không quá thích học tập, đến lớp chỉ được đắm ba buổi, đại bộ phận thời gian trong ngày hần đều dùng để ngâm mình trong bể bơi cùng với hai cô gái hai bên.

Buổi sáng Trần Tiêu chăm chỉ học tập, tới buổi trưa hần ghé qua nhà hàng của trường ăn một chút gì đó-- đây chính là nhà hàng của Từ Nhị Thiếu. Hôm trước Từ Nhị thiếu đã nói như vậy, Trần Tiêu cũng phải coi mở hơn. Nếu đã xem trọng nhau như là huynh đệ, thì không nên quá mức khách khí, nếu cứ cố bảo trì khoảng cách, ngược lại sẽ trở thành xa lạ.

Chương trình học ngày hôm nay cũng không nhiều lắm, cho đến 2 giờ chiều thì đã hết tiết. Trần Tiêu lười không muốn đến bể bơi —— Mỗi ngày đi làm thêm khiến cho hần mệt muốn chết, đâu còn tinh lực mà đi phát tiết bằng cách vận động? Gần đây ngay cả karatedo hần cũng rất ít tập luyện..

Suy nghĩ một chút, hần liền lững thững đi về phía thư viện trường.

Thư viện của Cơ Đức Học Viện còn lớn hơn thư viện công lập của Thành phố K ! Một tòa nhà theo kiểu kiến trúc hiện đại, lại còn bỏ ra một số tiền rất lớn để trang bị một hệ thống quản lý chuyên nghiệp của nước ngoài, để hoàn thành xong một thư viện như vậy tổng số tiền bỏ ra cũng phải trên một trăm triệu.

Chỉ tiếc. . . Một tòa thư viện tốt như vậy, thường ngày lại chẳng có ai vào đọc. Dù sao bọn con nhà giàu có mấy người là thật tâm hiếu học? Những

người này không phải lo lắng về cuộc sống, nên không có áp lực về việc học tập, rất nhiều rất nhiều thời gian của tuổi trẻ đều dùng để làm những việc xằng làm bậy, chẳng có mấy người nguyện ý lãng phí thời gian ở trong một tòa thư viện khô khan.

Cho nên, Thư viện của Cơ Đức Học Viện vẫn là nơi cực kì yên tĩnh, theo trong kí ức của Trần Tiêu từ khi tham gia học tập tại đây từ 3 năm trước, Thư viện to như vậy, nhưng số ghế có người ngồi cũng chưa bao giờ vượt quá hai thành (=20%).

Trần Tiêu cũng chẳng phải loại mọt sách suốt ngày chỉ biết đến sách vở, nhưng trong thư viện lại có một địa phương hấp dẫn hẳn: máy vi tính miễn phí lên mạng inte.

Loại phúc lợi như vậy, sợ rằng trong toàn bộ cái trường này chắc cũng chỉ có mỗi mình Trần Tiêu là chịu 'hưởng thụ'. (DG: trường ta cũng có và ta cũng đú bao h thêm đến).

Tất cả học sinh trong Cơ Đức Học Viện này, có người nào không có Laptop? Những tên phú gia đệ tử đặc biệt có tiền, ví dụ như Từ Nhị thiếu, đổi Laptop so với đồ điện thoại di động còn nhanh hơn, chỉ cần có một loại mới nhất đưa ra thị trường là hẳn sẽ phải là người xài thử đầu tiên.

Nhưng Trần Tiêu lúc này không phải là kẻ có tiền, hẳn không có Laptop, trong thư viện có một loại hình miễn phí như vậy chính là nơi tốt nhất để cho hắn giải trí.

Inte cấp quang , gần như là loại kết nối tốt nhất hiện nay, khung cảnh lại ưu nhã mà an tĩnh —— cho dù ở quán inte tốt nhất thành phố K cũng không có điều kiện như này a!

Nhưng ngày hôm nay, Trần Tiêu mới tới đại sảnh của thư viện, thì lập tức ngây ngẩn cả người!

Sao lại nhiều người như vậy? !

Thường ngày cho dù có Boom nổ trong thư viện cũng chẳng có nhiều người như vậy, nhưng hôm nay tự nhiên lại có tới hơn nửa số ghế của thư viện có người! Hơn nữa, nhìn thoáng qua, 99% trong đó đều là nam sinh!

Bầu không khí có chút quái dị . .

Trần Tiêu mới vừa đi vào liền phát hiện ra tuyệt đại đa số nam sinh đều tùy ý ôm trong tay một quyển sách gì đó, ngồi một chỗ nhưng không tập trung tư tưởng, rất hiển nhiên —— lực chú ý của bọn họ hoàn toàn không nằm trên sách vở.

Trên đường đi Hần còn phát hiện rất nhiều nam sinh đều tỏ vẻ có ý hoặc là vô ý hướng về phía dãy ghế ở tây bắc ngắm tới ngắm lui. . .

Mà tần suất phân bố của chỗ ngồi, cũng lấy khu vực tây bắc làm trung tâm và phân bố hình quạt ra xung quanh. Đám đệ tử con nhà giàu ngày thường chưa bao giờ đến thư viện trường, hôm nay tụ tập ở đây là gì cái gì vậy?

Trần Tiêu thất vọng nhìn chỗ ngồi thích nhất của mình đã có người chiếm mất. Nhưng sau đó, hắn lập tức minh bạch mọi chuyện!

Trên dãy bàn gần cửa sổ ở góc tây bắc, có một cô gái đang lặng yên ngồi. xung quanh khu vực đó ngồi đầy người, nhưng duy nhất chiếc bàn dài ở gos trong cùng, chỉ có một cô gái đó ngồi một mình yên tĩnh. Những nam sinh kia đều trộm nhìn về phía đó, rất hiển nhiên, đều là do cái cô gái 'tiêu điểm' này!

Vừa nhìn thấy hình dáng của cô gái kia, Trần Tiêu lập tức ngây ngẩn cả người.

+ Hồn: từ này thường dùng trong hắc đạo. có thể tạm hiểu là "lấn lộn".

+ Tiểu bạch kiểm: tên mặt trắng.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Hạ Bả̃ng Hiệ̃u, Chém Giớ̃

Ánh sáng mặt trời chiếu rọi từ cái cửa sổ trên tường xuống, toàn bộ đều tập trung hết trên mặt cô gái đang ngồi đó. Khuôn mặt nàng vô cùng thanh tú, sắc mặt điềm tĩnh. Mái tóc dài suôn mượt thả nhẹ trước mặt, sau lưng thì buộc kiểu đuôi ngựa, nhìn qua vừa thanh thoát vừa cao quý.

Trên bàn trước mặt nàng là một cái notebook màu trắng tinh hiệu Apple, chính là dòng máy 'Tiểu Bạch' mà các nữ sinh thích nhất. Đương nhiên là cái

notebook trước mặt nàng thuộc loại hàng hiếm, số lượng sản xuất có hạn.

Cô gái lẳng lặng ngồi đó, một tay khẽ chống trên má. Tuy rằng chỉ lộ ra nửa gương mặt, thế nhưng, chỉ nửa khuôn mặt đó thôi, cũng đã đủ khiến cho tất cả các nam sinh ở trong này phải ngừng thở!

Mặt như hoa, sắc như nguyệt!

Những mỹ nữ thông thường, cái đẹp chỉ là cái đẹp dung tục, thế nhưng cái đẹp của cô gái này, vẻ đẹp không hề có nửa phần tục khí nhân gian! Chính bởi mỹ lực như thế, mới có thể hấp dẫn vô số nam sinh chạy đến Thư viện như thế này!

Mà khi Trần Tiêu nhìn thấy cô gái này, vẻ mặt của hắn đầu tiên chính là sững sờ, sau đó lại tràn ngập sự kinh ngạc!

Đơn giản là, cô gái này, hắn cũng biết!

Chính thị cái kia ngày hôm qua nhượng hắn rất là thất hồn lạc phách đích một hồi lâu nhi đích "Phượng hoàng" .

Đây chính là mỹ nhân ngày hôm qua đã khiến cho hắn phải tán hồn lạc phách hết một hồi: Phượng Hoàng.

Các vị công tử, thiếu gia tụ tập xung quanh, cũng không hiểu vì sao, ai ai cũng đang ngó chăm chăm Phượng Hoàng, một số kẻ thậm chí còn chảy cả nước miếng ra nữa, thế nhưng cũng không có ai tùy tiện bước tới bắt chuyện với nàng.

Trần Tiêu nhú nhú mày, trong lòng mơ hồ toát ra một tia bất đắc dĩ nhàn nhạt. Nhưng hắn bỗng nhiên cắn răng, trong lúc nhất thời không biết kiếm đâu ra tự tin, ngẩng đầu ưỡn ngực, bước nhanh về phía Phượng Hoàng.

Hắn cứ như thế vệt đám đông đi tới, nhất thời thu hút không ít ánh mắt kinh ngạc của mọi người. Trong lòng đám nam sinh đứng bên ngoài nhất thời cảm thán: cuối cùng cũng có người đưa đầu ra chịu chết...

Khi đám người kia nhận ra Trần Tiêu, đa phần đều thể hiện vẻ mặt khó tin: Haizz, chỉ là một tên tiểu tử nghèo túng như hắn mà cũng muốn trèo cao sao?

Trần Tiêu trực tiếp đi tới trước mặt Phượng Hoàng, mỉm cười mở miệng:

- Xin chào.

Phượng Hoàng ngẩng đầu lên, bình thản liếc nhìn Trần Tiêu một cái, nàng tựa hồ hơi nhú nhú mày, bất quá thanh âm vẫn vô cùng lễ phép:

- Xin chào.

- Không ngờ rằng sớm gặp lại nhau đến như vậy.

Trần Tiêu ngồi xuống. Ánh mắt Phượng Hoàng có chút quái dị, chăm chú nhìn Trần Tiêu, ánh mắt cô ta tựa hồ có vài phần lãnh đạm.

Trần Tiêu mở túi xách của mình ra, thò tay vào tìm kiếm thứ gì đó...

Ánh mắt đám nam sinh tụ họp xung quanh nhìn chăm chăm vào Trần Tiêu, xem xem hắn muốn làm gì. Đến lúc mọi người nhìn thấy Trần Tiêu móc ra lọ kẹo cao su Extra, tất cả mọi người không khỏi cất tiếng cười nhạo.

Ha ha... Đúng là tiểu tử không biết trời cao đất rộng! Khi này có mấy người tới tặng nào là hoa đẹp, trang sức hoa mỹ, toàn vật đắt tiền, đều bị mỹ nhân cự tuyệt hết. Tiểu tử này lại cầm một hũ kẹo cao su mà đòi đến đây tán gái sao? Đúng là điên khùng mà!

- Tuy rằng trễ mất một ngày...

Trần Tiêu cười cười, nụ cười của hắn vô cùng chân thành:

- Nhưng mà, tôi vẫn phải nói một câu: Chúc mừng sinh nhật.

Trong ánh mắt Phượng Hoàng lộ rõ một tia kỳ dị.

Trần Tiêu từ tốn đưa hũ kẹo cao su tới:

- Tặng cô cái này...

Ánh mắt Phượng Hoàng có chút hơi cười cười, hiếu kỳ quan sát ánh mắt của Trần Tiêu, sau đó mới chậm rãi mở miệng.

Giọng nói của nàng vẫn như cũ nhẹ nhàng thanh thoát, đáng yêu y như hoàng oanh cất tiếng hót, thế nhưng nội dung câu nói lại là...

- Anh là ai? Làm sao anh biết hôm qua là sinh nhật của tôi?

- Há?

Trần Tiêu hơi sững sốt một chút, tròn mắt nhìn Phụng Hoàng. Lẽ nào cô nàng này muốn đùa giỡn với mình sao? Ngày hôm qua mình đã lĩnh giáo qua những trò đùa dai đáng yêu của cô gái này rồi.

Không đợi Trần Tiêu trả lời, sắc mặt Phụng Hoàng đã trở nên lạnh lùng, ánh mắt hiền dịu ban đầu lúc này đã trở nên có chút khó chịu, lạnh lùng nói:

- Tôi mặc kệ anh là ai, nhưng mà quả thật anh thật sự rất tốn công a! Tôi đoán là anh đã lên lên phòng giám hiệu xem lên hồ sơ đang ký nhập học của tôi nên mới biết sinh nhật của tôi, đúng không?

Nàng chậm rãi khép cái notebook lại, ánh mắt nhìn Trần Tiêu rõ ràng có chút khó chịu:

- Anh còn muốn nói gì nữa không?

- Ặc,...

Trần Tiêu sờ sờ mũi, cười khỏ nói:

- Phụng Hoàng à, tôi không có ý gì đâu, chỉ muốn chào hỏi cô một chút mà thôi.

"Phụng hoàng?" Nữ hài từ vèo một tiếng nở nụ cười, khả sau đó tự phụng phịu nhìn trần tiêu, na sáng sủa đích con người nhưng nhưng trần tiêu có chút xa lạ: "Tên này... Cũng chân khuy người năng nghĩ ra. Bất quá, vị này cùng học, người không cảm thấy dùng loại này rất thô đích biện pháp lại phao nữ sinh, đã rất quá hạn liễu mẹ?"

- Phụng Hoàng?

Cô gái bật cười một tiếng, sau đó nhìn mặt nhìn Trần Tiêu, ánh mắt trong vắt nhìn Trần Tiêu không ngờ lại có chút xa lạ:

- Cái tên này, chắc cũng là do anh tự nghĩ ra đúng không? Bất quá, anh bạn học à, anh không cảm thấy dùng phương pháp này để làm quen bạn gái, có chút hơi cũ xưa rồi đó sao?

- Cô thật sự không phải là Phụng Hoàng sao?

Trần Tiêu ngây ngẩn cả người, hẳn thực sự không thể tin nổi, trên thế giới sao lại có hai người giống nhau đến như thế chứ? Cho dù là chị em sinh đôi đi chăng nữa, tướng mạo ít nhiều cũng phải có chút khác nhau chứ.

Thực tế là, ngày hôm qua lúc quen biết Phụng Hoàng, trong lòng Trần Tiêu đã phảng phất như là bị nụ cười tuyệt mỹ của mỹ nhân kia đóng một dấu ấn mạnh mẽ. Trong đầu hẳn đã đem cái liếc mắt cùng với nụ cười nửa miệng của nàng để lại trước lúc bỏ đi khắc sâu trong trí óc. Trần Tiêu đối với trí nhớ của mình hết sức tự tin, hẳn khẳng định mình tuyệt đối không có nhớ nhầm.

Nhưng mà...

- Cô thật sự không phải Phụng Hoàng?

Trần Tiêu nhú mày, hẳn nhìn không được hỏi thêm một câu:

- Cô có biết trong đầu của tôi đang nghĩ cái gì không?

Dị năng của Phụng Hoàng chính là thuật đọc tâm mà!

- Thật xin lỗi, tôi thật sự không có chút xíu hứng thú nào đối với việc anh đang nghĩ cái gì. Đối với những nam nhân ở nơi công cộng mà cứ xáp lại tán tỉnh con gái nhà lành, tôi cũng không có chút hứng thú.

Thanh âm của cô gái vô cùng bình tĩnh, rõ ràng lời nói của nàng không chút nề mặt ai, thế nhưng những lời như vậy phát ra từ trong miệng của nàng, hết lần này đến lần khác nhưng vẫn không khiến cho người khác cảm thấy khó chịu.

- Cô không phải là Phụng Hoàng?

Trần Tiêu lúc này vẫn nghĩ là cô ta đang đùa với mình.

- Vậy cô tên gì?

Cô gái liếc mắt nhìn Trần Tiêu một cái:

- Anh đã có thể tra xét được sinh nhật của tôi ngày nào, làm sao lại không biết được tên tôi? Tôi không thích nói chuyện với người dối trá.

Nàng đã đứng lên, khéo léo cầm cái notebook Apple màu trắng ôm vào trong ngực, liếc nhìn Trần Tiêu một cái:

- Xem ra tôi không thể nào tiếp tục ở đây đọc sách được nữa rồi, tạm biệt.

Nói xong, một làn gió thơm mát nhàn nhạt khẽ lướt qua bên người Trần Tiêu, cô gái đã thản nhiên bỏ đi. Trong lòng Trần Tiêu lại càng thêm mờ mịt.

Ngay cả tư thế bỏ đi cũng giống nhau như thế! Ngoại trừ Phụng Hoàng ra, Trần Tiêu chưa hề thấy qua cô gái nào ngay cả bước đi cũng dễ nhìn đến như thế.

Bước chân đều đặn, dáng người khoan thai, thân thể hài hòa, mái tóc tung bay nhẹ nhàng...

Thân ảnh bước đi của cô gái cũng hấp dẫn ánh mắt của toàn bộ nam sinh đang đứng dọc theo đường đi của cô ta. Mãi đến khi bóng lưng cô ta khuất sau cánh cửa thư viện, cả đám mới không nhịn được thở dài một tiếng tiếc nuối. Ngay sau đó, ánh mắt đùa cợt của mọi người tập trung hết lên người Trần Tiêu.

- Ha ha ha ha! Tiểu tử không biết tự lượng sức mình!

- Hoàng tử xe đạp, mỹ nhân như nàng ấy không phải là người mà cậu có tư cách làm quen đâu! Ha ha ha ha....

Nghe những tiếng cười đùa trên chóc kia, thế nhưng Trần Tiêu không hề có nửa phần buồn bực. Tính tình hắn luôn như thế, những người không quen không biết kia muốn nghĩ hắn thế nào, trước giờ hắn cũng chưa bao giờ để ý tới. Để ý làm gì? Chẳng lẽ bất cứ con mèo con chó nào làm dữ với hắn, hắn cũng phải để ý à, như vậy chẳng phải là mệt chết hay sao? Chỉ cần để ý đến những người thật lòng đối đãi với mình là được rồi.

Mặc kệ thanh âm cười đùa của đám người kia, Trần Tiêu thu lại lọ kẹo cao su trên bàn, thần sắc không có nửa phần biến hóa, thong thả đi ra khỏi Thư viện.

Cô ta... rốt cuộc có phải là Phụng Hoàng hay không?

Sinh nhật thì đúng là cùng một ngày, nhưng mà... lẽ nào thật sự là chị em sinh đôi?

Trần Tiêu lắc lắc đầu, chắc không trùng hợp như vậy chứ, hơn nữa, cho dù là chị em sinh đôi cũng không thể nào giống nhau đến như thế.

Cũng không thể vào Thư viện đọc sách được nữa. Trần Tiêu đi vài bước, suy nghĩ một chút, mới quay đầu bước về phía nhà thể dục.

Đã mấy ngày không đến câu lạc bộ Karate rồi, nếu bây giờ cũng không có việc gì làm, chỉ bằng ghé qua đó xem thử một chút.

Câu lạc bộ Karate trong Cơ Đức học viện cũng là một câu lạc bộ thuộc dạng quy mô lớn. Nói chính xác, công lao này tính ra là thuộc về Trần Tiêu và Từ Nhị thiếu gia, vốn là hai mỹ nam tử nổi tiếng trong Cơ Đức học viện.

Từ Nhị thiếu gia tự nhiên không cần phải nói tới, tuổi trẻ giàu có, hơn nữa anh tuấn tiêu sái, gia thế bất phàm, lại nổi tiếng là sát thủ tình trường, tự nhiên là hấp dẫn rất nhiều nữ sinh. Còn Trần Tiêu, ngoại trừ bề ngoài tuấn lãng, hơn nữa lại có thân thể khiến người ta mê mẩn, bản tính lại có vài phần khí chất lạnh lùng mê người. Biệt hiệu Hoàng tử Bàn cùng của hắn cũng đã nổi tiếng khắp cả Học viện. Vào ngày lễ tình nhân hằng năm số số cô gái mà hắn được tặng thậm chí còn nhiều hơn cả Từ Nhị nữa.

Bởi vì có hai người này gia nhập trong đó, nên câu lạc bộ Karate của Cơ Đức Học viện cũng đã thu hút không ít nữ sinh đăng ký tham gia vào. Tình hình hiện tại, chính là câu lạc bộ đã xuất hiện tình huống âm thịnh dương suy, số học viên nữ chiếm đến hơn bảy mươi phần trăm.

Hắn đi vào nhà thể dục, tới cửa câu lạc bộ Karate, vừa mới đẩy cửa bước vào, lập tức đã nghe được tiếng kinh hô của đám nữ học viên bên trong:

- Ah! Trần Tiêu! Trần Tiêu tới kia!

- Ah! Là anh! Anh tới! Nhìn kia!

Trần Tiêu thờ dài, bỗng nhiên nhớ lại tình cảnh của cô gái kia lúc trong Thư viện, cảm giác bị người khác bao vây nhìn ngó quả thật là khó chịu. Thảo nào cô gái kia nói chuyện lại không nể mặt ai như thế.

Bất quá, khi hắn đi vào trong liền phát hiện ra bầu không khí có chút không ổn.

Câu lạc bộ Karate thuộc về câu lạc bộ thể dục thể thao của Cơ Đức Học viện, hội quán cũng nằm một góc trong nhà thể dục của trường. Nơi này có phòng thay đồ cùng với phòng tắm nam nữ riêng biệt, lại còn có ba sân đấu võ nữa.

Lúc này, ngay trên sân đấu võ chính giữa câu lạc bộ, đang có hơn một trăm học viên rõ ràng chia thành hai phe. Một phe mặc bộ võ phục màu trắng, tự nhiên là học viên của câu lạc bộ. Mà phe bên kia, nhân số cũng không nhiều, chỉ có bảy tám người mà thôi. Dẫn đầu là một thanh niên mặc một bộ đồ thun bó sát người, lộ ra một thân cơ bắp, cau mày tức giận, trừng mắt nhìn đám học viên câu lạc bộ Karate.

- Có chuyện gì vậy?

Trần Tiêu bước lại gần, nhìn không được hỏi một cô bé học viên đứng gần đó.

Cô bé kia có chút ngượng ngùng liếc mắt nhìn Trần Tiêu, nhưng cũng hạ giọng nói:

- Còn có thể là chuyện gì nữa chứ, là đến hạ bệ hiệu.

- Đây! Hôm nay ta sẽ cho các ngươi biết, cái gì mà Karate, trước mặt võ thuật chính tông, căn bản không đáng nhắc tới!

Gã thanh niên mặc đồ bó sát người kia, vẻ mặt thâm cừ đại hặn nói lớn.

Hạ bệ hiệu?

Câu lạc bộ võ thuật đến hạ bệ hiệu câu lạc bộ Karate?

Trần Tiêu lắc lắc đầu... đúng là thú vị.

Đối với đại đa số mọi người đến xem, nhìn thấy cảnh câu lạc bộ võ thuật đến hạ bệ hiệu câu lạc bộ karate, nhất định là sẽ rất phấn chấn...

Vì sao? Trên đỉnh đầu đám người câu lạc bộ võ thuật, là mấy cái băng rôn kiểu như là: 'Tinh thần yêu nước!', 'Phát huy tinh hoa của dân tộc!'...

Nhưng mà, thật lòng mà nói, Trần Tiêu cho rằng cách làm như vậy rất... biết nói thế nào ta, rất buồn cười...

Ví dụ như bản thân Trần Tiêu đây, hẳn cũng không hề có ý khinh thường võ thuật truyền thống của Trung Quốc. Thậm chí ngược lại, hẳn cũng hoàn toàn cho rằng, võ thuật Trung Hoa so với mấy cái gì mà karate, taekwondo... lại càng thêm cao thâm hơn, càng thêm bác đại tinh thâm hơn...

Những chiêu thức múa may của Nhật Bản này, so với võ thuật truyền thống của Trung Quốc, ngay cả tư cách xách dép cũng không có.

Vậy nguyên nhân vì sao Trần Tiêu không chọn học võ thuật, là lại là luyện karate cơ chứ?

Lý do rất đơn giản, ai ai cũng biết rằng, học võ thuật rất khó! Võ thuật Trung Hoa, vô cùng tinh thâm, nếu muốn luyện cho thành tài, nhất định phải lao tâm khổ trí rất nhiều! Cho dù là công phu Nam phái hay Bắc phái, chỉ là học một chiêu thức cơ bản nhất, ví dụ như là Trung bình tấn cơ bản nhất, không có trải qua tám năm, mười năm khổ luyện, cũng chưa chắc có được thành tựu gì!

Những người luyện võ chân chính, đều là bắt đầu khổ luyện ngay từ lúc còn nhỏ, chịu nóng mùa hè, chịu lạnh mùa đông... phải chịu đựng được gian khổ mới có được bản lĩnh thật sự!

Mặc dù là như vậy, nhưng trái lại càng khiến cho võ thuật càng khó có thể phát triển rộng rãi được... Ngày nay người ta ưa chuộng cuộc sống nhanh chóng, hầu hết mọi người cũng không ai có đủ nghị lực cũng như không có thời gian mà đi khổ luyện, học võ thuật.

Đúng là đối với mấy thứ như karate, taekwondo... Trần Tiêu kỳ thực cũng không quá xem trọng nó. Nhưng mà những thứ này lại rất dễ dàng phát tán rộng rãi. Vì sao? Vì học nó rất đơn giản a!

Bất cứ người nào có thân thể khỏe mạnh một chút, đều có thể xin gia nhập vào một lớp học hay câu lạc bộ nào đó, tùy tiện học khoảng một năm rưỡi trở lên, đã có thể có chút thành tựu rồi.

Đại đa số những người trong nước học taekwondo hay là karate cũng vậy, kỳ thật trong lòng cũng chẳng hề xem mấy thứ này trở thành thần thánh cao quý gì cả, cũng lắm chỉ là xem nó là một thứ để mình tập thể hình mà thôi. Vận động nhiều một chút, đổ nhiều mồ hôi, đối với con gái còn có tác dụng giảm béo nữa. Nói một câu đơn giản để đánh giá: đó chỉ là một thứ để tiêu khiển mà thôi.

Đối với rất nhiều người mà nói, học taekwondo cũng được, học karate cũng được, cũng chỉ xem như là loại hoạt động lúc nhàn rỗi mà thôi. Trong suy nghĩ của đa số mọi người, thứ này so với mấy thứ giải trí như là chơi mạng chược hay tập thể thao cũng không khác nhau bao nhiêu. Tóm lại một chữ: Giải trí!

Cũng không phải không có người muốn học võ thuật... Thứ nhất, cần phải tốn nhiều thời gian và công sức vào đó, thứ hai muốn luyện võ thuật cần phải kiếm được danh sư mới được! Trong thời buổi hiện tại, biết kiếm đâu ra cao nhân cơ chứ?

Về phần câu lạc bộ karate trong Cơ Đức Học viện, thăng thần mà nói, cũng chỉ là do học sinh thành lập để hoạt động trong lúc rảnh rỗi mà thôi. Vận động một chút, đổ mồ hôi, coi như là hoạt động cho đầu óc thoải mái một chút.

Nguyên nhân chính là như thế, nên Trần Tiêu đối với mấy cái băng rôn kêu gọi yêu nước của đám đến khiêu chiến kia cũng không hề có chút nào cho là đúng.

Vì yêu nước nên đến đây hạ bệ hiệu sao? Thành phố K có biết bao nhiêu trung tâm thể dục thể thao, phòng tập thể hình, câu lạc bộ, lớp học dạy karate, taekwondo! Các ngươi có từng đi đến đó khiêu chiến hay chưa? Nếu muốn khiêu chiến, sao không tìm các cao thủ karate mà khiêu chiến, chạy tới một câu lạc bộ không chuyên nghiệp trong trường học làm ầm ỹ, có gì mà bản lĩnh chứ?

Hướng hồ, đám người đến đây khiêu chiến hôm nay, Trần Tiêu nhìn qua cũng biết, cái gì mà câu lạc bộ võ thuật, kỳ thật cũng chỉ là một đám học viên rảnh rỗi không có gì làm, lập ra múa may bậy bạ mà thôi. Kẻ cầm đầu cũng không phải là cao thủ võ thuật chân chính gì, chỉ bất quá mới luyện qua quyền cước gần hai năm mà thôi, ngay cả tam lưu cũng không được tính.

Gã thanh niên mặc đồ bó sát người kia, trong học viện danh tiếng cũng không tốt đẹp gì, cũng chỉ là một tên học sinh lăm tiền nhiều của, hay ý thế hiếp người mà thôi.

Sờ dĩ hấn chạy tới đây khiêu chiến, đại khái là do ghen tỵ câu lạc bộ karate nhân số đông đảo, nhất là con gái lại chiếm đa số. Trong khi đó câu lạc bộ võ thuật của mình thì nhân số ảm đạm, trong lòng đổ kỵ chạy qua quấy phá mà thôi.

Cố ý mang theo mấy cái băng rôn kêu gọi 'Tinh thần yêu nước!', 'Phát huy tinh hoa của dân tộc!'... làm ra vẻ ta đây cao thượng lắm!...

- Chém gió!

Trong lòng Trần Tiêu thầm nói một câu, nhưng cũng chỉ bình thản tránh sang một bên, lẳng lặng đứng xem màn kịch vui sắp bắt đầu.

Nếu thật sự yêu nước, vậy thì chạy tới mấy câu lạc bộ karate chính quy trong thành phố mà khiêu chiến, chạy tới chỗ học sinh chúng ta xem như là hoạt động tiêu khiển này mà gây sự để làm gì?

Trần Tiêu ngáp một cái, khoanh tay lại, cười tủm tỉm đứng một bên nhìn.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Xin Chỉ Giáo!

Câu lạc bộ karate của Cơ Đức Học Viện kỳ thật không có một cao thủ thật sự, đoàn trưởng tên là Kim Bồ Hoán, biệt hiệu là Kim Bất Hoán, đó là một nam sinh có vóc người trung bình, là một người sáng khoái, trong gara nhà hấn có đến mấy cái xe hơi dòng 4S(1), gia cảnh thật sự giàu có. Tính tình cởi mở, có đôi chút tùy tiện, nhưng đối xử với mọi người rất chân thành, không có tính kiêu căng, khinh người như đại đa số con cái nhà giàu.

Câu lạc bộ này được thành lập, thực ra là để cùng mọi người chơi đùa mà thôi, ngày thường đều kiếm việc gì đó để giết thời gian, cho nên những tên tiểu tử kia đều giống nhau cả, bọn họ tới nơi này đều để khoe xe đẹp, có người nào lại thật sự bỏ thời gian để học mấy loại công phu mèo cào này chứ? Cho nên, một cái câu lạc bộ to như thế, ngày thường cũng chỉ là để tập thể hình bên trong đó có mấy người huấn luyện viên kiêm chức, thời gian còn lại chính là thời gian để các học viên tự luyện tập và chơi đùa.

Hơn nữa, đại bộ phận thành viên nơi này đều là nữ sinh, tất cả đều vì hai anh chàng cực kì đẹp trai - Trần Tiêu và Từ Nhị Thiểu mà tới, có cô nào thật sự tốn tâm tư đi luyện tập mấy thứ này chứ?

Về phần cái tên muốn hạ bệ câu lạc bộ karate kia, cũng được coi một trong những kẻ đứng đầu của Cơ Đức, tên này nghe nói trong nhà bối cảnh rất phức tạp, bản tính thích đầu đá. Họ Mã, nhưng lại lấy cho mình một cái ngoại hiệu là “Mã Vĩnh Trinh” – nghĩ tới cũng có chút buồn cười, Trần Tiêu biết, lịch sử quả thực có người tên Mã Vĩnh Trinh, nhưng con người này cuối cùng lại bị chém chết trong loạn đao.

Còn về công phu, nói thật, Trần Tiêu từng đi qua cái Câu lạc bộ võ thuật kia, đã từng chứng kiến qua công phu của vị “Võ lâm cao thủ” này -- hấn nhiều nhất cũng chỉ xếp trên một vài người, nghe nói hấn chưa từng nghiêm chỉnh học qua võ thuật chánh tông, nhưng theo một vài nhân vật hắc đạo đánh đấm nên cũng biết được mấy chiêu mà thôi.

Nhưng mà trình độ như đám đệ tử này, hiển nhiên không phải là đối thủ của hấn, cho nên trước lời thách thức của vị “Võ lâm cao thủ này”, nhất thời chưa có một ai có dũng khí đứng lên ứng chiến.

Đội trưởng của Câu lạc bộ Karate Kim Bất Hoán cũng là một người thích vui đùa, khả năng cũng chẳng tới đâu, lại biết đối phương cũng là một kẻ tàn nhẫn, hiển nhiên không dám ứng chiến, trong lúc nhất thời cục diện không khỏi có chút giằng co, khí thế cũng giảm đi vài phần.

- Hừ!

Mã Vĩnh Trinh kia dường như rất đắc ý:

- Sao thế? Không có nguoi nào có dũng khí bước ra sao? Nếu như vậy, đám người các người hãy tự tay viết cho ta một chữ “Phục” thật to! Bắt đầu từ hôm nay, các người hãy dẹp bỏ cái danh bài Câu lạc bộ này đi, nhường cái hội quán này lại đi thôi! Còn đám đệ tử các người nếu muốn chuyên đi, Câu lạc bộ Võ Thuật nhất định tiếp nhận!

Dứt lời, đắc ý nhìn bốn phía, đưa ánh mắt quét một vòng rồi dừng lại trên người các nữ hài trẻ tuổi xinh đẹp của Câu lạc bộ đối phương.

Vốn hấn sớm đã khó chịu với câu lạc bộ karate, trong lòng đổ kị đã lâu, nhưng dù sao hấn cũng biết Từ Nhị Thiểu của Câu lạc bộ karate không phải là dạng dễ chọc vào. Gia cảnh của Từ Nhị Thiểu so với mình còn kém tiền nhiều của hơn, còn có một vị ca ca nghe nói cũng là một nhân vật phong vân trong giới hắc đạo, chính mình vạn vạn lần không nên trêu vào.

Bất quá buổi sáng hôm nay truyền đến một tin tức, Từ Nhị Thiểu do có việc nên đang làm thủ tục rút khỏi câu lạc bộ karate! Tin tức này liền làm cho hân phần chấn không thôi! Không có Từ Nhị Thiểu tọa trấn, còn lại mỗi đội trưởng Kim Bất Hoán... Hừ, ta khinh!

Kim Bất Hoán có chút khó khăn, gãi gãi đầu, cau mày nói:

- Mã Đại Thiểu, Câu lạc bộ này của bọn ta chỉ toàn dân nghiệp dư được tổ chức ra chủ yếu để vui chơi, ngươi có nhất thiết phải làm cho to chuyện như thế không? Võ quán cũng không phải cái gì đó chính qui, chúng ta cùng là học viên, ngươi không cần thiết phải làm ra bộ dạng này a.

- Bớt nói nhảm đi!

Mã Đại Thiểu trừng mắt:

- Nếu sợ thì trực tiếp nhận thua đi là được rồi!

- Như vậy nhận thua là được rồi.

Kim Bất Hoán thật ra còn nổi tiếng là người tốt tính, không chút giận dữ:

- Ta lập lại lần nữa, chúng ta chỉ là những thành viên đến đây chủ yếu là để vui vẻ, không muốn cùng ngươi đấu đá. Coi như Câu lạc bộ karatebộ của chúng ta đánh không lại ngươi, cũng chẳng có gì, chúng ta cũng không phải là người trong giang hồ.

Mã Đại Thiểu không biết nói sao, suy nghĩ một lúc mới nói:

- Vậy các ngươi hãy nhường lại võ quán đi!

Kim Bất Hoán hi hi cười, hân mặc dù tốt tính, nhưng không phải là đứa ngốc, bĩ môi:

- Ban giám hiệu của Học viện đã cho chúng ta thuê hội quán, một năm sáu mươi vạn, tạm thời không có ý định chuyển nhượng.

- Ngươi!

Mã Đại Thiểu nổi giận:

- Đấu võ thua, chẳng lẽ cứ như thế là cho qua sao?

Kim Bất Hoán rút cuộc cũng không nhịn được:

- Đấu cái gì mà đấu! Ai muốn cùng luận võ với ngươi chứ? Ngươi thích đấu đá là chuyện của ngươi, ta đã nói với ngươi một lần rồi, lỗi tại ngươi bị điếc hủ! Đệ tử chúng ta không giống với các ngươi, chúng ta không có ý nghĩ như những người trong giang hồ các ngươi! Chúng ta dùng tiền để thuê hội quán của học viện để làm nơi sinh hoạt, mắc mớ gì tới ngươi!

Kim Bất Hoán nói vậy mặc dù có đôi chút vô lại, nhưng Mã Đại Thiểu cũng chẳng thể làm gì được, đó là do suy nghĩ bất đồng a! Dựa theo suy đoán lúc trước của hắn, khi mình tới hạ bệ, chỉ cần dùng ba quyền hai cước đem đối phương đánh ngã, sau đó thu hút lấy đông đảo ánh mắt hâm mộ lẫn sợ hãi của các người đẹp, thật là một viễn cảnh đẹp đề...

- Như vậy ngươi thừa nhận Karate không bằng võ thuật cổ truyền thật sao?

Mã Đại Thiểu suy nghĩ một lúc rồi nói.

- Thừa nhận a, đương nhiên là thừa nhận rồi.

Kim Bất Hoán có chút tò mò:

- Tại sao lại không thừa nhận chứ?

- Vậy mà các ngươi vẫn còn luyện karete sao?

Mã Đại Thiểu rốt cục đã tìm được điểm yếu của đối phương.

- Đầu óc của ngươi không phải là có vấn đề đấy chứ?

Kim Bất Hoán mặt lạnh nhìn đối phương:

- Hai thứ đó có quan hệ sao? Chúng ta chỉ là hoạt động vào thời gian rảnh thôi. Còn võ thuật và karate ai mạnh ai yếu, có liên quan sao? Chúng ta đóng cửa, ở chỗ này chơi trò “lão ung bất già”, có ảnh hưởng gì tới ngươi sao?

- Quốc thuật thì không luyện, lại đi luyện loại võ thuật của người Đông Dương chỉ biết biểu diễn, hừ! Đúng là sùng dương mị ngoại (2)!

Mã Đại Thiểu hung hăng xì một tiếng khinh miệt, hất hàm

- Tên này “Bệnh”.

Kim Bất Hoán dùng ánh mắt thương xót nhìn đối phương:

- Cứ cho là như vậy đi, karate cũng chỉ để biểu diễn mà thôi, cũng chẳng phải cái gì đó đặc biệt thần thánh cả. Chúng ta chỉ là dùng chút thời gian rảnh rỗi để vui vẻ với nhau, ảnh hưởng gì tới người chứ?

- Người... người rút cuộc đánh hay không đánh? Nhận thua thì nhượng lại trường quán đi!

Mã Đại Thiểu có chút điều cợt, lớn tiếng nói:

- Các vị, người đứng đầu Câu lạc bộ của các người cũng đã nhận thua rồi! Có thể thấy karate so với quốc thuật cách biệt quá xa! Mọi người ở lại chỗ này cũng chỉ tốn lãng phí thời gian của mọi người thôi, nếu có hứng thú có thể chuyển sang Quốc thuật của chúng ta! Bây giờ vào, nam sinh miễn nửa năm hội phí, nữ sinh miễn một năm!

Đáng tiếc hần lên tiếng hồi lâu, nhưng mọi người đều nhìn hần với ánh mắt như đối với kẻ “có bệnh”.

Trần Tiêu nhìn không lọt mắt, chậm rãi đi tới bên cạnh Kim Bất Hoán, Kim Bất Hoán nhìn thấy hần, ánh mắt sáng lên! Hần biết Trần Tiêu thân thủ không tồi, lời kéo hần, thấp giọng nói:

- Cậu đã đến rồi sao không ra mặt! Sớm biết cậu đến, ta cũng sẽ không nhận thua. Tên này khẳng định đánh không lại cậu đâu.

Trần Tiêu bữu môi:

- Cái này thật nhằm chán đánh nhau thì có gì tốt chứ.

Nhưng hần lại đi lên trước một bước, nhìn Mã Đại Thiểu đang lớn tiếng phía trước mặt, thanh âm rất khách khí:

- Vị đồng học này, ta có thể hỏi một vấn đề không?

Mã Đại Thiểu nhìn hần một cái, ánh mắt có chút khinh thường:

- Là người? Hừ, nguyên lai là vương tử xe đạp a.

Trần Tiêu sờ lỗ mũi, ngoại hiệu này hần thật sự rất không thích:

- Là như thế này, ta có một vấn đề muốn thỉnh giáo.

-Nói đi, ta nghe nói thân thủ người cũng không tồi, có phải muốn cùng ta đánh một trận không? Mã Đại Thiểu có chút nóng vội.

Trần Tiêu cười làm ra bộ dáng vô hại:

- Xin lỗi, ta là học sinh, đánh đánh giết giết là chuyện không thích hợp với ta.

Dừng lại một chút, Trần Tiêu chậm rãi nói:

- Dựa theo lời người nói, chúng ta luyện karate không luyện quốc thuật, chính là sùng dương mị ngoại. Như vậy, nếu chúng ta cùng ở một chỗ đánh “Xi dách”, có phải người cũng muốn ôm một hộp mặt trượt đến thích quán, ép chúng ta không được chơi “Xi dách” mà phải chơi mặt trượt đúng không?

- ...

Mã Đại Thiểu đứng ngây ra, á khẩu không trả lời được.

Phía sau thành viên của Câu lạc bộ cũng phối hợp rất ăn ý ầm ầm cười to, rất nhiều những nữ hài tử trẻ tuổi nghe lời Trần Tiêu nói, chi chi trò trò về phía Mã Đại Thiểu, trong lúc nhất thời tràn ngập tiếng cười, oanh oanh yển yển vang lên không dứt.

Mã Đại Thiểu khuôn mặt đỏ phừng phừng, trên trán gân xanh cũng thấy lòi hần ra, trừng mắt nhìn Trần Tiêu:

- Tiểu tử! Miệng lưỡi lợi hại có ích gì! Có bản lĩnh hãy cùng ta đấu một trận!

Nhưng Trần Tiêu lại lui về phía sau nửa bước, lưỡi biếng khoát tay:

- Ta đã nói rồi, ta không có hứng thú đối với chuyện đánh nhau. Hơn nữa, đánh nhau giỏi cũng được coi là lợi hại sao? Vị đồng học này, chúng ta đều là học sinh, cũng không cần phải động chân động tay với nhau.

- Ngươi! Ngươi dám xem thường quốc thuật!

Mã Đại Thiểu ngang ngược đáp lại, cấp cho Trần Tiêu một cái tội danh thật to.

Trần Tiêu cũng không có tức giận, nhướn mắt cười nói:

- Xin hỏi, chỉ dựa vào ngươi mà có thể đại biểu cho “Quốc thuật” sao?

Mã Đại Thiểu tức đến ói máu, nhưng Trần Tiêu lại tươi cười:

-Được rồi được rồi, Mã Đại Thiểu, coi như ta thừa nhận ta đánh không lại ngươi. Ngươi đúng là người đứng đầu trong Cơ Đức học viện chúng ta, công phu đánh nhau quả thật rất mạnh, như vậy đã được chưa? Ngài có thể nói với người ngoài, một mình ngài đã đánh bại tất cả học sinh trong Cơ Đức học viện, ngài là vô địch, chúng ta nhất định sẽ không phản bác đâu, được rồi chứ?

Chung quanh vang lên những tiếng cười của những nữ sinh.

Đúng thế! Người nào lại đi quan tâm tới chuyện này đây! Ý nghĩ trong đầu bây giờ, tại Cơ Đức học viện này, các học sinh đều là những kẻ có tiền, người nào cũng có xe đẹp, kẻ nào cũng thích phô trương, nam thì đẹp trai, nữ thì xinh đẹp... Đánh nhau lợi hại? Có là cái gì!

Mã Đại Thiểu bị Trần tiêu nói cho không phản bác được, mình thắng rồi sao?

Nhưng có đạt được mục đích của mình đâu!

Đúng lúc này, cửa lớn của trường quán bị đẩy ra, một bóng dáng xinh đẹp chậm rãi bước tới, mái tóc đen kết đuôi ngựa phía sau, trên người mặc một bộ quần áo thể thao, chậm rãi bước đến, vừa đi vừa lớn tiếng hỏi:

- Xin lỗi, đã quấy rầy. Xin hỏi mới vừa rồi các bạn có nói, người đứng đầu Cơ Đức học viện là ai vậy?

Nàng vừa đi vào, lập làm cho đám nam nhân có mặt tại đó lập tức bị hấp dẫn, thu hút, đứng ngây ra như phỗng, ngay cả những nữ hài tử cũng nhìn nàng bằng ánh mắt hâm mộ xen lẫn chút đố kỵ.

Trần Tiêu nhìn thấy nữ hài tử vừa đi vào, há miệng, nhưng rốt cuộc vẫn đem hai chữ “Phượng Hoàng” nuốt trở vào.

Người ta cũng ta cũng không nhận mình là Phượng Hoàng, vậy mình cũng không nên nhận bậy.

- Là bạn sao?

- Nữ hài tử này đi tới trước mặt mọi người, ánh mắt khi lướt qua Trần Tiêu cũng không có dừng lại, phảng phất không có nhận ra Trần Tiêu, rút cuộc ánh mắt dừng lại trên người Mã Đại Thiểu:

- Là bạn à? Bạn chính là người mạnh nhất của Cơ Đức Học viện sao?

Mã Đại Thiểu quả thật không tệ, hần mặc bỏ đồ bó, để lộ ra cơ thể rắn chắc tráng kiện, vừa nhìn vào bộ dáng của hắn là có thể thấy ngay.

Bị một tuyệt sắc mỹ nữ như thế nhìn vào, Mã Đại Thiểu trong lúc nhất thời cũng trở nên ngơ ngẩn, ánh mắt của cô gái này có lực sát thương thật sự kinh người, Mã Đại Thiểu vừa bị nàng nhìn trúng, đầu óc trở nên trống rỗng, vô thức gật đầu:

- Ách, không sai! Ta chính là đội trưởng của câu lạc bộ quốc...

Hắn vừa mới nói chung quanh đã phát ra những tiếng khinh thường cùng tiếng huýt gió. Chúng ta cũng không muốn cùng ngươi so đo, ngươi tự cho mình rất cao a!!

- Tốt lắm

Cô gái nở nụ cười, nụ cười của nàng quả thật rất giống Phượng Hoàng, tươi như đóa hoa mới nở, khiến cho trông mắt của Mã Đại Thiểu suýt chút nữa cũng rớt xuống luôn!

Nhưng Trần Tiêu thấy nụ cười này của nàng, lại cảm thấy chút dục cảm không hay.

Quả nhiên...

- ... Tốt lắm

Cô gái tươi cười bộ dáng dường như rất hài lòng:

- Ta mới rồi đi Câu lạc bộ Tae Kwon Do và câu lạc bộ Nhu đạo, còn có nhóm vật tự do... đáng tiếc người ở đó thật ngu ngốc, không có bản lĩnh thật sự. Mỗi một người chỉ có thể tiếp được của ta cùng lắm là hai quyền. Nhưng mà, ngươi đã thừa nhận ngươi rất mạnh, như vậy hy vọng ngươi đừng làm cho ta thất vọng a.

Nói xong, nữ hài tử đã khom lưng, đem chiếc máy tính cá nhân Apple đặt sang một bên, cúi người tháo đôi giày ra khỏi chân, rồi xoay người lại, đối diện với Mã Đại Thiều ôm quyền thi lễ đúng tiêu chuẩn của người trong giới võ lâm.

- Đại đệ tử thứ 9 của Nam Tông Tiêu môn, Tiêu Tinh.

Lúc nàng ngẩng đầu lên, cặp mắt vốn làm cho người ta say mê bỗng trở nên sáng ngời, ánh mắt cũng đã trở nên lợi hại:

- Xin chỉ giáo!

Nói xong, nàng lui về phía sau nửa bước, xuống tấn, song thủ hơi tách ra, tạo thành tư thế chuẩn bị rất chuẩn mực!

(1) Dòng xe 4S của hãng Porsche: ta mới xem qua đã có loại hơn 4 tỉ VNĐ.

(2) Súng dương mị ngoại: tông súng đồ phương tây, sinh hàng ngoại.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Tiêu Tinh

Cục diện trước mắt bỗng nhiên xảy ra biến hóa đầy kịch tính như thế, khiến cho đám học viên xung quanh đều lộ ra ánh mắt kinh ngạc. Một cô gái mỹ lệ, tuyệt sắc như thế, không ngờ cũng bắt chước người ta đi khiêu chiến đấu võ sao?

Trong đầu Mã Đại Thiều giống như có luồng điện chạy qua. gương mặt ngốc trẻ nhìn chăm chăm cô gái tự xưng là Tiêu Tinh này, nhãn mày nhãn mặt, tựa hồ có chút không tin nổi:

- Hà, cô thật sự muốn tỷ thí với tôi sao?

Cô ta đang đùa chặc? Trong lòng mọi người xung quanh nhìn không được đều nghĩ như thế.

Thế nhưng khi Trần Tiêu nhìn thủ thế của Tiêu Tinh, trong lòng không khỏi có chút kinh ngạc!

Hắn dù sao cũng từng chân chính khổ luyện. Tuy rằng cái mà hắn luyện cũng không phải là võ thuật Trung Hoa chính tông, nhưng mà khả năng quan sát cũng có chút đặc biệt hơn người. Huống chi, bất luận là Taekwondo cũng vậy, hay karate cũng vậy, kỳ thật cũng đều là một bảng chi của võ thuật Trung Hoa mà thôi. Trần Tiêu dù sao cũng có vài phần bản lĩnh thực tế, liếc mắt đã nhìn ra, cô gái tên là Tiêu Tinh này, tuyệt đối không chỉ có động tác hoa tay múa chân đẹp mà thôi!

Cô ta phảng phất chỉ là tùy ý làm ra một động tác thủ thế đơn giản, thế nhưng đã lập tức mờ mờ ảo ảo phát ra một cỗ khí tức cao thâm khó lường! Tuy rằng chỉ là một động tác nhẹ nhàng, nhưng mà trong mơ hồ đã khiến cho người ta cảm giác được khí độ không thể dò xét được, thâm sâu khó lường!

Chỉ mỗi một cái khởi thủ thức đã có khí thế như vậy, không có bản lĩnh thực sự tuyệt đối không thể nào làm được. Trần Tiêu tự nhận bản thân mình tuyệt đối không có bản lĩnh như vậy.

Mà Mã Đại Thiều gia, bất quá chỉ là một tên học viên xoàng của câu lạc bộ võ thuật trong Cơ Đức học viện, ngay cả một chiêu thức võ thuật căn bản nhất cũng chưa từng học qua, làm sao có thể nhìn ra nông sâu thế nào? Hắn chỉ theo bản năng cảm giác được tư thế của cô gái này nhìn qua... trong lòng thầm than: đúng là càng nhìn càng thấy đẹp a!

- Cô... mỹ nhân à, cô thật sự muốn đánh nhau với tôi sao? Cô có phải đang nói đùa không đó?

Mã Đại Thiều gia có chút do dự. Một cô gái đẹp đến như thế, cả đời hắn chưa gặp qua lần nào a! Một mỹ nữ như vậy, chỉ có thể để cho mình ôm ấp nựng nịu một trận mới đúng, làm sao có thể dùng chân tay mà đâm đá cơ chứ? Trong lòng hắn đang âm thầm tính toán xem, mình tiếp theo nên làm thế nào để có thể tạo được ấn tượng tốt đối với mỹ nhân đây...

Tiêu Tinh cũng không vội vàng hành động, chỉ là ánh mắt không ngừng chăm chú nhìn Mã Đại Thiều gia.

- Ấy da, như vậy đi, mỹ nhân, nếu như ngươi đã có hứng thú với võ thuật như vậy, vậy thì gia nhập vào Câu lạc bộ võ thuật của chúng ta đi! Đối với một cô gái thích học võ thuật đến như vậy, ta có thể miễn phí toàn bộ học phí cho cô.

Trên mặt Mã Đại thiếu gia hiện rõ vẻ thèm nhở dãi.

- Chỉ cần anh đánh thắng tôi, tôi sẽ gia nhập vào câu lạc bộ của anh để học tập.

Tiêu Tinh nhẹ nhàng trả lời.

- Được!

Mã Đại thiếu gia hứng thú đến mức suýt chút nữa nhảy dựng lên!

Một cô gái dịu dàng ẻo lả như thế, có được bao nhiêu công phu cơ chứ? Nếu như thật sự có thể đem một mỹ nữ như vậy trở thành đệ tử của mình, sao đó 'dạy' nàng ấy luyện công, thì có thể nhân danh việc giảng dạy mà lợi dụng nàng ta... chẳng phải là khoái hoạt lắm sao?

- Được rồi! Nhưng mà một lát bị ta đánh đau, cô không được khóc đó.

Mã Đại thiếu gia giả vờ quan tâm, nói một câu, cố ý khoa tay múa chân mấy cái, làm ra vẻ rộng lượng cười cười:

- Yên tâm đi, con người ta bình thường luôn biết thương hoa tiếc ngọc, một lát ta sẽ hạ thủ lưu tình cho mà.

Nói xong, hấn lui về phía sau hai bước, làm ra mấy động tác làm nóng thân thể, sau đó co tay thủ thế, dáng vẻ hết sức rạo rực.

Bên ngoài nhìn qua, rõ ràng khởi thủ thức của Tiêu Tinh tương đối dễ nhìn hơn một chút...

Ngay cả những người không biết võ nhìn qua cũng thấy được, thứ Mã Đại thiếu gia đánh ra, căn bản cũng không phải là võ thuật gì!

Tay phải hấn đưa ra trước, tay trái co lại, hai chân dang rộng, cái lưng hơi cong lại... Cái này mà là võ thuật gì chứ? Chỉ là mấy tư thế in trong mấy quyển sách võ thuật rẻ tiền mà thôi.

- Tôi tới đây, cô cẩn thận.

Mã Đại thiếu gia đắc ý cười cười, nhìn cô gái trước mặt này, tương tá nhìn qua yếu ớt đến mức một con gió thổi qua cũng có thể thổi bay mất, cần gì mà phải cảnh giác cơ chứ?

Nói xong, tay trái hấn nắm lại, nhẹ nhàng đánh ra... Nói đánh cũng không đúng, chi bằng nói là 'nựng' chắc chính xác hơn.

Tiêu Tinh vừa nhìn thấy động tác của đối phương, cặp mày khẽ nhíu lại, nhưng nàng bỗng nhiên thả lỏng thân thể, không còn tư thế khởi thủ thức như lúc nãy nữa, trong ánh mắt rõ ràng hiện ra một tia thất vọng.

Nắm tay Mã Đại thiếu gia đã đánh tới trước mặt nàng, tay phải của Tiêu Tinh đã như thiểm điện bay ra, chụp lấy cổ tay của đối phương, sau đó...

Một tiếng thét kinh hãi.

Cũng không ai nhìn rõ được động tác của Tiêu Tinh, thế nhưng mỗi người đều rõ ràng nhìn thấy được một việc, ngay sau khi hét lên một tiếng thảm thiết, cả người Mã Đại thiếu gia đã bay lên. 'Véo' một tiếng, đã bay qua khỏi đỉnh đầu Tiêu Tinh, sau đó nặng nề đập một cái thật mạnh lên mặt đất. May là nơi hấn rơi xuống có một cái đệm lớn, nên cũng không sao. Mã Đại thiếu gia ngã sấp xuống mặt đất, cả người thất điên bát đảo, cũng không thể rên lên được tiếng nào, đã trực tiếp lấm vào hôn mê rồi.

Mọi người:

- ...

Một người bình thường nặng hơn trăm cân, không ngờ lại dễ dàng bị quăng đi như vậy. Hơn nữa người động thủ lại còn là một cô gái nhìn qua tựa hồ một ngọn gió thổi qua cũng bị xô ngã. Tiêu Tinh nhìn qua, thế nào cũng không giống như một lực sĩ có khả năng quăng người ra xa! Một cô gái thân hình yếu diệu thực nữ như thế, sợ rằng ngay cả một bao gạo cũng không cách nào vác nổi, đừng nói là một người nặng hơn trăm cân như Mã Đại thiếu gia!

Nhưng chỉ có Trần Tiêu, ánh mắt hấn nhìn Tiêu Tinh cũng không có quá nhiều kinh ngạc, trái lại chỉ là tràn ngập một cảm giác quái dị mà thôi.

Cũng không phải là công phu của Trần Tiêu giỏi đến mức nào, có khả năng nhìn ra thực lực của Tiêu Tinh, thật sự bởi vì...

Phượng Hoàng! Phượng Hoàng chính là một kẻ có dị năng! Nếu như nàng đã là một kẻ có dị năng, như vậy đừng nói là một người chỉ có hơn trăm cân, cho dù là ném bay một chiếc ô tô cũng không phải là việc gì khó khăn! Mà cô gái Tiêu Tinh này trước sau cũng không nhận mình là Phượng Hoàng, nhưng mà lại hết lần này đến lần khác thể hiện ra thực lực khó tin.

Nàng ta... rốt cuộc có quan hệ gì với Phượng Hoàng hay không? Rốt cuộc có đúng là không phải một người hay không?

- Hừ, hóa ra cũng chỉ là một tên ngu ngốc mà thôi.

Tiêu Tinh nhíu mày, vẻ mặt thất vọng, liếc mắt nhìn Mã Đại thiếu gia đang ngã chổng vó nằm một bên, chậm rãi bước lại, tùy tiện đạp nhẹ một cái lên eo

của Mã Đại thiếu gia.

Nhất thời, Mã Đại thiếu gia mở to mắt, rên lên một tiếng, bật ho sặc sụa. Mã Tiêu Tinh lại chậm rãi đi ra giữa sân, mang giày lại, nhặt cái notebook màu trắng lên, ôm trong lòng. Quay mặt nhìn lại đám người phía sau, hơi khom đầu nói:

- Xin lỗi, đã làm phiền mọi người rồi.

Nói xong nàng tựa như chưa từng có việc gì xảy ra, chậm rãi đi về phía cửa câu lạc bộ. Vừa đi nàng vừa còn có chút bất đắc dĩ lẩm bầm:

- Kỳ quái, sao trong Cơ Đức học viện cũng không có người nào có bản lĩnh thật sự vậy... chẳng lẽ gã tiểu tử họ Từ kia đã gạt ta sao?

Tiểu tử họ Từ?

Trần tiêu nghe thấy được tối hậu đích câu này, ngực bỗng nhiên khê động! Lúc này tràng quán lý đã đại loạn, này mã lớn nhỏ mang đến đích cùng tài rốt cục phản ứng hiểu nhiều, đám khẩu hô "Lão đại!" nhào tới.

Trần Tiêu thoáng nghe được câu nói cuối cùng này, trong lòng chợt giật mình! Lúc này trong hội quán đã đại loạn, đám người mà Mã Đại thiếu gia đem theo rốt cuộc cũng phản ứng, cả đám nhào tới, hô lớn:

- Đại ca...

Trần Tiêu trong lúc hỗn loạn đã bỏ đi, đuổi theo Tiêu Tinh.

Chỉ thấy sau khi Tiêu Tinh ra khỏi nhà thể dục, nàng hướng về phía sân của Cơ Đức học viện mà đi. Trần Tiêu đi theo phía sau, trong lòng tràn đầy nghi hoặc, nhưng cũng không biết làm sao mở miệng mà hỏi.

Thân thủ của cô gái này quả thật cũng không phải tầm thường! Lẽ nào nàng ta chính là vị cao nhân dạy võ mà Từ Nhị thiếu gia đã nói sao?

Đương nhiên, nguyên nhân khiến cho Trần Tiêu nhìn không được phải theo dõi cô gái này chính là: Phụng Hoàng!

Tuy rằng nói ra thật sự có chút mất mặt, nhưng ngày hôm qua từ sau khi quen được với cô gái thần bí mà mỹ lệ tuyệt trần tên gọi Phụng Hoàng kia, Trần Tiêu cũng giống như phần lớn các nam nhân mới bắt đầu trưởng thành trên đời này, đều lâm vào tình trạng si mê không cách nào kiềm chế được. Điều này quả thật cũng không có gì mà mất mặt.

Hai người kẻ trước người sau đi ra. Trần Tiêu đi phía sau, ánh mắt tỉ mỉ quan sát dáng đi của Tiêu Tinh. Mỗi bước đi của cô ta giống y như là đang bước trên một đám mây vô cùng mềm mại, phảng phất như là mỗi một bước dẫm xuống, cả người gần như là tung bay lên vậy, dáng người cực kỳ phiêu dật. Mỗi một bước nàng bước đi, nhìn qua giống như là đang khiêu vũ vậy.

Một người đi một người theo dõi, cứ như vậy đi vào bãi đậu xe ngầm của Cơ Đức Học Viện. Một lúc sau, tới một chiếc xe hơi đậu tại hàng thứ hai bên tay phải, Tiêu Tinh lúc này đã móc ra một cái chìa khóa cầm ở trên tay. Nhưng nàng cũng không có mở cửa xe, mà rốt cuộc xoay người lại, dùng ánh mắt vô cùng bình tĩnh nhìn Trần Tiêu. Trần Tiêu lập tức đứng lại, không khỏi có chút xấu hổ sờ sờ mũi.

- Anh đi theo tôi làm gì?

Thanh âm của Tiêu Tinh vô cùng bình tĩnh, cũng không phải là lạnh lùng băng giá, mà là một loại cảm giác lãnh đạm không nói nên lời.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Cắt Đứt Chân Hắn!

Trần Tiêu suy nghĩ một chút, dù sao mình cũng là kẻ đi theo người ta, cười khổ một tiếng:

- Xin lỗi. Tôi thật sự không có ác ý với cô.... có điều tôi trông cô rất giống với một người con gái mà ta biết.

Hai mắt Tiêu Tinh nhìn chăm chăm vào Trần Tiêu, ánh mắt của nàng dường như đã dụ đi nhiều, nàng tựa hồ cũng không có tức giận, sau khi trầm mặc vài giây, nàng mới gạt đầu:

- Uhm, đó cũng là một 'chiêu'.

Nàng nhìn Trần Tiêu:

- Có phải tiếp theo anh muốn nói với tôi, cô gái mà anh gọi là “Phượng Hoàng” kia, là người mà anh rất thích có đúng không? Con trai nơi này đều dùng cách đó để tán gái hay sao? Truyện Thiên Vương

- Ách ... không phải.

Trần Tiêu cười, bộ dáng của hắn có chút ngượng ngùng:

- Kỳ thật tôi cũng chỉ mới gặp qua cô ấy có một lần mà thôi. Chỉ là đối với cô ấy có chút tò mò.

- Oh, là như vậy à.

Tiêu Tinh gật đầu, ánh mắt có chút gọn sáng:

- Anh luôn theo đuổi các cô gái bằng cách như vậy sao?

- Tôi... tôi không phải có ý này.

Trần Tiêu giải giải cái mũi, thờ dãi:

- Ài, tôi biết là cô không có tin tưởng lời nói của ta. Có thể cô không phải là Phượng Hoàng nhưng tôi khẳng định cô và cô ấy nhất định phải có quan hệ gì đó, các cô quá giống nhau!

Tiêu Tinh đưa tay lên, đem mớ tóc bị gió làm tán loạn vén sang một bên, ánh mắt nhìn Trần Tiêu đã ôn hòa hơn nhiều:

- Được rồi, tôi nói lại với anh một lần nữa, tôi không phải là Phượng Hoàng gì đó mà anh nói. Từ trước tới giờ tôi cũng chưa từng nghe qua cái tên này.

Dừng một chút, nàng khẽ mỉm cười:

- Tôi cũng thực sự rất tò mò, thế giới này còn có một cô gái lại trông giống tôi đến mức đó sao? Nếu có cơ hội, anh nhất định phải để tôi gặp cô ấy.

Mất thấy Tiêu Tinh muốn đi, Trần Tiêu không nhịn được hỏi một câu:

- Xin lỗi, người vừa rồi có nói đến một tên tiểu tử họ Từ, không biết đó có phải là Từ Nhất Phàm không?

Tiêu Tinh nhún vai:

- Làm sao người có thể biết được.

Trần Tiêu cười cười, giơ tay lên chỉ vào chiếc xe hơi bên cạnh Tiêu Tinh, chiếc BMW-Z8 mà ngày thường Từ Nhị Thiếu vẫn hay đi.

- Từ Nhất Phàm là bạn tốt của tôi, hôm nay tôi có nghe hắn nói, hắn đem xe của mình cho một vị lão sư dạy võ của hắn mượn.

Trần Tiêu mỉm cười: Truyện Thiên Vương

- Công phu của cô tốt như vậy, lại đi xe của Từ Nhất Phàm, chỉ là tôi không nghĩ tới cô lại là học sinh của trường này. Từ trước tới nay tôi chưa từng nhìn thấy cô, cũng chưa hề nghe gì về cô, có phải cô mới chuyển đến đây không?

Khẳng định nàng là người mới tới rồi, nếu như trong Cơ Đức học viện có một tuyệt sắc mỹ nữ như vậy, sợ rằng danh tiếng đã truyền đi khắp nơi rồi!

- Uhm, tôi vừa mới tới ngày hôm qua, buổi sáng hôm nay tôi tới đây để làm thủ tục.

Tiêu Tinh nhìn Trần Tiêu, thái độ đã có vài phần hòa hoãn:

- Anh thật sự là bằng hữu tốt của hắn? Như vậy Anh có thể nói cho tôi biết một việc được không?

- Ách... Chuyện gì?

Trần Tiêu giật mình, chẳng lẽ cô gái này cùng Từ Nhất Phàm có chuyện gì...

- Từ gia cùng nhà tôi có giao tình đã lâu, tôi cũng vì nể mặt Từ gia chỉ điểm cho hắn một chút mà thôi. Thực ra tôi không thể chịu nổi loại chuyện nhảm chán này. Nhưng lúc tôi mới đến thành phố K, nhà bọn họ đã giúp đỡ tôi rất nhiều, giúp tôi làm thủ tục nhập học, thêm nữa, Từ Nhất Phàm hắn cứ quẩn quít lấy ta, hắn nói trong trường có một cao thủ võ công rất cao, hắn mấy năm qua chưa một lần nào thắng được đối phương, bị đánh cho bị thảm. Cũng không biết đã phải ăn bao nhiêu đòn rồi... tôi mềm lòng nên mới đáp ứng dạy hắn một chút võ công. Truyện Thiên Vương Truyện Thiên Vương

Tiêu Tinh vừa nói xong, thản nhiên cười:

- Nhưng có điều, tôi đến thành phố K, thực ra còn có chuyện cần phải giải quyết. Cho nên tôi không có nhiều thời gian để dạy cho hấn. Nhưng vì để đáp lại cho hấn một cái nhân tình— uh, tôi nghĩ là, hấn muốn học công phu là để tìm tên cao thủ khi dễ hấn mấy năm nay để báo thù. Nếu đã như vậy ta trực tiếp ra tay giúp hấn giáo huấn cái tên kia một phen, thuận tiện cắt đứt mấy cái khớp xương của hấn cũng được. Truyện Thiên Vương

Trần Tiêu ngây dại...

Ách..... Cùng Từ Nhất Phàm đánh mấy năm.. Mỗi lần đều đánh cho hấn hết sức bị thảm.. Trong mấy năm qua đã phải ném không biết bao nhiêu trận đánh...

Nói như vậy chẳng phải người đó là mình hay sao?

Ta ngất! Quá rõ ràng rồi! Nhất định Từ Nhất Phàm muốn bá sư, nhưng Tiêu Tinh không chịu, kết quả là hấn mới nghĩ ra biện pháp dùng ‘nỗi khổ’ của mình để tranh thủ sự đồng tình của người ta!!

Với tình cách của Từ Nhị Thiểu -- thì nhất định là như vậy rồi!!

- Cô... Cô định tìm người kia, sau đó giáo huấn cho hấn một trận à?

Trần Tiêu cười khổ gãi gãi cái mũi.

- Đúng vậy.

Tiêu Tinh có chút bất đắc dĩ:

- Đáng tiếc là tôi không tìm được. Tôi đã tìm hết trong các câu lạc bộ, không tìm thấy một người nào có công phu mạnh hơn Từ Nhất Phàm, toàn bộ đều là một lũ ngốc.

Cũng may mà cô không có tìm được!

Trần Tiêu trong lòng thầm kêu khổ, Từ Nhị Thiểu bịa ra mấy lời nói láo! Chẳng may Tiêu Tinh còn chưa biết rõ chân tướng sự việc mà đã tìm được mình, như vậy chẳng phải mình đã gặp xui xẻo rồi sao? Từ thực lực mà nàng vừa hiển lộ, thì mình quả thực không phải là đối thủ của cô gái mong manh yếu đuối này!

- Ách... Cô có từng nghĩ tới, việc này do Từ Nhất Phàm đã gạt cô?

Trần Tiêu cẩn thận hỏi một câu: Truyện Thiên Vương

- Có lẽ vì hấn muốn bá cô làm sư phụ, cho nên mới nói như vậy...

- Tôi ghét nhất bị người khác gạt.

Tiêu Tinh thanh âm rất bình tĩnh, phảng phất như không có chuyện gì nói: Truyện Thiên Vương

- Nếu như để tôi biết là hấn gạt tôi, tôi nhất định sẽ cắt đứt một chân của hấn.

Hả?

Như vậy thật sự không nên!

Nhưng cũng thật khó mà! Không nói ra chân tướng sự việc, Tiêu Tinh này không khéo lại vận mất mấy khớp xương của mình. Nói rõ chân tướng, Từ Nhị Thiểu sẽ bị chặt một chân...

Trần Tiêu vội vàng tìm cách tránh xa khỏi cái đề tài nguy hiểm này:

- Ách, cô mới tới thành phố K sao?

Cặp mắt câu hồn kia của Tiêu Tinh dừng lại ở trần Tiêu một hồi lâu nhưng không thấy nàng trả lời, phải tới hơn một phút sau, nàng mới thờ dãi:

- Mặc dù nói như vậy có chút mạo muội...nhưng mà anh bạn học này, tôi thật sự không có hứng thú với anh, cho nên, tôi van anh cũng đừng..

Nàng nhiu mày, tựa hồ cũng không biết nói thế nào:

- Tôi không biết phải làm như thế nào để cự tuyệt người khác, nhưng tôi nghĩ hấn là anh cũng đã hiểu được ý của tôi. Hiện giờ tôi đối với nam sinh khác thật sự không có hứng thú.

Trần Tiêu bị nói có chút đỏ mặt:

- Xin lỗi, chẳng lẽ cô cùng Từ Nhất Phàm là... Truyện Thiên Vương

Vừa nói tới đây hắn lập tức hiểu được mình khẳng định đã đoán sai! Nếu như Tiêu Tinh thật sự là bạn gái của Từ Nhất Phàm, như vậy khẳng định sẽ không muốn “cắt đứt một chân của hắn”, Hơn nữa trong lời nói lúc này của nàng không có vẻ như là nàng đang nói giỡn.

- Không phải.

Tiêu Tinh mỉm cười, hình như cảm thấy trong lời nói của Trần Tiêu có chút hoang đường, nàng suy nghĩ một chút:

- Tôi đã có vị hôn phu rồi, thật ra tôi đang đi tìm vị hôn phu đó.

Vị, vị hôn phu?

Như vậy có phải là hơi quá không! Nếu nói có bạn trai còn có thể chấp nhận. Vị hôn phu?

Tiêu Tinh nhìn qua so với mình còn nhỏ tuổi hơn. Mười bảy mười tám thì làm sao đã có vị hôn phu được? Đây là xã hội hiện đại mà!

Trần Tiêu nhìn không được cười:

- Cô bạn học này, tôi kỳ thật cũng không muốn dây dưa với cô nữa. Cho nên, cô cũng không cần phải đưa ra cái lý do như thế để cự tuyệt tôi! Tôi nghĩ cô cũng thật sự hiểu lầm rồi... Tôi không nghĩ sẽ theo đuổi cô, nhưng mà trông cô rất giống...

- Tôi không lừa anh, tôi chưa bao giờ thích nói dối cả.

Tiêu Tinh cười nhạt.

Trần Tiêu lập tức tin.

Bởi vì với ngữ khí cũng như thần thái của Tiêu Tinh thật sự không giống như là đang nói đùa.

- Tôi chỉ cảm thấy thật sự kỳ quái. Cô còn trẻ như vậy mà đã kết hôn rồi sao?

Trần Tiêu thở dài.

- Không .

Tiêu Tinh kiên quyết lắc đầu:

- Tôi lần này tới đây là vì muốn tìm vị hôn phu đó, cho hắn biết tôi thật sự không có muốn kết hôn, khuyên hắn nên chủ động giải trừ hôn ước. Chỉ có điều tôi cũng không biết vị hôn phu đó hiện giờ đang ở đâu, nên muốn từ từ tìm hắn.

Từ từ tìm?

- ...

Trần Tiêu không nói nên lời. Suy nghĩ một chút, hắn cười khổ:

- Cô chưa từng gặp qua vị hôn phu của cô sao? Nhưng mà... Tôi cảm thấy thật sự không dễ dàng đâu. Cô là một cô gái xinh đẹp như vậy, một nam nhân có thể từ bỏ mọi thứ, sợ rằng cũng sẽ không chịu từ bỏ hôn ước, buông tha cho cô a.

Tiêu Tinh mỉm cười:

- Điều đó tôi không lo.

- Ách, vạn nhất đối phương không có đáp ứng cô thì sao?

- Dùng miệng khuyên bảo không được thì trực tiếp dùng quyền cước để khuyên bảo.

Tiêu Tinh ngữ khí có phần nhẹ nhàng:

- Việc “khuyên bảo” người khác tôi rất am hiểu a.

Lúc này, bộ dáng xinh đẹp của nàng có chút bông đùa, trông càng giống Phụng Hoàng, làm cho Trần Tiêu không khỏi có chút xuất thần..

Chương 33: Dị Biến

Suốt buổi chiều hôm đó tâm tình Trần Tiêu mãi không yên, trong đầu cứ mãi nghĩ về cô gái tên là Tiêu Tình kia. Hắn thắc mắc không biết nàng ta và Phụng Hoàng rốt cuộc có quan hệ gì không.

Đến năm giờ, buổi học hôm nay cũng kết thúc. Trần Tiêu lập tức thu thập đồ đạc, nhanh như chớp phóng ra khỏi cửa lớp. Hôm nay mới là thứ ba, buổi tối hắn còn một buổi dạy kèm tại nhà nữa.

Vừa tới cổng trường, Trần Tiêu đã nhìn thấy Bạch Thái MM. Bạch MM đang dựng xe đạp dựa bên cổng trường. Hôm nay cô nàng mặc một bộ váy hoa ngắn sạch sẽ, chân mang một đôi giày xăng đan. Để tránh ánh mặt trời buổi chiều rọi vào mắt, nàng giơ tay che ngăn cặp mày, xa xa nhìn thấy Trần Tiêu chạy ra, nhất thời nhoẻn miệng cười.

- Trần Tiêu.

Thanh âm thanh thúy của Bạch Thái vang lên, sau đó nàng đã tung tăng chạy đến bên cạnh Trần Tiêu, liếc mắt nhìn hắn:

- Xe đạp của anh đâu rồi?

- Xe tôi bỏ quên trong thành phố rồi.

Trần Tiêu thờ dãi một hơi, trong lòng cũng có chút lo lắng. Xe đạp của mình gửi ở ngân hàng mấy ngày rồi. Nhưng mấy hôm nay liên tục gặp chuyện kỳ quái, cũng không có thời gian chạy ra thành phố lấy xe về.

Bạch Thái hơi sừng sốt một chút, trong ánh mắt hơi có chút thất vọng. Hôm nay nàng cũng không có học buổi chiều, nhưng cũng không có về sớm, mà là ngồi trong thư viện chờ, hy vọng bữa nay có thể cùng Trần Tiêu đạp xe song hành về.

- À,... vậy anh định làm sao đi về?

Bạch Thái cũng không thể nào che dấu tâm tình không tốt của mình, giọng nói có chút thất vọng:

- Tôi cho anh có giang ra trạm xe. Cách đây cũng khá xa đó.

- Không cần.

Trần Tiêu nở nụ cười:

- Tôi có người bạn vừa lúc tiện đường cho ta quá giang rồi.

Nói đến đây, hắn vô ý thức khẽ bẻ bẻ mấy khớp tay một chút, phát ra tiếng răng rắc. Ngay lúc đó, sau lưng hắn chợt truyền đến tiếng ô tô dừng lại. Một chiếc ô tô có rèm che trong xe đã dừng lại ngay sau lưng hai người. Trần Tiêu biết chiếc xe này, nó là của cha Trần Nhị thiếu gia.

Khi cửa sổ xe hạ xuống, Từ Nhị thiếu gia đang ngồi trong xe nhìn ra, ánh mắt rõ ràng có chút không dám nhìn Trần Tiêu.

Hồi chiều, Trần Tiêu đã gọi điện cho hắn. Nội dung cuộc gọi rất đơn giản:

- Tiểu tử chết tiệt, mi muốn báỉ sư thì cứ báỉ sư đi, tự nhiên lại đem tôi biến thành cái bia thịt là sao? Trình độ võ công của cô Tiêu Tình kia rõ ràng rất cao, mi có biết là nói lung tung như thế là hại chết người ta hay không?

Lúc đó bên kia điện thoại, Từ Nhị thiếu gia chỉ biết hắc hắc cười gượng, tự biết mình có lỗi cũng không dám biện bạch gì cả. Hiện tại gặp lại, nhìn Trần Tiêu đang nắm chặt tay, hắn vội vã bước xuống xe, dang tay ra:

- Nếu như cậu muốn đánh tôi, cũng không nên đánh ngay hôm nay. Hiện tại tôi đang bệnh hoạn đầy người. Hôm qua trong lúc tập luyện tôi đã bị Tiêu Tình đánh cho một trận thê thảm rồi... cậu cũng không thể ném đá xuống giếng nữa a...

- Hừ, nếu như tôi muốn hại cậu, hôm nay tôi đã đem chân tướng nói ra cho Tiêu Tình biết rồi. Nàng ta đã nói nếu có người dám nói dối với nàng, nhất định nàng sẽ cắt cụt chân của người đó. Cậu cũng có thể nhìn ra cô gái này cũng không phải là người thích nói giỡn mà.

Từ Nhị thiếu gia quả nhiên rụt đầu là lười một cái, nói:

- Huynh đệ tốt, tôi biết cậu cũng sẽ không bán đứng tôi mà.

Hắn dù sao cũng đang chột dạ, vội tìm cách chuyển chủ đề. Phảng phất như là bỗng nhiên phát hiện ra một lục địa mới tinh vậy, quay đầu nhìn về phía Bạch Thái, kêu lên một tiếng kinh ngạc, phảng phất giống như là đi giữa đường nhặt được quốc bảo vậy:

- Ý da! Cô chính là Tiểu Bạch Thái MM nổi tiếng khắp học viện đây mà!!! Ha ha ha ha, lần trước có nghe Trần Tiêu nhắc qua với tôi rồi. Quả nhiên xinh đẹp khả ái. Thảo nào Trần Tiêu lại khăng khải cất công giúp đỡ cô như vậy!

Từ Nhị thiếu gia lần đầu tiên nhìn gần Bạch Thái MM đến như vậy. Trong Cơ Đức học viện hắn cũng đã gặp qua gần cả ngàn thiên kim tiểu thư rồi, đây là lần đầu tiên nhìn thấy một cô gái không chút phấn son, không hề trang sức gì như Bạch Thái đây. Ánh mắt lang sói của hắn lập tức lóe sáng, nhẹ nhàng vuốt vuốt mái tóc rối bời trước trán, bước vài bước đến trước mặt Bạch Thái, giọng nói tràn ngập sức hút:

- Người đẹp, em có xì điện thoại không? Cho anh xin số phone đi, bữa nào tụi mình đi ăn nhe?

Vừa nói, bàn tay hắn giống như làm ảo thuật vậy, không biết móc đâu ra một đóa hoa hồng đỏ thắm tuyệt đẹp.

Ánh mắt hắn mê người, khóe miệng nở ra nụ cười tràn ngập lực sát thương đối với phụ nữ:

- Em biết không? Hồi nãy lúc anh đi về, ngang qua vườn hoa của học viện, đã nhìn thấy được một đóa hoa mới nở tuyệt đẹp. Anh cứ cho rằng, đóa hoa kia chính là thứ xinh đẹp nhất mà hôm nay anh được nhìn thấy, nhưng mà, không ngờ rằng,... đến khi anh gặp được em, anh phát hiện ra mình đã sai rồi. Đóa hoa này mặc dù xinh đẹp, nhưng không thể nào so sánh được với em. Vậy thì, anh xin tặng lại cho em đóa hoa này vậy.

Bạch Thái MM mở to cặp mắt nhìn. Nàng vừa nhìn đóa hoa hồng hắn đưa qua, hơi ngậy người ra một chút, há hốc miệng kinh ngạc. Ngay khi trong lòng Từ Nhị thiếu gia cho rằng cá đã cắn câu, Bạch Thái bỗng nhiên quay đầu sang phía Trần Tiêu hỏi một câu, nhất thời khiến cho Từ Nhị thiếu gia suýt chút nữa là bật ngửa:

- Trần Tiêu, gã lại cái này là ai vậy?

Lại, lại cái???

Gương mặt Từ Nhị nhất thời trắng bạch.

Lại cái?

Từ Nhị từ nhỏ đến lớn cũng không phải là chưa từng bị người khác chửi lần nào: bị chửi là đồ trắng hoa cũng có, bị chửi là quỷ háo sắc cũng có, bị chửi là phá gia chi tử cũng có, bị chửi là côn đồ cũng có...

Nhưng mà bị chửi là đồ lại cái, hơn nữa lại là do một cô gái mắng ra, cái này...

Quả thực là rất buồn cười a!

- Cái, cái, cái...

Thanh âm của Từ Nhị lúc này đã trở nên run run:

- Cái này đúng là xúc phạm nặng nề, xúc phạm quá mức nặng nề mà... Từ Nhị thiếu gia ta tung hoành trong thành phố K, trêu hoa ghẹo nguyệt, hái hoa vô số, cũng chưa từng có người nào... người nói ai là lại cái đó?

Bạch Thái nhìn chăm chăm vào tên nam nhân trước mặt, lúc này đã tức giận đến mức thân thể đã run run lên, cái miệng nhỏ nhắn làm ra vẻ không tin nổi, giơ một ngón tay chỉ lên mặt Từ Nhị:

- Da mặt so với con gái còn trắng hơn vài phần... còn nữa, nếu anh không phải là lại cái, như vậy, sao anh lại bắt chước con gái đeo hoa tai cơ chứ?

Hoa tai?

Cái này thì không sai, quả thật trên lỗ tai bên trái của Từ Nhị có đeo một cái hoa tai bạch kim chế tác khá tinh xảo.

Từ Nhị tròn tròn hai mắt, cả giận nói:

- Tiểu nha đầu như cô thì biết cái gì! Cái này gọi là cá tính, là thời trang, là hợp thời! Là đặc biệt khác người đó!

Bạch Thái thở dài, ánh mắt nhìn Từ Nhị. Bỗng nhiên nàng mỉm cười, thanh âm tràn ngập sự cảm thông:

- Được rồi, được rồi, thật ra tôi cũng hiểu... haizzz, tôi cũng không có ý xem thường anh mà, anh cũng không cần phải kích động như vậy.

Lời nói này xem như là lọt lỗ tai, nhưng mà câu nói kế tiếp của nàng lại khiến Từ Nhị phải giơ tay đầu hàng.

- Thật ra thì, gay cũng không phải là chuyện gì đáng xấu hổ cả, anh cũng không cần phải quá tự ti đâu.

Thanh âm Bạch Thái MM tràn ngập sự an ủi.

- Gay???

Về mặt Từ Nhị tràn ngập sự thất vọng, nhất thời máu trên toàn thân dồn cả lên đỉnh đầu, giận đến mức mặt mày đỏ gay:

- Tôi, tôi, tôi muốn đập cô một phát quá!!!

Từ Nhị trước giờ chưa bao giờ nói lời thô tục, lần này cũng phải tức đến không chịu nổi.

Nếu như là một học viên bình thường nào khác trong Cơ Đức học viện mà dùng những lời như thế nói với Từ Nhị, hẳn đã sớm giờ nắm đấm lên đấm thẳng vào mũi kẻ đó. Đáng tiếc hiện tại kẻ đứng trước mặt hẳn lại là một cô gái xinh đẹp, Từ Nhị dù cho đã tức giận đến toàn thân run lên, nhưng cũng chỉ cá giận quát lên:

- Cô mới là Gay!!! Cả nhà cô đều là Gay cả!!!

- Haizzz, một kẻ đáng thương...!

Bạch Thái MM một chút cũng không tức giận, ngược lại còn có lòng tốt nhắc nhở đối phương:

- Chỉ có con trai mới gọi là Gay thôi, con gái thì gọi là Les, nhớ kỹ nha. Anh là người trong cuộc, lại nói ra những lời kém kiến thức như thế, chắc chắn sẽ bị những gã Gay khác chê cười đó.

- Ta mặc kệ!!! Ta mặc kệ!!!

Từ Nhị tức giận đến mức gào lên, mạnh mẽ giật mạnh cánh tay:

- Tiểu bà nương! Mồm mép giỏi lắm!!! Đến đây, đến đây, hôm nay bản thiếu gia ta và cô nhất quyết sống mái một trận!!!

Bạch Thái MM không chút lo lắng, khẽ chớp chớp nhẹ cặp mắt, ra vẻ mọi chuyện bình thường, bình bình tĩnh tĩnh nhìn chăm chú Từ Nhị, thờ dãi:

- Haizzz, biết nói thế nào đây? Quyết tâm sống mái? Rõ ràng tôi là con gái, anh là con trai, còn muốn gì mà quyết trận Thù với Hùng cơ chứ? Lẽ nào anh là Gay quá lâu rồi, đến bây giờ ngay cả anh là Thù hay là Hùng anh cũng không phân biệt rõ nữa sao?

Trần Tiêu mở trừng trừng cặp mắt nhìn Từ Nhị bị Bạch Thái MM trêu chọc, tức giận đến mức tóc tai thiếu điều dựng đứng cả lên. Hẳn vốn định vì chuyện của Tiểu Tinh mà giáo huấn tên tiểu tử này một trận, bất quá hiện tại nhìn thấy hẳn bị Bạch Thái MM chọc giận đến mức này, cũng không khỏi phải bước tới hòa giải:

- Được rồi, được rồi, hai người các anh lần đầu tiên gặp mặt, sao lại giống như hai con gà chọi đá nhau vậy? Được rồi, cô này là Bạch MM, còn anh này là bạn thân nhất của tôi, Từ Nhất Phàm, Từ Nhị thiếu gia.

- Ủa, tên anh là Nhất Phàm? Sao lại gọi là Từ Nhị vậy?

Bạch Thái từ từ cười, bộ dáng nhìn qua phải nói là ngây thơ vô cùng:

- Rốt cuộc anh là Từ Nhất hay là Từ Nhị?

- Nhị! Ta là Nhị! Ta là Nhị! Lỗ tai của cô có vấn đề rồi sao?

Từ Nhị nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Bạch Thái rốt cuộc cũng nở nụ cười, làm ra thủ thế chiến thắng.

- Anh quả nhiên là đứng thứ hai...

Từ Nhị thiếu gia:

- Tôi..

---- Đây là tình hình của cuộc gặp gỡ đầu tiên trong lịch sử giữa Bạch Thái MM và Từ Nhị thiếu gia.

- Được rồi, được rồi, không châm chích nhau nữa.

Trần Tiêu cố nhịn cười, nhìn Bạch Thái:

- Cô cũng đừng chọc anh nữa. Chuyện ngày hôm qua, chính là nhờ anh dàn xếp xuống đó. Nói cách khác, nhờ anh mà cô mới tránh được phiền phức hôm nay đó.

- Tôi biết rồi.

Bạch Thái MM cười dài, nói.

- Biết rồi? Biết rồi sao còn nói những lời như thế?

Từ Nhị đảo cặp mắt trắng dã:

- Cô có biết hai chữ cảm ơn viết như thế nào không?

Bạch Thái hừ một tiếng, từ tốn nói:

- Thứ nhất, ngày hôm qua giúp tôi là Trần Tiêu, còn chuyện anh ra tay hỗ trợ, dàn xếp chuyện này cũng không phải là vì giúp tôi, mà là do anh nể mặt Trần Tiêu mà thôi. Vì thế, người mà tôi phải cảm ơn là Trần Tiêu, chứ không phải thiếu nợ của anh. Chuyện này phải nói cho rõ ràng đó. Thứ hai, anh là người mà người ta gọi là kẻ chuyên sát gái, tôi ghét nhất những người như anh.

Dừng một chút, ánh mắt Bạch Thái MM toát ra một tia sát khí:

- Cuối cùng, tôi ghét nhất những người nào gọi tôi là Tiểu Bạch Thái! Anh nhớ kỹ, bằng không, sau này trước khi gặp tôi, anh tốt nhất nên chuẩn bị sẵn một lọ thuốc trợ tim trong túi đi.

Từ Nhị tròn mắt nhìn Bạch Thái. Một lúc sau, hần rút cuộc cũng thở dài một cái:

- Đáng tiếc quá, một cô gái xinh đẹp đoan trang thế này, sao lại mồm nhanh mép leo thế này. Haizzz, bọn thiếu gia không tính toán với cô nữa.

- Tốt thôi.

Bạch Thái MM bỗng nhiên cười cười:

- Có một cô nhân đã từng nói, trên thế giới này, con gái càng đẹp càng hay gạt người mà!

- Hờ? Cô nhân nào đã nói qua câu đó?

Không chỉ là Từ Nhị, ngay cả Trần Tiêu cũng trở nên hiếu kỳ.

- Kim Dung.

Bạch Thái đắc ý cười cười, ưỡn ngực kiêu ngạo.

Từ Nhị khẽ chớp mắt:

- Kim Dung... hình như cũng không phải là cô nhân...

- Ông là người của thế kỷ trước, chẳng lẽ không phải là rất xưa rồi sao?

Bạch Thái MM hào sảng khoát tay nói/

- Nói bừa!

Từ Nhị biu môi nói. Hần và Bạch Thái MM tựa hồ số mạng xung khắc, gặp nhau cứ y như hai con gà chọi vậy:

- Tiểu bà nương, không ngờ là cô cũng đọc tiểu thuyết Kim Dung đó.

- ... Cũng không có, ta chỉ xem phim của ông thôi.

Bạch Thái MM rất thành thực trả lời.

- Haizzz, một cô nàng văn hóa.

Từ Nhị khẽ ưỡn ngực nói:

- Có biết rằng nếu ghép các chữ đầu của mười bốn bộ tiểu thuyết của Kim Dung sẽ tạo thành hai câu thơ hay không? Phi tuyết lên thiên xạ bạch lộc, Tiểu thư thần hiệp ý bích uyên?

- Không biết thì làm sao?

Về mặt Bạch Thái tỏ ý khinh thường, liếc mắt nhìn Từ Nhị một cái:

- Thế anh có biết, tiểu thuyết của một danh tác trứ danh thế giới, đem chữ đầu của mỗi quyển ghép lại cũng thành một câu thơ hay không?

- Hả? Là ai?

- Ha ha ha ha ha ha ha!

Bạch Thái cười ha hả, vẻ mặt phong khinh vân đạm nhìn Từ Nhị Thiếu Gia:

- JK - La Lâm.

Từ Nhị thiếu gia thiếu điều là chạy trời chết, lời Trần Tiêu chui tọt lên xe, rô ga phóng nhanh như chớp.

Khi hấn lái xe tựa hồ như là đem toàn bộ nỗi bức dọc, tức giận phát tiết hết xuống chân ga, đồng hồ tốc độ tăng lên chóng mặt, khiến cho Trần Tiêu vừa an vị trên xe đã luống cuống chân tay kéo dây an toàn buộc ngang bụng cơ hồ không kịp.

Trên đường đi Từ Nhị cũng không hé răng nói lời nào, trầm lặng lái xe. Một người một xe phóng nhanh như tia chớp, rất nhanh đã chờ Trần Tiêu đến trước khu chung cư, nơi tối nay hấn sẽ dạy kèm.

Trước ngã tư đường rẽ vào khu chung cư, Trần Tiêu quay người định tạm biệt Từ Nhị.

Ngay khi hấn định bước đi, Từ Nhị đột nhiên hạ kính xe xuống, vẻ mặt có chút cổ quái, cũng có chút dị thường, thanh âm trang trọng.

- Đây, Trần Tiêu, tôi có một chuyện muốn hỏi anh, anh phải thành thật trả lời tôi đó.

- Chuyện gì?

Trần Tiêu khẽ xóc lại cái ba lô trên vai.

- Uhm, cái cô... Bạch Thái kia.

Từ Nhị tựa hồ có chút do dự:

- Anh, thật sự là không có chút ý định gì với cô ta chứ?

Trần Tiêu nhìn thần thái nghiêm túc hiếm có của Từ Nhị, không khỏi có chút lo lắng:

- Người ta chỉ có xúc phạm anh mấy câu, đừng nói là anh muốn thực sự trả thù một cô gái như thế chứ?

- Không có.

Từ Nhị lắc lắc đầu, nhưng vẫn không cười, vẫn giữ nguyên bộ dáng nghiêm túc, thế nhưng trên khuôn mặt có chút ửng đỏ:

- Tôi thấy cô nàng đó thật có chút thú vị. Từ trước tới giờ tôi chưa từng gặp qua cô gái nào như vậy cả... Anh thật sự là không có ý gì...

Thanh âm của hấn càng lúc càng nhỏ, nhưng bỗng nhiên lắc lắc đầu:

- Mẹ nói, không nói nữa!!! Tạm biệt!

Nói xong, hấn kéo cửa xe lên, quay đầu ô tô, rô ra phóng nhanh ra ngoài.

Trần Tiêu đứng đực ở đó, nhìn Từ Nhị phóng xe đi, nghĩ đến câu nói cuối cùng chưa hết ý của hấn, trong lòng không khỏi có chút kinh ngạc cùng với buồn cười.

Sao đây? Lễ này Từ Nhị thiếu gia và Bạch Thái...

Ta kháo, Cơ Đức Học viện chúng ta đừng nói là sẽ xảy ra một chuyện chấn động, linh đình khiến mọi người kinh ngạc đây...

Bước vào khu chung cư, Trần Tiêu đang trên đường đi đến nhà hấn nhận dạy kèm. Bỗng nhiên, từ phía cái gara gần đó, vang lên một tiếng thét chói tai...

Trần Tiêu nhận ra đó là tiếng của bà chủ nhà mà hấn nhận dạy kèm. Vị phu nhân u nhã kia lúc này đang bị một người đàn ông hung hăng tát cho một cái thật mạnh, kêu lên một tiếng rồi ngã rạp xuống mặt đất. Người đàn ông kia mặc một bộ tây phục, chỉ là mái tóc có chút bù xù, con mắt đỏ sậm, đứng ở đằng xa cũng có thể nghe được mùi rượu nồng nặc bốc ra trên người ông ta.

Bà chủ nhà bị tát nằm trên mặt đất, một ít máu nhất thời nhỏ ra từ miệng bà ta, rớt xuống nền gạch, vẻ mặt đã ràn rụa nước mắt, trừng mắt bị phản nhìn gã đàn ông kia.

- Bà là mẹ đàn bà ngu xuẩn!!!

Gã đàn ông to giọng rít gào, chỉ là quá say nên lời nói có chút loạn:

- Lão tử không có đi xã giao, không có đi nhậu nhẹt thì kiếm đâu ra tiền chứ? Không kiếm ra tiền, ta, ta lấy cái gì mà nuôi sống bà? Nhà cửa, xe hơi, quần áo... toàn bộ không phải là do ta, là do tiền của ta mua hay sao? Bà khóc cái gì? Suốt ngày chỉ biết khóc khóc khóc khóc! Không để cho ta yên được chút nào cả!!! Bộ bà muốn trù cho ta chết mới hả dạ sao???

Vừa nói, hắn vừa cầm cái remote, bấm nút mở cửa gara, thất tha thất thiếu bước vào.

- Anh đi xã giao gì chứ? Cái gì mà kiếm tiền?

Bà chủ nhà rướn người nín hẩn lại:

- Anh căn bản chỉ là cùng với bọn họ đàn đúm, đi nhậu nhẹt, hát xướng, chơi gái mà!!! Anh có biết là nhà đã hết tiền rồi hay không? Nếu cứ tiếp tục như vậy, cả căn nhà này cũng bị anh tiêu hoang hết thôi!!!

- Biến ngay!!!

Gã đàn ông đỏ mặt lên, một tiếng chói tai phát ra trên mặt bà chủ. Khuôn mặt vốn nhu mì xinh đẹp của bà ta nhất thời có thêm một bàn tay đỏ ửng. Gã đàn ông xoay người bước lên chiếc xe hơi, khởi động chiếc xe. Một trận âm thanh rồ ga vang lên.

Bà chủ nóng nảy, nhưng cũng không có xông tới, dang rộng hai tay chặn trước cửa gara:

- Hôm nay tôi có chết cũng không cho ông đi đâu!!

- Tráng ra, đừng có làm trò trước mặt lão tử!

Gã đàn ông lớn tiếng đe dọa.

Bà chủ cũng không chút này lay chuyển, hai tay dang ra, nhưng bỗng nhiên quỳ xuống, vừa khóc lóc vừa cầu xin:

- Anh ơi, tôi van cầu anh mà, anh, anh, trở lại đi...

Gã đàn ông dưới hơi men và lửa giận đã gần như mất trí, cặp mắt tràn ngập lửa giận cùng với một tia cuồng loạn, bỗng nhiên hét lớn:

- Được, nếu bà đã muốn chết, lão tử sẽ thành toàn cho bà!!!

Nói xong, thanh âm động cơ bỗng nhiên nổ vang..

Không xong!

Trần Tiêu vốn còn đang đứng ở đằng xa, trong lòng thầm đoán nhất định là hai vợ chồng chủ nhà đang cãi nhau. Minh chỉ là người ngoài, tựa hồ cũng không tiện can thiệp vào chuyện gia đình người ta. Nhưng lúc này nghe thanh âm của gã đàn ông tựa hồ như đã không khống chế được cảm xúc...

Cũng không kịp do dự suy nghĩ gì nữa, Trần Tiêu nhìn chiếc ô tô kia tựa hồ đã rò ga tối đa vọt ra, còn bà chủ nhà tựa hồ đã ngây dại, tuyệt vọng nhìn chăm chăm nhìn vào chiếc ô tô. Nàng tựa hồ như không thể tin nổi chồng mình có thể đàn tâm làm như vậy, chỉ ngơ ngác quỳ ở đó, vẻ mặt bất lực và tuyệt vọng... Trần Tiêu tận mắt nhìn thấy, chỉ cảm thấy da đầu tê rần, không nhìn được quát lớn một tiếng, thân thể phảng phất như có một cổ lực lượng gì đó bùng phát lên!!!

Lúc này trời đã hoàng hôn, chung quanh đó cũng không có ai cả. Nếu như có người ở đây, nhìn thấy được một màn xảy ra, nhất định sẽ không tin vào mắt của mình!

Ngay trong nháy mắt này, thân ảnh Trần Tiêu phảng phất như phóng lên!!! Giống như là sau lưng hắn có hắn một quả tên lửa vậy. Hắn vốn đứng cách nơi bà chủ nhà quỳ hơn bảy, tám thước, chỉ trong nháy mắt đã đến trước mặt bà ta.

Hắn hầu như vô ý thức đẩy hai tay ra phía trước, bà chủ nhà đang quỳ tên mặt đã bị hắn đẩy một cái, lăn luôn ra ngoài, lăn lăn mấy vòng trên bãi cỏ trước nhà.

Mà lúc này, chiếc ô tô điên cuồng kia cũng đã đến trước mặt Trần Tiêu.

Nếu lúc này nhìn kỹ ánh mắt Trần Tiêu, có thể phát hiện, cặp mắt hắn phảng phất như là đã biến thành một màu trong suốt! Hắn cũng không có bất cứ động tác tránh né gì. Dưới tình huống như vậy, hắn chỉ gần như theo bản năng đưa tay ôm lấy đầu, cả người lui về phía sau, vô ý thức làm ra tư thế tự vệ.

Ngay sau đó, chiếc ô tô đã đâm mạnh lên trên người hắn!

Oanh!

Phanh! !

Một cái bóng bay thẳng ra ngoài...

Cái bay ra cũng không phải là Trần Tiêu! Mà là... chiếc ô tô!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Black Jack!

Giết? Giết người?

Trần Tiêu há hốc mồm, sợ hãi nhìn Phụng Hoàng -- một cô gái yếu điệu như thế mà lại giết người sao?

Phụng Hoàng đưa mắt nhìn Trần Tiêu, qua vài giây đồng hồ, mới chợt nhoen miệng cười, vẻ mặt đầy sát khí nhất thời tiêu tan thành mây khói:

- Lừa anh đó! Anh đúng là thật thà quá đi, người ta nói cái gì anh cũng tin sao? Tôi chưa từng giết người a, cả đời ta còn chưa giết qua một con gà nữa đó.

Nàng nói thay đổi sắc mặt là thay đổi được ngay, biểu cảm trên khuôn mặt thay đổi so với diễn viên chuyên nghiệp còn nhanh hơn ba phần! Mới lúc trước còn sát khí lạnh lẽo, giống như Tây Môn Xuy Tuyết (1) khi tại thế, nhưng chỉ một khắc sau đã biến thành băng thanh ngọc khiết (2). . . Bản lĩnh thế này, thật sự làm cho người ta phải thán phục.

Trần Tiêu nhìn cô gái biến đổi sắc mặt như trở mình, ngoài miệng không nói gì, nhưng nghĩ thầm, giờ cô có nói gì nữa, ta sẽ cũng không tin đâu.

- Tôi phải đi rồi.

Phụng Hoàng phát phát tay với Trần Tiêu, rất rõ ràng cô nàng đã đọc ra tâm tư trong đầu Trần Tiêu, hờ hững cười:

- Anh tin hay không thì tùy, nhưng tôi nói thật: hôm nay là sinh nhật của tôi đó. Còn chưa từng có người nào mời tôi một chiếc bánh Hamburger 5 đồng tiền nhân ngày sinh nhật đâu a.

Nói xong, liền lấy ở trong chiếc túi đeo vai bên cạnh ra một chiếc bình nhỏ bằng nhựa, quảng cho Trần Tiêu:

- Đây, chiếc Hamburg này có hương vị rất nặng đó, nhớ ăn kẹo cao su để giữ cho hơi thở thơm mát.

Trần Tiêu đưa tay chụp lấy, nhìn thoáng qua: Một lọ "Ích đạt" (Extra)(3)!

Phụng Hoàng cười cực kỳ dễ thương, đôi mắt ngọc như muốn câu hồn người ta, làm cho đầu óc Trần Tiêu giống như bị đông cứng lại, theo bản năng lấy ra một viên kẹo đưa vào trong miệng, vị ngọt của kẹo rất nhanh dung nhập khoang miệng, còn Phụng Hoàng cũng đã xoay người rời đi.

- Êh, lọ Extra của cô. . .

Trần Tiêu theo bản năng gọi to một tiếng.

Phụng Hoàng ngoái đầu lại cười, ánh mắt có chút tinh nghịch:

- Là Extra của anh ~~~".

Lại một cái liếc mắt kinh tâm động phách, làm Trần Tiêu cảm thấy trong nháy mắt như có một dòng điện chạy qua tim. . .

Ách. . . đúng là một cô gái thích cười đùa, trước khi đi còn muốn quảng lại một câu quảng cáo. . .

(Tác giả: ta rất thích quảng cáo này, trong đó có một siêu mẫu mười mười mà ta rất thích~ hoành hoành!)

(DG: đoạn quảng cáo mà lão TG thích nè các bạn:

Goldbrick

[click here to watch the video](#)

, coi thử có giống như trong truyện không? đáng tiếc là ta không chắc chắn Siêu mẫu trong đoạn quảng cáo là ai nên không dám khẳng định - _!)

Mang theo tiếng cười thản nhiên, cô gái tên Phụng Hoàng phiêu nhiên ra khỏi quán, Trần Tiêu bị cái liếc mắt cuối cùng đó làm cho ngây người, một lúc sau mới phục hồi lại tinh thần, nhưng người thì đã sớm đi xa rồi.

Sinh nhật? Humbert? Còn có. . . (hấn bóp bóp cái lọ trong tay), Extra?

Trần Tiêu thờ dãi, không khỏi có chút cảm khái trong lòng: Một cô gái xinh đẹp tuyệt sắc như vậy, đúng ngày sinh nhật của nàng, nhất định có vô số người muốn mời nàng ăn một bữa tối cực kì xa hoa sang quý a . . . Một chiếc bánh Humbert? Thật đúng là nực cười a.

Trần tiêu chợt nhớ tới cái liếc mắt cuối cùng của Phụng Hoàng làm cho đầu óc hấn bồng bênh trôi dạt tận trên cung trăng, không khỏi trong lòng rung mình, hồng nhan họa thủy, hồng nhan họa thủy a! Một cô gái như vậy mà sống ở thời cổ đại, nhất định sẽ làm cho không ít chư hầu vì nàng mà tranh giành đầu đá! !

Nếu như rơi vào trong tay một tên hôn quân, có khi còn bị ả yêu tinh này làm mất luôn cả giang sơn! (4)

Đã đến lúc phải về nhà, Trần Tiêu chợt cười khổ.

Thế này gọi là gì đây?

Ta tới đây làm công, ngày hôm nay là ngày đầu tiên đi làm, còn chưa thu được một đồng tiền, lại còn đem cả bữa cơm của mình đi tặng không cho người ta. Hôn nữa bởi vì đối phương đúng là mỹ nữ, nên ngay cả tiền cũng không thể thu. . . (DG: đại giả thấy sợ luôn, hỏi tiền cho gái có đòi được không?)

Trần Tiêu ngẩng đầu nhìn lên chiếc đồng hồ treo tường, vỗ vỗ đầu: thời gian không còn sớm, phải về nhà thôi! Child Child còn đang chờ ở nhà nữa.

Hừ, dù sao Ngã lão đầu đã nói, chỉ cần tối thứ 4 đảm bảo mở cửa buôn bán là được.

Về nhà!

-o0o-

Trên đường ngồi xe điện ngẫm về nhà, trong đầu Trần Tiêu luôn hiện lên hình bóng của cô gái tên Phụng Hoàng, dường như mỗi một chi tiết đều rõ ràng sinh động khác thường, mỗi ánh mắt, mỗi nụ cười, còn có cái nháy mắt cuối cùng trước khi rời đi làm trong lòng hấn nhộn nhạo. . .

Không phải Trần Tiêu chưa từng thấy qua mỹ nữ, nhưng những cô gái có thể giống như Phụng Hoàng, hấn dám đánh cược rằng, trong một trăm nam nhân nhìn thấy nàng thì chín mươi chín người sẽ động tâm! Hôn nữa cô gái này quả thực là đẹp tới cực hạn, nhưng từ đầu đến cuối không hề có nửa điểm kiêu căng: những năm gần đây, phàm là những cô gái có ba phần tư sắc, đều được lôi kéo như những cô công chúa trong cung, bình thường mỗi bước đi đều vênh mặt lên. Còn cô gái như Phụng Hoàng cứ hi hi ha ha cười nói, lại không mấy may có nửa điểm lỗ mãng, trái lại còn càng thêm tự nhiên trang nhã, hàm chứa một loại mị lực mơ hồ làm cho người ta không thể cự.

Dọc theo đường đi Trần Tiêu không ngừng nghĩ về Phụng Hoàng, đến khi ra khỏi đường ngầm, hấn mới cười khổ vỗ vỗ trán của mình.

Ta là làm sao vậy? Cái ta thấy chỉ là vẻ ngoài của một cô gái mà thôi, lẽ nào mình cũng bắt đầu thành một tên hoa si? Hấn cười tự giễu, nhưng lại không thể lẩn át được một ý nghĩ viển vông trong đầu: chắc là nàng sẽ trở lại chứ ?

Khi về đến nhà đã đúng bảy giờ tối rồi.

Thái dương đã xuống núi, từng nhà đều có ánh đèn chiếu sáng, nhưng khi Trần Tiêu trở về đến nhà mình, trong phòng khách vẫn là một mảnh hắc ám, Child Child đang ngồi trên chiếc ghế sofa trong phòng, hai tay nâng cằm, lẳng lẳng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Điều này cũng dễ hiểu vì Trần Tiêu biết cô gái lam huyết này dường như không thích bật đèn. Khi Trần Tiêu vừa bước vào cửa, Child Child lập tức nhảy dựng lên, thân hình giống như một cánh bướm nhanh nhẹn chạy tới bên người Trần Tiêu, trong đôi mắt màu lam xinh đẹp ẩn chứa chút vui mừng:

- Anh đã trở về! (DG: giống như vợ đón chồng đi làm về quá nhỉ, trời tối rồi 'phang' đi thôi . . . , ách, xem nhiều 'phim!' quá mất rồi)

-Ách, em chưa ăn gì sao?

Trần Tiêu tiện tay bật đèn, ánh mắt lướt qua Child Child, nhìn thoáng qua phòng bếp thấy vẫn lạnh tanh, hiển nhiên Child Child chưa ăn gì.

Nhìn khuôn mặt đơn thuần của Child Child có chút cơ đơn lẻ loi, Trần Tiêu chợt cảm thấy có phần áy náy:

-Xin lỗi a, hôm nay có nhiều việc quá nên về trễ, sau này anh nhớ sẽ gọi điện thoại về cho em (hề hề, giống như tên chồng vừa đi "ăn phở" về rồi chống chế với phu nhân ở nhà quá).

Nói xong, Trần Tiêu rất tự nhiên kéo tay Child Child vào phòng bếp (DG:máy quá, cứ tưởng vào giường), hấn lấy đồ trong tủ lạnh ra rồi rất nhanh chuẩn bị xong món cơm rang trứng gà, rồi lấy ra chiếc bánh Hamburg còn lại.

- Lúc rảnh rồi anh sẽ mua thêm một ít đồ ăn về, trong tủ lạnh có bánh kem đấy, ban ngày khi em ở nhà có thể tự lấy một chút để ăn.

Trần Tiêu nhanh chóng lấy một chiếc môi, động tác rất nhanh nhẹn xới com rang vào trong bát.

Child Child ở bên ngồi dựa vào bên khuôn cửa, ánh mắt nhu hòa như nước, lẳng lặng nhìn mỗi động tác của Trần Tiêu, chột thấp giọng nói:

- Ban ngày. . . Em ở một mình. . .

- Ủ? Sao vậy?

Trần Tiêu quay đầu lại nhìn nàng.

- Ở đây.

Child Child chỉ vào tim mình, suy nghĩ một chút, rồi lại chỉ lên trán.

- Ở đây nữa, nó trống trơn, em không biết phải làm gì cho tốt, chỉ ngồi ở đây ngơ ngác.

Trần Tiêu trầm mặc liếc một chút:

- Em không tìm thấy sách gì sao?

- Thấy. . . Nhưng xem sách không thú vị.

Âm thanh của Child Child có chút cô đơn, nàng vốn là một cô bé nhỏ nhắn xinh xắn nhu nhược khiến cho bất kì một chàng trai nào nhìn thấy cũng sinh ra ý muốn bảo hộ, lại lộ ra vẻ mặt như vậy, không khỏi làm cho Trần Tiêu phải mềm lòng.

Suy nghĩ kĩ lại cẩn thận, một cô bé tâm tư đơn thuần như một tờ giấy trắng như vậy, mà đem nàng nhốt một mình ở nhà, quả thật có chút tàn nhẫn. Dù sao nàng cũng là một con người, chứ không phải là vật nuôi như mấy con chó con mèo a.

- Ân. . . Xin lỗi.

Trần Tiêu nhẹ giọng nói.

- Ngày bình thường anh phải đi học, nhưng cuối tuần có thời gian anh sẽ dẫn em đi shopping một chút, ân, anh sẽ dẫn em đi chơi công viên nha. (nhớ ra mình ế có xềng rồi sao)

- Công viên trò chơi. . .

Child Child thấp giọng đọc lại một lần, trong ánh mắt hiện lên một tia kinh hãi.

- Đúng rồi, trong cuốn sách kia có nói, ở đó có một cái bánh xe rất lớn cao chọc trời phải không? (DG: ta cũng chưa bao h được đi)

Trần Tiêu gật đầu, Child Child liền nở nụ cười vui mừng, tung người nhảy vào trong lòng Trần Tiêu, ánh mắt hiện lên một chút do dự, nhưng cũng kiềm chân, không đợi Trần Tiêu kịp phản ứng, đôi môi mềm mại thơm ngát đã nhẹ nhàng tiếp xúc lên má trái của chàng. (đã dự định thành công, tiếp theo....>.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Mồ Hôi Lạnh

Lúc Trần Tiêu tỉnh lại đã là hơn nửa đêm.

Hắn đang trong tình trạng hôn mê bỗng nhiên tỉnh lại, đột nhiên mở trừng hai mắt ra, phảng phất giống như là người đang ngủ gặp ác mộng đột nhiên tỉnh giấc dậy. Hắn đang nằm ngủ đột ngột bật thẳng dậy!

Phòng theo dõi của bệnh viện cũng không có ai khác. Bởi vì Trần Tiêu không có bất cứ thương tích gì, chỉ là hôn mê bất tỉnh, lại trải qua mấy lần kiểm tra tổng quát cũng không có bất luận phát hiện gì khác thường, vì vậy nhân viên phòng cấp cứu mới đành nhét hắn vào đây.

Lúc Trần Tiêu vừa mới tỉnh lại, phản ứng đầu tiên chính là sờ sờ đầu mình, sau đó phảng phất tựa hồ như có chút không tin nổi, cẩn cẩn thận thận sờ sờ cánh tay, ngực bụng của mình...

Khi đã xác định cơ thể mình hoàn hảo không có bất cứ tổn hại nào, Trần Tiêu lập tức chảy mồ hôi lạnh khắp người!

Ta nhớ rõ ràng... lúc đó chiếc ô tô kia quả thật đã đụng thẳng vào ta mà!

Thanh tỉnh lại, ký ức tốt cuộc cũng rõ ràng hơn một chút, Trần Tiêu cố gắng nhớ lại từng chi tiết lúc đó, càng nghĩ, mồ hôi hán càng chảy ra nhễ nhại!

Lúc đó khi chiếc ô tô đâm vào mình, mình đã theo kinh hoàng đến mức đại ra, cũng không thể làm ra bất cứ động tác tránh né gì, lúc đó đã không kịp nữa rồi. Chỉ là trong nháy mắt khi chiếc ô tô đâm vào người mình, mình mơ hồ nhớ là, thân thể mình phảng phất giống như là dâng lên một luồng lực lượng nào đó?

Cái loại lực lượng này giống như là, tựa hồ như là từ trong cơ thể bạo tạc ra vậy, loại cảm giác toàn thân nháy mắt kích động dâng trào vậy, phảng phất giống như là cơ thể mình bị kích điện vậy. Lúc đó dường như mình vô thức nhắm chặt hai mắt lại, hai tay ôm chặt...

- Ô tô đâm lên mình ta, ta không bị gì, mà ô tô lại bị hất văng ra?

Trần Tiêu tát mạnh vào má mình, miệng khô lưỡi đắng, tim bắt đầu đập nhanh lên.

Thanh niên mới lớn Trần Tiêu, mơ hồ đã minh bạch một điều: Thân thể của mình, sợ rằng đã xảy ra một cái biến nào đó mà mình không hề hay biết!

Hắn rất nhanh đã nhớ đến người tên gọi Lôi Hồ của Phục Vụ Xã lúc trước đã từng nói qua, hơn nữa còn có Hắc Tam, hay là Yến Ny cũng đã từng nói với mình:

Ta, đã nằm trong "Danh sách quan sát" của Phục Vụ Xã!

- Như vậy có nghĩa là gì? Là dị năng sao?

Trần Tiêu giơ tay mình lên, nhìn kỹ từng ngón tay của mình. Ngón tay hắn vẫn thon dài như cũ. Hắn từ nhỏ đã từng học đánh đàn dương cầm, hai năm gần đây bởi vì làm công việc nhọc, mấy ngón tay thon thả của hắn cũng đã có vài vết chai.

Bàn tay mình vẫn là bằng xương bằng thịt như cũ, không tương tượng nổi, lúc đó mình lại có thể có sức mạnh như thế, ngay cả một chiếc ô tô đang chạy hết tốc lực cũng có thể... hất bay?

Trong lúc hắn đang chờ đợi, cửa phòng chợt mở ra. Từ ngoài cửa, bà chủ nhà nơi xảy ra chuyện lúc trước, nét mặt uể oải bước vào. Khuôn mặt bình thường vốn được chăm sóc cẩn thận, lúc này trên trán lại nổi lên một cục u lớn, trên mặt tràn ngập vẻ uể oải và buồn bã, chỉ là cố gắng một chút, gượng cười đi vào, tới bên cạnh Trần Tiêu.

- Cậu tỉnh rồi à? Trần Tiêu.

Nhân thân bà thím này có chút sáng lên:

- Chuyện ngày hôm nay... cảm ơn cậu rất nhiều. Nếu không có cậu, sợ rằng tôi đã chết rồi.

Trong lòng Trần Tiêu lúc này đã có chút rối loạn, chỉ lắc lắc đầu:

- Không có gì, lúc đó nhìn thấy tình cảnh như vậy, ta cũng không thể thấy chết mà không cứu.

Hắn vừa mới nói xong một câu, ánh mắt bà ta đã tràn ngập nước mắt, ngồi ở trên giường, lấy tay che miệng, thấp giọng khóc nức nở.

Trần Tiêu dù sao cũng là một người có lòng trắc ẩn, thở dài, hòa nhã nói:

- Chuyện ngày hôm nay, cô....

- Tôi chỉ mong mình chết quách đi cho rồi..

Bà ta lắc đầu, thanh âm nức nở đầy bi thương.

- Nhưng... người lái xe kia, chính là chồng của cô mà.

Trần Tiêu sờ sờ mũi:

- Hai người...

Bà chủ dụi dụi mắt, nhìn Trần Tiêu:

- Anh cũng nhìn thấy rồi, cũng nghe rồi. Không ngờ nổi, anh ta lại tuyệt tình đến như vậy...

Sau đó, bà chủ nhà vừa lau nước mắt, vừa kể...

Chuyện của hai người rất đơn giản, cũng không phải là hiếm thấy. Bà ta cùng chồng đã lấy nhau hơn mười năm, gia đình cũng êm ấm bình thường. Chỉ là mấy năm gần đây, sự nghiệp của ông chồng càng ngày càng phát đạt, dần dần tình cảm quan tâm dành cho gia đình cũng từ từ giảm sút, mà tình cảm vợ chồng hai người cũng dần dần lạnh nhạt hơn.

Hơn nữa, tục ngữ có nói, đàn ông có tiền liền thay đổi. Sự nghiệp của chồng nàng càng thành công, tính tình càng ngày càng trở nên kỳ quái hơn. Tính tình hắn càng ngày càng thô bạo, hơn nữa nhiễm phải một số thói hư tật xấu bên ngoài, ăn chơi đàng điếm, tiêu xài hoang phí, lại còn nuôi bồ bịch khác bên ngoài nữa.

- Những chuyện này tôi đã biết từ lâu rồi...

Bà chủ nhà thờ dài, ánh mắt bi thương:

- Nhưng chỉ vì nghĩ đến con gái, vì An Kỳ, muốn giữ gia đình êm ấm, nên tôi vẫn luôn nhẫn nhịn, âm thầm chịu đựng. Tôi không muốn để cho con gái còn nhỏ dại như vậy đã sớm không có gia đình. Nhưng mà, nhưng mà gần đây, anh ta càng ngày càng quá đáng hơn...

Trần Tiêu nhìn bà ta tràn ngập nước mắt, ngẩn ngơ cả người, đưa ra một cái khăn tay.

- Cảm ơn.

Cặp mắt bà ta đã sưng đỏ, thanh âm khàn khàn:

- Hôm nay chúng tôi lại cãi nhau một trận nữa. Gần đây anh ta ham mê cờ bạc, đã thua rất nhiều. Hôm qua anh ta ngay cả chiếc xe hơi cũng đem cầm gán nợ cho người khác, hôm nay trở về lấy thêm tiền muốn gỡ lại vốn. Anh ta dạo này càng ngày càng lậm sâu hơn, tiền gửi ngân hàng đã bị anh ta rút hơn phân nửa thua bài hết sạch. Tình hình công ty cũng không tốt lắm...

- Con gái của cô có biết việc này không?

Trần Tiêu cẩn thận hỏi một câu.

- An Kỳ không biết.

Ánh mắt bà ta lộ ra một tia ôn nhu:

- Tôi vẫn luôn che giấu nó, không muốn nó biết chuyện này. Hồi sáng nó mới gọi điện thoại báo tối nay sẽ về, tôi nghĩ cũng tốt, nhân dịp ở nhà có đủ hai vợ chồng, tôi muốn cùng chồng nói chuyện đàng hoàng một lần, khuyên nhủ anh ta một trận.

Trần Tiêu cắn răng:

- Lái xe cán chính vợ mình, đúng là không có tính người mà!

Về mặt bà chủ nhà tràn ngập bi thương, lắc lắc đầu, miễn cưỡng cười nói:

- May là, anh cũng không có bị thương. Trần Tiêu, tôi biết anh là người tốt, nếu như bởi vì chuyện nhà của chúng tôi mà liên lụy làm anh bị thương, như vậy tôi sẽ ân hận lắm.

Trần Tiêu cười xòa:

- Tôi thật ra cũng không có việc gì, chỉ là, tình hình bây giờ như vậy...

- Thật ra tôi cũng phải cảm ơn những gì anh ta làm ngày hôm nay, đã giúp cho tôi tỉnh ngộ ra.

Bà chủ thu hồi ánh mắt đầm lệ, ánh mắt dần dần trở nên kiên định hơn:

- Bây giờ tôi đã nhận ra rồi, anh ta đã không còn thuốc chữa nữa. Cái dụng xe của anh ta, cũng đã đụng nát một tia hi vọng cuối cùng của tôi rồi.

Trần Tiêu thờ dài, không có nói thêm gì nữa.

Chợt ngoài cửa phòng theo dõi có tiếng gõ cửa, sau đó hai cảnh sát bước vào.

- Xin lỗi đã quấy rầy hai người, chuyện ngày hôm nay, chúng tôi muốn ghi chép lại biên bản một chút.

Trong hai người cảnh sát, một người vừa vào đã liếc mắt nhìn thấy Trần Tiêu ngồi trên giường, không khỏi ngẩn người ra, nhìn không được, cười nói:

- Ủa? Trùng hợp vậy, không ngờ lại là anh?

Trần Tiêu cũng nhận ra người cảnh sát này. Hắn là một trung niên gầy gò, tướng mạo bình thường, nhưng ánh mắt cũng khá sắc bén. Chính là vị cảnh sát lần trước, khi mình vô tình gặp phải bọn cướp ngân hàng, là người đã ghi chép biên bản, về sau lại còn cho xe cảnh sát đưa mình về tận nhà, còn để lại cho mình số điện thoại liên lạc nữa.

À, nhớ không lầm hình như là họ Hứa...

- Hứa cảnh quan, chào anh.

Trần Tiêu lễ phép, cười cười gật đầu.

Cấp bậc của vị Hứa cảnh quan này tựa hồ cao hơn vị cảnh sát kia một chút, hắn nhìn thấy Trần Tiêu, ánh mắt hiện ra một tia cổ quái, quay sang nói với đồng sự:

- Anh ra ngoài trước đi, chuyện này để tôi xử lý được rồi.

Đồng sự của anh ta cũng không nói gì, trực tiếp đi ra ngoài.

- Trần Tiêu, chúng ta nói chuyện hôm nay một chút.

Hứa cảnh quan kéo một cái ghế, ngồi xuống bên giường Trần Tiêu. Anh ta nhìn chằm chằm Trần Tiêu, ánh mắt tràn ngập sự hiếu kỳ và hứng thú:

- Chỉ mới có mấy ngày thôi, chúng ta đã gặp nhau hai lần rồi. Thật trùng hợp.

Trần Tiêu bị Hứa cảnh quan nhìn, cảm giác có chút bất an, miễn cưỡng cười cười:

- Hứa cảnh quan, chuyện ngày hôm nay, tôi chỉ là trùng hợp mà thôi.

- Tôi chỉ nói vậy thôi.

Hứa cảnh quan lấy ra một quyển sổ tay:

- Anh vui lòng kể lại chuyện đã xảy ra ngày hôm nay.

Hắn quay qua nhìn bà chủ nhà:

- Còn cô nữa, xin cô vui lòng kể lại một chút. Lúc đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Ngừng một chút, ngữ điệu anh ta khá bình thản:

- Chồng của cô hiện tại vẫn còn đang hôn mê. Bất quá chúng tôi đã tiến hành kiểm tra, có kết quả rõ ràng, trước khi anh ta lái xe đã uống rượu say, những chuyện khác không nói, chỉ mỗi điều này thôi anh ta đã vi phạm pháp luật rồi. Sau này anh ta sẽ bị tước bằng lái vĩnh viễn, đồng thời còn bị phạt giam mười lăm ngày cảnh cáo. Chỉ là bản thân tôi đối với chuyện này còn có chút nghi vấn.

Trong mắt bà chủ có chút khẩn trương

- Tôi từng xem qua hiện trường, dựa theo những dấu vết để lại, tôi hoài nghi, lúc đó anh ta rất có thể là có chú ý lái xe tông thẳng vào hai người! Nếu là đúng như vậy, anh ta có thể bị nghi ngờ là cố ý gây thương tích cho người khác, thậm chí nói nghiêm trọng một chút, hoàn toàn có thể tố cáo anh ta có ý định mưu sát.

Thanh âm của Hứa cảnh quan lạnh lùng:

- Cho dù lúc đó anh ta say rượu, nhưng mà pháp luật rất công bằng, người say rượu cũng phải chịu trách nhiệm hình sự đối với những gì mình đã gây ra.

Cố ý gây thương tích? Mưu sát?

Bà chủ nhà tựa hồ càng hoảng sợ hơn, sắc mặt cũng thay đổi. Biểu tình của bà ta biến đổi vài lần, nhưng vẫn lắc lắc đầu, thanh âm rất kiên quyết:

- Không phải vậy đâu, anh cảnh sát, anh không muốn giết tôi đâu, đúng là anh lái xe bỏ đi, tôi không muốn anh bỏ đi, nên mới liều mạng chạy ra cản lại..

Hứa cảnh quan nhíu mày nhìn chằm chằm bà ta một hồi, phảng phất như suy nghĩ gì đó, rốt cuộc cũng chậm rãi gật đầu:

- Được rồi, nếu cô đã nói như vậy...

Sau đó anh ta một lần nữa quay sang nhìn Trần Tiêu:

- Trần Tiêu, còn anh thì sao? Anh có thể miêu tả tình hình những chuyện phát sinh lúc đó lại một lần hay không?

Trong lòng Trần Tiêu đại khái đã có chủ ý, suy nghĩ một chút, thấp giọng nói:

- Lúc đó tôi đang đi đến nhà cô này. À, tôi nhận làm thêm, là dạy thêm tiếng Anh tại nhà cho con gái của cô ta. Lúc ta tới nơi, thấy một chiếc ô tô đang đâm thẳng vào cô ta, tôi lập tức chạy tới, đẩy cô ra.

Hứa cảnh quang khẽ mỉm cười, ánh mắt khẽ chớp động, tưởng cười như không cười:

- Hà? Như vậy là anh đẩy cô này ra? Ô tô đâm tới, anh cũng không có bị thương?

Trần Tiêu kiên định:

- Ô tô... đụng vào người tôi.

Trong đầu hắn rất nhanh suy nghĩ, ngoài mặt giả vờ trấn tĩnh:

- Lúc đó sau khi tôi đẩy cô này ra, mắt thấy chiếc ô tô đã sắp đâm trúng mình, tôi cũng sợ đến ngất người, nghĩ rằng mình sắp tiêu đời rồi. Bất quá ngay lúc đó, chiếc ô tô sắp đụng vào tôi đột nhiên chuyển hướng, lách ngang bên cạnh tôi. À, tôi nghĩ, chắc là lúc đó anh kia kịp phản ứng, bẻ kua kịp thời. Kết quả là chiếc ô tô mất tay lái, đụng vào cái hàng rào bên cạnh, bị hất văng lên.

- Ý anh nói, chiếc xe chuyển hướng sang một bên?

Hứa cảnh quan cười dài nhìn Trần Tiêu. Trần Tiêu bị hắn nhìn có chút khản trương, nhưng cũng chỉ có thể kiên trì:

- Đúng vậy.

- Vậy thì, sao anh lại hôn mê lâu như vậy?

Trần Tiêu sờ sờ cái ót mình:

- À... đại khái là tôi sợ hãi quá mà. Anh cũng biết, người ta một khi sợ hãi quá mức, cũng có thể ngất xỉu mà.

Hứa cảnh quan chớp chớp cặp mắt sắc xảo, nhìn chằm chằm Trần Tiêu một lúc lâu, cũng không biết hắn đang suy nghĩ chuyện gì. Bất quá cuối cùng hắn vẫn cười cười, chậm rãi khép quyển sổ tay ghi chép lại:

- Được rồi, tôi hiểu rồi.

Anh ta đứng lên, liếc nhìn Trần Tiêu và bà chủ nhà:

- Hai người đã hoảng sợ rồi, hãy nghỉ ngơi cẩn thận đi. Chuyện này nếu có vấn đề gì, chúng tôi sẽ liên hệ với hai người.

Hứa cảnh quan đã tạm biệt, nhưng vừa đi đến cửa phòng bệnh, lại ngừng lại một chút, xoay người nhìn Trần Tiêu, trên mặt nửa cười nửa không:

- Trần Tiêu, thân thể anh khôi phục nhanh thật đó. Ba ngày trước sau khi anh bị bắt cóc trong vụ cướp ngân hàng, tôi từng gặp qua anh ở phòng cấp cứu, lúc đó hình như anh bị thương cũng không nhẹ.

Nói xong, anh ta đẩy cửa bước ra ngoài.

Trần Tiêu nhất thời biến sắc!

Ba ngày trước sau khi mình bị bắt cóc, chính là trong phòng cấp cứu, cánh tay và trước ngực bị băng bó tùm lum, xương tay còn bị nứt nữa! Lúc đó ngay cả bước đi còn khó khăn! Hứa cảnh quan này cũng đã nhìn thấy mà! Lúc này mới ba ngày ngắn ngủi, mình lại có thể chạy đi hất người ta ra, lại còn hất luôn một chiếc ô tô nữa...

Mà nhìn lại mình hiện tại, cánh tay lộ ra bên ngoài, da dẻ trơn láng hoàn hảo... đâu có một tia vết thương nào đâu???

Không nhận được, mồ hôi lạnh lại chảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Ta Tin!

Câu nói của Hứa cảnh quan rõ ràng có mang theo thâm ý, bất quá nữ nhân kia cũng không có nghe ra được, chỉ nhìn thấy sắc mặt của Trần Tiêu có chút khó coi:

- Câu bị sao vậy?

- Không có gì.

Trần Tiêu lắc đầu, cười cười che giấu, sau đó nghiêm mặt nói:

- Được rồi, sự tình ngày hôm nay, An Kỳ đã biết chưa?

- Nó.... Hiện giờ tôi đã đưa nó đến nhà bà ngoại rồi.

Cô gái có chút thương cảm:

- Chờ ông ta tỉnh lại, tôi sẽ ly hôn. Tuy rằng tôi rất thất vọng về ông ta, nhưng ông ta dù sao cũng là bố của đứa nhỏ, cho nên.... Vừa rồi trước mặt cảnh sát, cảm ơn cậu đã giúp tôi che giấu.

Trần Tiêu yên lặng gật đầu. Trong lòng hắn không khỏi bởi vì nữ nhân thiện lương này mà cảm động. Thật ra khi này bà ta hoàn toàn có khả năng tố cáo chồng mình, dù sao cô ý lái xe đâm người, cũng đủ để cấu thành tội danh không nhẹ rồi.

- Tôi chỉ muốn ly hôn, sau đó đem đứa con rời xa hắn là tốt rồi.

Sắc mặt nữ nhân bỗng nhiên có chút khó xử:

- Nhưng mà, Trần Tiêu, có thể tôi không còn cách nào đảm bảo cho cậu tiếp tục được làm thầy giáo của An Kỳ được nữa. Thật ra, gần đây tình hình nhà chúng tôi có chút lộn xộn, cũng không quá dư dật....hơn nữa, trong khoảng thời gian ly hôn này, tôi sẽ để An Kỳ ở nhà bà ngoại, sau khi ly hôn, chúng tôi sẽ dọn khỏi nơi đang sống... cho nên...

- Không có việc gì đâu, tôi hiểu điều đó mà.

Trần Tiêu không hề để việc đó vào trong lòng, nên hắn hoàn toàn thoải mái nói:

- Dù sao chúng ta cũng đã từng quen biết, nếu như bà có điều gì trắc trở cứ nói...

Dừng lại một chút, hắn cười cười---Dáng vẻ tươi cười của Trần Tiêu có một loại thân hòa lực trời sinh, làm cho người ta có cảm giác rất ấm áp:

- Tôi tuy chỉ là một sinh viên nghèo, không thể giúp được được các người cái gì. Nhưng dù sao bà và An Kỳ cũng chỉ là 2 cô gái, nếu cần có gì hỗ trợ, tôi tốt xấu gì cũng là một nam nhân, có một số việc, một số việc tốn sức đó, tôi có thể giúp đỡ hai người chạy chân cũng đỡ.

Nữ nhân cười cười, ánh mắt có chút cảm động:

- Cho dù có thế nào, cũng xin cảm tạ cậu.

Dù sao cũng không có bị thương gì, trong đầu Trần Tiêu lại có đầy tâm sự, liền lập tức tới làm thủ tục xuất viện, nhưng hắn vừa mới đi tới đại sảnh của bệnh viện, nữ nhân kia đã chạy tới, gọi Trần Tiêu lại, đem một chiếc phong bì nhét vào trong tay Trần Tiêu:

- Xin lỗi, vừa rồi đã quên mất, đây là tiền lương của cậu.

Trần Tiêu có chút kinh ngạc, mình chỉ mới đến dạy cho con gái của bà ta có một lần mà thôi, mà chiếc phong bì trong tay này có vẻ không tệ...

- Cái này...

Trần Tiêu đang muốn cự tuyệt, nữ nhân kia lập tức nói:

- Lại nói tiếp, ngày hôm qua nếu không có cậu, chỉ sợ ta cũng....

Nhớ tới việc chồng mình lái xe hướng mình đâm tới, trong mắt của nữ nhân hiện ra một tia đau xót, lập tức miễn cưỡng cười nói:

- Coi như là thêm một ít tâm ý của ta đi.

Trần Tiêu nhú mày:

- Bà chủ An à....

- Không cần gọi là bà chủ An nữa.

Âm thanh của nữ nhân có chút cay đắng:

- Uh, Cậu còn chưa có biết tên của ta, ta học Lục, cậu có thể gọi là Lục tỷ. Số tiền này bất luận như thế nào cũng phải nhận lấy, nếu không ta sẽ rất không an lòng.

Sau đó nàng cười khò một tiếng:

- Thật ra đây cũng chỉ là một số tiền nhỏ của tôi, nhưng do gặp biến cố bất ngờ như vậy, tôi tạm thời không mang theo nhiều tiền tới, cho nên xin cậu đừng bận tâm.

Nói đến đây, Trần Tiêu biết mình không cầm cũng không được, muốn thoái thác cũng không xong. Hơn nữa, Trần Tiêu cũng không phải là loại lắm lời một hai, nên hắn suy nghĩ một chút, liền trình trọng cất phong bì vào trong túi:

- Được rồi, vậy thì tôi nhận. Nếu có chuyện gì, Tỷ có thể tùy thời gặp tôi.

Tạm biệt ra khỏi bệnh viện, Trần Tiêu thấy có một chiếc xe cảnh sát đang dừng ở đằng trước, viên cảnh sát họ Hứa đang đứng bên cạnh xe, trên tay đang cầm một điều thuốc, cười nhìn Trần Tiêu đi ra.

Lúc này đã là buổi tối, tàn thuốc trong tay Hứa cảnh quan lóe ra một đốm lửa nhỏ.

Vừa nhìn thấy vẻ tươi cười mang theo thâm ý của đối phương, trong đầu Trần Tiêu có chút khẩn trương.

- Lên xe đi, đã trễ thế này, khó có thể bắt được taxi, tôi tiễn cậu một đoạn đường.

Hứa cảnh quan cười, dập tàn thuốc, rồi kéo cửa xe.

Cảnh sát 'mời' bạn lên xe cảnh sát, bạn có thể cự tuyệt không?

Trần Tiêu cười khò, bước lên xe. Khi ô tô bắt đầu chạy, Trần Tiêu cũng đã chuẩn bị thật tốt tâm lý, hắn biết viên cảnh sát này khẳng định có điều muốn hỏi mình, nhưng thành thật mà nói, trong đầu hắn cũng đang trầm nghĩ: có rất nhiều chuyện ta cũng không biết rõ, ông hỏi ta, ta dù sao cũng không biết.

Vừa nghĩ như thế, hắn ngược lại càng thêm thản nhiên.

- Hút thuốc không?

Hứa cảnh quan móc ra một bao thuốc lá.

- Không.

Trần Tiêu lắc đầu-- thật ra hắn cũng biết hút thuốc. Hai năm trước khi cha mẹ hắn qua đời, hắn buồn khổ một thời gian, liền học được hút thuốc, nhưng đã lâu rồi hắn chưa có dịp đụng vào.

- Không hút thuốc là một thói quen tốt. Hứa cảnh quan cười cười thu hồi bao thuốc lá, một mặt lái xe, ánh mắt vẫn nhìn về con đường phía trước, nhưng chợt hỏi một câu hỏi hột:

- Mấy vết thương ngày hôm trước khỏi hoàn toàn rồi sao?

-

Trần Tiêu nghẹn lời.

Vấn đề này hắn không thể trả lời.

Lúc trước bị thương, hắn đã bị Hắc Tam và Lô Hồ mang đi, không biết bọn họ đã làm gì đối với hắn, nhưng sau khi tỉnh lại toàn bộ vết thương đều biến mất giống như có kì tích vậy, ngay cả một chút dấu vết cũng không hề lưu lại.

Nếu đổi lại là người khác, người nào sẽ tin điều đó? Cứ cho là tổ chất của thân thể rất tốt, năng lực khôi phục cực kì mạnh mẽ--- Nhưng mà "Thương cân động cốt nhất bách thiên" (Tạm dịch: Thương gân động cốt một trăm ngày), đâu có đạo lý chỉ có năm ba ngày ngắn ngủi đã khỏi hẳn? Huống chi, nhiều vết thương như vậy, cho dù là khỏi hẳn, cũng không thể ngay cả một chút dấu vết cũng không lưu lại chứ.

Mất thấy Trần Tiêu không nói lời nào, Hứa cảnh quan cười cười:

- Không nghĩ ra cách trả lời nào khác sao?

Trong giọng nói của hắn mang theo thâm ý:

- Thật ra, Vụ án cướp ngân hàng lần trước, ta vẫn còn có điểm nghi vấn. Ngày đó khi kiểm tra hiện trường, chiếc xe của bọn cướp đã bị một lực lượng

cường đại làm cho lật ngược, mà muốn tạo ra một lực lượng lớn như vậy, phải thật sự do một chiếc xe tải tạo ra mới được. Nhưng... Hiện trường căn bản không hề phát hiện bất cứ dấu vết của xe tải đi ngang qua. Hơn nữa, sau khi ta đặc biệt kiểm tra lại bằng ghi hình của các máy quay giám thị ở đoạn đường phụ cận, nhưng phát hiện khoảng mười phút xung quanh thời gian phát sinh sự việc trên, đoạn đường đó không hề phát hiện ra bất cứ bất cứ vật gì đi qua, cũng không lưu lại bất cứ đồ vật gì cả.

Cuối cùng hắn quay đầu liếc mắt nhìn Trần Tiêu, lạnh lùng hỏi một câu:

- Lúc đó cậu đang ở ngay trên xe của bọn cướp, những nghi vấn này của ta, cậu có thể trả lời không?

Trần Tiêu trầm mặc một lúc, rốt cục thở dài, cười khổ mở miệng:

- Hứa cảnh quan, nếu như tôi nói, trên thế giới này thật sự có 'Siêu nhân', ông có tin không

- Siêu nhân?

Hứa cảnh quan nhíu mày, khẽ cười:

- Ý của cậu là như các nhân vật trong điện ảnh? Siêu Nhân? Người dơi? Người nhện?

Trần Tiêu thở dài:

- Đại khái là như vậy.

Bất quá hắn có chút chán nản:

- Tôi biết ông sẽ không tin, ông là cảnh sát, sao có thể tin tưởng một sự việc hoang đường như thế này.

Kéttttt!!!!

Hứa cảnh quan bỗng nhiên phanh xe lại! Ô tô tự nhiên bị thắng gấp, dừng lại ở giữa đường.

Lúc này đã là đêm khuya, trên đường không có tập lập như ban ngày, quay đầu nhìn lại, trước sau đều không có xe cộ lui tới. Chiếc xe cảnh sát lúc này đã dừng lại ở giữa đường, Hứa cảnh quan lăm lăm chặt tay lái, hít một hơi thật sâu, sau đó móc gói thuốc, châm cho mình một điếu, hút một hơi thật mạnh, sau đó mới trầm giọng nói một câu.

- Nếu như, ta nói với cậu, ta tin điều đó. Cậu sẽ nói thế nào?

Trần Tiêu:

- Ách? Ông tin?

- Đúng vậy, Nếu ngày hôm nay cậu gặp phải một cảnh sát khác. Nhất định sẽ chửi bậy....Nhưng, ta tin!

Sắc mặt cậu Hứa cảnh quan có chút âm trầm, hắn lại hút một hơi thuốc thật lớn, dường như có chút khó chịu, liền mở cửa xe cho khói thuốc bay ra ngoài.

Ánh mắt của hắn có chút hoảng hốt, dường như đang nhớ lại một hồi ức gì đó ở sâu trong lòng.

Trong xe tràn ngập mùi thuốc lá, trầm mặc một lúc lâu, Hứa cảnh quan mới cười khổ mở miệng.

- Thật ra, ta không phải là người địa phương của thành phố K. Chín năm trước, ta sống trong một tòa thành thị ở vùng duyên hải phía Đông, lúc đó ta còn ở trong lực lượng cảnh sát đặc biệt. Cụ thể nó là cái gì, ta không tiện nói cho cậu. Vào một đêm chín năm trước, ta nhận lệnh cùng với mấy người trong tổ cùng nhau bảo vệ hai gã thương nhân ngoại quốc đến từ J quốc. Bởi vì lúc đó đối phương có người uy hiếp tới an toàn của bọn họ, cho nên... ta cùng đồng sự, được lệnh bảo vệ bọn họ khi bọn họ dừng lại ở trong nước, bảo vệ bọn họ 24/24, cho đến khi bọn họ rời đi mới thôi...

Trần Tiêu giật mình, hắn nhận thấy ngữ khí của Hứa cảnh quan có chút đau khổ, không khỏi trong lòng khẽ động, đây dường như là một câu chuyện cũ mà hắn khó có thể quên được.

- Ta còn nhớ rõ, hôm đó là ngày 6/1, đó là một năm mà mùa đông tuyết rơi nhiều hiếm thấy-- ha ha, cậu biết đấy, phía nam rất ít khi có tuyết lớn. Nhưng ngày hôm đó, tuyết rất lớn. Tổ chúng tôi gồm có 4 người, còn có 6 người bảo tiêu của hai thương nhân J quốc, tổng cộng có 10 người, canh giữ ở xung quanh gian phòng của hai thương nhân J quốc, Lúc đó đang ở trong một khách sạn, nhưng gian phòng xung quanh, và tầng trệt và cả cửa ra vào đều là người của chúng ta, bảo vệ nghiêm mật như vậy, ta vốn tự tin là cho dù con ruồi cũng khó bay vào....Nhưng vẫn cứ....

Hắn nói đến đây, bỗng nhiên dừng lại, quay đầu nhìn Trần Tiêu:

- Sự việc lần đó, gần như đã phá hủy toàn bộ tín niệm của ta.

Trong đầu Trần Tiêu đã có chút chút rõ ràng, hắn thử hỏi:

- Mục tiêu bảo vệ của ông, đã chết?

- Đã chết.

Sắc mặt của Hứa cảnh quan có chút khó coi:

- Ngay cả ta cũng không coi vào đâu!

P/S: Trong chương có tên của một nước khác, mình xin phép ghi tắt, cái này thật ra cũng dễ đoán thôi mà...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Trời Có Sập Xuống Đi Nữa...

Thanh âm của anh ta tràn ngập bi thương:

- Lúc đó bởi vì tôi là đội trưởng đội bảo vệ đặc biệt, nên được sắp xếp bên cạnh người được bảo vệ, cùng với hai mục tiêu bảo vệ ở cùng một chỗ. Từ nhỏ tới lớn tôi luôn là người theo chủ nghĩa duy vật, kiên định theo thuyết vô thần, vốn không tin trên thế giới này có thần tiên yêu ma quỷ quái gì cả, nhưng từ ngày đó trở đi...

Trần Tiêu rút cuộc cũng cảm thấy hiếu kỳ.

Hứa cảnh quan giờ tay lên, hoa tay múa chân:

- Căn phòng đó chỉ có một lối vào duy nhất, chỉ rộng vừa đủ cho một người đi vào. Cái lỗ thông gió trên trần chỉ rộng có bao nhiêu đây.

Hắn giờ hai tay lên, làm ra khoảng cách chỉ có chừng mười cm mà thôi.

- Bên trong ống thông gió hoàn toàn trơn tuột! Thế nhưng lúc đó, tôi lại tận mắt chứng kiến một gã thanh niên cao ít nhất hơn một thước tám, cứ như vậy từ trong đó chui ra, từ trên miệng lỗ thông gió của máy điều hòa nhảy xuống! Mỗi một bộ phận thân thể hắn tựa hồ đều có thể tùy ý gấp lại, ép nhỏ đi vậy.

Thanh âm của hắn tràn ngập bi thương cùng với chán chường:

- Gã thanh niên kia bỗng nhiên từ trên trần nhà nhảy xuống, đứng ngay trước mặt tôi. Lúc đó tôi đã ngây ngẩn cả người. Tới lúc tôi trấn tĩnh lại, đối phương đã đơn giản chế trụ được tôi. Tôi nhớ rõ, lúc đó hắn chỉ liếc nhìn tôi một cái, phát phát tay, toàn thân tôi cũng đã tê liệt, không thể nào động đậy được nữa! Tôi cứ như vậy mà ngã sấp xuống mặt đất, ngay cả một ngón tay cũng không thể cử động được. Sau đó cứ như vậy mở mắt trừng trừng nhìn gã thanh niên kia. Ngay trước mặt ta, hắn dùng một mảnh giấy mỏng, cắt đứt cổ của hai người mà tôi đang bảo vệ!

- Có lẽ là thuật yoga.

Trần Tiêu cười khỏ nói:

- Tôi từng nghe người ta nói, nếu luyện tập yoga đến mức thượng thừa có thể khiến cho thân thể co giãn. Trong võ thuật Trung Hoa chúng ta còn có một loại võ công gọi là Xúc Cốt Công, có thể làm cơ thể mềm dẻo. Về phần toàn thân anh bất động, có thể là do hắn phóng ra loại dược vật gì trong không khí?

- Những điều cậu vừa nói... lúc trước tôi cũng từng có nghĩ qua rồi.

Thần sắc Hứa cảnh quan đượm vẻ bất đắc dĩ:

- Nhưng theo cậu thì thuật yoga hay là Xúc Cốt Công... có thể nào giúp cho một thanh niên cao to vạm vỡ hơn một thước tám có thể thu nhỏ cơ thể lại, chui qua một đường ống nhỏ không tới mười cm hay không?

-

- Về phần thân thể không thể cử động, tôi cũng cho là do loại thuốc mê nào đó. Nhưng mà sau này tôi tiến hành kiểm tra thân thể vô cùng cẩn thận, cũng

không thấy có bất cứ phản ứng gì đối với thuốc mê cả! Hơn nữa, tôi không biết trên đời này có loại thuốc mê nào có thể làm được chuyện này... khi đó thần trí của tôi vô cùng tỉnh táo, cũng không hề có chút nào cảm giác choáng váng hay khó chịu hay là cảm giác thân thể nặng nề hay trì độn gì cả!

Cuối cùng hẳn thở dài một hơi:

- Gã hung thủ kia sau khi giết người ngay trước mặt tôi, sau đó mở cửa sổ ra, từ trên tòa nhà cao hơn mười thước trực tiếp nhảy thẳng ra ngoài... sau đó biến mất không thấy tăm tích. Tôi cứ tưởng rằng hẳn sẽ bị té chết, nhưng mà... cũng không hề có bất cứ dấu hiệu gì, tựa như mọi chuyện chưa hề xảy ra vậy, từ khi hẳn nhảy ra khỏi cửa sổ, đã không ai nhìn thấy hẳn nữa.

Hứa cảnh quan quay đầu nhìn chằm chằm Trần Tiêu:

- Sau đó bởi vì tổ bảo vệ đặc biệt của tôi vì nhiệm vụ thất bại mà bị xử phạt nội bộ nghiêm khắc. Tôi bản thân lại là Tổ trưởng phụ trách, tự nhiên càng bị khiển trách nặng nề hơn. Mà quan trọng nhất chính là, những gì lúc đó tôi tận mắt thấy và trải qua, đều phải viết vào báo cáo nhiệm vụ trình lên cấp trên. Nhưng mà, cấp trên lúc đó lại cho rằng tôi nói bậy, cho rằng tôi bởi vì tắc trách để nhiệm vụ thất bại, vì muốn trốn tránh trách nhiệm nên đã dựng lên một câu chuyện hoang đường như thế...

Ngữ khí của hẳn càng ngày càng dồn dập hơn:

- Tôi tin rằng, hung thủ gây ra chuyện này, khẳng định cũng không phải người bình thường! Nhưng mà báo cáo và lời nói của tôi lúc đó không có bất luận kẻ nào chịu tin cả! Tôi bị xử phạt nội bộ cực kỳ nghiêm khắc, lại bởi vì cái báo cáo hoang đường kia mà bị người khác cho rằng thần kinh có vấn đề. Cấp trên cường chế tạm thời cắt chức tôi, bắt tôi phải gia nhập nửa năm tiến hành tâm lý trị liệu. Sau đó tôi lại bị khai trừ khỏi tổ bảo vệ đặc biệt, điều tới thành phố K làm một viên cảnh sát bình thường... Chuyện tình đại khái là như vậy.

Trần Tiêu nhìn Hứa cảnh quan, trong lòng không khỏi có chút đồng cảm. Căn cứ theo những gì hẳn nói, chuyện này khẳng định là do người có dị năng làm. Nếu như là mấy ngày trước, sợ rằng ngay cả Trần Tiêu cũng không tin những gì Hứa cảnh quan nói, nhưng mà hiện tại...

- Đã chín năm rồi.

Hứa cảnh quan lắc lắc đầu:

- Trong lòng tôi vẫn cố quên đi, tự nói với mình xem như những chuyện đó chưa từng phát sinh ra bao giờ vậy. Hiện tại tôi chỉ là một viên cảnh sát bình thường, an phận hoàn thành nhiệm vụ của mình. Nhưng mà, không ngờ nổi, lần này chứng kiến những chuyện dị thường xảy ra với cậu, khiến cho tôi không thể không nghĩ đến chuyện xưa!

Ánh mắt của hẳn dần dần có chút trầm trọng:

- Trần Tiêu, thương thế của cậu, còn chuyện ngày hôm đó nguyên chiếc xe hơi của bọn cướp bị hất tung lên nữa, nhất định là có ẩn tình khác, đúng không?

Trần Tiêu im lặng không nói nên lời. Hứa cảnh quan lại một lần nữa khởi động ô tô, tiếp tục chạy đi.

Trên đường đi hai người cũng không có mở miệng nói gì. Ô tô vẫn chạy cho đến ven đường khu chung cư gần nhà Trần Tiêu mới ngừng lại. Lúc này Hứa cảnh quan mới nói với Trần Tiêu:

- Tôi biết, cậu nhất định có chỗ nào đó khác người bình thường. Trần Tiêu, tôi không có ác ý. Hơn nữa tôi đã điều tra qua tư liệu của cậu rồi, thân thế của cậu nữa. Cậu chỉ là một học sinh phổ thông bình thường thôi, cũng không có gì đặc biệt cả, cũng an phận, tuân thủ pháp luật. Chuyện ngày hôm nay, tôi cũng đại khái đoán được vài phần. Chắc là hai vợ chồng nhà kia đang cãi nhau gì đó, xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cậu có lòng tốt thấy việc nghĩa nên hăng hái cứu người, điều này chứng tỏ cậu là người tốt. Tôi cũng không làm phiền cậu làm gì.

Dừng một chút, hẳn cười khổ nói:

- Chỉ là, tôi thật sự muốn từ chỗ của cậu mà xác minh một chuyện. Năm đó sau khi xảy ra chuyện, sau khi tôi trình bản báo cáo lên cấp trên, trong toàn tổ chức của tôi, tất cả mọi người đều cho rằng tâm trí tôi có vấn đề. Có người còn nói là tôi đã bị điên rồi. Chuyện này lúc đó khiến trong lòng tôi vô cùng không phục! Thậm chí sau này khi tôi tiến hành tâm lý trị liệu xong, trải qua mấy năm rồi, đôi khi liên tưởng lại ngay cả bản thân tôi cũng có chút hoài nghi, không biết rốt cuộc tôi có phải là bị điên hay không? Toàn bộ mọi chuyện, đều là do tôi tưởng tượng ra? Bất quá hiện tại, ít ra tôi cũng đã gặp được cậu. Cậu rõ ràng là ví dụ chính xác nhất! Ít nhất tôi cũng có thể tự tin một điều: tôi cũng không phải là người điên!

Nói xong, hẳn chăm chú nhìn chằm chằm vào Trần Tiêu:

- Tôi không có bị vấn đề gì về thần kinh, cũng không có tưởng tượng, những chuyện này... đều là sự thật... có đúng không?

Trần Tiêu nhìn ánh mắt Hứa cảnh quan, nhãn thần mặc dù sáng quắc, nhưng lại có ẩn hiện ý khẩn cầu, hẳn dù sao cũng có lòng trắc ẩn, rốt cuộc nhìn không được, gật gật đầu:

- Không sai, anh cũng không phải là người điên. Trên thế giới này, quả thật có tồn tại những chuyện mà tất cả chúng ta đều không thể giải thích được. Tôi chỉ có thể xác nhận, anh không có điên.

Hứa cảnh quan phảng phất như trút được một gánh nặng vậy, thở dài một hơi, vươn tay ra, cầm lấy bàn tay Trần Tiêu:

- Cảm ơn cậu! Đã giúp cho tâm sự lâu nay đè nặng trong lòng của tôi được buông xuống. Còn nữa, đám cướp ngân hàng mấy ngày trước, là do cậu hất chiếc ô tô của bọn chúng lật nhào đúng không? Tuy rằng tôi cũng không biết cậu làm như thế nào, nhưng bất quá chuyện này coi như cậu đã giúp cho cảnh sát chúng tôi một tay đi.

Trần Tiêu cười khổ, chuyện này rõ ràng là do cô gái tên gọi Hồng Thất kia làm, nhưng mà Hứa cảnh quan lại ngộ nhận cho rằng chính hắn làm. Hắn suy nghĩ một chút, chuyện này giải thích ra quả thật phiền phức, thôi thì cứ để anh ta nghĩ như thế đi.

Lúc Trần Tiêu bước xuống xe, Hứa cảnh quan lại gọi hắn lần nữa.

- À này, còn có một việc tôi muốn nói cho cậu biết. Trong sự kiện năm xưa, lúc đó gã sát thủ kia sử dụng một mảnh giấy mỏng cắt cổ hai người mà đội chúng tôi bảo vệ... tôi còn nhớ rất rõ ràng, thứ mình hắn sử dụng chính là một lá bài tây.

Hứa cảnh quan cười khổ:

- Đó là lá Tám Cơ.

Hắn phảng phất giống như là nói cho hết chuyện vậy. Nhưng kỳ thật, nói ra những lời này, cũng giống như là trút hết những tâm sự, những uất ức đè nén lâu ngày trong lòng mình vậy. Nếu như nói cho người khác nghe, người ta nhất định sẽ cho rằng hắn đang chống chế chuyện xưa. Lúc này rốt cuộc có thể nói cho Trần Tiêu nghe, lại có thể từ trên người Trần Tiêu kiểm chứng được ít manh mối...

- Sau này nếu cậu gặp chuyện gì, có thể trực tiếp gọi điện thoại kiểm tra.

Trước khi rời đi, Hứa cảnh quan còn để lại một câu nói.

Nhìn chiếc xe cảnh sát rời đi, Trần Tiêu thoáng ngẩng người đứng đó một chút, trên ngực cũng thở phào nhẹ nhõm vài phần.

Vị Hứa cảnh quan này cũng không có gây phiền phức gì cho mình, đúng là may mắn!

Bất quá, nhớ tới những lời lúc sau hắn nói...

Một lá bài tây, lá Tám Cơ?

Hồng Bát...

Đội một chút!

Ánh mắt Trần Tiêu đột nhiên sáng lên!!!

Hắc Thất, Hồng Thất, Hắc Tam,... Hồng Bát...

Lẽ nào...

Nếu như lá bài Tám Cơ cũng là Hồng bát mà nói,... Như vậy, Hồng Thất có thể nào đại biểu cho quân bài Bảy Cơ? Còn Hắc Thất thì... là quân bài Bảy Bích?

Hắn nhớ lại gã đàn ông người Châu Âu tên gọi Lô Hô lần trước mình đã từng gặp, chẳng phải lúc đó hắn tự xưng mình là 'Black Jack' sao? Nếu xét trong bộ bài tây, chẳng phải là lá J Bích sao?

Nếu nói như vậy, tên sát thủ khiến Hứa cảnh quan bị cách chức năm xưa, chín phần là người của Phục Vụ Xã rồi!

Càng suy nghĩ nhiều, trong lòng Trần Tiêu càng thêm hỗn loạn hơn...

Thân thể của mình hiển nhiên đã xảy ra một số dị biến gì đó... nhưng mà cũng không biết dị biến đó là cái gì...

Hất tung một chiếc ô tô... Lẽ nào ta đã trở thành siêu nhân rồi sao?

Chẳng lẽ mình cũng giống như là Hồng Thất ngày trước, chỉ quát to một tiếng đã có thể đem nguyên một chiếc ô tô hất bay đi sao?

Chẳng lẽ mình cũng là người có dị năng?

Đang lúc trầm tư suy nghĩ, điện thoại của Trần Tiêu đột nhiên reo vang.

Hắn nhìn qua số gọi đến, một dãy số không quen biết. Vừa bấm nút nghe máy, đầu dây bên kia lập tức truyền đến thanh âm già nua khàn khàn có chút quen thuộc:

- Thăng nhóc Trần Tiêu!

Ý? Là ông lão Ngã Đức Hoa? Ách, hiện tại ông ta cũng đã trở thành ông chủ của mình rồi..

- Có chuyện gì?

Trần Tiêu ngơ ngác hỏi.

- Cũng không có gì, ta chỉ nhắc nhở cậu một chút, ngày mai là cuối tuần rồi! Nhớ kỹ những gì ta đã nói, tối ngày mai bất luận là cuồng phong gió bão gì, cho dù là bầu trời có sập xuống đi nữa, cậu nhất định cũng phải mở cửa đó!

Thanh âm của Ngã Đức Hoa vô cùng thô bạo, không chút khách sáo.

- Tôi nhớ rồi!

Trần Tiêu thở dài. Ngã Đức Hoa hừ một tiếng:

- Cậu chưa quên là tốt rồi!

Trần Tiêu bỗng nhiên phản ứng, gấp gấp kêu lên:

- Ông đợi một chút, khoan cúp máy! Tôi có chuyện muốn hỏi!

- Chuyện gì nói mau!

Thanh âm Ngã Đức Hoa có chút mất kiên nhẫn.

- À... Trong quán, không hề có chút tiền mặt nào! Nếu như khách hàng đến uống cà phê, quây thu ngân cũng không hề có chút tiền lẻ nào để thối tiền cả. Còn nữa, trong nhà bếp cũng trống rỗng, ngay cả tiền mua thừa ăn cũng không có... Còn nữa, nếu như tháng này ông không về kịp, tiền lương của tôi...

Trần Tiêu cười khổ:

- Trong két bảo hiểm cũng chỉ có toàn kim cương, hột xoàn mà thôi..

- Chuyện này cũng dễ ta dạy cho cậu sao? Cậu là đầu người óc heo hả? Cậu không biết lấy một cục đem ra ngoài bán đi hay sao?

Ngã Đức Hoa trả lời vô cùng thô bạo.

- ...

Trần Tiêu không biết nói gì. Kêu mình tùy tiện đem bán một cục? Ông đúng là quá mức 'tin tưởng' tôi a!

- Còn chuyện gì nữa không? Có thì mau nói, không thì ta cúp máy! Lão tử đang gấp!

- Chờ một chút...

Trần Tiêu nghĩ một chút:

- Ngày hôm qua sau khi ông đi, có một cô gái tên Phụng Hoàng đến quán, hình như là kiếm ông đó... Xin hỏi, ông có biết nàng ta không?

Trong lúc Trần Tiêu hỏi câu này, trống ngực đập thành thịch.

Cũng không có chuyện gì đặc biệt, thật ra là cô gái tên là Phụng Hoàng kia đã để lại trong lòng hắn không ít ấn tượng rung động. Mỗi một thanh niên đều phải trải qua mỗi tình đầu mà...

Lão Ngã tựa hồ suy nghĩ một chút, bỗng nhiên nổi nóng.

- Cái gì mà Phụng với lại Hoàng chứ? Lão tử không biết!

Nói xong, không đợi Trần Tiêu nói gì thêm, ông ta đã cúp máy.

Làm gì gấp dữ vậy... Trần Tiêu có chút dờ khóc dờ cười, chính ông nói là có chuyện gì thì hỏi mà!

Những chuyện phát sinh với mình gần đây, hắn thật sự cũng không biết nên hỏi ai, nghĩ tới nghĩ lui, chuyện này tốt nhất cũng chỉ có thể hỏi Yên Ny, hay là Hắc Tam. Nhưng lúc Yên Ni bỏ đi, bà ta cũng không có để lại cách liên lạc. Cuối cùng nghĩ đi nghĩ lại, cũng chỉ còn có cách đi hỏi Ngã Đức Hoa mà thôi. Dù sao thì Ngã Đức Hoa cũng là người của Phục Vụ Xã, tuy rằng người ta nói ông là thành viên đã về hưu rồi.

Cầm cái điện thoại đứng ngây ngốc một hồi, Trần Tiêu bỗng nhiên giật mình, bước qua một bên. Phía sau công viên khu chung cư có một tòa giả sơn lớn. Trần Tiêu lúc này đang đứng trước tòa giả sơn, ngẫm nghĩ một chút, sau đó nắm chặt tay lại, cố gắng tập trung tinh thần...

Nếu như ta đã có thể hát bay một chiếc ô tô, như vậy một quyền của mình, chắc cũng có thể đánh bay được hòn giả sơn này?

Tập trung tinh thần... tập trung tâm trí...

Trần Tiêu hít sâu một hơi...

Bốp!!!!

Vài giây sau, từ sau hòn giả sơn của công viên vang lên một tiếng gào thét vang trời:

Á... đau quá!!! Trời ơi... chảy máu rồi.....!!!!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Kinh Doanh Tối Thứ 5!

Nửa đêm về đến nhà, Trần Tiêu nhìn thấy Child Child đang cuộn mình trên chiếc ghế sofa trong phòng khách, nàng đang ngủ. Chợt nhớ đến cảnh "tắm" đầy hương diễm không gì sánh được buổi tối ngày hôm trước, Trần Tiêu không khỏi có chút cười khở....

Không phải hẳn là kẻ giả vờ đứng đắn. Chỉ là hẳn không phải là loại nam nhân dùng nửa thân dưới để suy xét. Trên phương diện nam nữ, Trần Tiêu vẫn có khuynh hướng đặt tình cảm lên trên, chứ không phải là nhục dục lên trên.

Hơn nữa, Child Child vẫn đang còn vị thành niên, chỉ là một cô bé mới 15 tuổi, tư duy của nàng chỉ như một tờ giấy trắng mới mở, đối với cái gì cũng không hiểu, nếu mình lại đi chiếm tiện nghi của nàng, thực sự là tội lỗi.

Trần Tiêu đem cát đồ đạc, ôm Child Child đang nằm trên ghế sofa phòng khách vào phòng ngủ, khi Child Child bị Trần Tiêu ôm liền tỉnh lại, nhưng nàng chỉ liếc mắt nhìn Trần Tiêu, mơ mơ màng màng nói một câu:

- Anh đã về....

Liền dùng cánh tay trắng như tuyết ôm lấy cổ Trần Tiêu, lại chìm vào giấc ngủ.

Nhìn Child Child cuộn tròn trong lòng mình như một chú mèo con, nếu như nói Trần Tiêu không động tâm là nói dối, nhưng dù sao hẳn cũng không phải là cảm thụ(@DG: hẳn 'không bằng cảm thụ'), đem cô bé đặt ở trên giường trong phòng ngủ. Lúc này hẳn mới đi ra ngoài thay quần áo để tắm.

Sáng sớm ngày hôm sau khi Trần Tiêu tỉnh lại, phát hiện Child Child không biết từ lúc nào đã chạy tới trên giường mình, cũng giống như buổi tối ngày hôm trước, nàng tựa đầu vào bờ vai mình, an tĩnh ngủ một bên.

Trần Tiêu thờ dài....Ai, xem ra lại phải tốn tâm tư nghĩ ra biện pháp dạy cho nàng biết khái niệm "Nam nữ có sự khác biệt" mới được.

Bằng không, mặc dù ở bên một cô bé xinh đẹp như ngọc, hương diễm cũng hương diễm tới cực điểm, nhưng mỗi ngày việc ngủ với mình đều giống như một loại khảo nghiệm, mỗi mỗi buổi tối đều phải thiên- nhân giao chiến một phen, tư vị như vậy thật là không tốt a!

Quả thực muốn khóa nghiệm nhân tính của ta đây mà.... Trần Tiêu lẩm bẩm một câu-- Chẳng may một ngày nào đó mình nhịn không được, thú tính đại phát....

Lại nói tiếp, Child Child quả thực rất khả ái, nhất là đáng về hồn nhiên đơn thuần tới cực điểm, lại không hiểu biết về thế sự, càng khiến cho Trần Tiêu thương tiếc-- nhưng thật sự chẳng có gì hơn cả. Trần Tiêu đối với việc nam nữ tương đối truy cầu về mặt tình cảm, một cô bé như là Child Child, đầu óc giống như một tờ giấy trắng, thật sự khó có thể cùng mình đặt quan hệ. Tuy đáng người của nàng thanh xuân mềm mại có thể khiêu khích khiến cho mình rung động, nhưng.. Dù sao con người cũng không giống như loài động vật chỉ biết giao phối.

Nhớ tới điều này, Trần Tiêu không tự chủ được lại nhớ tới cô gái gọi là Phụng Hoàng-- hẳn phải thừa nhận, Phụng Hoàng có lẽ là cô gái duy nhất từ trước tới nay khiến cho mình phải động tâm. Tuy rằng chỉ mới gặp nhau một lần, ngày hôm đó ở trong quán cà phê, hai người chỉ trêu chọc nhau vài câu ngắn ngủi, nhưng lại làm cho Trần Tiêu có cảm giác phi thường thoải mái ở trong lòng. Phụng Hoàng có một loại thân hòa lực, còn có nụ cười giống như cây đón gió xuân, điệu cười vô cùng xinh đẹp, làm cho Trần Tiêu nhớ mãi không quên...

Nhẹ nhàng từ trên giường đứng dậy, Trần Tiêu rất nhanh mặc quần áo, Child Child còn chưa tỉnh lại, dường như hôm nay nàng phá lệ tham ngủ hơn mọi

ngày, Trần Tiêu cẩn thận không làm kinh động đến nàng, đứng ở bên giường lặng lẽ xem tư thế ngủ của Child Child một hồi....

Ha ha, dù sao cũng là một nam nhân cơ mà, khung cảnh tiểu mỹ nữ chìm trong giấc ngủ tuyệt vời đến như vậy, quả thực là rất đẹp mắt a!

Sau đó Trần Tiêu đi ra khỏi phòng ngủ, tùy ý lấy túi tiền của mình ra, thò tay lấy một đồ vật- Chính là chiếc phong bì mà Lục tỷ đã đưa cho mình, bên trong là tiền.

Hắn mở ra nhìn, tiền bên trong đích xác không nhiều lắm, chỉ có 3 ngàn. Chẳng qua đối với một người chỉ mới đến đây có một buổi như mình mà nói, 3 ngàn đúng là con số rất cao rồi. Lục tỷ cũng đã nói rõ ràng, đó là để cảm tạ mình đã cứu nàng, hơn nữa nhà nàng đột nhiên xảy ra chuyện lớn này, nên cũng không mang theo nhiều tiền tới. Tuy nhà nàng giàu có, nhưng mà ông chồng lại tiêu tốn vào việc đánh bạc chơi gái, lại phải lập tức ly hôn phân chia tài sản, phòng chừng cũng rất eo hẹp đây.

Trần Tiêu suy nghĩ một lúc, hiện giờ đang có một vấn đề khó khăn trước mắt: vấn đề khởi nguồn của cuộc sống!

Nguyên bản Trần Tiêu từ khi bỏ việc ở quán fast food, chính là muốn dựa vào việc làm gia sư tại gia để nuôi sống mình. Nhưng hiện giờ công việc gia sư đã bị mất, trong nhà lại có thêm một miệng ăn. Tuy rằng lương ở tiệm cà phê cũng không thấp....Nhưng trong tiệm không có tiền a! Nếu như Trần Tiêu là loại mặt dày có ý xấu, có thể đi lấy một ít vàng bạc kim cương của lão Ngã Đức Hoa-- nhưng hắn không phải loại người như vậy.

- Quyết định rồi, ngày hôm nay trốn học!

Trần Tiêu dùng lực duỗi duỗi cái lưng:

- Trốn học! đi bán hoàng kim! Nếu không chắc mình phải ăn không khí mất! Hơn nữa, ngày hôm qua điện thoại lão đầu Ngã Đức Hoa cũng đã nói mình cứ bán đi, không việc gì phải lăn tăn nữa rồi.

Trần Tiêu đã có đầy đủ lý do, liền làm một bữa sáng thật nhanh, để lại cho Child Child một tờ giấy, nói với nàng đêm nay phải làm việc đến đêm khuya mới về, vân vân, sau đó xách chiếc túi du lịch, rồi hấp tấp chạy ra cửa.

...

Trần Tiêu ra khỏi cửa việc đầu tiên là chạy đến ngân hàng trong thành phố để tìm lại chiếc xe đạp của mình. Kết quả, quả nhiên giống như Trần Tiêu đã dự liệu: xe không còn.

Tuy đã bị mất xe, nhưng Trần Tiêu đã sớm có chuẩn bị tâm lý, sau một hồi phiền muộn rồi cũng trở lại bình thường. Sau đó đón tàu điện ngầm đi tới tiệm cà phê.

...

Hiện trường khu phố thương nghiệp vẫn giống như có quý âm-- 9 giờ sáng, ánh dương quang chiếu khắp nơi, nhưng con đường dành riêng cho người đi bộ mặc dù to như vậy vẫn không có cửa hàng nào mở cửa. Trần Tiêu đi tới con đường đó, chỉ nhìn thấy có 2,3 người công nhân quét vệ sinh trên đường, hắn chạy nhanh vào trong coffee-shop, từ trong chiếc két sắt trên lầu lấy một khối vàng.

Tròn một buổi sáng, Trần Tiêu chạy tới một con phố châu bảo trong thành phố K, dạo một vòng qua các tiệm vàng. Bán một khối vàng, được hơn 20 vạn tiền mặt, liền nhét vào ba lô trên lưng mình, đi ra khỏi cửa, hắn chợt nhớ tới việc ngày đó Phượng Hoàng tới quán cà phê, một tiệm cà phê to như vậy, nhưng ngoài cà phê ra thì một chút đồ ăn gì khác cũng không có..... Như thế thì còn ra cái dạng gì nữa đây.

Tốt xấu gì Trần Tiêu cũng đã từng đi làm công ở một tiệm ăn, hắn liền chạy thẳng đến siêu thị để mua nguyên liệu nấu ăn, chừng 7,8 bao lớn bao nhỏ, lúc này mới lên đường quay về tiệm cà phê.

Hắn lại dùng thời gian cả buổi chiều, đem toàn bộ tiệm cà phê quét dọn sạch một lượt-- Ngày hôm nay chính là ngày thứ 5, Lão đầu Ngã Đức Hoa đã nghiêm khắc căn dặn mình phải mở cửa kinh doanh vào đêm nay, có lẽ đêm nay sẽ có vị khách quan trọng nào đó đến đây.

Nếu nhận làm công việc này, Trần Tiêu sẽ làm hết trách nhiệm, sẽ không bởi vì ông chủ không có mặt mà chây lười.

Làm xong tất cả mọi việc, Trần Tiêu liền ngồi chờ ở quầy hàng, ánh dương quang buổi chiều chiếu qua chiếc cửa sổ sát đất, chiếu vào bên trong phòng khách của tiệm cà phê, làm cho người ta không khỏi sinh ra một cảm giác ấm áp an tường, Trần Tiêu ngồi ở trong quầy hàng, nhưng hắn không nhìn được mỗi một phút lại liếc mắt ra cửa tiệm, dường như trong lòng hắn có một loại cảm giác mong chờ mờ ảo, hắn mong chờ cô gái thích đùa, thích tự xưng "Ta", đẩy cửa đi vào....

Đáng tiếc, Trần Tiêu thất vọng rồi, mãi cho đến khi hoàng hôn buông xuống, Phượng Hoàng cũng không có xuất hiện.

Ngoài ra, Trần Tiêu cũng lần thứ hai xác định suy đoán của mình: Sinh ý của tiệm cà phê này, thực sự là cực kì bi thảm a! Tròn một ngày, ngay cả một người khách cũng không có.... Trên con đường vắng vẻ dành riêng cho người đi bộ ở bên ngoài, Trần Tiêu đã tỉ mỉ tính toán qua, từ chính Ngọ đến lúc mờ tối, tổng cộng chỉ có 3 người khách vào cửa, một người vào tiệm bán đồ dùng gia đình, một người vào tiệm sách sách giáo khoa, còn một người nữa thì vào cửa hàng phân phối hộp đồng bảo hiểm....

Nghĩ một chút cũng không có gì kì quái, một con đường nhánh hẻo lánh dành riêng cho người đi bộ, lại nằm ở khu vực ngoại biên thành phố, ai lại rồi hơi chạy tới chỗ này đi dạo chứ?

Mở tiệm cà phê ở một nơi như vậy, chắc chắn sẽ lỗ vốn nặng, nếu như là những người bình thường, chỉ sợ chưa được một tháng sẽ phải đóng cửa rồi. Xem ra lão đầu Ngã Đức Hoa thực sự là người rất tài giỏi a!

Nghĩ tới cái kết sắp chứa đầy tài phú ở trên lầu, Trần Tiêu nhin không được thở dài: Lão đầu Ngã Đức Hoa căn bản không hi vọng mở cái tiệm này ra để làm ăn gì cả. Cho dù có lỗ vốn thêm vài chục năm nữa, hắn cũng chẳng thể sập tiệm được.

Àn, Phục Vụ Xã, quả nhiên đều là những người bất bình thường.

Cả buổi chiều buồn chán, Trần Tiêu thậm chí còn có ý nghĩ muốn đem Child Child đến đây chơi với mình cho đỡ chán, dù sao cũng tốt hơn là ngồi một mình ở chỗ này phát ngốc.

Hắn muốn xem qua một chút sách gì đó để giết thời gian, hắn biết, dưới quầy hàng của lão đầu Ngã Đức Hoa có một đồng sách, Trần Tiêu xoay người nhìn xuống, liền lập tức hai mắt tròn trắng.

"Kim Bình Mai", "Ngọc Bò Đoàn" "Đăng Thảo hòa thượng". . . Hà? Lại còn có một quyển rút gọn "Long chiến sĩ Truyền thuyết", còn có "A Lý Bố đạt niên đại kỷ"? ? (1)

- Tuổi đã lớn như vậy rồi mà còn đi xem mấy cái thứ này, không sợ vỡ mạch máu mà chết a.

Trần Tiêu dờ khóc dờ cười nhìn một đồng sách "XX" trước mặt, bất đắc dĩ lắc đầu:

- Sở thích của lão đầu từ Ngã Đức Hoa này thật đúng là 'cường đại' a.

Cuối cùng, tới bữa tối, cũng có một người khách đi vào tiệm.

Vị khách đi vào là một đại thúc trung niên, mặc một bộ quần áo lao động của công nhân bản thiêu lem lố, lúc đi vào, hắn quay về phía Trần Tiêu gật đầu, khẽ cười cười, coi như là một lời thăm hỏi.

- Chào mừng quý khách!

Trần Tiêu lập tức bước tới:

- Mời ngồi, xin hỏi quý khách dùng gì?

- Cậu chính là Trần Tiêu à?

Vị đại thúc trung niên kia cười rất bình hòa, hắn để ria mép, da ngăm đen, vóc người rắn chắc, khuôn mặt vuông vức, nhìn qua đúng là một người đàn ông thành thực ôn trọng, bất quá ánh mắt hắn rất ôn hòa, chắc là một người có tính tình rất tốt đây.

Trần Tiêu ngạc nhiên:

- Ông biết tôi à?

- uhm, tôi biết lão Ngã mới tuyển thêm một người mới.

vị trung niên này cười nói:

- À, tôi chính là chủ tiệm sửa xe ở đầu phố, mọi người đều gọi tôi là Điền đại thúc.

- Thì ra là hàng xóm.

Trần Tiêu cười khách khí, nhưng trong đầu có chút khó hiểu: mở tiệm sửa xe ở cái nơi hẻo lánh như thế này, lẽ nào Điền đại thúc cũng không phải là người bình thường?

Quả nhiên.....

- Buổi tối thứ 5 mỗi tuần đều là ngày trọng yếu, cậu là người mới, không hiểu tình hình, ta sợ cậu ứng phó không nổi, nên tối đây xem qua một chút, nói không chừng tôi có thể giúp đỡ chút gì đó.

Điền đại thúc cười rất hữu hảo, ánh mắt nhìn Trần Tiêu có chút quan tâm.

- Ngài...

Trần Tiêu do dự một chút:

- Ngài cũng là người 'Phục Vụ Xã'?

- Đã từng, nhưng mà hiện giờ tôi đã về hưu rồi.

Điền đại thúc trả lời rất thẳng thắn, không có một chút ý tứ muốn giấu diếm.

Lại là một dị năng giả....

Trần Tiêu nhin không được nhìn chăm chăm vào Điền đại thúc, nhưng đối phương không có chút để tâm, chỉ cười rất thân thiện.

Trần Tiêu pha cho hắn một ly trà, sau đó tùy ý cùng hắn hàn huyên vài câu, vị trung niên đại thúc này tính tình quả nhiên tốt, cũng rất hay nói, hơn nữa hình như đã từng đi qua không ít địa phương, đi qua rất nhiều quốc gia, hai người hàn huyên chuyện đông tây nam bắc một chút, Trần Tiêu cố tình làm như vô ý muốn nghe một chút chuyện của Phục Vụ Xã, nhưng đối phương không biến sắc chuyển trọng tâm câu chuyện, dường như không muốn nhiều lời.

Rất nhanh tới 7 giờ tối, khi chuông đồng hồ vừa kêu 7 tiếng, biểu tình của Điền đại thúc rõ ràng nghiêm túc hẳn lên. Hắn không nói nữa, trầm mặc hơn--
Chuyện biến này làm trong lòng Trần Tiêu khẽ động.

Đình đồng..

Cánh cửa của quán cà phê bị đẩy ra

. . .

(1) Toàn là các tuyệt phẩm sắc hiệp, 3 quyển đầu là các truyện có từ khá xưa, còn 2 quyển sau theo kiểu hiện đại, bên KG mình có bộ đầu đó

Bạn đang đọc truyện *Thiên Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Tụ Hội Kỳ Quái!

Lần này đi vào là một nam, một nữ.

Hai người tuổi còn khá trẻ, nhưng mà tướng mạo . . . Có vẻ rất khác người a.

Nam nhân kia trông cực kỳ uy mãnh! cao tới 190 cm! Tóc ngắn, vai rộng, lưng hùm vai gấu! Mặc một bộ áo sơ mi bó sát người, làm lộ ra cánh tay rắn chắc, trông như lực sĩ thể hình! Hình dáng khuôn mặt góc cạnh phân minh, tướng mạo đúng kiểu một nam tử hán kiên định tiêu chuẩn vẫn thấy trên điện ảnh!

Một nam nhân như vậy, hẳn là phải có thanh âm vang dội, tính tình sang sảng, tính cách cương nghị.

Nhưng . . . làm cho Trần Tiêu phải trợn mắt chính là, một 'Mãnh nam' như vậy, nhưng lại rất 'õng ẹo' đi vào.

Không sai, là "õng ẹo".

Bạn đã từng nhìn thấy qua điệu bộ của mấy cô người mẫu đi trên sàn diễn chưa? Chính là cái kiểu lắc mông như vậy, đó là "dáng đi của một con mèo" (Miêu bộ)(@DG: thế nên người ta mới gọi là sàn catwalk đó)

Nếu như bạn thấy một anh chàng cao to lực lưỡng ngoài mét chín, dùng cái kiểu bắt tay "Hoa lan chỉ", vừa đi vừa lắc mông, dùng miêu bộ đi tới . . . Sợ rằng đối lại là bất cứ người nào khác cũng phải sồn gai ốc lên rồi . . .

Trần Tiêu đứng há mồm tại chỗ, không biết nói gì nhìn anh chàng đô con đang dùng bộ dáng õng ẹo ngai ngùng đi vào.

Nhưng khi vừa nhìn ra phía sau . . . Trần Tiêu càng hết chỗ nói.

Đơn giản vì, cô gái đang đi vào, so với anh chàng đô con kia càng là "cực phẩm" . . .

Ách . . .

Cô gái đang đi phía sau, thật ra dáng người đúng là cực phẩm thật, khuôn mặt trái xoan, mắt phượng, ngũ quan quyền rũ động lòng người, nếu như chỉ đơn thuần nhìn vào khuôn mặt nàng, có thể coi là mười phần mỹ nữ. Nhưng mà cách ăn mặc thì . . .

Thân trên của nàng mặc một bộ áo da ngắn tay bó sát người, trên đầu đội một chiếc mũ lưỡi trai bằng da, bên ngoài áo còn lộ ra mấy chiếc vòng trang sức bằng kim chích sáng long lanh, nhưng trên cánh tay, lại đầy hình xăm-- Hình xăm trên người phụ nữ không phải Trần Tiêu chưa từng thấy qua, nhưng hơn phân nửa nữ hài đều xăm trên người hình trái tim hoặc là hình hoa hồng, hồ điệp các loại. Nhưng vị này thật là lợi hại, nàng xăm bên trái là Thanh Long, bên phải là Bạch Hổ!

Phía dưới nàng mặc một chiếc quần soóc, lộ ra một đôi chân thon dài, dưới chân là một đôi giày cao gót cao cấp, hai gót giày làm bằng kim loại sáng lộ ra ánh sáng long lanh, làm cho mỗi bước đi của nàng đều phát ra những âm thanh "Keng Keng".

Thần thái của cô gái này, càng đây về sát khí, nét mặt dường như mang theo vẻ nóng tính. Một giai nhân kiêu mị như vậy, nhưng trang phục trên người nàng, dường như đang chuẩn bị cho một cuộc đua xe ngoài đường phố vậy.

Anh chàng đô con mới đi được vài bước, nữ lang đi phía sau đã nóng nảy hừ lạnh một tiếng. Anh chàng đô con phát run, vội lui về sau hai bước, ngoan ngoãn đi theo cách phía sau "bạo tẩu nữ lang" nửa bước, trông cứ như "Chú chim nhỏ bay quanh người" vậy.

Trần Tiêu tròn mắt nhìn, nhin không được thờ dài.

- Là hai người à.

Diễn đại thúc đã đứng lên, quay về phía hai người gật đầu, dường như là rất quen thuộc.

Cô gái kia trừng mắt:

- Uhm, Ông lại tới trước rồi.

Nói xong, nàng nhìn về phía Trần Tiêu đang đứng ở một bên, tỉ mỉ quan sát một hồi, sau đó mặt mày rạng rỡ, âm thanh cũng 'dễ thương' hơn rất nhiều, chỉ là ngữ khí của nàng cứ như của một nữ sắc lang vậy:

- Yêu, Tiểu đệ đệ này mới tới à, trông thật đẹp trai a! Lão già Ngã Đức Hoa đã tìm được một người làm thật là tốt đó.

Nói xong, Nàng liền đá anh chàng đô con kia sang một bên, đôi giày cao gót cắm phần gỗ lên sàn nhà phát ra âm thanh thanh thúy. Trần Tiêu há to miệng nhìn cô nàng đi tới trước mặt mình, đối phương vurun một ngón tay tới, nhẹ nhàng điểm điểm lên chóp mũi Trần Tiêu, mặt mày rạng rỡ:

- Quả là một anh chàng rất thanh thuần a, lại đây, nói cho tỷ tỷ biết, năm nay cậu bao nhiêu tuổi? Có còn là xử nam nữa không a?

Tóc gáy trên người Trần Tiêu đều muốn dựng thẳng lên, vội vàng lui về sau hai bước, mặt đỏ lên, ấp úng không nói ra lời-- Không sai, hắn đã từng làm việc trong tiệm ăn được một đoạn thời gian, nhìn thường cũng bị không ít nữ sinh nhòm ngó, nhưng cũng chưa từng thấy qua một cô gái nào sỗ sàng táo bạo như vậy a!

Về mặt của anh chàng đô con ở phía sau có chút khó coi, nhin không được ho khan một tiếng, cô gái tức khắc quay mặt lại, trừng mắt nhìn hắn, quát:

- Ho khan cái gì! Nói thẳng ra xem nào! Có phải lão nương nhìn chúng một anh chàng đẹp trai, anh thấy khó chịu trong đầu có đúng hay không?

Anh chàng đô con về mặt ủy khuất, rụt rè cười đáp:

- Đâu có, không dám, không dám, em cứ việc ngắm kỹ đi.

Diễn đại thúc ở bên có chút buồn cười, rốt cục cũng mở miệng giải vây cho đám Trần Tiêu:

- Được rồi, Trần Tiêu cậu cũng đừng khản trương, đây đều là bằng hữu chúng ta, họ là chủ của hai cửa hàng cùng phố. Bọn họ là một cặp vợ chồng.

Vợ chồng?

Trần Tiêu nhin không được cười khổ.

- Anh chàng đẹp trai, tôi là Vương Tiểu Nhu, còn kia là ông chồng chết toi của tôi, gọi là Phưong Đại Mãnh.

'Cô gái có dáng đi thô bạo' liếc mắt nhìn Trần Tiêu, nhìn bộ dáng của nàng, dường như đang hận không thể đưa tay xoa bóp lên khuôn mặt của Trần Tiêu vậy.

Trần Tiêu nuốt nước bọt . . .

Tiểu Nhu? Đại Mãnh?

Hai cái tên thật là có cá tính!

Cô gái kia, toàn thân trên dưới làm gì có nửa điểm nào gọi là "Nhu".

Mà vị ông bạn đang đứng khếp nép kia, kiếm đâu ra nửa phần "Mãnh"?

Điền đại thúc ho khan một tiếng:

- Được rồi, hai người cũng đừng có khi dễ Trần Tiêu nữa, người ta là người mới. Đừng làm cho cậu ta sợ chứ.

Vương Tiểu Nhu ngượng ngùng cười, thu hồi ngón tay của mình, nhưng lại trừng mắt nhìn ông chồng của mình, rồi bước vào bên trong tiệm cà phê, tìm một cái ghế dựa bên cạnh Điền đại thúc ngồi xuống. Ông chồng của nàng, Phương Đại Mãnh vội vàng đi theo.

"Cô gái có bước đi hung bạo" lấy trong người ra một hộp thuốc lá bằng kim loại, lấy ra một điếu thuốc lá bỏ vào miệng. Phương Đại Mãnh cuống cuống móc ra một cái bật lửa định châm thuốc cho nàng.

- Lão nương tự mình châm lửa được.

Vương Tiểu Nhu trừng mắt nhìn hắn, gờm ngón tay phải của mình lên, nhẹ nhàng búng một cái, ngón tay chỏ của nàng lập tức có một ngọn lửa nhỏ.

Trần Tiêu vừa nhìn thấy, lập tức hiểu ra . . .

Quả nhiên, lại là dị năng giả a.

Điền đại thúc nhìn thấy vẻ nghi hoặc trong mắt Trần Tiêu, mỉm cười, ngữ khí rất bình tĩnh, giả thích:

- Dị năng của Tiểu Nhu là điều khiển lửa, biệt hiệu là Chúc Dung. Còn Đại Mãnh . . . Dị năng là điều khiển nước, biệt hiệu là Cộng Công.

Chúc Dung và Cộng Công?

Đúng rồi . . . là hai vị Hỏa Thần và Thủy Thần trong thần thoại Trung Hoa cổ đại đây mà.

Đôi vợ chồng này, chẳng phải sẽ thành "Thủy Hào bắt dung" sao?

Điền đại thúc mỉm cười, dùng ánh mắt an ủi nhìn Trần Tiêu:

- Bọn họ đều là người tốt, sau này cậu sẽ quen thôi. Không cần gọi tên bọn họ, cứ trực tiếp gọi bọn họ là Chúc Dung và Cộng Công là được.

"Chúc Dung" cười ha ha, sau đó hút một ngụm thuốc, phun ra một ngụm khói tạo thành vòng tròn trên trời, lại liếc một ánh mắt quynh rũ về phía Trần Tiêu:

- Tiểu đệ đệ, hai ngày trước tôi đã nghe nói cậu tới làm, tỷ tỷ ta mấy ngày nay bận, không có thời gian tới thăm cậu. Tiệm xì gà ở trên phố này là do tôi mở, sau này thường xuyên tới chơi nha.

Trần Tiêu vội vàng gật đầu. Còn anh chàng Cộng Công kia chỉ cười cười, nét mặt rất hòa khí--- thậm chí có chút nhu nhược:

- Tiệm hồng tửu phía trước là do ta mở đó.

Trần Tiêu lần thứ hai gật đầu.

Lại nói tiếp, một khu thương nghiệp phố dành riêng cho người đi bộ, tổng cộng chỉ có mấy cái cửa hàng, đầu đường là tiệm sửa xe của Điền đại thúc, tiếp theo là tiệm hồng tửu và tiệm xì gà, mấy ông bà chủ đó đều đang ngồi ở chỗ này. Cuối cùng là tiệm cà phê của lão già Ngã Đức Hoa.

Xem ra . . . tất cả những người này đều là người của "Phục Vụ Xã" cả rồi!

Nhưng mà, không phải nói nơi đây là nơi ở của nhân viên nghỉ hưu của Phục Vụ Xã sao? Lão Ngã Đức Hoa tuổi cũng không nhỏ, về hưu cũng không có gì kỳ quái, nhưng mà đôi vợ chồng kỳ quái kia, họ còn rất trẻ tuổi a.

Suy nghĩ một lúc, Trần Tiêu thu liễm sự rung động trong lòng, quay về phía 3 người trong tiệm ăn, cười nói:

- Ba vị tiền bối, tiểu đệ mới đến, sau này xin ba vị tiền bối hỗ trợ nhiều hơn. Tôi mới tới làm việc ở cửa hàng này, những quy củ và nhiều thứ ở đây đều chưa biết, nếu có gì đó làm sai, xin mọi người chỉ điểm.

Chúc Dung mặt mày rạng rỡ, gờm một ngón tay lên chỉ:

- Ông nhìn đi, anh chàng đẹp trai này cũng nói nhiều đấy chứ.

Nói xong trừng mắt nhìn ông chồng bên cạnh:

- Thử nhìn lại cái gia đình quý quái của chúng ta đi, thường ngày có đánh đòn cũng chẳng đánh ra nổi một cái rắm.

Trần Tiêu nhìn thấy khung cảnh như vậy, do dự một chút:

- Ngã Đức Hoa tiên sinh đã nhắc nhở tôi, mỗi buổi tối thứ 5 nhất định phải mở cửa buôn bán. Ách . . . Lẽ nào ngày hôm nay là ngày mà ông bà chủ cửa hàng của mấy cửa hàng tụ hội?

Dừng lại một lúc, Trần Tiêu suy nghĩ một chút:

- Tôi nhớ trên đường này còn có một cửa hàng nữa mà, hình như là một cửa tiệm đồng hồ. Nhưng mà tôi tới đây hai ngày rồi, vẫn thấy cửa hàng đó đóng cửa, chưa từng thấy mở cửa kinh doanh một lần . . . Không biết ông chủ của tiệm đồng hồ đó, có phải là người trong tổ chức không?

Trần Tiêu vừa nói xong, chợt phát hiện sắc mặt của 3 người đều có biến hóa!

Điền đại thúc nét mặt có chút đau khổ, Chúc Dung nét mặt có chút căm tức, còn vị Cộng Công kia nét mặt có chút bất đắc dĩ . . .

Đi?

Tại sao khi nhắc tới chủ tiệm đồng hồ, dường như cả ba người đều có vẻ mặt như gặp thâm cừu đại hận?

- Trần Tiêu . . .

Lại là Điền đại thúc mở miệng, ngữ khí của hắn rất uyển chuyển:

- Chuyện này, cậu không nên hỏi tới. Ai . . . Chỉ là một ít chuyện không vui, tất cả mọi người đều không muốn nhắc đến.

Ba!!

Hắn vừa nói xong, Chúc Dung liền hung hăng đập mạnh một cái trên bàn! Liền thấy trong tay của nàng phát ra một ngọn lửa, lập tức làm cho góc bàn phía dưới bàn tay bị ngọn lửa đốt thành tro bụi!

- Hừ! Tại sao lại không đề cập tới! Người làm sai không phải là chúng ta!

Đôi mắt phượng của Chúc Dung tỏa đầy sát khí, quát lớn:

- Anh chàng đẹp trai, tên chủ tiệm đồng hồ kia cậu không thể gặp được nữa! Hừ! Một con tiện nhân! Kẻ phản bội! Cũng may hắn chạy mất tăm rồi! Nếu không đề cho ta gặp phải, sẽ trực tiếp đem ả ta đốt thành tro!

Trần Tiêu bị lửa giận của nàng làm cho hoảng sợ, dè dặt liếc mắt nhìn cái bàn nơi nàng vừa hạ thủ, trong đầu thở dài: xem ra tối ngày hôm nay lại phải đổi cái bàn mới rồi.

Chỉ là . . .

Oán niệm thật lớn a!

Nàng gọi là "Kẻ phản bội"?

Lẽ nào trong "Phục Vụ Xã" cũng có kẻ phản bội?

Cộng Công do dự một chút, thấp giọng mở miệng, ngữ khí có chút mập mờ:

- Kỳ thật nàng ta chưa chắc đã là kẻ phản bội . . .

- Đánh rắm!!

Chúc Dung phát hỏa, sau tiếng quát, toàn thân nàng đều phát ra ngọn lửa! Chiếc sofa nàng đang ngồi trong nháy mắt bị bốc cháy, ngọn lửa hùng hục tỏa ra làm cho Trần Tiêu phát sợ nhảy dựng lên, kinh hô một tiếng, vội vàng ôm một bình nước lạnh tùy thời sẽ xông lên.

Sau đó Chúc Dung hừ một tiếng, ngọn lửa toàn thân, trong nháy mắt bị nàng thu vào trong cơ thể, chiếc ghế sofa bên dưới đã bị cháy hoàn toàn, nhưng ngọn lửa cũng lập tức bị dập tắt.

Chúc Dung hung hăng trừng mắt nhìn ông chồng:

- Trong đầu ông đang nhớ đến cái con tiểu tiện nhân (con điểm) kia đúng không! Hừ, năm đó lão nương đã biết trong đầu ông đã có ý tứ gì đó với nó rồi mà! Mẹ nó! Sao ông không vứt quách gái già này mà bỏ đi cùng với nó đi! Ông đi đi! Ông đi đi!

Cộng Công bị nàng trừng mắt liên tục lùi về phía sau, cuối cùng đụng phải một chiếc ghế sofa, rầm một tiếng, hắn đặt mông an vị trên mặt đất, ủy khuất kêu lên:

- Tôi đâu có đâu! Bà xã à, có trời đất chứng giám, trong lòng tôi chỉ có mình bà thôi!

Trần Tiêu đang cầm chiếc bình nước, tiến cũng không được, mà thối cũng không xong (DG: câu này nguyên văn nó vậy đấy, đại ý là 'không biết làm gì cho phải' nhưng ta xin để nguyên cho đúng bản gốc), cuối cùng Điền đại thúc đi tới, vỗ vỗ vai Trần Tiêu, ôn nhu cười nói:

- Có chút không quen đúng không? Nhưng đôi vợ chồng này là vậy đấy, luôn luôn âm ỉ, ta thấy cũng quen rồi. Lâu dần cậu cũng sẽ quen thôi.

Nói xong, Điền đại thúc trừng mắt nhìn Chúc Dung, trong giọng nói có ba phần uy nghiêm:

- Chúc Dung, đừng có náo loạn nữa. Đây là nơi của lão Ngã Đức Hoa, làm cháy hóng đồ vật, cẩn thận khi hán quay về sẽ tìm cô bắt bồi thường đó.

- Hừ! Lão nương mà sợ cái lão già ấy à.

Chúc Dung trừng mắt lại, tuy nhiên ngoài miệng nói như vậy, nhưng ngược lại lại quay về chỗ ngồi, rồi lại trừng mắt nhìn ông chồng:

- Còn không mau đứng lên, ngồi dưới đất như thế còn ra bộ dạng gì nữa.

Trần Tiêu có chút cười khỏ, nhìn đồng tro bụi của chiếc ghế sô pha, trong đầu ai thán: không biết đêm nay có dọn xong được cái đồng này không.

Đúng lúc này, ngoài cửa chợt truyền đến một âm thanh.

Nhìn qua cánh cửa thủy tinh, có thể thấy được một chiếc xe hơi sang trọng màu đen đang đứng trước cửa, sau mấy tiếng ' tách tách' vang lên, cửa xe mở ra, trong xe đi ra một đám người mặc âu phục màu đen, quan sát xung quanh, tư thế có vẻ đầy cảnh giác, dường như là một đám bảo vệ.

Sau đó, bọn họ vây quanh một người có độ tuổi lớn hơn một chút, chậm rãi đi tới trước cửa.

Đám bảo vệ này đều lùi về phía sau, không dám tiến vào cửa, chỉ có mình nam tử trung niên đẩy cửa từ từ đi vào.

Hắn vốn có một loại khí chất nghiêm nghị, vừa nhìn có thể nhận ra là người quyền quý quen ra lệnh cho người khác, nhưng khi vừa vào tới cửa, lại rất nhanh cúi đầu, vẻ mặt có vẻ khách khách khí khí, dè dặt hỏi một câu:

- Xin hỏi, giờ này có thể tiếp nhận ủy thác không?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Người Phát Ngôn?

Một thân âu phục màu vàng nhạt, được may vá cực kì khéo, vừa nhìn đã biết là hàng chính hiệu, những bộ đồ thông thường khác dù có cùng thương hiệu nhưng tuyệt đối không có được công nghệ như vậy, nên khi mặc cũng không có được hiệu quả như thế được.

Người trung niên đầu tóc rất chỉnh tề, trán hơi rộng, hai mắt có thần, tuy khi cười nói, ngữ khí có chút cẩn thận, nhưng bên trong luôn có vẻ không kiêng ngạo mà cũng không khiêm nhượng, khí độ như vậy, không phải là loại nhà giàu mới nổi hạng tam lưu có thể dưỡng thành.

Trần Tiêu nhận thấy, đôi giày của hắn rất sáng, vừa nhìn là có thể biết hắn rất khi bước đi, cho nên mặt ngoài của giày không có bụi, trên cổ tay lộ ra một chiếc đồng hồ đeo tay tinh xảo, giá trị của nó cũng khó có thể đếm được.

Người trung niên đi vào trong tiệm cà phê, quay về phía 3 vị chủ tiệm ở thương nghiệp phố gật đầu mỉm cười rất lễ phép, sau đó mới quay mặt về phía Trần Tiêu đang đứng ở bên cạnh quầy hàng, hắn rất rõ ràng, Trần Tiêu mới là người của tiệm cà phê, bởi vì trên người hắn đang mặc một cái tạp dề của nhân viên trong tiệm cà phê mà.

- Xin hỏi ngài dùng gì?

Trần Tiêu ho khan một tiếng.

- Tôi muốn ủy thác.

Tuy người trung niên đã cố gắng hết sức để giữ cho âm thanh của mình được bình tĩnh, nhưng trong ánh mắt của hắn vẫn không tự chủ được toát ra một tia lo lắng mờ mờ.

Ủy thác?

Trần Tiêu có chút mờ mịt.

Thấy Trần Tiêu không đáp lời, sự lo lắng trong ánh mắt người trung niên ngày càng nhiều hơn, dường như theo bản năng quay đầu thoáng nhìn ra ngoài cửa sổ-- Ngoài cửa, đảm bảo vệ lúc này giống như gặp đại địch. Trần Tiêu nhìn ra được, bên hông dưới lớp áo khoác kiêu theo âu phục của một số người có cái gì đó phình ra, hiển nhiên họ có mang theo súng, mà bọn họ đứng ở chỗ đó nhìn qua thì có vẻ lộn xộn, nhưng kỳ thực bọn họ đã ngầm bố trí với nhau rất tốt, rất có lợi cho phòng ngự, bởi vì vị trí đứng của mấy người bảo vệ, có thể bao phủ toàn bộ mọi góc chết của con đường, cho dù có bất cứ mục tiêu nào hướng về phía này, đều có thể đảm bảo có hai người có thể đề tâm tới.

- Yên tâm đi, mặc kệ ông ở bên ngoài có chuyện gì, cũng không kể tới việc ủy thác của ông có được tiếp nhận hay không, nhưng khi ông đã bước qua cánh cửa này, tức là địa bàn của chúng tôi. Chỉ ít ở trong cánh cửa này, ông sẽ tuyệt đối an toàn.

Điền đại thúc ngồi ở một bên thân nhiên nói một câu, âm thanh của hắn rất thông thả, nhưng dường như mang theo một cỗ tự tin.

- Phù. . .

Lúc này người trung niên mới thở ra một hơi. Hắn nhìn thoáng qua Điền đại thúc hỏi:

- Xin hỏi. . .

- Không cần nói với tôi, nói với cậu ta đi, cậu ta mới là người của tiệm cà phê này.

Điền đại thúc ung dung cười, hai tay khoanh lại, thân nhiên ngồi tựa vào ghế sofa.

Trong ánh mắt của người trung niên có một tia dị sắc, nhưng vẫn trịnh trọng liếc mắt nhìn Trần Tiêu, không dám vì Trần Tiêu còn trẻ mà có một nửa điểm kinh thường.

- Chào ngài, tôi họ Lục.

Ngữ khí của người trung niên rất khách khí:

- Tôi là Lục Thành Triết.

Nói xong, hắn liền nhắc chiếc va li bằng da nhẹ nhàng đặt ở trên quầy hàng, hai tay đặt lên cạnh của chiếc va li, hai tiếng tách tách vang lên, chiếc va li nhẹ nhàng mở ra, để lộ ra thứ gì đó bên trong. . .

Trần Tiêu nhìn thoáng qua bên trong, trong lòng không khỏi rung động mãnh liệt!

Với gia cảnh khi còn nhỏ của Trần Tiêu, nếu nói trong va li chỉ có tiền, hắn cũng sẽ không giật mình. Hơn nữa, ở trong chiếc két sắt ở trên lầu của tiệm cà phê, có chứa nhiều vàng bạc kim cương vô giá như vậy, cho nên hắn cũng không thể kinh sợ nếu thấy những thứ tương tự như vậy được.

Chỉ là, bên trong của chiếc va li, lại có chứa một thanh kiếm!

Nói chính hơn, đó là một thanh cổ kiếm.

Thân trường kiếm dài ba thước, chuôi kiếm có một chút màu vàng của rỉ sét chắc là đã rất xưa rồi, vừa nhìn đã biết đó là một món đồ cổ. Tuy thanh kiếm đã mang theo nhiều dấu vết của năm tháng, nhưng lưỡi kiếm vẫn lộ ra vài phần hàn quang mờ mờ. Trên chuôi kiếm có khảm vài viên bảo thạch màu hồng, phát ra quang mang yếu ớt. . .

Tuy Trần Tiêu cũng không biết nhiều về đồ cổ, nhưng vừa nhìn thấy động tác cẩn thận từng li từng tí của người trung niên được gọi là Lục Thành Triết, có thể đoán ra được thanh kiếm này nhất định có giá trị bất phàm!

Thanh kiếm được dùng mấy sợi dây mềm mại để cố định vào trong lòng va li, xung quanh được lót bằng vải mềm.

Lục Thành Triết mở va li, cẩn thận nâng thanh kiếm ra ngoài, giữ thẳng bằng trên hai tay, trầm giọng nói:

- Tôi biết, quý tổ chức không muốn danh vọng, nếu muốn ủy thác, đều cần phải có tiền tài tục vật, thanh kiếm này là bảo vật gia truyền của nhà tôi, về giá trị, ba năm trước tại một phiên đấu giá có bán một thanh trường kiếm có giá trị tương đương, niên đại cũng gần với thanh kiếm này, mà phẩm sắc lại còn kém hơn một chút, năm đó đã bán được giá 10 triệu đô la.

Mười triệu đô?

Trần Tiêu rõ ràng lộ vẻ xúc động.

Nhưng Điền đại thúc và hai vợ chồng thủy hỏa bất dung kia, về mặt vẫn thân nhiên, không có nửa điểm kinh ngạc, dường như đối với loại bảo vật vô giá này đã nhìn quen mắt rồi.

Chúc Dung liếc mắt nhìn Điền đại thúc, bĩu môi:

- Lão Điền, phương diện này ông là chuyên gia, ông xem thử đi.

Điền đại thúc cười một cái, sau đó bước tới, nhẹ nhàng nâng thanh kiếm lên . . .

Vốn mang dáng dấp của một người thợ sửa máy toàn thân đầy dầu máy, nhưng khi cầm kiếm trên tay, lập tức toàn thân phát ra khí chất hoàn toàn khác biệt!

Khuôn mặt vốn không có bất cứ điều gì đặc sắc, cặp mắt vốn bình thản ấm áp như một người hiền lành, nhưng khi cầm thanh kiếm trên tay, liền lập tạo ra phong mang bắn ra bốn phía!

Lúc này nhìn vào Điền đại thúc cầm kiếm ở tay, hiển ngang đứng ở đó, dường như khí chất cả người hắn cùng với kiếm quang sắc bén như dung hợp cùng với nhau! Không biết là hắn làm cho kiếm thêm nổi bật, hay là kiếm làm cho hắn thêm nổi bật nữa!

Ông ~~~

Điền đại thúc nhẹ nhàng bung lên lưỡi kiếm, kiếm phát ra tiếng long ngâm, thanh kiếm dường như rung động với tần suất rất nhanh, âm thanh đó không ngờ lại làm cho Trần Tiêu có một loại cảm giác choáng váng!

- Đúng là một thanh kiếm tốt.

Sắc mặt của Điền đại thúc rất hồ hởi, một tay chấp ở sau lưng, chậm rãi đem thanh kiếm bỏ lại trong va li, hắn khẽ mỉm cười, lẩm bẫm một mình:

- Có thể miễn cưỡng so được với thanh kiếm ta dùng năm xưa?

Lời này nói rất nhỏ, chỉ có mình Trần Tiêu ở bên cạnh là có thể nghe rõ. Sắc mặt Trần Tiêu không khỏi có chút cổ quái . . .

Năm xưa? Hắn cũng có một thanh kiếm? Chẳng lẽ vị Điền đại thúc này cũng thích sử dụng kiếm? Nhưng mà 'vũ khí lạnh' đã không được dùng mấy thế kỉ rồi mà . . .

Nghĩ tới đây Trần Tiêu bỗng giật mình, nhận không được sinh ra một tia ý niệm cổ quái trong đầu, theo bản năng hắn liền lặng lẽ nhìn vào khuôn mặt của Điền đại thúc . . .

Lục Thành Triết thờ phào nhẹ nhõm, đưa tay lau mồ hôi trên trán:

- Nói như vậy, các vị đồng ý tiếp nhận ủy thác của tôi?

Điền đại thúc nhìn cặp vợ chồng thủy hỏa bất dung kia, ba người trao đổi ánh mắt với nhau, sau đó Điền đại thúc cười cười, rồi đưa một ngón tay, chỉ vào Trần Tiêu:

- Lục tiên sinh, tôi nghĩ chắc ông quên mất lời tôi vừa nói rồi. Trong gian phòng này, hắn mới là người nói chuyện. Tất cả ủy thác, ở trong phòng này, tại nơi đây, chỉ người phát ngôn của tiệm cà phê này mới có thể quyết định.

Lời này vừa nói ra, không chỉ có Lục Thành Triết kinh ngạc, ngay cả Trần Tiêu cũng trợn mắt há mồm, chết lặng tại chỗ!

Ủy thác?

Ủy thác có giá trị 10 triệu đô?

Ta? Người phát ngôn?

Ta làm chủ?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Mấy Người Đều Là Lão Bất Tử?

Cả ba vị chủ cửa hàng trên phố có chút bất lương nhìn chằm chằm vào Trần Tiêu. Trần Tiêu không khỏi cứng miệng, có chút không nói nên lời.

Bộ dáng Lục Thành Triết tựa hồ có chút mong chờ, quay sang nhìn Trần Tiêu, cả giận, nhưng vẫn có chút khách khí, nói:

- Vị tiên sinh này, tôi chính là thành tâm xin giúp đỡ, hơn nữa việc mà tôi đến đây nhờ ủy thác tuyệt đối không hề vi phạm nửa điểm quy tắc làm việc của quý tổ chức... sở dĩ...

Trần Tiêu tuy rằng giật mình, nhưng dù sao hắn cũng là người thông minh, miễn cưỡng nuốt một ngụm nước bọt, lẩm báp nói:

- Chuyện này... như vậy, xin mời ngài nói ra nội dung ủy thác đi.

Nói xong, hắn nhìn không được trừng mắt nhìn về phía ba vị chủ cửa hàng trên phố kia.

Lục Thành Triết lắc lắc đầu:

- Chuyện vốn là trong quá trình kinh doanh, tôi đã chọc phải một người mà tôi không thể đụng tới. Hiện tại sự an toàn tính mạng của tôi và toàn bộ người trong nhà đều đang bị uy hiếp nghiêm trọng.

Vừa nói, hắn vừa lấy ra trong một ngăn nhỏ của cái rương một văn kiện hơi mỏng, cung kính đặt lên quầy quán cà phê giữa hai người.

- Trên đó có ghi lại nội dung ủy thác. Chuyện tình đại khái là như vậy. Một tháng trước, tôi nhận được một bức thư nặc danh, nội dung là đe dọa cùng với uy hiếp, yêu cầu tôi phải chuẩn bị một khoản tiền lớn, tới một ngày do đối phương chỉ định, chuyển khoản vào trong một tài khoản chỉ định.

Lục Thành Triết cười khổ:

- Tôi cũng là một người có chút tài sản, nhiều năm qua, loại thư nặc danh tổng tiền này tôi nhận được cũng không ít. Bản thân là người có tiền cũng có nỗi phiền não riêng của kẻ có tiền. Lúc mới nhận được bức thư này tôi cũng không hề để ý, chỉ coi như chuyện bình thường mà thôi. Nhưng sau đó, khi qua kỳ hạn phải chuyển tiền mà đối phương ghi rõ trong bức thư tổng tiền, trong nhà bắt đầu xảy ra một loạt những chuyện kỳ quái.

Nói đến đây, trên mặt Lục Thành Triết cũng lộ ra vẻ hoảng hốt.

Trần Tiêu liếc nhìn về phía ba người Điền đại thúc đứng phía sau, phát hiện về mặt ba tên vô lương kia vô cùng thờ ơ. Điền đại thúc đang thông thả hộp từng ngụm trà, Chúc Dung thì hút thuốc, còn Cộng Công... vẫn như cũ ngoan ngoãn tựa đầu lên bả vai vợ mình..

- Sau đó thế nào?

Trần Tiêu bất đắc dĩ, chỉ có thể thuận miệng hỏi một câu.

- Buổi tối ngày thứ hai sau kỳ hạn đặt ra, tôi nhận được một cuộc gọi điện thoại. Thanh âm trong điện thoại giống y như là thanh âm kim chúc leng keng vậy. Đối phương uy hiếp tôi, còn nói, xem ra tôi đã không tin vào sức mạnh của bọn họ. Như vậy bọn họ sẽ từ từ thể hiện cho tôi xem. Sau khi cúp máy, trong lòng tôi cũng chỉ hơi lo lắng một chút mà thôi. Nhưng mà, sáng sớm hôm sau...

Thân thể Lục Thành Triết thoáng run run một chút, sắc mặt rất khó coi:

- Sáng sớm tôi ngủ dậy, phát hiện ngay bên gối tôi có đặt một tờ giấy! Trên tờ giấy có ghi một dãy số tài khoản, chính là mã số tài khoản mà bức thư nặc danh kia đã yêu cầu tôi phải chuyển tiền vào hôm trước.

Sáng sớm hôm sau? Đặt ngay bên gối?

Lục Thành Triết cắn răng:

- Trong nhà của tôi cũng có thuê vệ sĩ, phòng ngủ cũng có lắp đặt hệ thống chống trộm cao cấp, cửa sổ luôn đóng kín. Thế nhưng đối phương lại có thể dễ dàng âm thầm không một tiếng động xông thẳng vào giường ngủ của tôi, trong lúc tôi ngủ say đặt lại một thứ gì đó ngay bên cạnh... nếu như lúc đó đối phương muốn lấy tính mạng tôi...

Trần Tiêu gật gật đầu, cũng không nhìn được bị câu chuyện này hấp dẫn.

- Ngày hôm đó tôi đã tra hỏi cận kề những vệ sĩ cùng với gia nhân trong nhà. Thế nhưng kiểm tra hết cũng không có kết quả gì. Bất quá sau đó tôi đã bắt đầu cảnh giác, gia tăng lực lượng bảo vệ. Nhưng mà ngày thứ ba, nhà chúng tôi lại xuất hiện thêm một chuyện vô cùng kỳ quái. Sáng sớm hôm sau, hồ bơi trong nhà tôi, toàn bộ nước trong hồ đều biến thành màu đỏ hết!

Lục Thành Triết xoa xoa hai bên Thái Dương, khổ não nói:

- Vậy mà cũng không ai có thể nói rõ ràng, đối phương làm sao có thể làm được chuyện đó! Màu đỏ kia cũng không phải là máu, mà là bị thuốc màu đỏ vào. Nhưng mà muốn có thể đem một cái hồ lớn như thế hoàn toàn nhuộm đỏ, lượng thuốc màu đỏ vào ít nhất cũng cần đến hai ba thùng phuy mới làm được. Vườn nhà chúng tôi vào buổi tối cũng có bảo vệ liên tục giám sát, nhưng cũng không hề có ai phát hiện ra chuyện gì bất thường cả.

Ngừng một chút, hấn tiếp tục cười khổ:

- Ngày thứ tư, lúc tôi ra khỏi nhà, tài xế kinh hoàng phát hiện, toàn bộ mấy chiếc ô tô trong ga ra không chiếc nào có thể khởi động được cả. Hóa ra là có người đã rút hết toàn bộ xăng trong mấy chiếc xe kia hết rồi... Mà ngay trên cánh cửa của ga ra, mặt trong có ghi lại một hàng chữ, chính là: Hiện tại chắc ông đã biết sức mạnh của chúng tôi rồi chứ?

Sắc mặt Lục Thành Triết càng ngày càng trắng bệch ra:

- Tôi lo lắng chính là, rất may bọn họ chỉ rút hết xăng trong mấy chiếc ô tô, khiến chúng không thể khởi động, nếu như bọn họ cắt hết dây thắng của mấy chiếc xe... như vậy...

- Gần đây cậu có đắc tội với người nào hay không?

Lần này người mở miệng cũng không phải là Trần Tiêu, mà là Điền đại thúc. Nhưng mà sắc mặt của vị đại thúc này cũng chỉ khẽ thoáng có chút tò mò mà thôi. Bất quá hấn vẫn như cũ hoàn toàn bình thản hớp trà, không chút lo lắng, thối một hơi nhẹ:

- Cậu là một đại phú ông mà, trong việc kinh doanh bình thường có xung đột với ai không?

Sắc mặt của Lục Thành Triết có vài phần bất đắc dĩ:

- Việc kinh doanh của tôi cũng không nhỏ, nhưng nếu nói là có phát sinh mâu thuẫn, tôi tự hỏi cũng không có. Bình thường đối với đối thủ tôi cũng không hề đuổi tận giết tuyệt cả. Tôi là một thương nhân người Hoa truyền thống, rất chú ý khi làm việc gì cũng để lại đường lui cho đối thủ, ... Cho dù là có đối thủ trong kinh doanh, cũng không có kết thành thù hận thâm sâu bao giờ. Hơn nữa...

Thanh âm của hấn khá khản trương:

- Tôi nghĩ, việc này quá mức quái dị, sợ rằng, sợ rằng...

- Chỉ sợ rằng không phải người bình thường có thể làm được những chuyện như thế, đúng không?

Điền đại thúc hớp một ngụm trà, chậm rãi đặt cái chén xuống, liếc mắt nhìn Trần Tiêu:

- Người thì sao? Người đã có quyết định hay chưa?

Trần Tiêu có chút nghi hoặc nhìn Điền đại thúc một cái, khẽ nháy nháy mắt, ý bảo rằng, thực sự để ta làm chủ hay sao?

Lão Điền cười cười, nhìn Trần Tiêu đang trừng mắt nhìn mình, khẽ gật đầu.

Haizz... Trần Tiêu có chút bất đắc dĩ, chẳng lẽ mấy tên quái vật này đang đùa giỡn hay sao chứ?

- Lục tiên sinh.

Trần Tiêu nói:

- Chuyện của ngài chúng tôi cần phải thương lượng lại một chút. Khi có kết quả rồi, chúng tôi sẽ nhanh chóng trả lời cho ông. Mặc kệ là chúng tôi có tiếp nhận ủy thác hay không, nhất định cũng sẽ cấp cho ngài một câu trả lời thuyết phục.

Sắc mặt Lục Thành Triết có chút hơi thất vọng:

- Chẳng lẽ điều kiện tôi đưa ra còn thiếu hay sao? Nếu như là vậy, tôi có thể...

- Không, cũng không phải.

Trần Tiêu lập tức lắc đầu, cố gắng trấn tĩnh, nói:

- Chuyện này... sự tình cũng không thể tùy tiện mà quyết định được. Ngài cũng nên cho chúng tôi có thời gian thương lượng lại một chút.

Lục Thành Triết còn định nói thêm gì đó, nhưng Chúc Dung đứng kế bên bỗng nhiên gõ nhẹ lên bàn một cái:

- Này, cậu họ Lục phải không? Cậu làm thế nào biết được nơi này của chúng tôi? Ai đã nói cho cậu biết ở chỗ chúng tôi có tiếp nhận ủy thác?

- Tôi có một bằng hữu họ Từ.

Lục Thành Triết cười khổ nói:

- Nhà hấn kinh doanh địa ốc. Hấn thấy tâm tình tôi gần đây không tốt, tôi cũng đã nói chân tướng cho hấn biết, hấn đã giới thiệu cho tôi tới nơi này. Hấn nói bất luận là vấn đề khó khăn gì, chỉ cần các vị chịu tiếp nhận ủy thác, liền có thể giúp tôi xử lý được. Còn nói... quý tổ chức hành sự khác với người thường, bảo tôi nhất định phải cẩn thận. Về phần thanh kiến này, cũng là...

- Cũng là hấn nói cho cậu biết, chúng tôi cũng không nhận tiền mặt, chỉ nhận những vật phẩm, cổ vật quý hiếm thôi, phải không?

Chúc Dung mỉm cười nhàn nhạt:

- Hóa ra là lão tiểu tử họ Từ kia. Haizzz, không ngờ lại giới thiệu ngược lại công việc cho chúng ta. Được rồi, cậu có thể trở về. Thanh kiếm kia để lại đây.

Câu cuối cùng, 'để thanh kiếm lại', nhất thời khiến cho sắc mặt Lục Thành Triết lộ rõ vẻ vui mừng, vội vàng nói tạm biệt, dường như sợ bọn họ sẽ đổi ý vậy.

- Chờ một chút.

Điền đại thúc bỗng nhiên cười cười, tiến lại gần, vỗ nhẹ lên vai Lục Thành Triết, phảng phất như là muốn mon trón, sờ mó trên bờ vai hấn vậy, khẽ cười nhẹ, nói:

- Để thanh kiếm lại không có nghĩa là chúng tôi sẽ tiếp nhận ủy thác. Người có quyền quyết định chính là vị thanh niên này. Nếu như cậu ta nói không nhận, tôi sẽ trả lại thanh kiếm này cho cậu. Cậu yên tâm, chúng tôi cũng không có tham lam bảo vật của cậu đâu.

Lục Thành Triết vội vàng lắc đầu:

- Không dám! Không dám!

Nói xong, hấn cuống quýt bước ra cửa, dưới sự hộ tống của đám bảo vệ nhanh chóng bước lên xe rồi đi.

Chờ Lục Thành Triết đi rồi, Trần Tiêu mới xoay người lại, nghiêm túc nhìn ba người. Về mặt của hấn có chút khó coi, cũng không nói gì, trực tiếp bước tới phía sau quầy hàng, chậm rãi gỡ cái tạp dề trên người xuống, gấp lại bỏ vào ngăn tủ kéo bên dưới quầy hàng.

Hấn đeo cái ba lô của mình lên, cũng không chào hỏi, đã bước nhanh ra ngoài cửa.

Hấn mới bước đi được hai bước, phía sau chợt vang lên thanh âm của Điền đại thúc:

- Đợi một chút! Cậu đi đâu đó?

Trần Tiêu quay đầu lại, thanh âm bình thản:

- Nhờ ông nói lại với lão đầu Ngã Đức Hoa, tôi nghỉ việc, không làm nữa.

Điền đại thúc cũng không ngạc nhiên, ôm cánh tay, cười một cái hỏi:

- Tại sao?

- Tôi đến đây làm chính là nghe theo yêu cầu của Lôi Hồ... Tôi chỉ là một người bình thường, không muốn bị cuốn vào mấy chuyện phiền phức. Lần này bị theo dõi, tên mình tự nhiên bị ghi vào trong cái gì mà 'Danh sách giám sát', tôi đã rất không thoải mái rồi. Mà khi tôi tiếp nhận công việc, Lôi Hồ cũng đã từng hứa với tôi, tuyệt đối không hề có bất cứ quan hệ gì với Phục Vụ Xã của các ông, lúc đó tôi mới bằng lòng! Thế nhưng hiện tại, sự việc hiển nhiên cũng không có đơn giản như vậy!

Trần Tiêu chỉ chỉ vào mặt mình:

- Tôi chỉ là một người bình thường, các ông là siêu nhân, các ông có về hưu, có tổ chức, kinh doanh gì cũng được, có quan hệ gì với tôi cơ chứ? Tôi chỉ là một người đi học, đi làm công, kiếm tiền trang trải cuộc sống mà thôi.

Chúc Dung và Điền đại thúc liếc nhìn nhau một cái, hai người đồng thời nở nụ cười. Sau đó Chúc Dung đứng dậy, mang theo thanh âm leng keng đinh đinh đang đang từ đám vòng trang sức trên người, đi đến bên cạnh Trần Tiêu, vô cùng thân thiết giơ một cánh tay lên ôm lấy cổ Trần Tiêu. Trần Tiêu lập tức cảm giác được trước mặt có một bộ ngực hoành tráng đập mạnh lên mặt mình. Hấn hoảng sợ lui về phía sau mấy bước, khuôn mặt đỏ lên:

- Cô...

- Ôi, xấu hổ kìa.

Chúc Dung cười đến híp cả mắt lại:

- Cậu xấu hổ cái gì chứ? Nói đến tuổi tác, tôi có thể làm bà nội của cậu đó! Cậu chỉ là một thằng nhóc, đối với tôi mà xấu hổ cái gì???

Bà, bà nội???

Nhìn da thịt mềm mại, khuôn mặt trẻ trung tươi như hoa của Chúc Dung, đầu tiên Trần Tiêu khẽ có chút kinh ngạc, sau đó cả giận nói:

- Các người đều là những người có dị năng, muốn trêu đùa người khác hay sao???

- Cậu không tin?

Chúc Dung sững sốt một chút, sau đó thở dài:

- Cậu hẳn là đã biết, chúng tôi đều là những nhân viên về hưu mà! Cậu xem vóc dáng bên ngoài của tôi, nếu như độ tuổi của tôi cũng không chênh lệch với cậu bao nhiêu, làm sao có thể tính là về hưu cơ chứ?

Nàng ta đưa khuôn mặt mình sát lại gần mặt của Trần Tiêu, cặp mắt nhìn chăm chăm vào hai mắt của Trần Tiêu, cười lạnh một tiếng, nói:

- Tiểu tử kia, nghe kỹ đây, Chúc Dung tỷ tỷ của cậu năm nay đã hơn một trăm tuổi rồi đó!

Cái gì? Một, một trăm tuổi?

Trần Tiêu nhất thời không dám tin:

- Cô cho rằng cô là Thiên Sơn Đồng Lão sao?

Chúc Dung bĩu môi:

- Rốt cuộc vẫn là người mới mà... trong lúc nhất thời không thể nào tiếp thu cũng là chuyện bình thường. Nói cho cậu biết, tôi cũng không phải là người lớn tuổi nhất ở đây. Ở đây người già nhất, chính là vị Điện đại thúc này đó! Ông già kia mới chân chính là lão quái vật mấy trăm năm còn chưa chịu chết đó.

Vừa nói, nàng ta còn chớp chớp cặp mắt, vươn bàn tay mảnh khảnh ra, khẽ kéo nhẹ chóp mũi của Trần Tiêu một cái.

Trần Tiêu nhin không được quay đầu lại nhìn vị 'Điện đại thúc' kia.

- Nàng ta nói cũng không sai, ta năm nay đã hơn bốn trăm tuổi rồi..

Điện đại thúc khẽ gật đầu:

- Ta sinh ra vào năm Gia Tĩnh Đại Minh, cũng là năm công nguyên thứ 1546.

Công, công nguyên, 1, 1, 1546???

Đầu óc Trần Tiêu có chút choáng váng, trong lúc nhất thời không nói nên lời, chỉ trợn trừng mắt nhìn hai người. Một lúc sau, hắn mới thu hết can đảm nói một câu:

- Ông.. các ông bao nhiêu tuổi, tôi cũng không quan tâm! Chỉ là tôi không hề có chút hứng thú nào đối với Phục Vụ Xã của các người.

- Ha ha ha ha...

Chúc Dung nở nụ cười:

- Chẳng phải đã nói với cậu rồi sao, chúng tôi đều là những nhân viên về hưu, cũng không định cho cậu gia nhập vào Phục Vụ Xã.

Vị bạo nữ này lại còn cố ý ôm lấy thân thể Trần Tiêu, cố tình nhảy mất một cái:

- Về phần chuyện nhận ủy thác ở đây, cũng không hề có nửa phần quan hệ với Phục Vụ Xã. Chỉ bất quá, những người về hưu chúng tôi, đều chán ghét những chuyện hời hả ngược xuôi khắp nơi. Khó khăn lắm chúng tôi mới tìm được một nơi an tĩnh, trải qua những ngày an phận sau này. Nhưng mà, những lão bất tử chúng tôi dù sao cũng là người mà, cũng phải ăn cơm, cũng phải chi tiêu sinh hoạt chứ. Về hưu rồi, tự nhiên cũng không còn lĩnh tiền lương nữa. Chúng tôi cũng đâu thể làm gì khác nữa. Chỉ bằng tiếp nhận một ít ủy thác, kiếm chút tiền dưỡng già nữa chứ. Nghe rõ hay chưa? Đám Lôi Hồ cũng không hề lừa cậu. Ở nơi này, quả thật không hề có bất cứ quan hệ gì với Phục Vụ Xã đâu. Chỉ là nơi mấy lão già về hưu chúng tôi kiếm việc làm thêm mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 42: Siêu Mỏng ?

Kiểm, kiểm tiền đường lão?!

Trần Tiêu theo bản năng nhìn thoáng qua chiếc kiểm cổ trên quầy hàng — Nó có giá trị hơn 10 triệu đô đấy.

Lại còn sổ vàng thôi và kim cương trong chiếc kết sét ở trên đầu. . .

Hắn có chút dờ khóc dờ cười -- Như vậy mà bảo là kiểm tiền đường lão? Mấy người này sợ rằng đã có thừa tiền để thành phú hào rồi ấy chứ!

Chúc Dung nhún nhún vai, thờ dãi:

- Làm sao bây giờ. . . Khủng hoảng tài chính, kinh tế đình trệ, lạm phát, giá xăng tăng cao, ngay cả con mẹ nó thịt lợn cũng tăng giá, muốn ăn một miếng cũng không nổi a! Cứ thế này thì chỉ có chết chứ sống sao nổi đây. Không chuẩn bị vài đồng dự trữ, lẽ nào chờ chết đói. Hừ Hừ, tiền từ quỹ trong nhà tôi, lấy đâu ra bản lĩnh kiểm tiền khác nuôi ta. . Việc buôn bán của mấy người chúng tôi, một chút cũng không hiểu, chỉ có một chút bản lĩnh thiên phú đó thôi. Cướp ngân hàng à? quá nguy hiểm; đi làm bảo tiêu? Quá mất mặt. Nghĩ tới nghĩ lui, chỉ còn cách này thôi.

Trần Tiêu suýt nữa bị nằng làm cho phì cười.

Các người còn muốn than nghèo kể khổ? Còn có thiên lý nữa không đây. . .

Nhưng Trần Tiêu vẫn lắc đầu, lui về phía sau một bước, né tránh cánh tay của Chúc Dung:

- Tôi không có liên quan! Tôi cũng không nghĩ mình sẽ tham dự loại tình huống phức tạp như thế này. Mấy người là siêu nhân, tôi không phải! Tôi và mấy người không giống nhau!

- Ha ha ha ha. . .

Chúc Dung chỉ vào chiếc mũi của Trần Tiêu, cười sặc sặc nói:

- Hôm nay vừa vào cửa ta đã nhìn ra, cậu có "Thế năng hệ" của dị năng giả đó? Hừm Hừm, lực lượng cấp B, nếu ta tính không nhầm, có thể coi như là sơ cấp được rồi. Nhưng còn đang bị vây ở trạng thái không ổn định. Tiêu tử kia, cứ nỗ lực cho tốt đi, tương lai khi năng lực của cậu tiến bộ, nói không chừng lại được tổ chức thu nhận, cậu còn trẻ mà khi thức tỉnh sẽ có tiến hóa, chờ tới khi cậu 40 tuổi, nói không chừng còn có thể lên làm tổng quản khu vực nữa đó.

Cái gì mà "Thế năng hệ"? Cấp B? Tổng quản khu vực?

Chúc Dung liếc mắt nhìn Điền đại thúc, hai người trao đổi ánh mắt một cái, ý tứ của ánh mắt đó là: Ông tiếp hai là tôi tiếp?

Điền đại thúc hơi lắc đầu, Chúc Dung thờ dãi, làm bằm một câu:

- Ta luôn luôn là người mang người mới tới mà.

Nói xong, nàng bỗng mở to hai mắt, đưa tay vào trong túi sách lục lọi, rồi lấy ra một chiếc tai nghe rất tinh xảo, mặt trên còn treo một chiếc thấu kính.

- Đeo vào.

Chúc Dung dùng một ngón tay nâng vật đó tới trước mặt Trần Tiêu.

Trần Tiêu mới sững sốt một chút, Chúc Dung đã nhìn không được, đưa tay chế trụ Trần Tiêu, rồi gắn vật đó lên mắt Trần Tiêu. Khí lực của cô gái này cũng thật là lớn mà! Trần Tiêu tuyệt đối không phải là người yếu, dù sao hắn cũng thường xuyên tập luyện, nhưng dưới bàn tay của cô gái này, một chút khí lực phản kháng cũng không có, cánh tay của đối phương tuy rất mảnh mai, nhưng lực lượng thì lại giống như kim sắt.

Không cần phân trần đã đem tai nghe và thấu kính đeo trên mắt Trần Tiêu, sau đó rất nhanh nhấn một chiếc nút ở trên tai nghe. . . Trần Tiêu cuối cùng cũng không dám từ chối nữa, hắn sợ cô gái ngang ngược này sẽ lấy ngón tay chọc mù hai mắt của mình mất!

Lui về phía sau hai bước, cố sức xoa xoa tai, ngẩng đầu lên, nhất thời. . .

- Di. . .

Trần Tiêu ngây dại!

Trước mắt trái, thỉnh thoảng xuất hiện các vòng tròn trong suốt giống hệt nhau!

Mỗi một vòng tròn đều giống như các quang tiêu không ngừng tự trôi nổi lên xuống rất nhanh, nhìn kỹ lại, giống như. . .

Trông giống như con mắt của người máy trong mấy bộ phim khoa học viễn tưởng!

Trần Tiêu tùy ý đảo mắt qua lại, rồi dừng lại ở trên người Điền đại thúc đang mỉm cười, những vòng tròn nhỏ trên mắt trái lập tức xảy ra biến hóa liên tục, tích tích tích tích các loại kí hiệu khác nhau liên tục hiện lên, tất cả các quang tiêu rất nhanh chóng tập trung ở trên người Điền đại thúc, sau đó dường như liên tục quét qua người hắn.

Sau đó, hiện lên một chuỗi ký tự thống kê!

" Miêu tả mục tiêu định vị: dị năng giả thể năng chiến đấu.

Phân tích năng lực tức thời:

Trí lực, không biết(tư liệu thiếu)

Cấp lực lượng: Cấp C(Cực hạn của người bình thường, quét qua bên ngoài cơ thể, dự tính có thể thừa nhận tối đa gấp 2 lần trọng lượng cơ thể)

Tốc độ: cấp C. (vượt qua người bình thường, quét qua bên ngoài cơ thể, dự tính tốc độ lớn nhất là 200 dặm/giờ)

Sự chịu đựng: Cấp C(cấp tăng cường, khả năng chịu đựng quá mạnh mẽ)

Năng lượng: Cấp C(phát hiện trong cơ thể mục tiêu có năng lượng nguyên, dự tính trong khoảng thời gian ngắn có thể phóng ra một đạo năng lượng ở khoảng cách gần)

Kỹ năng chiến đấu: Cấp S!(Tinh thông hai phương thức chiến đấu bậc cao)

Theo các số liệu dò xét tức thời ở trên, tổng hợp chỉ số chiến đấu: 470.

Nhưng cường hóa tăng phúc: không biết rõ . . ."

Trần Tiêu trợn mắt há mồm, nhìn vào trong mắt trái, nhìn các số liệu hiện ra ở quang tiêu, đem phân tích tất cả các tư liệu về Điền đại thúc ra, hắn sững sốt hơn mười giây, sau đó mới nhin không được hét to một tiếng

- A !!

Trần Tiêu chợt hoảng hốt, theo bản năng đưa tay bịt kín mắt trái.

Trong đầu hiện lên một ý niệm . . . Chẳng lẽ đây là khoa học viễn tưởng?

Đây . . . Đây là loại kính mắt gì?

Nhìn bộ dáng kinh hãi của Trần Tiêu, Chúc Dung cười cười, nhanh chóng đi tới, không đợi cho Trần Tiêu có cơ hội nhìn về phía mình, đã nhanh chóng đưa tay chặn ngang mắt Trần Tiêu, rồi nhanh chóng lấy tai nghe và kính mắt ra khỏi mắt Trần Tiêu, cười nói:

- Tiểu tử kia, biết lợi hại của thứ này chưa? Hắc Hắc . . . Hừ, cái này chính là sản phẩm mới nhất. Phải biết rằng, các thành viên bình thường trong Phục Vụ Xã khi làm việc bên ngoài, đều phải dùng thứ khác để dò xét! Vừa to vừa xấu, giống như là đeo một cái mặt nạ, nhìn quá xấu đi. Đây là sản phẩm mới nhất trong tổ chức, ngoại trừ những thành viên cao cấp ra, chỉ có những lão già tài năng chúng ta mới được dùng thiết bị mới nhất này thôi. Trang bị này còn chưa được phổ cập đâu.

Tai, Tai nghe . . .

Trần Tiêu không phải đùa ngốc, hắn lập tức nhớ tới các thành viên khác trong Phục Vụ Xã mà hắn đã từng gặp qua, bất luận là Hồng Thất hay là Hắc Tam, hình như đều dùng một chiếc tai nghe như vậy!

Nhìn mảnh thấu kính mỏng trong tay Chúc Dung, còn nhỏ hơn cả một chiếc một chiếc điện thoại di động . . . Trần Tiêu cố sức nuốt nước bọt.

Cái . . . Cái này có thái quá không?

Loại thiết bị tinh vi thế này, có thể nào sắp xếp toàn bộ trên một cái thiết bị nho nhỏ như vậy sao? Vì mạch thì sao? Rồi mạch điện? Còn bộ phận tính toán và phân tích số liệu (Data analysis computation)? Ông trời à . . . chẳng lẽ đây là khoa học kỹ thuật của người ngoài hành tinh?

Cái đồ này mà đem so sánh với cái " Laptop siêu mỏng" vẫn quảng cáo ở trong thành phố- Cái nào mới là "siêu mỏng"?

- Cậu đã từng nói cậu và chúng ta khác nhau, sai rồi đó, tiểu tử kia.

Chúc Dung cười dài nói:

- Tôi vừa mới kiểm tra cậu, theo như kết quả kiểm tra, các số liệu của cậu đều bình thường, chỉ có kĩ năng chiến đấu là cấp C, chứng tỏ cậu đã từng qua một một loại huấn luyện cơ bản, cao hơn người thường một chút. Nhưng, thật đáng mừng, lực lượng của cậu là cấp B đó! Còn cao hơn cả lão Điền đấy! Theo như tiêu chuẩn phân cấp của chúng tôi, Cấp B đại biểu cho: vượt qua cực hạn của người bình thường! Cậu nhìn qua thì có vẻ là vẫn nhược, nhưng mà hình như khí lực không nhỏ đâu . . .

Khí lực... không nhỏ...

Trần Tiêu nhếch miệng cười khổ.

Cái này... Hắn chợt nhớ tới mình... đã từng ném một chiếc ô tô? Xem ra đúng là mình đã ném đi rồi!!!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Có Thần Tiên A!

Trần Tiêu nghĩ đầu óc mình có chút không theo kịp...

Hắn không tự chủ được, thân thể lao đảo, tay vịn lên tường, lùi lại mấy bước về phía chiếc trường kỷ đặt gần cửa. Phịch một tiếng, hắn đã ngồi xuống trường kỷ, nỗ lực trấn định tinh thần hỗn loạn của mình.

Mình... mình có dị năng sao? Mình thật sự là người có dị năng sao?

Mình thực sự... cũng không phải là người bình thường sao???

- Đã như vậy, thôi thì cậu chấp nhận đi.

Chúc Dung nhìn về phía Trần Tiêu, tủm tỉm cười khoái trá:

- Cậu nhóc, cậu đã là đồng loại với chúng tôi rồi, cho dù không muốn thừa nhận cũng không được đâu. Số phận cậu đã như vậy rồi, cậu nên đến ở cùng với mấy lão già chúng tôi đi. Cùng cảnh ngộ, cùng giúp đỡ lẫn nhau, cùng sinh tồn trên thế giới này chẳng phải là tốt hơn sao?

Ngừng một chút, cô ta trừng mắt nhìn Trần Tiêu:

- Cậu vừa nói cậu không thích phục vụ xã, cũng không quan trọng. Chúng ta cũng không bắt cậu làm gì quá phức tạp cả. Cậu cứ làm người tiếp nhận ủy thác cũng được, giúp chúng ta quản lý sự vụ, tiếp nhận ủy thác, cũng là làm việc như một quản gia mà thôi. Về phần thực hiện ủy thác, tự nhiên có mấy lão già chúng ta đích thân xuất thủ, đánh người giết người gì đó. Cậu chỉ cần ngồi trong quán, tiếp đãi khách hành là được rồi. Một công việc nhẹ nhàng đơn giản như vậy, chắc cũng không quá khó khăn phải không?

Điền lão rút cuộc cũng lên tiếng, hắn thở dài một tiếng, đi đến bên cạnh Trần Tiêu, chậm rãi ngồi xuống đối diện với hắn. Thanh âm Điền lão rất ôn hòa:

- Trần Tiêu, ta biết tâm tình hiện giờ của cậu. Năm xưa, lúc ta cũng cỡ tuổi cậu, ta đột nhiên phát hiện ra mình có năng lực đặc biệt khác với hầu hết mọi người trên thế giới. Với tư tưởng xã hội vào thời của ta lúc đó, cậu hẳn cũng có thể đoán được, ta đã bị người khác xem là quái vật! Nhưng mà, ở nơi này, mỗi người chúng ta ai cũng như thế cả. Từ từ rồi cậu cũng sẽ cảm nhận được những điều tốt đẹp ở chỗ này. Chỉ cần cậu không xem chúng tôi là người ngoài, chúng tôi tự nhiên cũng sẽ xem cậu như người nhà mà đối đãi.

- Tôi, ... đầu óc tôi có chút rối loạn.

Trần Tiêu ngẩng đầu lên, mờ mịt nhìn Điền đại thúc:

- Công việc của tôi...

- Tôi hứa với cậu, chỉ cần cậu không muốn, tuyệt đối sẽ không có ai ép buộc cậu phải đích thân xuất thủ. Cậu chỉ cần ở chỗ này tiếp khách hành, tới thứ năm mỗi tuần. Cậu chỉ việc nhận đơn đặt hàng ủy thác, sau đó toàn quyền quyết định xem có nhận nhiệm vụ hay không. Những chuyện còn lại để chúng tôi xử lý. Chúc Dung nói rất đúng, cứ để chúng ta đánh người giết người. Cậu chỉ cần đảm nhiệm công việc của một quản gia là được rồi.

- Tôi, tôi cần suy nghĩ.

Trần Tiêu nói xong, lặng lẽ đứng lên, bước ra cửa, hơi do dự một chút, nhưng rốt cuộc vẫn đẩy cửa bước ra, rời khỏi.

- Một cậu nhóc quật cường a!

Chúc Dung bĩu môi.

- Được rồi! Người mới nào mà chẳng như thế.

Điền lão nhíu mày, liếc mắt nhìn Chúc Dung:

- Năm đó, lúc bà bằng tuổi với cậu ta, cũng phát hiện ra mình có khả năng điều khiển lửa, trong lòng bà còn khủng hoảng hơn so với cậu ta rất nhiều mà.

Chúc Dung biến sắc, tựa hồ có chút nổi nóng, nhưng con giận lập tức biến thành một tia bi thương, lắc lắc đầu:

- Lão Điền, ông thật sự là đồ khốn kiếp! Chọc giận bà, bà nổi một hồi lửa thiêu rụi cái tiệm sửa xe của ông bây giờ!

Nói xong, hừ một tiếng, bước nhanh ra khỏi cửa quán cà phê, quay đầu nhìn lại chồng mình, rống lên một câu:

- Lão già quý! Còn ngồi ở đó làm gì? Chờ người khác mời ăn cơm à?

Vị Cộng Công kia thờ dài, vội vàng rút rè sợ hãi chạy theo ra ngoài.

Điền lão đứng trong quán cà phê trống trơn, nâng chung trà lên uống một hơi cạn sạch, sau đó lấy một điều thuốc ra châm hút. Hút được hai ngụm lão bỗng nhiên cười khò một cái, lẩm bẩm:

- Haizzz, chẳng phải ta đang cai thuốc lá sao... hắc hắc, nhằng đã lỡ ghiền mất rồi, giờ muốn cai cũng không phải là chuyện dễ dàng a.

Bỏ điều thuốc xuống, Điền lão tắt đèn, đi ra khỏi quán cà phê, đuổi theo hướng Trần Tiêu mới chạy đi.

Trên bầu trời đêm, không biết từ khi nào đã có một mảnh mây đen lặng lẽ kéo tới, đem bầu trời vốn đầu ngói sao cùng với ánh trăng che lại.

oOo

Trần Tiêu đi trên một con đường yên tĩnh, khá vắng vẻ, tâm tư có chút rối bời, cũng không xác định mình đi đâu, chỉ là lưng chừng bước đi vô định.

Đi được một hồi, hần bỗng nhiên quay đầu lại, trong lòng mơ hồ có một loại cảm giác kỳ quái, phảng phất như là có người đang theo dõi mình. Nhưng khi hần quay đầu nhìn lại, con đường phía sau vẫn vô cùng vắng vẻ, không thấy có ai.

- Chẳng lẽ là ảo giác?

Trần Tiêu lắc lắc đầu:

- Xem ra mình đúng là có chút không bình thường.

Meo meooooo ~

Một thân ảnh mềm mại nho nhỏ chọt từ trên vách tường nhảy xuống, khẽ bước mấy bước ngay giữa con đường.

Đó là một con mèo đen thân hình vô cùng uyển chuyển, đang cùng cặp mắt mèo màu xanh lục nhìn Trần Tiêu.

- Không bình thường, anh không khỏe à?

Một thanh âm vô cùng quen thuộc vang lên, khiến cho tim Trần Tiêu khẽ đập nhanh lên một chút. Con mèo đen trước mặt bỗng nhiên bước tới trước hai bước, thân hình chọt phóng lớn lên, chỉ trong nháy mắt đã hóa thành một người!

Trong bóng đêm yên tĩnh, cặp mắt nàng nhìn qua trầm tĩnh như nước. Từ trong bóng tối con đường, nàng cứ như vậy đứng trước mặt Trần Tiêu, khoe miệng mang theo một tia mỉm cười nhàn nhạt, cặp mắt lóe sáng, khiến cho Trần Tiêu phải thất thần.

- Phượng, Phượng Hoàng?

Đối phương mỉm cười, trừng cặp mắt nhìn hần:

- Cậu còn nhớ tên của tôi sao?

... Làm sao có thể quên được chứ?

Trong lòng Trần Tiêu nảy ra một câu như thế. Suy nghĩ một chút, hần nói:

- Vừa rồi là cô đi theo tôi à?

- Chính xác mà nói, từ đầu hôm khi anh mở cửa quán, tôi lúc nào cũng ở gần đó.

Phượng Hoàng khẽ nghiêng đầu, tư thế này nhìn qua cực kỳ khả ái. Nhưng nàng cố ý mỉm cười, nói:

- Đêm nay nói thế nào cũng là ngày tiếp nhận ủy thác mà. Tôi cũng rảnh không có việc gì làm nên đến đây xem thế nào.

- Cô cũng biết chuyện này?

Trần Tiêu trừng mắt nói một câu, không khỏi cười khổ nói:

- Cô đương nhiên là biết rồi. Tôi cũng chỉ là một người mới đến, cô... nhất định là biết nhiều hơn ta nhiều rồi.

Phượng Hoàng nhẹ nhàng tiêu sái bước tới, đi đến cách Trần Tiêu khoảng hai thước. Đứng ở gần nhìn nàng, cặp mắt của nàng càng nhìn càng khiến người ta kinh tâm động phách!

- Anh tựa hồ hình như có tâm sự.

Phượng Hoàng chủ động vươn tay ra, nhẹ nhàng nắm bàn tay Trần Tiêu:

- Lại đây, tôi dẫn anh đến chỗ này.

Trần Tiêu chỉ cảm thấy trong lòng bàn tay của mình có thêm một thứ mềm mại nhẵn nhụi vô cùng, cảm giác da thịt đụng chạm, khiến cho trong lòng hắn bỗng nhiên run lên, giật mình hoảng hốt. Cô gái này đẹp đến cực hạn, ánh mắt ôn nhu như nước, khiến Trần Tiêu nhìn không được, cứ như vậy bước nhanh theo nàng.

Thế nhưng sau đó, Trần Tiêu phát ra một tiếng thét kinh hãi!

- Aaaaa...!

Thân thể hai người rất nhanh phiêu đăng trong không trung. Nhìn xuống con đường nhỏ bên dưới, đèn đường, phòng ốc, dần dần nhỏ đi, thân thể mình thì càng ngày càng bay cao lên bầu trời, Trần Tiêu nhìn không được kêu lên một tiếng.

- Suyt...

Phượng Hoàng kéo tay nắm chặt bàn tay Trần Tiêu, làm ra thủ thế ý bảo nên nhỏ tiếng một chút, nàng khẽ mỉm cười, nói:

- Đừng la lớn, không may để người khác nhìn thấy, sẽ có chuyện phiền phức lắm đó.

Trong lòng Trần Tiêu kinh hoàng!

Bay,... bay! Thực sự là bay!!!

Phượng Hoàng kéo lấy tay Trần Tiêu, Trần Tiêu cảm giác được thân thể của mình phảng phất như là trở nên nhẹ nhàng mềm mại như lông chim vậy! Dưới sự dẫn dắt của Phượng Hoàng, hai người càng bay càng xa... Từ trên trời cao nhìn xuống, con đường cùng với những căn nhà bên dưới rất nhanh trôi tuột về phía sau.

Từng ngọn gió đêm thổi quét trên mặt, khiến cho Trần Tiêu vốn trong lòng còn nhiều phiền muộn, lúc này tâm tình cũng sáng khoái hơn một chút. Mặc dù lần đầu tiên bay lên trời, vốn hắn cũng còn chút kinh hoàng, nhưng dưới sóng mắt long lanh ôn nhu của Phượng Hoàng, Trần Tiêu rất nhanh đã bình tĩnh lại.

Hắn nhìn không được quan sát Phượng Hoàng cẩn thận. Gió đêm đem mái tóc trên đầu nàng nhẹ nhàng hất tung lên. Mỗi sợi tóc của nàng phảng phất như là hất nhẹ lên hai gò mắt hắn, thông nhẹ xuống bờ vai của hắn, mơ hồ một cỗ mùi hương nhàn nhạt thơm mát xộc vào trong mũi.

Nàng đang kéo mình đi, phảng phất như một nàng tiên vậy, tung bay trên bầu trời...

Chính... chính là bay đi...

Bay đến nơi nào?

Hắn chỉ mong... có thể bay mãi không bao giờ đến nơi...

Giờ khắc này đây, chàng thiếu niên Trần Tiêu, cũng không tự chủ được, cũng giống như là những thiếu niên mới lớn cùng độ tuổi với hắn trên thế giới này vậy, được ở bên cạnh một thiếu nữ xinh đẹp như nàng tiên thế này, thân ảnh của nàng, đã vĩnh viễn khắc sâu trong lòng của hắn.

Cứ như vậy bay mãi, một lúc lâu sau, theo như tính toán của Trần Tiêu, đại khái là bay đến khu vực phía Tây của thành phố K. Cảnh vật bên dưới dần dần trống trải, cũng không còn những tòa kiến trúc cao tầng nữa. Chợt Phượng Hoàng mang theo Trần Tiêu từ từ hạ xuống...

Nơi hai người hạ xuống phảng phất như là một toàn nhà thật lớn, chỉ là kiến trúc của nó có chút cổ quái. Đó là một tòa nhà góc cạnh sơn màu xám, chính giữa có một tòa nhà hình tháp thật cao. Cái tòa tháp này cao khoảng chừng hơn ba mươi mét. Trên đỉnh tháp là hình tròn, đỉnh chóp còn có hai cái giá đèn thật lớn, phảng phất giống như là hai ngọn đèn pha vậy.

Phượng Hoàng ngoái đầu lại nhìn Trần Tiêu, hạ giọng nói:

- Đừng nói lớn tiếng đó.

Hai người rớt cuộc đáp xuống sân thượng trên đỉnh chóp tòa tháp của tòa nhà kia. Trần Tiêu rớt cuộc cảm nhận được dưới chân mình là đá rắn, trong lòng mới thả lỏng được vài phần. Chỉ là Phượng Hoàng buông tay đang nắm tay mình ra, khiến trong lòng hắn không nhận được toát ra vài phần thất vọng.

Phượng Hoàng cứ như thế tùy tiện ngồi bẹp xuống mé ngoài cửa tòa nhà. Đôi chân nhỏ thả thòng xuống bên ngoài mép sân thượng, nhẹ nhàng đong đưa.

- Ngồi đi, đứng làm gì?

Phượng Hoàng nhẹ nhàng cười, cặp mắt to lúng luyến. Trần Tiêu cảm giác được trên mặt hắn có chút nóng rần lên. May là lúc này trời khá tối, chắc là nàng cũng không thể nhìn thấy rõ.

Ngồi xuống bên cạnh Phượng Hoàng, Trần Tiêu có chút ngượng ngùng hỏi một câu:

- Nơi này, nơi này là nơi nào?

Phượng Hoàng che miệng cười, thanh âm có chút đùa cợt:

- Tự anh xem đi.

Tự xem?

Trần Tiêu cúi người nhìn xuống. Hắn phát hiện đó là một tòa nhà màu xám, có khoảng ba tầng, nhưng diện tích khá lớn, bên cạnh còn có một cái sân thể dục khá lớn.

Chẳng lẽ đây là một cái trường học?

Chỉ là...

Bên ngoài còn có hàng rào bao vây!

Cái hàng rào đó, là một bức tường, tựa hồ cũng khá cao! Hơn nữa... cách một khoảng đều đặn, còn có một tòa tháp nhỏ, giống như là một cái lầu canh vậy....

Càng kỳ quái hơn chính là, trên bức tường rào kia, trên đỉnh của nó còn có...

Hả? Là lưới sắt???

Tường cao, tháp giám sát, lưới sắt, sân thể dục lớn, kiến trúc rộng mà thấp...

Chẳng lẽ là...

Sắc mặt Trần Tiêu có chút khó coi.

- Không sai, nơi này là nhà tù. Là nhà tù của thành phố K đó.

Phượng Hoàng cười hi hi.

Trần Tiêu sợ đến nói suýt chút nữa té lộn cổ xuống dưới đất!

Nhà tù???

Hắn cố nuốt một ngụm nước bọt, há hốc miệng trừng mắt nhìn chằm chằm Phượng Hoàng.

- Haizzz....

Phượng Hoàng thở dài, nhẹ nhàng nói:

- Tôi cũng không thích trong thành phố có nhiều tòa nhà cao tầng như vậy, cảm giác tù túng quá đi. Đáng tiếc, xung quanh đó cũng không có nhiều khu vực nào trống trải cho lắm. Chỉ có nơi này, ở đây không gian rất thoáng đãng, hơn nữa tòa nhà này rất cao, có được tầm nhìn rất rộng lớn. Lẽ nào anh không thấy ở đây tầm nhìn rất thoáng đãng hay sao?

Trần Tiêu đưa tay lau lớp mồ hôi lại trên trán hắn.

Bởi vì cao, không gian thoáng đãng, cho nên mới nửa đêm chạy lên đỉnh chóp của tháp canh cao nhất trong nhà tù mà ngắm phong cảnh...

Quả nhiên... đúng là một cô gái có cá tính!

- Nơi này, tầm nhìn xa đúng là không tệ, nhưng mà...

Trần Tiêu dờ khóc dờ cười.

- Vậy không có gì 'nhưng mà' nữa.

Phượng Hoàng nhẹ nhàng cười, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Trần Tiêu:

- Con người sinh hoạt trên thế giới này, vì sao lại có nhiều vấn đề như vậy chứ? Dễ dàng một chút, chẳng phải chuyện gì cũng sẽ tốt đẹp hơn sao?

Ngừng một chút, ánh mắt nàng tựa hồ như là mang theo một tia thâm ý:

- Giống như anh vậy, Trần Tiêu, tối nay tâm tình của anh cũng không tốt, chắc là anh gặp phải chuyện gì đó rồi, nên cứ mãi bận tâm suy nghĩ. Con người suy nghĩ nhiều quá, sẽ rất dễ u sầu đó.

Đạo lý của những lời này cũng rất dễ hiểu, nhưng mà một câu nói đơn giản như thế, từ trong miệng của một cô gái xinh đẹp như Phượng Hoàng nói ra, thế nhưng lập tức có thể khiến Trần Tiêu phải suy nghĩ.

Hắn lâm vào trầm tư...

Cách đó hơn trăm thước, trong một buồng giam của nhà ngục, một thằng mập vể mặt uể oải, hai tay đặt úp trên bề song sắt của cửa sổ, buồn chán nhìn ngắm cảnh đầu hiu bên ngoài.

Bỗng nhiên, khuôn mặt béo ục ịch của hắn chợt tròn lên, há hốc mồm, trừng mắt nhìn sang phía chóp đỉnh tháp xa xa....

- Ý!! Người đâu!!! Người đâu!!!

Gã mập mạp phóng mấy bước tới chỗ cửa buồng giam, đập liên hồi lên cánh cửa sắt.

Chỉ chốc lát, từ bên ngoài truyền đến thanh âm khó chịu:

- Chuyện gì đó?

- Giám ngục! Bên ngoài có thần tiên kia!!! Có thần tiên trên đỉnh tháp!!!

- ...

Gã canh sát bên ngoài nổi giận:

- Bệnh rồi à? Nửa đêm không chịu ngủ đi! Biết điều thì ngoan ngoãn một chút, nếu không sẽ biết tay tao đó.

Nói xong, tiếng bước chân nhỏ dần.

- Tôi nói thiệt mà, có thần tiên đó!!!

Về mặt Mập mạp có chút van xin, liên tục kêu la:

- Này!!! Các ông cũng đâu thể đối đãi với tôi như thế!!! Phạm nhân cũng có quyền của phạm nhân mà!!!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Viên Thuốc Màu Xanh.

Thấy Trần Tiêu trầm mặc, Phượng Hoàng vuốt vuốt mái tóc, nét mặt hàm chứa ý cười, nhẹ nhàng hỏi:

- Có phải vì sự việc của cha mẹ anh, cho nên trong lòng anh đối với dị năng giả và tổ chức dị năng, còn có chút bài xích không?

Trần Tiêu ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn Phượng Hoàng:

- Chuyện của tôi, cô cũng biết à?

- Biết chứ.

Phượng Hoàng gật đầu:

- Trên thế giới này, chỉ cần tôi muốn biết chuyện gì, có rất ít chuyện không làm được. Hơn nữa . . .

Nàng dùng một chút, âm thanh rất nhẹ nhàng:

- Tôi rất tò mò về anh mà.

Trần Tiêu không nói gì. Nhưng hai tay của hắn, không tự chủ được đã nắm chặt lại.

Lại bởi vì sự việc của cha mẹ sao?

Đúng rồi.

Công việc của cha mẹ, cái chết của cha mẹ, lời nhắn nhủ của cha mẹ . . . tất cả, tất cả, đều có quan hệ tới "Dị năng". Nhưng, sự việc này sao cứ phải rơi vào ta? Vì sao lại phát sinh trong gia đình chúng ta?

Tất cả là vì tiến hóa của nhân loại? Nếu thế thì để cho tất cả nhân loại lo lắng là được rồi! Tại sao gia đình ta lại phải gánh chịu toàn bộ hậu quả chứ?

Tuy Hắc Tam và Lôi Hồ đã nói cho mình biết, công ty nghiên cứu kia đã bị hủy diệt rồi, cái chết của cha mẹ, cừu hận cũng đã báo rồi . . .

Nhưng . . .

Nếu như không có những thứ gọi là 'dị năng' kia, nếu như không phải gánh trách nhiệm vì sự tiến hóa của toàn nhân loại, cha mẹ mình có phải chết không? Thậm chí cha mẹ mình sẽ không phải đem toàn bộ tinh lực hao phí cho công việc trên, khiến cho mình từ nhỏ đã phải cô độc lớn lên!

Nếu như không có . . .

Thân thể Trần Tiêu càng lúc càng run rẩy, bỗng nhiên, có một bàn tay mềm mại, nhẹ nhàng đặt trên bờ vai hắn, ngón tay mảnh mai mềm mại, nhưng dường như có ma lực đang nhẹ nhàng xoa dịu tâm tình của hắn.

Sau đó, âm thanh mềm mại của Phượng Hoàng vang lên bên tai Trần Tiêu:

- Không cần phải suy nghĩ gì cả, hãy quên nó đi. Đối với những chuyện đã xảy ra, chúng ta không cách nào có thể vặn hỏi hoặc là thay đổi nó được. Cuộc sống của con người trên thế giới này, có rất nhiều việc chúng ta không thể nắm trong tay. Nhưng chúng ta có thể cố gắng nỗ lực. Nếu sự việc đã xảy ra, vậy thì thương tâm cũng chẳng có tác dụng gì. Dồn tình cảm cho sự việc bị thương trong quá khứ, không bằng đem một phần tâm tư đó thu hồi lại, mỉm cười đối mặt với tương lai đi.

Đầu ngón tay nhẹ nhàng trượt tới khuôn mặt Trần Tiêu, ngón tay mềm mại, làm cho trái tim Trần Tiêu run lên !

Chợt nghe thấy tiếng nói tình tứ của Phượng Hoàng vang lên bên tai:

- Anh, tôi, chúng ta. Máu của chúng ta, sinh mạng của chúng ta, vốn đã khác xa so với đại đa số người trên thế giới này. Đây là số mệnh của chúng ta, nếu như số mệnh đã chọn chúng ta, có muốn trốn cũng không được. Không cần trách mình trách người, cũng không cần phải nghĩ như thế có phải là công bằng hay không. Bởi vì, thế giới này từ trước tới giờ không có sự công bằng, trước đây chưa từng có-- Sau này, cũng sẽ không có!

Không biết có phải ảo giác hay không, nhưng Trần Tiêu có cảm giác, sau khi nghe những lời này của Phượng Hoàng, tâm tình dường như có chút lắng xuống. Sau đó cô gái này liền cười cười, dường như đang xua đi mọi phiền muộn, nàng cười đầy rạng rỡ:

- Nhớ kỹ nha, anh là chàng trai đầu tiên tặng tôi một chiếc bánh Hamburg vào ngày sinh nhật, tôi rất thích anh đó.

Hai người lặng lẽ nhìn nhau một lúc, ánh mắt của Phượng Hoàng trong suốt như nước, không chứa nửa điểm tạp chất. Sau một lúc, nàng thân nhiên cười, cánh tay giấu ở sau lưng đưa tới trước, bàn tay nhỏ bé mảnh mai đang nắm lại, đưa đến trước mặt Trần Tiêu, bàn tay mới từ từ mở ra.

Trên lòng bàn tay mềm mại, có hai viên thuốc hình con nhộng. Một viên màu đỏ, một màu xanh.

- Anh nhìn này, tôi đã chuẩn bị hai phần lễ vật này cho anh đấy.

Phượng Hoàng cười rất tươi:

- Tôi mà không có gì thì thật khiêm nhã, ngày đó 'Ta' cũng đã ăn của anh một chiếc bánh hamburger, còn chưa có quả đáp lễ, nói cách khác, còn thiếu anh một ân tình, ăn cũng không ngon, ngủ cũng không yên a.

Trần Tiêu chú ý thấy, khi Phụng Hoàng cười, chiếc mũi tình tế khẽ nhăn lại một chút, làm tăng thêm ba phần hoạt bát và khả ái.

- Đây là cái gì? Không phải là độc dược chứ?

Trần Tiêu cũng bị lấy bộ dáng tươi cười của nàng, cũng không khỏi bật cười.

- Là một sự "Lựa chọn".

Phụng Hoàng nhìn Trần Tiêu:

- Tôi biết, dị năng của anh còn chưa thức tỉnh, bây giờ anh còn đang rất không ổn định. Khi anh ăn viên thuốc màu đỏ này, có thể làm biến dị trong cơ thể anh rơi vào hôn mê, lúc đó anh sẽ trở lại thành người bình thường một lần nữa, chỉ ít trong vòng một trăm năm cũng sẽ không xảy ra biến cố. Ha ha . . . đó là nếu như anh sống được 100 năm.

Dừng lại một chút, Phụng Hoàng nói tiếp:

- Còn viên thuốc nhỏ màu xanh này . . . có khả năng kích phát năng lực của anh . . .

Không biết mình có suy nghĩ quá phức tạp không.

Bởi vì một tuyệt sắc mỹ nữ như Phụng Hoàng, lại quay về phía mình nói : " Viên thuốc màu xanh này có khả năng kích phát năng lực của anh . . ." Vân vân, thực sự dễ làm cho người ta mơ màng a! (xem phim pa pích nhiều quá L)

- . . . Khi ăn vào, năng lực của anh có khả năng biểu hiện ra trong khoảng thời gian rất nhanh, sau đó sẽ nhanh chóng ổn định. Sẽ không có chuyện bị mất linh nữa đâu.

Trần Tiêu lập tức thu hồi bộ dáng tươi cười lại.

Hắn chăm chú nhìn vào khuôn mặt của Phụng Hoàng, rồi cẩn thận nhìn vào hai viên thuốc trong lòng bàn tay nàng.

Lựa chọn . . .

Dưới ánh mắt chăm chú của Phụng Hoàng, Trần Tiêu yên lặng suy nghĩ vài phút . . .

Cuối cùng, hắn vươn tay tới, ngón tay rất trấn định, sắc mặt rất bình tĩnh.

- Nếu như cô đã nói, số phận đã chọn lựa tôi, tôi có trốn cũng không được. Thế giới này không có gì là công bằng . . .

Trần Tiêu nhẹ nhàng cầm lấy viên thuốc màu xanh, để vào trong miệng.

Phụng Hoàng cười dài nhìn Trần Tiêu, trong ánh mắt dường như có một tia kích lệ và vui mừng.

Viên thuốc kia khi vừa vào trong miệng liền lập tức bị hòa tan, hình như có vị ngọt ngọt . . . Hình như, chocolate?

Trần Tiêu vô cùng kinh ngạc, bỗng nhiên cảm thấy khuôn mặt của Phụng Hoàng ở trước mặt dần dần trở lên mơ hồ, dường như tầm nhìn của mình bắt đầu không cách gì tập trung nữa.

Rất nhanh, tất cả mọi vật trước mắt đều trở lên mờ ảo, mí mắt càng ngày càng nặng, rốt cục thân thể mềm nhũn, ngã gục về phía sau.

Ý thức bắt đầu không rõ ràng, chỉ là, Trần Tiêu thấy khuôn mặt của Phụng Hoàng ghé sát vào mặt mình, nghe thấy nàng nhẹ nhàng cười nói với mình:

- Rất xin lỗi nha, Trần Tiêu, tôi lừa anh đấy. Hai viên thuốc này thực ra đều là những viên thuốc ngủ hiệu quả nhanh, căn bản không phải như tôi nói. Nhưng mà . . . Tôi dùng biện pháp này, để cho anh đưa ra quyết định của mình. Anh xem, anh đã chọn viên thuốc màu xanh lam, điều đó cũng đã nói lên nội tâm của anh rồi. sau này đừng có băn khoăn chuyện này nữa nha.

Cuối cùng, Phụng Hoàng quay người cười cười nói:

- Ngủ một giấc thật ngon đi, lúc hừng đông, tất cả sẽ lại bắt đầu từ đầu.

. . .

. . .

Khi Trần Tiêu tỉnh lại liền cảm thấy ánh sáng mặt trời có chút chói mắt, theo bản năng liền giơ tay che mắt, lúc này mới phát hiện mình đang ngủ trong một chiếc xe ô tô, đang ngồi ở ghế phụ.

- Tỉnh rồi à?

Bên cạnh liền có một âm thanh ôn hòa, giọng nói rất hồn hậu.

Trần Tiêu quay đầu lại liền thấy khuôn mặt tươi cười đầy chất phúc của Điền đại thúc, sau đó đối phương liền đưa cho hắn một chai nước khoáng nhỏ.

- Ách . . . Sao tôi lại ở chỗ này ?

Trần Tiêu suy nghĩ một chút, rốt cục nhìn không được hỏi:

- Nàng, Phụng Hoàng đâu?

Khóe mắt của Điền đại thúc dường như khẽ nhếch lên, nhưng vẫn mỉm cười như trước:

- Nàng đi rồi. Uhm, tôi vẫn lái xe đi theo cậu, nhưng mà, tôi không bay a. Tôi tới chậm một chút, khi đó đã nhìn thấy cậu nằm trên mặt đất rồi.

Trần Tiêu nhận chai nước khoáng, xoa xoa mặt, sau đó mở bình nước ra uống một ngụm:

- Cảm ơn.

Nhìn thấy vẻ mặt của Trần Tiêu, bộ dáng tươi cười của Điền đại thúc càng tăng thêm vài phần:

- Hình như cậu đã suy nghĩ thông suốt vấn đề kia?

- . . . Cứ coi như đã nghĩ thông suốt đi.

Trần Tiêu mở cửa xe đi ra ngoài, đây là vùng ngoại ô, nơi đây có thể thấy được tòa tháp cao của trại giam ở phía xa xa.

Lúc này đã là ban ngày, hẳn đã là sáng sớm ngày hôm sau, chiếc ô tô đang đậu ở ven đường, hoàn cảnh xung quanh cũng không tệ lắm.

Trần Tiêu cầm chai nước khoáng súc miệng, rồi rửa mặt sạch sẽ, ngênh tiếp ánh dương quang buổi sớm . . .

Dường như, đã nhiều ngày trôi qua, hẳn chưa từng có tâm tình dễ chịu như lúc này.

Điền đại thúc cũng ra khỏi ô tô, đứng ở bên cửa xe, nhìn Trần Tiêu, nhưng không nói gì.

Rốt cục, qua một lúc lâu, Trần Tiêu nở nụ cười.

- Điền đại thúc, làm người đại diện cho mấy người . . . Công việc cụ thể là như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Một Đêm Kỳ Lạ Của Mập Mạp

Mã Hồng Tuấn nghĩ mình vốn là một kẻ không may.

Hắn vốn là một gã đầu bếp, đến từ một thành phố nhỏ ở phía Nam đại lục, tốt nghiệp một trường trung cấp đầu bếp. Lúc còn trẻ, hắn vốn cho rằng một gã đầu bếp tuyệt đối là một nghề nghiệp có tiền đồ cực kỳ tốt. Kết quả, sau khi học xong vài năm, tốt nghiệp rồi mới phát hiện ra, muốn tìm một công việc thích hợp thật quá sức khó khăn!

Những quán ăn chân chính sang trọng chỉ tuyển những danh trù đã công thành danh toại, những loại đầu bếp tốt nghiệp mấy trường trung học tam lưu như hắn, ngay cả tư cách phụ việc còn không có nữa. Kết quả sau khi vào rửa chén nhặt rau cho một tiệm cơm bình dân trong thành phố hơn nửa năm trôi, Mã Hồng Tuấn rốt cuộc cũng nghiệm ra được, hóa ra con đường đầu bếp cũng không dễ đi chút nào.

May mắn là hắn còn có một thân thể không tệ. Người có chút béo mập, bất quá sức mạnh cánh tay cũng khá tốt. Dù sao là một đầu bếp, nghề không tinh còn có sức khỏe. Nói về sức mạnh, ngay cả những nồi đồng thau sắt lớn cỡ nào, hắn đều có thể sử dụng được.

Mã Hồng Tuấn tự nhận mình là một người theo chủ nghĩa lý tưởng, thời thì mặc kệ. Đã chọn rồi thì nhất định phải cố gắng! Hắn làm theo câu nói của miệng của mình: chuyên nghiệp.

Nhưng cuối cùng con đường làm đầu bếp vẫn không có lối ra. Mập mập thành thành thật thật cuối cùng vẫn không chịu nổi nữa. May là hắn có một người chị tốt, chị hắn có một người chồng cũng tốt, khi ra ngoài kiếm ăn, cũng lôi kéo Mập Mập cùng nhập bọn. Anh rủ hắn kiếm thêm một số bạn bè, mua về một ít súng ống, là mấy loại súng ống tự chế mua ngoài chợ đêm trong phố.

Đáng tiếc, người thành thật thường không may. Lần đầu tiên ra ngoài làm ăn (là đi cướp ngân hàng), đã bị người ta bắt. Ô tô thì bị một nữ nhân quái dị hát văng mất, ba đồng bọn, bao gồm cả anh rể trong đó, đều chết tại chỗ.

Lúc Mập Mập bị bắt, cảnh sát thẩm vấn hắn suốt một ngày một đêm, cuối cùng đưa ra một kết luận chắc nịch: gã mập mập chết tiết này bị điên! Cái gì mà một nữ nhân quái dị hét một tiếng làm ô tô bị lật nhào,... Người bình thường biết suy nghĩ sẽ chẳng ai tin vào chuyện này cả! Tiếp tục thẩm vấn tiếp cũng chỉ phí thời gian vô ích mà thôi, dùng thời gian đó làm chuyện chính nghĩa khác thì tốt hơn... Vì vậy, Mã Hồng Tuấn được vinh hạnh... bị bỏ tù.

Đáng thương thay... Lần đầu tiên hắn làm chuyện xấu, ngay cả khẩu súng còn chưa từng bắn ra viên đạn nào, ngay cả một đồng cướp được còn chưa kịp tiêu xài...

Kỳ thật Mập Mập cũng là một người khá thành thật, lá gan cũng không lớn, nếu như không phải đã phát điên, cũng sẽ không theo gã anh rể quý hóa đi giết người cướp của như thế. Hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi, ngay cả mùi vị nữ nhân còn chưa biết là cái gì. Một nam nhân bình thường chỉ quan tâm việc làm, mua nhà mua xe, kết hôn sinh con... hiện tại hắn đã đi vào đường cùng mất rồi...

Muốn trách thì nên trách gã anh rể chết tiết của hắn! Lúc đó hắn chỉ ngoắc ngoắc mình mấy cái, nói một câu: đi theo ta, sẽ có thịt ăn. Trong mắt Mập Mập chỉ tràn ngập sự mong chờ. Kết quả, thịt không có, hiện tại phải ăn cơm tù...

Lúc mới vào tù, Mập Mập cứ một mực kêu mình bị oan, mặt mày tràn ngập nước mắt nước mũi tỏ khổ với vị cảnh sát gác ngục, nói lên sự oan khuất của mình, cùng với hoàn cảnh cực kỳ đáng thương, đều là do số phận đưa đẩy, đã hủy đi cơ hội làm người tốt của mình...

Gã gác ngục đã trợn mắt nói với hắn một câu:

- Mập Mập chết tiết, mày vô khâm mà khóc đi!

Mập Mập hết hy vọng. Hắn bị nhốt trong buồng giam, mỗi tối chỉ biết ôm song sắt cửa sổ mà hát bài 'Lệ Roi Sau Song Sắt'. Bởi vì hắn còn chưa có bị ra tòa xét xử, chỉ là tạm giam mà thôi, nên hắn được ở một mình một buồng giam.

Kết quả... Mập Mập bị xem như một bệnh nhân bị tâm thần.

Buổi tối hôm đó, hắn nói là nhìn thấy được 'thần tiên' ngoài cửa sổ, đã đập cửa gọi gã giám ngục tới xem. Gã giám ngục tức giận đến mức muốn đá cho hắn mấy cước. Ngày hôm sau, hắn bị buộc tội không nghe lời quản giáo, trực tiếp bị giam vào nhà biệt giam.

Trong nhà lao có một loại nhà giam nhỏ, tối đen, gọi là nhà biệt giam. Một gian phòng chỉ rộng có một mét vuông, chỉ giam có một người, không có cửa sổ, hai mươi bốn tiếng đồng hồ không đều không nhìn thấy ánh mặt trời, toàn bộ tối đen như mực. Người bình thường ở nơi này một thời gian quá lâu, sự cô độc, tịch mịch cùng sợ hãi trong nội tâm, thật sự có khả năng khiến người ta dẫn vật đến phát điên lên!

Mập Mập vừa vào đây được nửa ngày đã khóc lóc thảm thương. Tối đó khi người khác đem cơm tới cho hắn, Mập Mập ôm cửa sắt nước mắt nước mũi tuôn trào, cầu xin người ta thả hắn ra:

- Tôi sai rồi, thả tôi về lại nhà tù lúc trước đi! Từ nay về sau tôi không bao giờ... nói tào lao nữa, đừng nói là thấy thần tiên, cho dù là thấy người ngoài hành tinh đi nữa, tôi cũng xem như là nhìn thấy không khí vậy, có được chưa?

Trả lời hắn là một tiếng đóng sầm cửa ngay trước mặt.

Nửa đêm hôm đó, Mập Mập bỗng nhiên nghe thấy được bên ngoài vang lên thanh âm kỳ quái, hắn ghé mắt vào cái cửa sổ nhỏ trên cánh cửa sắt, nhìn ra cái hành lang bên ngoài...

Hành lang đã là một mảnh đen kịt, không hề có bất cứ ánh đèn nào. Bất quá Mập Mập vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng. Đây chính là một bí mật nhỏ của hắn, chỉ có cha mẹ và chị hắn biết mà thôi. Từ nhỏ Mập Mập đã có cặp mắt nhìn được ban đêm. Mắt hắn cũng giống như mắt mèo vậy, ở nơi cực kỳ tối tăm vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng như ban ngày.

Những người có đặc điểm này tương đối hiếm thấy trong những người bình thường. Bất quá Mập Mập cũng chưa bao giờ nói với người ta. Bởi vì ở cái thành phố nhỏ mà hắn sinh ra và lớn lên, mọi người rất mê tín, cho rằng loại mắt nhìn ban đêm như thế gọi là 'Quý Nhân', tượng trưng cho những thứ tà ma quỷ quái, xem như là quỷ dữ vậy. Vì thế Mập Mập không dám nói cho người ta biết hắn có năng lực này.

Bên ngoài hành lang đen kịt, trong bóng tối dày đặc, Mập Mập vẫn rõ ràng nhìn thấy một bóng người hiện ngang tiêu sái chậm rãi bước đi. Từ trên cửa sổ nhỏ trên cửa sắt chuyên dùng để đưa cơm, Mập Mập rõ ràng nhìn thấy, người vừa đi qua, thân mình mặc quần áo tù phạm, đầu tóc bù xù, tướng mạo cũng không nhìn rõ, bất quá tướng đi vô cùng ngênh ngang, cao ngạo. Dáng đi chữ bát, phảng phất như nơi hắn đi cũng không phải là tù giam, mà là trong vườn nhà của hắn vậy.

Nửa đêm, có phạm nhân, bên người không có giám ngục đi cùng, một mình đơn độc đi tản bộ trong nhà lao... Đối với Mập Mập mà nói là một chuyện

cực kỳ khác thường. Mập Mập định không nói gì, nhưng tính tò mò cố hữu của hắn rút cuộc khiến hắn không chịu nổi, nhin không được, hạ giọng kêu một tiếng:

- Này, anh gì đó ơi!

Người kia sững sốt, bỗng nhiên xoay người lại, tim thanh âm vừa mới gọi mình. Hắn nhìn thấy từ trên cửa sổ nhỏ của một cánh cửa sắt có một cặp mắt nhìn ra.

Khi hắn xoay người lại, Mập Mập mới nhìn rõ tướng mạo của đối phương: cái mũi nhỏ, cặp mắt nhỏ, hai hàng lông mi cũng nhỏ. Ngũ quan của hắn giống như là toàn bộ đều được gom hết lại một chỗ vậy. Nhìn một gương mặt như thế, rất dễ khiến cho người khác liên tưởng đến một loại động vật mà hầu như ai ai cũng biết: con chuột.

- Mà nhìn thấy tao?

Người đó tựa hồ nhú mày lại, thanh âm của hắn rất khàn khàn, đi tới bên ngoài cửa sắt, ngồi chồm hổm xuống, nhìn thẳng vào cặp mắt của Mập Mập.

Tuy rằng còn cách một cánh cửa sắt, nhưng Mập Mập bị người này nhìn cũng phải sinh ra một cảm giác sợ hãi vô cớ!

- Tôi... tôi...

Mập Mập chớp chớp mắt, nuốt mấy ngụm nước bọt, mới miễn cưỡng trả lời:

- Tôi từ nhỏ đã có thể nhìn rõ được trong bóng tối...

Người này phảng phất cười cười, giọng cười y như quý my, nhưng vẫn tùy tiện ngồi phịch xuống, quay lưng dựa vào trên cánh cửa sắt:

- Anh bạn, vì sao lại vào đây?

- Cướp ngân hàng...

Mập Mập thành thật trả lời, bất quá rất nhanh thong thêm một câu:

- ... không thành.

- Hắc hắc!

Người này cười cười một chút:

- Tội nặng đó, thế nào cũng bị xử không mười năm cũng tám năm.

Mập Mập có chút phiền muộn một chút, hỏi lại:

- Còn anh thì sao?

- Tao?

Người này suy nghĩ một chút:

- Tao ở ngoài gặp một chút phiền phức, mấy hôm nay có người quen cũ tìm đến thành phố K, tao không muốn gặp hắn, nên vào đây ở vài ngày, xem như là xả hơi cộng thêm tránh người luôn.

Xả hơi?

Vô nhà lao để làm khách du lịch hay sao?

Mập Mập tròn tròn cặp mắt. Đối phương thấy hắn không nói gì, đoán được hắn đang nghĩ gì, từ tốn nói:

- Mà nghĩ thử xem, hiện tại giá cả leo thang như vậy, thuê nhà cũng mắc, thức ăn càng mắc hơn. Nơi này tốt lắm mà! Cung cấp nhà ở miễn phí, lại mỗi người một gian phòng, ăn uống hoàn toàn miễn phí... Trên thế giới này kiếm đâu ra nơi tốt như vậy nữa.

- Nhưng mà, anh... nơi này là nhà lao mà.

Mập Mập ra vẻ khó hiểu.

- Tao biết. Nhà lao thì làm sao? Đại gia muốn ra ngoài, có ai ngăn cản được tao?

Người này bĩu môi một cái, ra vẻ khinh thường:

- Chỉ có điều, tôi ngồi trong phòng một mình cũng chán, nên ta hay ra ngoài tản bộ.

Tản... tản bộ...? Mập Mập há hốc mồm. Hắn tưởng đây là một cái khách sạn hay sao???

Mập Mập biết rằng mình chính thị đã gặp được cao nhân rồi, ánh mắt hâm mộ nhìn đối phương:

- Đại ca, không biết xưng hô như thế nào đây?

- Mai Lục.

Người này tựa hồ không thích nhắc tới tên của mình, hàm hồ nói đại một câu, nhưng lại thờ dài:

- Đó là tên lúc trước ta dùng, hiện tại ta dùng tên khác.

Nói đến đây, tâm tình hắn phảng phất như có chút không vui, đứng lên, vỗ vỗ nhẹ y phục trên người, nhẹ nhàng tiêu sái tiếp tục việc 'tản bộ' của hắn.

Mập Mập nhìn theo vị cao nhân này bước đi, mãi cho đến khi thân ảnh đối phương mất dạng sau một góc quẹo cuối hành lang, lúc này hắn mới thu liễm ánh mắt...

- Lẽ nào đầu óc ta thật sự là có vấn đề hay sao? Là ảo giác à?

Mập Mập khẽ đưa tay lên dụi dụi mắt một cái, nhưng bỗng nhiên ánh mắt hắn sáng lên!

Ngay chỗ người kia vừa ngồi xuống, đại khái là vị trí gần chỗ cái túi nhỏ trên y phục tù phạm của người kia, có một vật gì đó nhìn qua tròn vo, kích thước giống như là một viên bi thủy tinh mà hắn hay chơi lúc còn bé, đang lẳng lặng nằm bên ngoài cánh cửa sắt.

Tâm tình Mập Mập lập tức tốt lên một chút. Nhưng có điều cái cửa sổ quá nhỏ, tay hắn khẳng định không thò ra được. Suy nghĩ một chút, hắn xoay người lại lấy đôi đũa dùng hồi bữa cơm tối, miễn cưỡng thò ra bên ngoài cánh cửa sắt. May là, khoảng cách cũng vừa tầm với. Khều khều kéo kéo hết cả buổi, rốt cuộc cũng gấp được cái cục kỳ lạ kia lên, cẩn cẩn thận thận gấp vào bên trong cánh cửa.

Cầm ở trong tay, Mập Mập phát hiện, đó là một tờ giấy bạc đang gói một thứ gì đó. Mở ra xem thử, nó có màu đen mềm mềm, ngửi thử còn có một mùi thơm nhẹ nhẹ, nồng nồng...

Chocolate?

Trong lòng Mập Mập không khỏi nổi giận!

Nhìn người ta ngồi tù, mà còn có thể tùy tiện tản bộ, còn có đồ ngon để ăn! Còn lão tử ngồi tù, ngay cả nửa liều thuốc lá kiếm còn không có!

Trong lòng tức tối, hắn quăng ngay cục chocolate thẳng vào miệng, hung hăng nhai cắn như để phát tiết sự nóng giận trong lòng, lục cục vài cái đã nuốt thẳng xuống bụng.

Sau đó...

Chỉ vài giây sau, phịch một tiếng, Mập Mập đã ngã rạp cuống, nằm trên mặt đất lạnh lẽo, phát ra tiếng ngáy khò khè.

Cảm giác của Mập Mập chính là mình vừa trải qua mấy giấc mộng đẹp, tựa hồ như là đã ngủ một giấc rất dài vậy. Lúc tỉnh dậy, cả người uể oải, lưng cò, tay chân tê cứng. Khẽ vươn vai vài cái mới lồm cồm bò dậy.

Trong căn phòng vẫn tối đen như trước, cũng không biết lúc này là mấy giờ. Hắn vẫn chỉ có thể giống như trước, ghé cặp mắt khát vọng vào cửa sổ trên cánh cửa sắt, nhìn ra bên ngoài.

Hắn không nhận được nhớ lại chuyện tối hôm qua... thật sự là mình nằm mơ sao?

Nhưng trong miệng mình còn có mùi vị ngọt ngào của chocolate lưu lại... chắc là không phải tưởng tượng.

Trong lòng Mập Mập không khỏi cảm thấy bất bình!

Hừ! Dựa vào cái gì! Người kia có thể tùy tiện ra ngoài tản bộ, còn lão tử phải ngồi chồm hổm trong phòng biệt giam này!

Trong lòng nghĩ như vậy, hai tay hắn chụp lên cánh cửa sắt... Nếu như lão tử cũng có thể mở cánh cửa này ra, bước ra ngoài tản bộ thì hay biết mấy...

Những cửa sắt trong phòng giam đều khóa bằng khóa điện tử, từ lâu đã không phải là những loại khóa sắt giống như ngày xưa nữa. Trong lòng Mập Mập tràn ngập nỗi cảm phẫn bất bình, bỗng nhiên hắn chợt nghe được một thanh âm nhẹ nhàng: Keng!!!

Nghe được thanh âm này khiến hắn giật nảy mình, nhất thời nhảy dựng lên!

Sau đó, Mập Mập tròn tròn cặp mắt...

Cánh cửa sắt to lớn trước mặt hắn... vốn luôn đóng kín im im, lúc này tự động mở ra. Cánh cửa phòng giam chậm rãi mở ra!!!

Nhìn cánh cửa sắt lúc này đã mở rộng, Mập Mập tê liệt cả người, nhìn chăm chăm ra ngoài cửa.

- Cái này... Đừng nói là thật sự có thần tiên chứ!!!!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Đại Ca, Tôi Nghĩ Đây Là Một Sự Hiểu Lầm.

Hành lang im ắng, cuối hành lang là phòng của giám ngục, ở đó có phòng điều khiển điện tử, có khả năng điều khiển tất cả các cánh cửa trong hành lang.

Mập mập rụt rè sợ hãi nép sát vào vách tường đi tới, trong đầu vừa kích động vừa sợ hãi- Chẳng lẽ cửa ra vào có trục trặc?

Uh, nhất định là vậy... Loại công nghệ cao gì đó, cuối cùng con mẹ nó cũng có vấn đề. Lúc trước con trai ông chủ cửa hàng nhỏ nơi mình làm công cũng có một chiếc máy tính, cũng thường xuyên bị chết máy.

Trên đường đi tới cuối hành lang, trong đầu Mập Mập liên tục nhảy loạn -- Nếu như bị cai ngục bắt được, có thể cho là mình đang vượt ngục không?

Nhưng cửa nhà tù đúng là tự mở mà!

Cuối hành lang là một tấm cửa sắt rất lớn, Mập Mập trốn ở một góc khuất, nhìn vào trong phòng của quản ngục, trống không, rõ ràng không có ai! Trong phòng của quản ngục đang bật đèn, trên bàn còn đặt một hộp cơm.

Lấy hết cam đảm, Mập mập rón ra rón rén đi tới cửa, chiếc cửa trước mặt đang đóng chặt, Hắn lại hi vọng may mắn một lần nữa, nhưng rốt cục nản lòng: Cửa đã khóa.

Xem ra, chỉ có cánh cửa phòng biệt giam của mình là bị hỏng thôi.

Nhưng cứ như thế này mà quay lại ta thật không cam lòng, lấy thêm cam đảm, trong lòng thầm niệm: Bỏ Tắt phù hộ, mở cửa mở cửa cửa mở nhanh... nhanh mở cửa nhanh mở cửa... .

Hắn đưa tay tìm tòi... .

Giống như một người sẽ gặp phải ảo giác khi người đó cực độ khẩn trương, Mập mập cảm thấy khi tay mình sờ vào tay bảng điện tử của cánh cửa nhà tù, dường như có một loại cảm giác như bị điện giật, toàn thân vừa kích động vừa hưng phấn, run nhẹ nhẹ.

Rốt cục... .

Kết!

Một âm thanh rất nhỏ vang lên, nhưng lọt vào trong tai Mập mập, lại giống như là tiên nhạc vậy!

Chiếc đèn điện tử trên ổ khóa từ màu đỏ liên biến thành màu xanh lục... .

Rõ ràng... lại mở ra!

"Thần tiên phù hộ"

Mập mập thành kính quỳ xuống, quay về phía lão Thiên dập đầu một cái.

Đối với đại đa số phạm nhân mà nói, bọn họ đều không biết tại giờ phút này, có một tên mập đang quỳ gối dập đầu trên hành lang nhà tù. Nhưng mà... .

Ngay khi mập mập đang cảm tạ trời xanh, tất cả các cửa phòng giam đều tự động mở ra. Trong khu giam giữ của nhà tù, phần lớn kiến trúc bên trong, đủ cả ba tầng, hơn bốn trăm cánh cửa điện tử, cùng lúc đó, toàn bộ đều mở ra!

Tất cả đèn đỏ đều biến thành đèn xanh không hề có trở ngại!

Rất nhiều phạm nhân nửa đêm không ngủ được đều bị khung cảnh này làm cho sợ ngây người!

Rất nhanh, chỉ sau một thời gian kinh ngạc ngẩn ngui, những người có gan một chút đều vọt ra! Càng làm cho bọn họ vui mừng chính là, không chỉ có một cánh cửa phòng giam mở, mà ngay cả cánh cửa hành lang thông ra ngoài, cũng toàn bộ được mở ra!

Các phạm nhân sau phút đầu chấn động, rất nhanh liền trở lên sôi sục.

- Chạy mau!!!!!!!!!!!!

Ba giờ đêm, nhà tù rơi vào đại loạn!! Không hiểu sao toàn bộ thiết bị điện tử đều cùng lúc bị mất đi hiệu lực, tất cả cửa phòng giam, tất cả các cửa dọc theo hành lang đều toàn bộ mở rộng cửa!

Việc này làm cho quản ngục không kịp đề phòng! Nhìn mấy trăm phạm nhân chạy như điên ra lao tới, tốp ba tốp 5 giám ngục đang tuần tra cũng rất nhanh bị . . . những phạm nhân đang đỏ mắt xông ra đè bẹp, bị nhấn chìm trong dòng nước lớn phạm nhân trốn trại!

Nhất là một ít tội phạm nguy hiểm, lại càng liều lĩnh xông ra ngoài!

Mà lúc này, Mập mạp vẫn còn chưa biết chuyện gì xảy ra, đang rụt rè sợ hãi chạy đến khu giam giữ.

Hắn mới đi đến bãi luyện tập, thì nhìn thấy một trường đại loạn!

Vô số phạm nhân giống như nổi điên, đồng thời hướng về phía một mục tiêu chạy đến: Cửa nhà tù!!!!

"Linh linh thương thương", còi báo động vang lên chói tai. . .

Từng đội từng đội giám ngục vọt ra, bốn phương tám hướng đều là phạm nhân đang chạy toán loạn. Quan giám ngục thậm chí còn không kịp rút súng, chỉ có thể vội vàng lấy gậy cảnh sát ra để trấn áp! Toàn cảnh là một mảnh hỗn loạn!

Lúc này, tất cả các cánh cửa của nhà tù, toàn bộ đã được mở rộng! Có vài giám ngục đang cố gắng đóng cửa lớn, nhưng bàn điều khiển giống như bị liệt . . . Cánh cửa sắt nặng nề, kéo thế nào cũng không di chuyển.

- Con mẹ nó công nghệ cao !!!!

Giám ngục tức giận điên cuồng mắng chửi, nhưng nhìn thấy mấy trăm phạm nhân đang đỏ mắt chen chúc nhau xông tới, chưa kịp lập thành hàng rào, đã bị phá tan rôi!

Đêm hôm đó, trên bầu trời phía tây ngoại thành, tiếng còi báo động chói tai liên tục vang lên, tròn một đêm!

Mập mạp theo dòng người ra khỏi nhà tù, sau đó theo đường nhỏ chạy như điên, hắn từ nhỏ tới giờ chưa từng chạy trốn nhanh như vậy! Thậm chí rất nhiều phạm nhân cùng vượt ngục với hắn, đều bắt đầu đã trợn tròn mắt nhìn tên mập mạp thân thể đồ sộ, lại có khả năng dùng tốc độ nhanh như bay vượt qua bên người, thật là tuyệt . . .

Mập mạp nghe thấy có tiếng xe cảnh sát đuổi theo phía sau, còn có cả tiếng súng, bỗng nhiên trong lòng hoảng hốt, dưới chân liền bị vấp một cái, hắn lao đảo một cái rồi ngã lăn xuống ven đường, lăn vào trong bụi cây, sau đó theo chỗ bị vỡ của thanh chắn đường lăn lông lốc xuống phía dưới, va đập liên tục làm cho Mập mạp đau đớn nhe răng trợn mắt gào khóc kêu loạn lên, cuối cùng, ùm một tiếng, hắn rơi vào trong một dòng sông nhỏ . . .

Trên con đường nhỏ, tại nơi hắn ngã nhào, bụi cây vẫn rậm rạp như cũ, nhìn không hề có một chút dấu vết gì, có một chiếc xe cảnh sát đang gào thét chạy qua . . .

Đến khi Mập mạp tỉnh dậy, hắn phát hiện mình giống như một con chó bị rơi xuống sông đang thờ đốc bên bờ, cũng không biết mình đã gãy dựa thế nào mà lại dạt được vào đây -- Mập mạp nhớ rõ là từ nhỏ đến giờ mình không hề biết bơi mà!

Chẳng lẽ khi người ta muốn bảo toàn sinh mạng, tiềm lực của bản thân sẽ được kích phát?

Lúc này trời đã sáng, như vậy là đã qua buổi sáng ngày hôm sau.

Mập mạp từ bờ sông lặng lẽ chạy tới ven đường, trốn ở đằng sau một cái cây lớn đợi nửa ngày, cũng không có động tĩnh gì. Không có cảnh sát đi qua, xe cảnh sát cũng không thấy nữa.

Thậm chí, Hắn không biết mình đang ở nơi nào . . . Nhìn xung quanh, không thấy nhà tù . . . chắc là đã đi một đoạn khá xa.

Không biết có phải mình bị rót xuống sông, dòng nước đã cuốn mình tới một nơi rất xa?

Nhớ tới sự việc diễn ra tối ngày hôm qua, Mập mạp lại run cầm cập.

Cướp ngân hàng lại thêm tội vượt ngục-- Khi bị bắt trở lại không biết có bị xử bắn không?

Ngồi ở sau cái cây lớn ven đường thêm một lúc nữa, Mập mập tính toán một hồi, đầu tiên hắn đem bộ áo đang mặc cởi ra--Chiếc áo giành cho phạm nhân trong nhà tù quá mức chói mắt, còn quần thì đã vị tro bùn bám đầy, không nhìn kỹ sẽ không nhận ra. Trên thân chỉ còn lại một chiếc áo ba lỗ màu trắng.

Đợi một lúc nữa, từ đằng xa có một chiếc ô tô con chậm rãi chạy đến, Mập mập cố sức bẻ một cành cây ở bên cạnh nhét vào trong túi quần, một tay giữ chặt, sau đó chèn chiếc ô tô đang chạy đến trước mặt, bỗng nhiên từ phía sau cái cây lớn nhảy ra!

Trần Tiêu ngồi ở ghế phụ, đang ngây ngẩn, Lão Điền thì lẳng lặng lái xe, hai người không nói gì cả.

Bên đường phía trước chợt nhảy ra một người, Điền đại thúc sững sốt một chút, rồi cười cười đạp thắng dừng xe.

Mập mập mang bộ mặt hung ác vọt tới, tiếp cận cửa sổ xe, cánh tay cố gắng kéo cành cây ở trong túi quần, ra sức đẩy lên trước, làm lộ ra chút hình dáng bên ngoài.

- Dừng! Dừng lộn xộn! Lão tử có súng! Xuống xe mau!

Lão Điền cười, Trần Tiêu cũng cười . . .

Cướp đường?

Nhìn thấy vẻ mặt châm biếm của lão Điền ở bên cạnh, Trần Tiêu thờ dãi trong đầu: Cướp đường lại cướp nhầm phải lão quái vật hơn bốn trăm tuổi, tên cướp này chắc là trước khi ra khỏi cửa không có bái lạy thần linh mà.

Lão Điền ung dung mở cửa xuống xe, Trần Tiêu cũng mang tư tưởng muốn xem náo nhiệt xuống xe.

Vừa nhìn thấy trên hai nam nhân xuống xe, Mập mập có chút khản chương, lùi về phía sau một bước, vẫn nắm chặt khúc cây trong quần, ngoài mạnh trong yếu quá lớn:

- Nếu cử động một chút, lão tử cho bọn mày ăn đạn! đừng có lại đây!

Trần Tiêu nhìn thấy tướng mạo của Mập Mập, không khỏi sững sốt.

- Di? Là anh?

Mập Mập ngây ngẩn cả người, hai mắt cẩn thận đánh giá Trần Tiêu, dụi dụi hai mắt:

- Di? Thăng nhóc, nhìn mày rất quen a.

Một giây sau đó, Mập mập lập tức nhớ ra, hét to một tiếng:

- A! Là mày à, thằng mặt trắng!!!

Trần Tiêu cũng thờ dãi:

- Anh khỏe chứ, cướp tiên sinh!

Dừng một chút, Trần Tiêu then thùng nhắc nhở đối phương:

- Béo tiên sinh, lần sau có lấy cây gậy gỗ giả làm súng . . . Xin ngài có thể kiểm tra lại túi quần xem có lỗ thùng một chút được hay không?

Lỗ thùng?

Mập mập cúi đầu nhìn xuống, liền ngây dại tại chỗ.

Túi quần của mình có một lỗ thùng rất lớn, đầu cây gậy gỗ đã bị thò ra ngoài . . .

Ba . . . Mập mập buông tay, đem chiếc gậy gỗ ném trên mặt đất, sau đó Mập mập làm ra bộ gương mặt tươi cười hèn mọn, hai tay giơ lên cao, vẻ mặt bỉ ổi:

- Hai vị đại ca, cái này . . . tôi nghĩ, tôi nghĩ đây là một sự hiểu lầm . . . hiểu lầm, ha ha ha ha ha ha ha . . .

Bạn đang đọc truyện *Thiên Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Thái Điều Sơ Hành

- Người biết hần?

Điền đại thúc liếc mắt nhìn Trần Tiêu.

- Là một người quen.

Trần Tiêu suy nghĩ một chút:

- Lần trước khi tôi gặp vụ cướp ngân hàng, hần là một trong những tên cướp, nhưng hần cũng không tính là kẻ xấu, chỉ hình như là một kẻ không may mà thôi.

Mập Mập nghe tới đây, nhất thời trong lòng có thêm vài phần hi vọng. Phốc một tiếng, đã quỳ hai gối xuống đất, liên tục van xin:

- Hai vị đại ca, xin đừng giao em cho cảnh sát a! Em xin thề, cả đời em sẽ chỉ đi cướp ngân hàng một lần duy nhất đó thôi... A, không, không, không. Cả đời em chỉ một lần duy nhất đó làm chuyện xấu mà thôi!!! Nếu không phải do cùng đường đến phát điên, em cũng sẽ không đi làm chuyện phạm pháp như thế... Hu hu hu hu hu...

- Giao cho cảnh sát đi!

Trần Tiêu thờ dãi.

- Xin đừng! Ngàn vạn lần xin đừng!

Mập Mập sợ đến mặt không còn giọt máu nào:

- Em vừa mới vượt ngục ra mà. Chuyện đi cướp ngân hàng là do em bị thằng anh rể cưỡng bức thành tòng phạm, kết quả đám người kia đều chết hết, cho nên còn lại một mình em gánh hết toàn bộ tội danh a! Anh mặt trắng a, không không, anh đẹp trai, anh cũng biết mà, lúc đó em cũng đâu có muốn làm hại anh đâu! Là do thằng anh rể của em tội ác tày trời, cũng đâu liên quan gì đến em đâu! Bây giờ nếu như em bị bắt lại, cộng thêm tội vượt ngục, nhất định sẽ bị xử bắn!

Trần Tiêu dù sao cũng có lòng nhân từ. Gã Mập Mập này mặc dù có chút hèn mọn, nhưng dù sao ngày hôm đó khi mình bị hần bắt cóc, xem ra hần quả thật cũng không giống như một gã bại hoại tội ác tày trời. Nhưng thật ra là gan hần nhỏ như vậy, không ngờ cũng bắt chước người ta đi cướp ngân hàng... Nếu như hần thật sự bị bắt lại, tội cướp ngân hàng cộng thêm tội vượt ngục, nói không chừng thật sự sẽ bị đem ra xử bắn.

- Chừa cho anh một con đường sống vậy.

Trần Tiêu thờ dãi.

Sau đó nhìn thoáng qua y phục trên người Mập Mập, Trần Tiêu nhú mày, nói:

- Anh ăn mặc quần áo như vậy, nếu người khác nhìn thấy, liếc mắt cũng biết được anh là tù vượt ngục. Thôi được, giúp người thì giúp cho trót, tiền Phật tiền tôi Tây Thiên.

Trần Tiêu cởi cái áo khoác trên người mình quẳng cho Mập Mập. Tuy rằng vóc dáng hai người cũng không giống nhau lắm, nhưng áo khoác có lẽ cũng không chật chội cho lắm, bất quá miễn cưỡng cũng có thể tạm dùng đỡ được...

Mập Mập rối rít cảm tạ, nước mắt nước mũi giàn dụa:

- Anh thật là người tốt! Từ nay về sau em không bao giờ, vĩnh viễn không bao giờ khinh thường mấy người mặt trắng nữa! Những người mặt trắng cũng có người tốt a!

Trần Tiêu dờ khóc dờ cười, suy nghĩ một chút, sau đó móc bóp ra, lấy mấy tờ tiền đưa cho Mập Mập:

- Nếu như anh muốn làm người tốt, vậy kiếm một chỗ nào đó mà làm lại cuộc đời đi. Tôi thấy anh cũng không phải là người bại hoại, cho nên mới chừa cho anh một con đường sống, sau này nếu như... anh hãy tự liệu lấy thân!

Hai người lại một lần nữa leo lên xe, khởi động máy chạy đi. Phía sau Mập Mập còn đứng phất phất tay một hồi lâu mới thôi.

oOo

- Cậu thật ra cũng hơi nhẹ dạ.

Từ khi lái xe đi, Điền đại thúc vẫn luôn trầm mặc không nói gì, lúc này mới mỉm cười mở miệng.

- Chỉ là lòng trắc ẩn mà thôi.

Trần Tiêu bỗng nhiên thở dài:

- Mấy chuyện này, thật ra cũng là số phận cả! Tôi thật ra nghĩ gã kia đúng là thật đáng thương. Giống như lời hắn nói, hắn chỉ là tông phạm, thế nhưng bởi vì những đồng bọn khác cùng với thủ phạm chính đều đã chết hết, nên hắn bị buộc phải gánh toàn bộ tội danh. Hơn nữa, ngày đó tôi cũng đã tiếp xúc qua với hắn, hắn cũng có đánh qua tôi mấy cái, nhưng kỳ thật hắn cũng không phải là một kẻ bại hoại. Nếu chỉ có bấy nhiêu mà bị đem ra xử bắn, quả thật cũng khá oan uổng.

Ngừng một chút, thanh âm Trần Tiêu chợt có chút cổ quái:

- Hắn có vận mệnh của hắn, tôi cũng có vận mệnh của tôi! Mặc dù tôi cũng không có cách này cải biến số mệnh của mình. Nhưng mà, gặp được gã đáng thương này, nếu như tiện tay thì giúp đỡ hắn một chút, biết đâu có thể giúp cải biến số phận vốn bi thảm của hắn. Kỳ thật... loại cảm giác này cũng không tệ.

Điền đại thúc nở nụ cười:

- Thì ra là 'Đồng bệnh tương liên' sao?

- Coi như là vậy đi.

Trần Tiêu buồn bã nói một câu, sau đó nhắm mắt trầm ngâm.

Mình giúp đỡ gã Mập Mạp này, chẳng qua chỉ là tiện tay giúp đỡ, đã có thể thay đổi vận mệnh của hắn.

Như vậy, vận mệnh của mình, ai sẽ thay đổi đây?

Cười khổ...

oOo

Đến 10h sáng hôm đó, Trần Tiêu lại một lần nữa quay về cửa hàng cà phê 'Nhật Ba Khắc'.

Ba vị chủ cửa hàng vô lương trên đường 'Góc Tồi Tàn' toàn bộ đều có mặt. 'Góc Tồi Tàn' là cái tên mà Trần Tiêu đặt cho con đường dành cho người đi bộ trên con phố thương nghiệp này. Bất quá sau này Chúc Dung lại nói với hắn:

- Cậu muốn đặt cho nó tên gì cũng được, con đường này vốn là của chúng ta.

Lúc đầu Trần Tiêu cũng không hiểu cho lắm, bất quá sau này hắn cũng rõ ràng, Chúc Dung nói 'của chúng ta' quả thật là có thâm ý. Cái công ty bất động sản lúc trước xây dựng khu phố này, kỳ thật cũng là một trong những công ty vô bực của mấy lão già quái vật về hưu này. Vốn là Trần Tiêu cũng cảm thấy rất kỳ quái, rốt cuộc thì cái công ty bất động sản này điên khùng đến mức xây dựng một con đường dành cho người đi bộ trong cái khu phố thương nghiệp này chứ? Chẳng lẽ là do lăm tiền nhiều của nên làm chuyện ngông hay sao?

Sau này hắn mới biết được, mấy lão già quái vật này thuần túy chính là bỏ tiền để giải trí. Bọn họ xây dựng ra con đường đi bộ này, chính là muốn tách ra một phần nhỏ trong khu ngoại thành của thành phố K để làm một cái hậu hoa viên cho mình dưỡng già.

oOo

- Chuyện tối hôm qua chúng ta không nhắc tới nữa. Hôm nay, coi như là mấy lão già chúng ta, chính thức hoan nghênh thành viên mới gia nhập nhóm chúng ta.

Điền lão cười đến híp cả mắt lại.

Chúc Dung bình thân hút thuốc, thỉnh thoảng lại nháy mắt với Trần Tiêu một cái. Cộng Công thì vẫn như bình thường, giống như một con chim nhỏ, co ro cúm rúm nép bên người Chúc Dung, một lời cũng không dám nói nhiều.

- Tôi có mấy vấn đề cần phải hỏi rõ ràng trước đã.

Trần Tiêu lắc lắc đầu:

- Nếu không thì, sự nghi hoặc trong lòng tôi cũng không cách nào bỏ đi được, cũng rất khó mà thoải mái làm việc.

- Cậu nói đi.

Chúc Dung thả ra một ngụm khói thuốc:

- Ở đây cũng không có người ngoài.

- Thứ nhất, vì sao lại chọn tôi?

Trần Tiêu nhú mồm:

- Tôi tự hỏi nơi này cũng có thể tính là một nơi thần kỳ, tôi với các vị cũng chỉ là bèo nước gặp nhau, không hề có quen biết gì. Nếu tôi đồng ý làm đại lý cho các vị, chẳng khác nào sẽ trở thành người đại diện cho các vị tiếp nhận ủy thác, cũng có nghĩa là có quyền quyết định xem có nên tiếp nhận những ủy thác hay không. Một công việc quan trọng như vậy, các vị lại giao cho tôi... Vì sao? Lẽ nào trên mặt tôi có viết hai chữ 'người tốt' hay sao?

Trần Tiêu nói, lắc lắc đầu:

- Tôi không tin rằng trên thế giới này lại có cái gọi là lòng tin vô duyên vô cớ. Cho dù tôi cũng là một kẻ có dị năng đi, các vị cũng không có khả năng hoàn toàn tin tưởng tôi như vậy được.

Trả lời Trần Tiêu chính là Điền đại thúc:

- Trần Tiêu, trên thực tế, việc quan sát cậu, ngay ngày đầu tiên cậu đến đây, chúng tôi cũng đã bắt đầu rồi.

Điền đại thúc vốn phóng khoáng, lúc này nụ cười của hắn không ngờ cũng có chút gào hoạt:

- Trong cái tủ bảo hiểm trên lầu của lão Ngã có chứa rất nhiều thứ đáng giá. Chuyện này chúng tôi đều biết. Đó đều là tài sản chung của tất cả chúng tôi. Mà ngay phút đầu tiên cậu bước vào chỗ này, khảo nghiệm của cậu cũng đã bắt đầu rồi. Nếu như cậu là một kẻ có lòng tham lam, chợt nhìn thấy một cái tủ bảo hiểm nhỏ như vậy, lại chứa một lượng tài sản không lồ như vậy. Nếu như trong lòng có chút bất thiện, đã sớm cuồn một mớ bỏ trốn rồi.

Điền lão khẽ mỉm cười:

- Hơn nữa, ta nhìn ra được, trong ánh mắt cậu chỉ có chút kinh ngạc, chứ không hề có chút xiu nào sự tham lam. Người như cậu, quả thật rất hiếm có.

Trần Tiêu sờ sờ mũi:

- Chỉ bởi vì tôi không tham lam?

- Như vậy còn chưa đủ sao?

Điền đại thúc nhướng mắt:

- Thời buổi này, muốn tìm ra một người không hề tham lam, quả thật khó như mò kim đáy biển. Việc chọn người làm đại lý ở đây, chúng ta cũng đã tiến hành qua mấy lần rồi. Thế nhưng đều toàn gặp phải mấy kẻ có lòng tham, lòng dạ khó lường, tự tư tự lợi... mà thôi. Còn có một lần, đối tượng được chọn khảo nghiệm, vừa mới nhìn thấy đồng tiền vàng trong tủ bảo hiểm, ngay hôm đó đã ôm một đồng vàng bỏ trốn...

Trần Tiêu nhin không được hỏi một câu:

- Như vậy, cái gã ôm vàng bỏ trốn đó, về sau bị các vị xử lý như thế nào?

Chúc Dung thở ra một ngụm khói thuốc, thanh âm không mang theo bất cứ tâm tình cảm xúc gì, nói một câu:

- Phía Nam ngoại thành, có một con sông...

-

- Nguyên nhân thứ hai, cậu là một kẻ có dị năng. Bên cạnh đó, thân thể của anh cũng đủ để đảm bảo cho bí mật của chúng tôi.

Chúc Dung mở miệng, nằng nằng nhìn Trần Tiêu, ánh mắt chớp động:

- Cậu nằm trong danh sách giám sát của Phục Vụ Xã, vì thế lý lịch của cậu chúng tôi cũng đã được xem qua. Nói như thế, anh chàng đẹp trai, cha mẹ cậu đã qua đời, thân bằng quyến thuộc của cậu cũng không ai có quan hệ tới lui với cậu cả, cậu cũng không sống chung với bất cứ thân nhân nào... Quả thật có thể nói cậu là một 'Thiên Sát Cô Tinh' hiện đại. Có nghĩa là, hoàn toàn có thể đảm bảo cho sự bí mật của tổ chức chúng tôi. Hơn nữa, tôi nhìn ra được, cậu cũng không phải là một người lăm lăm miệng.

- Còn nữa, cậu là dị năng giả. Tuy rằng cậu chỉ là đại lý, công việc ủy thác cũng không cần cậu phải đích thân ra tay. Nhưng mà, dù sao thì công việc mà chúng ta làm cũng có chút đặc thù. Thịnh thoảng vẫn cần phải tiếp xúc với một số người đồng đạo. Nếu như năng lực của cậu quá kém, cũng không tránh khỏi có những rắc rối không đáng có.

- Cuối cùng, Cậu rất thông minh, còn trẻ tuổi, sinh lực dồi dào. Mấy lão già chúng ta, cũng chỉ là mấy bộ xương già mà thôi. Kêu chúng tôi đánh đấm thì còn được, bảo chúng tôi đi mà quản lý sổ sách, kiểm tra tư liệu khách hàng, hay tiến hành giao tiếp với các loại khách hàng tạp nham này nọ... chúng ta thật sự là rất lười. Vốn dĩ việc này chúng tôi để cho lão Ngã Đức Nhân làm, nhưng mà cái lão gia hỏa này gần đây cũng đã bắt đầu buồn chán, la ầm lên,

vỗ vỗ mông bỏ chạy mất.

Chúc Dung một hơi nói xong, cuối cùng nhìn Trần Tiêu:

- Những gì nên nói ta đều đã nói hết rồi. Hiện tại cậu có thể quyết định được là sẽ nhận công việc làm đại diện cho chúng tôi hay chưa?

Trần Tiêu nở nụ cười, nụ cười của hắn quả thật rất nhẹ nhàng:

- Còn duy nhất một vấn đề nữa.

Ba vị chủ cửa hàng bất lương cùng quay sang nhìn Trần Tiêu:

- Vấn đề gì?

- Tiền lương đó.

Trần Tiêu vẻ vô tội nhìn ba gã kia. Bộ dáng tươi cười vô cùng chất phác của hắn lúc này nhìn qua lại có chút đáng đáp của một gã thiếu niên đặc biệt giàu có:

- Nếu như là làm công, cũng không thể nào không có tiền lương chứ?

- Mỗi một vụ ủy thác thành công, cậu nhận được một phần trăm giá trị hợp đồng.

Kẻ trả lời chính là Điền đại thúc:

- Thu nhập chủ yếu của chúng ta cũng không phải từ mấy cái cửa hàng. Công việc của chúng ta rốt cuộc cũng không phải là buôn bán. Bất quá, cậu chỉ là một đại lý tiếp nhận ủy thác, không có tự mình ra tay, như vậy mỗi một lần ủy thác thành công, cậu cũng chỉ nhận được một phần trăm thu nhập mà thôi. Phần còn lại chia đều cho những người tham gia hành động. Đương nhiên... nếu như sau này bản thân cậu có hứng thú tự mình ra tay thực hiện nhiệm vụ, cậu cũng có thể nhận được thù lao tương ứng. Chúng tôi rất công bằng.

Một phần trăm...???

Nhớ lại ủy thác lần này, cây cỏ kiếm mà Lục Thành Triết đem tới, giá trị lên đến một ngàn vạn đô la... Một phần trăm cũng đã là mười vạn đô la rồi.

Tiền dễ kiếm như vậy sao?

- Được rồi, vậy tôi cũng không có thêm vấn đề gì nữa.

Trần Tiêu suy nghĩ một chút:

- Tôi đồng ý nhận công việc này. Có cần ký hợp đồng gì không?

Ba người cùng nở nụ cười, Chúc Dung trừng mắt nhìn:

- Cậu nghĩ, đám người giống như chúng tôi vậy, có thể chấp nhận sự ước thúc của luật pháp sao? Mấy cái thứ hợp đồng linh tinh gì đó, miễn đi.

Điền đại thúc vỗ vỗ vai Trần Tiêu:

- Được rồi, hiện tại cậu đã là người của chúng tôi rồi, ta có mấy chuyện cần phải nói rõ với cậu một chút. Tình hình chung là, mỗi tối thứ năm hàng tuần, chính là thời gian chúng ta tiến hành tiếp nhận ủy thác. Tối hôm qua, bởi vì cậu lần đầu tiên mới đến, nên mấy người chúng tôi lo cậu không biết xử lý, nên mới chạy đến đây xem sao. Nhưng mà những lần sau này, tối thứ năm hàng tuần, nếu như không có vấn đề gì quan trọng, chúng tôi cũng không có đến đây, mọi chuyện tự mình cậu ứng phó vậy. Thường ngày mấy người chúng tôi đều ở trong cửa hàng của mình, có chuyện gì xảy ra, cậu cứ tới đó tìm chúng tôi. Nhưng mà, có một chuyện cậu cần phải nhớ kỹ.

- Chuyện gì?

Sắc mặt Điền đại thúc trở nên nghiêm túc:

- Chỉ khi nào trong phạm vi nhiệm vụ ủy thác, chúng tôi mới ra tay. Còn bằng không, nếu như đó là chuyện của cá nhân cậu, cậu yêu cầu trợ giúp,... chúng tôi cũng không tùy tiện mà ra tay đâu. Nếu có giúp, cũng là trên danh nghĩa bạn bè ra tay hỗ trợ mà thôi, không hề có chút ràng buộc nào. Nguyên tắc của chúng ta là: chuyện cá nhân tự mình xử lý, công tư phân minh. Nếu như việc cá nhân cậu có vấn đề gì trắc trở, muốn chúng tôi giúp đỡ, cũng không phải không được, nhưng phải làm theo quy tắc, tiến hành ủy thác. Như vậy chúng tôi sẽ ra tay, còn bằng không..

Trần Tiêu suy nghĩ một chút, cũng không có vấn đề gì:

- Rất công bằng.

Hắn đứng lên:

- Như vậy, hiện tại tôi cũng đã là người tiếp nhận ủy thác của các vị?

Ba người đồng thời gật đầu:

- Không sai!

- Hiện tại, tôi đã là chủ nhân của quán cà phê này?

Trần Tiêu lại hỏi thêm một câu.

Ba người lại gật đầu lần thứ hai.

- Vậy được rồi.

Trần Tiêu cười khoái trá:

- Chuyện thứ nhất. Về phần ủy thác của vị tiên sinh tên Lục Thành Triết kia, nếu như đó là người đầu tiên đến ủy thác kể từ khi tôi bắt đầu tới đây làm việc, như vậy có thể tính đó là hợp đồng ủy thác đầu tiên của tôi, nếu như tôi nói là muốn tiếp nhận. Các vị có ý kiến gì không?

Nhìn qua một chút, cũng không ai phản đối. Thông qua!

- Như vậy, chuyện thứ hai.

Nụ cười trên mặt Trần Tiêu càng thêm quý quái hơn vài phần:

- Tám bảng hiệu bên ngoài quán cà phê đã ghi rất rõ ràng. Mỹ nữ thì được miễn phí, nhưng ngoài mỹ nữ ra... Khụ khụ, ba vị hai ngày nay đã đến đây uống cà phê. À, Điền đại thúc là uống trà. Ngoại trừ Chúc Dung tỷ tỷ không cần trả tiền ra, Điền đại thúc, Cộng Công đại ca, xin mời hai vị trả tiền cho...

Trần Tiêu rất nhanh móc từ túi quần phía sau ra một cây bút và tờ giấy, hí hoáy tính toán, mấy giây sau đã ngược mặt lên tươi cười:

- Hai ly trà xanh Cực phẩm Bích La Xuân, cộng với một ky cà phê Lam Sơn chính tông. Tổng cộng năm trăm lẻ sáu tệ.

Lão Điền và Cộng Công liếc nhìn nhau một cái, sau đó thờ dài, thành thành thật thật móc hầu bao ra.

oOo

Hai vợ chồng Thủy Hỏa bắt dung kia rất nhanh rời đi, bỏ lại người quản lý mới nhận nhiệm vụ cùng với lão Điền đại thúc kia trong quán.

Thái độ của vị Điền đại thúc này cũng trở nên nghiêm túc hơn, dẫn Trần Tiêu đi vào nhà bếp phía sau quầy pha cà phê của quán. Cái nhà bếp này Trần Tiêu ngày đầu tiên đến đây cũng đã xem qua. Diện tích cũng không lớn lắm, hơn nữa gần như là không có gì cả, chỉ có duy nhất một ít thức ăn, chính là do ngày hôm qua Trần Tiêu đem bán một khối vàng mà mua về để chuẩn bị bán quán.

Chỉ có điều, khi Điền đại thúc đẩy cái tủ lạnh của nhà bếp sang một bên, phía dưới tủ lạnh mới lộ ra một cánh cửa bằng gỗ nhỏ. Nhấc cánh cửa lên, lộ ra một cái cầu thang bí mật dẫn xuống phía dưới.

Nhìn thấy cánh này, Trần Tiêu cũng không hề có chút biểu tình kinh ngạc gì. Mấy ngày nay hắn quả thật nhìn thấy không ít chuyện tình cô quái, đã đủ rèn đúc cho trái tim của hắn trở nên mạnh mẽ hơn nhiều.

- Nơi này chính là mật thất chứa thiết bị.

Điền đại thúc biểu tình nghiêm túc nói:

- Về cơ bản, cậu cần phải nhanh chóng làm quen với mọi việc ở đây. Hơn nữa, cậu phải đảm bảo một chuyện, đó là tất cả những thứ đặt trong đây nhất định không được để lưu lạc ra bên ngoài.

Trần Tiêu nhún nhún vai:

- Tôi cũng không rảnh để làm vậy, cũng không muốn bị người khác nhìn như một con quái vật.

Bước theo cái cầu thang bí mật kia đi xuống, rất nhanh đã đi tới một gian mật thất.

Điều khiến cho Trần Tiêu có chút ngoài ý muốn chính là... Hắn vốn tưởng rằng sẽ nhìn thấy một căn phòng tràn ngập các loại ống lọ hóa chất hay là các thiết bị nghiên cứu khoa học như một phòng thí nghiệm bí mật thường hay thấy trong các bộ phim khoa học viễn tưởng trên TV, hoặc là một căn phòng chất đầy các loại đao to búa lớn, vũ khí hạng nặng, vũ khí khoa học tinh xảo... nhưng toàn bộ đều không giống như vậy.

Căn phòng này nhìn qua, thậm chí còn có chút... đơn giản.

Bức tường nhìn qua đơn giản, được sơn bằng một loại sơn màu trắng, rất sạch sẽ... nói chung là, gần như 'sạch sẽ'. Không hề có các loại thiết bị điện tử bảo vệ công nghệ cao gì cả. Bóng đèn trên trần cũng là một loại đèn treo kiểu cổ! Một bóng đèn cô tịch tỏa ra một loại ánh sáng nhàn nhạt.

Trong không gian hơn năm mươi thước vuông, vút lẫn lộn một ít máy móc kỳ lạ, cũng không biết là có công dụng gì.

- Cậu đứng lên đó đi.

Diễn đại thúc chỉ về phía một cái máy gần đó. Cái máy này nhìn bên ngoài giống như là một cái máy tập chạy bộ ở mấy phòng tập thể thao bình thường. Bên dưới là một cái bệ khá dài, trước mặt là một màn hình TV dựng đứng, hai bên tay cầm có một vùng kim loại cảm ứng.

Trần Tiêu làm theo lời Diễn đại thúc vừa nói, đứng lên cái bệ, hai tay đặt lên hai cái tay vịn, toàn thân thả lỏng.

Diễn đại thúc đột nhiên lui về phía sau mấy bước, Trần Tiêu còn chưa kịp kinh ngạc, bỗng nhiên cái màn hình TV trước mặt chợt nháy lên một cái, từ từ sáng lên.

Màn hình chớp động một chút, đã xuất hiện một chuỗi ký tự trên đó:

Đối tượng không xác định. Tiến hành phân tích lần đầu..

Sau đó Trần Tiêu nhìn thấy hai cái tay vịn chợt nhẹ nhàng mở ra. Hắn cảm giác được trên đầu ngón tay mình có thứ gì đó cứng cứng. Từ trong hai cái tay vịn chợt hé ra hai cây kim nhọn, đâm vào đầu ngón tay của hắn, hút ra một chút máu, theo một cái đường ống tinh tế mà trong suốt chảy xuôi đi.

- Thả lỏng hai tay.

Diễn đại thúc nhắc nhở Trần Tiêu một tiếng.

Trên màn hình tiếp tục xuất hiện:

Phân tích mẫu máu...

Vài giây sau, Trần Tiêu nhìn thấy trên màn hình xuất hiện mô hình một thân người, bằng những đường ngang và đường thẳng đứng đan xen nhau tạo thành. Hóa ra cái máy này đã tự động đo đặc trưng lượng cùng với dáng người của mình, sau đó ghi nhận lại trên đó.

Phân tích cơ bản mẫu máu:

Nhóm máu: A.

Hàm lượng Huyết sắc tố: Cấp phổ thông.

Hàm lượng Bạch huyết cầu: Cấp phổ thông.

Màn hình tiếp tục xuất hiện:

Phát hiện mới, trong mẫu máu đối tượng phát hiện có loại vật chất không xác định, đặc tính mẫu máu có khả năng bị thay đổi theo khuynh hướng không xác định. Số liệu không đầy đủ, không thể phân tích.

Diễn đại thúc đứng sau lưng, khẽ cười cười:

- Ta nghe nói cậu đã bị nhiễm một ít 'Tĩnh Hóa', có phải không?

- ...

Trần Tiêu gật gật đầu.

Đo lường năng lực đối tượng:

Xác định năng lực sơ bộ: Dị năng giả Chiến đấu hệ.

Trí lực: không biết (Không có tư liệu)

Sức mạnh: Cấp B. (Vượt qua cực hạn người bình thường)

Tốc độ: Cấp D. (Bình thường)

Khả năng chịu đựng: Cấp D. (Bình thường)

Năng lượng: Cấp D. (bình thường)

Kỹ năng chiến đấu: Cấp C. (cơ bắp có sự phân hình, thể hình, xương cốt có sự phân hình. Có kết quả huấn luyện kỹ xảo nhất định)

Kết thúc số liệu phân tích tức thời. Tổng hợp số liệu chiến đấu: 136.

Đánh giá tổng quát: Cấp C-.

Khả năng cường hóa tăng phức: Không biết...

Phân tích mẫu máu, khả năng cường hóa: Cấp A!!!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Trang Bị thủy Hóa.

Điền đại thúc cười cười, đi tới chỉ vào màn hình trước mặt:

- Đây là thiết bị phân tích năng lực kiểu cũ, là thế hệ sản phẩm thứ 3 được sản xuất từ 20 năm trước. Đương nhiên, chiếc tai nghe mini vừa này cậu thấy chính là sản phẩm mới nhất, kiểu dáng thuận tiện mang theo bên người. Bất quá đài phân tích kiểu cũ này có khả năng phân tích mẫu máu, chiếc máy dò xét kiểu mới không có công năng như vậy.

Dừng một chút, hần cười cười:

- Xem ra hiện tại cậu đã chính thức được thiết bị này công nhận, chúc mừng cậu, cậu đã chính thức vượt qua tiêu chuẩn người bình thường tiến tới thành dị năng giả.

Hần chỉ vào đoạn chữ cuối cùng trên màn hình:

- Đánh giá tổng hợp: C-. Thông thường, tiêu chuẩn để tổ chức chúng tôi công nhận, năng lực tổng hợp ở khoảng cấp D hoặc từ dưới cấp D là người bình thường, vượt lên trên cấp D, tức là đã đi vào trong hàng ngũ dị năng giả, cũng chính là "Siêu nhân". Năng lực của cậu đã được thiết bị này chấp nhận.

Siêu nhân . . .

Từ này làm trong lòng Trần Tiêu có một tia mơ mộng viễn vông . . .

- Không phải là SUPERMAN như trong điện ảnh, 'Siêu nhân' trong lời nói của chúng tôi, có nghĩa là "Siêu việt hơn người bình thường".

Điền đại thúc nhìn Trần Tiêu, nét mặt nghiêm trang:

- Trần Tiêu, theo như kết quả kiểm tra, trên người cậu có 3 chỗ đặc thù. Thứ nhất, lực lượng của cậu rất mạnh, cấp B.

Nói xong, hần ấn một phím ở phía dưới màn hình, rất nhanh ở trên màn hình hiện ra một cái bảng.

- Theo như kinh nghiệm của tổ chức chúng tôi qua nhiều năm, đã là dị năng giả, nhất là dị năng giả hệ chiến đấu, có một hệ thống đánh giá năng lực, còn gọi là "Hệ thống 7 cấp", từ mạnh đến yếu là: S, A, B, C, D, E. Cấp E là yếu nhất, thậm chí còn yếu hơn cả người bình thường, có lẽ là những người bị khuyết thiếu ở một phương diện nào đó. Cấp D là tiêu chuẩn của người bình thường. Càng lên cao, tất nhiên là càng mạnh rồi.

Dừng một chút, Điền đại thúc bổ sung thêm:

- Trên thực tế, hệ thống ước định 7 cấp, được Phục Vụ Xã thiết lập đầu tiên, sau đó được phổ biến và vận dụng cho toàn bộ dị năng giới, hầu như mọi tổ chức dị năng đều sử dụng hệ thống 7 cấp này.

- SABCDE...

Trần Tiêu lặng lẽ nhắm lại một lần:

- Như vậy mới được có 6 cấp, ông nói là có 7 cấp mà?

- X

Khi Điền đại thúc nói ra chữ này, thái độ rất nghiêm túc:

- X có nghĩa là " Vô hạn"! Có lẽ đã siêu việt qua phạm vi có thể tính toán, nếu người nào đó có năng lực đạt tới cấp X, tôi có thể nói rằng, dị năng giả như vậy, tại lĩnh vực mà hắn am hiểu, có thể coi như gần với tồn tại của thần linh! Nhưng mà rất may mắn, dị năng giả có thể đạt tới cấp X . . . Hiện nay không tồn tại. Hoặc là có thể nói, ít nhất tôi cũng chưa có gặp người như vậy tồn tại. Có lẽ có, hoặc là không có, tôi cũng không biết rõ lắm.

Trần Tiêu suy nghĩ một chút:

- Nhưng tôi nghĩ rất có thể tồn tại người như vậy. Nếu không, tổ chức của ông khi xây dựng lên hệ thống phân cấp, cũng sẽ không phân ra một cấp X đặc biệt như thế.

Điền đại thúc cười rất thân nhiên:

- Những điều này không phải là phạm vi lo lắng của chúng tôi, nên chúng tôi cũng không quan tâm. Được rồi, tiếp tục nói về chuyện của cậu. Lực lượng của cấp rất mạnh, cấp B, vượt qua cực hạn của thường nhân, cậu nhìn vào cái menu ở bên dưới đi, có miêu tả về cách phân cấp của " Các đẳng cấp lực lượng" đó.

Trần Tiêu tỉ mỉ quan sát vào menu hiện lên trên màn hình:

Lực lượng:

Năng lực nâng lên/ chịu đựng vật nặng:

E. Yếu kém (không thể thừa nhận được vật thể có trọng lượng bằng bản thân)

D. Bình thường (có thể thừa nhận được vật thể có trọng lượng bằng bản thân)

C. Cực hạn Thường nhân (có thể thừa nhận được vật thể có trọng lượng gấp 2 lần trọng lượng cơ thể)

B. Vượt qua thường nhân (200 Kg ---10 Tấn)

A. Vượt qua thường nhân (10 Tấn ---50 Tấn)

S. Vượt qua thường nhân (50 Tấn ---100 Tấn)

X. Khó có thể tính toán (Vượt qua 100 Tấn, không thể dự đoán được cực hạn.)

Uhm..

Mình là cấp B, tức là: Vượt qua thường nhân, có thể thừa nhận 200 Kg--10 Tấn!

10 tấn?

Trần Tiêu lập tức nhớ tới sự kiện bị " Tông xe" ngày đó.

- Trừ cái đó ra, Cậu còn có kỹ năng chiến đấu cấp C. Tôi biết cậu đã luyện qua một ít kỹ thuật tấn công. Đúng không?

- Vâng, có luyện qua mấy năm karate, nhưng cũng không tính là mạnh.

Trần Tiêu có chút ngượng ngùng.

Bởi vì hắn vẫn còn nhớ rất rõ, ngày đó khi Chúc Dung đeo tai nghe cho mình, hắn đã nhìn thấy kỹ xảo chiến đấu của Điền đại thúc là cấp S!!

- Nhưng khả năng cường hóa tăng phúc, hệ thống đánh giá tiềm lực của cậu rất cao đấy, cấp A.

Điền đại thúc cười cười.

- Nhưng cường hóa tăng phúc, có nghĩa là gì?

Điền đại thúc suy nghĩ một chút:

- Nói đơn giản, giống như kiểu ẩn giấu thực lực vậy.

Về mặt của hắn nghiêm túc hơn một chút:

- Trần Tiêu, ở trong thế giới của chúng ta, có một quy tắc đặc thù, dưới tình huống thông thường, chúng tôi sẽ không tùy tiện sử dụng máy dò xét để tìm hiểu năng lực của dị năng giả. Bởi vì . . . hành động này bị cho là một việc làm rất không hữu hảo. Thông thường, trừ khi là đối thủ, mới có thể hành động

như vậy được. Còn nếu cậu sử dụng máy dò xét đối với một dị năng giả xa lạ, nếu bị đối phương biết được, sẽ cho rằng cậu có quan hệ đối địch với họ. Rất dễ bị đối phương coi như kẻ thù.

Giọng nói của lão Điền mang theo ý tứ cảnh cáo:

- Kỹ thuật của loại máy dò xét này, không phải chỉ mình Phục Vụ Xã có, các tổ chức dị năng khác cũng có sản phẩm cùng loại. Ví dụ như, Câu lạc bộ! Họ cũng có sản phẩm tương tự, kỹ thuật sử dụng cũng rất giống. Mà mỗi một tổ chức đều có một sản phẩm có công dụng là "Phản dò xét", nếu như cậu dùng máy dò xét để dò năng lực của một dị năng giả, đối phương có thể lập tức cảm ứng được máy dò xét. Có một ít sản phẩm hiện đại, thậm chí có thể có chức năng che giấu thăm dò.

Hắn dừng lại một chút, ngữ khí càng nghiêm túc hơn:

- Hơn nữa, các chỉ số do máy dò xét đưa ra không phải tất cả đều chính xác! Không ít dị năng giả, đều có năng lực ẩn giấu năng lực của bản thân. Ví dụ như khi cậu kiểm tra thấy năng lực của đối phương ở trạng thái thông thường có một cấp độ nào đó. Nhưng trong một trường hợp đặc thù, ví dụ như trong trạng thái chiến đấu, đối phương có khả năng bộc lộ ra sức chiến đấu mạnh hơn rất nhiều so với kết quả thăm dò trước đó. Chúng tôi gọi đây là ẩn giấu thực lực. Chắc cậu cũng dễ ý thấy, khi máy dò xét tiến hành dò xét, trước các kết quả dò xét đều ghi thêm chữ "Tức thời", biểu thị các số liệu này không phải là đẳng cấp cuối cùng.

Trần Tiêu rất muốn hỏi lão Điền một chút, xem có phải lão cũng đang ẩn dấu đẳng cấp thực lực thật sự của bản thân hay không, nhưng khi nhìn thấy giọng điệu của hắn mang theo một tua đắc ý nhàn nhạt-- Trần Tiêu nghĩ mình không cần phải hỏi nữa rồi.

- Đương nhiên, hiện giờ chúng tôi đều là nhân viên về hưu, không còn thuộc biên chế của Phục Vụ Xã nữa, nhìn chung sẽ không có khả năng xung đột cùng với các tổ chức dị năng giả, hơn nữa, trong thế giới dị năng giả có một quy tắc bất thành văn: Một khi đã xác minh được là nhân viên đã xuất ngũ, bất luận là tổ chức gì, mặc kệ trước đây có ân oán gì, cũng sẽ không tùy tiện trêu chọc những nhân viên đã xuất ngũ này nữa. Cho nên, cậu làm đại diện cho những nhân viên đã xuất ngũ như chúng tôi, về phương diện an toàn, có thể coi như đã được đảm bảo.

- Trần Tiêu, tiềm chất năng lực của cậu rất không tồi, hệ thống đã đánh giá cậu có tiềm chất cấp A. Chắc là do cậu đã hút vào một bình thuốc "Tĩnh hóa". Tuy ta không có biện pháp đưa ra kết quả dự đoán chuẩn xác, buôi vì thuốc "Tĩnh hóa" là bí mật, tổ chức cũng khó có được, bình thuốc duy nhất cũng đã bị cậu phá hủy rồi. Cho nên, chúng tôi không thể dự đoán được tương lai thân thể của cậu sẽ xuất hiện biến hóa gì.

Điền đại thúc nhìn thấy sắc mặt Trần Tiêu, lắc đầu nói:

- Cậu không cần phải kinh ngạc, chuyện của cậu, trước khi cậu báo danh vào nơi này, tổ chức đã cho chúng tôi biết.

- Xem ra tôi không còn bất cứ bí mật gì đối với các người nữa rồi.

- Kỳ thực, cậu ở cùng một chỗ với mấy người chúng tôi, cũng có một ít lợi ích.

Điền đại thúc mỉm cười:

- Trong nhà cậu còn có một cô gái lam huyết. Cô gái này hẳn là thực nghiệm thể trong trung tâm nghiên cứu khoa học thực nghiệm thuộc về "Câu lạc bộ". Tuy chuyện này đã kết thúc, trong trận chiến đó bọn chúng cũng đã thất bại. Nhưng "Câu lạc bộ" có thể đối kháng với Phục Vụ Xã nhiều năm như vậy, chúng tôi cũng có chút lo lắng, một ngày nào đó bọn họ sẽ tới tìm cậu, sẽ đem lại bất lợi cho cậu và cô gái lam huyết kia. Mà khi cậu trở thành người đại diện cho chúng tôi, vậy thì chúng tôi sẽ phụ trách an toàn cho cậu-- Chú ý, nơi là là phân khu đặc biệt, nếu như an toàn sinh mạng của cậu bị dị năng giả khác uy hiếp, chúng tôi tự nhiên sẽ ra tay. Nhưng nếu chỉ là việc riêng của cậu, chúng tôi cung cấp cho cậu bất kỳ một sự trợ giúp nào cả! Đây là điều lệ.

- Rất công bằng, tôi đã nói qua rồi mà, tôi không có ý khác.

Điền đại thúc lấy từ trong một chiếc tủ ở trong mật thất ra một chiếc gương bằng kim loại có kích cỡ chỉ bằng một chiếc laptop, ném cho Trần Tiêu.

- Tôi cho cậu mượn nguyên bộ trang bị này, bên trong có rất nhiều thứ thực dụng đó.

Lão Điền cười rất đắc ý:

- Bộ trang bị này, hầu hết các nhân viên trong Phục Vụ Xã khi đi công tác ở bên ngoài, đều được phân phối một bộ tiêu chuẩn hoàn toàn giống như vậy! Tuy chúng tôi là nhân viên đã nghỉ hưu, nhưng vẫn còn một chút giao tình trong tổ chức, cho nên mới có vài bộ. Trong đó bao gồm cả máy dò xét rút gọn cầm tay. Chỉ có điều không giống với những bộ khác đó là, toàn bộ kho tư liệu trong bộ đồ này đã bị cắt bỏ, không thể kết nối với kho số liệu của các tổ chức dị năng giả . . .

Nói đến đây, ngữ khí của lão Điền có chút cổ quái:

- Hay nói cách khác, bộ trang bị "Thủy hóa" này, nếu như là trang bị chính thức, thì có thể liên kết được với kho tư liệu bên trong tổ chức, trong đó có chứa rất nhiều số liệu về các dị năng giả khác, nhiều khi chỉ cần xác nhận được thân phận của đối phương, không cần phải dò xét, cũng có thể điều tra ra số liệu năng lực của đối phương-- Công năng này, bộ thiết bị trong tay cậu không có.

Thủy hóa?

Trần Tiêu có chút hiếu kì và kích động, rất nhanh mở chiếc rương nhỏ đặt ra . . .

Bạn đang đọc truyện *Thiên Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Trang Bị Hành Động

Nhìn thấy trước tiên tự nhiên là một cái tai nghe khéo léo cùng với một cái thấu kính độc nhãn. Nhẹ nhàng đeo lên trên mắt.

Lần này có cơ hội quan sát cẩn thận hơn, Trần Tiêu nhìn thấy trên phần tai nghe có một cái phim phản quang trên đó.

- Phần ngoài là cái màng trang bị nhận dạng.

Điều đại thúc giải thích:

- Nó có tính năng bảo mật. Lần đầu tiên người sử dụng, hệ thống sẽ xác nhận đường vân tay của cậu, như vậy sau này cái kiểm tra xét sẽ có được tính năng bảo mật. Nếu như có người nào khác ngoài cậu cầm lấy nó, cũng không cách nào mở ra, cũng không cách nào sử dụng tất cả các công năng của nó. Còn phải nói thêm một điều nữa cho cậu biết, cái kính tra xét này là phiên bản mới nhất, còn có thêm một công năng mới nữa: chính là trong phạm vi nhất định, sẽ có tác dụng quấy rối các thiết bị điện tử xung quanh. Bất quá chỉ có điều bộ trang phục Thủy hóa này, cũng không có lắp đặt hệ thống kia.

Trong rương còn có một bộ áo da màu đen, kiểu dáng của bộ áo da đó tựa hồ là giống với mấy bộ quần áo mà Hắc Thất cùng với Hắc Tam đã từng mặc trước đây.

- Bộ áo da này có tác dụng phản quang nhất định, có công năng phòng chống xung động nhất định, còn có thể tránh thoát sự dò xét của tia hồng ngoại nữa. Nói cách khác, nếu như cậu muốn làm phi tặc, mặc bộ áo da này vào, hệ thống bảo vệ hồng ngoại tuyến cảm ứng cũng không cách nào tra xét ra sự tồn tại của cậu.

Điều đại thúc cười cười:

- Đương nhiên là, hiệu quả là có hạn, chỉ có tác dụng đối với một phạm vi năng lượng nhất định mà thôi.

Bên dưới áo da là một đôi giày da.

Hình dạng đôi giày này nhìn qua cũng giống như những đôi giày da thông thường, chỉ là đế giày hơi dày hơn một chút. Trần Tiêu cầm lấy nhìn thoáng qua, dưới vị trí gót chân cùng với đầu các ngón chân có khảm hai mảnh kim chúc mỏng.

- Giày nam châm.

Điều đại thúc giải thích:

- Có khả năng chịu lực lớn nhất lên đến một trăm hai mươi kg. Mang nó lên chân, cậu có thể chân chính trở thành 'võ nghệ cao cường', có thể dễ dàng di chuyển trên những bức tường vuông góc với mặt đất. Lớp nam châm bên dưới đế giày được thiết kế để hút lấy các vật thể rắn trên tường. Bất quá, là do sử dụng sức hút từ trường, cho nên, nếu gần đó có các thiết bị phát ra từ trường điện quá lớn, cũng không cách nào sử dụng được.

Ngoài ra, còn có một cặp bao tay bằng da, cùng với một cái mũ giống như là mũ bảo hiểm khi chạy xe mô tô vậy.

- Cái bao tay cùng với cái mũ đều có tác dụng trung hòa các loại xung điện cường độ cao.

Điều đại thúc giải thích:

- Trong giới dị năng giả, bởi vì những loại súng ống đạn dược phổ thông bình thường đối với đại bộ phận các dị năng giả cũng không có hiệu quả gì quá lớn. Căn cứ theo kinh nghiệm thực tế, hơn sáu mươi phần trăm các dị năng giả ít nhiều đều có các loại dụng cụ đặc chế có năng lực đối phó với đạn dược. Vì thế, nói như vậy, muốn đối phó với dị năng giả, cũng không thể nào sử dụng các loại vũ khí thông thường được. Hiện tại trong các tổ chức dị năng giả trên thế giới, loại vũ khí chiến đấu tiêu chuẩn của các dị năng giả thường là các loại súng điện từ hay là các loại gây xung điện cường độ cao. Bất quá, những loại vũ khí mới ra đời cũng kích thích việc phát triển những loại dụng cụ phòng bị mới ra đời. Có rất nhiều tổ chức dị năng trên thế giới đã chế tạo ra các loại quần áo, nón này để phòng ngự đối với các loại súng điện từ hay là các loại gây xung điện cường độ cao như thế... Rốt cuộc cũng tạo thành xu thế 'mâu thuẫn' xung đột.

Cuối cùng hẳn bỏ sung thêm một câu:

- Nhưng mà, cái bộ trang bị Thủy hóa này, thật ra cũng không có trang bị vũ khí súng điện tử hay là bộ phát xung điện cường độ cao. Dù sao mấy thứ này cũng là để cho tư nhân sử dụng mà. Trên thực tế thì, công việc bình thường của cậu cũng không cần phải sử dụng đến vũ khí làm gì.

Nhìn mấy thứ trang bị cao cấp cầm trong tay mình, Trần Tiêu không khỏi có chút hưng phấn.

Mấy thứ trang bị có công năng đặc biệt này... thật sự nhìn không được khiến cho hắn có chút cảm giác khoa học viễn tưởng!

- Trong sinh hoạt bình thường cậu cũng không nên mặc những thứ áo phòng ngự điện tử hay xung điện này. Bất quá, đôi giày da kia, bình thường cậu cũng có thể mặc ra ngoài được. Dù sao bộ dáng bên ngoài của nó cũng không quá bắt mắt.

Điền đại thúc cười cười:

- Cậu chỉ cần xử lý nội vụ, cũng không cần phải quan tâm đến những việc phát sinh bên ngoài. Những thứ trang bị đặc thù này, đưa cho cậu cũng chỉ là để phòng vạn nhất mà thôi.

- Còn một vấn đề nữa.

Trần Tiêu suy nghĩ một chút:

- Về phần năng lực của tôi. Sức mạnh của tôi... tựa hồ cũng không do tôi khống chế, lúc linh lúc không... làm thế nào để giải quyết?

Lão Điền cười khò:

- Chuyện này ta cũng không cách nào giúp cậu được. Dị năng của dị năng giả khi nào thì thức tỉnh, vẫn là một vấn đề lớn mà mọi người đang nghiên cứu. Tuy rằng tổ chức có một loại thuốc đặc biệt, có thể kích thích tiềm năng của dị năng giả lập tức thức tỉnh, thế nhưng loại thuốc này thuộc về hàng cấm, hơn nữa, lại còn tác dụng phụ không thể lường trước được, vì vậy ta cũng không thể đưa cho cậu thứ thuốc đó được, bản thân ta cũng không có. Bất quá, hệ thống tra xét đã phát hiện ra được dị năng của cậu... Ta nhớ không lầm trước đây khi Lôi Hồ tiến hành tra xét cậu, dị năng của cậu cũng từng linh nghiệm một lần. Mà hiện tại phần dị năng đó cũng đã dần dần thể hiện ra, tin rằng sau này thế nào dị năng của cậu cũng sẽ dần dần thức tỉnh, cuối cùng trở thành ổn định lại.

Trần Tiêu suy nghĩ một chút, không nói gì nữa.

- Được rồi, mấy thứ này hiện tại đều thuộc về cậu.

Lão Điền nhìn Trần Tiêu, nghiêm mặt nói:

- Trần Tiêu, bởi vì cậu là người mới nhận việc, vì vậy lần đầu tiên tiếp nhận nhiệm vụ ủy thác, chúng ta sẽ trợ giúp cậu mọi việc. Thế nhưng sau này cậu phải nhanh chóng quen việc lại đi. Thân là người đại diện, điều quan trọng nhất cậu phải nhớ chính là, phân biệt rõ ràng những gì mà người ta tiến hành ủy thác mình, cái nào có thể tiếp nhận, cái nào không nên tiếp nhận. Nhất là những ủy thác khiến cho chúng ta gặp phiền toái lớn, nhất định chúng ta kiên quyết không tiếp nhận. Còn nữa, thân là người đại diện, những tố chất nhìn nhận công việc vốn là quan trọng nhất. Thời gian đầu chúng ta sẽ trợ giúp cậu thích ứng với những chuyện này một chút, nhưng thời gian sau này, những chuyện này cậu phải tự mình xử lý!

Trong lòng Trần Tiêu khẽ rung mình một chút, xem ra làm một người đại diện, tựa hồ cũng không phải là chuyện dễ dàng a...

Sau đó ngữ khí của lão Điền thoáng thả lỏng vài phần:

- Được rồi, chuyện chính cũng đã nói xong hết. Tiếp theo chúng ta nói về chuyện ủy thác của Lục Thành Triết. Hắc! Nói tới chuyện này, tối hôm qua lúc cậu ngủ, ta ở trong xe đã xem qua những tư liệu lưu trữ của hắn. Lần ủy thác này rất thú vị đó.

Lão Điền đem một phần tư liệu nói lại cho Trần Tiêu.

Lục Thành Triết, nam, bốn mươi bốn tuổi. Nghề nghiệp, thương nhân.

Tài sản danh nghĩa: công ty khoa học kỹ thuật Thời Đại. Chức năng chính: sản xuất các thiết bị điện tử giải trí. Tài sản công ty hơn hai vạn sáu trăm triệu đô la. Công ty kinh doanh địa ốc Thời Đại, giá trị công ty khoảng một vạn sáu trăm triệu đô la.

Bất động sản: Tòa nhà building Thời Đại trên đường XX thành phố K, giá trị ít nhất một vạn hai trăm triệu đô la. Quảng trường XX thành phố K, bao gồm ba mươi sáu cửa hàng kinh doanh tổng hợp, giá trị hơn bốn triệu đô la.

Các tài sản khác: Ba mươi phần trăm cổ phần của trung tâm thương mại XX thành phố K, tổng giá trị tài sản hơn sáu triệu đô la.

Nghe đến đây, trống ngực Trần Tiêu đã đập liên hồi.

Tuy rằng đối với cái tên Lục Thành Triết này, hắn có chút xa lạ, nhưng mà công ty Khoa Học Kỹ Thuật Thời Đại cùng với công ty Kinh doanh địa ốc Thời Đại, tên hai cái công ty này thì hắn lại biết!

Không chỉ là biết, sợ rằng bất cứ người nào của thành phố K cũng không hề thấy xa lạ đối với hai cái công ty này!

Công ty Khoa học kỹ thuật Thời Đại, đã phát hành một số trò chơi ol trong phạm vi cả nước, thu nhập cực kỳ cao, gần như chiếm lĩnh phân nửa thị trường giải trí của các trung tâm điện tử trên khắp thành phố K. Mà công ty Kinh doanh địa ốc Thời Đại, cùng với công ty Kinh doanh địa ốc Từ Thị của cha Từ Nhị thiếu gia, được mọi người xưng là Song hùng của thành phố K!

Cũng như hai năm trước, khi cha mẹ của Trần Tiêu còn chưa có qua đời, căn nhà mà bọn họ ở chính là một khu biệt thự cấp cao, nằm trong một đại khu biệt thự cao cấp nhất của thành phố K, chính là một trong những khu biệt thự do công ty Kinh doanh địa ốc Thời Đại này xây dựng!

Hơn nữa, gã Lục Thành Triết này, trong thành phố K có một biệt hiệu trứ danh, chính là 'Lục Bán Thành', ý nghĩa chính là, tổng tài sản của đại phú hào Lục Gia này, gần như bằng phân nửa lượng tài phú của thành phố K này.

- Đó là toàn bộ những tư liệu mà ta nắm được.

Điền đại thúc khẽ cười:

- Bất quá, tối hôm qua khi Lục Thành Triết đến đây, ta phát hiện trên người của hắn có một số thứ rất thú vị.

Vừa nói, Điền lão vừa lấy trong túi áo ra một bình thủy tinh bé xíu, chỉ lớn khoảng đầu ngón tay người lớn, khẽ lắc nhẹ trong bàn tay:

- Cậu xem, cái này là cái gì?

Trần Tiêu ghé sát mắt mà nhìn, trong cái bình thủy tinh tinh xảo kia, có một thứ gì đó nhỏ như hạt gạo, có màu đỏ, gần như trong suốt sáng chói, phảng phất giống như là một hạt thủy tinh màu đỏ tươi vậy.

- Đây là thứ mà ta lấy được từ trên bộ tây phục của Lục Thành Triết.

Điền đại thúc mỉm cười bí hiểm:

- Cái thứ đồ này, ta đã từng cùng với Chúc Dung, Cộng Công tiến hành phân tích qua, kết luận cuối cùng, giọt chất lỏng này có thành phần chủ yếu là: máu! Là máu người! Mà điều quan trọng là ở chỗ, giọt tinh thể máu này, tựa hồ là dùng một loại lực lượng phi thường đặc biệt đem một ít huyết tương cô đặc lại mà thành. Càng khiến cho chúng ta cảm thấy hứng thú hơn nữa chính là, trên giọt huyết tương nhỏ này, tựa hồ có một tia lực lượng tinh thần nào đó ẩn chứa bên trong. Chúng ta hoài nghi, đó có thể là niệm lực. Nói cách khác...

Điền đại thúc nhìn thẳng vào mắt Trần Tiêu:

- ... Đối thủ mà Lục Thành Triết gặp lần này, cũng không phải là con người bình thường. Kết luận sơ bộ ban đầu chính là: đó là một đồng loại với chúng ta, một dị năng giả. Hơn nữa, rất có thể là một dị năng giả Tinh thần hệ.

Trần Tiêu tròn tròn hai mắt, nhún vai một cái:

- Vậy chuyện này sẽ xử lý thế nào? Tôi nhớ tôi chỉ là một người đại diện mà thôi. Vì vậy, công việc tiếp theo của ủy thác lần này, đó là chuyện của ông và Chúc Dung, Cộng Công cơ mà?

Điền đại thúc nở nụ cười... Vị đại thúc tính tình hào sảng này, lúc cười thể nhưng lại có chút quái dị:

- Ngày mai sẽ bắt đầu tiến hành. Ta, Chúc Dung, Cộng Công, ba người bọn ta sẽ thay phiên tiến hành giám sát Lục Thành Triết, xem xem có thể tìm được tông tích của gã đối thủ bí ẩn này không. Thật đáng tiếc chính là, ba người chúng ta cũng không có ai là dị năng giả Tinh thần hệ, cũng chỉ có thể sử dụng biện pháp ôm cây đợi thỏ mà thôi. Bất quá, trong tư liệu có ghi nhận lại một tình huống đặc thù, cũng cần cậu phải xuất thủ một chuyến. Đương nhiên, bên ngoài phần thù lao là người đại diện ra, sau khi nhiệm vụ hoàn thành cũng sẽ được trả thêm một phần thù lao tương xứng nữa.

Trần Tiêu bắt đầu cảm giác thấy một loại cảm giác bất an nhàn nhạt.

Quả nhiên...

- Lục Thành Triết có một đứa con gái, mười tám tuổi, tên là Lục Tiểu Tiêu. Nàng cũng là người thân duy nhất của Lục Thành Triết. Vợ của hắn cũng đã sớm bị bệnh mà qua đời, hắn cũng không có cưới vợ khác. Vì vậy, nếu như đối phương muốn tiến hành tổng tiền tài sản của hắn, nhất định cũng có khả năng đem con gái của hắn xếp vào đối tượng mà ra tay. Mà rất xảo hợp chính là, tiểu thư Lục Gia này, đang học trong trường...

Khóe miệng Điền lão toát ra một tia mỉm cười:

- Cơ Đức học viện...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Lục Tiểu Tiểu

Lục Tiểu Tiểu, khi nghe thấy cái tên này, nhất định mọi người sẽ nghĩ chủ nhân của cái tên này phải là một cô gái khá ái, xinh đẹp—Nếu vậy thì mọi người đã sai hoàn toàn rồi!

Đáng tiếc . . . trên thế giới này, có nhiều ví dụ về việc hữu danh vô thực lắm.

Lục Tiểu Tiểu và Trần Tiêu cùng tuổi, cũng cùng học ở trong Cơ Đức Học Viện, chỉ khác là nàng không cùng lớp với Trần Tiêu mà thôi.

Trên thực tế Trần Tiêu rất ít khi quan tâm tới các bạn cùng học trong trường, trong trường học tuy có nhiều học viên, nhưng hắn nhận biết cũng chỉ có Từ Nhị Thiểu và một vài người trong câu lạc bộ karate. Đương nhiên, bây giờ còn có thêm Tiêu Tinh và Bạch Thái MM nữa.

Về phần những người khác à, chỉ sợ những người đó có đứng trước mặt Trần Tiêu, chưa chắc hắn đã gọi đúng tên người ta.

Cuộc sống cô độc từ nhỏ, hơn nữa sau khi cha mẹ qua đời hắn lại có khuynh hướng tự bế, Trần Tiêu có loại biểu hiện này cũng chỉ là chuyện bình thường.

Nhưng sáng hôm sau tới trường học, khi nhìn thấy Lục Tiểu Tiểu từ rất xa, Trần Tiêu vẫn không nhận được phải cảm thán một hồi.

Hữu danh vô thực, thực sự là hữu danh vô thực a!!

Lục Tiểu Tiểu, nhưng nàng lại không thực sự "Tiểu", mà hoàn toàn tương phản, nếu dựa theo thể hình của nàng mà gọi tên, Trần Tiêu cho rằng hẳn là nàng phải đổi tên thành "Lục Mập Mạp" hoặc là "Lục Thật To" mới đúng.

Cũng không phải thái độ làm người của Trần Tiêu không đúng, chỉ là gần đây hắn càng ngày càng phát hiện một điều, tên người và bản thân người đó chưa hẳn đã có sự tương xứng. Chẳng hạn như cặp vợ chồng thủy hỏa bất dung kia (Tiểu Nhu và Đại Mạnh).

Lục Tiểu Tiểu thân hình cao 175 cm-- Thông thường những cô gái có thân hình cao hơn tiêu chuẩn, đại đa số sẽ được lựa chọn làm người mẫu.

Bất quá, Lục Tiểu Tiểu không có ở trong nhóm đó. Bởi vì nàng ngoài thân hình rất cao, thể trọng của nàng cũng không nhẹ. 75 kg, vừa bằng số lẻ chiều cao của nàng.

Kì thực nàng cũng không phải "Em béo ú", Chỉ có điều, nhìn qua có chút "Thùng Phi" mà thôi.

Vai rất rộng, tay rất trắng kiện, eo thì . . . Ách, trên cơ bản có thể coi nàng như loại người "không có eo" đi.

Đáng nhắc tới chính là, Lục Tiểu Tiểu lại là một người rất đam mê phong trào thể dục thể thao . . .

Đừng hiểu lầm, đó không phải là bóng chuyền hoặc là bóng rổ, mặc dù nàng có thân hình cao nổi tiếng trong đám nữ sinh.

Mà là . . . Nhu đạo!

Nhân tiện nói qua một chút, Lục Tiểu Tiểu còn có một biệt hiệu . . .

Lục Tiểu Phượng có 4 hàng lông mi!

Nói vậy không có nghĩa là nàng cũng có hàng lông mi dài và đẹp giống như Lục Tiểu Phượng. Nhưng mà nàng có vóc người trắng kiện hơn các nữ sinh khác một ít, lông mao cũng nhiều hơn một ít, đại khái trong thân thể của Lục Tiểu Tiểu hormone nam và hormone nữ đối chỗ cho nhau, nếu như so sánh với các nữ sinh bình thường khác có phần hơi khác biệt, lông mao trên khuôn mặt nàng dài hơn, có thể thấy được trên môi nàng có một lớp lông tơ nhàn nhạt.

Thật ra Lục Tiểu Tiểu cũng không tính là xấu, chỉ là thân hình và tướng mạo của nàng, nếu như đem so sánh với cái tên khá ái "Tiểu Tiểu", có sự tương phản hơi lớn một chút thôi.

Buổi trưa, Trần Tiêu đứng ở trên sân tập, nhìn thấy Lục Tiểu Tiểu cùng một đám nữ sinh khác đang tám chuyện gì đó.

Cách ăn mặc của Lục Tiểu Tiểu, cũng làm cho Trần Tiêu phải công nhận là phi thường có cá tính- Thậm chí hắn còn không nhận được lòng hiếu kỳ, một cô gái khác người như vậy, tại sao cho tới bây giờ mình cũng không có chú ý tới chứ?

Lục tiểu thư mặc một chiếc áo T-shirt dài tay, phía sau lưng chiếc áo T- shirt đó có ghi hai hàng chữ: Đẹp trai đi tìm chết! Mỹ nữ đi tìm chết!

Trước ngực là: Tình lữ đi tìm chết! đi tìm chết đi tìm chết!

Trần Tiêu thờ dài, nhìn không ra a, không nghĩ tới một vị tiểu thư gia tài bạc triệu, thì ra lại là fan cuồng nhiệt của nhóm "Death to death group" a.

Mãi nhìn về phía xa đến xuất thần, Trần Tiêu không để ý phía sau có người tiến đến, vỗ mạnh lên vai hắn.

- Tiểu Ngũ, nhìn cái gì vậy? Di? Không nghĩ ra người lại là người như vậy, cũng có lúc nhìn trộm nữ sinh sao? Lẽ nào người đã bắt đầu phát xuân rồi? Mùa xuân muộn màng rốt cục cũng đến?

Không cần nói, có thể sử dụng ngữ khí như thế này nói chuyện với Trần Tiêu, nhất định chỉ có thể là Từ Nhị Thiểu không thể nghi ngờ.

Trần Tiêu xoay người lại, lặng yên nhìn vào 2 mắt Từ Nhất Phàm, Từ Nhị Thiểu vẫn mang trên người bộ trang phục thể thao hàng hiệu, trên mặt là một chiếc kính râm sa hoa hạng nhất, đang tươi cười như ánh dương quang rạng rỡ.

- Ân, tiểu tử, ta hỏi người một vấn đề.

Trần Tiêu do dự một chút, dùng ánh mắt ra hiệu về đám nữ sinh ở xa xa:

- Người ở trong trường này nổi danh là tình thánh, tất cả các tư liệu của nữ sinh trong trường đều hiểu rõ phải không? Người có quen biết Lục Tiểu Tiểu không?

Từ Nhị Thiểu nhất thời há miệng thật lớn, dường như có thể nuốt được cả một quả trứng gà, tháo kính râm xuống, trừng mắt nhìn Trần Tiêu, nhìn không được vрон tay sờ trán Trần Tiêu:

- Tiểu Ngũ, người không bị ám đầu chứ? Người thích cô gái khác ta cũng không lấy làm kì quái. Nhưng . . . Lục Tiểu Tiểu???

Hắn bỗng nhiên biến sắc, đề thấp thanh âm nói:

- Có phải kinh tế của người quá mức nguy cấp? Lẽ nào người muốn học theo mấy tên tiểu bạch kiểm khác, đi cưa . . . con gái những nhà có tiền?

- Phi.

Trần Tiêu mắng 1 câu, rồi lại nghiêm mặt nói:

- Ta hỏi cái này tự nhiên là có nguyên nhân, người có nói hay không?

Từ Nhị Thiểu gãi gãi đầu:

- Biết, đương nhiên biết. Ông già ta và ông già Lục Tiểu Tiểu có quan hệ rất tốt, ta và Lục Tiểu Tiểu từ nhỏ đã biết nhau, tất nhiên là hiểu rõ. Chỉ là . . . Ta và cô nàng không quá thân thiết, nàng từ nhỏ đã xem ta không vừa mắt rồi.

Vì sao?

Trần Tiêu có chút giật mình!

Với tướng mạo đẹp trai kiểu cách như Từ Nhất Phàm, hơn nữa thế gia lại làm cho bao người phải mơ ước, cơ bản là khi đối mặt với các cô gái, thật sự là: người gặp người thích, hoa gặp hoa nở a!

Từ Nhị Thiểu có chút xấu hổ, len lén chỉ vào Lục Tiểu Tiểu:

- Người không thấy hàng chữ trên áo của nàng à? "Đẹp trai đi tìm chết" a!

Trần Tiêu thờ dài, vuốt vuốt cằm, trong lòng tính toán-- Làm thế nào mới có thể kết bạn được với nàng đây?

Đang suy nghĩ, Lục Tiểu Tiểu cũng với bọn con gái đã đi ra khỏi bãi tập, rất nhanh chạy về phía Khu thể thao của trường.

Trần Tiêu không kịp suy nghĩ nữa, lập tức chạy theo, Từ Nhị Thiểu há to miệng, giật mình nhìn theo bóng lưng của Trần Tiêu, rút cuộc giậm chân, rồi cũng chạy theo.

oOo

Đang là lúc nghỉ trưa, nhưng nhà thi đấu thể thao của Cơ Đức Học Viện lại tràn đầy bóng người, dường như . . . toàn bộ nam sinh trong trường đều tụ tập lại đây.

Đưa mắt nhìn lại, trước cửa lớn của nhà thi đấu đang có một đám lớn đang chen lấn xô đẩy.

Rất nhiều nam sinh đều mặc đồ thể thao, giống như một buổi biểu diễn trang phục thể thao trên thế giới, đang liên tục xao tay, vẻ mặt có vẻ rất nóng lòng.

Nhân số của nữ sinh thì ít hơn, Lục Tiểu Tiểu kéo theo mấy cô gái, ra sức rẽ đoàn người tiến vào trong, không ít nam sinh thấy Lục Tiểu Tiểu, đều vội vã

né tránh, tạo ra một con đường cho Lục Tiểu Tiểu đi vào.

- Chuyện gì xảy ra vậy?

Trần Tiêu ít khi nhìn thấy có nhiều người trong nhà thi đấu như vậy. Bình thường nhà thi đấu cũng không ít người, nhưng chưa bao giờ chật ních người như hôm nay a.

Trần Tiêu cười hắc hắc:

- Người không biết sao? Không phải ngày hôm trước còn gần gũi với Tiểu Tinh đó sao?

- Hừ, người còn không biết xấu hổ nhắc đến Tiểu Tinh?

Về mặt của Trần Tiêu có chút cổ quái liếc mắt nhìn Từ Nhị Thiểu:

- Cần thận không ta nói ra sự thật, nàng cắt đứt chân của người đó.

Từ Nhị Thiểu chẳng hề để ý:

- Người không phải là loại người bán đứng huynh đệ của mình, ta rất yên tâm.

Dừng một chút, hần mới cười nói:

- Tiểu Tinh vừa mới tới trường học, chưa nói gì đã hấp dẫn rất nhiều nam sinh. Hơn nữa, người cũng biết nàng có học võ, ngày đó ở câu lạc bộ karate, trước mặt bao nhiêu người như vậy, đem câu lạc bộ võ thuật của Mã đại thiếu đánh văng ra ngoài, tin tức chấn động rất nhiều người a! Quả thực là một đóa hoa hồng có gai, Tiểu Tinh còn nói, nàng đã được sự cho phép của hội học sinh, thuê một phòng lớn nhất ở khu thể thao, xây dựng một câu lạc bộ võ thuật mới. Ngày hôm nay là ngày đầu tiên chính thức khai quán tuyển học viên đó, người có hứng thú tha gia không?

Câu lạc bộ võ thuật? Tuyển học viên?

Trần Tiêu liếc mắt nhìn Từ Nhị Thiểu:

- Sao người còn không đến đó? Phàm là những nơi có mỹ nữ, sao có thể thiếu Từ Nhị Thiểu người được chứ?

Từ Nhị Thiểu ưỡn ngực, đắc ý cười nói:

- Ai nói ta không đi? Người quên rồi sao? Hai ngày trước ta đã chính thức nộp đơn xin ra khỏi câu lạc bộ karate, hiện giờ, ta chính là phó chủ nhiệm câu lạc bộ võ thuật mới thành lập đó! Nếu không phải vậy, người cho rằng dựa vào một người mới chuyển trường đến như Tiểu Tinh, có thể được hội học sinh thông qua việc thành lập câu lạc bộ mới sao?

Hai người đang nói chuyện, chợt nghe thấy trong cửa lớn truyền đến những tiếng xôn xao, sau đó nghe thấy có tiếng người hô to: Cần có đường cho người đi ra a! Tránh ra mau tránh ra . . . Có người cần đến phòng y tế a.

Lập tức thấy có mấy người đang khiêng một chiếc cáng cứu thương, trên cáng cứu thương có một nam nhân mặt bộ võ phục màu trắng, hai mắt nam sinh đang nhắm lại, đại khái đã bị ngất đi, chỉ là trên mặt rõ ràng có một khối bầm tím.

Mọi người xung quanh đều nghị luận:

- Ai, ngày hôm nay đã là người thứ tám rồi, không biết có người nào đi tìm chết nữa không?

- Đúng vậy, nghe nói mỹ nữ này rất cay a, vừa tới ngày thứ hai đã đem từng người tới hạ bệ hiệu đập cho nằm bẹp đó!

- Ân, hình như mấy người bị hạ bệ hiệu lần trước không phục, đã mời ngoại viện tới, còn có mấy người là võ sĩ chuyên nghiệp nữa, kết quả khi hai người đối mặt không có ai chống đỡ được a. . .

- Có thiệt không đó! có khoa trương quá không vậy? Trời a, mỹ nữ ghê ghớm như vậy, còn có ai dám tới nữa chứ?

Thấy mọi người xung quanh nghị luận, Trần Tiêu không nhịn được có chút hiếu kỳ-- Nhớ tới ngày đó Tiểu Tinh đã bày ra thân thủ cường hãn . . .

Từ Nhị Thiểu vỗ vai Trần Tiêu, giống như ảo thuật lấy ra một tờ đơn xin gia nhập, đưa tới tay Trần Tiêu:

- Đừng có nói ta không có chiều cổ huynh đệ nha, câu lạc bộ mới của bọn ta, không phải bất cứ người nào cũng có thể vào, muốn vào cửa, đều phải qua khảo hạch của sư phụ ta. . . Quyền cước của nàng không phải bất cứ người nào cũng có thể thừa nhận được đâu a! Cho nên, ta lấy thân phận của phó chủ nhiệm câu lạc bộ, trực tiếp cho người qua cửa sau, này, đây là đơn xin, ta đã giúp người điền tên hết rồi, chỉ cần người ký tên vào, là đã trở thành thành viên thứ nhất của câu lạc bộ mới này rồi.

Nói xong, Từ Nhị Thiểu lôi Trần Tiêu qua cửa chính tiến vào.

Từ Nhị Thiếu ở học viện Cơ Đức đại danh đình đình, ai dám cản đường hắn đi? Hai người dễ dàng đi vào bên trong sân tập.

Đi vào trong sân tập, lập tức nhìn thấy người bên ngoài đã làm thành một vòng lớn, mà chính giữa, Tiêu Tinh- Tiêu đại mỹ nữ, mặc trang phục luyện công màu trắng theo phong cách cổ xưa của TQ, dưới chân là đôi giày vải mỏng, đầu tóc được búi lên nhẹ nhàng, đang đứng ở đó, hai tay rủ xuống tự nhiên, đang dùng ánh mắt bình thản nhìn mấy đối thủ trước mặt.

Giờ phút này, Trần Tiêu sinh ra một loại ảo giác: dường như hắn đã quên đi Tiêu Tinh với khuôn mặt tuyệt đỉnh. Ngược lại có thể cảm thụ được trên thân thể của nàng có một loại trầm tĩnh và cao thâm khó có thể miêu tả bằng lời.

Đứng ở nơi đó, Tiêu Tinh dường như đã biến thành biển rộng vô ngần, không hề có nửa điểm ngọn sóng, khí chất như núi cao không thể với tới, thâm bất khả trắc!

Nhất là cặp mắt sáng như thu thủy của nàng, lúc này trông giống như có một làn sương mờ phảng phất trôi trên sóng mắt, làm cho người ta căn bản không thể nhìn thấu mắt nàng. Mà lúc này, nếu nàng nhìn vào người, ánh mắt đó sẽ không mang theo nửa phần khói lửa!

Trần Tiêu vốn chưa bao giờ hiểu rõ "Phong phạm cao nhân" thường hay viết trong các tiểu thuyết là bộ dạng gì nữa, nhưng ngày hôm nay nhìn thấy bộ dáng của Tiêu Tinh, trong lòng hắn nhất thời cảm thấy chắc hẳn nó cũng như thế này!

- Lên đi! các ngươi bị choáng váng hết rồi à!

Một thanh âm khàn khàn vang lên, Trần Tiêu nhìn lại, cảm thấy buồn cười.

Người quen cũ a, chính là người ngày đó tại câu lạc bộ karate bị Tiêu Tinh đánh văng ra, ngất xỉu tại chỗ- Mã Đại Thiếu.

Tên này vốn là đệ tử của một lão đại xã hội đen, xem ra ngày hôm nay dẫn theo cao thủ tới để đập quán. Phía sau hắn là hai hán tử cao lớn thô kệch, vẻ mặt dữ tợn và đầy sát khí, vừa nhìn đã biết không phải là người lương thiện gì.

Nghe thấy mệnh lệnh của Mã Đại Thiếu, một tên nam tử tóc ngắn rất nhanh đi ra, người này bước đi vững vàng, mỗi một bước đi, giống như là đang đóng cọc, hai tay đang đưa có lực, cánh tay rắn chắc tràn đầy cơ nhục.

Hắn đi tới trước mặt Tiêu Tinh, nhưng không vì đối phương là người trẻ tuổi mà có nửa điểm khinh thường-- Mấy màn tranh đấu vừa diễn ra, người người đều nhận ra, cô gái trẻ tuổi này thực lực tuyệt đối không phải chuyện đùa!

Hán tử này trong lòng cũng có chút khâm trọng, hắn không giống như Mã Đại Thiếu chỉ là người ngu ngốc, ngoài mạnh trong yếu. Hắn là người luyện võ nghiêm chỉnh, mình có bao nhiêu phân lượng, trong lòng hắn rõ ràng nhất. Cái này gọi là: "Hành gia nhất thân thủ, tự tri hữu một hữu." (1), vừa rồi cô gái này đã một hơi hạ gục mấy đối thủ trước mặt hắn, lấy ánh mắt của hắn, tuy không thể nhìn ra cô nàng này thực lực mạnh cỡ nào, nhưng có thể xác định là, quá nửa là ở trên mình!

Chỉ là, lão đại nhà mình đã phát lệnh, mình không thể không theo.

Hít một hơi thật sâu, hán tử này mới chậm rãi lấy trong lòng ra một cái bao vải, lấy ở bên trong ra mười mấy cái bao tay bọc quả cầu kim loại, cẩn thận gắn lên hai tay của mình.

Tiêu Tinh bình tĩnh nhìn chăm chú đối phương, chờ đến khi đối phương gắn bao tay kim loại lên tay, miệng mới mỉm cười, thanh âm hơi hột:

- Ân, thì ra là sư phụ "Thiết tuyến quyền", mời chỉ giáo!

Nói xong, chậm chậm lui ra sau nửa bước, giờ một tay lên, làm một tư thế "Mời", dáng dấp đó, trông tiêu sái cực kì!

Hán tử kia vẻ mặt ngưng trọng, trên hai nắm tay đã bao đầy vòng kim loại, thanh âm đinh đinh đang đang phát ra, song chương rung lên, bất chợt bày ra một tư thế chiến đấu!

Trần Tiêu nhìn thấy mọi việc, bỗng nhiên trong lòng khẽ động, sinh ra một ý niệm trong đầu, không một tiếng động lui về phía sau đoàn người, lúc đã ở phía sau đoàn người, hắn liền lấy ra mấy dò xét kiểu rút gọn cầm tay, đeo trên lỗ tai, nhẹ nhàng nhấn lên nút nhận dạng dấu vân tay . . .

Tít Tít!

Trong tay nghe truyền đến một chuỗi âm thanh rất nhỏ, rất nhanh, thấu kính bên mắt trái, rất nhanh bắt được bao hình của hán tử mang bao tay có gắn hạt kim loại, phía dưới lập tức biểu hiện ra một chuỗi số liệu. .

(1) Người trong nghề chỉ cần đưa tay một cái, liền hiểu rõ có hay không.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Hình Thức Ẩn Giấu.

Ngay lập tức trên máy dò xét hiện lên một chuỗi số:

Tổng hợp lại chỉ số chiến đấu: 83.

Trần Tiêu khòe miệng mỉm cười.

Trên máy dò xét không có hiển thị ra loại năng lực của đối phương, mà chỉ trực tiếp hiển thị chỉ số chiến đấu tổng hợp.

Ngày hôm qua, Trần Tiêu sau khi có được trang bị, cảm thấy rất thích thú với những đồ vật mới mẻ này, cả một buổi tối xoay tới xoay lui, mà nhất là đối với cái máy dò xét này, hắn dành ra cả nửa ngày, cuối cùng cũng quen thuộc hết thảy những tính năng của nó. Hắn phát hiện ra, nguyên lai công năng của máy dò xét này lại có “hình thức đơn giản hóa”, chỉ đưa ra chỉ số chiến đấu tổng hợp, mà không thể hiện bất kỳ loại năng lực nào.

Đối với Trần Tiêu mà nói, công năng như vậy càng thêm thú vị - không thể không nói, đồ vật này, thực sự làm cho hắn hoài niệm tới bộ manga mà hắn xem hồi bé: Dragon Ball.(7 viên ngọc rồng)

Chỉ số chiến đấu 83...

Cái chỉ số này thực sự không cao đi? Ngày hôm qua, kết quả kiểm tra đối với chính mình, chỉ số chiến đấu của mình thậm chí đã có 133, bất quá đó là tính cả dị năng kỳ quái của mình, nhưng bình thường mình cũng chẳng thể tự do sử dụng lực lượng thần kỳ này.

Bất quá, theo lời Điền đại thúc nói tới hôm qua, thông thường chỉ số chiến đấu đạt được trên 60 có thể coi là vượt qua người bình thường, người bình thường chỉ số chiến đấu đạt được trong vòng 30 tới 60.

Có thể đạt được chỉ số chiến đấu 83, người thanh niên luyện Thiết Tuyến quyền này có thể coi là một kẻ lão luyện đi.

Trần Tiêu không nhìn được hướng máy dò xét về phía Từ Nhị thiếu gia đang đứng ở trước mặt mình.

Tổng hợp lại, chỉ số chiến đấu: 57.

Ha ha, Từ Nhị thiếu gia, xem ra thuộc về “thường nhân” a, bất quá có thể coi là một kẻ tương đối cường hãn trong thường nhân.

Mà ngay khi Trần Tiêu hướng máy dò xét về phía Tiêu Tinh...

Hắn ngây ngẩn cả người.

Chỉ số chiến đấu: 40...

40??? Chỉ có 40??-

“Ya!!!”

Người thanh niên kia bắt đầu xuất thủ, song chương bỗng nhiên rung lên! Thiết hoàn trên cánh tay phát ra tiếng đing đing đang đang, trong miệng hắn bật ra một hơi, một tiếng gào to!

Sau đó, hắn bỗng nhiên bước về phía trước mấy bước thật lớn, thân thể thoáng hơi nghiêng, cánh tay phải căng lên, hô lên một tiếng, hung hăng hướng phía Tiêu Tinh “quăng” tới!

Không sai, chính một chữ “quăng”, cánh tay hắn mang theo thiết hoàn, hơn nữa nguyên bản công phu của hắn chính là đem lực lượng hùng hồn như thế xông tới có thể đập vỡ cả tảng đá lớn.

Cho dù cách đó thật xa, khi hắn vung cánh tay ra không ít người nghe thấy rõ ràng tiếng gió thổi!

Vù!

Mắt thấy thể tới hung mãnh, Tiêu Tinh sắc mặt vẫn nhàn nhạt như cũ, thanh sắc bất động, dường như dưới chân tùy ý lui một bước, thân thể nhẹ nhàng hơi nghiêng, dường như không dùng chút lực nào. Vừa vặn tránh khỏi cánh tay đầy thiết hoàn! Khí lưu đem mái tóc Tiêu Tinh thổi bay lên, mà khuôn mặt mỹ lệ của nàng vẫn trầm tĩnh như mặt nước.

“Ya! Yaa!Yaaa!!!”

Người thanh niên kia thấy một kích không trúng, song chưởng lập tức xoay tròn, vù vù như chong chóng bị gió thổi, thân hình như một trận cuồng phong hướng tới Tiêu Tinh! Hấn xuất thủ càng lúc càng nhanh, thế tới như triều dâng vô cùng hùng mãnh!

Người chung quang chỉ thấy người thanh niên kia thế tiến công hung mãnh, tiếng gió thổi qua vù vù, Tiêu Tinh giống như một mảnh lá cây phát phới, đáng người mềm mại, bước tiến không nhanh không chậm, vẫn như cũ không có chút nóng vội, không có một tia khói lửa, thậm chí ngay cả khóe miệng vẫn luôn mỉm cười cũng không có chút thay đổi. Mặc dù thế tiến công của đối phương mãnh liệt, nàng lại như một mảnh lá cây mềm mại, nhưng lại không có nửa điểm bị ảnh hưởng, quyền thế của đối phương tuy cương mãnh, nhưng dường như chẳng thể chạm đến nàng.

Trần Tiêu đứng ở phía sau, trên cửa sổ hiển thị ở thấu kính trước mắt hắn, con trỏ tập trung vào Tiêu Tinh...

Khi Tiêu Tinh bước qua bước lại, số liệu trên thấu kính hiển thị dường như từ 40 bắt đầu nhẹ nhàng nhảy lên vài cái, nhưng biến hóa phi thường nhỏ, Trần Tiêu chờ đợi một lúc, nhưng số liệu vẫn như cũ dừng lại ở 40!

Mất thấy người thanh niên này thế hung mãnh như hổ, mà Tiêu Tinh lại yếu đuối yếu nhược, tự nhiên nàng được người xem xung quanh đồng tình, huống chi nàng lại là mỹ nữ a!

Đồng đạo học viên không kiềm chế được vì Tiêu Tinh mà đứng lên hò hét chửi mắng tên kia.

Từ Nhị thiết gia nhìn một bên người thanh niên kia vừa đánh vừa gầm rú, không khỏi cười lạnh nói:

- Ta thật sự không rõ, người ta chính là đánh quyền, vì sao lại cứ phải hò hét như trâu thê, thật là ồn ào, lẽ nào một bên đánh một bên la hét, như vậy mới có hưng phấn a? Người nói như vậy có đúng không Trần Tiêu... Ách? Trần Tiêu? Trần Tiêu?

Từ Nhị thiếu gia vừa nhìn bên người, nhưng phát hiện ra Trần Tiêu đã không có bên cạnh.

Rốt cục, đối phương đánh xong một bộ quyền lộ, Tiêu Tinh đã thối lui đến biên sân đấu. Người thanh niên kia sắc mặt tràn đầy sát khí, mà Tiêu Tinh, dường như chân mày chỉ hơi nhướng lên một chút.

Vù!

Một quyền vừa tới, Tiêu Tinh lần này không tiếp tục thoái lui! Thân thể của nàng đang đứng yên đột nhiên trong nháy mắt di chuyển rất mau! Đây chỉ trong nháy mắt tăng tốc, làm cho mọi người chung quanh không kịp phản ứng, dường như làm cho tất cả mọi người đều cảm thấy hoa mắt.

Tiêu Tinh vừa tránh một quyền của đối phương, rồi rốt cục nàng cũng xuất thủ.

Tay chưởng của nàng nhẹ nhàng vờn ra, ngón tay mảnh khảnh, động tác cũng không mau, nhưng lại dị thường chuẩn xác, thoáng cái đã nắm lấy cổ tay đối phương, đầu tiên là lôi kéo, sau đó buông ra... Động tác rõ ràng sạch sẽ, không có nửa điểm ướt át bẩn thỉu.

Người thanh niên kia cảm thấy được toàn thân không tự chủ được bị dắt đi, sau đó thân thể đột nhiên mất đi cân đối, kết tiếp trong nháy mắt, một cỗ lực lượng thật lớn đánh tới...

Phanh!

Tất cả mọi người chỉ kịp nghe thấy một thanh âm, lại thấy người thanh niên luyện Thiết Tuyến quyền này thân thể trực tiếp bay ra ngoài rồi rơi xuống trên mặt đất cách chừng mấy thước, lại còn lăn mấy vòng. Hắn dường như nỗ lực giãy dụa mà đứng lên, nhưng vừa mới đứng lên lập tức biến sắc, vừa mới thở một hơi, thân thể mềm nhũn lập tức ngã xuống.

Chờ hắn giãy dụa một lúc, Tiêu Tinh chạy tới trước mặt hắn, nhẹ nhàng vờn tay.

Người thanh niên này do dự một chút, khuôn mặt đỏ thắm, nhưng rốt cục háng cũng cắn răng, nắm lấy tay Tiêu Tinh mà đứng lên, nhanh chóng lui về phía sau hai bước, cúi đầu ôm quyền nói:

- Ta không phải là đối thủ của ngươi, đa tạ hạ thủ lưu tình!

Tiêu Tinh đứng ở bên kia, sắc mặt bình tĩnh, mặt khác lại vờn ra một cánh tay, trên bàn tay, rõ ràng là hai cái thiết hoàn!

Cũng không biết lúc nào nàng đã lấy được từ trên tay của người thanh niên kia.

Người thanh niên lúc này sắc mặt đại biến!

Chợt nghe thấy thanh âm Tiêu Tinh lãnh đạm:

- Thiết tuyến quyền của ngươi luyện thật tốt a. Hồng gia Thiết Tuyến quyền, đáng tiếc, con đường ngươi luyện không phải chính tông, là một chi lưu truyền tới nay thôi. Thiết tuyến quyền, khi nhập môn luyện song hoàn, luyện đến tối cao có khả năng song chưởng mang theo hai mươi sáu cái thiết hoàn! Ngươi... ngươi lúc này trên tay đeo tổng cộng mười sáu thiết hoàn, nghĩ đến công phu Thiết Tuyến quyền của ngươi hiện giờ hẳn là sắp vượt qua mười năm đi.

Dừng lại một chút, trong giọng của nàng mới lộ ra một tia tiểu ý nhàn nhạt:

- Chỉ là bất quá, theo ta thấy, hỏa hầu của ngươi còn chưa đủ, dĩ nhiên theo tiêu chuẩn của ngươi lúc này, mang mười bốn thiết hoàn cũng đã là miễn cưỡng, nhưng ngươi lại mang tới mười sáu cái, tuy rằng lực lượng đạt được cường mãnh, nhưng khi đánh quyền lại ảnh hưởng tới độ linh hoạt, thật sự không tốt. Ta tháo xuống cho ngươi một đôi thiết hoàn, cũng khuyên ngươi một câu, sau này kiên định khổ luyện, tạm thời mang mười bốn thiết hoàn, chờ đến khi tiến bộ lúc đó mang mười sáu thiết hoàn cũng không muộn.

Mấy câu này nói ra, người thanh niên trước mặt sắc mặt khi xanh khi hồng, trong lòng càng thêm chấn động!

Trước mắt, cô gái này hơi hốt nói ra mấy câu, liền đem công phu Thiết Tuyến quyền mà mình luyện phân tích triệt để, nửa điểm không kém! Hiển nhiên là cao nhân rồi!

Mà nàng đối với công phu của mình đánh giá lại càng vô cùng sắc bén! Kỳ thực trong lòng cũng biết công phu của chính mình tối đa mang mười bốn thiết hoàn. Chỉ là thường này hỗn trong giang hồ, để tăng thêm chút mặt mũi, cô ý mang nhiều hơn một đôi thiết hoàn, phô trương thanh thế mà thôi. Cũng không nghĩ, lại bị cái cô gái nhỏ này tùy tiện nói mấy câu đánh trúng tâm tư!

Trong lòng hần vừa xấu hổ vừa sợ hãi, ngơ ngác nhìn đối phương, sau đó vô thanh vô tức quay đầu rời đi, cứ nhiên ngay cái Mã đại thiếu cũng không để ý, trực tiếp chen lịch qua đoàn người chạy ra ngoài.

Tiêu Tinh nhìn người này rời đi, trong ánh mắt lộ tia thỏa mãn, lúc này mới xoay người nhìn Mã đại thiếu:

- Vị đồng học này, còn có muốn thủ hạ của ngươi tiếp tục không?

Mà lúc này, Trần Tiêu vẫn đứng ở trong đoàn người, chăm chú nhìn vào bóng lưng Tiêu Tinh!

Bởi vì, khi Tiêu Tinh trong nháy mắt đem người thanh niên luyện Thiết Tuyến quyền kia đánh bay, trên máy dò xét chỉ số trong nháy mắt nhảy lên!

283!!

“283...” Trần Tiêu nhìn chăm chăm vào bóng lưng Tiêu Tinh! Chỉ số chiến đấu của mình trong nháy mắt bạo phát, rõ ràng hơn cả hai lần chỉ số của bản thân mình!!

Hơn nữa của mình khi linh khi không - mà ngay cả ô tô cũng có khả năng ném lên! Tổng hợp lại chỉ số chiến đấu, đều không bằng phân nửa của đối phương?!

Lúc này, trong khuôn viên Cơ Đức Học Viện, trên mái thiên thai thư viện bên cạnh khu vận động, Hồng Thất vẫn như cũ, toàn thân mang một bộ đồ màu hồng, một tay đặt trên tai nghe, con mắt chăm chú nhìn vào khu vận động phía dưới.

Trong thấu kính mở ra hình thức “Thấu thị”, xuyên qua tường lằng lằng mà giám thị Trần Tiêu.

- Hừ, tiểu tử kia chơi rất vui vẻ a, trong tay vừa có trang bị, nhất định rất là đắc ý đi.

Hồng Thất nhàn nhạt cười, tiện tay cầm lấy lon bia đặt trên bàn xi măng trên mái thiên thai, uống một ngụm.

Mà bỗng nhiên, ở ngay phía sau Hồng Thất, một thanh âm mềm mại truyền tới.

- Xin lỗi, đã quấy rầy một chút.

Thanh âm từ phía sau truyền tới mềm mại, đáng yêu, phảng phất còn có chút ngượng ngùng:

- Cô, có thể hay không đình chỉ việc giám thị Trần Tiêu?

Hồng Thất nhất thời biến sắc, lon bia trong tay đột nhiên tuột tay, rồi đột nhiên xoay người, kinh ngạc nhìn về phía sau!

Lấy chính mình bản lĩnh, có người đột nhiên không một tiếng động đi tới phía sau, mình ngay cả nửa điểm cũng không có phát hiện?!!

Ngay dưới ánh mặt trời, một cô gái mỹ lệ tuyệt tục, cười cười đứng ở trước mặt, mái tóc dài như áng mây, trong ánh mặt trời dường bên trên có một tầng hào quang màu vàng chói lọi, khuôn mặt cực kỳ tinh xảo, tuyệt đẹp...

Mỹ nữ họa quốc ương dân!!

- Rất xin lỗi phải nói như vậy, ta thật thất lễ.

Cô gái hơi hạ thấp người, mỉm cười nhìn Hồng Thất ở trước mặt:

- Chàng trai kia là bằng hữu của ta, ta không thích có người ở phía sau giám thị bằng hữu của ta. Cho nên, mong ngươi có thể dừng lại tại đây, có thể chứ?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Kiêng Kỵ.

Cô gái xinh đẹp ngay ở trước mặt tựa như chỉ cần một trận gió có thể cuốn nàng đi. Nhưng ánh mắt Hồng Thất đầy trịnh trọng. Ngoại trừ việc đối phương có thể vô thanh vô tức đi tới bên cạnh mình, cô gái này...

Nàng...

Hai chân của nàng cách mặt đất chừng nửa thước, cả người nhẹ nhàng bay tới!

- Dị năng phi hành?

Hồng Thất theo bản năng ấn vào phím nhỏ trên tai nghe.

Rất nhanh, mắt kính tập trung vào thân hình cô gái, quang tiêu nhanh chóng nhảy lên...

- Ha ha.

Cô gái nhẹ nhàng cười:

- Người của phục vụ xã, chỉ biết dựa vào máy móc thôi sao?

Trong lúc Hồng Thất còn đang hoảng hốt, thân ảnh cô gái ở phía trước đột nhiên biến mất, nháy mắt sau đó đã xuất hiện ngay trước mặt Hồng Thất!

Khoảng cách gần trong gang tấc làm cho thần sắc Hồng Thất nhất thời đại biến, nàng lập tức lùi ra sau hai bước, đồng thời không chút do dự chém ra một chiêu, nhưng chiêu này hoàn toàn đánh vào khoảng không!

Thân ảnh cô gái lần thứ hai biến mất, sau đó thanh âm từ phía sau truyền đến:

- Tốc độ của cô quá chậm. Cô là thành viên tổ nào? Tổ 6? Hay tổ 7?

Một bàn tay nhỏ bé mềm mại nhẹ nhàng đặt lên vai Hồng Thất, trên trán Hồng Thất đã nhỏ một giọt mồ hôi lạnh, nàng trả lời theo bản năng:

- Tổ 7.

- Uhm, như vậy cô gọi là Hồng Thất, đúng không?

Cô gái cười như chuông ngân, bỗng nhiên, Hồng Thất cảm thấy bên tai mát lạnh, trong nháy mắt sau đó cô gái kia một lần nữa xuất hiện ở trước mặt cách mình mấy thước, nhưng trong tay nàng đang cầm lấy một đồ vật - Chính là chiếc máy dò xét mà mình mang theo!

Hồng Thất lập tức cảm thấy có một luồng khí lạnh từ trong cổ họng trào lên!

Ngay dưới ánh mặt trời, tốc độ đối phương tựa như quỷ mỵ!

- Thuấn gian di động?

Hồng Thất nét mặt âm trầm hỏi một câu.

- Ân... Không phải.

Cô gái cười dài:

- Dị năng Thuấn gian di động thật sự, so với tôi còn nhanh hơn.

Nói xong, nàng đem chính chiếc máy dò xét vừa lấy được cất vào trong người, trừng mắt nhìn Hồng Thất nói:

- Xin lỗi, đúng lúc tôi đang cần một chiếc máy dò xét, không thể làm gì khác hơn là mượn của cô vậy.

Hồng Thất sắc mặt tái nhợt, chăm chú nhìn cô gái trước mặt, trong ánh mắt hiện lên một tia quyết định!

Hai tay hơi mở ra, hướng về phía cô gái trước mặt nàng hít một hơi thật sâu...

- Ai, muốn động thủ sao?

Thanh âm nữ hài tử có chút bất đắc dĩ:

- Năng lực của cô là "Năng lượng sóng siêu âm xung kích", đúng không?

Nói xong, nàng nhẹ nhàng giơ một bàn tay hướng về phía Hồng Thất. Dưới ánh mắt trời, bàn tay nàng mảnh khảnh, da thịt non nớt, mịn màng, trong suốt như thủy tinh. Hồng Thất cũng đã nhanh chóng hít xong một hơi, sau đó hướng về phía cô gái, phát ra một tiếng thét! !

oOo

Đây là một tiếng thét " Vô thanh". Dáng người Hồng Thất hơi nghiêng về phía trước, nhưng trong miệng nàng không có phát ra cho dù một âm thanh nhỏ.

Sóng siêu âm tấn công!

Biên độ dao động thanh âm so với âm tần bình thường khác biệt rất lớn, thông thường tai con người chỉ cảm nhận được âm tần lớn nhất 2 vạn Hz (héc). Tần số sóng siêu âm lớn hơn lượng này rất nhiều, tai con người không có khả năng nghe được, nhưng có rất nhiều động vật lại có khả năng nghe được thanh âm này!

Mất thấy Hồng Thất phát ra một tiếng thét, lại thấy trên mấy cây đại thụ chung quanh cao ốc, ông một tiếng, một đám chim chóc đủ loại sợ hãi bay ra ngoài! Mà sau đó, mặt đất trên tầng thượng tòa cao ốc, giữa Hồng Thất và cô gái kia, gần gũi không đến mười thước, từng khối từng khối xi măng, rất nhanh xuất hiện vết nứt nhỏ.

Oanh một tiếng, xi măng vỡ nát bắn ra thành mảnh nhỏ bay tứ tán! Mảnh nhỏ lại bị sóng xung kích dẫn phát bay ra tung tóe!!

Cô gái thần sắc vẫn tự nhiên như thường, nhẹ nhàng giơ tay, liền thấy sóng xung kích đem theo mảnh vụn xi măng bay hỗn loạn, đang xung kích cuộn trào mãnh liệt lan đến gần nàng, rồi đột nhiên lúc đó, trong không khí xuất hiện một làn sóng nhu hòa! Dường như có một bức tường trong suốt, nhẹ nhàng đem tất cả sóng xung kích ngăn lại!

Ông!!

Xung quanh cô gái, thậm chí phía sau của nàng, mái nhà, la can tầng thượng, đều phát ra thanh âm vỡ vụn!

...

Vù vù hô...

Hồng Thất hai tay vô lực rũ xuống, trong ngực phập phồng, thở dốc từng ngụm lớn, ánh mắt kinh ngạc nhìn cô gái trước mặt!

- Sao lại... Có thể...

Sắc mặt Hồng Thất như tro tàn:

- Cô rút cuộc là ai!

- Kỳ thực năng lượng sóng siêu âm của cô, có thể coi là một loại dị năng rất mạnh.

Cô gái nhẹ nhàng bay tới trước mặt Hồng Thất, thanh âm bình thản:

- Chỉ là lúc này năng lực của cô chưa đủ mạnh. Tôi từng gặp qua một người cùng loại dị năng như cô, thanh âm của người kia có khả năng đạt đến một trăm vạn Hz (héc).

Nói xong, nàng bỗng nhẹ nhàng đưa tay điểm vào vai Hồng Thất, Hồng Thất lúc này vừa mới phóng ra năng lượng, cực kỳ mệt mỏi, mắt thấy thấy đối phương điểm tới cũng không có cách nào né tránh, chỉ cảm thấy nửa thân trên tê rần, thân thể nhất thời mềm nhũn quỵ xuống mặt đất, không cam lòng nhìn cô gái trước mặt.

- Tôi không có ác ý, cũng không có ý đồ gì đối với Phục Vụ Xã.

Cô gái thần sắc hiền hòa nói:

- Nhưng mà, tôi nghĩ bất luận kẻ nào đều không thích cảm giác cuộc sống của mình bị người khác giám thị. Dù sao, Trần Tiêu hấn là một con người, không phải là con chuột bạch trong phòng thí nghiệm. Sinh mệnh, phải có quyền được hưởng sự tôn trọng mà sinh mệnh đó đáng được hưởng.

Nhìn qua cô gái này, tuổi tác so với mình còn nhỏ hơn rất nhiều, nhưng nói lên những lời này, giống như nàng đang lên mặt cụt non vậy.

- Đây là nhiệm vụ của tôi!

Hồng Thất cần rặng, nàng đã rất rõ ràng mình đã gặp phải đối thủ cường đại, thực lực của đối phương vượt xa mình, dị năng của mình đối với đối phương không hề có nửa điểm hiệu quả.

Nàng là cấp bậc gì? cấp A ? Hay cấp S ? Hay là...

- Ta không phải A cấp, cũng không phải S cấp.

Cô gái mỉm cười nhìn Hồng Thất.

Hồng Thất nhất thời kinh hoàng.

Sao nàng lại biết trong lòng ta đang nghĩ gì? Lại còn... Không phải A cũng không phải S, chẳng lẽ là...

- Cô nghĩ nhiều quá... Xin lỗi, dị năng của tôi tương đối hỗn tạp, trong đó có một loại là thuật đọc tâm.

Về mặt của cô gái rất chân thành:

- Tôi không phải có ý định dò xét ý niệm của cô.

- Cô rốt cuộc là ai!

Hồng Thất đã chấp nhận bỏ cuộc:

- Cho dù tôi có thua, ít nhất cũng cần biết thua trong tay ai để báo cáo với tổng bộ! Cô thuộc về tổ chức nào? Lẽ nào cô là người của Câu lạc bộ?

Trong đầu Hồng Thất có chút bất an - Câu Lạc Bộ đối địch với Phục Vụ Xã trong thời gian dài, tự nhiên cũng có rất nhiều cao thủ tồn tại, nhưng lẽ nào Câu Lạc Bộ cũng quan tâm tới trường hợp hi hữu như Trần Tiêu? Phải một cao thủ cường đại như vậy tôi bảo vệ hấn?

- Tôi không phải người của Câu Lạc Bộ.

Cô gái kia nghiêng đầu suy nghĩ một chút:

- Nếu như nhất định phải nói rõ, hiện giờ tôi không muốn lệ thuộc bất cứ tổ chức nào trong Liên hợp quốc tế dị năng. Bất quá, tôi nghĩ, tôi có thể nói cho cô biết tên của tôi, khi cô trở lại, chỉ cần nói tên của tôi với cấp trên của cô, tin rằng tổ chức cấp trên sẽ không trách tội cô.

Nói xong, nữ hài tử thân mình nhẹ nhàng cúi xuống, ở bên tai Hồng Thất nói ra hai chữ:

Phượng Hoàng.

oOo

Hồng Thất không có nói gì nữa, thẳng thắn bỏ đi, thậm chí không liếc mắt nhìn Phượng Hoàng. Bất luận thế giới thế hay là dị năng giới, cường giả vì tôn, đạo lý này luôn luôn thích hợp bất luận là địa phương nào.

Bản lĩnh không bằng người, Hồng Thất cũng rất sáng suốt lựa chọn rút lui.

Đợi cho đến khi trên mái cao ốc chỉ còn lại một mình, Phượng Hoàng mới đem chiếc máy dò xét nhỏ nhỏ kia ra đặt ở trong tay ngắm nghía một chút, ánh mắt lại nhìn về phía khu thể thao đối diện:

- Trần Tiêu a Trần Tiêu, tôi giúp anh một cái đại ân, anh cảm tạ tôi thế nào đây.

Nàng đeo máy dò xét bên tai, thông qua thấu kính, dễ dàng mở ra chức năng “Thấu thị” (nhìn xuyên thấu)!

Máy dò xét có thể nhận dạng dấu vân tay, nhưng đối với nàng cũng vô nghĩa.

Rất nhanh, trên thấu kính xuất hiện khung cảnh bên trong khu thể thao...

Tiêu Tinh đứng trước mặt mọi người, sắc mặt thanh tịnh như mặt nước, nhìn đối thủ vừa mới đi lên.

Đây là một tráng hán vóc người rất cao, lưng hùm vai gấu, vừa nhìn đã nhận ra là sở trường về sức mạnh.

- Ha ha.. Nàng quả nhiên rất giống ta.

Trong mắt Phượng Hoàng hiện lên một tia ý tứ phức tạp.

...

Hồng Thất rời xa Cơ Đức Học Viện mới móc ra từ trong miệng một chiếc điện thoại, sắc mặt của nàng tái nhợt, nhanh chóng kết nối điện thoại.

- Chuyện gì xảy ra? Sao lại dùng micro dự phòng? Cô gặp phải phiền phức sao?

Điện thoại vừa được kết nối, ngay lập tức thanh âm của Lôi Hồ truyền đến.

- Máy dò xét của tôi bị người đoạt mất.

Hồng Thất cố gắng trấn tĩnh nói.

- ...

Bên kia Lôi Hồ dường như ngây ngẩn cả người, một lát sau, thanh âm của hắn mới trở nên nghiêm túc:

- Xảy ra chuyện gì!

- Ta phụng mệnh tiếp tục quan sát giám thị tên tiểu tử Trần Tiêu kia, nhưng ngay khi vừa...

Hồng Thất cố gắng dùng ngữ khí nhẹ nhàng đem chuyện vừa xảy ra tường thuật lại một lần, cuối cùng, thanh âm của nàng mới trở lại rầu:

- Cô gái kia nói nàng gọi là... Phụng Hoàng.

- ...

Điện thoại bên kia trầm mặc hồi lâu, phản ứng này làm cho Hồng Thất giật mình - Rất rõ ràng, Lôi Hồ đúng là biết cái tên Phụng Hoàng này!

Qua một phút đồng hồ, thanh âm của Lôi Hồ mới lại mang theo chút cười khò:

- Cô lập tức trở về, lập tức! Không cần lưu lại Thành Phố K.

- Rút lui sao?

Hồng Thất không nhịn được hỏi:

- Nhưng, lẽ nào Phục Vụ Xã chúng ta lại bị một cô gái xa lạ tùy ý hù dọa một chút như vậy, lại bỏ trốn mất dạng? Cá nhân tôi thỉnh cầu phái người tới tiếp viện...

- Không cần nói nữa, lập tức trở về! Đây là mệnh lệnh.

Thanh âm của Lôi Hồ rất kiên quyết, sau đó lập thức cắt đứt điện thoại.

Hồng Thất cầm điện thoại, trong đầu có chút mờ mịt, ngây người một chút... Nàng nghe ra, trong câu nói sau cùng của Lôi Hồ thanh âm tự nhiên toát ra một tia bất đắc dĩ, còn có, lơ mơ một chút... khẩn trương cùng kiêng kỵ!

Phụng Hoàng này... Rốt cuộc là ai? Lại có thể làm cho một người là J cấp cường giả trong tổ chức kiêng kỵ như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Tiêu Tình Bại Trận.

"Ta luyện chính là Hồng Quyền!"

Đối thủ vừa đi tới thanh âm rất to, đáng người tráng kiện, bất quá đôi mắt hắn, Ánh mắt lại làm cho người ta có chút không thoải mái. Ánh mắt kia tựa hồ ẩn giấu một tia quang mang âm lãnh.

Tiêu Tình bất động thanh sắc, chỉ lui ra phía sau nửa bước, phát ra một cái thủ thế: "Xin mời."

Vào!

Tên đô con này đập mạnh xuống đất, cả người lập tức mãnh liệt xông tới. Song quyền trực tiếp làm một động tác "song thủ hổ bác" (tuyệt chiêu của Chu Bá Thông), phân biệt trái phải đánh về phía Tiêu Tinh. Tiêu Tinh tay trái nhẹ nhàng đỡ ở phía trước, nhìn qua thấy rất ung dung, đẩy tay đối phương ra.

Tên kia tựa hồ cũng đã chuẩn bị tâm lý, lại vặn người trở lại, định chơi xáp lá cà với Tiêu Tinh. Hắn vừa xem Tiêu Tinh tỉ thí vài cuộc đã nhìn ra thân pháp của cô bé này rất nhanh nhẹn. Đánh nhau cùng đối thủ như thế này, nếu không áp sát được đối phương, chỉ sợ không có cơ hội chiến thắng.

Mà Tiêu Tinh giờ phút này bộ pháp nhìn qua rất phiêu dật, thế nhưng không hề nhượng bộ! Cùng đối phương quyền qua cước lại, thế nhưng không hề né tránh, mà lại đưa tay chống đỡ.

Tốc độ của nàng cực nhanh, vô luận đối thủ tấn công mạnh như thế nào, động tác của nàng vẫn lưu loát, không hề lúng túng, từng động tác đều rõ ràng dứt khoát, thế nhưng vẫn bình tĩnh đem từng quyền của đối phương nhẹ nhàng ngăn cản!

Nhìn cánh tay của tên đô con này có thể thấy rõ gần như tương đương với bắp chân yếu điệu của Tiêu Tinh. Mà nắm đấm cùng cánh tay của nàng so với nắm tay trắng kiện của đối phương thì như que tằm đồng dạng. Đám người chung quanh theo dõi hai người đối quyền trong lòng cũng không khỏi có chút lo lắng ---- Một cô bé mỏng manh như thế, cánh tay của nàng chẳng lẽ không đau sao?

Thế nhưng chỉ trong khoảng khắc, hai người cũng đã qua lại hơn mười hiệp. Tên kia càng đánh càng hung mãnh, nắm đấm ma sát vù vù. Tiêu Tinh từ đầu đến cuối chỉ dùng tay trái chống đỡ, tay phải lại vẫn để sau người.

Dần dần, thanh âm ừng ực xung quanh vang lên như thủy triều! Ai cũng đều nhìn ra Tiêu Tinh vượt trội, chỉ dùng một tay đã đủ đem toàn bộ thế công hóa giải. Mà tên kia sắc mặt tái nhợt, thế nhưng vẫn mạng mẽ tấn công, cũng không biết trong nội tâm đang tính toán cái gì!

Tên này vốn là tay chân thân tín của phụ thân Mã đại thiếu trong hắc bang của xã đoàn, bình thường chuyên môn đánh hắc quyền dưới lòng đất, ra tay cực kỳ tàn nhẫn! mấy năm qua, khi đánh hắc quyền cũng không biết đã đánh chết bao nhiêu đối thủ rồi!

Mất thấy Tiêu Tinh dễ dàng chống đỡ thế công của mình, tên này dường như cũng không lấy làm khản trương. Đột nhiên ánh mắt lóe lên, vặn tay, hướng bộ ngực của Tiêu Tinh đánh tới.

Động tác "Ăn đậu hũ" này làm cho không ít nam sinh bên cạnh chửi rủa, thế nhưng Tiêu Tinh lông mi lại khẽ nhú!

Hành động của tên đô con này dường như đem phần trước ngực mở rộng ra, không hề phòng bị chút nào, tựa hồ liễu mạng cũng phải tiến tới.

Tiêu Tinh hơi khẽ cau mày. Dù sao nàng cũng là nữ hài tử, làm sao muốn cùng đối phương đánh xáp lá cà? Bày tay trái nhẹ nhàng đẩy, đột nhiên biến chương thành quyền. Ngón trở khẽ nhô cao lên, đánh vào ngực tên kia!

Phanh!

Một tiếng trầm đục vang lên, dường như xung quanh mỗi người đều có thể nghe thấy!

Tên đô con trước ngực trúng quyền, lồng mày khẽ nhú nhưng lại không hề kêu một tiếng, chỉ là bị đánh bật ra một chút, nhưng lực ở eo hắn dường như rất khỏe, thế mà chỉ hơi nghiêng người, tiếp tục hướng về Tiêu Tinh đánh tới!

Hắn đột nhiên biến chương thành khuỷu tay, tay phải thu về, thân hình nghiêng nghiêng, gối cao khuỷu tay, hung hăng hướng về bả vai Tiêu Tinh đập xuống!

Giờ phút này khoảng cách của hai người đã quá gần!

Tiêu Tinh tựa hồ cũng có một chút ngoài ý muốn, không nghĩ tới lực chống trả của đối thủ lại xuất sắc như vậy. Bất quá nàng gặp nguy cũng không loạn, cước bộ dưới chân bỗng biến đổi, muốn thi triển ra thân pháp phiêu dật như lá liễu của mình.

Nhưng mà, vào thời khắc này...

Tất cả mọi người dường như cũng không có dự ý, nhưng Trần Tiêu đứng ở ngoài vòng tròn lại lơ mơ tóm được một chi tiết:

Tại lúc Tiêu Tinh vặn người chuẩn bị lui về phía sau tránh né, đột nhiên dưới chân có chút lảo đảo. Ánh mắt vẫn mang theo thái độ không hề bận tâm của nàng, trong nháy mắt dường như hiện lên một tia hoảng hốt! Khí thế cũng là đột nhiên giảm xuống.

Tiêu Tinh động tác đang thực hiện được một nửa, nửa động tác này vẫn lưu loát như mây bay nước chảy, không chút nào gắng sức. Nhưng mà đến nửa sau, thân hình đột nhiên khựng lại, cũng không biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì...

Khoảng cách gần trong gang tấc, làm sao không nhận thấy Tiêu Tinh có nửa điểm phân tâm? Tên kia nhãn tình sáng lên lập tức nắm được cơ hội, khuỷu tay càng hung hăng đập xuống. Cùng với thân thể, dường như muốn nhào tới.

Tiêu Tinh cũng không biết đột nhiên bị làm sao, bộ pháp dưới chân trở nên tán loạn. Dường như trong lúc đó, linh khí trong nháy mắt biến mất. Nhưng dù sao nàng cũng là một cao thủ, thân thể vội vàng ngã về phía sau.

Phịch một tiếng. Thân thể ngã xuống đất, sau đó cấp tốc lăn một vòng sang bên cạnh.

Lập tức, khuỷu tay của tên kia cũng hạ xuống!

Nền của sân vận động hội quán vì phục vụ đấu võ, cho nên được trải những tấm đệm lớn rất êm --- hầu như các môn thể thao đồng dạng cũng sử dụng loại đệm này.

Nhưng khi tên đó con người mang khuỷu tay đập xuống, nặng nề va vào mặt đất thì Tiêu Tinh cũng lăn được một vòng, né được cái cú trọng kích này. Ngay sát sau lưng nàng, khuỷu tay cũng đã hạ xuống trên đệm.

Rầm!!!

Cái thanh âm này, tất cả mọi người đều nghe rõ!!

Ngay sau đó cái đệm giống như gỏi bông rách mà vỡ bung ra! Kể cả sàn gỗ dưới đệm cũng là bị vỡ tan ra vài mảnh!!!

Lực đạo thật mạnh mẽ!

Mà Tiêu Tinh xem ra lại càng thảm hại hơn. Hoàn toàn không còn phong thái ung dung như lúc trước. Ngay khi lăn một vòng trên mặt đất là đứng lên ngay, mặc dù mọi người thấy vẫn nhanh chóng như thế, nhưng trong mắt Trần Tiêu lại tựa hồ như có chút chật vật!

Tiêu Tinh vừa đứng lên, sắc mặt cũng là có chút ít cổ quái. Liên tiếp lui về phía sau bảy tám bước, nhanh chóng kéo giãn khoảng cách với đối phương. Lông mi khẽ nhũ, sau đó làm một động tác vô thức: Nhẹ nhàng lắc đầu, gắng sức trừng trừng mắt, dường như trạng thái tinh thần có chút thất thần.

Giờ phút này trong lòng Tiêu Tinh lại là tràn đầy kinh nghi!

Vừa rồi trong nháy mắt, nàng đột nhiên ở chỗ sâu trong trong óc truyền đến một cỗ kịch liệt đau nhức! Loại đau đớn này cảm giác như phăng phất là có một cây kim vô hình đâm vào trong đầu của mình! Sau đó tinh thần nàng đột nhiên hoảng hốt một chút, giờ phút này đầu óc hỗn loạn, nhãn thần dường như tối sầm đi. Tựa hồ toàn bộ tinh thần bỗng chốc bị rút ra vậy!

Thân thể mềm nhũn, chi hện không được ngã xuống ngủ một giấc!

Nàng lại lui về phía sau hai bước. Dưới chân lão đảo, suýt nữa đứng không vững --- Bây giờ, rất nhiều người xung quanh đều nhìn ra Tiêu Tinh có chút không thích hợp.

...

Trên không trung, sắc mặt Phượng Hoàng cũng là đột nhiên trở nên tái nhợt, nàng thở nhẹ một tiếng, thân thể đột nhiên rơi trên mặt đất, không thể duy trì trạng thái trôi nổi. Sau đó thân thể mềm nhũn, suýt nữa phải ngồi xuống, cuối cùng hai tay phải nắm ở rào chắn, mới có thể đứng thẳng lên.

Trên trán, Phượng Hoàng đột nhiên rịn ra rất nhiều mồ hôi, thân thể lung lay hai cái, dường như bất cứ khi nào cũng có thể ngã xuống.

"Ta... Ta làm sao vậy..." Phượng Hoàng trong lòng kinh nghi. Nhưng chợt nhớ tới một việc!

Chẳng lẽ... Chẳng lẽ ta thật sự không thể cùng nàng gặp mặt? Một khi khoảng cách với nàng quá gần. Sẽ...

...

Tiêu Tinh cước bộ càng ngày càng tán loạn, như là người say rượu. Nàng cũng không biết mình không biết mình rốt cuộc xảy ra chuyện gì, thế nhưng những thứ trước mắt bắt đầu trở nên mơ hồ. Dụi dụi mắt, chứng kiến thân hình đối thủ trong mắt mình dần dần biến thành hai cái...

Tên kia trong ánh mắt có chút tò mò, trong khoảnh khắc cũng không hiểu cô nàng hồ báo này rốt cuộc làm sao vậy. Nhưng sau đó hần đoán được đối phương tựa hồ không phải nguy trang, mà là quả thực xảy ra chuyện gì đó, khước miệng lộ ra nụ cười dữ tợn. Hét lớn một tiếng, lần nữa vọt lên!

Chân bước lên, xoay hông, phóng ra một quyền hướng về Tiêu Tinh đang lão đảo đánh tới.

Tiêu Tinh cố gắng cắn môi, mắt nhìn nhắm đăm nhìn đối phương đến trước mặt --- nếu như là ngày thường, loại quyền này, bản thân tùy tiện cũng có thể tránh được. Nhưng mà giờ phút này, hai chân trầm trọng dường như không thuộc về chính mình, rơi vào đường cùng, đánh hất mạnh một hơi, giờ hai tay lên trước mặt...

Phanh!!

Tất cả mọi người đều chứng kiến, Tiêu Tinh bị tên đó con kia một quyền đánh bay ra ngoài! Thân hình mảnh mai hạ xuống mặt đất, tuy rằng có thể miễn cưỡng đứng thẳng, hai tay giao nhau ở trước ngực, thế nhưng thân hình lại lão đảo sắp đổ, nhất là trên khuôn mặt thanh tú hiện lên một tia đau đớn làm cho không ít nam sinh xung quanh trong lòng trầm xuống! Sau đó lập tức không ít người kêu lên.

"Dường như không bình thường!" Trần Tiêu sắc mặt hơi đổi. Hần nhìn ra Tiêu Tinh dường như trong khoảnh khắc, khí lực không được đầy đủ. Lập tức

nhanh chóng đem máy dò xét cát vào trong túi, chen vào đám đông.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Xuất Chiến.

Tên kia dường như được thể càng lần tới, mắt thấy có tiện nghi, về mặt càng đầy sát khí nhanh chóng lại gần Tiêu Tinh.

Tiêu Tinh giãy dụa, hai tay cố gắng chống đỡ thân thể muốn đứng lên, thở hổn hển. Khuôn mặt xinh đẹp đã trở nên cực kỳ tái nhợt.

"Dừng tay!"

"Mẹ nó! Khinh người quá đáng!"

"***! Lão tử điên lên mất!"

Đại bộ phận nam sinh xung quanh đều hò hét ầm ỹ, lại có người xắn tay áo muốn xông lên. Người người trông thấy một cô gái xinh đẹp như Tiêu Tinh lại bị tên đô con như thế đánh bay đi, tâm lý nam nhân tự nhiên là đồng tình với mỹ nữ - huống chi lại là mỹ nữ của trường mình.

Người khác còn đang chửi bới thì Từ nhị thiếu đã nhanh chóng xông tới, kèm theo một tiếng hét to là cú song phi hướng về tên đô con bay đến.

Một cước của hán tử thể phải nói là rất hoa lệ, xung quanh không ít người trông thấy VIP Từ nhị thiếu ra tay cũng nhin không được hò reo...

Đáng tiếc, thanh âm hò reo còn chưa dứt, tên kia đã xoay người lại, hai tay đỡ trước mặt. Từ nhị thiếu song phi trúng hai cánh tay hán, nhưng thân thể của tên kia chỉ hơi lung lay, ngược lại Từ nhị thiếu lại bị bay ngược ra ngoài, phịch một tiếng rơi trên mặt đất.

"Ai bảo ngươi ra tay!" Tiêu Tinh đã bò dậy, sắc mặt của nàng rất là khó coi, lại trừng mắt với Từ nhị thiếu ngồi dưới đất, lạnh lùng nói "Người luyện võ luận bàn võ nghệ, sao có thể phá hỏng quy củ!"

Thanh âm của nàng hỗn hển không ngừng, Từ nhị thiếu nghe xong trợn mắt há hốc mồm.

Tên kia lại bẻ tay tiếp tục xông tới. Một quyền của hán lao đến, thân thể Tiêu Tinh như là không có chút sức lực nào, thất tha thất thểu tránh sang một bên. Quyền phong lướt qua một bên, suýt nữa đã đánh trúng. Nhưng mà ngay cả khi lâm vào tình trạng quá dị, Tiêu Tinh dù sao cũng vẫn là cao thủ, kinh nghiệm cũng trực giác vẫn còn, nỗ lực giro tay phải lên, ngay lúc nắm đấm của tên kia xẹt qua mặt mình, ngón tay chuẩn xác nắm lấy cổ tay đối phương!

Lần này, tốc độ ra tay của nàng có thể thấy là rất chậm, thế nhưng lại có thể bắt được cổ tay của đối phương, rõ ràng là dựa vào kinh nghiệm cao thâm cùng trực giác nhạy bén của mình! Tiêu Tinh nắm cổ tay của đối phương, ngón tay nhẹ nhàng run lên. Sắc mặt tên kia hơi động một chút, nhưng lại cười gằn, cánh tay nhấc lên, một lần nữa quăng Tiêu Tinh ra ngoài.

"Hừ, thế mà lại biết tiểu cảm nã thủ." Tên đô con cười gằn: "Bất quá ngươi dường như không còn khí lực a."

Lần này Tiêu Tinh rơi trên mặt đất, thân thể run rẩy vài cái, rốt cuộc không đứng dậy được.

"Ngươi nhận thua chưa?" Tráng hán trong ánh mắt chớp động lên hào quang.

Tiêu Tinh nằm sấp ở đằng kia, cười lạnh một tiếng: "Phi! Chỉ bằng ngươi sao!"

"Cô bé miệng lưỡi cũng cứng nhĩ!" Tên đô con cười hắc hắc "Bây giờ là ngươi quỳ rạp trên mặt đất không đứng dậy nổi, cũng không phải là ta!"

Tiêu Tinh trong ánh mắt lướt qua một tia tức giận, nhưng mà thân thể đột nhiên lâm vào tình trạng quá dị này, trước đây nàng chưa từng gặp. Rõ ràng một thân võ công, thế mà đến nửa điểm cũng không thi triển được, để cho thằng cha này ức hiếp, bản tính vốn kiêu ngạo của Tiêu Tinh làm sao có thể khuất phục?

"Yêu cầu của ta cũng không quá đáng, ngươi chỉ cần qua đây cúi đầu nhận lỗi với Mã thiếu gia, thừa nhận tài nghệ của ngươi không bằng người là được. Mã thiếu gia của chúng ta thương hương tiếc ngọc, nói không chừng còn có thể..." Tên này hiển nhiên còn không hiểu rõ tình huống, còn tranh thủ tăng bốc chủ mình.

Từ nhị thiếu ngồi bên cạnh, vừa rồi bị ngã quả thực không nhẹ. Hắn vốn không chính thức tập luyện võ công, bây giờ lại bị trặc chân, không đứng lên được, chỉ đành ngồi ở đằng kia trừng mắt với Mã đại thiếu, cười lạnh "Ha ha! Ha ha! Khá lắm! Mã đại thiếu, ngươi thực sự rất kiêu ngạo a! Không tệ! Không tệ! Tại Cơ Đức học viện lại có người ở trước mặt ta, so với ta còn kiêu ngạo hơn!"

Mã đại thiếu sắc mặt tái nhợt, trong lòng mặc dù có chút sợ hãi gia thế của Từ Nhất Phàm, nhưng mà trước mặt bao nhiêu người thế này, hắn cũng không muốn tỏ ra yếu thế, cắn răng nói: "Từ nhị thiếu, Chuyện này cùng với ngươi không có quan hệ gì cả! Chúng ta nước giếng không phạm nước sông, ngươi hết lần này tới lần khác xía vào chuyện của ta là có ý gì! Chẳng lẽ Từ nhị thiếu ngươi có thể một tay che trời rồi?"

"Ta không cùng ngươi nói nhảm" Từ nhị thiếu ngồi ở đằng kia, lạnh lùng nói "Hôm nay ngươi dám động vào một sợi tóc của nàng, ngày sau ta liền cắt đứt của ngươi một khúc xương! Ta nói ra ở đây, ngươi có gan cứ thử xem!"

Dù sao so sánh gia thế với nhau, gia thế của Từ Nhất Phàm nắm toàn bộ hắc bạch lưỡng đạo, cha hắn tại bạch đạo có căn cơ thâm hậu, anh ruột hắn lại là đại ca hắc đạo nổi tiếng "Tiêu hồng bào", Mã đại thiếu cũng không nhịn được, có chút thoái chí.

Mà mắt thấy xung quanh rất nhiều nam sinh vây xem, càng ngày càng nhiều người hướng về phía mình ném tới những ánh mắt khinh bỉ cùng căm thù --- đệ tử có thể đi vào Cơ Đức học viện, có ai là dễ đối phó? Nơi này ngọa hổ tàng long, nếu thật sự chọc giận nhân vật cao cấp nào đó thì...

Lập tức Mã đại thiếu trong lòng mềm nhũn, thế nhưng vẫn miễn cưỡng hướng tràng diện nói hai câu "Hảo! Ta cũng không muốn đả thương người! Nhưng hôm nay ta tới để đập quán, dựa theo quy củ, hiện nay người của chúng ta đang thắng đúng không! Như vậy xin mời cô bé này ngoan ngoan mang xã đoàn này giải tán đi!"

Ngưng một chút, nhân châu của hắn xoay động "Đừng tìm ta nói cái gì gì nơi này là trường học, không nói quy củ giang hồ. Người khác có thể nói như vậy --- Tiêu Tinh, ngươi sẽ không nói như vậy a?"

Quả nhiên, Tiêu Tinh sắc mặt tái nhợt, không nói nên lời. Nếu như bảo nàng chơi xấu, xuất thân từ võ lâm thế gia như Tiêu Tinh tự nhiên sẽ khinh thường, nhưng nếu thật sự nhận thua, mình vừa mới mở võ quán được một ngày đã bị người đến đập biển hiệu, chuyện này mà lan truyền ra ngoài, thân là Tiêu gia đệ tử, làm sao có thể mang tiếng xấu về được!

Đột nhiên, một thanh âm trong trẻo vang lên "Ai nói chúng ta thua?"

Trần Tiêu đẩy những người trước mặt ra, đi ra giữa tràng. Đầu tiên đi tới cạnh Từ nhị thiếu, vỗ vỗ hắn "Đã bảo ngươi rồi, lúc đánh nhau không cần phải nhảy nhót lung tung như thế, lúc vừa nhảy lên, sơ hở toàn thân sẽ lộ ra. Ngươi lực eo không đủ, không thể biến động tác trên không, gặp phải người mạnh hơn thì chắc chắn là tự ném mình đau khổ rồi. Thế mà vẫn không chịu nghe lời, hoan hoan hi hi nghịch ngợm!"

Từ nhị thiếu ha ha cười, đối mắt cùng Trần Tiêu. Hai người huynh đệ tình thâm, đánh mắt đã hiểu ý nhau "Cẩn thận, tên này 'cứng' đấy."

Trần Tiêu nhẹ gạt đầu, từ trong ngực Từ nhị thiếu lấy ra đơn xin gia nhập xã đoàn --- Nội dung bên trong đã điền đầy đủ, chỉ thiếu kí tên. Hắn ung dung lấy từ trong cặp ra một cái bút, xẹt xoạt vài tiếng kí lên tên mình, sau đó mới xoay người nhìn Mã đại thiếu "Mã đại thiếu, ngươi nhìn cho kĩ, ta cũng là người của võ quán này!"

"Thế thì sao?" Mã đại thiếu tự nhiên sẽ không coi trọng cái tên vương tử xe đạp này trong mắt "Xã trưởng của các ngươi đã thua..."

"Các ngươi dùng xa luân chiến đánh một cô gái, chiến tích thật huy hoàng a?" Trần Tiêu cố ý khinh thường lớn tiếng nói "Cho dù trận này, xã trưởng của chúng ta thế lực chống đỡ không nổi đánh thua một bậc, nhưng tổng chiến tích, chúng ta thắng liền tám trận nha!"

Những lời này của hắn đều nhằm bảo vệ Tiêu Tinh. Tuy rằng trong trường học có không ít nam sinh đối với gia cảnh sa sút của Trần Tiêu ít nhiều có chút khinh thường, nhưng dù sao lúc này mọi người trong lòng vẫn đang ủng hộ Tiêu Tinh, cho nên Trần Tiêu nói lời này, lập tức nhận được không ít hưởng ứng.

"Nhìn cho kĩ, ta cũng là người của xã đoàn này!" Trần Tiêu cầm đơn xin ra nhập vẫy vẫy "Nếu là xa luân chiến, các ngươi được dùng, chẳng lẽ không cho chúng ta dùng?"

Mã đại thiếu mặt âm trầm "Cáp! Trần Tiêu, xem ra ngươi cũng muốn ăn đòn đây!"

Trần Tiêu biểu lộ sự khinh miệt không thèm che dấu "Nói nhảm, không đánh ta ra đây làm gì, chẳng lẽ cùng ngươi nói chuyện phiếm sao?"

Nói xong, hắn chậm rãi cởi áo khoác của mình, cất chung với cặp xách ở bên cạnh, đi tới phía Tiêu Tinh, kéo nàng dậy.

"Ngươi không phải đối thủ của hắn." Tiêu Tinh nhìn Trần Tiêu, chột là ngẩn ra, đây không phải là nam sinh theo dõi mình hôm qua sao. Tuy rằng không biết thân thủ của Trần Tiêu như thế nào, nhưng là...

Tiêu Tinh bị Trần Tiêu kéo tay đứng dậy, sắc mặt hơi đỏ lên, lập tức nghiêm mặt nói "Hắn là luyện Hồng Quyền, còn học qua Ngạnh Khí Công, ngươi chưa từng luyện qua công phu, chi sọ..."

Trần Tiêu sờ sờ mũi mình, thanh âm giảm xuống "Cái này... Kỳ thật rất xin lỗi, ta cùng Từ nhị thiếu đều có chuyện đầu điểm ngươi... Tiểu tử này nói cho ngươi mấy năm qua có người trong trường thường xuyên đánh hắn bầm dập mặt mũi... Người đó chính là ta!" Trần Tiêu chỉ chỉ cái mũi của mình, nói xong không dám nhìn nét mặt của Tiêu Tinh, xoay người bước vào trong tràng đấu.

Đối mặt với tên đồ con này, theo thân thủ vừa rồi của đối phương, Trần Tiêu biết rõ nếu dùng thực lực của chính mình trước kia, tuyệt đối không phải là đối thủ của hắn.

Bất quá...

Xe hơi đụng còn không chết ta, người này nắm đấm không thể so với xe hơi còn cứng hơn a...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Người Này Không Phải Là Con Người.

Hít một hơi thật sâu, bày ra một cái thủ thế, Trần Tiêu nghiêng răng "Lại đây!"

Tên kia nhìn động tác của Trần Tiêu không khỏi bật cười, dù sao Trần Tiêu cũng chưa chính thức luyện qua công phu, bày ra cái thủ thế chẳng ra hình dạng gì, lập tức cười lạnh một tiếng "Tiểu tử kia, ngươi có biết võ không đấy?"

"Biết hay không không quan trọng, quan trọng là có thể đánh được người!"

Tên đồ con nhú mày, trong ánh mắt có chút giận dữ, quay đầu lại nhìn thoáng qua ông chủ của mình, Mã đại thiếu hướng về hắn âm trầm nhẹ gật đầu, ý bảo hắn có thể phóng tay mà đánh --- nếu như đối là một người khác bên ngoài, Mã đại thiếu kiêng kỵ bối cảnh của đối phương cũng sẽ không dám làm càn, bất quá... Trần Tiêu? Một tiểu tử cười xe đạp đến trường! Hừ!

Tên kia bẻ tay, khớp xương kêu răng rắc, lắc cần cổ, nhếch miệng cười gần một tiếng "Tiểu tử, chính ngươi thêm đòn, đừng có trách ta!"

Nói xong, bước nhanh về phía Trần Tiêu, giờ quyền hướng vào mặt hắn đánh tới. Trần Tiêu chỉ cảm thấy hoa mắt, nắm đấm to vật của đối phương đã đến trước mặt, hắn biết rõ dùng thân thủ của mình tránh né là vô dụng, đứng khoát quyết định trong lòng, giờ hai tay lên để ngang trước mặt đỡ đòn.

Phanh!!

Một âm thanh trầm đục vang lên, Trần Tiêu liên tục lui về sau năm sáu bước, chỉ cảm thấy xương cốt của mình dường như bị gãy vụn!

"Tư vị như thế nào?" Tên kia cười lạnh nhìn Trần Tiêu.

Trần Tiêu cố ý lắc lắc cánh tay "Vẫn có thể tiếp tục, nhớ dùng thêm chút sức nữa, ta vẫn có thể trụ được!"

Nghe thấy câu đùa này, tên đồ con trong mắt hiện lên sát khí, đột nhiên quát to một tiếng, vận người xuất ra một quyền hướng thẳng tới bụng Trần Tiêu. Trần Tiêu tuy rằng hai tay liều mạng ngăn cản, nhưng nắm đấm của đối phương cứng như chùy sắt vậy, đánh bật hai tay của hắn, hung hăng va vào bụng Trần Tiêu. Trần Tiêu trước mắt tối sầm lại, dường như cả ruột gan đều xoắn lại với nhau, đau đến nổi cả gân xanh ở trán, liên tục lùi lại vài bước, sao đó hít mạnh một hơi, cắn răng nói "Lại đến! Ngươi chưa ăn cơm à! Nắm đấm mềm như bún thế!"

"Tiểu tử mạnh miệng." Tên kia sau hai quyền thăm dò cũng đã phán đoán được thực lực của Trần Tiêu --- cũng có chút thực lực, bất quá cũng chỉ mạnh hơn người thường một chút thôi. Lập tức bước nhanh tới, song quyền như mưa rào trút xuống! Trần Tiêu liều mạng chống đỡ. Người xung quanh chỉ nghe thấy những âm thanh bình bình bang bang không dứt. Từ xa nhìn lại, Trần Tiêu dường như bị quyền phong của đối phương bao vây, hai tay chỉ có thể miễn cưỡng đỡ lên ngăn cản, thế nhưng mười quyền cũng chỉ cản được năm, sáu. Nửa còn lại từng cái rơi vào những bộ vị khác trên người hắn...

Dưới công kích của tên đồ con này, Trần Tiêu không hề hoàn thủ, dường như trở thành bao cát cho đối phương cuồng ẩu!

Rốt cục, "Phanh" Một tiếng. Một cú móc hàm của tên kia đánh cho Trần Tiêu ngửa mặt bay ra đằng sau, nặng nề ngã trên mặt đất.

Trên mặt cùng cánh tay của Trần Tiêu từng mảng tím xanh, nếu như hắn cởi áo ra chỉ sợ cũng bầm tím khắp nơi. Thế nhưng hắn nằm trên mặt đất vài giây, không rên lên tiếng nào mà lồm cồm bò dậy. Động tác có chút khó khăn, bất quá sau khi đứng dậy, nhổ một ngụm nước miếng kèm theo máu, mồm thở dốc nhưng vẫn cười lạnh "Có chút ý tứ! Tăng thêm chút lực đi!"

Tên đồ con giận quá cười gần "Mạnh miệng! Đáng tiếc nắm đấm quá mềm yếu!"

Dứt lời lại xông tới, Trần Tiêu nhìn như lung lay sắp đổ lại bất động thần sắc lui về sau nửa bước. Mắt nhìn đối phương ép tới, đột nhiên thân thể hơi nghiêng, tung ra một cú đá cầu vòng, bàn chân như gió quét tới. Tên kia trong lòng khinh địch, lập tức bị Trần Tiêu đá trúng bả vai. Một cước này của Trần Tiêu tụ tập khí lực toàn thân phát ra, tên kia trúng cước lập tức lao đảo.

"Hay!!!"

"Hoàng tử xe đạp, đá hay lắm!"

Rất nhiều học viên Cơ Đức học viện xung quanh reo hò, tuy rằng bình thường rất coi thường Trần Tiêu, nhưng giờ phút này hẳn lại đại diện cho người trong trường mình, cho nên ai cũng có suy nghĩ ủng hộ hẳn.

Tên kia một thân mang Nganh Khí Công, trúng một cước của Trần Tiêu tuy có lao đao nhưng cũng không tạo thành thương tổn lớn, chỉ là trước mặt nhiều người như vậy, tiểu tử bị mình cử hành lên xuống như vậy vẫn còn có thể hoàn thủ đá trúng mình, cảm thấy mất hết thể diện, trong đầu bốc hỏa, một quyền đánh vào mặt Trần Tiêu.

Phanh!

Trần Tiêu đầu ngửa ra sau, máu mũi văng tung tóe, trong lòng kêu khổ "Mẹ nó, dị năng chết tiệt sao vẫn còn chưa sử dụng được..."

Hắn giãy dụa đứng lên, thể nhưng chưa kịp đứng vững, quyền đầu của đối phương đã lại tới, lần này trực tiếp công kích thẳng vào dạ dày. Trần Tiêu người gập lại cong như con tôm, trong khoảnh khắc bụng truyền đến từng trận nôn nao, suýt nữa ngất đi.

Trong đầu chỉ nghe thấy ông ông, dường như trọng kích vừa rồi đã đánh cho hắn hoa mắt ù tai. Cố gắng ngẩng đầu lên, ánh mắt mơ màng nhìn chung quanh, lại thấy những học viên kia lại vì chính mình hò hét. Từng biểu lộ của mọi người diễn ra vừa thông thả vừa rõ ràng, nhưng âm thanh tựa hồ bị kéo dài ra, rơi vào trong tai trở thành một loại cảm giác vận vẹo kỳ dị...

Bốn phía dường như cũng đang lắng lắng. Đạp vào mắt cuối cùng là khuôn mặt dữ dằn của đối thủ --- Trần Tiêu tựa hồ nhìn thấy trong mắt đối phương hiện lên một tia sát khí...

Tên đó con cười gằn, giờ tay lên tung ra một quyền cuối cùng hướng thẳng đến ngực Trần Tiêu. Hẳn ra tay rất tàn nhẫn, nếu dính phải quyền này, không chết thì cũng đặt đọa trên giường bệnh ít nhất hai tháng!

Quyền chưa tới, kinh khí (gió) đã tới! Trần Tiêu thần trí mơ hồ, thể nhưng lại nhìn rõ được nắm đấm của đối phương... Tại thời khắc này, hẳn cảm giác như nắm được quỹ tích xuất quyền của đối thủ, quyền cứ thể thông thả mà đến.

Dường như là một loại bản năng, hắn vô thức giờ tay phải của mình lên, một trào nhẹ nhàng cứ nhiên lại bắt được nắm đấm của đối phương!

Tên kia lập tức biến sắc! Trọng quyền của mình lại bị đối phương bắt được, khí lực toàn thân tan mát như đánh vào bị bông vậy.

Hắn lập tức dùng sức giãy ra, thể nhưng phát hiện ngón tay của Trần Tiêu giờ phút này đột nhiên trở nên cứng rắn như kim sắt. Nắm đấm của mình bị đối phương bắt giữ, nửa điểm cũng giãy không được! Sau đó, cảm thấy trên tay đối phương truyền đến một cỗ lực lượng, tên này lúc này còn muốn chống lại, thể nhưng rất nhanh đã bị lực lượng cường đại này vận xuống, thân thể cũng không tự chủ được mà cúi xuống theo! Trên nắm đấm bị Trần Tiêu bắt được, chỉ nghe thấy từng âm thanh răng rắc ghê rợn.

Trần Tiêu một tay vận chặt tay đối phương, miệng không ngừng thở dốc, liếc nhìn tên kia...

"Ngươi, vừa rồi... vừa rồi..." Hắn thở mạnh một cái, sau đó gằn lên "Ngươi vừa rồi đánh rất sướng tay phải không!!!!!!!!"

Phanh!!

Tất cả mọi người nhìn thấy một bóng người phóng mạnh lên trời, càng bay càng cao...

Tất cả mọi người há hốc miệng ---- Nên biết rằng, vận động quán tại Cơ Đức học viện dựa theo tiêu chuẩn chính thức của tràng quán để thiết kế, độ cao của tràng quán hiện tại ước chừng 7m!

Mà bóng người đang bay lên này, cơ hồ muốn đụng vào trần nhà!!

...

Phanh!!

Thanh âm này dường như hung hăng nện vào lòng mỗi người!! Nhìn qua tên đó con rơi trên mặt đất, cảm của hắn đã bị biến hình, chỉ sợ là xương cốt đã bị đánh nát. Không thốt lên được tiếng nào, trực tiếp nghiêng đầu sang một bên, hôn mê bất tỉnh.

Trong tràng lập tức lâm vào một mảnh chết chóc yên tĩnh! Tận nửa phút sau, sau lưng Mã đại thiếu hai thủ hạ vọt lên, kéo tên đó con này trở về, hoảng sợ kêu lên "Mã thiếu! Cầm của hắn đã bị nát! Hơn nữa..."

Một tên khác mở bàn tay của tên đó con ra, năm ngón tay đã bị vận vẹo biến hình. Tên thủ hạ này giọng run run "Tay của hắn bị phế! Xương cốt toàn bộ vỡ nát!"

Người luyện quyền nếu như xương tay bị vỡ nát, mặt dù sau này có thể chữa trị nhưng thực lực giảm sút thê thảm, được một nửa trước kia là may mắn

rồi! Nói cách khác... Người này, chỉ sợ hoàn toàn bị phê bỏ!!

"Mẹ nó! Thịt thàng nhãi này!!"

Thủ hạ của Mã đại thiếu đều là những tên côn đồ hung ác liều mạng, mắt thấy đồng bạn bị phê, lập tức nổi giận, cũng bắt chập tất cả, hai người cùng xông tới Trần Tiêu!

Người chung quanh chỉ kịp kinh hô, ngay cả Từ nhị thiếu cũng không kịp lên tiếng ngăn lại...

Phanh phanh!!!

Hai tiếng nổ mạnh, hai cái bóng người phân biệt trái phải bắn ra ngoài. Bên trái trực tiếp đập vào vách tường, lập tức trên tường xuất hiện từng vết rạn nứt lan ra! Mà bên phải thì bay vọt qua đỉnh đầu những người đang xem, đâm thẳng vào cửa chính của tròng quán, làm cánh cửa bằng gỗ gãy nát tung tóe!!

Trong ánh mắt hoảng sợ của những người xung quanh, Trần Tiêu ngơ ngàng giơ hai tay lên, nhìn chăm chăm vào bàn tay của chính mình.

Lực lượng... Đây là lực lượng?

Giờ phút này hẳn dường như cảm giác được trong thân thể có một loại khí lực, một loại lực lượng tràn ngập toàn thân...Quá mạnh mẽ... Quá sung sướng!!

Hắn ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm vào sắc mặt tái nhợt của Mã đại thiếu, nhếch miệng:

"Ta rất sáng khoái! Ngươi thì sao?"

...

Vô số ánh mắt chiếu vào trên người Trần Tiêu --- người này, có phải là con người không vậy?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Đến Lúc Vận Mệnh Xoay Chuyển.

Trông thấy ven đường một chiếc xe cảnh sát tuần tra chạy như bay qua, mập mập vội vàng cúi thấp đầu, xoay người lẩn vào một cái ngõ nhỏ.

Hắn vẫn mặc chiếc áo khoác mà ngày ấy Trần Tiêu đưa cho, cổ áo dựng thẳng lên che một phần khuôn mặt, cúi đầu đi vội vã.

Mỗi khi trên đường có xe cảnh sát chạy qua, mập mập trong lòng lại một trận run sợ. Đứng trước một cửa hàng, thấy trên TV đang phát tin tức: Lần này tại nhà tù thành K xảy ra một vụ bạo động lớn! Mấy trăm phạm nhân vượt ngục tập thể, trong ngục giam khóa cửa điện tử cùng tất cả trang bị quân chế bằng điện tử đều tự nhiên bị vô hiệu, trong khoảng thời gian ngắn cai ngục chặt vật không sao chịu nổi.

Căn cứ theo tin tức, chuyện này đã khiến cho phía chính phủ rất coi trọng, toàn bộ cảnh lực thành phố K đã dốc toàn bộ lực lượng, tất cả nhân viên cảnh sát toàn bộ hủy bỏ nghỉ phép, cả ngày cả đêm lùng bắt đào phạm vượt ngục.

Tình hình trước mắt theo như TV vừa nói, cảnh sát đã bắt phần lớn đào phạm. Trong lúc bắt giữ đã đánh chết vài tên tội phạm ngoan cố chống lại!

Tin tức này làm mập mập thấy hai chân mình như nhũn ra: Nếu như bị bắt lại thì coi như xong! Tội danh dày như vách tường thế này không bị xử bắn thì cũng bóc lịch cả đời.

Hai ngày nay xe cảnh sát chạy đầy đường, mỗi lần nhìn thấy xe cảnh sát thì hai chân mập mập lại một lần nhũn ra!

Mập mập rất muốn xa chạy cao bay, nhưng mà... Không có tiền a!

Ngày đó Trần Tiêu cho hắn vài tờ tiền giấy, nhưng cộng lại cũng chỉ xấp xỉ 200 đồng mà thôi --- dù sao Trần Tiêu cũng không phải kẻ có tiền, trên người làm gì có sẵn tiền mặt?

Mập mập đã vòng vo trên con đường vắng vẻ này từ lâu: khách sạn thì khẳng định là không dám ở, muốn rời khỏi thành phố thì không thể theo lộ tuyến

chính quy được, tất cả nhà ga sân bay khẳng định đều được bố trí cảnh cảnh, nghe nói tất cả con đường nối vào thành phố đều đã đặt trạm kiểm soát.

Muốn chạy trốn, cũng chỉ có thể tìm hắc bang bản địa... Còn nữa, chính là cần tiền!

Mập mạp vắn về túi tiền, bên trong còn hơn 100 đồng. Sáng sớm hôm nay, hắn tại một cửa tiệm mua liền 10 chiếc bánh bao, một hồi sau ăn sạch --- Hiện tại giá cả như thế nào đắt ghê! Một cái bánh bao nhân thịt lớn tốn những một đồng...

Ngẩng đầu lên, hắn thấy ven đường là một máy rút tiền ATM.

Trời chưa tuyệt đường sống của mập mạp. Hắn đang lúc tuyệt vọng bàng hoàng, mắt chớp đảo tứ tung, bỗng nhiên nhãn thần sáng lên!!

Trên mặt đất trước máy ATM, không ngờ lại có một túi tiền màu đen!

Túi tiền đập vào mắt mập mạp rồi nằm im trong đấy. Giờ phút này ngoại trừ số tiền đó, trong mắt hắn dường như không còn bất kì thứ gì khác!

Nhịp tim bắt đầu gia tăng tốc độ, mập mạp tròn tròn mắt sửng sốt hồi lâu, lúc sau mới hồi phục lại tinh thần.

Bỏ Tất phù hộ!!

Mập mạp lăm la lăm lét nhìn xung quanh một vòng, không ai chú ý tới thứ gì đó trên mặt đất. Mập mạp vừa thông thả vừa gấp gáp lại gần, đầu tiên là ra vẻ điềm nhiên như không, một chân dẫm lên túi tiền, sau đó nhìn quanh, xác định không có ai chú ý tới mình, lúc này mới làm bộ ngồi xổm xuống buộc lại giày, nhanh chóng nhặt túi tiền lên

Vắn về túi tiền bằng da trong tay đúng là một loại cảm giác hạnh phúc... Giờ phút này mập mạp suýt nữa ngay cả chân đều nhũn ra.

Trong tiếng tim đập bình bịch, mập mạp thăm cầu nguyện thần linh phù hộ, sau đó mở ví ra...

"Zzz" Mập mạp há hốc mồm, lập tức hóa đá.

Trong ví tiền đang mở ra, không hề có tí tiền mặt nào! Chỉ có một tấm thẻ tín dụng, còn cả một đồng giấy tờ linh tinh cái gì gì trung tâm tập thể hình rồi là thẻ hội viên nhà hàng...

...****, bên trong còn có một cái áo mưa!!!

Phi!

Mập mạp tức giận phun ra một bãi nước bọt! Quá vô si! Lại có thể mang áo mưa tùy thân... Chủ nhân của nó nhất định là một tên sắc lang!

Nghĩ tới ta béo đại gia năm nay hai mươi sáu có thừa, hiện tại vẫn là xử nam a...

Không cam lòng béo ta lại lục lọi, lòi ở túi ngách ra một cái chứng minh thư.

Mập mạp nuốt nước miếng, trộm nhìn bốn phía, con đường có thể nói là khá vắng vẻ, không có người đi đường cũng không có ai nhìn về phía mập mạp.

Mập mạp trong lòng bàn tay đầy mồ hôi, một tay cầm chứng minh thư, một tay cầm ví tiền, hai mắt chăm chăm nhìn vào thẻ tín dụng bên trong...

Sống hay là chết đây!!

Mập mạp trong lòng khóc lóc một trận, đứng dậy, đem thẻ tín dụng cắm vào bên máy ATM, sau đó run rẩy nhìn CMT --- mập mạp biết rõ, rất nhiều người đều lấy ngày sinh của mình làm mặt mã cho thẻ tín dụng của mình, CMT trong tay có chứa ngày sinh của chủ nhân, mập mạp dùng ngón tay run rẩy chạm chạm nhấn một dãy số trên máy ATM...

Màn hình lóe lên...

Đi? Thật sự có thể!!!

Mập mạp chỉ cảm thấy tim như muốn rớt ra ngoài, miệng lưỡi khô khốc, nhanh chóng nhập vào số tiền cần rút, sau đó nuốt nước miếng, chờ máy nhả tiền ra...

Bíp!

Tại lúc mập mạp hưng phấn suýt nữa ngất đi, trên máy ATM đột nhiên lóe lên, hiện ra một dòng chữ: Máy móc trục trặc!

"Mẹ nó!!!" Mập mạp tức giận kêu ầm lên, suýt nữa thì giơ tay lên muốn đập xuống.

Không dễ dàng gì nhặt được một cái ví tiền, mặt khẩu cũng đoán đúng...

Rốt cục thì hắn cũng nhẫn nhịn, ần ần vào khe nhét thẻ --- Mẹ nó, đổi cây ATM khác rút tiền!

Nhưng mà ần mãi, trên máy cũng chỉ hiện lên duy nhất một hàng: Máy móc trục trặc, xin mời liên lạc với ngân hàng gần nhất...

"..."

Mập mạp khóc không ra nước mắt!

Rành rành nhìn thấy số tiền trước mắt, thế mà lại không lấy ra được!

Mập mạp nổi giận! Máy ngày liên tiếp tâm tình run sợ càng làm cho trong lòng thêm buồn bực, khiến cho hắn không thể kìm chế được nữa, nhin không được nặng nề vỗ mạnh vào bàn phím chỗ máy ATM, hai tay dè xuống, hai mắt đỏ ngầu găm lên "Mẹ nó! Tiền đâu! Tiền đâu! Nhả tiền ra cho lão tử!"

Toàn thân hắn kích động run rẩy, lại không có để ý bàn tay của mình đặt tại ATM cảm thấy một cỗ nhiệt độ nóng bỏng...

"Bíp..."

Một âm thanh dài vang lên, mập mạp sững sờ, không đợi hắn kịp phản ứng, hàng chữ "Máy móc trục trặc" đã biến mất, thay vào đó là thông tin tài khoản...

Ken két vài tiếng, khe rút tiền mở ra, một cộp tiền cứ thế mà trôi ra ngoài.

Mập mạp giật mình, tròn tròn hai mắt, dường như không tin điều này lại là sự thật! Cho đến lúc thấy được trên màn hình hiển thị thời gian hạn chế, lúc này mới tỉnh ra, vội vàng đem tiền cất vào trong ngực, cảnh giác nhìn xung quanh, sau đó xoay người chuẩn bị chạy...

"Bíp..."

Máy ATM sau lưng lại truyền đến một tiếng kêu, sau đó khe rút tiền lại một lần nữa mở ra, đẩy ra một chồng tiền mặt khác!

"Ách... Ách???" Mập mạp sững sờ, trong lòng đầu tiên là hơi sợ, nhưng tay vẫn vô thức bắt lấy chồng tiền kia.

Không đợi mập mạp đem tiền nhét vào trong ngực, máy ATM lại lần nữa "Bíp Bíp", sau đó "rắc rắc", lại một chồng tiền nữa lòi ra...

"Không thể nào! Vẫn còn nữa?"

Mập mạp kích động đến rơi nước mắt, duỗi tay nắm lấy, lần này xoay người muốn bỏ chạy...

Mới chạy được hai bước, ATM sau lưng "Bíp..."

Mập mạp chợt dừng lại, quay đầu lại nhìn thấy một chồng tiền nữa!

Tròng mắt của hắn dường như muốn lòi ra!

...

Ảo giác! Nhất định là ảo giác!!!

Nhưng mà... Chỗ khe rút tiền của ATM, là một chồng tiền đồ ầu, nhìn thấy sao thật thân thương, động lòng người a!

Nhanh chóng chạy về chộp lấy. Trên mặt của tiền giấy in chân dung người lãnh đạo quốc gia đang mỉm cười hòa ái với mập mạp...

Rốt cục, giờ phút này, mập mạp hạnh phúc đến nổi lệ rơi đầy mặt

555555 (Hu Hu Hu Hu) Lão Thiên rốt cục cũng mở mắt.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Bái Người Làm Thầy

“A...a...a...!!! Làm ơn nhẹ nhẹ nhàng ... nhẹ nhàng...”

Từ nhị thiếu gia kêu lên thảm thiết, hần đang nằm ở một bên giường bệnh, trước mặt là một nam bác sĩ mặc áo dài trắng đang cẩn thận nhẹ nhàng xoa bóp mắt cá chân cho hần.

Nằm bên cạnh hần, Trần Tiêu mặt mũi bầm dập, bị thương so với hần còn nặng hơn, đang được một nữ y tá bôi thuốc trên cánh tay.

Nơi này là phòng y tế Cơ Đức học viện. Dù sao cũng là học viện giành cho quý tộc, bác sĩ và y tá ở đây đều có tiêu chuẩn tương đối cao.

Trần Tiêu nghe Từ nhị thiếu gia kêu thảm thiết khề nhưong mảy, nhin không được cười khổ nói : “Tiểu Từ, ngươi đừng kêu loạn, bất quá chỉ là trật khớp mà thôi. Ta sắp bị băng thành xác ướp mà cũng chưa kêu khoa trương như ngươi a...”

Từ nhị thiếu gia liếc ngang Trần Tiêu, khinh thường quay sang nữ y tá đang xử lý miệng vết thương cho Trần Tiêu cười nói : “Mỹ nữ, hay là đổi người tới băng bó cho ta đi, ta chỉ cần nhìn người liền một chút cũng không cảm thấy đau.”

Nữ y tá ngọc dung đỏ bừng, cũng không dám trả lời một chữ. Từ nhị thiếu gia nhìn thoáng qua bác sĩ bên này : “Đại thúc, kính nhờ người dùng tay a, chân của ta sắp bị người kéo rớt ra rồi. Người đi ra ngoài trước... lát nữa đổi người tới.”

Bác sĩ tự nhiên nhận biết trong trường học đại danh đình đình Từ nhị thiếu gia, cũng không dám tức giận, chỉ cười ngượng ngùng rồi đi ra.

“Chú ý hai ngày tới không được để miệng vết thương dính nước.” Y tá mặt đỏ lên, nhanh chóng xử lý xong miệng vết thương của Trần Tiêu, không dám liếc nhìn Từ nhị thiếu gia một cái, chạy nhanh ra ngoài.

“Tiểu Từ...” Trần Tiêu miễn cưỡng ngồi dậy : “Sự tình hôm nay không có gì phiền toái chứ?”

Hần dù sao cũng là lần đầu tiên trong đời đem người đánh cho tàn phế, trong lòng thúi chung có chút bất an.

“Hừ, lão tử không đi tìm họ Mã kia phiền toái là hần nên cười trộm rồi! Còn dám tới tìm chúng ta sao?” Từ nhị thiếu gia hừ một tiếng, sau đó nhìn chăm chăm Trần Tiêu, sắc mặt trở nên cổ quái : “Ta nói này Tiểu Ngũ... nhưng thật ra ngươi, ngươi như thế nào bỗng trở nên... trở nên mạnh như vậy? Mấy gã trâu bò đó, bị ngươi mấy quyền liền đánh cho bay xa như vậy... khí lực của ngươi từ khi nào lại trở nên lớn như vậy?!”

Trần Tiêu chần chờ một chút, lại cười khổ không nói.

Vừa lúc đó cửa phòng bệnh bị đẩy ra, Tiêu Tĩnh về mặt lạnh lùng tiêu sái bước vào, trên khuôn mặt mang theo một tầng sương lạnh.

“Sur phụ, người tới thăm chúng ta?” Từ nhị thiếu gia cười sáng lạn, nhưng Tiêu Tĩnh chỉ liếc mắt nhìn hần : “Ngươi ra ngoài trước đi.”

“A? Đi ra ngoài?” Từ nhị thiếu gia vẻ mặt cầu xin : “Sur phụ, ngươi xem, ta là người bệnh a! Một chân của ta thiếu chút nữa thì gãy a.”

Tiêu Tĩnh nhàn nhạt nhìn Từ nhị thiếu gia, thanh âm không mang theo nửa điểm cảm tình : “Nếu ngươi không đi ra, như vậy chân kia của ngươi cũng rất nhanh bị gãy, ngươi có muốn thử không?”

“.....” Từ nhị thiếu gia khó khăn nuốt khan một cái, không dám nói lời nào, nhanh nhẹn đứng dậy, vịn tường mà nhảy ra ngoài, trước khi đi không quên liếc Trần Tiêu một ánh mắt “Tự cầu phúc đi”.

Tiêu Tĩnh biểu tình nhìn như bình tĩnh, nhưng trong ánh mắt của nàng lại tựa như mơ hồ cát giấu thứ gì, ánh mắt sáng ngời, cứ như vậy đứng ở xa gắt gao nhìn chăm chăm Trần Tiêu.

Trần Tiêu bị nàng nhìn trong lòng có chút sợ hãi... Tiêu đại cao thủ sẽ không muốn tính sổ vì mình đã lừa nàng chứ? Kể cả tính sổ cũng nên tìm Từ nhị thiếu gia trước a! Như thế nào lại tìm mình trước?!

Rốt cục, Tiêu Tĩnh chậm rãi tiêu sái đi tới cạnh giường Trần Tiêu, nhẹ nhàng ngồi ở mép giường, ánh mắt nhìn thẳng Trần Tiêu, từ từ hé đôi môi anh đào.

“Ngươi... Cảm giác thế nào?”

Thanh âm không đến nỗi lãnh đạm, coi như có chút hòa khí.

Trần Tiêu miễn cưỡng cười cười : “Hoàn hảo, không chết được”.

Tiêu Tĩnh lại trầm mặc, lần này ước chừng nhìn Trần Tiêu khoảng hai phút...

Trần Tiêu nhin không được, cười khổ nói : “Mỹ nữ, có cái gì ngươi cứ nói đi, ngươi cứ như vậy nhìn ta, làm ta có chút cảm giác sờn tóc gáy a”.

Mới vừa nói xong câu đó, Trần Tiêu giật mình kinh ngạc, hần tự nhiên thấy rõ ràng hai gò má Tiêu Tĩnh ửng đỏ.

Nàng... Nàng tự nhiên đỏ mặt ??? Tiêu Tĩnh, nữ hài tử trầm tĩnh như nước này, tự nhiên ngượng ngùng đỏ mặt ?

“Ta...” Tiêu Tĩnh thanh âm có chút cổ quái : “Từ nhỏ đến lớn đánh nhau, chỉ có ta giúp người khác, chưa từng có người khác ra mặt giúp ta...”

Thanh âm của nàng rất nhẹ, nhẹ tựa con gió, tựa hồ có chút ngưng ngừng.

Trần Tiêu nghe xong lại cười khỏ : Công phu của ngươi mạnh như vậy, người khác làm sao có cơ hội ra mặt giúp ngươi?

“Cho nên...Chuyện lần này, cảm ơn ngươi”. Nói xong Tiêu Tinh ánh mắt tựa như có chút bối rối, rất nhanh xoay đầu đi, nhìn về nơi khác, lại rầu rĩ nói một câu : “Ngươi...Khí lực của ngươi rất lớn, bất quá công phu quá kém. Không phải là ngươi tu luyện công phu nội gia chứ?”

“...Không có” Trần Tiêu lắc đầu.

Tiêu Tinh quay đầu qua, sắc mặt tựa hồ nhẹ nhõm đi nhiều, nhìn chằm chằm Trần Tiêu một lúc lâu, xác định trong mắt Trần Tiêu hẳn là không có lừa gạt mình, mới chậm rãi nói : “Ngươi thân thủ như vậy không được, nếu... Nếu ngươi muốn học, chờ ngươi thương thế khỏi hẳn, ta sẽ dạy cho ngươi”.

Trần Tiêu sờ sờ mũi, ngưng ngưng cười nói : “Này... Ngươi là Xã trưởng của chúng ta, ta muốn học công phu, đương nhiên là mời ngươi dạy cho ta...”

Không nghĩ tới Tiêu Tinh lại lắc đầu : “Võ thuật xã đoàn kia, ta đã giải tán”.

“...A?” Trần Tiêu ngây ngẩn cả người, đem bọn người phá hội quán đánh đuổi mất nhiều công sức như vậy, hiện tại lại chính mình giải tán?

Tiêu Tinh hừ một tiếng : “Ngươi nghĩ rằng ta thích cái tổ chức loạn thất bát tao đó sao. Ta chính là lúc đầu tính toán, muốn mở một cái võ thuật xã đoàn, sau đó mượn cơ hội đem... ở trong trường học khi dễ Từ nhị thiếu tìm ra, chính hắn không chịu nổi, ta liền tự mình tìm. Ta nghĩ, nếu thân thủ ngươi tốt, nhất định sẽ không nhịn được mà ra mặt. Người luyện võ thường đều có lòng tự tôn rất cao... Lại là không nghĩ tới ngươi cùng với họ Từ, hai người các ngươi cứ nhiên lừa gạt ta!”.

Trần Tiêu cười khỏ một tiếng : “Cái này không thể trách ta được. Kỳ thật ngày đó ta vốn định nói cho ngươi biết, tại ngươi nói muốn đánh gãy chân Tiểu Từ, ta mới không dám nói”.

Tiêu Tinh nhẹ mím cười, ngữ khí có chút cổ quái, sóng mắt lưu chuyển : “Hiện tại ngươi lại không sợ ta đánh gãy chân hắn?”

“Hay là thôi đi, nói như thế nào thì hôm nay hắn cũng đã xuất lực trợ giúp ngươi, không có công lao cũng có khổ lao, ta nghĩ ngươi hẳn không phải là loại người trở mặt a”.

Hi!!!

Tiêu Tinh nhìn không được bật cười, vẻ mặt lúc đó như trăm hoa đua nở, làm cho Trần Tiêu chột ngơ ngẩn. Còn có một nguyên nhân khác, vẻ mặt Tiêu Tinh trong lúc đó, biểu tình cười rộ đó, giống như là Phượng Hoàng đứng trước mặt hắn!

Trong lúc Trần Tiêu thất thần ánh mắt không khỏi có chút lăm lăm, Tiêu Tinh bị nhìn trong lòng có chút giận dữ, nhất thời đứng lên : “Ngươi... Ngươi nghĩ ngợi cho tốt đi”.

Nói xong xoay người đi, lấy từ trong lồng ngực ra một cái chai, cũng không quay đầu lại : “Đây là thuốc trị thương gia truyền của nhà ta, thoa ngoài da”.

Nói xong liền như con gió bước nhanh ra khỏi phòng bệnh.

Trần Tiêu nắm chặt cái chai, trong lòng có chút miên man bất định. Đang thất thần chợt cửa phòng bệnh bị đá văng ra, một cô gái từ bên ngoài xông vào.

Trần Tiêu nhìn kỹ, đứng trước mặt không phải ai xa lạ, cư nhiên là...

Lục Tiểu Tiểu!con gái của Lục Bán Thành!

“Ách?Ngươi...” Trần Tiêu có chút mờ mịt : “Xin hỏi...”

Lục Tiểu Tiểu trực tiếp đi tới trước mặt Trần Tiêu : “Uy! Ngươi kêu Trần Tiêu đúng không? Ngươi dạy ta công phu đi! Chính là một quyền cuối cùng của ngươi hôm nay đã đánh bay hai người kia!!”

“.....”

Học công phu?

Trần Tiêu dờ khóc dờ cười.....không thể nào?

“Ngươi tìm ta học công phu?” Trần Tiêu sờ sờ mũi : “Ta hôm nay bị đánh thực thảm a”.

“Ta mặc kệ, hai quyền cuối cùng của ngươi quá tuyệt vời! Ta muốn học chính là cái này!” Lục Tiểu Tiểu ánh mắt phát sáng!

“Này...” Trần Tiêu khó xử : “Cho dù ngươi muốn học công phu cũng có thể đi tìm Tiêu Tinh xã trưởng mà, công phu của nàng so với ta còn mạnh hơn nhiều”.

“Nàng?” Lục Tiểu Tiểu vẻ mặt khinh thường : “Nàng thì thôi đi! Xem nàng đánh quyền giống như bướm vờn hoa, công phu ẻo là như vậy...”

Èo là?

Giống như...Giống như người, cũng là nữ nhân a!!!

Nhìn Trần Tiêu không nói gì, vẻ mặt cổ quái, Lục Tiểu Tiểu nôn nóng, giọng nói có chút bất mãn “Uy, cùng lắm thì ta trả thù lao cho người! Vô sư dạy nhu đạo cho ta một khóa là hai mươi vạn, ta cũng trả cho người theo tiêu chuẩn này!”

“...Này! Tiền không phải vấn đề” Trần Tiêu sờ sờ mũi, bởi vì lần ủy thác này, hắn thật ra rất muốn có cơ hội tiếp cận Lục Tiểu Tiểu để quan sát. Nhưng mà...vô sư của nàng?

Trần Tiêu rất rõ ràng thực lực của mình, công phu chân chính của hắn chẳng khác gì mèo cào, thuần túy chính là dị năng của hắn mang lại cường đại quái lực, nhưng mà loại quái lực này lại không cách nào đem dạy cho người khác. Nếu thật sự trở thành vô sư của nàng, chỉ sợ không quá hai ngày sẽ bị đuổi ra khỏi nhà.

Lục Tiểu Tiểu nóng nảy, trừng mắt nhìn Trần Tiêu, cả giận nói : “Người còn do dự cái gì? Ta trả cho người tiền lương theo tiêu chuẩn cao nhất...Uy, cùng lắm thì ta cho phép người trở thành bạn trai của ta là được!”

Những lời này mới thật sự làm Trần Tiêu nhất thời hóa đá...

Bạn...bạn...bạn trai người?

Hắn dùng sức nuốt nước miếng, tròn mắt há hốc mồm nhìn Lục Tiểu Tiểu - - “Bốn hàng lông mi”.

“Hừ, nghĩ muốn tìm bạn, ta tìm nam sinh còn hơn!”

Lục Tiểu Tiểu liếc Trần Tiêu một cái : “Ta xem trọng thân thủ của người mới cho người một cơ hội tiếp cận ta! Làm sao vậy? Còn không hài lòng?”

Này...Trần Tiêu tin tưởng, tuy rằng Lục Tiểu Tiểu ngoại hình kém một chút nhưng bằng vào gia thế của nàng, nhất định có hàng đồng nam nhân nguyện ý làm bạn trai của nàng...chỉ cần có thể trở thành con rể của Lục Bán Thành, có thể bớt đi vài chục năm phấn đấu a!

Bất quá... Người như vậy mặc dù nhiều, nhưng Trần Tiêu không ở trong số đó.

“Này...Cũng không cần” Trần Tiêu ngượng ngùng cười, sau đó ho khan một tiếng mới nghiêm mặt nói : “Công phu của ta không phải dễ dàng truyền thụ ra ngoài, còn phải xem thành ý của người. Chính là...”

Lục Tiểu Tiểu dùng sức vỗ vỗ ngực, nhếch môi cười lớn : “Ha ha! Chỉ cần người đáp ứng, điều kiện gì cũng không thành vấn đề! Còn có từ nay về sau ở trong trường học, chỉ cần có Lục Tiểu Tiểu ở đây, tuyệt đối không có người nào dám trêu chọc người! Nếu có người dám trêu chọc người, chỉ cần nói với ta...hừ, ở Cơ Đức học viện, người dám đụng đến ta còn chưa có ra đời!”

Ách...Lời này nghe như thế nào cũng có vẻ cổ quái? Trần Tiêu nghe Lục Tiểu Tiểu nói có cảm giác giống như mình trở thành một tiểu bạch kiểm được phú bà bao dưỡng.

.....

Đến buổi chiều, Bạch Thái MM cũng chạy tới thăm Trần Tiêu, còn tự mình mang tới bữa tối tự làm : Bánh chèo.

Hơn nữa còn là nhân cải trắng(bạch thái) thịt heo...

(DG: ý của tác giả muốn nói : Lợn ăn rau ??? (câu này đọc sắc hiệp hay thấy à nha))

Bạn đang đọc truyện *Thiên Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Bốn Trăm Năm Công Phu

“Không thể nào, người không phải thật sự có ý với Lục Tiểu Tiểu chứ?”

Nghe nói Trần Tiêu quyết định dạy Lục Tiểu Tiểu công phu, Từ Nhị Thiểu nhất thời kinh hô, ánh mắt nhìn chăm chăm Trần Tiêu, giống như trên mũi Trần Tiêu đột nhiên nở ra một đóa hoa vậy.

Trần Tiêu lắc đầu :”Ta tự nhiên có nguyên nhân đặc biệt, nhưng mà... tạm thời không tiện giải thích với người.”

Từ Nhị Thiểu nghĩ nghĩ, phát phát tay :”Bỏ đi! Người đã không tiện ta sẽ không hỏi. Bất quá người phải cẩn thận một chút, Lục Tiểu Tiểu cũng không phải là cô gái cho người tùy tiện chơi đùa. Nhà của ta với Lục gia quan hệ khá thân thiết. Lục lão đầu là người khôn khéo, nếu có người dám có chủ ý bất thiện với con gái lão, khẳng định sẽ bị lão khiến chết không có đất chôn.”

Từ Nhị Thiểu bị thương so với Trần Tiêu nhẹ hơn nhiều, chẳng qua khi bay đã bị trật mắt cá chân. Trần Tiêu lại là toàn thân nơi xanh nơi tím, vốn khuôn mặt đẹp trai cũng bị bầm tím, một con mắt sưng vù, cằm cũng bị vỡ. Vốn Từ Nhị Thiểu muốn Trần Tiêu ở lại dưỡng thương trong phòng y tế, nhưng Trần Tiêu nghĩ trong nhà còn có Child Child nên nhất định kiên trì phải về.

Lần này phá quán lưu lại ảnh hưởng khá lớn : Hai ngày tiếp theo, bất kể là Trần Tiêu ở địa phương nào trong trường cũng bị những người xung quanh chỉ trỏ bàn luận, Trần Tiêu không cần nghe cũng biết những người này đang nói cái gì, đơn giản là nói hắn là quái vật sức lực vô cùng

Nhưng đối với Tiêu Tinh, tựa hồ lần “Chiến bại” đó không hề ảnh hưởng đến sự hâm mộ của mọi người với nàng. Nhập học Cơ Đức học viện chưa đến một tuần, nàng đã được quá nửa nam sinh tôn sùng là “Cơ Đức học viện đệ nhất mỹ nữ”. Trong trường học phạm là nơi nàng lui tới : Thư viện, nhà thể dục, phòng giáo viên, nhà ăn.....chỉ cần Tiêu đại mỹ nữ xuất hiện, chung quanh nhất định đi theo một vòng nam sinh.

Ngán ngùi một tuần, Tiêu đại mỹ nữ liên phá vỡ kỷ lục từ khi Cơ Đức học viện thành lập đến nay : Bốn cửa hàng bán hoa xung quanh trường học, chỉ trong vòng một tuần số lượng tiêu thụ tăng gấp bốn lần ! Trong phòng đồ của nữ sinh, tủ của Tiêu Tinh cơ hồ mỗi ngày đều bị lấp đầy bởi các loại lễ vật : Hoa tươi, quà tặng, chocolate, vân vân

Thậm chí nghe nói có một tên đệ tử nhà giàu đối với Tiêu Tinh điên cuồng hâm mộ, trong lúc bốc đồng, vung tiền như rác, đã mua hẳn một chiếc xe thể thao hàng hiệu, muốn tặng cho mỹ nhân, sau đó mời mỹ nhân cùng đi dạo mát...

Kết quả là trước mặt bao người, Tiêu đại mỹ nữ đối với gã đệ tử nhà giàu kia không nói một lời, chỉ xoay người chạy tới phòng thiết bị thể dục, lấy ra một cây gậy bóng chày. Sau đó trước mặt mọi người, cầm gậy bóng chày đem chiếc xe thể thao trị giá gần trăm vạn đập cho thành sắt vụn !!!

Căn cứ lúc ấy Từ Nhị Thiểu có mặt tả lại : Hắn ở ngoài mười thước cũng cảm giác Tiêu Tinh tức giận bùng nổ, lúc ấy nhìn Tiêu Tinh cầm gậy bóng chày đi ra còn lo lắng nàng sẽ giận dữ đánh chết người..... may mắn là nàng chỉ đập vỡ xe.

Cuối cùng gã đệ tử nhà giàu kia nhìn xe thể thao biến thành sắt vụn, biểu tình muốn khóc. Nhưng thật ra Từ Nhị Thiểu thực thiện lương vỗ vỗ bờ vai hắn, còn hảo tâm an ủi một câu : “Lần sau đừng tặng xe thể thao, tặng xe tăng đi, xe tăng không dễ dàng đập hư.”

Trần Tiêu mấy ngày nay, qua mỗi ngày kết quả thật phong phú. Cái tiến bộ rõ rệt thứ nhất là hắn rốt cuộc cũng dạy được Child Child phải ngủ một mình. Miễn cho Trần Tiêu lo lắng, cứ tiếp tục cùng Child Child như vậy sớm hay muộn sẽ có ngày hắn vỡ mạch máu hoặc biến thành cuồng hóa sắc lang.

Điều thứ hai, Trần Tiêu bắt đầu tìm hiểu Điền đại thúc. Ở cái phổ đi bộ này, trong ba chủ cửa hàng thì Trần Tiêu quen thuộc lão Điền trước tiên, hơn nữa tính tình lão cũng hiền lành, cho nên sau vài ngày tiếp xúc, Trần Tiêu cũng đại khái biết được một ít chi tiết về lão.

Lão quái vật này đã hơn bốn trăm tuổi, sống vào thời Minh triều Gia Tĩnh, vốn là một võ lâm cao thủ am hiểu đao pháp, hơn nữa đao pháp vô cùng nhanh...

Ách, Trần Tiêu phải thừa nhận lần đầu tiên nghe được điều này, hắn đã hoài nghi lão Điền tên thật có phải hay không là “Điền Bá Quang”.

Dị năng của lão Điền có chút đặc thù, bởi vì không thể giải thích biến dị ở gen nào. Hắn sống siêu lâu, hơn nữa giống như là trong người trao đổi chất xuất hiện một ít biến hóa, khiến cho tốc độ lão hóa trở nên chậm lại rất nhiều.

Kỳ thật lão Điền không có đặc thù dị năng : chính là so với thường nhân sống lâu hơn rất nhiều mà thôi.

Nhưng là... Hắn dù sao cũng là một võ lâm cao thủ a! Người bình thường luyện võ, cho dù luyện cả đời cũng bất quá là luyện mấy chục năm mà thôi. Hơn bốn trăm năm khổ luyện, cho dù người luyện không phải là Cửu Dương thần công, luyện chính là dùng ngực đập đá (DG: chắc ám chỉ công phu thô thiển quá) thì luyện bốn trăm năm cũng đủ để trở thành Thiên hạ đệ nhất cao thủ!

Theo lão Điền nói, khi hắn một trăm tuổi tương mạo còn như thiếu niên hai mươi tuổi, lúc ấy đã là võ lâm cao thủ, gần như vô địch võ lâm! Lúc một trăm năm mươi tuổi, đem chữ “Gần như” xóa đi, từ đó về sau không còn hứng thú tìm người tỷ võ, mà toàn bộ tâm tư đặt ở sưu tập các loại bí kíp võ thuật ...

Mãi cho đến những năm cuối đời Thanh, hỏa khí chiếm ưu thế, thời đại vũ khí lạnh chấm dứt... theo thời đại tiến lên, võ thuật dần xuống dốc.

“Cái này cũng không có biện pháp” Lúc lão Điền nói lời này ngữ khí có chút bất đắc dĩ : “Luyện công mười năm còn không lợi hại bằng một viên đạn của người ta, dưới tình huống như vậy, còn có mấy người chịu tốn tâm tư khổ luyện võ công chứ...”

Lúc nghe xong lời này, Trần Tiêu suy nghĩ một chút, nhin không được hỏi lão Điền một vấn đề : “Người nói luyện công mười năm so ra kém một viên đạn, như vậy người... luyện hơn bốn trăm năm, có thể tiếp được viên đạn sao?”

Câu trả lời của lão Điền làm Trần Tiêu chảy một thân mồ hôi lạnh.

Lão Điền còn nghĩ nghĩ một chút :”Nếu là tốc độ bắn của súng thường, tiếp được viên đạn hẳn không thành vấn đề. Nếu trường hợp tốc độ bắn rất nhanh...cũng có chút khó khăn.” Dừng lại một chút, lão còn bổ sung một câu :”Nếu thật sự không thể đón được, ta có thể né tránh...”

Tránh viên đạn.....Trần Tiêu lúc ấy trong đầu tự nhiên hiện lên hình ảnh trong phim Matrix (ma trận) : lão Điền về mặt trung hậu, mặc một cái áo choàng màu đen, phong tư tiêu sái, làm động tác ngửa người ra sau tránh viên đạn như trong phim...

Trần Tiêu lại nhìn không được hỏi lão Điền một vấn đề : Sống hơn bốn trăm năm, có thể hay không “từ Vô nhập đạo”, đắc đạo thăng thiên, đi theo “tu chân” trình tự?

Lão Điền lúc ấy liếc mắt nhìn Trần Tiêu như nhìn đũa ngọc, đối với vấn đề này chỉ thờ dài, vỗ vỗ vai Trần Tiêu : “Về sau ít xem Kỳ Huyền tiểu thuyết đi”.

Bên người có một đệ nhất cao thủ tồn tại, Trần Tiêu tự nhiên liền hướng lão Điền cầu cứu rồi : Từ ngày đáp ứng dạy Lục Tiểu Tiểu công phu, cơ hồ mỗi ngày bị vị đại tiểu thư này thúc giục tám lần, hỏi hán khi nào có thể bắt đầu truyền thụ công phu cho nàng. Trần Tiêu đã lấy có nhức đầu đau bụng, nhưng cứ như vậy cũng không tránh khỏi một ngày phải đối mặt vấn đề này.

Lão Điền nghe xong yêu cầu của Trần Tiêu, mỉm cười, trước dạy Trần Tiêu một bộ hô hấp công pháp...đừng hiểu lầm, cũng không phải nội công thần kỳ gì, chỉ đơn giản là một loại hô hấp công pháp, không tính là võ công, mà là một loại dưỡng thân thuật cổ đại đã thất truyền.

Nghe nói luyện tập có thể kéo dài tuổi thọ, đối với các chứng bệnh tim mạch, cao huyết áp, mất ngủ, lo âu...vân vân... đều có công hiệu rõ rệt, còn có thể tăng cường chức năng cho tâm phế, đối với nữ hài tử còn có thể trụ nhan.

Trần Tiêu thực vô si đem bộ hô hấp pháp môn này truyền thụ cho Lục Tiểu Tiểu, lừa nàng rằng đây là bộ vô thượng thần công mà hán tu luyện, luyện đến tuyệt đỉnh có thể một chương toái bị phá thạch. Lục Tiểu Tiểu dù sao cũng tận mắt thấy qua Trần Tiêu một chương đánh bay đại hán, không chút nghi ngờ hán, lập tức vui vẻ trở về luyện tập.

Ngoài ra Điền đại thúc còn dạy Trần Tiêu một bộ quyền pháp, là chuyên môn sáng tạo ra vì hán.

“Dị năng của ngươi là lực lượng, đáng tiếc nếu không có kỹ xảo thì lực lượng cũng không có chỗ phát huy. Nếu gặp phải cao thủ, ngươi cũng chỉ là mồi cho người chém giết. Ví dụ như Tiêu Tinh mà ngươi nói, nàng hẳn là thế gia võ học, nếu ngươi gặp một đối thủ như vậy, cho dù khí lực ngươi có lớn hơn nữa nhưng không động nổi chéo áo đối phương thì cũng là vô dụng. Chưa nói đến Tiêu Tinh, cho dù tên luyện Hồng Quyền bị ngươi đánh bại, nếu không phải hán khinh địch, sử dụng chân chính công phu cùng ngươi triển đấu, ngươi cũng chưa chắc có thể đánh lại đối phương”.

Đạo lý này Trần Tiêu hiểu được, hán hiện giờ giống như một tiểu hài tử có khí lực ngàn cân, nhưng chỉ có lực lượng không thôi thì không đủ.

Cho nên hán thành thành thật thật cùng Điền lão học bộ quyền pháp kia. Bộ quyền pháp cũng không hề phức tạp, lão Điền lo lắng đến trụ cột của Trần Tiêu, chỉ chọn ra một số chiêu thức đơn giản, thích hợp phát huy ưu thế lực lượng nhất.

“Bộ công phu này tên “Đoàn đả”, là khi ta hai trăm tuổi sáng tạo ra. Kỳ thật không tính là ta tự mình nghĩ ra, bởi vì ta luyện công chủ yếu là chữ “Cần”, ngộ tính cũng không tính là thượng thừa. Bộ “Đoàn đả” này ta dung hợp Thông tý quyền, Phách quái, Hồng quyền, quyền thuật Thiếu Lâm... vài loại quyền pháp lý luận và một ít chiêu số mạnh mẽ, sửa chữa một chút rồi dung hợp lại. Bất quá đối với điều kiện của ngươi thật ra lại thích hợp nhất”.

Trần Tiêu tuy rằng chưa luyện qua công phu chân chính, nhưng dù sao TaeKwonDo cũng là một loại kỹ thuật chiến đấu, sau vài ngày luyện tập cũng có chút hình dạng.

Mấy ngày qua tại nơi ở của Lục Bán Thành, Chúc Dung với Cộng Công hai người thay phiên nhau âm thầm giám thị. Đáng tiếc liên tiếp mấy ngày, kẻ đe dọa kia không có bất cứ hành động gì mới. Làm cho Chúc Dung cùng Cộng Công có chút bất đắc dĩ... chính là thêm cả lão Điền, cả ba người đều không sở trường dị năng Tinh thần hệ, chỉ có thể bị động phòng ngự.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Dạ Yến

Cuộc sống của Trần Tiêu bắt đầu trở nên phong phú.

Mỗi ngày buổi sáng đến trường, buổi chiều chạy đến phố đi bộ tìm lão Điền luyện công, buổi tối về nhà cùng Child Child nói chuyện nhân sinh, nói chuyện lý tưởng, tận lực giáo dục Child Child về các loại thường thức xã hội.

Làm người ta mừng rỡ chính là trù nghệ của Child Child gần đây đột nhiên tiến bộ rõ rệt.

Lúc đầu, Child Child đơn thuần cho rằng đem theo một quyển “hướng dẫn nấu ăn” là có thể trở thành một đầu bếp đủ tiêu chuẩn. Đáng tiếc... Trần Tiêu sử dụng tiêu chuẩn của Dị năng giới “Thất cấp” để đánh giá: Năng lực tiếp nhận của Child Child là S cấp, một quyển “hướng dẫn nấu ăn” dày gần hai trăm trang, Child Child chỉ dùng không đến hai mươi phút là có thể thuộc lòng, nhưng mà... năng lực động thủ của Child Child lại là thấp nhất : E cấp.

Xem ra giữa lý luận và thực tiễn có khoảng cách thật lớn a!

Phân com rang đầu tiên của Child Child, đến giờ nhớ lại còn làm cho Trần Tiêu dờ khóc dờ cười.

Ách... Kỳ thật Trần Tiêu cũng không phải người quá kén chọn. Lấy com rang mà nói, nếu là com chưa chín kỹ hoặc là trứng bị cháy gì đó thì hẳn cũng đều chịu được.

Chính là... một phân com rang do Child Child làm ra lại là “Nhân sinh hương vị”! Cái này thật sự là rất rất có ý tứ nha.

Cái gọi là “Nhân sinh hương vị”, chính là Đắng cay mặn ngọt đều có đủ!

May mắn, trải qua mấy ngày liền không ngừng luyện tập, Child Child rốt cục có tiến bộ vượt bậc, đã đạt đến tiêu chuẩn của người bình thường. Ít nhất com rang ra đã có thể ăn để đỡ đói, mà dạ dày không đến nỗi không chịu được.

Hơn nữa, khi rửa chén bát cũng không còn đánh vỡ chén đĩa nữa.

Đương nhiên, để đạt đến trình độ này, chén bát trong nhà Trần Tiêu cơ hồ đã tiêu hao gần như không còn.

Biết được Child Child ở trong nhà Trần Tiêu đã trở thành nữ tử chuyên tề gia nội trợ, một trong ba vô lương lão bản, Chúc Dung tỷ tỷ nhịn không được cảm khái:

“Trần Tiêu, người biết không, một Lam huyết nhân, trên thế giới là một công trình nghiên cứu trị giá cả triệu đô la! Người lại đem nàng để trong nhà nấu com, rửa chén cho người...”

.....

Thời gian cứ như vậy nửa tháng trôi qua. Trong trường học hết thầy đều như trước, Trần Tiêu mới đầu còn lo lắng Mã Đại Thiệu trả thù chuyện hôm đó, bất quá sau đó lại nghe tin tiểu tử này xin chuyển trường. Nghe nói ngày đó hẳn làm nhiều người tức giận, trong trường học các đệ tử có bối cảnh đều háo hức giáo huấn hắn. Hơn nữa, nghe nói thân đệ đệ chân bị thương, nhân vật hắc đạo phong vân thành phố K, đại danh鼎鼎 “Tiểu hồng bào”, suýt nữa thì vác khám đao đi tìm nhà Mã Đại Thiệu liều mạng!

Mã Đại Thiệu xám xịt rời khỏi Cơ Đức học viện, nghe nói trong nhà hắn bỏ ra một khoản tiền lớn, cho hắn đi du học.

Lục Tiểu Tiểu luyện tập bộ hô hấp công pháp Trần Tiêu cấp cho, công phu không có nửa điểm tiến bộ, bất quá nghe nói mấy ngày qua ăn ngon ngủ khỏe, ngay cả làn da thô ráp cũng trắng trẻo lên nhiều, mà hàng ria mép nhàn nhạt cũng có xu hướng dần phai đi. Tác dụng phụ duy nhất là : Ăn ngủ rất hài hòa, thể trọng mơ hồ có chút tăng!!!

Dùng một câu quảng cáo: Thân thể vô cùng lớn, chỉ cần hít hương thơm, một hơi leo hết năm tầng lầu... (DG :??? Hiểu chết liền á >_

Bạn đang đọc truyện *Thiên Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60: Độc Xà

“Bác sĩ!!! Bác sĩ!!!”

Từ phía sau, Trần Tiêu nhanh chóng len qua đám đông, chạy tới bên cạnh Từ Nhị Thiệu, Từ Nhị Thiệu ánh mắt đỏ rực, lão nhân trong lòng hơi thở nhanh chóng hư nhược, có thể thấy thở ra thì nhiều mà hít vào thì ít.

“Bác sĩ!!!”

Trần Tiêu cũng lập tức rống lên, một tay kéo Từ Nhị Thiệu, quát lớn : “Đừng ôm hắn! Tình huống còn chưa rõ, người mà ôm loạn có thể làm tình huống

thêm phức tạp!”

Giờ phút này hội trường càng trở nên hỗn loạn, mọi người đều đã hoảng loạn vì sự cố phát sinh. Mà bác sĩ tư nhân của khách sạn rất nhanh đã tới, vọt tới cạnh ba người đang hôn mê, không đến mười giây sau liền đưa ra phán đoán : “Trúng độc!!!”

Nói xong, bác sĩ lập tức quay đầu lại, nhìn chăm chăm vào ly rượu rơi trên mặt đất, biến sắc quát : “Mọi người không được uống rượu! Có người hạ độc vào rượu!!!”

Toàn trường ồ lên! Nhất thời có không ít người hét toáng lên, còn có những người rõ ràng không trúng độc, lại nghĩ đến mình uống nhiều rượu, tâm lý hoảng loạn, cảm giác thân thể mềm nhũn, liền ngã lộn trên đất kêu rên : “Ta, ta cũng trúng độc...”

Tiếng thét chói tai cùng tiếng kinh hô liên tiếp vang lên, toàn trường thành một mảng đại loạn, còn có người chạy loạn ra bên ngoài...

Từ Nhị Thiếu đã hoàn toàn ngây dại, sau vài giây sững sờ mới hung hăng túm lấy người bồi bàn của khách sạn, mắt đỏ ngầu quát lớn : “Nói!!! Rượu xảy ra chuyện gì ??!!!!”

Bồi bàn đã hoảng sợ đến ngây ngốc, làm sao có thể nói rõ ràng nửa câu?

Trần Tiêu nhìn thấy bác sĩ nhanh chóng cởi bỏ cúc áo của Lục Bán Thành, trong lúc đó Trần Tiêu đột nhiên biến sắc, trong đầu bỗng nhiên hiện lên một ý niệm!

“Buông hấn ra!!!”

Trần Tiêu đột nhiên hét to một tiếng, xiết chặt nắm tay, hung hăng đánh tới sau lưng vị bác sĩ kia!

“Ngươi điên rồi!!!” Từ Nhị Thiếu vẫn còn nắm chặt áo bồi bàn, lại nhìn thấy động tác của Trần Tiêu, kinh hô một tiếng, đang muốn buông gã bồi bàn ra để ngăn trở thì đã không còn kịp rồi!

Vị bác sĩ kia ánh mắt hiện lên một tia hàn quang, mắt thấy nắm tay Trần Tiêu đã tới trước mặt, bỗng nhiên tại chỗ xoay nhanh thắt lưng, một tay đưa lên đỡ...

Phanh!

Thân thể bác sĩ bay nhanh ra ngoài, lại nhẹ nhàng đáp xuống ở xa xa, ánh mắt lạnh lẽo, hung hăng nhìn chăm chăm Trần Tiêu!

Xoát! Hai tay hấn nhẹ nhàng run lên, trong tay áo lộ ra hai lưỡi dao nhỏ mỏng manh sắc bén.

“Trần...Trần Tiêu.....” Từ Nhị Thiếu cũng sợ ngây người.

Trần Tiêu tiêu sái bước lên hai bước, đem ba người nằm trên mặt đất che ở phía sau, quát : “Hấn không phải thầy thuốc!”

Kỳ thật không cần Trần Tiêu phân phó, thấy tình huống biến hóa, hai bảo tiêu của Từ gia và Lục gia đã nhanh chóng vọt đến, lập tức đem ba người bảo hộ bên trong.

“Tiểu tử, phản ứng cũng không chậm a.” Vị “bác sĩ” bỗng nhiên cười nhẹ, trong ánh mắt có chút âm nhu, mà ngay cả giọng nói cũng trở nên nhu mì, tiếp theo đó, cơ bắp trên mặt run lên vài cái, cơ thể cũng vận vẹo biến hóa, nhanh chóng biến thành một nữ nhân kiều mị! Nữ tử nhìn về phía Trần Tiêu, trong ánh mắt mang theo một tia hiếu kỳ : “Khí lực cũng không nhỏ...ha ha, một tiểu hài tử thú vị”.

“Bắt lấy nàng!” Từ Nhị Thiếu hét lớn một tiếng như muốn xông lên, Trần Tiêu lại kéo hấn trở lại -- nữ nhân này có thể đỡ được một quyền của mình, thực lực không phải Từ Nhị Thiếu có thể đối phó!

“Đề ta!” Trần Tiêu vận người xông lên, nữ tử kia uốn éo thân mình, nhẹ nhàng cười : “Bắt ta? Tiểu tử ngươi có bản sự này sao?”

Trần Tiêu mới chạy được hai bước, đại sảnh vốn đang huy hoàng bỗng nhiên toàn bộ đèn chột tắt! Đại sảnh trong nháy mắt trở nên tối đen như mực!

Bỗng nhiên xảy ra biến cố làm Trần Tiêu không kịp đề phòng, mà trong bóng tối lại truyền đến tiếng cười lạnh của nữ tử. Trần Tiêu bỗng cảm nhận được một đạo hàn khí đập vào mặt, theo bản năng nghiêng người né tránh, nhưng trên cánh tay phải vẫn truyền đến một trận đau nhức!

Soạt!

Lưỡi dao sắc bén đem cả quần áo lẫn da thịt trên cánh tay Trần Tiêu dễ dàng lướt qua. Nếu không phải hấn phản ứng nhanh chỉ sợ dưới một đao đó cánh tay đã bị phế rồi.

Ngay cả như thế, lưỡi dao sắc bén mỏng như tờ giấy đó cũng đã cắt sâu vào da thịt khoảng hai li, nhất thời máu tươi trào ra, chỉ sau vài cái hít thở, tay áo Trần Tiêu đã thấm đẫm máu tươi!

Trong bóng tối, âm thanh của nữ tử như vọng lại từ bốn phương tám hướng, mang theo vẻ khinh thường : “Tiểu tử kia, đau không? Có muốn tỷ tỷ giúp ngươi không?”

Thanh âm này giống như từ xa vang lại, bỗng nhiên trong lúc đó Trần Tiêu có cảm giác một đạo hàn khí hướng yết hầu mình xẹt qua! Thân thể hắn đột nhiên co rút lại, vừa vặn tránh được một đạo, hắn đưa tay theo quán tính sờ lên, trên yết hầu đã có thêm một tia huyết dịch!

Lại cảm giác có một trận gió xẹt qua thân thể chính mình, hắn không nghĩ nhiều, lập tức hít vào một hơi, hung hăng đánh ra một trọng quyền đủ mười phần lực lượng!

Trong bóng tối, tốc độ của nữ nhân này cực nhanh, hiển nhiên thân thủ vượt xa Trần Tiêu. Chẳng qua quyền này của Trần Tiêu tuy rằng không chuẩn xác đánh trúng đối phương nhưng quyền phong cũng quét trúng một bộ vị mềm mại. Chợt nghe thanh âm nữ nhân xa dần, mang theo một tia tiếu ý :”Ồi, tiểu tử kia, ngươi đánh tỷ tỷ cũng đau quá a. Nhưng tiểu tử ngươi thật ra cũng không phải người tốt, đánh đâu không đánh, lại chuyên môn công kích “chỗ đó” a...”

Trần Tiêu trong lòng cảnh giác, theo kinh nghiệm vừa có được, âm thanh đối phương rõ ràng đi xa, nhưng lại tiếp cận chỉ trong nháy mắt...

Quả nhiên!

Bên cạnh đột nhiên truyền đến một đạo gió lạnh, Trần Tiêu đã chuẩn bị kỹ càng, thân thể đột nhiên trầm xuống, một quyền súc thế đã lâu xuất ra.....

Phanh! Lần này rất cực đã trúng! Trong bóng tối truyền đến tiếng kêu thống khổ của nữ nhân, Trần Tiêu cũng có cảm giác nơi tiếp xúc với tay có một trận âm thanh răng rắc. Tiếng thở dốc của nữ tử vang lên kèm theo phần nộ :”Hảo.....hảo tiểu tử!”

Trần Tiêu đang muốn theo âm thanh tiến tới, lại bỗng nghe trong đại sảnh vang lên thanh âm quen thuộc :”Aha, ta tưởng là ai, thì ra là tiểu độc xà ngươi! Làm sao vậy, định khi dễ người mới của chúng ta sao! Có hỏi qua ta chưa?”

Lời vừa dứt, lại nghe Phù một tiếng!

Ở cửa đại sảnh đột nhiên hiện lên ánh lửa! Liền thấy một nữ nhân thân ảnh thướt tha được bao phủ bên trong ngọn lửa, đang từng bước hướng bên trong đại sảnh đi tới!

Chúc Dung!!!

Nàng trong một thân trang phục bồi bàn, tóc dài tung bay trong ngọn lửa giống như vô số loạn vũ hỏa xà! Giống như cùng với ngọn lửa hùng hục hòa thành một thể!

Mà bên trong ánh lửa, Chúc Dung song thủ rung lên, trên hai bàn tay nhanh chóng ngưng kết hai hỏa cầu, khốc miệng hiện lên một tia cười cô quái :”khách khách, chúng ta đã lâu không đánh nhau!”

Vù vù! Hai luồng hỏa cầu đồng thời bắn ra!!!

Theo ánh lửa trên người Chúc Dung phát ra, trong đại sảnh nhất thời được chiếu sáng, Trần Tiêu rất cực cũng có thể thấy nữ nhân giả dạng bác sĩ kia đang tựa vào góc tường, bộ dáng nàng giống như con nhện, hai chân giẫm nát vách tường!

Hai luồng hỏa cầu lướt trên đầu đám bảo tiêu, nữ tử oán hận liếc Chúc Dung một cái, thân mình nhanh chóng nhảy lên. Oanh một tiếng, chỗ góc tường nàng đứng vừa nãy đã bị ngọn lửa thiêu rụi, tàn dư ngọn lửa quét trúng tóc nàng, khi nàng rơi xuống nhìn có điểm chật vật. Nữ tử ánh mắt âm trầm dừng trên người Trần Tiêu :” Hừ! Ta còn tưởng tiểu tử kia thế nào, nguyên lai là người mới của tổ chức các ngươi!”

Nói xong dưới chân chậm rãi di động, hướng tới một bên cửa lui ra sau một bước.

Chúc Dung cũng đã tiêu sái lướt nhanh tới, ánh mắt nghiêm nghị, nhưng trên mặt lại có ý mang theo ý cười :”Thế nào? Chúng ta tuyển người mới tố chất không kém a? Tiểu tử, ngươi phải cẩn thận với mỹ nữ xà này đó, đừng nhìn bộ dạng nàng xinh đẹp, ăn tươi nuốt sống ngươi lúc nào cũng không biết đâu”.

“.....coi như nhóm các ngươi tàn nhẫn! Phục vụ xã, quả nhiên bá đạo! Hừ, bắt qua ta hạ độc, các ngươi có giải được không? Ha ha ha!” Nữ nhân oán hận để lại một câu, lắc mình một cái, theo cánh cửa kia chạy nhanh ra ngoài!

Trần Tiêu nghe được câu nói sau cùng, nhất thời biến sắc, hét lớn một tiếng :”Đừng chạy! Để giải được lại!!!”

Chúc Dung phía sau đang muốn lớn tiếng quát ngăn lại, Trần Tiêu đã liều mình lao theo cánh cửa kia ra ngoài!

“Đáng chết!!!” Chúc Dung phần nộ giậm chân, vội đuổi theo, trong lòng rất tức giận : Tiểu tử này quá lỗ mãng ! Đối phương làm sao chỉ hành động một mình ! Hôm nay xem như ngoài ý muốn, chính mình lúc thay ca theo dõi, ly khai có mấy phút đồng hồ, không nghĩ đến liền xảy ra biến cố!

Nữ nhân hóa trang thành bác sĩ này là kẻ địch cũ của Chúc Dung, thủ đoạn của nàng Chúc Dung rất rõ ràng, vốn là Chúc Dung không sợ đối phương, nhưng nàng lại biết nữ nhân này chưa bao giờ hành động một mình, đêm nay ở chung quanh nhất định có đồng bạn mai phục! Lấy thực lực của chính mình cũng chỉ có thể đuổi đối phương đi, nếu muốn đuổi theo chính là bên mình chịu thiệt. Lại không tưởng được Trần Tiêu, cái gã người mới này lại to gan đến thế, đơn thương độc mã dám đuổi theo.

.....

Trần Tiêu lao ra khỏi cánh cửa, bên ngoài là một hành lang yên tĩnh, chỉ nghe thấy chỗ quẹo phía xa truyền đến tiếng bước chân. Hắn không kịp nghĩ nhiều, chỉ có một ý niệm trong đầu : Từ lâu đầu tư đối với mình rất tốt, hơn nữa chính mình cũng tuyệt đối không thể ngồi nhìn phụ thân của hảo bằng hữu cứ thế chết đi!

Hắn nhanh chóng đuổi theo, vòng qua hành lang liền thấy sân thượng bên ngoài. Cửa lớn thông ra sân thượng đang mở, hiển nhiên đối phương vừa mới từ nơi này chạy ra. Trần Tiêu vọt ra ngoài đập cả vào cánh cửa, dưới tình thế cấp bách, vận lực lượng đem ván cửa thật dày toàn bộ đánh bay !

Nhìn mấy trăm thước bên ngoài sân thượng hoàn toàn trống trải, nhìn trái nhìn phải, sao không thấy bóng dáng nữ nhân kia đâu?

Trần Tiêu trong lòng lo lắng, bỗng nhiên nghe thấy một thanh âm lạnh lùng truyền đến.

“Lực lượng hệ dị năng giả?Hừ!”

Hắn xoay người lại, liền thấy trên bức tường bên trái sân thượng một nam nhân đang ngồi bình thản, một chân gác trên tường, trên miệng ngậm một điếu thuốc, một tay nghịch chiếc bật lửa Zippo.

Nhìn từ xa, nam nhân này để tóc dài, bởi vì nhìn nghiêng nên khuôn mặt bên dưới bị tóc che mất một nửa, không thể nhìn rõ ràng. Tuy rằng khoảng cách xa nhưng Trần Tiêu lập tức cảm ứng được một tín hiệu nguy hiểm mãnh liệt!

Giống như trên người nam nhân này tản ra một cỗ khí tức nguy hiểm, không thể miêu tả bằng lời.

“Nữ nhân kia đâu?” Trần Tiêu kiên trì đi tới, cẩn thận nhìn hai bên : “Trốn rồi?”

“Thật sự là người mới không biết trời cao đất rộng a” Đối phương thoải mái hút thuốc lá, thả ra vài vòng khói, lúc này mới xoay mặt lại, liếc mắt nhìn Trần Tiêu một cái. Trần Tiêu giờ mới phát hiện trên tai trái đối phương cũng mang theo một đồ vật hình thức tương tự như máy dò xét của Phục Vụ Xã.

“Lực lượng B cấp? Tổng hợp thực lực cũng không đến C cấp...Hahaha...” Nam nhân liếc mắt nhìn Trần Tiêu một cái, khinh thường lắc đầu, thanh âm có chút lười nhác, giống như tự mình làm bầm : “Đây là đạo lý gì a, một dị năng giả C cấp mà cũng dám chất vấn trước mặt ta”.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Kim Chúc Cuồng Nhân

Nam nhân khéo léo từ trên tường nhảy xuống, đi tới trước mặt Trần Tiêu!

Hắn dáng người cao thanh mảnh, đầu để tóc dài trông có vẻ yếu ớt, đôi mắt màu lam, trong con ngươi thoáng chút u buồn, hiển nhiên không phải người da vàng. Nếu xét theo tướng mạo, đây là điển hình của dạng thanh niên yếu ớt, nhưng một tay hắn cầm điếu thuốc, khóe miệng luôn mang theo một tia cười nhạt làm cho Trần Tiêu phi thường khó chịu!

“Gọi đồng bạn của ngươi ra đi!” Trần Tiêu cẩn thận xiết chặt nắm tay : “Làm sao vậy? Lại muốn diễn lại trò cũ, âm thầm đánh lén sao!”

“.....ha ha ha !!!” Nam nhân nghe xong bỗng nở nụ cười, trong tiếng cười mang theo một tia hoang đường : “Ngươi mới quả nhiên vẫn là người mới, chỉ sợ ngươi cũng không biết nàng là ai? Thật không biết Phục Vụ Xã đào tạo người mới như thế nào, ngươi cái gì cũng không biết mà cũng ra ngoài chấp hành nhiệm vụ sao?”

Dừng một chút, hắn búng ngón tay, vút tàn thuốc đi, thờ dài liếc nhìn Trần Tiêu : “Nữ nhân kia tên gọi Ái Lệ Tư, ngoại hiệu Độc xà. Uy, người mới, ngươi chọc ai không chọc lại cô tình chọc nàng, nàng là người lòng dạ hẹp hòi, có thù tất báo, về sau lúc ngủ ngươi đều phải mở to một mắt a!”

Trần Tiêu hừ một tiếng, đang định tiến lên, bỗng thấy một đạo hàn quang đập vào mặt! Nhìn kỹ lại thấy đó là chiếc bật lửa kim loại đối phương vẫn chơi đùa trên tay...

Trần Tiêu theo bản năng muốn duỗi tay ra ngăn lại, nhưng trong nháy mắt lại thấy khóe miệng đối phương thoáng một tia mỉm cười khinh thường... Không đúng!!!

Trần Tiêu tay đã đưa ra một nửa nhanh chóng biến hóa động tác, chuyển thành hai tay ôm đầu. Thân mình mạnh mẽ ngã sang bên...

Phía sau.....Oanh!!!

Một tiếng nổ kịch liệt vang lên từ phía sau, sóng khí thậm chí còn thổi bay Trần Tiêu!!

Boom?!

Tiếng cười lười biếng của nam nhân truyền đến :”Phản ứng không sai. Để ta thử lại xem!”

Nói xong hai tay đan chéo nhau, giữa kẽ ngón tay đồng thời xuất hiện ba bốn cái bật lửa! Liền thấy cổ tay hắn run lên, và đạo kinh phong bắn về phía Trần Tiêu!

Trần Tiêu ra sức nện một quyền xuống mặt đất. Chợt nghe âm thanh vang dội, mặt đất sân thượng đều bị hắn dùng quái lực đập nát vụn!

Nurong theo cổ lực lượng này, thân thể Trần Tiêu bắn nhanh ra sau mấy thước.Một tay nắm lấy cánh cửa sân thượng bị đánh vỡ lúc này dựng lên, chắn ở trước mặt

Ầm.....!!!

Trong tiếng nổ mạnh kèm theo ánh lửa, Trần Tiêu cảm giác thân thể mình bị đánh bay lên, sóng xung kích hung hăng đem hắn đánh văng ra ngoài, tấm ván dày trong tay đã bị nổ thành bảy tám mảnh...

Phanh!!! Lưng hắn đập mạnh vào vách tường, trên hai tay truyền đến một trận đau nhức kịch liệt! Cúi đầu nhìn xuống, trên hai tay đã tràn đầy vết thương, huyết nhục mơ hồ!

Trần Tiêu ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy ánh mắt trên tức của đối phương, trong lòng lửa giận sôi trào. Hướng một bên tường ôm tới, dưới cường hãn quái lực, chợt nghe một trận xé rách vụn vụn âm thanh, một đoạn hơn hai thước tường bao, bên ngoài vật liệu đá kết hợp với lõi thép, đều bị Trần Tiêu kéo ra!

Hắn nâng bức tường trong tay một chút, hung hăng hướng đối thủ ném tới!

Nam nhân vẫn như cũ mang theo nụ cười trên tức, cũng không trốn tránh, lại vung tay. Một cái bật lửa bay qua... cái bật lửa nho nhỏ ở giữa không trung đụng vào bức tường Trần Tiêu ném tới, đập vỡ một lỗ khoảng vài centimet bên trên. Nhất thời ánh lửa tuôn ra! Trong tiếng nổ kịch liệt, cửa sổ hai bên sân phơi vỡ vụn, đá vỡ bay khắp nơi, khói bụi mịt mù!!!

Thanh âm nam nhân trong tro bụi truyền đến, mang theo tiếng cười lạnh :”Vô dụng, C cấp vẫn là C cấp, bằng vào thực lực của ngươi, về nhà luyện thêm mười năm nữa hãy đến khiêu chiến ta”.

Nói xong, thân ảnh hắn chậm rãi từ trong tro bụi đi ra, từng bước một tới gần Trần Tiêu.

“Đừng hy vọng Chúc Dung tới giúp ngươi. Dĩ năng phụ trợ của ta chính là tạo ra ảo cảnh, hiện tại trên hành lang đã bị ta bố trí một mê cung, Chúc Dung chắc giờ vẫn còn đang quanh quẩn trong đó.” Nam nhân đi tới trước mặt Trần Tiêu.

Trần Tiêu thờ hồn hèn, cánh tay đau nhức khiến cho hắn nhất thời không thể đứng dậy nổi.

“Nhất định rất đau hả?” Người này đứng trước mặt Trần Tiêu, từ trên cao nhìn xuống hắn :”Yên tâm, ta không thích giết người. Hơn nữa, loại chuyện giết người mới này không phù hợp phong cách của ta”.

Nói xong hắn một tay đặt lên cổ Trần Tiêu, không tốn chút sức lực đem hắn dựng dậy!

“Nhớ kỹ lời khuyên của ta, tiểu tử! Đừng tưởng rằng có một chút khí lực thì việc gì cũng có thể dễ dàng giải quyết. Lực lượng hệ ở Dĩ năng giới không đáng kể chút nào”. Nói xong hắn một tay nhấc cổ Trần Tiêu lên:”Chúng ta không muốn cùng Phục Vụ Xã khai chiến, lần này chỉ là việc ngoài ý muốn thôi. Nhưng mà lần này chúng ta có thể nhượng bộ một lần, lần sau chưa chắc chúng ta đã lưu tình. Cho dù là kính già yêu trẻ thì cũng có một giới hạn nhất định thôi!”

Nói xong, trong tay buông lỏng, Trần Tiêu rơi phịch một cái trên đất.

“Ngươi.....Ngươi.....” Trần Tiêu ngẩng đầu lên, ánh mắt lạnh lạnh nhìn chằm chằm vào người này :”Ngươi là ai?”

“Ta...” Nam nhân nhíu mày, liếc mắt nhìn Trần Tiêu một cái :”Thật đúng là một tên người mới quật cường. Được rồi, tên của ta là Thu Vãn, thu trong mùa thu, vãn trong vãn thạch. Nếu muốn tìm ta báo thù, tốt nhất nên khổ luyện công phu cho tốt đi!”

Nói xong, hắn nhẹ nhàng nhảy lên trên tường :”Người mới, tái kiến”.

Trần Tiêu cứ vậy nhìn hắn từ trên tường nhảy xuống, trong lòng lo lắng, cố sức giãy dụa đứng lên, gắng hết sức vọt tới cạnh tường, rốt cục trước mắt tối sầm, thân mình lay động hai cái, mềm oặt ngã xuống.....

Vốn đoạn tường trước mặt vừa rồi đã bị hắn giật ra, lần này ngã xuống, liền từ trên sân thượng rớt xuống...

Phần này của khách sạn được xây giữa sườn núi, phía dưới sân thượng chính là triền núi, Trần Tiêu rơi xuống như vậy liền gặp hạn, trực tiếp rơi xuống

cây cối bên dưới.

Từ cao cao phía trên triền núi, Trần Tiêu một đường rơi xuống không biết đã đụng gãy bao nhiêu nhánh cây, sau đó theo triền núi lăn xuống.

Trần Tiêu vốn đã bị thương, lại một đường lăn xuống, cũng không biết đã đè nát bao nhiêu hoa cỏ, đầu cũng bị va đập đến đầu roi máu chảy, rốt cục hoàn toàn hôn mê bất tỉnh.....

Lúc Trần Tiêu tỉnh lại, ngửa mặt nhìn lên, sắc trời đã bừng sáng. Hắn thoáng giật giật cổ, cảm giác toàn thân không có chỗ nào không đau đớn, suýt nữa lại hôn mê bất tỉnh.

Sau một hồi thở dốc, Trần Tiêu mới miễn cưỡng cố gắng đứng lên được, nhìn lại y phục trên người đã biến thành đồng giẻ rách.

Trước mặt chính là sườn núi, chính mình nằm ở bên cạnh lùm cây tại một sườn dốc thấp.

Hắn cố sức đi ra, mới vừa lộ đầu ra liền nghe thấy trên đường đất bên trái truyền tới một trận dồn dập dày đặc âm thanh.....

Trời mưa?

Ách, không đúng.....Là tiếng vó ngựa!

Vó ngựa?!

Đầu năm nay, còn có người cưỡi ngựa ở bên ngoài chạy loạn???

Chuyện kể tiếp lại làm Trần Tiêu tròn mắt há mồm!

Phóng mắt nhìn lại, chỉ thấy trên đường đất bên trái một đoàn người ngựa đã ầm ỹ vọt lại đây! Người trên ngựa toàn bộ đều mặc áo giáp của binh lính cổ đại, trong tay còn giơ cao đao kiếm sáng lóa, một mặt giục ngựa, một mặt rống lớn kêu cái gì đó!

Càng làm cho Trần Tiêu học máu chính là, hắn rõ ràng nhìn thấy, những “Kỵ binh” đó đều có đuôi sam thật dài!!! Ách...Hắn nhớ rõ, giống như chỉ có người đời Thanh mới có cách ăn mặc như vậy a!!!

Sắc mặt Trần Tiêu phút chốc trở nên tái nhợt! Hắn cố sức lùi lại phía sau bụi cây. Những kỵ binh đó đã vọt tới trước mặt, liền đều ghim cương ngựa, cả đám tròn mắt há mồm nhìn Trần Tiêu, trong ánh mắt tràn ngập kinh nghi.

Chẳng lẽ...Chẳng lẽ ta từ trên núi ngã xuống...Liên...

Liên xuyên qua??! Xuyên qua đến cổ đại???

Trần Tiêu cảm thấy chính mình rất mau sẽ nổi điên, hắn lắc mình một cái nhưng thân thể lại không thể nhúc nhích, chỉ có thể cười khổ mở miệng: “Các vị... Xin hỏi, nơi này là địa phương nào? Bây giờ là thời nào? Đương kim thiên tử là ai?”

Trong lòng không nhận được chửi bậy: Xuyên qua... Cự nhiên là *** xuyên qua!!!

Đang lúc hắn khóc không ra nước mắt, chợt nghe từ phía xa bên phải truyền đến một âm thanh phần nộ đến gần như phát điên!

Trần Tiêu vừa quay đầu, thấy trên triền núi bên phải rõ ràng có một đám người. Một người mặc một cái áo đầy túi, ngồi dưới ô, trên đường trượt của camera, cánh tay đang để trên camera --- một nam nhân mặt đầy râu đen, đeo một cái kính râm, trong tay đang cầm một cái microphone khuếch đại âm thanh, đang phát điên nhảy dựng lên, hướng phía Trần Tiêu rống giận: “***! Làm sao lại có người!!! Phụ trách trường quay! Phụ trách trường quay đầu !! Các người làm ăn thế nào không biết !!! Đang thời điểm quay lại để nhân viên tạp vụ đi vào !!! *** mẹ người !! Có biết một đoạn phim nhựa giá trị bao nhiêu tiền không ! Có biết chúng ta thuê ngựa một giờ bao nhiêu tiền không!!!”

Một “kỵ binh” bên cạnh Trần Tiêu nhảy xuống ngựa, hắn rốt cục nhìn thấy mái tóc của người kia là giả, được đặt ở dưới cái mũ.

“Huynh đệ, người hình như đọc tiểu thuyết nhiều quá rồi” “Kỵ binh” nọ về mặt cổ quái tươi cười: “Chúng ta đang quay phim a”.

Tuy rằng Trần Tiêu bỗng nhiên xuất hiện làm cho đạo diễn truyền hình dị thường cảm tức, bất quá khi thấy rõ Trần Tiêu một thân đầy thương tích, nghĩ đến Trần Tiêu là du khách không cẩn thận ngã xuống triền núi, liền tốt bụng lập tức gọi cứu thương.

Ước chừng nửa giờ sau, Từ Nhị Thiếu mang theo bảo tiêu cùng với cảnh sát cùng nhau tìm tới, rất nhanh đem Trần Tiêu nâng lên xe cứu thương mang đi.

“Lão thiên, ta thiếu chút nữa nghĩ rằng người đã chết a!” Trên xe cứu thương, Từ Nhị Thiếu nhẹ nhàng cười, Trần Tiêu nằm tại chỗ hỏi hắn: “Cha người sao rồi?”

“Không có gì nguy hiểm, đã không có việc gì nữa rồi”. Từ Nhị thiếu thở dài, nhìn trái nhìn phải --- xe cứu thương này là xe tư nhân của Từ gia, nhân viên chăm sóc trên xe cũng là thủ hạ của Từ gia, cho nên Từ Nhị Thiếu nói chuyện cũng không có cổ kị gì: “Ngày hôm qua, sau khi người đuổi theo nữ nhân kia, nữ nhân toàn thân bốc lửa cũng lập tức đuổi theo người... Một lát sau thì có một nam nhân tóc dài đi vào đại sảnh, để lại một lọ thuốc, nói là thuốc giải độc. Còn nói.....” Từ Nhị Thiếu nói đến đây, về mặt biểu tình quái dị nhìn Trần Tiêu: “Hắn còn nói, lần này xem như cấp mặt mũi cho Phục Vực Xã,

mọi người tiền lễ hậu binh. Lời này có ý gì ta cũng không biết. Nhưng thật ra nữ nhân toàn thân bốc lửa kia... Trần Tiêu, tuy rằng ta không biết là sao lại thế này, bất quá tất cả mọi thứ tựa hồ đều cùng người có quan hệ a?”

Trần Tiêu cười khổ, hẳn không thể nói rõ ràng được --- muốn giải thích rõ ràng, thì là Chúc Dung : toàn thân bốc lửa, tùy tay phóng ra hỏa cầu, giống như hỏa hệ ma pháp sư, nhưng bây giờ không có cách nào dùng lễ thường giải thích. ..

“Tiêu Từ...” Trần Tiêu miễn cưỡng cười khổ : “Chuyện này đích xác có chút phức tạp, về sau ta sẽ từ từ giải thích cho người. Tóm lại. là bằng hữu thì hãy tin tưởng ta!”

“Nói thừa, ta đương nhiên tin tưởng người” Từ Nhị Thiểu trả lời rõ ràng, sau đó lại nhún nhún : “Trong yến hội, nữ nhân kia giả trang làm bác sĩ, sau đó lại xuất hiện nữ nhân toàn thân bốc lửa... các nàng, cũng không phải nhân loại a?”

“... Là nhân loại, chẳng qua là một đám nhân loại đặc biệt mà thôi” Trần Tiêu suy nghĩ một chút : “Nữ nhân toàn thân bốc lửa đó, nàng xem như là bằng hữu của ta, là tốt trợ giúp chúng ta.”

Trần Tiêu thờ dài... nghe xong Từ Nhị Thiểu miêu tả, thuốc giải độc kia nhất định là do “Thu Vãn” đưa tới.

Về phần... cấp cho Phục Vụ Xã mặt mũi, tiền lễ hậu binh. Cái này là có ý gì đây?

Từ Nhị Thiểu trầm mặc một lát, cười có chút cổ quái : “Còn có. bằng hữu của người, chính là nữ nhân phóng ra lửa ấy, tính tình có chút không tốt lắm. Chúng ta tìm khắp nơi không thấy người, nàng đã muốn phát điên. Nếu không phải biết ta là bằng hữu của người, chỉ sợ nàng muốn đem khách sạn đốt trụi. Còn có, chúng ta lúc sau đuổi tới trên sân phơi, nơi đó lại là một mảng hỗn độn a! Lúc ấy rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ đối phương sử dụng boom sao? Cả sân phơi đều tan nát...”

Ô tô trực tiếp chạy tới một bệnh viện tư nhân ở thành phố K, bệnh viện này cũng thuộc sản nghiệp của Từ gia. Trần Tiêu bị đưa vào phòng bệnh cao cấp. Bác sĩ còn chưa kịp kiểm tra xong cho Trần Tiêu thì Chúc Dung đã hấp tấp chạy đến, lần này đi cùng còn có lão Điền.

Hai người đi vào phòng bệnh, Từ Nhị Thiểu vừa nhìn thấy Chúc Dung, sắc mặt nhất thời tái nhợt, tựa hồ đối với nữ nhân này có chút sợ hãi.

“Tiêu Từ... phiền người ra ngoài một chút, bằng hữu của ta có thể có chuyện muốn nói với ta” Trần Tiêu có chút khó xử. Từ Nhị Thiểu lại cười cười : “Người còn khách khí với ta làm gì, lại nói, ngày hôm qua nếu không phải người phản ứng nhanh, lão nhân nhà ta chỉ sợ cũng...”

Nói xong hắn đi nhanh ra ngoài, Chúc Dung sắc mặt lạnh lùng, nhưng lão Điền lại thân thiện hướng hắn gật gật đầu.

“Nói đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Trần Tiêu thờ dài, chịu đựng đau đớn trên người, miễn cưỡng ngồi dậy “Chuyện lần này hình như không phải hướng tới Lục Bán Thành a? Còn có, ta gặp phải một cao thủ, ai. bị sửa trị thật thảm...”

“là Thu Vãn” Lão Điền vẻ mặt nghiêm túc, đi tới bên giường Trần Tiêu, trước hết kiểm tra thương thế trên cánh tay, cau mày nói : “Là tặc thương, bất quá hẳn xem như hạ thủ lưu tình, nếu không với thực lực của người hiện nay, nếu hẳn muốn thực sự giết người thì người một chút cơ hội sống sót cũng không có”.

“Mạnh như vậy?” Trần Tiêu nhún nhún, sau đó cũng thờ dài : “Không sai, hẳn quả thật rất lợi hại”.

Chúc Dung bĩu môi : “Lợi hại cái rắm! Chúng ta trước đó không chuẩn bị mà thôi!”

Trần Tiêu có thể nghe ra sự bất bình căm giận trong giọng nói của Chúc Dung. Lão Điền cười cười giải thích : “Chúc Dung cùng bọn họ xem như quen biết đã lâu, trong đó còn có một chút ân oán cá nhân”.

“Phi! Cái gì là ân oán cá nhân! Nữ độc xà kia chính là bại tướng dưới tay lão nương! Là nàng ghen ghét ta mới đúng, ta sao phải ghi hận nàng?” Chúc Dung mạnh miệng nói.

Lão Điền ho khan một tiếng, giọng nói trở nên trịnh trọng : “Trần Tiêu, người mà người gặp phải, tên gọi là Thu Vãn, ở Dịch năng giới coi như có tiếng nhân vật chính trực! Là thành viên của một tổ chức dịch năng cỡ nhỏ : Hắc Kỳ Sĩ”.

“Hắc Kỳ Sĩ?” Trần Tiêu cảm thấy tên này có chút quái dị.

“Đương nhiên không giống như kỵ sĩ thời Trung cổ. Tổ chức nhỏ này xem như một nhóm lính đánh thuê, cùng với các tổ chức lớn như Phục Vụ Xã của chúng ta hay Câu Lạc Bộ không giống nhau. Bọn họ nhân viên ít hơn, kết cấu tổ chức cũng rời rạc, không có chế độ cố định, cùng loại như lính đánh thuê... Chẳng qua trên tính chất có chút đặc thù, năng lực cũng mạnh hơn một ít. Hơn nữa người của tổ chức này tự xưng là hắc kỵ sĩ, ý tứ có hai loại : Thứ nhất, bọn họ tuyệt đối tuân thủ những chuẩn mực của bản thân giống như kỵ sĩ vậy, làm việc cũng chú ý quy củ. Thứ hai... lại hoàn toàn có chút mâu thuẫn, bởi vì bọn họ làm việc chưa bao giờ lo lắng đến hậu quả, chỉ cần cố chủ đưa ra điều kiện đủ cao, nhiệm vụ gì bọn họ cũng dám nhận! Người như vậy, ta không biết phải miêu tả bọn họ với người như thế nào... Có thể so sánh như vậy đi, chỉ cần điều kiện có thể thỏa mãn bọn họ, bọn họ có thể thay người duy trì chính nghĩa giống như bộ đội, đồng thời, cũng có thể nhanh chóng thay đổi, biến thành một đám không chuyện ác nào không dám làm như phùng bố!!!”

Trần Tiêu nhún nhún : “Nói như vậy.”

“Nửa chính nửa tà” Lão Điền cười khổ một tiếng : “Những tổ chức nhỏ như vậy, kỳ thật ở Dịch năng giới có rất nhiều. Thậm chí giống như chúng ta, mấy

lão gia hòa về hưu, hiện tại nhận nhiệm vụ, cũng coi như là một đám lính đánh thuê. Chẳng qua chúng ta đều là nhân viên Phục Vụ Xã xuất ngũ, cũng chú ý nguyên tắc, không phải nhiệm vụ gì cũng nhận. Nhưng mà bọn họ... sẽ không giống!”

“Ta có thể hiểu” Trần Tiêu gật đầu.

“Hắc Kỵ Sĩ có thể xem là một tổ chức nổi danh, hơn nữa tên Thu Vãn kia xem như một nhân vật chính trực! Hắn là A cấp dị năng giả, dị năng công kích chủ yếu là “phân tử kim loại bạo liệt”. Chỉ cần là vật phẩm kim loại đã tiếp xúc qua tay của hắn, hắn có thể dễ dàng thay đổi cấu trúc phân tử của vật phẩm đó, sau đó tạo thành vật nổ... Nói cách khác, chỉ cần hắn nguyện ý, hắn có thể đem bất cứ vật phẩm kim loại nào mà hắn từng tiếp xúc biến thành boom!!!”

Kim loại...BOOM?

Dị năng này cũng thật đủ khủng bố!

Xã hội hiện đại, làm sao đều không thể thiếu được kim loại a! Nhỏ như điện thoại di động, bật lửa, nhẫn, vòng cổ, đồ điện gia dụng trong nhà..... lớn như ô tô... thậm chí nhà lầu! Bên trong cũng đều có thép a!!!

Nói như vậy, Thu Vãn này có thể xem như một nhân hình hung khí biệt động!

“Dị năng thứ hai của hắn chính là Tinh thần hệ : tạo ra ảo cảnh. Bất quá theo tư liệu quá khứ, năng lực Tinh thần hệ của hắn chỉ đạt tới C cấp. Nhưng mà ở Dị năng giới, dị năng giả phần lớn đều là đơn hệ. Ví dụ như mấy người chúng ta, đều là dị năng giả am hiểu công kích, chiến đấu. Về phần Thu Vãn, có rất ít dị năng giả giống như hắn, vừa am hiểu công kích lại có phụ trợ dị năng.”

“Hừ, nếu không phải ta không am hiểu dị năng Tinh thần hệ, cũng sẽ không bị hắn vây khốn trong mê cung” lúc Chúc Dung nói những lời này, trong giọng nói toát ra một tia bất đắc dĩ.

“Như vậy... mục tiêu ám sát lần này của bọn họ... Lục Bán Thành cùng với Từ...”

“Cái này tạm thời không biết” lão Điền lắc đầu :”Nhưng ta cho rằng mục đích lần này của chúng không phải là ám sát, bởi vì nếu là thế, nữ độc xà kia đã sớm đem độc chết ba người rồi, không nhất thiết phải giả trang thành bác sĩ để tiếp cận bọn họ. Cho nên ta đoán có thể là có người muốn bắt cóc ba người này”.

Lão Điền sắp xếp ý nghĩ phân tích, Trần Tiêu nghe xong cau mày nói :”Nhưng bọn họ lại chủ động để lại thuốc giải...”

“Đây là lệ chung” lúc lão Điền nói lời này, ngữ khí cũng không thoải mái.

Sau đó hắn mới giải thích, nguyên lai là giới dị năng trên quốc tế có một cái lệ bất thành văn: bất kỳ tổ chức dị năng nào, bất cứ thời điểm hành động nào, nếu gặp được đồng loại.....Ví dụ như gặp được nhân viên của tổ chức dị năng khác tham dự trong sự kiện đó, như vậy hiệp thủ nhất, tất cả mọi người sẽ lựa chọn đầu tiên thoái lui trước.

Sau đó...bỏ qua tất cả các chuẩn bị trước đó, làm lại từ đầu!

“Xem như đó là tinh thần cạnh tranh công bình đi”. Lão Điền cười có vẻ bất đắc dĩ :”Không thể không thừa nhận, đám người Hắc kỵ sĩ kia tuy làm việc có chút hoang đường, nhưng cũng là rất tuân thủ quy củ truyền thống”.

“Như vậy... còn nữ độc xà kia? Nàng thì sao?”

“Nàng.....” lão Điền trước hết liếc mắt nhìn Chúc Dung một cái mới trả lời :”Ái Lệ Tư, ngoại hiệu Độc xà, dị năng chủ yếu của nàng là : Độc tố. Kỳ thật.....nàng xem như là một nữ nhân đáng thương”.

“Đáng thương?” Trần Tiêu có chút kinh ngạc.

“Nàng xem như là thiên phú dị năng giả, nói cách khác là không cần thức tỉnh, sinh ra liền mang theo dị năng. Dị năng của nàng chính là: toàn bộ dịch thể toàn thân, đối với sinh vật khác đều là kịch độc. Nước bọt, máu, cùng với tất cả dạng dịch thể khác... đều có kịch độc!”

Độc nhân???

Trần Tiêu đầu tiên có chút mờ mịt, nhưng ngay sau đó lập tức hiểu được lão Điền nói “đáng thương” là có ý tứ gì.

Thử nghĩ, một nữ nhân toàn thân mang độc, nhất định là phi thường tịch mịch! Nếu một nữ nhân toàn thân đều mang độc, nước bọt, dịch thể gì đều là..... như vậy nàng chỉ sợ không có cách nào tìm được nam nhân của mình!

Thử nghĩ, cho dù cùng với nàng hôn môi đều đã trúng độc, dưới tình huống như vậy.....

“Đáng thương cái rắm!!!” Chúc Dung bỗng nhiên phản nộ kêu một câu.

Chương 62: Cởi Quần Áo

Trần Tiêu đã nhìn ra, Chúc Dung cùng với nữ độc xà kia mâu thuẫn không hề đơn giản. Chỉ là bản thân Chúc Dung không nói, hẳn cũng không thêm hỏi. Mà lão Điền hình như cũng không muốn nói về chuyện này.

Ngày đó lão Điền và Chúc Dung đến bệnh viện tìm hân, lập tức đem hân trở về. Thương thế của Trần Tiêu khá nặng, nhưng may xương khớp không chịu tổn thương, chỉ dính phải một ít ngoại thương. Chỉ là nhục chưởng bạo tạc nên phải chịu một ít nội thương, lại còn lăn từ trên sườn núi lăn xuống, nên trên đường gặp không ít va chạm.

Sau khi lão Điền đem Trần Tiêu trở về, trực tiếp kéo hân vào phòng tắm của quán cà phê.

Trong chiếc bồn tắm lớn đã được đổ đầy dung dịch màu xanh nhạt, màu sắc giống như một dung dịch dùng để tắm nhưng đã pha loãng ra mấy chục lần, bất quá mùi vị vẫn còn chút gay mũi.

Trần Tiêu hỏi lão Điền đây là thứ gì, nhưng lão chỉ trả lời qua loa sau đó bảo hân cởi đồ tiến vào trong bồn tắm.

Sau này Trần Tiêu mới được biết đây là một loại "Dung dịch tái sinh tế bào sinh vật", chuyên trị ngoại thương. Loại dung dịch này có thể kích thích sự tái sinh tế bào sinh vật của chính mình, cũng là 1 sản phẩm công nghệ cao của Phục Vụ Xã, có người nói thứ này là tế bào được lấy ra từ máu của một dị năng giả có khả năng tái sinh sau đó đem đi nghiên cứu mới thành.

Vốn là loại dung dịch này cực kỳ quý hiếm, hơn nữa, người sử dụng khi đó sẽ được Phục Vụ Xã đưa vào một khoang kín giống như những khoang trên tàu vũ trụ. Nhưng mà, điều kiện chỗ này tương đối sơ sài, không thể làm gì khác hơn là dùng một bồn tắm cỡ lớn..

Trần Tiêu ngồi trong bồn tắm này một ngày một đêm, ngâm nước đến nỗi da ngón tay trên người trắng bệch, bất quá những thương thế trên người cũng hồi phục được bảy tám phần!

Ngâm mình ở trong nước, mới cảm thấy được khi ngâm trong loại dung dịch này những chỗ bị thương mỗi thời mỗi khác đều truyền đến một trận ngứa ngáy đến tê dại. Sau đó dưới một tốc độ mất thương có thể nhìn thấy, các vết thương trên cơ thể từ từ khép lại, những nơi bị thương từ từ kéo da non -- cảm giác này thật sự là chuyện quá thần kỳ.

Chỉ là sau này lão Điền nói cho Trần Tiêu biết, "Dung dịch chữa trị tế bào" trong tay người về hưu như bọn họ cũng chỉ là thông qua quan hệ lấy được hàng thứ phẩm, thứ nằm trong tay của Phục Vụ Xã còn lợi hại hơn nhiều!

"Bởi vì... đồ vật này không dễ dàng lấy được, mỗi lần chỉ có thể dùng một chút mà thôi. Cho nên chúng ta vì tiết kiệm dung dịch trị thương này, đã pha loãng nó ra nhiều lần. Nếu quá loãng thì hiệu quả sẽ giảm xuống. Hàng hiệu của Phục Vụ Xã hiệu quả gấp hơn ba lần, với thương thế của người chỉ cần vài giờ là có thể hồi phục lại được như cũ."

Lúc này Trần Tiêu mới nhớ lại, khi lần đầu tiên mình bị người của Phục Vụ Xã mang đi, sau một đêm hôn mê đã tỉnh lại, các vết thương trên cơ thể đều lành lặn, thì ra là dùng dung dịch này để chữa trị.

Lần này xem như là có chuyện xảy ra. Mấy lão gia hỏa này đã thật sự thất sắc. Dưới sự hợp lực thuần thực của ba lão bản phố đi bộ, lại có thể để cho người uy thác trong tầm mắt thiếu chút nữa bị bắt đi.

Nhưng sự tỉnh lại càng ngày càng quý giá, không ngờ lại có một tổ chức dị năng khác ngang nhiên nhúng tay vào! Hơn nữa, trong yến hội này, mục tiêu của đối phương không chỉ là Lục Bán Thành, mà là có ý đồ đem cả ba đại đầu sỏ một lưới bắt hết.

Như thế có thể kết hợp suy nghĩ, chuyện tổng tiền của Lục Bán Thành không hề đơn giản như vậy.

"Ta thực sự nghĩ không ra. Với thủ đoạn của bọn Hắc Kỵ Sĩ kia, thì sao lại đi làm hành động tổng tiền này? Hắc kỵ sĩ giết người phóng hỏa không chỗ nào không làm, thế nhưng chúng cũng không thiếu tiền. Nếu thật sự cần tiền, thủ đoạn chắc chắn không mềm mỏng thế này. Lục Bán Thành vẫn không trả tiền, đối phương cũng chỉ dọa hân, chứ thực ra chưa đụng đến một cọng lông. Nếu như dựa theo phong cách hành sự của Hắc Kỵ Sĩ, chỉ sợ hân đã sớm mất đi một cánh tay hoặc cái chân."

Ngồi trong quán cà phê, lão Điền đang cầm một chén trà nóng hổi, phân tích một cách tỉ mỉ.

Trần Tiêu ngồi đối diện lão.

Sự tình đã qua đi ba ngày, trong ba ngày qua, ba người đã tăng cường bảo vệ cho Lục Bán Thành lên rất nhiều. Trước đây là ba người thay phiên nhau

bảo vệ, bây giờ thì đổi lại cho hai vợ chồng Chúc Dung-Cộng Công bảo vệ, còn Điền lão thì làm nhân viên hậu cần.

Chuyện lần này có ảnh hưởng khá lớn, lúc đó, khách trong buổi tiệc kia toàn là những nhân vật nổi danh của thành phố K và vùng phụ cận, lại gặp phải sự kiện quá kinh hoàng, nổ mìn có ám sát có, tự nhiên là những người thuộc giới thượng lưu trong xã hội này rất tức giận. Mặt khác cũng lúc đó, hai “Ông lớn” Từ, Lục của thành phố K cũng suýt chết, mà người ngoại quốc kia cũng là một nhân vật cao tầng thuộc một tập đoàn tài chính lớn tại Châu Âu. Những nhân vật trọng yếu như thế suýt nữa bị ám sát, thì chính phủ làm sao dám phớt lờ chuyện này?

Huống chi, Từ nhị thiếu gia vì muốn giúp Trần Tiêu và Chúc Dung che giấu thân phận, nên khi lâm vào đường cùng không còn cách nào khác là phải nói dối, thuyết phục trên người đối phương có mang súng ống, vũ khí, có cả boom! Nếu không thì làm sao trên sân thượng có thể biến thành một mảnh hỗn độn?

May là, cho dù lúc đó có không ít người nhìn thấy, bắt quả thấy được đều là cận vệ thân tín của hai nhà Lục Từ, khi có người ra lệnh giữ kín miệng, bọn họ cũng không dám nói lung tung.

Nhưng mà đám khách mời này, họ không thể giữ kín. Không được ba ngày, các lời đồn nhảm đã được truyền ra ngoài, cái gì yến hội của giới thượng lưu có phát sinh chuyện kỳ quái, cái gì trong bữa tiệc có nữ nhân toàn thân phát ra ánh lửa thần kỳ...

Chính mà chuyện này từ đầu đến cuối không hề được camera quay lại làm bằng chứng, chỉ là được truyền miệng, cho nên với vấn đề siêu tưởng này, đa số người dân đều không tin.

Bất quá... Người duy nhất không nghi ngờ chuyện này ---- và đang tham gia vào chuyện án, Hứa cảnh sát!

Hắn cũng đã gọi điện hỏi Trần Tiêu, bởi vì sau khi hắn phân tích thì thấy liên quan đến Trần Tiêu, cũng biết trên người Trần Tiêu có một ít chuyện bất thường. Quả nhiên, trong điện thoại Trần Tiêu không hề giấu Hứa cảnh sát bất cứ thứ gì, nói đơn giản qua với hắn là hắn suy đoán không sai, chuyện lần này có sự nhúng tay của dị năng giả trong đó, bất quá Trần Tiêu cũng biểu thị, hắn không thể tiết lộ quá nhiều, đồng thời cũng nói cho Hứa cảnh sát biết được, chuyện lần này cảnh sát bình thường không thể quản lý được, đối mặt với dị năng giả, cảnh sát bình thường không hề phát huy được tí tác dụng nào.

"Ta và bằng hữu sẽ bảo vệ bọn họ, bất quá, có đôi lúc có thể cần cảnh sát các người giúp đỡ vài việc, tỷ như... Phong tỏa tin tức một chút. Dù sao, những người bằng hữu của ta không hề muốn lộ diện ra ánh sáng."

Lúc Trần Tiêu nói những lời này, hắn không ý thức được một điểm: kỳ thực chính hắn cũng đã dần dần bước vào hàng ngũ "Không thể ra ánh sáng".

"Đối phó với Thu Vãn, nguyên bộ trang bị của chúng ta cả thiết bị kiểm tra cũng không thể mang theo. Bởi vì linh kiện của thiết bị kiểm tra cũng có kim loại trong đó. Để chống lại từ trường phải mặc chủ yếu là đồ da, giấy nam châm cũng có kim loại nên không có cách nào sử dụng." Lão Điền nói, nhíu nhíu mày, vẻ mặt có chút do dự. Cuối cùng thấp giọng nói: "Trần Tiêu, việc đối phó với bọn Hắc Kỵ Sĩ lần này không cần người tham gia. Quay về với việc chính là người đại diện của người đi. Đi ra ngoài hành động không nằm trong phạm vi công việc của người. Hôn nữa..."

"Hôn nữa thực lực của ta, cũng không giúp được gì, đúng không?" Trần Tiêu phàng phất cười cười: "Lão Điền, nếu như là bình thường ta sẽ ở lại coi quán. Thế nhưng... Từ Nhất Phàm là bạn tốt của ta, hiện tại cha của hắn gặp nạn, ta làm sao mặc kệ cho được!"

Lão điền nhíu mày: "Trần Tiêu, người không hiểu bọn Hắc Kỵ Sĩ rồi! Ái Lệ Tư và Thu Vãn hai người phối hợp rất chuẩn! Ái Lệ Tư am hiểu đánh lén. Công kích bằng độc của nàng thiên biến vạn hóa, có thể khiến người khác không phát hiện được ở đâu. Hôn nữa, nàng lại có một dị năng phụ trợ hạng nhất, là bắt chước biến đổi cơ thể, có thể trong một thời gian ngắn biến thành hình dạng, vóc dáng giống y chang người khác! Sau đó nhân lúc người không đề phòng, sẽ lặng lẽ núp cạnh người, chờ cơ hội cho người một kích trí mạng! Mà Thu Vãn lại am hiểu trực diện chiến đấu! Hai người một sáng một tối, hợp tác trong mấy năm nay đã gây ra không ít vụ án! Hôn nữa... Tuy Thu Vãn không thích giết người, thế nhưng Ái Lệ Tư kia lại là một nữ nhân có thủ đoạn tàn ác."

"Không, ta không thể đứng ngoài nhìn cuộc vui." Trần Tiêu nhanh chóng khoác chiếc áo da. Giọng nói tuy không lớn nhưng lại rất kiên định, khẩu khí chân thật đáng tin: "Tiểu Từ là anh em của ta ---- là người anh em duy nhất!" Thế nhưng nhóm người lão Điền lại không dễ dàng như vậy ---- nếu như việc này là do một tổ chức bất lưu khác, khi gặp phải đối thủ là người của Phục Vụ Xã, thì liền lựa chọn việc sớm lui bước. Dù sao trong Dị năng giới, có can đảm chống lại Phục Vụ Xã, thì các tổ chức đó cũng chỉ tính là lông phượng sừng lân (vô cùng hiếm).

Thế nhưng bọn Hắc Kỵ Sĩ tuyệt đối không phải là một tổ chức thích lui bước, Ái Lệ Tư không phải, Thu Vãn có tính cách cao ngạo kia càng tuyệt đối không có khả năng lui bước.

Hiệp 1 hai bên không hẹn mà gặp, dựa theo luật quốc tế, trước tiên các bên sẽ rút lui, sau đó sẽ trở lại đại chiến một hồi ---- nhóm lão Điền tin rằng, khi đám người Hắc Kỵ Sĩ quay lại, với tác phong trước sau như một của Thu Vãn, nhất định sẽ xảy ra một hồi đại chiến, Từ nhị thiếu gia đã tạm nghỉ học, mỗi ngày đều ở nhà. Chuyện lần này, đối phương đồng thời xuất thủ đối phó với cả Từ gia và Lục gia, thân là người nổi nghiệp của Từ gia, Từ nhị thiếu gia dĩ nhiên được bảo vệ chặt chẽ, đồng thời Lục Tiểu Tiêu của Lục gia cũng bị cường ép về nhà.

Khi Trần Tiêu đến Từ gia, cũng nhìn thấy Từ lão đầu từ, bất quá Từ lão đầu từ đã từ Từ nhị thiếu gia biết được mọi chuyện xảy ra, hôn nữa... hình như Từ lão đầu từ cũng biết được đám người lão Điền, nên trước khi Trần Tiêu tới, hắn đã ra lệnh cho quán gia, bắt kẻ Trần Tiêu yêu cầu thứ gì đều phải có gắng đáp ứng!

Từ nhị thiếu gia rất vui vẻ khi hắn đến: "Ha ha! Người đã đến là tốt rồi, mấy ngày nay ở nhà, ta buồn muốn chết! Có người đến đây, ít nhất ta còn có người trò chuyện."

Trần Tiêu nhìn qua những cận vệ được trang bị vũ khí hạng nặng của Từ Nhị thiếu gia, toàn bộ được trang bị súng ống bộ đàm, có vẻ như chuẩn bị gấp đại địch.

Trần Tiêu nhíu mày: "Thế này không ổn! Tất cả mọi người bỏ súng đi. Với đối thủ lần này, trong tay mọi người mà cầm súng chính là cầm một quả boom chờ kích nổ ---- Nhanh vứt súng đi!"

Bỏ đi?

Đám cận vệ ngơ ngác nhìn bạn của thiếu gia.

Từ nhị thiếu gia cũng ngây người ra một chút, liếc mắt nhìn Trần Tiêu, thoáng có chút do dự. Cho dù thế nào, đối với người bình thường mà nói, có súng luôn đem đến cho họ một ít cảm giác an toàn hơn.

Bất quá, hần tuyệt đối tin tưởng Trần Tiêu, nên Từ nhị thiếu gia nhanh chóng đưa ra quyết định. "Nghe hần nói, tất cả mọi người bỏ súng đi!"

Đám cận vệ hai mặt nhìn nhau, người nhìn ta, ta nhìn người, bất quá cuối cùng dưới mệnh lệnh của thiếu gia đành phải không cam lòng mà cất súng đi. Chỉ là đôi mắt nhìn Trần Tiêu có chút bất mãn.

Trần Tiêu không thèm để ý đến những ánh mắt này, đi tới trước mặt của một cận vệ, soi hần một cách cẩn thận, sau đó nhíu mày: "Tai nghe điện thoại, bộ đàm, dây thắt lưng, àn... Cà- vạt kẹp, còn có điện thoại di động, đồng hồ đeo tay, nhẫn, tất cả những đồ trang sức... Ta nói như thế, các người bắt luận kẻ ai, trên người không được mang theo một đồ dùng gì có kim loại trong đó! Tuyệt đối cấm! Hiểu chưa?"

Về mặt bọn cận vệ không cho là đúng, bất quá Từ nhị thiếu gia lại nghe ra ngữ khí nghiêm túc ít khi thấy của Trần Tiêu! Trong ấn tượng của hần, thằng bạn tốt này luôn vô tâm, ít khi quan tâm với mọi chuyện chung quanh, chưa từng dùng ngữ khí nặng nề thế này nói chuyện bao giờ.

"Toàn bộ nghe theo!" Từ nhị thiếu gia đến cạnh người Trần Tiêu, mặt lạnh lùng: "Từ giờ trở đi, lời hần nói là lời ta nói! Bất luận kẻ nào cũng không được vi phạm!"

Trần Tiêu thờ dãi, hần tự nhiên biết bản thân là một người trẻ tuổi lại đi chỉ huy đám cận vệ này, khó tránh khỏi có người không phục ---- không, không phải là khó tránh khỏi, mà chắc chắn là có người không phục!

Thế nhưng, hần là người đã từng giao chiến qua với Thu Vãn. Cũng đã tận mắt thấy được dị năng "Phân tử kim loại bạo liệt" đáng sợ như thế nào! Bất kể là kim loại gì trước mặt hần, hần đều có thể dễ dàng khống chế biến thành boom! Nếu như những tên cận vệ này đem súng đi đối phó với Thu Vãn... Thu vãn thậm chí không cần động đậy, chỉ cần một ánh mắt, là có thể khiến những cây súng trong tay các cận vệ này nổ tung!

Đám cận vệ đều làm theo.

Từ nhị thiếu gia lúc này mới thở mẫn, hần còn chưa nói gì, Trần Tiêu đã quay đầu nhìn về phía hần: "Người cũng vậy, tiểu Từ, từ giờ trở đi, trên người của người không được phép mang theo bất kể đồ vật kim loại nào! Ta biết trên người người có một số đồ vật làm bằng kim loại, nhưng vì mạng của người, tốt nhất người nên vứt hết đi! Cho dù là một cái khuyên tai nho nhỏ, cũng không được mang theo!"

Nói xong, kéo Từ nhị thiếu gia chạy vào một căn phòng, một cước đóng cửa phòng lại, nhìn Từ nhị thiếu gia, về mặt Trần Tiêu nghiêm túc: "Cởi quần áo."

"... A??" Từ nhị thiếu gia choáng váng.

"Cởi quần áo, toàn bộ đều cởi sạch, để giữ cái mạng nhỏ của người, ta muốn tận mắt xác định trên người của người chắc chắn không còn lưu lại bất cứ đồ kim loại nào có thể dẫn đến toi mạng!"

Từ nhị thiếu gia cười khổ: "Không cần đâu... Ta không có thói quen cởi truồng trước mặt nam nhân khác..."

"Phi, lúc đi lặn thám hiểm, trong phòng tắm thay quần áo, chỗ nào đại gia còn chưa thấy qua? Bớt lằng nhằng đi." Trần Tiêu tức giận nói: "Mau cởi ra! Người mà không cởi, ta sẽ tự tay động thủ!"

Bạn đang đọc truyện *Thiên Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Cuộc Tập Kích Của Hắc Kỵ Sĩ

Khu nhà cao cấp của Từ gia thuộc ngoại ô thành phố K, toàn bộ các thiết bị giám sát đều phải bỏ đi.

Trần Tiêu biết những thiết bị điện tử giám sát này, đối với dị năng giả mà nói, nhất là với Thu Vãn, người có dị năng phá hư vật chất kim loại, thì chỉ giống như hàng trưng bày, thậm chí là tự mua boom cột vào mình. Cho nên dưới yên cầu của hắn, Từ gia nhờ người điều tới 20 con chó săn đã qua huấn luyện ---- dưới tình huống như bây giờ, Trần Tiêu cho rằng, khứu giác của chó săn đáng tin hơn các thiết bị giám sát nhiều.

Hơn năm mươi tên cận vệ của Từ gia đã thay trang phục mới : mỗi người đều mặc một bộ đồng phục thuần chất vải cotton, roi điện, súng lục hay những vũ khí có kim loại trong đó tất cả đều được nẹp lên cấp trên, mà mỗi tên cận vệ được phát một loại vũ khí mới "rất tối tân": một cây gậy đánh bóng chày bằng gỗ.

Nhìn năm mươi nam nhân ăn mặc đồng phục thống nhất, tay cầm gậy đánh bóng chày , phảng phất những người này không phải là vệ sĩ, mà là một đội bóng chày nào đó...

Trần Tiêu làm như vậy kỳ thực cũng là vì bất đắc dĩ.

Tuy ba người lão Điền chính thức nhúng tay vào. Thế nhưng bởi vì sự ủy thác trước kia của Lục Bán Thành ---- lão Điền đã nói rõ : công và tư phân minh! Tuy Từ nhị thiếu gia là bạn tốt của Trần Tiêu, nhưng bọn họ cũng không dư thừa tình lực để phân ra bảo hộ cho người của Từ gia. Hai phu thê Chúc Dung, Cộng Công chủ yếu bảo vệ bên người của Lục Bán Thành. Về phần Từ gia... Ngoại trừ Trần Tiêu chủ động giúp đỡ ra, lão Điền cũng chỉ biểu thị đứng ngoài quan sát tình hình, nếu như gặp phải nguy hiểm, lão sẽ dốc sức chạy tới.

Đối với mấy lão quái vật mà nói : nguyên tắc chính là nguyên tắc! Sinh ý chính là sinh ý!

Cho đến bây giờ, chưa biết được mục tiêu chính của bọn Hắc Kỵ Sĩ là ai: là Lục Bán Thành, hay Từ gia, hay là nhân viên cao cấp của tập đoàn tài chính Châu Âu kia. Do đó dưới tình hình nhân thủ có hạn, ba lão quái vật Lạn Vĩ Phô (phô đi bộ) quyết định lấy kinh doanh làm trọng, tập trung chủ yếu tinh lực để bảo vệ người ủy thác.

Điểm này không có gì đáng trách, Trần Tiêu cũng không thể đưa ra dị nghị.

Người làm của Từ gia đã bày trận sẵn sàng đón địch ---- bắt quả thật ra Từ lão đầu lại không hề có ở nhà. Lão già này quả thật tinh ranh, đến bây giờ ngay cả Từ nhị thiếu gia cũng không biết lão ở đâu. Chuyện lần này ảnh hưởng rất lớn, lão già thân là đầu não một phương, hiển nhiên đã được chính phủ bảo vệ. Mà lão lại không mang con cái đi theo, lại để Từ nhị thiếu gia tại nhà, cũng là xuất phát từ một ít lo lắng: lão cho rằng mục tiêu hạ thủ của đối phương là mình, nếu vậy thì nên để con cái ở xa, tránh gặp phải những tình huống nguy hiểm. Thứ hai... Từ lão đầu phảng phất cũng có chút ít hiểu biết đối với các dị năng giả---- bằng không hắn cũng sẽ không giới thiệu Lục bán thành đến chỗ Lạn Vĩ Phô kia. Hắn dường như có cảm giác được việc lần này không có khả năng hòa hoãn, nếu như gặp phải trường hợp xấu nhất ---- đó là bản thân gặp chuyện, chỉ ít Từ gia còn có con trai ở đó, đỡ phải cho cha con bị tóm gọn trong một mẻ lưới.

Đến chiều, xảy ra một chuyện làm Trần Tiêu có chút kinh ngạc là, Bạch Thái MM không ngờ lại chạy tới đây. Nàng cười xe đạp đi tới Từ gia, nhìn bộ dáng có vẻ rất quen thuộc, nhưng lúc bước vào cửa trên mặt lại hiện rõ vẻ khó chịu, khuôn mặt nghiêm nghị ---- thấy được Trần Tiêu ở chỗ này, khuôn mặt Bạch Thái MM nhất thời đỏ lên, có chút nhẩn nhai.

Sắc mặt Trần Tiêu liền trở nên quái dị, liếc mắt nhìn Từ nhị thiếu gia đứng cạnh, trong ánh mắt mang theo vài phần trách cứ. Lẽ nào, tên Từ nhị thiếu gia này háo sắc thành tính, đã hạ thủ với Bạch Thái MM?

Tuy ngày đó Từ nhị thiếu gia dường như toát ra vài phần hứng thú với hình bóng của Bạch Thái MM, thế nhưng...

"Đừng hiểu lầm" Từ nhị thiếu gia liền nhanh miệng giải thích ---- sau khi bị Trần Tiêu lột hết đồ đạc để kiểm tra, Từ nhị thiếu gia bây giờ chỉ khoác một chiếc áo ngủ màu trắng, bên trong không mặc thứ gì, lúc nói chuyện không khỏi yếu đi vài phần, mặt thấy nhẩn nhai Trần Tiêu khác lạ, liền nhỏ giọng giải thích: "Ta... Ta đi đến cửa hàng fast-food kia thuê lại cô ta làm việc."

Àn??

Trần Tiêu nhất thời liếc mắt nhìn Từ nhị thiếu gia, ánh mắt của Từ nhị thiếu gia có chút xấu hổ, mặt mày nhẩn nhai một trận cuối cùng cũng nói thật: "Chuyện là thế này... Không phải người nói ta cần chiếu cố nàng hơn sao. Nàng đi làm công việc ở cửa hàng fast-food kia vừa xa vừa khổ. Ta liền mời nàng làm thêm một việc nữa. Mỗi ngày có thể tới đây đưa đồ ăn cho ta..."

Đưa thức ăn?

Trần Tiêu trừng hai mắt ---- bữa ăn hàng ngày của Từ nhị thiếu gia người, không cần nói đến có sơn hào hải vị, trong nhà cũng đang nuôi vài đầu bếp cao cấp a! Sao lại đi ăn thứ thức ăn nhanh này. Hắn sẽ ăn?? Mỗi ngày ăn đồ ăn nhanh được nàng chuyển đến đây?

"Người nói phải quan tâm nàng nhiều hơn, ta thuê nàng đưa đồ ăn nhanh với hợp đồng dài hạn, mỗi ngày một lần, ta trả tiền chi phí đi lại rất cao, mỗi tháng nàng có thể kiếm được rất nhiều tiền ---- đó là ý tốt của ta!" Tuy những lời nói này rất đường hoàng, bắt quả Trần Tiêu chỉ cần liếc mắt là có thể nhìn thấu dụng ý của Từ nhị thiếu gia ---- tiểu tử này hình như đã thực sự có chủ ý với Bạch Thái MM, cô ý dùng cái cớ vụng về này để tạo cơ hội tiếp xúc với nàng.

"Trần Tiêu sao lại ở chỗ này?" Khuôn mặt của Bạch Thái MM hơi hồng lên, giọng nói có chút gấp gáp, giống như sợ Trần Tiêu hiểu lầm chuyện gì.

"Ai, người chưa biết tin gì à?" Từ nhị thiếu gia cười khò: "Trong nhà xảy ra vài chuyện, Trần Tiêu đến ở với ta."

"Hừ, ai nói chuyện với người." Lúc Bạch Thái MM nhìn Từ nhị thiếu gia, sắc mặt trầm xuống, đưa hộp com ra, vờn tay: "Nhanh trả tiền đi."

Từ nhị thiếu gia xấu hổ, lấy tay sờ sờ bộ đồ đang mặc, lại nhớ tới đang mặc đồ ngủ, cười khổ: "Người chờ một chút..."

Trần Tiêu thờ dãi, hỏi Bạch Thái MM: "Người đưa com tới đây được mấy ngày rồi?"

"Hừ, ngày thứ hai ta đi làm ở tiệm fast-food, tên sắc lang này đã tới tiếp cận." Bạch Thái MM buông hai tay ra, ngữ khí có chút khó chịu: "Ta đương nhiên nhìn ra được tên sắc lang này có quỷ ý gì, bất quá... Hừ! Nghĩ cách kiếm lời trên người Bạch Thái này, đúng là si tâm vọng tưởng! Ta ghét nhất là những tên phá gia chỉ từ dùng tiền để dụ dỗ con gái như thế này."

Trần Tiêu có chút bất đắc dĩ, ngượng ngùng cười: "Thật ra... Tên tiểu Từ này không tệ, nếu như hắn thật lòng, người có thể xem xét lại một chút..."

"Hắn?" Bạch Thái MM tròn tròn hai con mắt ---- quả thật bộ dạng trũng mắt của nàng rất dễ thương, nhưng giọng nói lại cực kỳ nhỏ nhen: "Miễn đi! Ta học tại Cơ Đức học viện có vài ngày, nghe được bạn bè kháo danh sách nữ nhân của hắn, nếu xếp thành hàng có thể được một đoàn người đi hành!"

Lúc này Từ nhị thiếu gia cầm tiền quay lại, đưa cho Bạch Thái MM, khuôn mặt tươi cười: "Mỹ nhân, không bằng lần này nàng lưu lại ăn com tối với ta..." Thấy thần sắc của Bạch Thái MM lóe ra hàn quang sắc bén, hắn rất nhanh bỏ thêm một câu: "Người xem, đúng lúc Trần Tiêu cũng ở đây, ba người chúng ta có thể xem là bạn bè, ăn com với nhau một bữa thì có gì sai?"

Câu cuối cùng đã đánh động được Bạch Thái MM, nàng do dự một chút rồi gật đầu. Từ nhị thiếu gia cực kỳ vui mừng, lập tức quát gọi quản gia, phân phó nhà bếp chuẩn bị bữa tối.

"Còn thức ăn nhanh ta đưa tới?" Sắc mặt Bạch Thái MM trầm xuống: "Chẳng lẽ người không thèm ăn?"

"Ách... Thứ này." Từ nhị thiếu gia sờ sờ cằm, cười trừ: "Ăn chứ... Ta để lại làm đồ ăn khuya." ---- thật ra hắn chưa bao giờ ăn thứ đồ ăn nhanh rác rưởi này, lúc thường toàn bộ đều bị ném vào thùng rác, hắn chỉ muốn nhân cơ hội mỗi ngày tiếp xúc với Bạch Thái MM một chút mà thôi.

Từ gia quả nhiên là đại thế gia, chưa đến nửa giờ, quản gia đã hồi báo, bữa tối đã được chuẩn bị xong. Trong căn phòng ăn xa hoa, những món ăn phong phú bắt đầu được bung lên. Bạch Thái MM có ý ngồi cách xa Từ nhị thiếu gia, dường như không hề muốn đặt Từ nhị thiếu gia vào trong tầm mắt, cũng rất ít nói chuyện cùng hắn. Nhưng Từ nhị thiếu gia lại không hề nổi giận với Bạch Thái MM, trái lại bộ dạng lại toát ra vẻ mừng rỡ.

Lúc đó Trần Tiêu đối với tình hình của Từ nhị thiếu gia như thế quả thật không hiểu, bất quá lúc sau có cơ hội ngồi một chỗ, Trần Tiêu len lén hỏi Từ nhị thiếu gia, liền có được đáp án. Vị tinh thánh ở Cơ Đức học viện này nói rằng: Thật ra nếu nữ hài tử càng tỏ vẻ khinh thường, càng ra vẻ xem người không ra gì, thường thường cái đó nhất định không phải là chuyện xấu ---- như vậy ngược lại là trong lòng của nàng có người! Mặc kệ là ấn tượng tốt hay xấu, nói chung là trong lòng có người, thì người vẫn còn cơ hội! Nếu như nàng đối với người với thái độ không nóng không lạnh, hay ứng phó một cách khách sáo, trái lại càng nguy hiểm! Bởi vì trong lòng nàng, người vẫn là một người xa lạ bình thường. Mấu chốt của việc tán gái, bước đầu tiên chính là lưu lại ấn tượng cho đối phương. Một ấn tượng sâu sắc! Bước đầu tiên làm được như thế, coi như là đã thành công hơn nữa! Mặc kệ là ấn tượng tốt hay xấu ---- so với không có ấn tượng gì còn tốt hơn.

Trần Tiêu sau khi nghe xong trong lòng thần phục, Từ nhị thiếu gia ngang dọc "hái hoa" nhiều năm quả thật không phải hư danh.

Bữa com này diễn ra không được tự nhiên, Từ nhị thiếu gia liếc nhìn tiếp cận Bạch Thái MM, Bạch Thái MM lại liếc mắt bắt chuyện với Trần Tiêu, Trần Tiêu bị hai người kẹp chính giữa, chỉ có thể nói một ít chuyện vu vơ như "Khí trời ngày hôm nayv.v" những chuyện không phải trọng tâm trong bữa ăn.

Bữa com diễn ra hơn một giờ đồng hồ, Bạch Thái MM cũng không thèm khách sáo, ăn uống cực kỳ thoải mái, không hề bạc đãi cái bao tử của bản thân chút nào. Ngược lại, Từ nhị thiếu gia luôn giữ nụ cười trên mặt, khiến vẻ mặt có chút đau đớn.

Mãi cho đến gần 8h tối, khi món tráng miệng bắt đầu được bung lên, Từ nhị thiếu gia đang cố gắng tìm kiếm một câu chuyện khiến Bạch Thái MM quan tâm, thì lồng ngực của Trần Tiêu đột nhiên nhảy mạnh!

Loại không dấu hiệu tim đập nhanh lên thế này, đã trở thành một loại dự cảm cực kỳ nhạy bén của hắn! Trước đây khi vài lần gặp chuyện chẳng lành, cảm giác này rất chính xác! Nhất là khoảng thời gian tại buổi tiệc...

Trần Tiêu bỗng nhiên từ trên ghế nhảy dựng lên, biến sắc, thấp giọng hét lớn: "Nhanh nằm sấp xuống! !"

Nói xong, hắn chỉ kịp lao tới ôm Bạch Thái MM đang ngồi gần đó, mạnh mẽ kéo nàng núp xuống dưới gầm bàn...

Sau đó, chợt nghe một trận tiếng nổ!

Phanh...

Một căn phòng ăn to như thế, trên trần nhà có trang trí những đèn treo quý giá, bỗng nhiên toàn bộ đều vỡ tung! Những bóng đèn thủy tinh vỡ vụn thành mảnh nhỏ, còn có đá vụn, mảnh đèn, nhất thời rớt xuống như mưa!

Từ nhị thiếu gia còn đang tròn mắt há mồm, thì một giá đèn trên đầu của hắn đã lung lay sắp rớt, Trần Tiêu phóng nhanh ra từ phía sau, ôm Từ nhị thiếu gia lăn một vòng, phía sau vang lên một tiếng bịch, đèn treo đã nện xuống ngay vị trí vừa rồi của Từ nhị thiếu gia! Nếu như bị đập trúng, chắc chắn không

thoát khỏi cảnh đầu rơi máu chảy!

Hai người lẫn tại chỗ, hồn vía của Từ nhị thiếu gia còn chưa về kịp, chưa kịp mở miệng, trong phòng bỗng tối đen một mảnh, chợt nghe phía xa truyền lại âm thanh khách cách của binh khí, còn có tiếng người kinh hô !

"Trốn nhanh xuống dưới bàn!" Trần Tiêu dùng lực nhét Từ nhị thiếu gia xuống gầm bàn. Cái bàn được làm từ gỗ dày kiên cố, xem như an toàn.

Lúc này, trong khu nhà cao cấp, toàn bộ bóng đèn hầu như đều nổ tung! Trong nháy mắt, cả tòa dinh thự lớn của Từ gia hoàn toàn lâm vào tối đen!

Trong bóng tối, bên ngoài sân truyền đến một tiếng kêu rên, còn có tiếng găm giữ của chó săn, thế nhưng tiếng động cực kỳ ngắn ngủi, rất nhanh mọi âm thanh đều im bất!

Có người xông vào!

Trần Tiêu trong lòng trầm xuống! Tiếng kêu thống khổ của những tên cận vệ càng ngày càng gần, hiển nhiên đối phương đang tấn công với tốc độ cực nhanh! Bọn cận vệ vô pháp hình thành thế phòng thủ!

Lúc này, cửa phòng ăn bị phá ra, quân gia trong nhà kinh hoàng chạy vào. Mới kêu lên một tiếng: "Thiếu gia đi mau..."

Sau đó toàn bộ khung cửa lớn của phòng ăn đều bay ra ngoài! Tên quân gia kia bị va trúng, ngã gục xuống!

Khung cửa lớn đã không còn, thay vào đó là một lỗ thủng thật lớn, sắt đá bay toán loạn, Trần Tiêu siết chặt nắm tay, thấy trong bóng tối xuất hiện một cái bóng người rất lớn. Phảng phất như một con quái thú từ từ tiến vào!

Không có một ngọn đèn nào, Trần Tiêu chỉ có thể miễn cưỡng nhìn ra bóng người tiến vào này, chỉ nhìn qua hình dáng sợ rằng chiều cao cũng phải gần ba thước! Thân hình hùng tráng này quả thật giống một ngọn núi!

Quái vật to lớn này tiến vào, nền nhà dưới chân vỡ nát ra từng mảnh nhỏ. Âm thanh vỡ vụn phát ra, một bàn tay rất lớn nhẹ nhàng bẻ một cái, lại có thể khiến cho vách tường nơi cánh cửa lớn vỡ ra một mảng !

Trong bóng tối, tiếng hít thở gấp gáp ồ ồ của đối phương phảng phất như của quái thú, thậm chí Trần Tiêu còn mơ hồ thấy trên cái đầu cực lớn, có hai con mắt nhìn rất giống ma trơi!

Trần Tiêu vừa ngẩn ngơ, liền nhanh chóng phản ứng. Dưới sự tăng tốc của quả tim, a-đrê-na-lin trong người cấp tốc phân bố, cuối cùng cầm một chiếc ghế rất nặng bên cạnh, hét lớn một tiếng, hướng về phía bóng người to lớn kia hung hăng đập mạnh một cái!

Một âm thanh vang lên, cái ghế nặng nề đập lên người tên kia nhất thời gãy nát! Một kích của Trần Tiêu chứa tất cả sức lực kinh người của hắn. Cái bóng quái vật hình người kia rên lên một tiếng, thân thể khổng lồ nhất thời bị đập ngã xuống. Một tiếng ầm thật lớn, hắn ngã tựa lên vách tường. Không ngờ khiến Trần Tiêu cảm thấy cả căn phòng đều rung lên! Những vật được trang trí trên trần nhà đều bị bong ra, ầm ầm rớt xuống phía dưới.

"Hừ!"

Quái vật kia trúng một kích cực nặng của Trần Tiêu ---- Lấy khí lực của một kích này, ngay cả một chiếc xe ô tô Trần Tiêu cũng có thể ném đi! Thế nhưng thân ảnh lớn này chỉ hơi vịn vào bức tường, lại một lần nữa đứng lên, sau khi bắt ngờ qua đi, thì một giọng nói hùng hồn phát ra: "Quả nhiên... cũng là một tên thuộc hệ lực lượng! Ha ha! Ta thích nhất là đối thủ thuộc hệ lực lượng!"

Lời vừa dứt, Trần Tiêu liền cảm thấy một đạo cuồng phong đập vào mặt! Hắn vội vàng vận toàn lực né qua bên cạnh, một nắm tay lớn như đầu người đánh qua! Quyền phong lướt qua khuôn mặt hắn, khiến cho da mặt cảm thấy đau rất!

Oanh! !

Vách tường phía sau Trần Tiêu dưới một quyền này ầm ầm đổ nát! Trên đó lại xuất hiện một lỗ thủng rộng đến ba bốn thước!

Bất quá khi tường bị vỡ, nhờ ánh trăng bên ngoài chiếu vào, căn phòng tối đen cuối cùng cũng có một tia ánh sáng!

Nhờ ánh sáng yếu ớt này, rốt cuộc Trần Tiêu mới có thể nhìn thấy hình dạng đối thủ của mình!

Người này rất to lớn, cao phải gần 3 thước! Cơ bắp toàn thân từ trên xuống dưới nhìn như từng khối nham thạch! Màu sắc làn da của đối thủ cũng rất quái dị, phảng phất hiện ra màu xanh lạnh lẽo như những tảng đá! Mà thể hình của hắn không thể đơn giản dùng hai từ "hoàn tráng" để hình dung... Mà phải là biến thái!!

Trần Tiêu nhìn thấy cổ tay của đối phương so với bắp đùi của mình còn muốn to hơn! Cánh tay sao vót vòng eo còn lớn hơn nhiều!

Đứng trước mặt hắn, thân hình của bản thân hoàn toàn bị bao phủ bởi bóng của đối phương! Khuôn mặt khổng lồ, hai mắt như ngọn đèn, miệng to như chậu máu đang nhếch miệng cười, vẻ mặt dữ tợn!

Trần Tiêu cắn răng nhanh chóng lùi về sau hai bước, dùng hết sức rút một cây sắt bằng cổ tay từ đồng tường đổ nát, gồng sức vào tay vận gãy ra, hét lớn một tiếng, đập thẳng qua tên kia!

Tên quái vật này chỉ đơn giản là giờ tay lên cân lại, thanh thép nện lên tay đối phương, xuất hiện cảm giác như va phải đá, khiến cho hồ khẩu Trần Tiêu có chút tê dại! Chợt nghe phịch một tiếng, chỗ bị Trần Tiêu đập trúng nổi lên vài tia lửa!

Gặp quỷ! Da thịt tên quái vật này sao lại cứng như thế! ! !

Tên quái vật trở tay cầm được thanh thép, ra sức kéo một cái, làm Trần Tiêu cảm giác được quái lực hùng hậu từ tay đối phương, thanh thép trong tay đã vô pháp giữ lại, hô một tiếng đã bị đối phương đoạt mất.

Một thanh thép to như thế, nhưng khi nằm trong tay tên quái vật này, phảng phất chỉ giống như một cây tăm, hần nhe răng cười vài tiếng, hai ngón tay nhẹ nhàng phát lực, thanh thép đã bị biến thành dạng “bánh quai chèo”!

"Sức mạnh của ngươi chỉ có bao nhiêu đây thôi à?" Quái vật cười hắc hắc, tiếng cười như hồng chung, lại mang theo một tia trêu chọc: "Thu Vãn nói đến tên Phục Vụ Xã thuộc hệ lực lượng chắc là “tiểu thái điều”(người mới) người... Hừ hừ, quả thật là làm cho ta thất vọng, thì ra chỉ là một tên thuộc lực lượng hệ sơ cấp mà thôi."

Lúc này, bên ngoài truyền đến hàng loạt tiếng hô hào, vài tên cận vệ đã chạy vào, những tên cận vệ này là người bị tấn công đầu tiên, nhưng mà ngoài dự đoán của Trần Tiêu, không nghĩ tới người đến không phải là Thu Vãn mà là một quái vật có sức mạnh kinh người, đám cận vệ vô pháp chống lại, có vài người lập tức chạy đi lấy súng.

Bốn năm cận vệ này từ bên ngoài vọt vào, bọn họ cùng nhau hét một tiếng, giờ súng hướng đến tên quái vật nhà đạn!

Bang bang bang bang tiếng súng vang lên không dứt, nhưng tên quái vật này chỉ nhe răng cười, đứng im giờ hai tay lên che mắt ---- đạn bắn như mưa về cơ thể hắn, nhưng chỉ tóe ra vài đốm lửa mà thôi...

Rất nhanh, súng trong tay bọn cận vệ đã hết sạch đạn, quái vật cười to một tiếng, tiện tay xách chiếc tủ lớn trong phòng ăn lên, ném vào đám cận vệ đứng phía xa, đám cận vệ nhanh chóng sút đầu mẻ trán, có người còn nằm ngay tại chỗ.

Quái vật cười lớn, đánh một quyền về phía Trần Tiêu!

Cự ly quá gần khiến Trần Tiêu vô phương né tránh ---- hơn nữa bàn ăn phía sau hắn đang có Từ nhị thiếu gia và Bạch Thái MM ẩn thân! Hắn chỉ có thể cắn răng, liều mạng giờ song chưởng lên, xuất toàn lực, dùng nắm tay trần để chống lại...

Oanh! !

Trần Tiêu cảm giác thấy hắn không phải bị người đánh trúng, mà là bị một cái máy đóng cọc tại những công trình thi công đập lên! Sức mạnh quá lớn, khiến đầu óc hắn choáng váng, miệng mũi đều xuất huyết, xương cốt toàn thân chống đỡ hết nổi, vang lên âm thanh răng rắc!

Một quyền này đánh ra... Cho thấy sức mạnh của quái vật này mạnh hơn bản thân nhiều! Cực kỳ nhiều!!!

Phanh!

Quái vật giờ lên một cước, đá Trần Tiêu bay ra ngoài, va thẳng vào bức tường, nhất thời khiến bức tường phía sau rạn nứt, cả người Trần Tiêu dính sâu vào trong bức tường, tên quái vật kia liếc mắt nhìn Trần Tiêu: "Tiểu thái điều của Phục Vụ Xã, nhớ kỹ tên của lão tử, ta là Hắc Kỳ Sĩ – Bá Vương Long!"

Thân thể Trần Tiêu dính trong bức tường, dưới một quyền vừa rồi toàn thân hắn đều thoát lực, khắp người đau đớn, nghe xong tiếng nói này, hắn đành phải bắc đẩu chờ đợi...

Quả là một cái tên kinh khủng, sức lực quả thật rất xứng với cái tên Bá Vương Long!

Trong lòng hắn cực kỳ lo lắng, nhưng chỉ có trơ mắt nhìn Bá Vương Long đến gần bàn ăn, nhẹ nhàng nhấc cả bàn ăn lên.

Thế nhưng sau đó...

Trần Tiêu liền ngẩn cả người!

Dưới bàn ăn không hề có bóng dáng của Từ nhị thiếu gia và Bạch Thái MM? ! !

Rõ ràng vừa rồi mình đều nhét cả hai người xuống dưới bàn ăn! ! Trong phòng chỉ có một cánh cửa ra vào, hơn nữa tuy căn phòng rất lớn nhưng không có chỗ nào có thể ẩn nấp...

Hai người đi đâu rồi?

Bá Vương Long cũng giật dử hết lớn: "Người đâu! Tiểu tử Từ gia kia đâu rồi!"

Hắn rít gào một tiếng, hai tay nắm lại, hung hăng đập một quyền xuống nền nhà! Uyển, cả căn phòng đều chấn động, trên mặt đất trực tiếp bị hắn đập thành một cái lỗ to!

Trong lòng mù mờ! Chỉ là người chạy đầu mất rồi? !

Đang lúc Trần Tiêu mục trường khầu ngốc, bỗng nhiên bên tai vang lên một âm thanh nhỏ nhẹ.

"Trần Tiêu... Ngươi có thể cử động không?"

Rõ ràng là giọng nói của Bạch Thái MM, thế nhưng cho dù Trần Tiêu cố sức quay đầu lại, bên cạnh vẫn không có hình bóng nào?

"Đừng ngạc nhiên, ta đang ở ngay bên cạnh ngươi... Ngươi, ngươi nhìn không thấy ta đâu." Bạch Thái MM cố gắng nhỏ giọng.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64: Nước Bọt Có Độc

Bá Vương Long gầm lên giận dữ, đem cái bàn ném xuyên qua lỗ thủng trên vách tường, rơi rất xa bên ngoài sân. Lúc này, trận địa của đám cận vệ Từ gia đã sớm tan vỡ, hơn một nửa đã bị thương lúc Bá Vương Long xâm nhập, còn có người chân gãy tay đoạn tại đường trường. Một trận hỗn loạn vừa rồi không những không tổn thương được một sợi lông của quái vật kia mà đám cận vệ còn ăn không ít đau khổ, có người còn suýt nữa đánh mất cái mạng nhỏ bé của mình.

Đám cận vệ còn lại chỉ dám đứng tí đằng xa, vội vàng gọi cứu viện.

Bá Vương Long không tìm thấy Từ nhị thiếu gia trong phong ăn liền mặc kệ Trần Tiêu còn đang bị dính trên vách tường mà xông ra ngoài, thân thể không hề trực tiếp đụng đổ vách tường, chạy vào sân trong, trên đường tạo nên một trận âm thanh hỗn loạn.

Trần Tiêu thân thể vẫn đang dính trên vách tường, lại đột nhiên nghe được âm thanh của Bạch Thái MM, trong lòng cực kỳ kinh ngạc. Vừa thấy quái vật Bá Vương Long chạy ra ngoài, hắn lập tức cảm nhận được một bàn tay nhỏ bé mềm mại nắm lấy tay mình dùng sức kéo mạnh, muốn đem hắn kéo ra khỏi vách tường. Nhưng hắn phóng mắt nhìn quanh vẫn không thấy một bóng người.

Chẳng lẽ.....Bạch Thái MM có thuật ẩn thân?

Quả nhiên nghe được âm thanh lo lắng của Bạch Thái MM : “Hiện tại không phải thời điểm nói chuyện, đề ta tìm dụng cụ giúp ngươi thoát ra”. Sau đó lại thấy nàng quát lớn : “Ngươi còn đứng đắn ra đây làm gì, mau đi tìm dụng cụ đi !!”

Từ khoảng không bên cạnh bỗng truyền đến âm thanh của Từ nhị thiếu gia : “A? A! Uh uh!!!”

Chỉ nghe thấy giọng mà không thấy người..... chẳng lẽ cả Từ nhị thiếu gia cũng biết thuật ẩn thân ???

Sau đó Trần Tiêu liền thấy một cảnh quỷ dị, thanh thép bị Bá Vương Long bóp thành “bánh quai chèo” đang nằm trên đất lại tự đứng bay lên, hướng bàn thân bay tới.....

Tiếp theo trước mặt hắn xuất hiện một bóng người, chính là Bạch Thái MM hai tay đang cầm thanh thép, đầu đầy mồ hôi, muốn cầm thanh thép vào khe giữa Trần Tiêu và vách tường. Mà Từ nhị thiếu gia cuối cùng cũng hiện thân, vẻ mặt vẫn còn mờ mịt kinh ngạc, đang đứng bên cạnh Bạch Thái MM.

“Ngươi còn đứng đó !!! Còn không tới đây giúp ta !!!” Bạch Thái MM dùng sức bẩy hai cái. Nhưng Bá Vương Long sức lực biến thái, đá Trần Tiêu dính sâu vào vách tường, nàng chỉ là một cô gái yếu đuối thì bẩy có tác dụng gì chứ.

Từ nhị thiếu gia lúc này như mới hoàn hồn, nhẹ giọng đáp một tiếng rồi nhanh chóng tiến đến tiếp nhận thanh thép từ tay Bạch Thái MM, sau đó mắt không ít công sức mới thành công đem Trần Tiêu giải thoát ra.

Lúc này Trần Tiêu toàn thân bủn rủn, xương cốt toàn thân đau nhức, không còn chút sức lực nào. Trong lòng hắn không khỏi uể oải, mặc dù hắn có chút dị năng, nhưng cho đến tận bây giờ, mỗi lần gặp phải đối thủ cũng có dị năng đều có thể đem hắn trêu chọc như đứa trẻ lên ba.

Còn có Bạch Thái MM.....

“Ta có thể sử dụng thuật ẩn thân.” Bạch Thái MM nhẹ nhàng nói một câu, vẻ mặt không khỏi có chút ảm đạm, giọng nói cũng rất nhỏ : “Giống như lúc này”.

“Nơi này không thể ở lâu” Bạch Thái MM lấy lại tinh thần, nói nhanh: “Quái vật kia không biết có trở lại không.”

“Được !!!” Trần Tiêu cũng nhanh chóng xốc lại tinh thần --- không thể tưởng được mục tiêu của Hắc Kỳ Sĩ lại là Từ nhị thiếu gia ! Lần này phải tới quái vật Bá Vương Long này làm cho Trần Tiêu rung động, thực lực của hắn cũng không dưới Thu Vãn đi !!!

Đúng lúc này, chợt nghe trong sân truyền đến một tiếng gầm vang dội !!! Ba người vừa nghe âm thanh này đều biến sắc --- Bá Vương Long !!!

Chợt nghe tiếng bước chân nặng nề hướng phía này chạy nhanh đến. Trần Tiêu giờ phút này thân thể hư thoát, đứng nói là chạy trốn, đến đứng còn không vững. Từ nhị thiếu gia vốn có thể công hắn, nhưng tiếng bước chân của Bá Vương Long đã đến bên ngoài tường, giờ có chạy chỉ sợ cũng không kịp.....

“Nắm lấy tay ta !!!” Bạch Thái MM cắn môi, kiên quyết nói một câu, rồi không chần chờ mỗi tay nắm lấy một người, ba người cứ như vậy lui lại góc tường

Bá Vương Long theo bức tường đổ vọt vào, nhìn thấy vách tường lúc này Trần Tiêu dính vào trống rỗng, phần nộ rống lên: “Tiểu tử giáo hoạt !! Quả nhiên chạy trốn !! Người đâu !! Người đâu !!!”

Giờ phút này Trần Tiêu về mặt cổ quái --- hắn cùng hai người Bạch Thái MM và Từ nhị thiếu gia rõ ràng đứng trong góc cách bức tường thủng không đến hai thước, cách quái vật không đến mười bước chân, nhưng quái vật kia cổ tình không nhìn thấy hắn !!!

Thật là ẩn thân thuật!!!

Một tay hắn đang nắm tay Bạch Thái MM, lại cảm giác được bàn tay nhỏ bé ướt đầm mồ hôi, ngẩng đầu nhìn, thấy ánh mắt Bạch Thái MM đầy cổ quái, trên trán mồ hôi đổ như mưa

Bộ dáng của Bạch Thái MM có vẻ không ổn !

Bá Vương Long rống giận một hồi, nổi điên lên phá hủy tất cả, hắn giống như một cỗ máy hủy diệt hình người! Lực lượng khủng bố, thân hình rắn như thép nguội, như một cỗ xe tăng. Hắn ở trong phòng hung hăng đập phá, một đám tường vỡ, hai đám tường đổ. Cả khu nhà cao cấp to lớn của Từ gia, các đồ gia dụng quý giá, dưới tay hắn phá hủy không còn gì nguyên vẹn.

Không tới một lát, cũng không biết hắn đã đập vỡ bao nhiêu tường, toàn bộ căn phòng mơ hồ run rẩy, lõi thép như đã không chịu nổi nữa, bắt đầu phát ra âm thanh răng rắc

“Phòng sắp sập !!!” Trần Tiêu phản ứng đầu tiên. Từ nhị thiếu gia cũng hồi phục tinh thần, nhanh chóng túm lấy áo Trần Tiêu, lại cảm thấy tay còn lại nhẹ bẫng, quay lại thấy Bạch Thái MM sắc mặt tái nhợt dọa người. Hắn chỉ kéo nhẹ mà nàng đã như muốn ngã xuống. Từ nhị thiếu gia cả kinh, không nghĩ ngợi gì nữa, một tay kéo Trần Tiêu, một tay ôm Bạch Thái MM, cố hết sức, loạng choạng theo tường đổ xông ra ngoài.

Mới chạy ra khỏi phòng được hơn chục bước, đã nghe đằng sau vang lên tiếng Ầm thật lớn! Sau đó gạch vụn cùng thủy tinh vỡ bắn ra bốn phương tám hướng, tro bụi đầy trời !!!

Khu nhà cao cấp của Từ gia trị giá cả triệu đô la ầm ầm sụp đổ !!!

Phòng ốc sụp đổ, tro bụi cuốn tới, Từ nhị thiếu gia chịu đựng không nổi khiến ba người ngã thành một đống.

Bạch Thái MM rên lên nhè nhẹ, lúc ngã xuống đầu gối nàng đã bị thương, máu tươi theo đôi chân nhỏ xinh trắng như tuyết chảy xuôi xuống dưới. Từ nhị thiếu gia thờ đốc, nhanh nhẹn xé một mảnh trên chiếc áo ngủ lau vết máu trên chân Bạch Thái MM, sau đó cố sức lôi hai người vào vườn hoa nhỏ trong sân. Lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

“Quái vật kia đâu rồi ? Không phải bị phòng sập chết rồi chứ?” Từ nhị thiếu gia rụt rè thò đầu ra khỏi vườn hoa quan sát xung quanh. Trần Tiêu lại biết điều đó tuyệt đối không thể xảy ra, thân thể tên kia cứng rắn đến biến thái, đạn bắn còn không thủng, lực lượng bản thân còn không thể đã thương đến một cọng lông của hắn thì phòng sập chẳng qua chỉ như gãi ngứa cho hắn mà thôi.

Quả nhiên liền thấy trong đống đổ nát trời lên một đống, sau một tiếng gầm nhẹ, hai mảnh vách tường bị đẩy ra. Quái vật kia đi ra, lắc lắc đầu, lộ ra nụ cười dữ tợn: “Ha ha ha ha !!!”

Từ nhị thiếu gia sợ tới mức thân thể mềm nhũn, vội vàng rụt đầu lại.

Chợt nghe thấy âm thanh bất mãn của nữ nhân từ rất xa truyền đến, mang theo vẻ quở trách: “Bá Vương Long !! Sao ngươi lại phát điên rồi !! Chẳng may làm chết mục tiêu, hỏng mất đại sự, ngươi có chịu trách nhiệm nổi không !!!”

Một người mặc quần áo người hầu của Từ gia từ xa đi lại. Đi đến trước mặt Bá Vương Long chợt khuôn mặt vặn vẹo vài cái, sau đó biến thành hình dạng của nữ độc nhân Ái Lệ Tư !!!

Kỹ năng ngụy trang của nữ nhân này thật độc đáo !!!

Bá Vương Long tựa hồ không chịu sự chỉ huy của Ái Lệ Tư, bất mãn gầm nhẹ: “Nữ nhân nhà ngươi, đối với ta ít khoa chân múa tay đi !! Ta làm việc không cần ngươi dạy !!!”

Ái Lệ Tư cả giận nói : “ Ta hỏi ngươi ! Ngươi hành động bất thành !! Gây ra động tĩnh lớn như vậy, giờ ngươi đâu !! Mục tiêu ở ngay bên cạnh ngươi lại chạy mất !!!”

Bá Vương Long cũng giận dữ nói : “Vậy lúc đó ngươi ở đâu ? Giờ nữ nhân ngươi lại quản làm gì !!!”

Ái Lệ Tư quát lớn : “Hỗn láo !! Thu Vãn nói hành động lần này do ta chỉ huy, ngươi lại không nghe mệnh lệnh của ta làm xằng bậy !!”

Bá Vương Long tựa như rất sợ Thu Vãn, nghe xong rầu rĩ Hừ một tiếng, cũng không dám phản bác lại.

“Tìm người quan trọng hơn !!” Ái Lệ Tư dù sao cũng là thiên phú dị năng giả, đầu óc so với nam nhân đã mãn Bá Vương Long này thông minh hơn, rất nhanh liền đưa ra phán đoán : “Ta hoài nghi đối phương có dị năng giả am hiểu kỹ năng nguy trang trợ giúp !!! Hừ! Đồ ngu xuẩn nhà ngươi chỉ biết dùng sức mạnh, không chịu động não một chút sao !!!”

Nàng đi lại vài bước, mũi bỗng nhiên ngửi ngửi, ánh mắt sáng lên, cúi đầu nhìn xuống liền phát hiện trên mặt đất có vết máu, bên cạnh còn có một mảnh vải --- chính là mảnh vải lúc này Từ nhị thiếu gia xé ra để lau vết máu cho Bạch Thái MM, bên cạnh còn thấy dấu vết hỗn độn dẫn tới vườn hoa

Ái Lệ Tư trên khuôn mặt quyền rũ lộ ra nụ cười âm trầm, từ từ đi tới cạnh vườn hoa, cười lạnh một tiếng : “Các ngươi tự đi ra hay để ta bức các ngươi ra ???”

Trong lòng ba người bên trong phát lạnh !!!

Ái Lệ Tư chấp tay chậm rãi đi đến vườn hoa, cũng không tiến vào mà chỉ thân nhiên cúi người xuống sát một đóa hoa đang nở rộ, vẻ mặt mê say thưởng thức hương hoa Nhưng sau đó, đóa hoa tươi đang nở rộ kia chợt héo rũ đi !!! Vốn đóa hoa đang đỏ tươi trong nháy mắt trở nên khô vàng, chỉ trong chớp mắt liền bong ra từng mảnh, rất nhanh chỉ còn một cái cành trụi lủi !!!

“Đừng ép ta hạ độc, các tiểu bằng hữu, ngoan ngoãn đi ra đi !!!” Ái Lệ Tư vẻ mặt tươi cười quyền rũ, thanh âm ngọt ngào kiều mị, chỉ là trong ánh mắt quang mang chớp động như độc xà !!!

Trần Tiêu thờ dãi, liếc mắt nhìn Bạch Thái MM và Từ nhị thiếu gia, cười khổ nói : “Thôi, không có cách nào, ba người chúng ta không phải đối thủ của nàng”.

Nói xong hắn cười khổ : “Được rồi, chúng ta tự đi ra là được, đừng hạ độc, vô duyên tổn thương hoa cỏ là không tốt”.

Từ trong vườn hoa, ba người mặt mày xám như tro loạn choạng đi ra. Trần Tiêu vừa rồi khi đánh nhau quần áo đã rách nát, Bạch Thái MM sắc mặt trắng bệch như người bệnh nặng, thân thể đứng không vững, không tự chủ được dựa vào Từ nhị thiếu gia. Chỉ Từ nhị thiếu gia còn có chút trấn định, tựa hồ đã cam chịu, lớn tiếng nói : “Các ngươi rốt cục là ai? Nếu muốn bắt cóc thì cứ nói điều kiện đi, nhưng mà không được gây thương tổn cho các bạn của ta !!!”

Ái Lệ Tư liếc mắt nhìn Từ nhị thiếu gia một cái : “Hừ, ngươi còn có chút nghĩa khí”. Sau đó ánh mắt chuyển sang người Trần Tiêu, lộ ra vẻ suy nghĩ : “Tiểu bạch kiểm, ngươi cuối cùng cũng rơi vào tay ta. Mấy ngày trước phá hỏng chuyện của ta, ngươi có nghĩ sẽ có ngày rơi vào tay ta?”

Trần Tiêu chỉ hừ một tiếng, không nói gì. Quái vật kia sức lực vô cùng mạnh mẽ, tóm lấy ba người chạy một mạch ra khỏi khu nhà cao cấp của Từ gia. Khu nhà cao cấp của Từ gia được xây dựa vào một ngọn núi, đây là nơi có phong thủy và phong cảnh đẹp nhất thành phố K. Trên núi vốn có không ít người giàu có trú ngụ, dĩ nhiên Từ gia chiếm cứ đỉnh núi tốt nhất. Bá Vương Long tóm lấy ba tù binh, cũng không đi theo đường lớn mà trực tiếp phi vào trong núi. Hắn thể hình to lớn, cơ thể cứng rắn như thép, sức lực lại lớn vô cùng. Hắn chạy như điên giống như máy ủi, gặp cây cối cản đường cũng không cần né tránh, cứ một mạch chạy tới phía trước.

Cứ như vậy băng qua ngọn núi, đến phía bên kia, bên dưới một con đường hẻo lánh đã có một chiếc container chờ sẵn. Ba người Trần Tiêu bị nhét vào trong xe, vừa lúc đó Ái Lệ Tư tiến tới gần Trần Tiêu, nở nụ cười quý dị, liếc nhìn Trần Tiêu nói : “Tiểu tử ngươi khí lực không nhỏ, chẳng may ngươi đập vỡ xe chạy trốn thì ...”

Nói xong, nữ nhân xinh đẹp này trong mắt hiện lên một tia tươi cười ác ý, bắt chợt tặng Trần Tiêu một nụ hôn!!

Trần Tiêu thân thể mềm nhũn, làm sao có sức lực mà phản kháng, trong nháy mắt thân thể cứng đờ, ý nghĩ trống rỗng !! Chỉ cảm thấy một đầu lưỡi mềm mại nhẹ nhàng lướt qua môi mình, hương vị ngọt ngào thoảng qua ...

Ngay sau đó, hắn cảm giác toàn thân cứng ngắc, rầm một tiếng ngã vật ra sau ! Toàn thân giống như hóa đá, ngay cả đầu ngón tay cũng không cử động được !!

Trong đầu chợt xuất hiện một ý nghĩ : Nước bọt có độc !!!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65: Dị Năng Của Bạch Thái Mm

Nữ độc nhân cười đắc ý, như còn chưa thỏa mãn, khẽ liếm liếm môi, động tác này của nàng cực kỳ mập mờ : “Tiểu tử yên tâm đi, tỷ tỷ sẽ không độc chết ngươi. Nhưng mà không nghĩ tới trông ngươi đẹp trai như vậy mà vẫn còn non nớt quá đi, kỹ thuật hôn môi thật quá kém đi”.

Từ nhị thiếu gia tròn tròn mắt, nói không ra lời --- nhưng Bạch Thái MM ở bên cạnh đã tức giận đến đỏ bừng cả mặt. Vốn sắc mặt vừa rồi còn tái nhợt, giờ trông như muốn phun huyết. Trong đôi mắt nàng tràn ngập lửa giận, ánh mắt sắc như dao kiếm bắn về phía Ái Lệ Tư --- nếu như ánh mắt nàng có thể giết người thì Ái Lệ Tư đã sớm bị biến thành tổ ong rồi !!

“Hèn hạ !! Vô sỉ !! Ngươi là đồ nữ nhân dâm tiện !!!” Bạch Thái MM đột nhiên bùng nổ, liều lĩnh dùng nắm tay đánh tới sau gáy Ái Lệ Tư --- đáng tiếc sức chiến đấu hiện tại của nàng quá yếu, Ái Lệ Tư chỉ khẽ vung tay nàng đã gục xuống.

“Ah? Tiểu muội muội ghen a !!” Ái Lệ Tư cười cười ác ý : “Xem ra tiểu tử này là nam nhân trong lòng ngươi phải không ? ha ha ha”

Theo tiếng cười đắc ý, cửa xe Container bị đóng lại.

Trong xe nhanh chóng cảm thấy xóc nảy, đáng tiếc, ba người bị giam trong xe, không thể nhìn thấy phong cảnh bên ngoài, càng không biết xe chạy về hướng nào.

Trong xe bỗng trở nên trầm mặc, Từ nhị thiếu gia là người đầu tiên mở miệng, hần miễn cưỡng lấy lại tinh thần, cười nói : “Chúng ta không cần quá lo lắng, bọn người kia đã bắt cóc tất phải có mục đích, chỉ cần chúng ta còn giá trị lợi dụng, hẳn bọn chúng sẽ không thương hại chúng ta”.

Bạch Thái MM chỉ khẽ “Ân” một tiếng, cũng không mở miệng nói chuyện.

Từ nhị thiếu gia nhìn chằm chằm Bạch Thái MM hồi lâu, vẻ mặt phức tạp, rốt cục thở dài nói : “Thành thực xin lỗi, đây vốn là chuyện của ta, không ngờ lại liên lụy đến một cô gái như cô”

Trần Tiêu nằm trên sàn xe, tuy không thể động đậy nhưng ánh mắt với miệng vẫn có khả năng chuyển động, lập tức mở miệng : “Tiểu Từ, những lời khách sáo đó không cần phải nói, mọi người đã là bạn bè, giờ lại đứng chung trên một con thuyền, tất nhiên là phải đồng tâm hiệp lực”.

Từ nhị thiếu gia cười khổ một tiếng, đỡ Trần Tiêu ngồi dậy. Trần Tiêu nhìn Bạch Thái MM nói : “Bạch Ta có một vấn đề muốn hỏi cho rõ, hiện giờ chúng ta cùng chung hoạn nạn, phải biết tin tưởng lẫn nhau, vừa rồi ... cô ... Ân, biết nói thế nào nhỉ, cô có thể sử dụng thuật ẩn thân. Rốt cục là thế nào ???”

Bạch Thái MM vẻ mặt trở nên cứng ngắc, sau một lát trầm mặc mới miễn cưỡng mở miệng, giọng nói ngày càng nhỏ : “Ta ... ta mấy năm trước ta phát hiện mình có thể ẩn thânAnh, anh sẽ không xem ta như quái vật chứ ???”

Nói xong nàng lo lắng nhìn Trần Tiêu và Từ nhị thiếu gia.

“.....” hai thiếu niên trao đổi ánh mắt với nhau, sau đó Từ nhị thiếu gia cười ha ha một hồi mới lớn tiếng nói : “Quái vật ?? Đừng đùa chứ !! So với cô thì Tiểu Ngưu sức lực lớn vô cùng, hẳn mới càng giống quái vật hơn !! Cô xem, hẳn bị người đánh dính sâu vào tường mà không gây một khớp xương, ta thấy hẳn mới thực sự là quái vật a”.

Bạch Thái MM thấy vẻ mặt hai người không giống giả vờ, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra.

Sau đó nàng kể lại tình huống của mình :

Vốn mấy năm trước, Bạch Thái MM có một lần không cẩn thận bị ngã cầu thang, bị thương ở đầu, may mắn không tổn thương chỗ yếu hại. Nhưng sau khi khỏi hẳn, Bạch Thái MM dần dần phát hiện bản thân có những biến hóa kỳ lạ. Ví dụ như, có lúc soi gương buổi sáng, lại phát hiện trong gương không một bóng người --- gặp tình huống đó người bình thường đều bị dọa nhảy dựng lên !! Nhưng khi nàng nhìn lại, lại thấy tất cả như thường.

Vài lần đầu nàng còn cho rằng mình chưa tỉnh ngủ, bị ảo giác.

Qua một thời gian dài, loại chuyện như vậy liên tục diễn ra, hơn nữa tần suất ngày càng nhiều. Cuối cùng có một ngày, khi nàng vừa tắm rửa xong, lúc chải đầu nhìn mình trong gương chợt thấy trống không, lần này rốt cục xác định không phải là mơ, mà có chuyện cô quái xảy ra !!

Lúc đầu, loại biến hóa này mang lại cho nàng không ít phiền não, bởi vì “ẩn thân” lúc đó không chịu sự khống chế của nàng. Nói cách khác, nàng không biết khi nào sẽ đột nhiên “ẩn thân”.

Thử nghĩ, nếu người đang ăn cơm cùng người nhà, đang ăn dở, cha mẹ vừa ngẩng đầu lên phát hiện con gái đang ngồi trước mặt bỗng nhiên “biến mất”
.....

Thời kì đó Bạch Thái MM mỗi ngày đều bị chuyện này ám ảnh thiếu chút nữa phát điên, lúc nào cũng lo lắng chuyện như vậy sẽ đột nhiên xảy ra, cũng không dám đi học --- nàng bắt đầu trốn học.

Qua hai tháng, trong lúc đó cũng xảy ra vài lần “ngoại ý muốn”, nàng đều kiểm soát tránh thành công. Cuối cùng năng lực của nàng cũng trở nên ổn định, dần dần nàng phát hiện mình có khả năng khống chế “ẩn thân”.

Sau khi khủng hoảng qua đi, Bạch Thái MM đối với dị năng của mình dần cảm thấy hứng thú. Sau nhiều lần lặng lẽ thực nghiệm, nàng hoàn toàn hiểu được tình huống của dị năng đặc biệt của mình.

Nói một cách đơn giản, nàng tự mình làm thực nghiệm, bình thường nàng có thể tự ẩn thân khoảng một tiếng, vượt qua thời gian này, nàng sẽ cảm thấy cực kỳ mệt mỏi, hơn nữa không thể duy trì trạng thái ẩn thân.

Đồng thời nàng còn phát hiện trạng thái ẩn thân còn có thể “chuyển dịch”. Lúc nàng thi triển ẩn thân, chỉ cần đồ vật tiếp xúc với thân thể nàng, cũng có thể ẩn hình (đây là điều tự nhiên, nếu không mà nói, trên người còn mặc quần áo thì làm sao bây giờ? Cũng không thể bắt Bạch Thái MM trước mỗi lần ẩn thân đều phải cởi sạch a). (DG : dị năng phương đông đúng là tân tiến, không như thằng Người tàng hình cùi bắp, chỉ biết tàng hình mảnh, đã thế mỗi lần muốn núp đều phải cởi sạch, chỉ tiện mỗi lúc)

Nhưng nếu nàng muốn làm vật thể khác ẩn hình phải thỏa mãn hai điều kiện : thứ nhất, phải cùng thân thể nàng tiếp xúc, thứ hai, đối với vật thể làm bằng kim loại không có tác dụng !!

Căn cứ kết quả sau nhiều lần thực nghiệm của Bạch Thái MM, nàng nhiều nhất có thể làm cho đồ vật gấp khoảng hai lần thể tích của nàng ẩn hình (vật thể đó có thể là người, động vật và đại đa số các đồ vật không có kim loại). Nhưng làm cho vật thể khác cùng ẩn hình sẽ làm cho thời gian ẩn hình của bản thân nàng ngắn lại rất nhiều !!!

“Giống như hôm nay, ta cũng chỉ có thể nhiều nhất mang hai người các anh cùng ẩn thân, hơn nữa thời gian duy trì tối đa khoảng mười phút”. Âm thanh của Bạch Thái MM tràn đầy mệt mỏi: “Hơn nữa ta phát hiện, một khi sử dụng kỹ năng này quá độ, vượt qua giới hạn chịu đựng của thân thể ta, thì sau đó đều sẽ lâm bệnh nặng”.

Từ nhị thiếu gia về mặt trở nên khàn trương, bước tới sờ sờ trán nàng, thân thiết hỏi “A! Vậy cô hiện tại có chỗ nào không thoải mái không? Cô chưa sinh bệnh chứ ?”

Bạch Thái MM bị Từ nhị thiếu gia sờ trán, sắc mặt đỏ bừng, miễn cưỡng trừng mắt lườm hắn một cái.

“Tình huống đại khái là như vậy”. Bạch Thái MM thờ dãi : “Khả năng này tuy kỳ diệu, nhưng nếu ta tiết lộ ra nhất định sẽ bị người khác coi là quái vật. Vậy nên cả cha mẹ ta cũng không biết. Hôm nay nếu sự tình không nguy hiểm như vậy, ta cũng sẽ không”

Dừng một chút, Bạch Thái MM lại cười khổ : “Huống hồ, loại bản lĩnh này cũng không có điểm nào hữu dụng --- trừ khi ta đi làm kẻ trộm, nếu không thì ẩn thân có chỗ hữu dụng nào chứ?”

Ách nói như vậy cũng đúng, chỉ là

Ô tô xóc nảy liên tục, chạy khoảng một tiếng mới từ từ dừng lại.

Ba người trong ô tô nhất thời khàn trương, cửa container bị mở ra, hiện ra một bóng người.

“Đến nơi rồi, ba vị tiểu bằng hữu, mời xuống xe.”

Ái Lệ Tư đứng ngoài xe, khuôn mặt mỉm cười nhìn ba người trẻ tuổi trong container. Bạch Thái MM vừa thấy nàng liền liên tưởng đến hồ ly tinh giả dạng nữ nhân, khó chịu quay mặt đi, hừ mạnh một tiếng.

“Ôi, tiểu muội muội cá tính thật đáng yêu quá đi !” Ái Lệ Tư trong mắt lướt qua một tia hàn quang, nhưng khóe miệng lại mỉm cười đùa cợt.

Từ nhị thiếu gia đỡ Trần Tiêu từ trên container nhảy xuống, sau đó quay lại bế Bạch Thái MM xuống.

Nơi này là một khu nhà xưởng cực lớn, ô tô đang đỗ bên trong. Cả nhà xưởng là một mảnh trống trải, chỉ có tại góc sáng phía xa còn lẫn lóc một ít thùng gỗ cùng vật liệu xây dựng linh tinh.

Nhà xưởng ẩm ướt, mốc meo, Trần Tiêu dựa vào đó mà đoán đây có lẽ là một khu khai phá (thế thiên địa khu ???). Trên vách tường nấm mốc và rêu xanh loang lổ, trên các cửa sổ, khung kim loại đã rỉ sét. Nhìn lại tổng thể kiến trúc có thể đoán được khu nhà xưởng này đã xấp xỉ mười năm tuổi.

Ở thành phố K, chỉ có khu ngoại ô phía nam là có loại nhà xưởng cũ kĩ này tồn tại.

“Ái Lệ Tư, người về trễ”.

Trên đồng thùng gỗ dần hiện ra một bóng người, Trần Tiêu định thần nhìn kỹ, chính là Thu Vãn mà hắn đã gặp lần trước.

Người kia nhàn nhã ngồi trên đồng thùng gỗ, tay phải đang cầm một điếu thuốc, tay còn lại thì nghịch ngợm một chiếc bật lửa kim loại, vẻ mặt u buồn ẩn sau làn khói.

Trần Tiêu vừa nhìn đến chiếc bật lửa, trong lòng cảm thấy cổ quái : Lại là bật lửa ... lần trước khi đánh nhau cùng mình, hắn đã ném ra một đồng bật lửa phát nổ, tên Thu Vãn này, trên người hắn rốt cục mang bao nhiêu chiếc bật lửa đây!?

“Hừ! Ngươi đi mà hỏi Bá Vương Long ấy ! Hắn chỉ giỏi lỗ mãng !” Ái Lệ Tư khó chịu trả lời.

Thu Vãn nhìn thoáng qua Bá Vương Long đang từ trong container chui ra --- thân mình hắn cao gần ba thước, cũng chỉ có thể ngồi trong container, buông lái khẳng định không thể chứa nổi hắn.

Thu Vãn nhíu mày, hắn chỉ nhìn thoáng qua là có thể thấy không khí giữa hai người có chỗ không đúng. Bá Vương Long nhất định bởi Ái Lệ Tư có địa vị cao hơn hắn mà khó chịu, mà Ái Lệ Tư nữ nhân này lòng dạ cũng có chút hẹp hòi.

Nhưng mà giờ cũng không phải lúc giải quyết mâu thuẫn nội bộ, Thu Vãn nhìn hai người với ánh mắt cảnh cáo, rồi chậm rãi đi tới trước ba người trẻ tuổi. Trước tiên nhìn thoáng qua Trần Tiêu, nhẹ gật đầu xem như chào hỏi : “Chúng ta lại gặp nhau”.

Trần Tiêu nhìn cao thủ đã từng đã thương mình, sắc mặt hồ hững, cũng không nói chuyện.

Ánh mắt Thu Vãn lướt qua Bạch Thái MM, dừng ở trên người Từ nhị thiếu gia : “Từ Nhất Phàm ?”

“Chính là ta”. Từ nhị thiếu gia cảnh giác nhìn chằm chằm Thu Vãn.

“Thành thật xin lỗi, đã dùng biện pháp này mời ngươi tới đây”. Thu Vãn nở nụ cười tự nhiên, vẻ tươi cười không có nửa phần sát khí : “Ta có thể cam đoan với ngươi, chúng ta là một tổ chức có danh dự, chỉ cần hợp tác tốt, đảm bảo ngươi sẽ không mất một cọng lông”.

Từ nhị thiếu gia là con cháu thế gia, loại bất cóc này cũng không phải chưa từng trải qua, cũng đã từng được dạy qua cách ứng xử trong trường hợp này. Vì vậy không nao loạn, cũng không tức giận, chỉ lạnh nhạt cười : “Àn, như vậy ta có thể an tâm làm tốt vai trò của một con tin, như vậy được rồi chứ?”

“Hy vọng ngươi làm được, nếu như vậy chúng ta cả hai bên cũng bớt được không ít phiền phức” Thu Vãn mỉm cười : “Ta cũng không phải người thích ngược đãi tù binh, chỉ cần các ngươi thành thật, ta sẽ không trói các ngươi. Các ngươi có thể tự do hoạt động trong phòng này. Nhưng hãy nhớ, đừng thấy ta dễ dãi mà làm những việc chọc giận ta”.

Bạch Thái MM ở bên cạnh bỗng nhiên tức giận nói : “Hừ, nói thật dễ nghe! Cái gì mà dễ dãi ?! Hắn trước khi nhận được tiền chuộc tất nhiên là không dám động đến chúng ta ! Từ Nhất Phàm, ngươi đừng nghe hắn lừa gạt !”

Dừng một chút, Bạch Thái MM trừng mắt nhìn Thu Vãn : “Bọn chúng đã định giết chúng ta !”

Từ nhị thiếu gia sắc mặt trầm xuống : “Đại tiểu thư làm ơn nghe lời ta, chúng ta cứ làm như hắn nói là được, OK?”

Bạch Thái MM thoáng sùng sốt, cắn răng nói : “Hừ, đồ quỷ sợ chết”.

Từ nhị thiếu gia cũng không tức giận, từ từ nói : “Rõ ràng là lấy trứng chọi đá, vậy không phải là đúng cảm, mà là ngu xuẩn. Bạch MM, hay là chúng ta cứ nghỉ ngơi dưỡng sức đi”.

Giờ phút này Từ nhị thiếu gia giống như biến thành một người khác, trong ánh mắt tràn đầy bình tĩnh, vẻ mặt thản nhiên không có nửa điểm sợ hãi. Hắn lúc này không có khuôn mặt tươi cười lấy lòng Bạch Thái MM như lúc ở nhà, mà có vài phần khí độ trầm ổn giống Từ lão đầu tử.

“Vị tiên sinh này”. Từ nhị thiếu gia vẫn có thể cười : “Coi như là thỏa mãn sự tò mò của ta ... có thể trả lời cho ta một vấn đề không? Ta rất tò mò --- tại sao lại là ta ? Tuy rằng ta là con trai của Từ gia, nhưng cha ta cũng không phải chỉ có một đứa con trai là ta, hơn nữa, xem hành động lần này, người như các ngươi hành động cũng không đơn giản chỉ vì tiền đúng không. Vậy tại sao mục tiêu lại là ta?”

“Đơn giản thôi, bây giờ phụ thân ngươi đang được người bảo hộ, chúng ta cũng không muốn cứng rắn đối đầu”. Thu Vãn liếc mắt nhìn Trần Tiêu bên cạnh. Trần Tiêu bị nữ độc nhân hạ độc, thân thể bất động, chỉ có đôi mắt là vẫn nhìn Thu Vãn.

“Chúng ta không sợ Phục Vực Xã, nhưng cũng sẽ không lỗ mãng đối đầu”. Thu Vãn nhíu mày : “Ái Lệ Tư, giải độc cho khách nhân của chúng ta đi, tiểu bằng hữu này nói như thế nào cũng là người của Phục Vực Xã, ở Dị năng giới, ngược đãi tù nhân cũng không phải là thói quen tốt”.

Ái Lệ Tư cười dài, tiêu sái bước tới gần Trần Tiêu. Trần Tiêu vẻ mặt nhất thời đỏ bừng lên. Bạch Thái MM bên cạnh tuy rằng tức giận đến cắn chặt răng, cũng chỉ có thể dùng ánh mắt giết người nhìn chằm chằm Ái Lệ Tư.

“Tiểu bằng hữu”. Ái Lệ Tư cúi xuống bên tai Trần Tiêu, cố ý thổi một hơi vào tai hắn, rồi nhẹ nhàng dùng âm thanh ngọt ngào mê hoặc hỏi : “Nói cho ta biết, lần trước chúng ta ... có phải là nụ hôn đầu tiên của ngươi ? Nếu thật là thế, tỷ tỷ ta thật cao hứng a !!”

Trần Tiêu trong ánh mắt thoáng qua một tia xấu hổ, nhưng rất nhanh trấn định lại, ngược mắt liếc Ái Lệ Tư, rồi ho khan một tiếng nói : “Không phải ... vị tiên bối này, chẳng lẽ ngươi không biết sao? Nụ hôn đầu tiên của nam nhân đều là cho thuốc lá. Thật xin lỗi, ngươi chậm mất rồi”.

- Cái gì!!!

Từ lão đầu tử đập bàn đứng lên, khuôn mặt vốn nho nhã nhất thời tràn đầy lửa giận, trừng mắt nhìn đám thủ hạ đang kinh hoàng lúng túng rút gào:

- Làm ăn cái kiểu gì vậy không biết! Hơn mười người giám sát, mà còn để cho Nhất Phàm bị bắt đi!!! Người mời được một đám bảo vệ toàn là lũ phé vật!

Một tên thủ hạ trước mặt đầu đầy mồ hôi, ấp u ấp ứng không nói ra lời.

Đây là một căn phòng bình thường của một nhà hàng ba sao nào đó trong thành phố K. Chiếc gạt tàn trước mặt Từ lão đầu từ tràn đầy tàn thuốc, hắt vổ mạnh như vậy làm cho tàn thuốc rơi đầy trên mặt đất.

Lúc này ở trong phòng, có ba người mặc đồng phục màu đen, sắc mặt đều rất ngưng trọng. Những người này phân biệt đứng ở cửa chính và cửa sổ, tư thế đứng sống lưng thẳng tắp, có vẻ vô cùng lão luyện, trong đó có một người đứng gần Từ lão đầu từ nhất nhủ mày, mở miệng nói:

- Từ tiên sinh, lúc này không phải là lúc sốt ruột, lệnh công tử bị bắt đi, đối phương nhất định sẽ liên hệ với chúng ta, chúng ta sẽ . . .

Từ lão đầu từ lửa giận đầy mình, liếc mắt nhìn người này, ruốt cuộc hít một hơi thật sâu ngồi xuống. Dù sao, ba người mặc đồng phục màu đen này cũng là nhân viên đặc biệt được phái tới để bảo vệ mình, thân phận bất đồng, hẳn cũng không tiện mở miệng bác bỏ, chỉ trầm trọng nói:

- Các người bảo vệ ta, nhưng lúc này con ta bị bọn họ bắt rồi. Bọn họ có đưa ra yêu cầu gì, ta đều không quan tâm, ta chỉ quan tâm tới sinh mệnh của đứa con trai.

Người đứng đầu trong ba người mặc đồng phục màu đen trầm ngâm một lúc, chậm rãi nói:

- Chuyện này chúng tôi sẽ điều tra, lúc này đã có một đội đi đến hiện trường trong nhà ngài rồi. Xin ngài yên tâm, đừng nóng vội.

- Ta có khả năng về nhà xem xét một chút được không?

Từ lão đầu nhủ mày.

Người này lập tức lắc đầu:

- không được! Tình huống hiện tại còn chưa rõ ràng, thủ đoạn của đối phương rất hung hăng, chúng tôi không thể mạo hiểm cho ngài lộ diện được.

Người nhân viên đặc công này cũng lộ ra sắc mặt giận dữ:

- Thủ đoạn của những tên này thật táo bạo. Hừ!

- Vậy thì ta muốn gọi một cuộc điện thoại.

Từ lão đầu từ sắc mặt không hài lòng.

- Cái này. . . chúng tôi phải quản chế.

- Quản chế!

Từ lão đầu từ nổi giận:

- Rốt cuộc mấy người tới bảo vệ ta hay là tới nhốt ta.

Người nhân viên đặc công này cũng có chút bất mãn, nhưng dù sao Từ lão đầu từ cũng có thân phận đặc biệt, nên cố gắng đè nén lửa giận, chậm rãi nói:

- Từ tiên sinh, xin ngài hãy tin tưởng năng lực của chúng tôi. Lúc này đã có một đội đồng nghiệp đang tiến hành công tác rồi-- Về phần ngài, an nguy của ngài có ảnh hưởng rất lớn xã hội, chúng tôi không thể mạo hiểm. . .

Từ lão đầu từ hừ một tiếng, chậm rãi ngồi xuống, vẻ mặt đau khổ.

- Ta cứ nghĩ ta mới là mục tiêu, không nghĩ ra đối phương lại trực tiếp động thủ với Nhất Phàm.

Nói xong, hắn trừng mắt với gã thủ hạ đang đứng ở trước mặt:

- Còn sững sờ cái gì! Tìm đi! Vận dụng tất cả mọi lực lượng và thủ đoạn! Cho dù Ta có phải đào tung ba tấc đất của Thành phố K lên, cũng phải tìm cho ra hành tung của nó!

Ra khỏi gian phòng, người thủ lĩnh của tổ đặc công về mặt âm trầm, từ phía sau có một đồng sự đi tới:

- Thủ lĩnh. Tên họ Từ này thật là quá đáng. Chúng ta tới bảo vệ hắn, chứ không phải là người hầu trong nhà hắn! Hắn còn la hét. . .

- Câm miệng.

Thủ lĩnh tổ đặc công trừng mắt với cấp dưới:

- Nhớ kỹ thân phận của anh! Từ tiền sinh là nhân vật nổi tiếng trong xã hội, bảo vệ an toàn cho ông ta có ý nghĩa rất lớn đối với trật tự tài chính của khu vực! Hơn nữa, con của mình bị bắt cóc, đổi lại là bất cứ người nào cũng phải nổi giận.

Nói xong, hắn lấy một điều thuốc là ra châm, hút một ngụm, ánh mắt tràn đầy vẻ lão luyện:

- Chú ý phải người dò xét, cầu thang, thang máy. Các huynh đệ ở trên tầng thượng đều phải đề cao tinh thần. Tội phạm lần này không thể coi thường, thủ đoạn rất hung ác độc địa. Anh có nghe thấy trong điện thoại nói gì không? Bọn chúng bất ngờ tấn công biệt thự Từ gia. Có thể còn vận dụng cả vũ khí hạng nặng, toàn bộ căn nhà của Từ gia đều bị phá hủy thành đất bằng.

Tên thủ hạ cười khở một tiếng, nhìn xung quanh một chút, hạ giọng nói:

- Thủ lĩnh, chỉ sợ không phải là vũ khí hạng nặng gì đó, tôi vừa gọi điện liên lạc với các huynh đệ ở hiện trường, nghe bảo vệ của Từ gia nói có một người cao lớn tới 3 thước . . . đao thương không bằng, đạn đánh không trúng. Ta kháo . . . có phải là một con Robot hình người không a?

Người đầu lĩnh trừng mắt:

- Tôi nghĩ anh xem quá nhiều phim khoa học viễn tưởng rồi đấy! Robot hình người? Làm gì có cái thứ này! Mà nếu như trên thế giới thật sự có đồ vật có trình độ khoa học kỹ thuật cao như vậy. Liệu còn đến lượt bọn tội phạm trên thế giới này điều khiển sao? Cho dù có bọn chúng có. Chẳng lẽ lại đem đi đối phó với một gia đình thương nhân với tài sản chỉ có trên trăm vạn? Buồn cười!

- Nhưng hiện trường. . .

Người đồng sự kia còn muốn nói gì nữa, nhưng trong ánh mắt tên đầu lĩnh đột nhiên hiện lên một tia tàn khốc:

- Coi chừng cái miệng của anh! Cái gì không cần biết thì không cần suy đoán. Những điều không nên hỏi thì không được hỏi. Tôi thấy anh cảm phải học tập lại kỷ luật một lần nữa.

Người cấp dưới bị hù dọa co rụt đầu lại.

Tổ trưởng tổ đặc công thở dài, nhìn thoáng qua cấp dưới, ánh mắt có chút phức tạp:

- Anh còn trẻ tuổi, có rất nhiều chuyện, không phải anh có thể biết được . . . chấp hành cho tốt, ta đi xung quanh coi các đồng chí khác trong tổ có xảy ra tình huống gì không .

Hắn đi vào trong cầu thang, mới hung hăng đem tàn thuốc vứt trên mặt đất rồi giẫm lên. Lúc này, trong cầu thang có mấy cảnh sát mặc đồng phục đang đi tới, dẫn đầu chính là người Hứa cảnh quan. ánh mắt của Hứa cảnh quan và tổ trưởng tổ đặc công gặp nhau, hai người đều sùng sốt, lập tức đều lộ ra ráng cười đau khổ.

- Cậu tới rồi à.

Tổ trưởng tổ đặc công mở miệng, thanh âm phẳng phất có chút xấu hổ..

- Uhm . . . Tôi tới phối hợp công tác với cậu.

Hứa cảnh quan dường như theo bản năng nhìn thoáng qua bộ vest màu đen của đối phương:

- Ân . . . đồng phục mới à? Rất đẹp, so với năm đó còn đẹp hơn.

Sau đó Hứa cảnh quan quay lại nói với các cảnh sát ở phía sau:

- Các anh đi trước đi, tôi sẽ tới liền.

Khi trong hành lang chỉ còn lại hai người, tổ trưởng tổ đặc công rốt cuộc mới thở dài, rầu rĩ hỏi một câu:

- Ở trong đội cảnh sát thế nào?

- Còn có thể thế nào nữa.

Ngữ khí của Hứa cảnh quan dường như rất nhẹ nhàng:

- Mỗi ngày ngồi trong phòng làm việc, có vụ án xảy ra thì lập tức đi làm, truy bắt mấy thằng lưu manh, đẹp bỏ mấy nhà chứa, bắt bọn trộm vặt trong nhà . . . Nếu như gặp phải các vụ án lớn, ví dụ như cướp ngân hàng và vân vân, chúng tôi đành phải nhường bước, để cho cảnh sát vũ trang xuất động. Hơn nữa, vụ án lớn nhất của chúng tôi trong mấy năm nay, chính là vụ án hai năm trước các bang phái xã hội đen dùng binh khí đánh nhau. Còn những thứ khác . . . cũng bình thường. So với lúc còn ở trong tổ thì dễ dàng hơn.

Tuy hắn nói "dễ dàng", nhưng trong ánh mắt rõ ràng đang toát ra một tia không cam lòng.

- Lão Hứa . . .

Tổ trưởng tổ đặc công hô một tiếng. Giọng nói có chút khàn khàn, lại theo bản năng tìm trong túi một điều thuốc lá.

- Lấy của tôi đi.

Hứa cảnh quan cười cười, móc trong túi ra một hộp thuốc lá sang trọng đưa tới. Tổ trưởng tổ đặc công nhìn thoáng qua, nhú mày hỏi:

- Cậu quất loại thuốc lá sa hoa thế này cơ à?

Hứa cảnh quan nghe ra ngụ ý của đối phương, cười thân nhiên đáp:

- Yên tâm, điều lệ trong tổ tôi chưa từng quên. Nhưng hiện giờ tôi đang ở vị trí này, làm cảnh sát so với khi còn làm việc ở tổ đặc công rất khác nhau, giống như tôi đây, dù mọi hạng người đều phải giao tiếp. Cậu yên tâm đi, tôi sẽ không tham ô hay nhận hối lộ. Nhưng mà. . . Ngày thường, vui chơi giải trí và các việc xã giao khác, luôn luôn tránh không được. Xã hội lúc này chính là như vậy đấy. Cậu nhìn vóc người của tôi bây giờ đi, toàn là bụng bia, hoàn toàn không giống năm đó ở trong tổ đặc công.

- Thật ra . . .

Tổ trưởng tổ đặc công không nhận điều thuốc lá, mà chọt nói một câu:

- Sự việc năm đó, ủy khuất cho cậu rồi. Tôi biết, sự việc năm đó không thể trách cậu được.

- Vậy thì thế nào.

Hứa cảnh quan cười tự giễu, thấy đối phương không nhận điều thuốc lá, lập tức đưa tới miệng mình, rầu rĩ hút một hơi, nói đầy thâm ý:

- Oan uổng à, dù sao cũng phải có người đưa lưng ra gánh chịu. Điểm ấy, tôi hiểu rõ. Không cần cậu phải khuyên bảo tôi.

- Thật ra . . . Mấy năm nay tôi được thăng chức. Ngồi trên vị trí này. Mới mơ hồ biết một chút. Sự việc năm đó . . . Các quan cấp cao cũng biết, người làm ra vụ án kia không phải người bình thường. Nhưng do lĩnh vực này, cấp trên vẫn bảo mật. Cho nên tình huống không thể tùy tiện công bố ra ngoài, cậu viết một phần báo cáo tùy tiện như vậy, tất nhiên sẽ bị "đi đây". Nhưng mà. . . Trong tổ cũng không bạc đãi cậu, vị trí của cậu lúc này, coi như là phần bù đắp. Thật ra, thời gian vào khoảng chín năm trước. Khi đó bảo mật tương đối nghiêm. Bây giờ đã nói lỏng hơn rất nhiều. Sự việc của cậu đặt ở thời điểm hiện tại, cũng sẽ không nghiêm trọng như vậy nữa.

Hứa cảnh quan nghe xong từ chối cho ý kiến. Trầm mặc một lúc, hỏi:

- Lão Tiểu, ở đây không có người ngoài, cậu nói thật cho tôi biết đi. Sự việc lần này, các cậu dự tính thế nào? Hừ, tôi vừa từ biệt thự của Từ gia trở về, sự việc lần này có thể tìm một lý do tùy tiện nào đó mà lờ đi nữa không? Làm ra vụ án lần này không phải là người bình thường, tôi khẳng định các người sẽ lại dấu kín. Nhưng mà . . . Bảo vệ của Từ gia ở hiện trường nói là chỉ có một người, hừ hừ, một người với đôi tay trần có thể hủy đi cả một căn phòng? Đạn cũng bắn không chết . . . cậu tin không?

- Tin hay không, cũng chỉ có thể để ở trong lòng. Cuối cùng, khi công bố ra bên ngoài, cấp trên tất nhiên sẽ biên ra một lý do nào đó.

Tổ trưởng tổ đặc công liếc mắt nhìn Hứa cảnh quan:

- Chúng tôi chỉ cần làm tốt phần việc của mình là được.

- Vụ án này xong rồi, tìm một ngày nào đó cùng nhau ăn một bữa cơm đi.

Hứa cảnh quan chỉnh lại chiếc mũ một chút, dập tàn thuốc:

- Đã lâu rồi không ăn cơm cùng nhau. Coi như bạn cũ gặp lại, không nói chuyện công việc.

Nói xong, hần xoay người rồi đi, tổ trưởng tổ đặc công ở phía sau hô với theo:

- Lão Hứa.

- Cái gì?

- Nếu như. . .

Tổ trưởng tổ đặc công do dự một chút:

- Nếu như tôi nghĩ biện pháp đem cậu trở về. . .

- Ha ha, quên đi.

Hứa cảnh quan lắc đầu, vỗ vỗ tay tự giấu vào chiếc bụng nhỏ của mình:

- Thấy không? Năm đó vòng 2 của tôi là 2 xích 2 (Khoảng gần 75), bây giờ vòng 2 đã là 2 xích 8 (hơn 90). Năm đó khi còn ở tổ đặc công, tôi tai không đánh thứ nhất trong cả đội, tằm 4 tầng 5 nhà cao tầng, không cần dụng cụ cũng có thể bò lên được. Còn lúc này . . . Hắc hắc, bỏ đi. không phải sợ cậu chê cười, hiện giờ, nếu như so đầu uống rượu, sợ rằng cả đội cũng không phải là đối thủ của tôi, còn bản lĩnh khác a . . . đã som quên không còn thứ gì rồi.

Tổ trưởng tổ đặc công có chút tiếc hận thở dài:

- Cấp trên. . . sợ rằng lần này sẽ phái tới một nhóm mới thành lập tới giúp đỡ. Đến khi những người đó đến tiếp nhận, tôi sẽ không còn việc gì nữa, đến lúc đó tìm cậu uống rượu.

- Thành lập một nhóm mới . . .

Trong mắt Hứa cảnh quan hiện lên một tia quái dị, nhưng lại cười nhạt một tiếng:

- Hừ, Nhóm mới thành lập. Tôi thấy thật ra không phải là mới thành lập, mà sớm đã có rồi. Nhưng mà trước đây chúng ta không biết mà thôi. Hừ . . . Mấy năm này mấy việc khó giải quyết càng ngày càng nhiều, cấp trên giấu không được nữa, mới đem bọn họ bày ra. Nếu sớm làm như vậy, tôi cũng sẽ không rời bỏ tổ đặc công rồi . . .

Nói xong hấn lắc đầu, xoay người rời đi.

Tổ trưởng tổ đặc công cũng quay lại hành lang, thấy trước mặt là người cấp dưới của mình.

- Thủ lĩnh, đã kiểm tra hết rồi, tất cả đều bình thường.

Người cấp dưới nhìn thoáng qua hướng hành lang, thấy bóng lưng của Hứa cảnh quan đang đi xa:

- Di? Anh nói chuyện phiếm cùng ai vậy? Cảnh sát địa phương à?

Dừng lại một chút, hấn cười cười. Giọng nói có vẻ xem thường:

- Vụ án cỡ như thế này, những cảnh sát loại này thì có tác dụng gì, đội chúng ta động tay là được rồi.

- Cảm ơn. Ngậm cái miệng của anh lại!

Tổ trưởng bỗng nhiên phát hỏa. Nhìn vào bóng lưng của Hứa cảnh quan đang đi xa, cười lạnh nói:

- Anh dám kinh thường người này? Nói cho anh biết, hấn năm đó, có thể đánh bại ba người như ta đấy! Hấn còn lập được 46 kỉ lục liên tiếp về tốc độ bắn súng trong đội, anh còn cho rằng hấn là kẻ yếu! Loại nhóc con chưa mọc đủ lông như cậu, sợ rằng còn chưa được nghe qua tên của hấn! Năm đó. . . Nói đến tên họ Hứa thủ đoạn độc ác nhất trong đội, hừ hừ . . .

Hứa cảnh quan đi thang máy trực tiếp xuống phòng tiếp tân của khách sạn, móc điện thoại di động ra, bấm một dãy số. . .

- Trần Tiêu . . . cái tên nhóc này, thật sự là cứ ở đâu xảy ra sự cố là có mặt cậu a.

Hứa cảnh quan cười khò một tiếng. Hấn đã đi qua hiện trường ở Từ gia. Sau khi nghe rõ tình huống, hấn biết cùng bị bắt đi tổng cộng có ba người, ngoài Từ Nhị Thiệu ra, còn có một nam một nữ nữa. Họ đều là học sinh của Cơ Đức Học Viện.

Hấn đã phái người đi thông báo cho người nhà của Bạch Thái. Còn Trần Tiêu . . .

- Trong nhà cậu ta chắc hấn là không còn có ai nữa rồi.

Hứa cảnh quan cười khò, nhưng mà hấn cũng quyết định tự mình đi xem thế nào.

Hấn ngồi trên một chiếc xe cảnh sát, một mạch chạy tới khu vực nhà Trần Tiêu, đi lên lầu, nhấn chuông cửa.

Đình đồng. . .

Chuông cửa liên tục vang lên vài tiếng, Hứa cảnh quan nhú mày: xem ra đúng là không có ai thật rồi. Hấn đang định xoay người rời đi, thì bên trong cửa phòng truyền đến bước chân, sau đó cửa phòng mở ra, một khuôn mặt của một cô bé lộ ra qua khe cửa.

Đôi mắt màu lam thật to, mái tóc màu vàng kim được cuộn lên rất tự nhiên. Da thịt nhẵn nhụi trắng nõn, ngũ quan xinh xắn. Hơn nữa còn có một cổ khí tức tươi mát động lòng người, một mỹ nhân vô cùng xinh đẹp đang độ tuổi vị thành niên, có thể đoán được, chỉ ba đến bốn năm nữa thôi, cô nhất định sẽ trở thành một mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành a.

Hứa cảnh quan sững sốt một rồi, nhưng với niên kỉ của một người trung niên như hấn, tuy đối phương có dung mạo hiếm thấy, nhưng làm cho hấn thấy kì

quái hơn cả là màu tóc và màu mắt của của cô gái. . . người ngoại quốc sao?

Lẽ nào mình tìm lộn địa chỉ? Nhìn lại biển số nhà. Không sai mà. Làm sao trong nhà Trần Tiêu còn có người ngoại quốc ở?

Child Child nhìn nam nhân đứng trước mặt- dựa theo trang phục trên người đối phương. Child Child đã thấy qua trên Thu Vãn, hình như là một loại người gọi là " Cảnh sát". Trần Tiêu từng nói, cảnh sát là người chuyên đi bắt kẻ xấu.

- Xin hỏi, Ông . .

Child Child do dự một chút, mở miệng hỏi. Trần Tiêu từng bảo nàng không được tùy tiện mở rộng cửa cho người lạ vào nhà, sợ rằng đó là kẻ xấu, nhưng mà đã biết được đối phương là " Cảnh sát" - cảnh sát chắc không phải là người xấu đi.

- Đây có phải là nhà của Trần Tiêu không?

Dù sao cũng có kinh nghiệm phong phú nhiều năm làm cảnh sát, Hứa cảnh quan lập tức trấn định, hỏi.

- Trần Tiêu . . . đúng rồi, đây là nhà của Trần Tiêu.

Đôi mắt to màu lam của Child Child vụt sáng.

- Nhưng, anh ấy không có ở nhà đâu.

- Tôi có thể vào được không?

Hứa cảnh quan cười cười:

- Tôi là bạn của cậu ta.

Mặc dù còn có chút do dự, nhưng Child Child cũng bắt đầu mở cửa . . . một cô bé đơn thuần a.

Vào cửa, nhìn bố trí trong phòng một chút.

Nhìn qua thấy rất đơn sơ, trong nhà không có bày biện ra xi gì, tất cả đều rất mộc mạc, nhưng rất sạch sẽ. Ngược lại có chiếc bàn sofa ở trong phòng khách là có vẻ còn mới.

Child Child suy nghĩ một lát, xoay người chạy vào trong phòng khách, sau đó bưng ra một ly trà đặt ở trên bàn. Cười lễ phép:

- Xin lỗi, hình như khi có khách viếng thăm thì phải châm trà.

Àn, điều này cũng là học theo trong sách vở và TV, hẳn là không sai được.

Hứa cảnh quan ngồi xuống, nhìn Child Child đang có chút ngượng ngùng đứng ở trước mặt một lát.

- Xin hỏi, Cô có quan hệ như thế nào với Trần Tiêu, cô là gì của cậu ta?

Child Child sững sốt một chút, dường như không biết trả lời thế nào, suy nghĩ một lát, mới nói:

- Ách . . . Tôi? Tôi . . . Tôi có thể coi như là người của anh ấy đi.

Phốc!

Không biết có phải do trà quá nóng hay là do những lời cô bé vừa nói, Hứa cảnh quan vừa mới uống ngụm trà vào miệng lập tức phun ra ngoài sạch!

Thanh niên bây giờ a . . . Nói năng thật là lớn mật!

Hứa cảnh quan ho khan một tiếng:

- Cái này, cô là của cậu ấy . . . Ách, bạn gái của cậu ấy?

Child Child suy nghĩ một lát . . . Bạn gái, từ này cũng đã thấy qua trong sách rồi, tuy không biết ý tứ cụ thể như thế nào, nhưng mà, bên trong sách vở và TV có nói qua, phạm là " Bạn gái", đều là những cô gái có quan hệ rất thân mật, rất quen thuộc với người con trai đi. Child Child chợt nhớ ra một số đặc điểm đặc thù là: làm cơm cho người ta ăn, còn ngủ cùng với người ta nữa . . .

Hai điểm này dường như đều có đầy đủ rồi . . .

Cho nên Child Child gật đầu. Rất hài lòng trả lời:

- Vâng, tôi là bạn gái của Trần Tiêu a.

Hứa cảnh quan thở dài, nhìn không được lại nhìn thoáng qua cô bé khả ái có mái tóc màu vàng này-- Ách, nàng hình như còn rất nhỏ tuổi mà, tên nhóc Trần Tiêu này, sẽ không đi dụ dỗ thiếu nữ vị thành niên đó chứ?

Nhưng mà mục đích của chuyến đi này dù sao cũng không phải là vì những chuyện vớ vẩn lung tung thế này.

Sau đó, Hứa cảnh quan hít một hơi thật sâu, vẻ mặt có vẻ trịnh trọng:

- Cô bé à, mời ngồi xuống đi, ách . . . tôi mang đến cho cô một tin tức không tốt. Ân, cô nghe xong không được kích động, cũng không được quá lo lắng. Cảnh sát chúng tôi sẽ toàn lực xử lý vụ án này. Cho nên, cô nghìn vạn lần đừng vội vàng hấp tấp, hiểu chưa?

Child Child rất nhu thuận gật đầu " Vâng" một tiếng, đôi mắt to tiếp tục chớp chớp, hiếu kỳ nhìn vào cái người được gọi là " cảnh sát" đang đứng trước mặt-- hay quá a, ngoài mấy lần thấy trên TV không tính, lần này còn được thấy cảnh sát sờ sờ ngay trước mắt a.

- Ách . . . sự việc là như vậy, Trần Tiêu đồng học, cậu ấy rất không may mắn, bị một đám người điên . . . Ân, bắt có đi rồi!

Dùng ngữ khí đau thương nói xong câu này, Hứa cảnh quan lập tức khẩn trương nhìn Child Child, chờ xem phản ứng của đối phương.

Trước đó đã có một đồng nghiệp đi thông báo cho cha mẹ cô gái có tên là Bạch Thái, có người nói sau khi cha mẹ nghe được tin này liền lập tức kêu khóc om xòm, mẹ của Bạch Thái còn trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Khẩn trương nhìn Child Child. Và đợi cô gái này kích động . . . nàng có thể khóc không? có thể bởi vì kích động mà ngất xỉu không? (DG: ngất xỉu rồi tên cảnh sát này định làm gì :))).

Hứa cảnh quan thậm chí còn chuẩn bị sẵn sàng một chiếc khăn tay trong túi.

Nhưng . . .

5 giây trôi qua . . . 10s qua đi . . . rồi 20s cũng qua. . .

Child Child không có phản ứng, vẫn dùng ánh mắt đơn thuần nhìn Hứa cảnh quan. Sắc mặt không hề có biến hóa.

Ách . . . không phải nàng bị đá kích quá lớn, mà đã bị mất đi phản ứng rồi đó chứ?

Rốt cục thì Child Child cũng mở miệng, nhưng mà sau khi nàng nói xong. . . người ngất xỉu không phải là Child Child, mà Hứa cảnh quan xem chút nữa đã thật sự bị ngất đi!

- Ách . . . Vị cảnh sát tiên sinh này, xin hỏi . . . Bất cóc là cái gì?

oOo

- Ê, ta nói này, trời sắp sáng rồi, chuẩn bị một chút đồ ăn được không a.

Từ Nhị Thiểu dường như không có chút khẩn trương, một tay gõ vào một cái giường gỗ, một tay đang cầm một điều thuốc lá và một cái bật lửa-- điều thuốc lá và cái bật lửa này đều là của Thu Vãn cho hắn. Thu Vãn dường như rất ưu đãi ba con tin. Từ Nhị Thiểu đòi hút thuốc, Thu Vãn thực sự đã cho bọn hắn một bao thuốc lá và một cái bật lửa-- dù sao những đồ vật như cái bật lửa này, trên người Thu Vãn dường như có rất nhiều.

- Ta sắp chết đói rồi. . . tốt xấu gì chúng ta cũng là con tin, để bọn ta chết đói, các người làm sao vợ vét được tài sản của ông già ta chứ.

Từ Nhị Thiểu thông dong hít một hơi thuốc.

Bạch Thái ở bên cạnh không nói gì chỉ trừng mắt liếc nhìn Từ Nhị Thiểu.

Còn Trần Tiêu vẫn cúi đầu, xòe hai bàn tay trước mặt mình, ánh mắt không rời khỏi hai bàn tay một chút nào, giống như trên bàn tay hắn đang có đồ vật gì cực kỳ thú vị vậy, hắn ngồi ở trên một chiếc hòm gỗ, lưng tựa vào vách tường, hắn đã ngồi như thế tròn một đêm, cúi đầu, bên ngoài cũng không thể nhìn thấy rõ được sắc mặt hắn.

Trong thời gian này, hai người Từ Nhị Thiểu và Bạch Thái có nói gì với với Trần Tiêu, hắn đều thờ ơ, hai người thậm chí có chút lo lắng, có phải lúc trước khi Trần Tiêu đánh nhau với con quái vật Phách Long Vương, đầu óc của hắn đã bị phá hủy rồi hay không nữa.

- Ôi, tiểu đệ đệ, đệ đã đói bụng rồi sao?

Alice lác mông thướt tha đi tới, trong tay đang cầm hai chiếc bánh bao hấp:

- Chỉ có cái này thôi, đệ ăn không?

Trần Tiêu bỗng nhiên ngẩng đầu lên trả lời:

- Đồ trong tay Độc Xà, ai dám ăn?

Trong ánh mắt của Alice hiện lên một tia giận dữ, nhưng trên mặt vẫn mang theo nét cười quyến rũ như trước:

- Anh bạn nhỏ à, cậu sợ tôi hạ độc như thế à? Yên tâm đi, những người bạn nhỏ của chúng ta khá ái như vậy, tỷ không đành lòng đâu. Hơn nữa, nếu như ta muốn hạ độc, các ngươi chỉ không cần ăn là có thể tránh được sao?

Trần Tiêu cười, nhưng điệu cười của hắn có vẻ đau đớn và mệt mỏi, dù sao tối hôm qua hắn cũng đã kịch chiến với Phách Long Vương, hắn bị thương không ít, lúc này hắn cười, trên mặt và trên cơ thể có rất nhiều chỗ có chút đau.

- Xin hỏi, những thủ đoạn hạ độc của cô là gì?

Trần Tiêu suy nghĩ một chút:

- Tiểu thư Alice, tôi đã xem qua tư liệu của cô. Rất hiếu kỳ về cô. Tôi biết, thân thể của cô từ nhỏ đã mang theo độc tố, hơn nữa các biện pháp hạ độc càng tinh diệu, ví dụ như trong yến hội mấy ngày trước, cô đã làm cho ba người Từ tiên sinh trúng độc, đến lúc này tôi vẫn không nghĩ ra là cô đã dùng biện pháp gì?

Alice cười cười, có chút đắc ý, liếc mắt nhìn Trần Tiêu:

- Nhóc nghĩ không ra à? Hừ, nhưng ngươi cho là ngươi hỏi, ta sẽ trả lời ngươi sao?

Trần Tiêu mỉm cười:

- Thật ra ta cũng đoán được một ít. Nhưng cần phải kiểm chứng lại một chút.

Dừng một lát, hắn nghiêng đầu, vừa suy nghĩ vừa chậm rãi nói:

- Dự năng của cô là độc tố, còn có một loại dự năng nữa là mô phỏng. Tôi nghĩ sự việc ngày hôm đó. Trúng độc chỉ có ba người, nếu như cô hạ độc vào trong thùng rượu, như vậy trúng độc sẽ toàn bộ khách trong yến hội. Tôi đã suy nghĩ lại, cho nên đưa ra một suy đoán: Đầu tiên cô hóa trang thành một người khách, sau đó. . . cô cầm ly rượu của mình lên, uống một ngụm, mép ly rượu liền lập tức dính nước bọt chứa kịch độc của cô! Sau đó cô bung ly rượu đi bắt chuyện cùng Từ tiên sinh và Lục tiên sinh, loại trường hợp bắt chuyện xã giao thể này là rất bình thường, cô chỉ cần cố ý cùng họ cùng ly, kính một chút rượu, như vậy ly rượu đã nhẹ nhàng tiếp xúc. Mép ly rượu của cô có nước bọt chứa kịch độc sẽ dính lên ly rượu của bọn họ! sau đó Lục tiên sinh, Từ tiên sinh và tên đầu tư tài chính người Châu Âu kia nữa, ba người khách quý chủ chốt, khẳng định sẽ cùng ly chào hỏi nhau, kết quả . . . Miệng ly rượu của ba người bị nhiễm nước bọt của cô, cho dù số lượng cực kỳ nhỏ, nhưng như vậy cũng đủ rồi, đúng không?

Con mắt của Alice như sáng lên:

- Nhóc, xem ra cậu rất thông minh a.

Trần Tiêu cười rất bình thường:

- Xấu hổ. tôi thực sự rất hiếu kỳ. Xin hỏi, độc tố trong máu của cô cũng giống như trong nước bọt của cô sao? Hình như nhẹ thì làm cho người ta hôn mê hoặc là toàn thân cứng ngắc. Nặng thì . . . có thể làm cho người ta chết, đúng không? Nhưng mà vấn đề nồng độ, nồng độ làm sao có thể khống chế được?

Alice cười nhạt:

- Nhóc, muốn tỷ nói cho căn nguyên à? Hừ, gà con thì vẫn chỉ là gà con, những chuyện này, dự năng giới rất nhiều người đều biết, nói cho ngươi biết cũng không sao! Đó là do con thịnh nộ! Tâm tình của Alice ta càng phẫn nộ, độc tố càng mạnh! Cho nên những người biết ta, đều nói tốt nhất không nên chọc giận ta!

Nói xong, nhìn thoáng qua Trần Tiêu tràn ngập vẻ uy hiếp.

- Như vậy . . . tôi rất hiếu kỳ, cô mỗi ngày đều phải nói chuyện, theo lý thuyết, cho dù khi cô hô hấp, nước bọt trong miệng cũng có thể theo dòng không khí, đi ra ngoài miệng, như vậy người đối mặt nói chuyện với cô, chẳng lẽ cũng sẽ phải trúng độc? Ai, như vậy là cô sẽ quá thảm rồi, sợ rằng không có cả một người bạn, bởi vì không thể có bất kỳ kẻ nào có thể nói chuyện với cô trong thời gian gian được.

Trần Tiêu dường như không thêm quan tâm đến sự tức giận của đối phương, vẫn đều đều hỏi như cũ.

Alice nhất thời giận tím mặt! hung hăng ném chiếc bánh bao đang cầm trên tay xuống mặt đất.

- Phách Long Vương !!!

Alice rống lớn một tiếng, Phách Long Vương thân cao ba thước đang ở ngoài cửa nhà xưởng lao nhanh tới, mỗi một bước đi, dường như đều làm cho mặt đất run lên một chút.

- Chuyện gì vậy?

Phách Long Vương từ trên cao bắt mắt nhìn xuống Alice.

- Đòi cho người trông chừng ba tên nhóc con, ta đi dò xét bên ngoài một chút.

Alice nghiêng rằng:

- Còn nói nữa, chắc ta sẽ không nhìn được giết con gà con này mất.

Nói xong, nàng chạy nhanh ra khỏi nhà xướng.

- Hừ, nhóc con, chớ có chọc giận con mụ này, tuy rằng ta cũng không thích cô ta.

Phách Long Vương nhếch miệng cười cười, xoay người ngồi trên mặt đất-- cho dù hấn ngồi trên mặt đất, cái đầu cũng cao hơn hẳn ba người thanh niên.

- Thu Vãn đâu rồi?

Trần Tiêu hỏi một câu.

- Thu lĩnh đi ra ngoài rồi.

Phách Long Vương cười cười:

- Hấn đi đàm phán điều kiện. Nếu như điều kiện thỏa đáng, các người có thể trở về . . . Bằng không thì. . .

Phách Long Vương nói đến đây, trong ánh mắt hiện lên vẻ giận dữ:

- "hừ hừ"

Phách Long Vương nói xong, xoay lưng về phía ba người ngồi xuống, nhưng lại nhẹ nhàng nắm chặt nắm tay thật lớn, dường như cũng rất buồn chán.

Trần Tiêu nhẹ nhàng gạt đầu, sau đó thân thể hấn nhẹ nhàng tựa lên vách tường.

Qua một lúc, Bạch Thái bỗng nhiên bị Trần Tiêu huých nhẹ một cái, quay đầu nhìn lại, thấy Trần Tiêu dùng động tác ra hiệu cho mình một cái, sau đó đánh mắt. Cúi đầu nhìn theo hướng nhìn của Trần Tiêu, Bạch Thái lập tức trợn mắt há miệng-- may là, có Trần Tiêu nhắc nhở, lên cô mới không la to lên.

Trần Tiêu giấu một cánh tay ở phía sau một cái hòm. Không biết hấn đã dùng gì đó để cắt đứt cổ tay của mình! Máu trên cổ tay đang chậm rãi chảy xuống, rơi trên một mảnh gỗ của cái hòm.

Sắc mặt của Trần Tiêu vẫn như thường, dường như không có một chút đau đớn. Có ý ho khan một tiếng, hấn quay sang chỗ Từ Nhị Thiểu cười nói:

- Tiểu Từ, tôi muốn hút thuốc, đưa cái bật lửa cho tôi.

Từ Nhị Thiểu cũng bị hành động " tự mình hại mình" này của Trần Tiêu hù dọa ngây người, bị Trần Tiêu néo nhẹ một cái, mới cố sức dùng tay bịt miệng:

- Ô . . . Ừ, a, cho cậu.

Trần Tiêu nhận cái bật lửa, bật lửa, nhưng lại lén lút đưa xuống phía dưới của mình. Đưa đến chỗ cổ tay đang chảy máu, khe khẽ đốt số màu dính trên tấm ván của cái hòm. . .

Trần Tiêu vừa dùng một chiếc bật lửa đốt máu, vừa làm động tác ra hiệu với hai người kia. Từ Nhị Thiểu dù sao cũng rất ăn ý với hấn, lập tức hiểu ý, rất nhẹ nhàng xe quần áo ra một miếng vải, dùng nước bọt thấm ướt, nhét vào trong lỗ mũi, không kịp phân bua, cũng làm một khối giống như vậy, nhét vào trong lỗ mũi Bạch Thái.

Lỗ mũi của Bạch Thái bị vải ướt làm tắc nghẽn, nhớ tới lúc trước Từ Nhị Thiểu dùng nước bọt thấm, không khỏi biến sắc, nhưng mà dưới ánh mắt nghiêm nghị của Trần Tiêu. Cô cũng không dám mở miệng.

Bị ngọn lửa thiêu cháy, máu rất nhanh bị cháy khô hòa vào trong không khí. Không khí bắt đầu xuất hiện mùi vị cổ quái, mùi này lúc đầu rất nhẹ, nhưng khi Trần Tiêu chảy máu càng nhiều cũng ngày càng đậm đặc hơn, Trần Tiêu thậm chí còn châm cháy cả cái hòm. . .

Ban đầu Phách Long Vương đưa lưng về phía 3 người, qua một lúc lâu, rốt cuộc cũng neri thấy mùi vị trong không khí, hấn khịt khịt cái mũi, xoay người lại. Nhíu mày nói:

- Di? Có mùi gì thế? Có vật gì đó bị cháy à?

Hấn đứng lên. Nhìn thấy động tác tay của Trần Tiêu. Phách Long Vương sùng sốt một chút:

- Ê, gà con. Máy làm gì thế? Muốn tự thiêu hả?

Nói xong hấn nhú mày, vuron bàn tay to về phía Trần Tiêu.

Nhưng hấn mới đưa ra được một nửa đường, bỗng nhiên cảm thấy choáng váng, dưới chân mềm nhũn, phịch một tiếng, thân thể cao lớn đổ ầm xuống, đầu nện vào một chiếc hòm, làm cho cái hòm đó bị nát bầy.

Phách Long Vương vùng vẫy một chút, nhưng hấn phát hiện, khí lực không vận lên được nữa, đầu óc choáng váng nặng nề, hấn vội kêu lên:

- Gặp quỷ rồi! Đây là chuyện gì . . .

Sau đó, hấn hét to:

- Alice, có phải cô lại hạ độc tâm bậy tâm bạ rồi không ?

Nhưng hai mắt hấn lại mở trừng trừng khi nhìn thấy Trần Tiêu từ trên chiếc hòm nhảy xuống.

- Uy, gà con, mày muốn chạy à! Mẹ nó, đừng lộn xộn, nếu không tao đánh chết, đánh chết . . . của mày . . . của mày. . .

Nói đến đây, Phách Long Vương cũng không kiên trì được nữa, con mắt nhắm lại, trực tiếp hôn mê.

Trần Tiêu lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, xoay người nhìn Bạch Thái và Từ Nhị Thiểu-- hai vị này cũng đang trợn mắt há mồm!

Từ Nhị Thiểu xùng sốt một chút, từ trên chiếc hòm gỗ nhảy xuống, đầu tiên hấn đá nhẹ Phách Long Vương một cước, mắt thấy tên quái vật này không hề nhúc nhích, không hề phản ứng, không khỏi thở phào một hơi:

- Cậu! Cậu làm như thế nào thế?

Trần Tiêu thấy Từ Nhị Thiểu đang định lấy miếng vải trong lỗ mũi ra, vội vàng ngăn lại:

- Đừng! Tôi không muốn cậu cũng ngất xỉu theo đâu!

Bạch Thái dù sao cũng là con gái, tâm tư tinh tế hơn một chút, lập tức nghĩ tới Trần Tiêu dùng chiếc bật lửa đốt máu:

- Anh, Lẽ nào là do máu của anh? Anh làm thế nào vậy?

- Tôi cũng không biết, ngay lúc nghĩ ngợi buổi tối, tôi đã cảm giác được, hình như thân thể của mình có chút cổ quái . . . vừa rồi tôi cố ý hỏi Alice, xác định là chất độc này khi phân tán vào trong không khí cũng có thể làm cho người khác trúng độc . . .

Trần Tiêu biến sắc, trong ánh mắt có chút u oán, nhưng hấn cắn răng gạt đầu:

- Được rồi! Lúc này không phải lúc nói chuyện, chúng ta mau rời đi! Nhân lúc tên Thu Vãn kia còn chưa trở về . . . Cô gái gọi là Alice thực ra không đáng lo, nhưng nếu như Thu Vãn trở lại, tôi không thể là đối thủ của hấn.

Nói xong, Trần Tiêu ôm cả Bạch Thái và Từ Nhị Thiểu nhanh chóng chạy ra phía ngoài cửa.

Tuy hấn bị thương, chỉ cần nghỉ ngơi một buổi tối, khí lực cũng đã khôi phục lại một ít, chỉ có điều khi đứng lên trên người có chút đau đớn, nhưng lúc này cũng đành chịu vậy.

- Các cậu chú ý, đừng có chạm vào vết thương, đừng có dính vào máu của tôi.

Trần Tiêu vừa cùng đồng bạn chạy nhanh ra ngoài, vừa dùng ngữ khí đau khổ nói:

- Tuy không biết chuyện gì xảy ra, nhưng mà . . . hình như, lúc này tôi cũng đã biến thành một độc nhân.

Độc nhân?!!

Cả hai người bạn đều biến sắc, trong lòng Trần Tiêu càng trở lên đau khổ.

Bỗng nhiên hấn nhớ tới mình lần đầu gặp Hắc Thất, lúc đó thân thể mình cũng trải qua biến dị . . .

Lẽ nào . . . Giống như cái người tên Lôi Hồ kia nói, ta . . . Khi ta bị "Tĩnh Hóa" nhiễm vào, đã xuất hiện một ít năng lực kì quái??

Chẳng lẽ là . . . Phục chế? Hay là Thôn Phệ (cắn nuốt) ?

Dị năng của Hắc Thất đã bị ta thôn phệ mất? Lúc này đến phiên nữ độc nhân Alice? Nhưng năng lực của Alice không có bị ta thôn phệ, nàng vẫn có dị năng độc tố a.

Có thể . . . là do máu, do nước bọt?

Đầu óc Trần Tiêu rất nhanh chuyển động . . .

Máu, nước bọt . . .

Chẳng lẽ là do . . . DNA! Gien!

Ba người chạy ra khỏi nhà xưởng, thấy xung quanh là các nhà kho đổ nát hoặc có lẽ là một nhà xưởng bỏ đi. Rất nhiều chỗ đã bị sụp đổ, hiển nhiên là một khu không người, xung quanh cây cối thừa thối, nhưng cỏ dại lại tràn đầy:

- Đây là nơi nào?

Bạch Thái mở miệng hỏi.

- Có thể là khu công nghiệp Thành Đông cũ.

Từ Nhị Thiều dù sao cũng là con nhà kinh doanh địa ốc, rất nhanh đưa ra phán đoán:

- Khu nhà xưởng này bỏ đi đã lâu . . . Toi rồi, khu này cách khu thành thị rất xa. Chúng ta không có xe, làm sao rời đi?

Bên ngoài là một con đường nhỏ cũ nát, từ xa nhìn lại, vài trăm mét cũng không có một tòa nhà nào.

Lập tức ở phía sau có tiếng bước chân. Chợt nghe thấy thanh âm của Alice truyền đến:

- Quái lạ rồi! Phách Long Vương! Tên này sao lại không trả lời bộ đàm! không có đầu óc! ngu xuẩn!

Sau đó có tiếng Thu Vãn truyền đến:

- Hừ! cô chạy lại xem.

Ba người nghe thấy âm thanh của hai người này, nhất thời đều hoảng sợ!

Nhất là Trần Tiêu! Hắn lúc này đã trọng thương. Đầu còn bao nhiêu sức chiến đấu? Tuy bỗng nhiên phát hiện ra mình chiếm được một loại dị năng độc tố mới-- Nhưng nữ độc nhân này không sợ độc a! Huống hồ, còn có thêm một Thu Vãn nữa!

Âm thanh đó dường như cách nơi này không xa, Trần Tiêu cắn răng, bỗng nhiên kéo bả vai Từ Nhị Thiều qua, không cần giải thích đem chiếc áo ngủ Từ Nhị Thiều đang mặc trên người từ tối hôm qua lột xuống, Từ Nhị Thiều hô nhỏ một tiếng, nhưng âm thanh còn chưa ra khỏi miệng đã bị Trần Tiêu cố sức bịt chặt miệng.

Lập tức, Từ Nhị Thiều phải vội vàng đưa hai tay xuống bụng kín đũng quần, Bạch Thái ở bên cạnh lập tức đỏ mặt, cực nhanh nhắm chặt hai mắt lại.

Trần Tiêu cởi chiếc áo khoác của mình, đưa cho Từ Nhị Thiều mặc vào. Sau đó đem tay của Từ Nhị Thiều nhét vào trong tay của Bạch Thái.

- Bạch Thái! Ân thân! Mang theo tiểu Từ rời đi! Mau!

Bạch Thái còn muốn nói gì đó, Trần Tiêu đã lớn tiếng quát lớn:

- Mục tiêu của bọn chúng là tiểu Từ, hơn nữa dị năng của cô không có cách nào đem hai người cùng lúc ẩn thân trong một thời gian quá dài! chỉ phải đem theo một người, cô có thể ẩn thân dài hơn một chút, đủ để cho hai người chạy xa! không cần nhiều lời vô ích, đi mau!

Từ Nhị Thiều còn muốn nói, Trần Tiêu đã cá giận nói:

- Tiểu Từ! đừng nhiều lời! Cậu chạy thoát còn có thể làm cho cha cậu đem người tới cứu tôi! So với việc ba người cùng ở lại chỗ này thì tốt hơn nhiều!

Dừng lại một chút, hắn nói tiếp:

- Tôi không giống cậu! Tôi là . . . quái vật a!

Trên mặt hắn hiện lên một tia tiểu ý phức tạp, bỗng nhiên đem áo ngủ của Từ Nhị Thiều khoác lên người, sau đó rất nhanh xông ra ngoài, hướng về phía Alice đang ở xa kêu la:

- Nữ độc nhân kia tới rồi. Chúng ta mau phân nhau

Chương 66: Ta Chết Trước Hay Là Người Chết Trước.

Thu Vãn chạy cực nhanh, nhưng cái tên "Từ Nhị Thiểu" trước mắt tốc độ cũng không chậm, hai người cứ như vậy một trước một sau. Thu Vãn nhận ra cái tên "Từ Nhị Thiểu" nhìn như chật vật, nhưng chạy lại rất nhanh, chạy ngược xuôi, dựa theo địa hình phức tạp của khu nhà xưởng bỏ hoang, làm cho hắn phải đuổi theo đến quá nửa đêm.

Cuối cùng, tới gần một khúc cua, Thu Vãn thấy tốc độ của tên tiểu tử này rốt cuộc cũng chậm lại, vừa chạy vừa bưng ngực thở hồng hộc, hắn cười nhạo trong lòng: quả nhiên là con nhà giàu, quá mảnh mai yếu ớt.

Thật ra nếu như hắn thực sự muốn ngăn cản, hắn đã sớm kích nổ kim loại ở xung quanh khu vực này rồi, có điều con tin này chỉ có thể bắt sống thôi a.

Bọn chúng vội chạy tới phía sau "Từ Nhị Thiểu", Thu Vãn vươn tay phải bắt lấy vai của đối phương, cười lạnh nói:

- Nhóc con Từ gia, còn chạy được nữa không!

Ngón tay đặt lên vai đối phương, đối phương dường như cũng không chống lại, trong lòng Thu Vãn chợt sinh ra một tia cảnh báo vì điều . . .

Lập tức hắn cảm thấy lòng bàn tay truyền đến một con đầu nhỏ, hắn giờ tay lên nhìn lại, phát hiện ra trong lòng bàn tay có một vết thương cực kỳ nhỏ, làm nhỏ ra một giọt máu.

Nhìn lại thì thấy sắc mặt của "Từ Nhị Thiểu" có vài phần qui dị, thì ra hắn đã lặng lẽ giấu một cây gai nhỏ trong nắm tay, khéo léo luồn bên trong áo ngủ dưới chỗ bả vai-- chiếc áo ngủ vốn đã rộng thùng thình, hơn nữa trong lòng Thu Vãn vốn đã chú quan cho rằng, tên tiểu tử Từ gia này chỉ là một thường nhân không có dị năng, nên đã thiếu phòng bị.

Trong lòng Thu Vãn cảm thấy có chút cổ quái, lòng bàn tay chỉ bị một cái gai nhỏ đâm phải, mảnh khóc nhỏ như vậy, có thể đối phó được ta sao? Đúng là trò đùa . . .

Nhưng sau đó, hai mắt của hắn lại càng tròn tròn hơn nữa khi nhìn thấy "tên tiểu tử Từ gia" này lại còn nắm cây gai dính máu của mình, hung hăng đâm vào chính da thịt của hắn!

Đi? Hắn đang định làm gì vậy?

Trong lòng Thu Vãn cảm thấy nghi hoặc, nhưng lúc này không phải là lúc cho hắn suy tư, hắn lại lần nữa đưa tay lên muốn tóm lấy cổ tay của "Từ Nhị Thiểu".

Nhưng khi ngón tay vừa chạm vào da thịt đối phương, hắn đột nhiên cảm thấy có một lực lượng cực lớn thỉnh linh truyền đến!

Tuy cự ly ban đầu rất gần, nhưng với thực lực của Thu Vãn, sao có thể đem một quyền đó để vào mắt? Nhưng một quyền này đột nhiên truyền đến trước mặt. Hắn lập tức cảm thấy mình đã sai rồi! Quyền phong uy vũ sinh phong, quyền chưa tới. Quyền phong đã đem mái tóc của hắn thổi bay lên!

Ánh mắt của Thu Vãn lập tức biến đổi, thân thể liền xoay ngang, nghiêng về phía bên trái. Tránh được cái mặt, nhưng làm cho một quyền này đánh vào bờ vai của hắn . . .

Phanh!

lập tức Thu Vãn bị bật về phía sau, ở giữa không trung xoay người mấy cái. Khi hắn rơi xuống đất, bàn chân đạp lên một tấm sắt vụn, tấm sắt vụn bị hắn giẫm lên lập tức bị nổ tung thành nhiều mảnh nhỏ! Thân thể Thu Vãn trầm xuống, văng vẳng đứng lại, trên vai đau nhức, ngẩng đầu lên, ánh mắt nghiêm nghị nhìn về "Từ Nhị Thiểu" trước mặt, lớn tiếng quát:

- Người không phải là tiểu tử Từ gia! Người là ai?

Trần Tiêu ngẩng đầu lên. Lúc này hắn đã khôi phục lại diện mục vốn có. Cười giễu cợt nhìn Thu Vãn:

- Người xem ta là ai?

Ánh mắt Thu Vãn hiện lên một tia kinh ngạc:

- Là người? Người làm sao mà. . .

lập tức ánh mắt hắn trầm xuống:

- Nhóc con, không ngờ ngươi vẫn còn ần tàng thực lực. Ngươi còn biết cả dị năng mô phỏng nữa à.

Dừng lại một chút, âm thanh của hắn có chút tức giận:

- Hừ, ngươi giả trang thành như vậy để dẫn dắt ta rồi đi, nhưng sống chết của ngươi thì ai sẽ quản đây?

Nói xong, hai tay hắn rất nhanh chóng nhặt hai miếng sắt vụn ở trên mặt đất lên, cười lạnh một tiếng, hai khối sắt lập tức như hai đạo gió xoáy bay nhanh về phía Trần Tiêu!

Con ngươi của Trần Tiêu co rút lại, nhưng hắn bỗng nhiên nắm chặt hai nắm tay, một quyền đánh lên vách tường bên cạnh của nhà xường -- vách tường của nhà xường bỏ hoang này đã sớm mục nát, đâu có thể chống được quái lực của Trần Tiêu? lập tức mở ra một lỗ thủng, Trần Tiêu liền phi thân nhảy vào trong.

Khi nhảy vào trong nhà xường, thân thể của hắn ngã xuống đất, lập tức liều mạng lăn tròn, chợt nghe thấy phía sau phát ra một tiếng "oanh"! hai khối sắt vụn đã nổ tung!

Mảnh vụn bay tứ tán, làm cho vách tường bị chọc thủng như tổ ong! Trần Tiêu chỉ kịp miễn cưỡng trở mình, lập tức cảm thấy một mảnh trên lưng đau nhức vô cùng, thì ra một số mảnh nhỏ của vụn nổ, dưới lực lượng cực mạnh của vụn nổ, đã trực tiếp xuyên qua vách tường của nhà xường, vài miếng nhỏ đã cắm trên lưng của Trần Tiêu!

Lưng hắn chảy máu như suối, hắn cố gắng xoay người đứng lên, nhưng mà hơi thở không được thông như trước, thân thể lão đảo một chút, suýt nữa thì ngất đi.

P phía sau, Thu Vãn mang theo sắc mặt âm trầm, chậm rãi đi qua lỗ thủng trên vách tường, rất nhanh tiến đến, dưới mái tóc dài, cặp mắt đầy vẻ âm trầm nhìn vào Trần Tiêu:

- Nhóc con, ngươi phá chuyện của ta, ngươi thực sự cho rằng ta không dám giết người của Phục Vụ Xã sao?

Trong lời nói, còn mang theo một tia sát khí hung ác độc địa!

Trần Tiêu biết mình không còn thực lực để tái chiến nữa rồi--- vừa rồi đã đánh ra mấy cú rất mạnh, đã làm cho sức lực của hắn bị tiêu hao hết-- hắn vốn đã bị thương, nghỉ ngơi quá nửa đêm mới khôi phục được một chút như vậy thôi.

Nhưng mà thân thể của hắn vẫn cứ thẳng như cây tùng, sau khi ngã xuống, ngồi trên mặt đất nhìn Thu Vãn, vẫn cười hắc hắc, trong ánh mắt không hề sợ hãi, lại có vẻ rất bình tĩnh:

- Thu Vãn, ngươi đã nói sai một điều rồi, ta không phải là người của Phục Vụ Xã gì đó.

Thu Vãn nhíu mày, suy nghĩ một chút:

- A . . . đúng rồi, bọn người Chúc Dung đã về hưu, hừ, thì ra là một tên lính mới đi theo họ học nghề, còn chưa phải là nhân viên chính thức của Phục Vụ Xã. Nói như vậy, ta giết ngươi cũng chẳng có gì.

Nói xong, hắn nghiêng người, đưa một tay ra, đầu ngón tay bén nhọn như một cái móng vuốt bằng sắt, hung hăng móc vào trong tường! động tác này làm cho Trần Tiêu cả kinh-- Tên Thu Vãn này khí lực cũng không nhỏ!

Kết!

Thu Vãn trực tiếp móc trong vách tường ra một thanh thép, sau đó bước tới bên người Trần Tiêu, từ trên cao nhìn xuống hắn:

- Ta nói rồi, ta rất không thích giết người . . . ngươi có biết tại sao không?

Trần Tiêu thờ dõc, cười ha ha:

- Lẽ nào vì lòng từ thiện của ngươi? Hừ hừ! Ngươi cũng không giống như vậy!

- Từ thiện?

Đôi mắt của Thu Vãn lúc này tràn đầy vẻ tà ác, thanh thép trong tay hắn lượn lờ trên thân thể của Trần Tiêu, âm thanh của Thu Vãn dần dần trở lên âm như:

- Ta nói cho ngươi biết-- đó là bởi vì con người của ta quá mức tàn bạo, mỗi lần giết người, đều dùng biện pháp tàn tàn nhẫn nhất đem đối phương dần vật cho đến chết đi sống lại! trong hắc kị sỹ, người người đều nói ta quá biến thái. Cho nên . . . Thường ngày ta đều tận lực nhẫn lại, bình thường sẽ không ra tay giết người.

Hắn giơ thanh thép trong tay, dùng đầu nhọn của thanh thép khua khua trước ngực của Trần Tiêu, ôn nhu nói:

- Nhóc con, ta sẽ dùng vật này mở ngực ngươi ra, sau đó dùng vật này, đem từng bộ phận trong ngực ngươi lấy ra toàn bộ! cuối cùng là ruột . . . Ngươi đã thấy qua mì sợi chưa? Hừ hừ, đúng vậy! nó giống như mì sợi . . . Ta đảm bảo, loại tư vị này, ngươi nhất định nằm mơ cũng không tưởng tượng được!

Âm thanh của hấn càng phát ra càng trở lên " Âm nhu", nhưng loại âm thanh ôn nhu đó, lại được kết hợp với ánh mắt tràn đầy hưng phấn trên mặt hấn . .

Trần Tiêu cười khở, thờ dài:

- Vì sao người nhìn qua càng đứng đắn, khi nổi điên lại càng biến thái vậy chứ . . .

Phốc!!

Thanh thép đã hưng hăng đâm vào vai Trần Tiêu, xuyên thấu qua máu thịt và xương vai hấn, hưng hăng đâm xuyên qua thân thể hấn, đem hấn ghim dính trên mặt đất!

Trần Tiêu hét to một tiếng, các cơ trên mặt đã trở lên méo mó, thân thể không thể đè nén sự run rẩy, trên vai đau đớn cực độ, ngay cả bờ môi cũng bị hấn cắn nát, nhưng sau khi kêu thảm thiết, hấn lại trừng mắt nhìn Thu Vãn, lớn tiếng cười điên cuồng:

- Hà hà! Hà hà! tốt! tốt lắm!

Thu Vãn liếm liếm môi, trở tay hưng hăng đem thanh thép rút ra, ánh mắt càng trở lên hưng phấn:

- Tốt? Ha ha! Tốt lắm! Ngươi cứ tiếp tục kêu gào đi, ngươi kêu càng lớn càng thú vị! nếu như ngươi bắt đầu khóc lóc cầu xin, trái lại mới là không thú vị đó.

Trần Tiêu đau đến vài lần muốn ngất đi, nhưng hết lần này tới lần khác cứ có một luồng lực lượng mạnh mẽ kỳ quái từ trong cơ thể chống đỡ cho ý chí của hấn!

Mắt thấy Thu Vãn lần thứ hai giơ tay, thanh thép hưng hăng đâm tới, Trần Tiêu gom hết toàn bộ khí lực còn lại, giơ tay phải lên, cầm lấy thanh thép! Đáng tiếc chút khí lực này quá yếu, tuy đã nắm lấy thanh thép nhưng vẫn không ngăn nổi đối phương . . . phốc!

Máu phun ra, lần này thanh thép chỉ đâm qua phân nửa vai hấn, Trần Tiêu lần thứ hai thống khổ gầm nhẹ một tiếng!

- Nhóc con, cảm giác thế nào?

Thu Vãn nhẹ nhàng đưa tay gạt mái tóc trên trán.

Trần Tiêu thờ dốc, thanh âm đã run rẩy, nhưng vẫn liều mạng cười to, cười điên cuồng!

- Thu Vãn, Thử xem cuối cùng là ngươi chết trước, hay là ta chết trước!

Ân?

ánh mắt của Thu Vãn biến đổi.

Tên tiểu tử này cũng thật mạnh miệng, chết đến nơi rồi, mà còn quyết liệt như vậy?

- Hừ hừ! Ta chết trước? hay là ngươi chết trước?

Thu Vãn cười điên cuồng:

- Thật ra ta đang hiếu kỳ, ngươi nghĩ rằng ta sẽ chết như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67: Trấn Định!! Trấn Định.

Trên thanh thép thấm đẫm máu tươi, từng giọt từng giọt theo nhau rơi trên mặt đất trước mặt Trần Tiêu. Sắc mặt hấn vẫn như cũ mang theo một tia đùa

cột, tuy rằng cơ thể vận vẹo vì thống khổ, nhưng ánh mắt đó ... lại làm trong lòng Thu Vãn sinh ra một cổ chán ghét không thể miêu tả.

Chính hắn cũng không rõ loại chán ghét này từ đâu đến, chỉ gắt gao nắm chặt thanh thép, muốn tiếp tục đâm xuống người Trần Tiêu...

Đúng lúc đó, thân thể Thu Vãn bỗng nhiên lung lay, thanh thép vốn nắm trong tay sau một tiếng leng keng, rơi trên mặt đất. Thu Vãn lao đảo lui ra sau hai bước, chỉ cảm thấy hít thở không thông, trước mắt một mảng tối đen.

Cánh tay, ngón tay, chân ... tất cả các bộ phận trên người dần trở nên tê dại, ngay cả động một ngón tay cũng không nằm trong khống chế của hắn.

Thu Vãn bỗng nhiên quy xuống, hai tay vô lực chống trên mặt đất, hô hấp trở nên khó khăn, dù cố hết sức cũng không thể vận lên chút sức lực nào!!

Cảm giác của hắn dần trở nên mơ hồ, giống như người say sưa.

“Ngươi. Ngươi. Ta, ta ... ngươi rốt cuộc đã giờ thủ đoạn gì!” Thu Vãn sắc mặt hoảng hốt!!

Trần Tiêu vô lực nằm trên mặt đất, nở nụ cười sâu thẳm, tuy rằng trên mặt đầy vết máu, nhưng hai tròng mắt vẫn như cũ sáng ngời bất khuất. Hắn thở hổn hển cười nói : “Ha ha !! Vừa rồi ... vừa rồi ngươi đâm ta, trên thanh sắt có... dính máu của ta.”

Thu Vãn cảm giác yết hầu có chút không chịu sự khống chế của hắn. Loại cảm giác tê dại này làm tim hắn đột nhiên nhảy mạnh lên, trong đầu thoáng qua một ý niệm !!

Chẳng lẽ tên thái điều(con gà con ^_^) này, trong máu của hắn cũng có độc! Hắn cũng có dị năng giống Alice ?!

Thu Vãn thân mình cuộn thành một vòng ngoặt trên mặt đất. Cố gắng toàn lực, cuống quýt lục lọi trong túi, một lát sau lôi ra một chiếc bình thủy tinh màu tím bọc thép tinh xảo. Không kịp mở nắp bình, dùng sức đập mạnh xuống đất. Sau đó bắt kẻ mảnh vụn thủy tinh, nhanh chóng đem chất lỏng trong bình nuốt vào!!

Đây là thuốc giải độc --- thân là thành viên hàng đầu của Hắc kỵ sĩ, lại là thủ trưởng của Alice, vì để quản lý bộ hạ, trên người hắn tự nhiên có thuốc giải các loại độc của Alice. Tuy rằng không biết độc tố trong máu của Trần Tiêu có giống với của Alice không, nhưng giờ phút này hắn không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể liều lĩnh thử một lần.

Thuốc giải độc đặc chế của Hắc kỵ sĩ quả nhiên thần kỳ. Sau khi uống thuốc, chỉ sau vài lần hô hấp, Thu Vãn lập tức cảm giác được thân thể vốn cứng ngắc dần thoải mái, cảm giác cơ thể dần dần có thể khống chế trở lại. Tuy rằng vẫn còn yếu ớt vô lực, nhưng hắn đã miễn cưỡng quỳ được một gối lên.

“Ha ha !! Ha ha ha !!” Thu Vãn ác độc cười : “Thái điều rốt cục vẫn là thái điều! Thái điều! Ngươi cho là ngươi có được một chút độc tố dị năng là có thể đối phó được ta sao! Hừ, dị năng giả C cấp làm sao có thể là đối thủ của dị năng giả A cấp!!”

Hắn hít sâu vào một hơi, lao đảo một chút, rốt cuộc lại đứng lên : “Hiện tại ngươi còn thủ đoạn gì không!!”

Trần Tiêu vẫn nằm suy yếu trên mặt đất, chỗ miệng vết thương nơi bả vai máu thịt mơ hồ, mặt đất dưới thân đã đầy máu tươi. Sắc mặt tái nhợt của hắn cùng màu đỏ tươi của máu tạo nên một sự đối lập, trông có chút quỷ dị.

Trần Tiêu thờ dốc, suy yếu cười : “Ngươi, ngươi cảm thấy có thể giải được độc sao? Ha ha ...”

Thu Vãn một lần nữa cầm thanh thép trên mặt đất : “Ngươi thiếu chút nữa đánh lén ta thành công. Thái điều, ta sẽ đem thanh thép này cắm vào bụng ngươi, sau đó cho nổ!!”

Hắn nắm chặt thanh thép, đi tới hai bước, bỗng nhiên sắc mặt cuồng biến, hai đầu gối tự nhiên mềm nhũn, lại bỏ nhào trên mặt đất.

Lần này Thu Vãn thực sự hoảng sợ, toàn thân run rẩy!!!

“Làm sao có thể!” Hắn kinh hô : “Làm sao có thể !! Chẳng lẽ thuốc giải độc không có tác dụng?! Ngươi, trong máu ngươi rốt cục chứa loại độc tố gì?!”

“Ta cũng không rõ.” Trần Tiêu miễn cưỡng cười : “Nói chung không khác lắm với Alice. Nhưng mà ... tình huống này ta có thể giải thích một chút. Bởi vì ... trong thân thể của ta đại khái tồn tại một loại vật chất khác với Alice.”

Nói xong, hắn cố ý dừng lại một chút, hít thật sâu một hơi, ánh mắt nhìn chằm chằm Thu Vãn.

“Không biết ngươi có biết ... Tinh lọc?”

Thu Vãn cảm giác được sức lực đang dần rời khỏi cơ thể --- không chỉ sức lực. Ý đồ cuối cùng của hắn!! Trong tay hắn còn có kim loại, bên cạnh chính là thanh thép!!

Kích nổ!! Cho dù hắn chết, cũng muốn kéo theo tiểu tử này cùng lên đường!!!

Nhưng là, loại năng lực thần kỳ mà trước giờ hắn vẫn ý vào, lại lấy tốc độ như thủy triều rút mau chóng biến mất!! Mặc cho hắn có cố gắng thế nào, nhưng ý niệm đã không chịu sự khống chế của hắn nữa!! Thanh thép kia ngay trước mặt, nhưng lại nằm im như một thanh sắt ngoan ngoãn, không chịu sự khống chế của hắn --- Đúng vậy, nó vốn chỉ là một thanh sắt ngoan ngoãn mà thôi .

“Năng lực ... dị năng”

Trên mặt Thu Vãn bỗng nhiên bao phủ một tầng màu lam quý dị!

Sắc mặt này, giống như Hắc thất của Phục vụ xã lúc trước đã tập kích Trần Tiêu sau khi bị tinh lọc. Độc nhất vô nhị!!

Thân thể Thu Vãn giống như cá mắc cạn, ra sức giãy dụa, vặn vẹo, run rẩy. Hai tay liều mạng giữ chặt cổ họng, phát ra tiếng giống như dã thú kêu rên.

Hắn không cam lòng!!!

Làm sao có thể!! Thái điều!!

Hắn. Hắn chỉ là một Thái điều a!!!

Thu Vãn run rẩy vươn tay, giống như muốn nắm lấy cái gì, nắm ngón tay như móc câu, cứng ngắt. Rốt cục, run rẩy cho vào trong lồng ngực ...

Ánh mắt hắn khuất sau mái tóc dài. Nhưng sau mái tóc rối tung, trong con ngươi hiện lên một tia điên cuồng cuối cùng!!

“... ..” Hắn thở hỗn hển, bởi vì cơ thể dần trở nên cứng ngắt, tiếng nói cũng trở nên đông cứng, tối nghĩa : “Cáp! Thái điều ... có, có một !! Vậy, cùng nhau, cùng chết đi!!”

Hắn siết chặt một ống thuốc trong tay, sau đó hung hăng đâm vào động mạch chính mình!!

Một loại thuốc màu xanh bị tiêm vào cơ thể ...

Thu Vãn đột nhiên tru lên, trong tiếng tru mang theo vô tận thống khổ, âm thanh vặn vẹo!!!

Chỉ trong nháy mắt, màu lam trên mặt hắn toàn bộ biến thành màu lục, mắt thường có thể thấy được, toàn thân của hắn, cơ thể ... thậm chí ngay cả mười đầu ngón tay đều nhanh chóng bành trướng.

Cuối cùng, Thu Vãn hai tay chống trên mặt đất, khi hắn ngẩng đầu lên ...

Từ hai mắt, lỗ mũi, lỗ tai, trong miệng, đồng thời trào máu!!!

Màu sắc của máu cũng không phải thuần túy màu hồng, mà trong hồng còn mang theo một tia màu lục ...

Giống như là --- Bích huyết!???

“Cùng chết!!! Cùng chết đi!!!!” Thu Vãn cười sảng sặc, âm thanh đã không còn giống tiếng người.

Hai tay của hắn không biết từ đâu sinh ra sức lực, hung hăng chộp xuống sàn nhà cứng rắn, đá vụn bay tán loạn, trên ngón tay máu thịt mơ hồ. Nhưng mà Thu Vãn như đã không còn cảm giác.

Trên mặt của hắn chỉ có nụ cười điên cuồng!!!

Trần Tiêu tận mắt chứng kiến hết thảy. Toàn thân Thu Vãn trong nháy mắt toát ra một đoàn sương mù màu xanh biếc, ánh mắt cũng biến thành thuần túy xanh biếc!! Còn có máu ... theo trên mặt của hắn, trên cánh tay, trên tất cả các phần da thịt lộ ra, từ lỗ chân lông nhanh chóng thấm ra một lượng lớn máu huyết!!

Cuối cùng

Ca ca ca ... ca ca ca ca ca ...

Khu nhà xưởng bỏ hoang to lớn xung quanh, từ các vách tường đồng thời phát ra âm thanh nứt vỡ. Vách tường bắt đầu vặn vẹo chóp lên, giống như bên trong có cả đàn rắn đang chuyển động!!

Trên đỉnh đầu, tất cả vồn đang run rẩy bắt đầu rạn nứt, từng mảng lớn ngói a-mi-ăng, rường sắt, vôi ... từng mảng tách ra!!!

Khắp nơi xung quanh đều mơ hồ có âm thanh đổ vỡ ...

Rốt cục. Trần Tiêu cố sức cuộn mình lại ...

Hắn vừa làm xong động tác này thì ...

OANH !!!!

Tại trung tâm khu nhà xưởng bỏ hoang, chỗ kia chợt bộc phát ra âm thanh nổ lớn như tiếng sấm giữa mùa hè! Theo sau chính là hàng loạt tiếng nổ

mạnh!! Ánh lửa mờ hồ, đem cả khu nhà xưởng bao phủ lại!! Mà cả gian nhà xưởng to như vậy, vách tường, trần, tất cả trong tiếng nổ bị biến thành từng mảnh nhỏ!! Sóng xung kích mạnh mẽ quét ra xung quanh, đem bốn năm khu nhà xưởng xung quanh khác đánh sập!!

Sau một lúc lâu mặt đất mới thôi run rẩy ...

Trong tiếng nổ lớn, Thu Vãn vẫn cười điên cuồng. Nhưng rất nhanh sau đó, một khối lớn trần nhà sập xuống, lập tức đập nát đầu hắn.

Tiếng cười bên trong tiếng nổ vụt tắt...

Cao thủ trong giới dị năng này, đến chết vẫn không tin nổi. Chính hắn, cao thủ đứng đầu của tổ chức dị năng Hắc kỵ sĩ, như thế nào lại chết trong tay một Thái điều ...

Mà Trần Tiêu, ngay trong tiếng nổ đầu tiên, trực tiếp bị chấn động ngất xỉu, sau đó vô số gạch vụn rơi xuống, rất nhanh đem hắn vùi lấp...

“Ân??”

Tiếng nổ kịch liệt làm cho một người đang cuộn mình giống như con chuột đất nằm trên đồng máy móc vứt đi trong khu nhà xưởng bỏ hoang bên cạnh giật mình bừng tỉnh, ngã lăn lông lốc trên mặt đất.

Xoa xoa nước miếng lưu lại nơi khóe miệng... Mập mập cẩn thận rút đầu, ngó xung quanh...

Phản ứng đầu tiên của hắn là sờ vào lồng ngực... Duỗi tay ra, trong tay ôm một bó tiền mặt đầy nếp nhăn --- Ân, hoàn hảo, tiền vẫn còn nguyên.

Nhưng mà ... không thể nào? Ta đã trốn đến địa phương hẻo lánh như vậy, chẳng lẽ cảnh sát vẫn tìm được?! Tại sao lại có động tĩnh lớn như vậy?

Chui qua lỗ thủng trên tường, mập mập trợn mắt há mồm nhìn xa xa ... Đàng xa bởi vì vụ nổ mà tro bụi bay mù mịt.

Mập mập nuốt nước miếng.

“Cái nắm thật lớn a...”

“Ân, cái này... bắt cóc chính là ...”

Hứa cảnh quan đỡ khóc đỡ cười, rất kiên nhẫn, cuối cùng đem ý nghĩa của từ “bắt cóc” giải thích rõ ràng, sau đó nhìn sắc mặt Child Child.

Nhưng mà, cô bé này không có bộ dạng kinh ngạc chút nào, nghiêng đầu nghĩ nghĩ, nhẹ nhàng nói: “Không sao, Trần Tiêu sẽ không có chuyện gì đâu. Hắn rất là lợi hại a.”

“Ách?” Hứa cảnh quan cũng không biết nên nói như thế nào nữa.

Theo lý thuyết, hắn là ông nên an ủi người nhà của người bị hại, cố gắng làm cho họ không quá lo lắng sợ hãi, nhưng mà hiện giờ ...

Giống như, cô bé trước mắt này không cần ông an ủi a.

Đang trong lúc do dự, tiếng điện thoại trong túi bỗng vang lên. Hứa cảnh quan nghe điện, chột nghe cấp dưới kích động báo cáo:

“Đội trưởng! Đã tìm thấy người bị hại rồi! Khoảng mười phút trước, con trai của Từ gia, còn có cô bé cùng bị bắt đi, xuất hiện ở đường phố cách khu nhà xưởng bỏ hoang Thành Đông không xa. Bọn họ gọi điện xin giúp đỡ, tôi đã gọi cho các đồng sự quanh đó đến cứu trợ bằng tốc độ nhanh nhất ...”

Nghe được tin tức này, Hứa cảnh quan liền nhảy dựng lên: “Cậu nói cái gì?”

“Người bị hại đã chạy thoát!” Cảnh sát ở đầu bên kia hưng phấn kêu lên.

“.....” Hứa cảnh quan trầm mặc trong vài giây: “Cậu nói tìm được hai người? vậy còn một người đâu? Còn một nam thanh niên tên Trần Tiêu đâu?”

Âm thanh đầu bên kia trầm xuống: “Vẫn chưa tìm được ... Nhưng vừa rồi nhận được điện thoại, nói ở khu nhà xưởng bỏ hoang bị nổ lớn ...”

Sau khi Hứa cảnh quan nghe điện thoại xong, mặt trầm như nước. Sau khi cúp điện thoại, quay đầu nhìn thoáng qua Child Child ngồi đối diện --- cô bé này vẫn là vẻ mặt mờ mịt a.

Hứa cảnh quan nhíu mày nói: “Cháu gái ... phiền cháu đi cùng chú một chuyến. Cháu bây giờ là người thân duy nhất của Trần Tiêu, như vậy ... chỉ sợ có chút tình huống, phải có cháu ở đó.”

Trong lòng ông thở dài --- Nổ lớn? Tiểu tử Trần Tiêu kia, sẽ không có bất trắc gì chứ?

Nhìn vẻ mặt mềm mại của nữ hài tử trước mặt, Hứa cảnh quan hít sâu một hơi: “Đi thôi, chú mạng cháu tới cục cảnh sát một chuyến, chỉ là hy vọng cháu

bảo trì trấn định, cho dù xảy ra tình huống gì, đều phải bảo trì trấn định, được không?”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68: Bà Cô.

Trước mặt dường như có bóng người chuyển động ...

Ánh sáng chớp lên ... sau đó một lần nữa trở nên đen tối.

Dường như có tiếng người nói chuyện, nhưng âm thanh lại mơ hồ không rõ.

“Hắn ... Thu Vãn ... Hắc kỵ sĩ ... Máu ...”

Âm thanh có chút quen thuộc, nhưng Trần Tiêu cũng không thể nhận biết rõ ràng.

Thân thể cuối cùng cũng khôi phục chút cảm giác, chỉ là cảm thấy toàn thân không có chỗ nào không đau nhức.

Xung quanh không có tiếng người nói chuyện, chỉ thỉnh thoảng truyền đến một số thanh âm cổ quái ...

Ban đầu là những tiếng kết kết cạc cạc, giống như âm thanh từ máy khoan điện phát ra, sau đó dường như là âm thanh của loại máy cắt đá chạy bằng điện nào đó ...

Cuối cùng chỉ còn lại một ít âm thanh phách phách bạch bạch ...

Cảm giác thân thể như có như không. Thường khi mới khôi phục một chút cảm giác, thì rất nhanh cảm thấy toàn thân đau nhức đến mức hôn mê đi --- sau đó lại tỉnh lại ... rồi lại ngất xỉu ...

Cứ lặp đi lặp lại như vậy, ngay cả Trần Tiêu cũng không nhớ được mình đã trải qua bao nhiêu lần --- Ba lần? Bốn lần?

Bất quá, dần dần trong lòng hắn đã chắc chắn ...

Mình, không chết!!

Mình, còn sống !!!

Cái này ... chính là vận hạnh a.

Thân thể chìm ngập trong một khối chất lỏng ấm áp, chất lỏng này giống như thẩm thấu qua da thịt, nhẹ nhàng hòa vào toàn thân, làm cho cảm giác đau nhức như chết đi sống lại rất nhanh biến mất --- từ trong cảm giác thống khổ kịch liệt thoát ra, Trần Tiêu bỗng có một loại cảm giác kì dị, một cảm giác giải thoát trước nay chưa từng gặp.

Hắn vẫn như cũ không thể mở mắt, nhưng lại cảm giác được một cây ống được đưa vào trong miệng mình, một luồng chất lỏng ngọt ngào tươi mát chảy vào, theo cổ họng xuôi xuống, làm dịu thân thể gần như bị tàn phá hoàn toàn của hắn.

Loại cảm giác này đều tồn tại trong tiềm thức mỗi người, giống như được trở về trong cơ thể mẹ a ...

Mập mạp tò mò dùng ngón tay thô to của mình gõ vào lồng kính, miệng há to, ngây ngốc nhìn trừng trừng nam nhân trẻ tuổi bên trong.

Cái này là một cái ống cực đại, giống như nơi trú ngụ của thủy tộc trong phim, bên trong chứa đầy chất lỏng xanh biếc, đặc sánh. Trần Tiêu đang khóa thân ngâm mình trong đó, trên thân thể tại hơn mười vị trí: cổ tay, mắt cá chân ... đều có ống dẫn cắm vào, trong miệng còn có một chiếc ống thô to giống như ống thông dạ dày trong bệnh viện.

Hắn cuộn mình ngâm trong chất lỏng, giống như đang ở trong bụng mẹ.

Phanh!!

Mập mạp đang há to mồm si ngốc nhìn, sau đầu đột nhiên bị người hung hăng đập một phát.

“Tên mập mập chết tiệt nhà ngươi !!! Nhanh đi làm việc đi !! Chẳng lẽ buổi tối ngươi không muốn ăn cơm sao !”

Mập mập vừa nghe thấy âm thanh ngọt ngào này, ngược lại bị dọa cho sắc mặt tái nhợt, cơ thịt nung núc trên mặt nhăn nhó, vẻ mặt nịnh nọt cười : “Đại tỷ, tôi cũng không nhân hạ a, tôi...”

“Dám gọi ta là đại tỷ!! Phải kêu là bà cô !! Tuổi của lão nương còn hơn cả tổ mẫu của ngươi!! Để ngươi kêu ta là bà cô đã là tiện nghi cho ngươi rồi! Lúc ấy ta nhất thời hưng phấn mới đem theo mập mập ngươi về!!”

“Dạ dạ dạ. Bà cô, là tôi chiếm tiện nghi của ngài. Còn có, bà cô, tôi là người a, vậy nên ngài có thể không cần dùng cái khác để hình dung không a.” Mập mập về mặt cầu xin, luống cuống tay chân chạy nhanh đi làm việc, đầu tiên đem tất cả thùng lọ xung quanh kiểm tra một lượt, sau đó lấy ra thùng nước với cây chổi đi lau dọn vệ sinh.

Trần Tiêu ngẫm mình trong ống, bởi vì thân thể ở bên trong chất lỏng, âm thanh chung quanh đều có chút sai lệch, nghe vào trong tai có cảm giác kì quái.

Nhưng mà ...

Giọng nói của hai người vừa rồi rất quen thuộc ...

Ân, người phụ nữ kia, hình như là ... Chúc Dung? Còn nam nhân kia là ai? Di? Vì sao giọng nói lại nghe quen tai như vậy?

Ân ... Chúc Dung, chẳng lẽ bọn họ đã cứu mình?

Lúc mất hần có thể nhìn thấy cảnh vật xung quanh, đã bốn ngày trôi qua.

Hần mở to mắt, cái nhìn thấy đầu tiên là khuôn mặt dữ tợn của mập mập.

Khuôn mặt kia đang trừng trừng nhìn hần, đôi con ngươi nhỏ xoay tròn, vừa thấy hần tỉnh lại, các cơ thịt trên mặt đều run rẩy, xoay người hô lớn chạy ra ngoài.

“Oa!! Bà cô! Bà cô! Tiểu bạch kiểm (tên mặt trắng) hần đã tỉnh lại!! Bà cô ... Tiểu bạch kiểm?”

Trần Tiêu trong lòng hỗn loạn, sau đó trí nhớ dần dần quay lại --- ai, người kia, không phải là tên cướp mập mập sao??

Rất nhanh, ba vô lương lão bản Lạn vĩ phố (ba chủ cửa hàng vô lương tâm của phố đi bộ -- chẹp >”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69: Ta Không Phải Là Người?

“Hệ lực lượng, cấp 1, bắt đầu khởi động thí nghiệm!”

Điền lão cảm thiết bị điều khiển trong tay, đứng cách Trần Tiêu ngoài hai thước.

Trần Tiêu hít sâu vào một hơi, hần thân trên để trần, nhìn rắn chắc hữu lực, không còn dấu vết thương tích trước đây, dịch thể chữa trị quả nhiên thần kì. Sau khi Điền lão gạt đầu, lão liền nhấn một nút trên thiết bị điều khiển...

Phanh!

Trên trần bỗng nhiên mở ra một cái cửa sổ, một chiếc bàn gỗ thường dùng trong tiệm cà phê rơi xuống. Trần Tiêu giờ hai tay lên nhẹ nhàng đỡ lấy.

“Hô ...” Hần nhẹ nhàng đem cái bàn đặt xuống, cười khổ nói : “Sao lại rơi xuống đồ vật như vậy.”

“Để tiết kiệm kinh phí a.” Điền lão thở dài : “Thiết bị kiểm tra chuyên dùng cho dị năng giả rất đắt đỏ, những lão già chỉ còn xương như chúng ta kiểm tiền dưỡng lão cũng không dễ dàng gì. Ân ...” Hần cúi đầu nhìn thoáng qua màn hình bên người : “Cái bàn này nặng chừng 30kg, Tiếp tục nào.”

Trần Tiêu co duỗi cánh tay và các đốt ngón tay, xoay người vài cái, tinh thần hưng phấn : “Tiếp tục đi!”

“Chuẩn bị! Thí nghiệm hệ lực lượng, cấp 2 khởi động ... bắt đầu!”

Oanh!

Một vật thể màu trắng từ trên trần nhà rơi xuống, không ngờ lại là cái tủ lạnh đựng cà phê!

Àm! Trần Tiêu thiếu chút nữa bị đè chết, chỉ có thể kiên trì nâng hai tay lên đỡ, nhưng hai chân bên dưới không tự chủ run run, nếu không phải đúng lúc đang đứng thẳng thắt lưng, thật đã bị đè cho nát bét.

Nhẹ nhàng buông tủ lạnh xuống, lau mồ hôi, Trần Tiêu thở ra một hơi, hỏn hển nói : “Điền lão ... cái này ... tủ lạnh ...”

Điền lão vẫn cười tươi như cũ: “Ha ha. Kinh phí, chỉ là vấn đề kinh phí thôi.”

Dừng lại một chút, nhú mảy tiếp tục nói : “Tủ lạnh cộng với đồ vật bên trong, tổng cộng khoảng 90kg a.”

Trần Tiêu cũng khẽ nhú mảy, nhìn nhìn cánh tay của mình : “Có lẽ ... Cảm giác lực lượng so với lúc trước yếu đi một chút.”

“Thử lại lần nữa xem” Điền lão đề khởi tinh thần, ấn xuống một nút cuối cùng : “Thí nghiệm hệ lực lượng, cấp 3!”

Lần này cả nửa trần nhà toàn bộ mở ra!!

Oanh một tiếng, một vật thể to lớn từ trên trời rơi xuống! Không ngờ đó lại là cái quầy làm bằng đá cẩm thạch dài gần thước ở trong đại sảnh của tiệm cà phê trên lầu!!!

Lần này tuy rằng Trần Tiêu cố sức giơ hai tay lên đỡ, nhưng nhìn cái quầy từ trên trời rơi xuống, chỉ chút nữa đã đem hấn ép thành con gián. May mà lão Điền nhanh tay lẹ mắt, trong nháy mắt bay lên đá ra một cước ..

Liền thấy một chiếc bóng quý dị bay tới, mũi chân lão Điền nhẹ điểm lên quầy. Huru một tiếng, chiếc quầy to như vậy trực tiếp bị đá bay ra ngoài, nện thật mạnh lên tường mặt thất!

Oanh!

Bụi đất bay mù mịt, chiếc quầy lập tức tan nát!!

Mà Trần Tiêu về mặt hồi hộp đứng tại đường trường, cánh tay suýt nữa trật khớp.

“Có lẽ ... thật sự có vấn đề a.” Điền lão thu chân lại, xoa nhẹ huyết thái dương : “Trần Tiêu, lần trước thí nghiệm lực lượng của cháu là B cấp, cũng chính là vượt qua cực hạn của người thường, cháu nhiều nhất có thể thừa nhận 10 tấn sức nặng. Nhưng mà hiện giờ ... lực lượng của cháu hình như thật lủi nhiều lắm a.”

Trần Tiêu nhú chặt mảy : “Rốt cục đã xảy ra chuyện gì?”

Điền lão lắc đầu : “Ta cũng không biết, lúc trước ta đã dùng thiết bị dò xét kiểm tra cháu, trên kết quả hiển thị lực lượng của cháu tụt xuống C cấp, ta còn nghi ngờ có phải thiết bị dò xét xảy ra vấn đề hay không --- bây giờ xem ra, quả thật là thân thể cháu có vấn đề.”

“Trong dị năng giới ... có xuất hiện tình trạng dị năng thoái hóa bao giờ chưa?” Trần Tiêu hỏi.

“Rất ít ... gần như là không có.” Điền lão sắc mặt không tốt : “Không nói điều này, chúng ta tiếp tục các thí nghiệm khác đi.”

Sau đó, lão lấy một ít máu của Trần Tiêu, cho vào ống nghiệm, nhét vào máy dò xét bên trong mặt thất. Rất nhanh, trên màn hình hiện ra các số liệu ...

Điền lão vừa xem vừa cười khở : “Trong máu cháu đúng là có độc, cháu đã trở thành dị năng giả cùng loại với Alice. Nhưng mà ... theo số liệu hiện tại, năng lực độc tố của cháu so với Alice thì yếu hơn nhiều.”

Nói xong, lão giải thích một chút :

Trong máu Trần Tiêu có chứa độc tố, có thêm một loại chất gọi là “Sinh hóa lân” --- ở trong máu người thường không có loại vật chất này. Mà loại vật chất xuất hiện trong máu Trần Tiêu là loại “Sinh hóa lân” dung hợp với tế bào lập thể ATP trong cơ thể (tên gọi tắt của tam axit photpho-ric tuyến đại), do đó sinh ra phản ứng hóa học. Hợp chất đơn giản biến thành hợp chất phức tạp, tạo ra một loại vật chất mới, tên là AQP (tứ axit photpho-ric tuyến đại). Loại AQP này có thành phần giống một loại nọc độc đặc thù, căn cứ những tác dụng đã biết, có thể làm cho con người hôn mê, tê dại, cơ thể cứng ngắc, nghiêm trọng có thể dẫn tới tử vong ...

(lão tác giả chém kinh thế, dịch đoạn này chẳng bít mấy cái giải thích của lão là gì, ta trước dốt Hóa >”< thật ra là dốt đều các môn ^_^)

Những giải thích này của lão Điền là do những tư liệu về dị năng của Alice mà bọn họ biết. Mà theo phản ứng của thân thể Trần Tiêu, hàm lượng AQP trong máu của hấn so với nữ độc nhân Alice thì thấp hơn nhiều, chỉ khoảng trên dưới 1/5. Cho nên tính chất của độc tố cũng yếu đi nhiều.

“Dựa theo lượng độc tố trong máu của cháu, nhiều nhất có thể khiến cho người khác hôn mê, tê dại, nhưng muốn giết người thì không được” Điền lão

nhú mảy, ngẫm nghĩ : “Nhưng mà, mấy năm nay chúng ta đã đụng độ với Alice vài lần, Phục vụ xã cũng có phân tích qua về nữ nhân này, đã cho ra kết luận là : độc tố AQP của nữ nhân này có thể tăng cường. Nói cách khác, tuy rằng hàm lượng AQP của cháu thấp hơn nàng, nhưng nếu cháu sử dụng một lượng lớn máu, cũng có thể bổ sung lượng chất không đủ đó.”

“Có nghĩa là, nếu Alice có thể dùng một lượng máu có thể làm người ta mất mạng, cháu phải dùng gấp năm lần ...” Trần Tiêu dở khóc dở cười.

“Nhóc con, cháu hẳn phải vui mừng mới đúng” Điền lão bĩu môi : “Độc tố bên trong máu loãng, như vậy trong nước bọt của cháu càng loãng, có thể xem như không có thương tổn tới thân thể con người ... Cho nên, tuổi cháu còn trẻ, nếu biến thành một độc nhân ... Hắc hắc, cháu lớn lên đẹp trai như thế, nếu toàn thân mang độc (??) về sau làm sao cùng con gái nhà người ta thân thiết? Chỉ cần hôn nhẹ lên miệng là có thể làm người khác hôn mê ... Hôn nữa, khụ khụ, đừng quên, tình địch cũng là một loại địch ...”

Trần Tiêu đỏ mặt, không ngờ nhìn Điền đại thúc có vẻ trung hậu như vậy mà cũng có thể nói ra những lời này.

Kế tiếp, Điền lão lại bảo Trần Tiêu thử dị năng Mô phỏng của Alice.

Dị năng Mô phỏng của Alice ở dị năng giới có tên chính thức là “Mô phỏng đại sư”

Mô phỏng cấp thấp chỉ có thể thay đổi hình dạng của một bộ phận thân thể, hơn nữa còn có hạn chế rất lớn --- thậm chí nếu so sánh, một loại công phu lưu hành ở Ấn Độ là Du già thuật cùng với xúc cốt công cũng miễn cưỡng có thể xem như một loại dị năng mô phỏng. Đặc thù của loại dị năng này chính là thay đổi hình dạng của thân thể, khuôn mặt ...

Nghe nói Mô phỏng đại sư cao cấp có thể đạt tới tác dụng phi thường thần kì : Thân thể có năng lực tự động bắt chước. Làm một ví dụ đơn giản : Nếu như bạn xem trên TV thấy diễn viên xiếc hoặc vận động viên làm ra các động tác có yêu cầu kĩ thuật cao, chỉ cần bạn đã nhìn qua, thân thể có thể phi thường thoải mái thực hiện được! Hơn nữa còn thực hiện một cách hoàn hảo!

“Cái công năng của Mô phỏng đại sư này, là thân thể của cháu không chịu sự giới hạn của não bộ, có thể tự thân mạnh mẽ học tập. Nói như vậy, khi gặp dị năng giả cấp Mô phỏng đại sư, phiền toái lớn nhất chính là đối phương có vẻ bề ngoài thiên biến vạn hóa, thậm chí có thể từ nam nhân giả làm nữ nhân ... cho dù còi hết quần áo, cháu cũng không thể phân biệt được thật giả! Thứ hai ... loại dị năng giả này có thân thủ phi thường lợi hại, bởi vì năng lực bắt chước của bọn họ, trong lúc chiến đấu kịch liệt có thể mô phỏng các kĩ năng chiến đấu ngay lập tức, chỉ cần nhìn một lần liền có thể thuận lợi thi triển ra!”

Trần Tiêu dựa theo yêu cầu của Điền lão, thi triển dị năng Mô phỏng của chính mình.

Kết quả thí nghiệm, Trần Tiêu có thể đem tướng mạo của mình biến thành người khác --- nhưng chỉ hạn chế ở khuôn mặt, hoặc có thể nói, cực hạn của hắn là biến đổi phần thân thể có diện tích khoảng bằng khuôn mặt. Lúc thử thay đổi toàn thân liền không thể hoàn thành --- Lúc đối phó Thu Vãn, hắn giả trang thành Từ Nhị Thiểu, bởi vì dáng người hai đứa tương đồng nên hắn chỉ biến hóa bộ mặt thôi.

“Căn cứ những tư liệu mà chúng ta có được, dị năng Mô phỏng của Alice miễn cưỡng đạt tới B cấp. Nói cách khác, nàng cũng chỉ có thể biến đổi toàn thân nguy trang thành người khác, còn chưa đạt được cấp độ khùng bố của dị năng Mô phỏng mà ta đã nói. Mà năng lực Mô phỏng của cháu so với Alice thì yếu hơn một chút. Khi cháu thay đổi dung mạo chỉ có thể duy trì khoảng mười phút thời gian ... đây là cực hạn. Lấy tiêu chuẩn này mà nói, ta đoán dị năng Mô phỏng của cháu có lẽ miễn cưỡng đủ đến C cấp a.”

Điền lão nói xong gãi đầu, nhìn nội dung bản ghi chép bên cạnh.

“Lực lượng, Mô phỏng, Độc tố ...” lão cười khổ : “Nhóc con, cháu thật sự là một quái thai a. Ở quốc tế dị năng giới, hết chín phần mười người chỉ có một loại dị năng, có thể kiêm đồng thời hai loại dị năng đều là cao thủ. Có thể đồng thời có trên hai loại dị năng, chính là nhân vật nhất lưu! Cháu một lúc kiêm nhiều loại dị năng như vậy ... nhưng mà mỗi loại dị năng cấp bậc đều thật sự quá thấp.”

Lão suy nghĩ một chút : “Ta có một phán đoán, chính là ... Vốn bản thân dị năng năng lượng của cháu là một giá trị cố định. Nguyên bản cháu chỉ có một loại dị năng, chính là lực lượng thuần túy. Nhưng hiện giờ, dị năng của cháu càng ngày càng nhiều, mà năng lực dị năng của cháu giá trị tổng thể không tăng, đem giá trị đó phân phối cho các dị năng khác, làm cho dị năng của cháu từng cái đều yếu đi. Đại khái ... có lẽ là vậy a.”

Lão thở dài : “Cuối cùng, chúng ta thử xem năng lực cháu lấy được của Thu Vãn ... Phần từ kim loại bạo liệt! Hắc hắc, loại dị năng này là loại hiếm đó, Thu Vãn đã dựa vào nó tung hoành nhiều năm.”

Nói xong, lão tìm một chút, từ trong túi lấy ra một bó to vật phẩm kim loại ...

Trần Tiêu nhìn thoáng qua : Tất cả đều là đồ vật trong quán cà phê.

Lớn thì có chén, đĩa, bình pha cà phê, nhỏ nhất là thìa uống cà phê tinh xảo ... cư nhiên còn có hai cái đinh ốc nhỏ!

“Từ từ thử đi” Điền lão như làm ảo thuật, lấy từ phía sau ra tấm chắn mà cảnh sát chống bạo động hay dùng, lui ra sau hai bước nói : “Bắt đầu! Thử với cái bình pha cà phê trước đi.”

Trần Tiêu làm theo, cầm cái bình ở trong tay, tập trung tinh thần ...

Mười giây trôi qua, không có phản ứng ...

“.....” Điền lão thở dài : “Đổi cái nhỏ một chút, cái chén.”

Mười giây trôi qua, không có phản ứng ...

“Đổi cái nhỏ hơn! Thìa”

Vẫn như cũ ... Không có phản ứng ...

“Đỉnh ốc ...” Điền lão có chút uể oải.

Trần Tiêu nắm chặt một chiếc đỉnh ốc, hai mắt nhìn chăm chú ...

Rốt cục, hần bỗng nhiên cảm thấy một cảm giác kì diệu! Giống như trong tay cầm không phải là cái đỉnh ốc, mà như tay chân, cùng mình huyết nhục tương liên! Giống như chiếc đỉnh ốc này biến thành một phần máu thịt của chính mình!

Loại cảm giác huyết nhục tương liên này làm cho Trần Tiêu cảm thấy có thể hoàn toàn không chế chiếc đỉnh ốc làm ra bất cứ biến hóa gì ...

“Bạo!” (Nổ!)

Trong lòng hần yên lặng rỗng lên.

Phốc!

Rất không nể tình, đỉnh ốc thật sự “Bạo”, nhưng động tĩnh vụ nổ gây ra so với một quả pháo nhỏ cũng không lớn hơn bao nhiêu, chỉ là tuôn ra một đoàn tia lửa nhỏ, sau đó vụn sắt bay tán loạn, dính đầy trên mặt Trần Tiêu ...

Điền đại thúc cười gượng liếc mắt nhìn Trần Tiêu một cái : “Cái này ...”

Lão nhanh chóng đặt tấm chắn xuống, sau đó cầm lấy giấy bút, ở trên bảng ghi nhớ ghi một câu : “Kim loại bạo liệt dị năng ... Nhập môn cấp.” chỉ vênh vênh so với nhập môn cấp cao hơn một chút mà thôi.

Nếu nhất định phải đánh giá Trần Tiêu vào lúc này, như vậy “Nhiều mà không tinh” là bốn chữ chuẩn xác nhất.

“Cho nên ta mới nói cháu gặp phiền toái.” Điền lão sắc mặt trịnh trọng.

Trần Tiêu lại âm thầm cười : “Nhưng cháu lại không cảm thấy như vậy, với cháu dị năng có hay không cũng không quan trọng.”

“Đây không phải vấn đề năng lực.” Điền lão thở dài, lão do dự một chút, chậm rãi nói: “Nhóc con, căn cứ thành quả nghiên cứu hiện nay, quốc tế dị năng giới có chung một nhận thức : năng lực của tất cả các dị năng giả chúng ta đều đến từ Gien, cũng chính là DNA nào đó biến hóa vượt qua người thường. Nhưng mà, nghiên cứu DNA vẫn luôn là một vấn đề thâm ảo, cho dù ở dị năng giới thì chúng ta hiểu biết cũng có hạn. Bất quá, ta có thể nói cho cháu một câu rất phổ biến ở dị năng giới.”

“Cái gì?”

“Càng nhiều loại, càng biến thái.” Điền lão cười khổ nói một câu.

Trần Tiêu lắc đầu : “Cháu không hiểu ... không phải nắm giữ càng nhiều loại dị năng càng tốt sao?”

“Nắm giữ càng nhiều, càng nói lên Gien của cháu với người bình thường khác biệt càng lớn! Vấn đề là, ở lĩnh vực Gien này thành quả nghiên cứu của chúng ta rất có hạn ... Cháu cũng biết đấy, Gien của nam nhân và nữ nhân chỉ khác nhau một cặp nhiễm sắc thể mà thôi. Chỉ một khác biệt rất nhỏ đó mà tạo thành khác biệt nam nữ! Mà hắc tinh tinh cùng nhân loại cũng khác nhau không đến ba phần nghìn!”

Dừng một chút, Điền lão sắc mặt càng cổ quái : “Cháu thân là một dị năng giả, nắm giữ càng nhiều chủng loại dị năng, Gien của cháu càng khác biệt so với con người ... Cháu nghĩ xem, hắc tinh tinh cũng chỉ khác có ba phần nghìn, cháu khác bao nhiêu? Cũng không khác biệt lắm ... có trời mới biết giờ cháu có thể tính là con người không ... nếu xem xét theo góc độ Gien, chỉ sợ hắc tinh tinh so với cháu còn gần với con người hơn!”

“Nói cách khác ... cháu không phải là người?” Trần Tiêu chỉ vào mũi mình.

“Cái này cũng không phải điểm mấu chốt.” Điền lão thở dài : “Mấu chốt ở chỗ ... chúng ta cũng không biết, nếu biến dị quá nhiều, có thể tạo thành ảnh hưởng không tốt đối với cháu không. Bây giờ Gien của cháu đã biến hóa rất nhiều rồi, trời mới biết thân thể của cháu sẽ xuất hiện trạng thái dị thường gì. Thậm chí, ngày mai trên đầu của cháu mọc sừng, hay tai mọc dài ra cũng đều có thể ...”

Trong đại sảnh tiệm cà phê, mập mập trên người mặc tạp dề, một tay cầm phát trần, một tay cầm giẻ lau, trên khuôn mặt mập mập biểu tình khóc không ra nước mắt.

“Mặc kệ! Mặc kệ! Không bao giờ ... làm nữa!” Mập mập ủy khuất kêu to : “Còn để cho người ta sống nữa không!!! Ta lau sàn, bưng trà rót nước còn chưa tính ... cái chỗ này còn là chỗ con người sống sao!! Ta lau bàn, trên sàn xuất hiện một lỗ thủng, cái bàn liền rơi xuống! Ta lau tủ lạnh, trên sàn cũng xuất hiện lỗ thủng to hơn, tủ lạnh lại theo cái động to biến mất ... hiện giờ đến cái quầy cũng chui xuống dưới --- Nếu không phải ta thân như chim

yến, nhanh nhẹn trốn được, chính mình chút nữa cũng rớt xuống theo ... 555555(huhuhuhu) !!! Đừng đùa giỡn người khác như vậy chứ!!! Khi dễ người, rất khi dễ người!!!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70: Đoàn Tụ.

“Tiểu thư Child Child xinh đẹp, mau nhìn kia, cái bánh xe to đùng đang xoay tròn trên cao kia chính là khu trò chơi của thành phố K. Đồ vật đó tên là Ma Thiên luân --- nếu vào buổi chiều mùa xuân, cùng người mình yêu ngồi bên trong, nhìn nhả ngắm cảnh đẹp, hưởng thụ ánh nắng chiều, thật là một việc tuyệt vời a ...”

“Tiểu thư Child Child xinh đẹp, mau nhìn, đó là mái vòm của rạp hát lớn nhất thành phố K, tháng sau sẽ có dàn nhạc lớn nhất thế giới lưu diễn qua đây. Nàng có khí chất tao nhã như vậy nhất định là thích thứ âm nhạc cao nhã này a.”

“Oa! Tiểu thư Child Child xinh đẹp”

Trong một chiếc ô tô dài xa hoa, Từ nhị thiếu giống như con khỉ nhảy loạn bên người Child Child, cố gắng phun nước miếng, trong mắt như có ngọn lửa cháy rực.

Ngồi ngay bên cạnh, Bạch Thái mặt dài ra, tay khoanh trước ngực, đang nghiêng chặt đôi hàm ngọc, sắc mặt xanh mét nhìn Từ nhị thiếu xun xoe với Child Child ...

Tuy rằng, chính mình không có hứng thú với bọn con cháu nhà giàu này, nhưng mà ... Tên hỗn đản này!! Trước đây không phải vẫn xoay quanh mình sao! Hiện tại thấy thiếu nữ tên Child Child này, lại như ruồi thấy mật!!

Bạch Thái nghiêng chặt hàm răng --- còn có một lý do khiến Bạch Thái càng thấy nhìn Child Child không vừa mắt : Cô bé chết tiết này, tự nhiên từ trước đến giờ đều ở chung với Trần Tiêu?!

“Tiểu thư Child Child xinh đẹp, mau nhìn kia, đây là tòa kiến trúc cao nhất X building, bên trên có nhà hàng có thức ăn ngon nhất và phong cách phục vụ tốt nhất thành phố K, nếu như có cơ hội cùng đi ăn tối với một cô gái xinh đẹp như tiểu thư ...”

Rất cục, thể tấn công bằng nước miếng của Từ nhị thiếu cũng làm cho Child Child có phản ứng --- Cô gái nhỏ vẫn đang ghé mắt ra ngoài cửa sổ, vẻ mặt lý thú nhìn phong cảnh lướt qua. Đối với một cô bé cả ngày bị nhốt trong nhà mà nói, thế giới phồn hoa bên ngoài đủ làm cho nàng nhìn đến hoa mắt.

“Xin hỏi ...” Child Child rất cục đồ mặt mở miệng nói một câu.

Nhìn vẻ mặt mong chờ của Từ nhị thiếu, Child Child cười cười không có ý tứ hỏi một câu : “Xin hỏi, com rang trong nhà hàng đó ngon lắm sao?”

“Com, com rang?”

“Đúng vậy.” Child Child mỉm cười ngọt ngào : “Trần Tiêu rất thích ăn com rang a.”

Com ... com rang ...

Từ nhị thiếu âm thầm thề, cả đời này không thèm ăn com rang!!

Ô tô chạy thẳng tới Lạn vĩ phố, rất nhanh tìm được quán cà phê “Ngày ba khắc” --- trên Lạn vĩ phố này chỉ có mấy cửa hàng, thực sự rất dễ tìm.

Vừa mới xuống xe đi vào trong quán, đã thấy Trần Tiêu đứng ngăn người bên trong. Child Child đi đầu tiên, liếc mắt một cái là thấy Trần Tiêu, nhất thời trong mắt tràn đầy vui sướng, la lên một tiếng, mở rộng hai tay mừng rỡ chạy đến.

“Tiểu Ngủ!!!”

Phía sau vang lên một âm thanh càng thêm nhiệt tình, một bóng người lấy thế sét đánh không kịp bưng tai nhanh chóng xông qua Child Child chạy như điên tới, hung hăng đi lên ôm lấy bả vai Trần Tiêu!

“Tiểu Ngủ, không thể ngờ anh em ta còn có thể sống sót gặp nhau” Từ nhị thiếu vẻ mặt cười xấu xa, hung hăng đâm hai cái sau lưng Trần Tiêu, sau đó ghé vào lỗ tai hân hưng tọng cười : “Thằng nhóc được lắm!! Nếu không phải cảnh sát tìm được trong nhà của cậu, chúng tôi cũng không biết cậu lại chơi

trò Kim ốc tàng kiều a.”

Trước đó Điền lão đã nói qua, Child Child sau khi được cảnh sát mang đi đã cùng hợp lại với đám người Từ nhị thiếu. Trần Tiêu chỉ biết, mình giấu giếm sự tồn tại của Child Child đối với bạn tốt là không được, nghe thấy âm thanh chất vấn này, lại cảm thụ sau lưng bị đánh giống như đang trống, hắn cũng chỉ có thể cười khổ : “Cái này ... nàng chính là ...”

“Tiểu Ngũ! Cậu làm cho tôi rất đau lòng! Tôi và cậu quen biết nhiều năm như vậy, cũng không biết nguyên lai cậu thích thể loại Lolita a.” Từ nhị thiếu ở góc độ chỉ Trần Tiêu mới thấy ngậm gió ngón cái, chớp chớp mắt : “Người anh em đủ ngu a! Giấu diếm hàng cực phẩm như vậy trong nhà.”

Từ gian trong của quán, mập mập người mặc tạp dề, tay cầm thái đao chạy ra, trên mặt vẫn còn dính vảy cá. Mập mập liếc nhìn mọi người đứng trong quán, ánh mắt dừng lại trên người Child Child, liền đó tròn mắt há mồm, đôi con ngươi nhỏ xúu tròn trũng, như bị thôi miên nhìn chăm chăm vào Child Child.

Giờ phút này ánh mặt trời buổi chiều nhẹ nhàng chiếu vào trong quán, Child Child đứng bên cạnh cửa sổ, ánh nắng dịu dàng chiếu lên gương mặt nàng, trong vẻ thuần khiết còn mang theo một hương vị thanh tịnh không thể miêu tả, cả người nàng tắm trong ánh sáng giống như một tác phẩm nghệ thuật bằng ngọc trong suốt, bộ váy màu trắng không nhiễm chút bụi trần, cả người nàng đều mang theo hương vị tươi mát của ánh mặt trời ...

Mập mập ngây dại. Mập mập kinh diễm. Mập mập tròn tròn mắt. Sau đó ... Mập mập chảy nước miếng. (+_+)

Sau đó nữa ... Mập mập tay nắm thái đao vô ý thức buông lỏng ra

Sau đó nữa nữa ...

“A!!!!!!”

Một tiếng kêu thê lương thảm thiết, rớt cục phá vỡ không khí vui vẻ thân hữu trùng trùng, liền thấy một quả bóng trong góc biểu diễn ôm chân nhảy nhót, trên đất là một thanh thái đao dính máu ...

Từ nhà bếp phía sau một bóng người như lửa vọt ra, Chúc Dung một thân trang phục đồ da màu đỏ --- thật không thể tưởng tượng được trời nóng như vậy mà nàng tự nhiên còn dám mặc đồ da, đại khái hỏa hệ dị năng giả có tính kháng nhiệt mạnh mẽ a.

“Di?”

Chúc Dung liếc mắt một cái nhìn thấy Child Child, lập tức mặt mày hớn hờ chạy tới, nhìn từ trên xuống dưới vài lần : “Trần Tiêu, đây là người cậu giấu trong nhà Lam ... muội muội a?”

May mắn còn có người ngoài ở đây, Chúc Dung sau khi a một tiếng chữ “Huyết” đã ra đến miệng kịp thời nuốt lại, nhưng là cái vẻ mặt hưng phấn kia dọa cho Child Child sợ hãi không ít. Child Child bị nữ nhân toàn thân lửa đỏ này làm cho sợ hãi, không tự chủ trốn ra phía sau Trần Tiêu, nhẹ nhàng lồi kéo góc áo hắn.

“Khụ khụ” Trần Tiêu miễn cưỡng cười cười, hắng giọng nói : “Đề tôi giới thiệu một chút.”

Hắn chỉ vào Chúc Dung nói : “Vị này là Tiểu Nhu tỷ tỷ.”

Tiếp theo chỉ vào Từ nhị thiếu cùng với Bạch Thái : “Đây là các bạn của tôi, Từ Nhất Phàm và Bạch ... MM.”

Sau đó nghĩ nghĩ, lại chỉ vào mập mập : “Vị này ...”

Mập mập lập tức vẻ mặt hưng phấn ưỡn ngực, ánh mắt tràn ngập chờ mong nhìn sang Child Child thanh lệ thoát tục.

Chúc Dung vung tay : “Tên này là do chúng ta nhặt về, hiện tại tạm thời là đầu bếp nơi này, không cần giới thiệu.”

Mập mập bị phần nhát thái đao lên, nhưng đối mặt với dâm uy của Chúc Dung cũng không dám làm càn, trong lòng roi lệ : “Đầu bếp cũng có tính danh a! Đầu bếp cũng có nhân quyền a! Cho dù chỉ là người qua đường cũng có họ tên của mình chứ ...”

Chúc Dung trừng mắt : “Di? Mập mập, biểu tình của ngươi như vậy là có ý gì?”

“Ách ... Cái này, bà cô à, tôi chợt nhớ còn chưa mổ bụng cá ...” Nói xong liền quay người chạy trốn vào trong. Sau đó mọi người ngồi xuống nói chuyện. Ngày đó Trần Tiêu tự mình cản trở phía sau, để cho Bạch Thái mang theo Từ nhị thiếu chạy trốn, Từ nhị thiếu bộ thu hồi bộ dạng cười hi hi ha ha, nghiêm mặt nói : “Tiểu Ngũ, tôi thiếu cậu một mạng!”

“Cái này ... kì thật ... cũng không có gì ...” Trần Tiêu sờ sờ mũi.

“Tôi biết hết rồi, sau đó cả khu nhà xưởng nổ tung, nếu lúc đó chúng tôi ở lại ... chỉ sợ cũng đã chết.” Ngay sau đó, Từ nhị thiếu đến chết cũng không đổi tính lại đem đề tài chuyển đến trên người Child Child. Hắn nắm cầm Trần Tiêu, cười hắc hắc nói : “Nhưng cậu thật sự giấu rất kĩ a. Giấu tiểu muội muội như hoa như ngọc này trong nhà lâu như vậy. Còn có ... Ách, lai lịch của tiểu muội muội này thật cổ quái, nếu tôi không giúp đỡ chỉ sợ đã bị cảnh sát coi như người vô gia cư mà mạng đi rồi.”

Lấy thực lực của Từ gia ở thành phố K, cấp cho Child Child một thân phận hợp pháp thật sự là một việc dễ dàng.

“Chứng minh thư, hộ khẩu, còn có bằng cấp ... thậm chí cả thẻ bảo hiểm xã hội, tôi đều giúp cậu làm cả rồi.” Từ nhị thiếu lấy từ trong túi ra một đồng giấy tờ, đem đặt trước mặt Trần Tiêu : “Nhưng mà, vị tiểu muội muội này từ đâu tới, cậu có thể thành thật cho chúng tôi biết được không?”

Trần Tiêu có chút khó xử.

Chúc Dung lại nhẹ nhàng cười, liếc mắt nhìn Từ nhị thiếu : “Cậu là tiểu tử Từ gia. Hừ, cha cậu bình thường không thể quản được cậu?”

Từ nhị thiếu bình thường phong lưu, nhưng kì quái là đứng trước mặt Chúc Dung xinh đẹp nóng bỏng lại không có chút bộ dáng cười cợt nào, thành thành thật thật đứng lên, cung kính gật đầu, hoàn toàn là tư thái một văn bối nghe lời : “Vâng, hôm nay trước khi tới đây cha tôi đã dặn, gặp được ngài cùng với các vị khác phải cung kính giữ lễ, các ngài có phân phó gì Từ gia chúng tôi nhất nhất làm theo.”

Chúc Dung nghe xong, trong mắt nhìn không được toát ra một tia phức tạp, trầm mặc một lát mới sâu kín thờ dài : “Chúng ta đều là những lão gia hỏa đã về hưu, còn có gì có thể phân phó chứ. Cha cậu xem như có tâm, ta nhìn thẳng nhóc cậu cũng thuận mắt, cậu không cần khách khí, đừng quá câu nệ, cũng đừng theo cha cậu học về mặt của những thương nhân già dối.”

Trần Tiêu nghe xong trong lòng không khỏi tò mò --- xem ra cha của Từ nhị thiếu, Từ lão đầu thật sự có quan hệ bí ẩn với Phục vụ xã?

Chuyện lần này với Hắc kỵ sĩ, hơn nữa trước đó còn giới thiệu Lục Bán Thành tới ủy thác ... cũng có thể chứng minh điểm này.

Chẳng qua Trần Tiêu cũng không phải kẻ lảm chuyện, mấy lão gia hỏa này không định giải thích, hẳn cũng không hỏi --- tuy thời gian ở chung với mấy lão gia hỏa này không dài, nhưng hẳn cũng đại khái biết được tính tình bọn họ : Bọn họ muốn nói, tự nhiên sẽ nói cho mình biết, bọn họ không muốn nói, mình có hỏi cũng vô dụng.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Truyền Thuyết x.

Chúc Dung sau đó bắt đầu chú ý tới Bạch Thái, trên mặt nàng tràn đầy hiếu ý : “Em gái chính là người có thể ẩn thân a?”

Hai mắt cẩn thận đánh giá, chặc chặc cười nói : “Hình dáng thật là xinh đẹp.”

Bạch Thái mặt đỏ lên, nhưng trong lòng không chịu thua, ưỡn ngực lớn tiếng đáp : “Tỷ tỷ thật sự cũng rất đẹp a.”

“Ha ha, cái miệng thật ngọt.” Chúc Dung mừng rỡ, cho tay vào trong túi tìm kiếm, rốt cục lấy ra một khối ngọc, nhét vào trong tay Bạch Thái : “Khách khách, đây là quy củ của chúng ta, nếu gặp người mới cùng nghề, trường bối phải có lễ gặp mặt. Cái này cũng không phải thứ quý giá gì, là mấy ngày trước chơi mặt chược thắng được của lão Điền, cái này cũng là thứ lão Điền nhận được khi mới gia nhập, nay tặng lại cho muội ...”

Bạch Thái cũng không để ý, cười tiếp nhận, suy nghĩ một chút cũng lấy từ trong túi ra một cái bùa hộ mệnh làm bằng ngọc thạch : “Tỷ tỷ, đây là bùa hộ mệnh muội mấy hôm trước đi chùa cầu được, cũng tặng cho tỷ.”

Trần Tiêu thờ dài trong lòng ... Bạch Thái đúng là không hiểu chuyện a.

Ngọc của Chúc Dung đưa, là thứ trước đây lão Điền mang theo ... thì phải là đồ từ trước thời Minh! Mà bùa hộ mệnh Bạch Thái tặng Chúc Dung, là cầu ở trên chùa, nhiều nhất chỉ đáng giá 20 đồng ...

Chúc Dung cùng với Bạch Thái thân thiết nói chuyện một hồi, cuối cùng mới hướng Từ nhị thiếu nói : “Trở về bảo cha cậu, chuyện lần này kết thúc rồi ... Đối phương thua, còn tồn thất một nhân vật trọng yếu, cũng sẽ không đến tìm mọi người gây phiền toái. Nhưng mà Mi nữ xa kia lại là người có thù tất báo, cậu hãy bảo cha cậu cẩn thận một chút. Có chuyện gì ... Ài, có chuyện gì hẳn cũng không cần tìm mấy người chúng ta, tự hẳn có cách mời người đến hỗ trợ.”

Lời này giống như bên trong còn có ẩn tình, Trần Tiêu ngồi bên cạnh âm thầm ghi nhớ.

Sau đó Từ nhị thiếu nói với Trần Tiêu : “Cậu sau ngày đó liền trốn ở chỗ này lâu như vậy, cảnh sát thiếu chút nữa xem cậu trở thành người mất tích, tôi còn tưởng cậu đã bị những tên kia xử lý. Ân, Bạch Thái còn khóc suốt một ngày, nếu không phải cha tôi sau đó nói cho tôi biết cậu ở chỗ này ...” Hắn lắc đầu : “Ài, mọi sự tình tôi đều giúp cậu xử lý thỏa đáng hết rồi. Đã tìm người làm giả một phần ghi chép cung cấp cho cảnh sát, nói rằng cậu tự mình chạy trốn, nửa đường đói đến ngất xỉu, thất lạc ở bên ngoài hai ngày. Dù sao tự nhiên có người giúp cậu đối phó, dù cảnh sát có tìm cậu cũng không cần

lo lắng ... Tôi hiểu được, việc này không thích hợp công khai.”

Cười khỏ một chút, Từ nhị thiếu âm thanh có chút bất đắc dĩ : “Cậu cũng vậy, cha tôi cũng vậy, hai người có việc gì đều gạt tôi ?? Làm tôi chẳng biết làm sao cả.”

Chúc Dung liếc mắt nhìn Từ nhị thiếu, thân nhiên nói : “Cha cậu cũng là muốn tốt cho cậu thôi. Người trẻ tuổi không hiểu chuyện, không trải sự đời, thì không nên phỏng đoán lung tung ý tốt của trưởng bối.”

Đại khái là trước khi tới đây Từ lão đầu thật sự nghiêm khắc căn dặn Từ nhị thiếu. Từ nhị thiếu trước giờ luôn trời không sợ, đất không sợ, giờ đối với lời trách cứ của Chúc Dung tự nhiên lại cung kính gật đầu.

Chúc Dung đối với thái độ của Từ nhị thiếu rất vừa lòng, nhưng sau khi nhìn đồng hồ trên cổ tay có chút mất kiên nhẫn : “Cái tên chết tiệt kia không biết bay đầu mất rồi! Muốn thế này ! Chẳng lẽ hẳn không biết người kia ghét nhất là trẻ hèn sao ...”

Đang nói, cửa chính của tiệm cà phê bị đẩy ra, lão công(chồng) của Chúc Dung, Cộng Công nhăn nhó đi tới.

“Anh họ rùa có phải không!! Như thế nào lại chậm như vậy!!” Chúc Dung vỗ bàn, tròng mắt hạnh.

Cộng Công chạy nhanh tới cười bồi : “Lão Điền nhờ anh tiện đường giúp lão bàn bạc vài việc ...”

“Hừ! Nếu không phải người kia không chịu gặp tôi, tôi đã tự mình mang Trần Tiêu đi!”

Chúc Dung tròng mắt liếc hẩn một cái : “Mau đi đi! Đi sớm về sớm! Anh mà dám ở bên ngoài rong chơi, trở về xem tôi thu thập anh như thế nào!”

“Đi đâu?” Trần Tiêu vẻ mặt mờ mịt.

“Đem cậu ... đi gặp một người.” Chúc Dung khẽ nhủ mảy : “Một người có lẽ có thể giúp giải quyết vấn đề của cậu.”

Giải quyết vấn đề trên người ta?

Trần Tiêu mi mắt hơi nhướng lên.

Vấn đề trên người mình, theo Điền lão nói chính là trên người mình mang quá nhiều loại dị năng, có trời mới biết có thể khiến cho Gien trở nên hỗn loạn hay không ... Vạn nhất biến thành quái vật, quả thật không có cách nào ra đường gặp người.

Hơn nữa, vấn đề Gien quả thật khó nói ... thân thể xuất hiện biến dị tốt thì cũng thôi ... nhưng nếu xuất hiện tình trạng hỗn loạn Gien mà tạo nên hậu quả xấu thì ...

Nhưng mà ... có thể giúp giải quyết vấn đề của mình, chẳng lẽ là chuyên gia hàng đầu về phương diện công trình Gien sinh vật???

Chúc Dung quay đầu đi vào bếp, nói là muốn đi giám sát Mập mập nấu canh cá ... đáng thương cho Mập mập, từ ngày đó trốn trong khu nhà xưởng, trong lúc vô ý bị ba lão bản Lạn vĩ phổ phát hiện. Vốn lúc đầu chỉ tưởng là một tên ăn mỳ, hoặc là kẻ vô gia cư, nhưng số hần đen đủi, hôm đó Chúc Dung lại đang đeo thiết bị dò xét, tự nhiên có thể nhìn thấu Mập mập, sau đó dĩ nhiên thuận tay đem Mập mập “nhặt” trở về.

Ở lại nơi này vài ngày, Chúc Dung tựa hồ đặc biệt thích “dạy dỗ” Mập mập, một người đã tốt nghiệp trường nấu ăn như Mập mập tự nhiên là trở thành đầu bếp nơi này. Mà tại nhà bếp, mỗi ngày đều truyền đến tiếng Chúc Dung quát mắng hẩn, động chút là dùng lửa, còn có mùi thịt nướng ...

Mập mập nửa đêm thường âm thầm roi lệ : Sớm biết thế này, còn không bằng an phận ở trong tù ...

Cộng Công mang theo Trần Tiêu đi gặp người, về mặt đám người Từ nhị thiếu trở nên vui vẻ, Từ nhị thiếu còn nguyện ý dùng xe của mình đưa bọn họ đi.

Cộng Công lại không để ý chút nào, không hề do dự đáp ứng. Mọi người cùng lên xe của Từ nhị thiếu, rời khỏi Lạn vĩ phổ.

Sau khi lên xe, Trần Tiêu ngồi bên cạnh Cộng Công, hẳn không khỏi có một cảm giác kì dị ...

Trần Tiêu tuy rằng biết Cộng Công đã được một thời gian, nhưng đến giờ còn chưa có cơ hội một mình tiếp xúc với hẩn. Thân thể trắng hẩn khô vì này, trước giờ lưu lại cho Trần Tiêu đều là ấn tượng “Người bị vợ quản chặt”, thêm vào đó còn có chút cảm giác éo lá, không có tương mạo đường đường, nhất là bộ dạng ngày thường như con chim nhỏ nép bên người Chúc Dung ...

Nhưng giờ phút này, khi không có Chúc Dung bên cạnh, Trần Tiêu kinh ngạc phát hiện, Cộng Công ngồi bên cạnh mình sống lưng vững chãi, sắc mặt thông dong, bên trong vẻ trầm ổn còn mang theo một tia hùng khí của nam nhân. Đừng nói ngón tay đã không còn đan vào nhau (lan hoa chỉ???), toàn thân trên dưới, rõ ràng đường đường một nam nhân, làm gì còn nửa điểm éo lá?

Có lẽ cảm nhận được ánh mắt cổ quái của Trần Tiêu, Cộng Công nghiêng đầu hướng Trần Tiêu cười, cười đến là bình thản : “Làm sao vậy?” Ngay cả tiếng nói chuyện cũng hùng hậu như vậy!

Người này nếu bình thường luôn duy trì bộ dáng như thế này, như vậy thật đúng là mười phần mãnh nam!

“Anh ... Cộng Công đại ca?” Trần Tiêu cười khỏ một tiếng.

“Cảm thấy kì quái?” Cộng Công cười cười, lông mi dựng lên, trong ánh mắt chứa một loại quang mang đặc biệt nam tính : “Kì thật, bình thường chỉ cần không phải ở bên cạnh Tiêu Nhu ta đều như vậy.”

“... Vì cái gì?” Trần Tiêu có chút giật mình.

Cộng Công liếc mắt nhìn Trần Tiêu : “Cậu chưa kết hôn, cũng chưa từng sống cùng nữ nhân, cậu không hiểu. Tiêu Nhu nàng ... tính tình quá mạnh mẽ. Hơn nữa khi còn trẻ đã chịu một số đả kích. Cho nên ... ta vẫn tận lực chiều theo ý của nàng. Tính tình của nàng có chút quá cường thế, nhưng đó coi như là một loại tự chứng tỏ mình. Thân là trượng phu của nàng, để nàng có thể dễ chịu một chút, ta liền cùng nàng diễn trò thì có sao? Vì nữ nhân mình thích, một chút hi sinh này cũng không tính là gì.”

Trần Tiêu nghe xong á khẩu không biết nói gì ...

Ánh, kì thật hẳn vẫn muốn hỏi một câu : Cộng Công đại ca, anh thật sự không phải họ rùa chứ? Hơn nữa còn là Ninja rùa!

Trần Tiêu xấu hổ cười, ngượng ngừng sờ sờ mũi, né tránh đề tài này : “Khụ ... này, anh rút cuộc mang tôi đi gặp người nào vậy?”

Cộng Công liếc mắt nhìn Trần Tiêu, lại như cố ý liếc Bạch Thái một cái : “Đối với các người mà nói, có thể nhìn thấy người này xem như may mắn. Trên thế giới này, phạm là dị năng giả, dù là nằm mơ cũng cầu hy vọng có thể cùng người này gặp mặt một lần, ài ...”

“Người này là”

Cộng Công cười cười : “Điền lão đã nói với cậu về truyền thuyết X cấp a.”

X cấp?

Trần Tiêu nhú mày, do dự một chút : “Nhưng mà lão Điền đã nói X cấp chỉ là truyền thuyết mà thôi ...”

Cộng Công nhìn ra ngoài cửa sổ : “Cái này đến giờ vẫn còn đang tranh luận. Dị năng giới tới giờ vẫn nghi ngờ X cấp có thật sự tồn tại hay không. Nhưng mà, hơn một nửa dị năng giả đều tin rằng trên thế giới thực sự tồn tại X cấp, mà người này, tuyệt đối là một trong số đó!”

“Tôi ... không hiểu.”

Cộng Công mỉm cười : “Bởi vì ba nguyên nhân : Thứ nhất, cuộc sống của người này luôn là một bí mật. Thứ hai, người này có một quy củ cổ quái, lúc người này cùng bất kì tổ chức hay dị năng giả nào gặp mặt đều tuyệt đối không cho phép mang theo thiết bị dò xét! Cho nên người này thuộc cấp nào, chưa từng bị dò xét qua. Chính là người này quá khứ biểu hiện quá thần kì, cho nên tất cả mọi người đều cho rằng, nếu trên thế giới quả thực tồn tại X cấp, vậy người này tuyệt đối là một trong số đó! Thứ ba ... người này nguyện ý trợ giúp bất cứ ai đến cửa bãi phóng, không kể cấp nào, nhưng mà mỗi người chỉ có thể hướng người này xin giúp đỡ một lần, cũng chỉ có thể gặp mặt một lần! Sau lần đó, vô luận là người có gắng thế nào cũng tuyệt đối không có khả năng gặp lại người này!”

Cách nói này thật mới mẻ a.

Trần Tiêu nghĩ nghĩ : “Nguyên nhân thứ nhất tôi có thể đoán được ... nhưng cái thứ hai, không cho mang theo thiết bị dò xét, nếu có người lén lút mang theo thì sao? Thiết bị dò xét mini rất khó phát hiện a. Còn có, cả đời chỉ có thể gặp mặt một lần, người này tuyệt đối sẽ không gặp một người hai lần? Làm sao có thể cam đoan điểm ấy? Người này chẳng lẽ có thể nhớ kĩ từng người mình từng gặp? Còn có ... nếu có tổ chức cường đại muốn gặp người này ...”

“Những nghi vấn cậu nói đều tuyệt đối không có khả năng phát sinh.” Cộng Công cười thần bí : “Lén lút mang theo thiết bị dò xét là không có khả năng ... bởi vì không có bất luận thiết bị hay kẻ nào có thể lừa gạt người này! Tuyệt đối không có! Trước đây không có, hiện tại không có, còn tương lai ... ta nghĩ khả năng có không lớn!”

Dừng một chút, hẳn cười càng cổ quái : “Về phần ai đó nghĩ muốn mạnh mẽ gặp người này ... Cậu yên tâm, bất luận kẻ nào hoặc tổ chức nào nếu dám chú ý đến người này, chỉ cần người này không muốn gặp, cho dù có đào tung ba thước đất cũng tuyệt đối không tìm được người!”

Trần Tiêu ngây ngẩn cả người.

“Tính tình Chúc Dung cậu cũng biết, nàng hôm nay thành thành thật thật không đi, cũng bởi vì nhiều năm trước nàng đã gặp người này một lần, được người này trợ giúp. Nhưng cũng đã dùng hết cơ hội duy nhất, cho nên nàng hôm nay rất biết điều không đến cửa ... Chúc Dung tính tình ương ngạnh cũng không dám phá hỏng quy củ của người này, Trần Tiêu, cậu hẳn là hiểu được ý của ta.”

Trần Tiêu biết được sự quan tâm của mọi người trong lòng nhất thời nóng lên.

“Nga, đúng rồi, còn có ...” Cộng Công nhìn thoáng qua Bạch Thái bên người : “Cô bé, cơ hội khó có được, cô cũng là dị năng giả, cho nên cũng có thể gặp người này một lần, đối với cô tự nhiên có trợ giúp lớn lao. Chỉ là, cậu nhóc Từ gia này, cậu không có may mắn được thấy người này rồi, vì người này chưa bao giờ gặp những người không phải dị năng giả. Ài ...”

Nói tới đây, sắc mặt hẳn trở nên trịnh trọng : “Lúc gặp người này, mọi người có thể thoải mái, không cần giữ lễ tiết, nhưng phải nhớ một điều ... vô luận

là lúc gặp mặt nghe hay nhìn thấy gì, sau khi đi ra cũng tuyệt đối không cho phép tiết lộ ra! Cho dù là đối với người thân nhất cũng tuyệt đối không cho phép đề cập nửa chữ! Hãy nhớ lấy!!!”

Cộng Công lời nói dĩ thường nghiêm túc, vẻ mặt nghiêm nghị!

Trần Tiêu nhìn không được hỏi lại : “Nếu ... có người phá hỏng quy củ, nói lộ ra bên ngoài thì sao?”

Cộng Công sau khi suy nghĩ lắc đầu : “Ta không biết. Chỉ là ... từ trước tới nay, không người nào dám phá hỏng quy củ, chưa từng có. Về phần có thể bị trừng phạt hay không ... ta cũng không biết. Chính là người này, cho dù là nhân vật cao tầng của Phục vụ xã cũng không dám trêu chọc, toàn bộ tổ chức dĩ năng giả trên thế giới, vô luận là Phục vụ xã, hay là Câu lạc bộ, từ trước đến nay đều đối với người này bảo trì lễ phép và tôn kính. Cho nên mọi người không nên có tâm tư khác!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Nàng Cô Đơn Như Pháo Hoa.

Ô tô trực tiếp chạy xuyên qua khu vực phồn hoa nhất thành phố K, càng chạy càng xa, cuối cùng tới một địa phương chung quanh toàn kiến trúc thấp bé, cũ nát --- trên thế giới bất cứ thành phố nào cũng có địa phương như vậy tồn tại, ở nơi này đều là tầng lớp yếu ớt dưới đáy của thành phố.

Đường bắt đầu trở nên gồ ghề, có thể tưởng tượng được một khi gặp mưa dầm liên tục, loại địa phương này khẳng định sẽ xuất hiện những vũng nước lớn. Đường càng ngày càng hẹp, xe Limousine dài của Từ gia đã không thể tiếp tục đi tới, chỉ có thể đỗ lại.

Nhà cửa nơi này đều xây theo kiểu tứ hợp viện, bên trong truyền đến những âm thanh cuộc sống của tầng lớp bản cùng : tiếng bát đĩa va chạm đinh đing đang đang, tiếng trẻ con khóc, tiếng tranh cãi ở vòi nước công cộng, tiếng rao hàng của người bán rong khắp hang cùng ngõ hẻm ...

Trần Tiêu cùng Bạch Thái theo Cộng Công đi trong con hẻm nhỏ, đi qua từng tiểu tứ hợp viện, có thể thấy bên trong những bà nội trợ đem ghế ra sân giặt những chậu quần áo to đùng, có người đem đồ ống nhỏ hoặc bồn cầu ... tại loại địa phương này, thường thường đều là hơn mười đến mấy trăm hộ dân dùng chung một nhà vệ sinh công cộng.

Không khí ở nơi này cũng mang theo hương vị kì quái --- là thứ hỗn hợp của mùi khói dầu bay ra từ nhà bếp ven đường, mùi bột giặt kém chất lượng, mùi ẩm thấp, còn có mùi của nhà vệ sinh công cộng --- các loại mùi đó trộn lẫn với nhau tạo thành một loại mùi vị khó có thể miêu tả.

Bạch Thái đi ở nơi này, vẻ mặt trần ngập thân thiết, nàng hướng Trần Tiêu nở nụ cười : “Anh nhất định chưa từng tới loại địa phương này, nhưng em từ nhỏ chính là tại dạng địa phương này lớn lên.”

Cuối hẻm nhỏ là một cánh cửa để mở, hai tấm ván gỗ sơn màu đỏ, màu sơn bên trên đã bong hơn phân nửa, lộ ra ván gỗ bị tàn phá bên trong, bên ngoài cửa có một tán cây, bên trên treo một chuỗi chuông đồng. Gió nhẹ thổi qua, chuông đồng nhẹ nhàng đung đưa --- chỉ là bên trong đã rỉ sét, âm thanh đing đing đang đang phát ra cũng không còn trong trẻo, mà mang theo vẻ chói tai tối nghĩa.

Đứng bên ngoài phiến cửa gỗ cũ nát đó, Cộng Công ngừng lại một chút, hít vào một hơi, sửa sang lại dáng vẻ của mình, lúc này mới thật cẩn thận đẩy cửa bước vào. Hắn quay đầu hướng Trần Tiêu cười cười, thoáng có chút ngượng ngùng : “Ta cũng là lần đầu tiên gặp vị tiền bối này ...” (DG : nói thừa, mỗi người chỉ gặp được 1 lần, làm gì có ai có kinh nghiệm đâu)

Sân bên trong cùng với các tứ hợp viện bình thường cũng không có gì khác nhau, ba gian nhà ngôi lớn, cửa vào đối diện sân, trong sân trồng một cây quả du, một chuỗi lá cây giống như đồng tiền vắt lên nhánh cây.

Trong phòng truyền ra âm thanh Radio kiểu cũ, chính là đang phát một đoạn kinh kịch, Trần Tiêu nghe một chút, phát hiện là “Tô tam tội phạm bị áp giải”

Ba người đứng trong sân một lát, cửa phòng bên trái mở ra, một bác gái mặt đầy nếp nhăn đi ra, trong tay cầm theo một chậu nước, tùy ý hất xuống dưới gốc cây, sau đó không chút để ý liếc qua ba người một cái : “Đến rồi à? Vậy thì vào đi, từng người vào một.”

Nói xong, duỗi tay chỉ vào cánh cửa tận cùng bên trong.

Cộng Công cười cười, liếc mắt nhìn Trần Tiêu một cái : “Cậu vào trước đi.”

Trần Tiêu không cự tuyệt, bước tới, đầu tiên gõ cửa, sau đó đẩy cửa đi vào.

Căn phòng rộng rãi được bài trí theo phong cách cổ xưa, ghế dựa gỗ lim trần đầy dấu vết thời gian, bước qua cửa, thấy trên vách tường treo một bức

họa thần tài, trong không khí thoang thoảng mùi đàn hương.

Trần Tiêu đi vào phòng trong, nhìn thấy trên ghế dựa một người nửa nằm nửa ngồi.

Đây là một nữ nhân, từ mái tóc dài của nàng có thể khẳng định điều ấy. Trên khuôn mặt là đôi mắt thâm thúy, mặc một bộ sườn xám kiểu cũ. Bên cạnh ghế dựa đặt một chiếc Radio cũ, trên bàn trà bên trái đặt một cốc trà thơm và một ít điểm tâm. Trong tay nàng cầm một tờ báo, đang xem đến nhập thần.

Trần Tiêu đi đến bên cạnh, nữ nhân này cũng không có ý nói chuyện, vẫn lẳng lặng đọc báo như cũ, Trần Tiêu cũng không quấy rầy, đứng im một bên kiên nhẫn chờ đợi.

Quan sát gần nữ nhân này --- tuổi nàng cũng không còn trẻ, tuy rằng khuôn mặt vẫn giữ được vẻ nhu mì xinh đẹp như cũ, nhưng khóe mắt và bên miệng đã tràn đầy nếp nhăn, lưu lại dấu vết năm tháng, cái trán vẫn trơn mịn như cũ, nhưng con ngươi trong ánh mắt kia lại mang một loại thâm thúy tràn đầy vẻ trí tuệ cổ lão.

Phòng ở cũ kĩ, đồ gia dụng cổ xưa, radio kiểu cũ, hơn nữa nữ nhân này tuổi không còn trẻ --- đứng ở chỗ này, Trần Tiêu bỗng cảm giác được bên trong linh hồn mình tràn ngập một loại an tĩnh kì ảo.

Giống như, đứng trong phòng này hoàn toàn ngăn cách với thế giới bên ngoài, trong trời đất chỉ còn cảm giác bình tĩnh an tường đó...

Trần Tiêu đứng khoảng hai phút, nữ nhân rốt cuộc như đã đọc xong, khe khẽ thở dài đem tờ báo gấp lại, ánh mắt dời đi, lại một môi khẽ xoa đôi mắt, sau đó theo bản năng duỗi tay cầm chén trà bên cạnh.

Trần Tiêu lập tức bước tới, cầm ấm trà rót đầy chén.

Nữ nhân như cười như cười, vẫn như cũ không nhìn Trần Tiêu, trong ánh mắt một vẻ an tường, bình tĩnh nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà.

Có thể khẳng định, nữ nhân này thời trẻ nhất định là phi thường hấp dẫn, bởi vì nàng sở hữu một đôi mắt cực kì xinh đẹp. Nhưng nàng cũng không giống những nữ tử kinh diễm có ngũ quan tinh xảo, miệng của nàng hơi lớn một chút, môi hơi bạc một chút, cái trán có phần hơi phẳng, thậm chí khi nàng vươn tay tới, ngón tay không thể nói là “nhỏ và dài như ngọc” --- xương ngón tay nàng cũng hơi to.

Nàng đứng lên đối mặt với Trần Tiêu --- thân thể nàng tự nhiên không thể cùng các tiểu cô nương so sánh, hơn nữa phần ngực áo thoáng rộng thùng thình, vòng eo không đủ thon nhỏ ... Lại là cố tình làm cho người ta cảm giác nữ nhân này có một thân phong vận thướt tha!

Một nữ nhân như vậy, thật sự chưa nói đến xinh đẹp, nhưng là tại thời điểm mọi người nhìn thấy nàng sẽ cảm thấy nàng rất được --- đây chỉ là một loại cảm giác. Giống như mỗi một bộ phận trên người nàng đều mang theo một vẻ thanh tao không thể miêu tả.

(DG: Lão Khiêu Vũ chết tiệt, không thể miêu tả thì đừng miêu tả đi, dùng toàn câu chữ hàm hồ, mất toi nửa tiếng của ta mà không tìm được câu chữ phù hợp, haizz, vốn từ ít quá mà ...)

“Tên ta là Yên Hòa (pháo hoa).” Nữ nhân này ánh mắt dừng ở Trần Tiêu, hé miệng cười: “Chính là khi đốt nhìn thì rất đẹp, nhưng sau đó cái gì cũng không còn.”

Khi đó, Trần Tiêu chợt nhớ Cổ Long đã từng viết một câu: So với pháo hoa càng tịch mịch.

Không thể nghi ngờ, nữ nhân trước mắt này chính là một người như vậy.

Tên của nàng là Yên Hòa ... một người so với pháo hoa càng tịch mịch hơn.

“Ta biết cậu là Trần Tiêu ... không cần tự giới thiệu. Mọi chuyện của cậu ta đều biết, thân thể của cậu, những việc cậu đã trải qua, còn có lo lắng hiện giờ của cậu.” Yên Hòa chỉ vào một chiếc ghế trong phòng: “Ngồi đi.”

Trần Tiêu vốn tính tình có thể coi như trầm ổn, chính là khi đối mặt với nữ nhân này, dưới cặp mắt sáng ngời kia tự nhiên mơ hồ có cảm giác tay chân luống cuống. Hắn đáp một tiếng rồi mới ngồi vào chiếc ghế đối diện Yên Hòa. Yên Hòa lại cười cười: “Cậu có thời gian mười phút, cũng không cần khăn trương, ở trong này cậu là khách của ta, ta sẽ trả lời tất cả các nghi vấn của cậu ... trong thời gian mười phút. Nga, đúng rồi, thuận tiện nói một chút về y phục của cậu, thành thật xin lỗi, quả thật cái ghế đó đã quá cũ, đáng lẽ nên sớm thay rồi.”

Ách? Cái gì?

Trần Tiêu mới sững sốt một chút, bỗng nhiên cảm giác được chiếc ghế dựa hắn đang ngồi khẽ rên rỉ, chống đỡ không nổi lập tức gãy tan, may mà hắn phản ứng nhanh, lập tức đứng dậy, nhưng phần tay vịn bị gãy mắc vào tay áo hắn, xoạt một tiếng, xé một đường khoảng 10 cm trên tay áo.

Trần Tiêu vừa mới đứng vững, trợn mắt há mồm nhìn chằm chằm vết rách trên tay áo, nhớ tới câu nói vừa rồi của Yên Hòa, da đầu không khỏi run lên!

“Người trẻ tuổi, không cần nhìn ta như vậy.” Yên Hòa bung chén trà nhỏ tinh xảo nhấp một ngụm, hòa nhã cười: “Nga, đúng rồi, đừng quan tâm cái chén bị vỡ, ngón tay không bị thương là được.”

Trần Tiêu sững sốt một chút, thoáng xoay người, thân mình không cần thận trọng phải góc bàn, lập tức làm một chiếc chén thủy tinh

roi xuống, xoảng một tiếng vỡ tan! Hấn theo bản năng cúi xuống nhặt mảnh vỡ, ngón tay vừa mới cầm một mảnh nhỏ, liền nhiều mảy, đầu ngón tay bị rách một vết, một giọt máu đỏ tươi chậm rãi chảy ra ...

Trần Tiêu sợ đến ngây người!

Hắn bỗng ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm Yên Hòa : “Ngài ...”

Yên Hòa nhẹ nhàng cười, vẫn ngồi tào nhả như cũ : “Cậu trước khi tới không biết ta là ai sao?”

Trần Tiêu nuốt nước bọt, ánh mắt đảo qua cái ghế dựa gãy trên mặt đất, cái chén vỡ, sau đó nhìn vết thương trên ngón tay, vết rách trên tay áo ...

Hắn cố sức nuốt nước bọt, miễn cưỡng cười nhẹ hỏi : “Vừa rồi ... Chẳng lẽ tất cả đều do ngài sắp đặt? Nếu tôi không ngồi lên chiếc ghế này, nó sẽ không gãy? Sẽ không làm rách áo. Mà nếu không xảy ra chuyện đó, tôi cũng không xấu hổ xoay người, sẽ không làm rơi chiếc chén, sẽ không nhặt mảnh vỡ mà bị thương ngón tay ...”

Yên Hòa vẫn cười cười, chỉ là ánh mắt càng thêm thâm thúy : “Cậu cho rằng trên đời này có chuyện trùng hợp như vậy sao?”

Thanh âm của nàng mang theo một loại điềm tĩnh cùng an tường : “Một lần có thể là trùng hợp, nhưng mà cùng lúc trùng hợp nhiều lần liên tiếp ... đó chính là tất nhiên.”

Dừng một chút, nàng bỗng nhiên mỉm cười : “Đúng rồi, cậu có thể giúp ta một chút không?”

“... Việc gì?”

“Chỉ là một cái nhấc tay thôi.” Yên Hòa nhẹ nhàng cười : “Lúc các người rời đi, ở đầu ngõ, hi vọng cậu có thể giúp ta.”

“Đầu ngõ? Tôi không hiểu ...” Trần Tiêu vẻ mặt mờ mịt.

“Đó cũng là một điều tất nhiên.” Yên Hòa thở dài, vẻ mặt lạnh nhạt : “Ta nói nhiều quá rồi, nếu là tất nhiên, cũng không cần ta cố ý dẫn dò cậu.”

Trần Tiêu trong lòng một mảnh mờ mịt, nháy mắt trong tâm trí chợt lóe, nhìn nữ nhân tên Yên Hòa xinh đẹp trước mặt, nhin không được thốt lên : “Chẳng lẽ dị năng của ngài ... tiên đoán tương lai?”

Yên Hòa nhìn Trần Tiêu, quang mang trong mắt dần âm đạm, sau đó sâu kín thờ dài một tiếng, nàng vẫn như cũ nhìn Trần Tiêu, nhưng trong ánh mắt thoáng nhàn nhạt thương cảm.

“Những người như ta ở nước ngoài gọi là tiên tri, hoặc là tiên đoán gia, ở trong nước đại khái lại là nhân vật thần côn linh tinh a.”

“Ngài ... thật có thể đoán trước tương lai?” Trần Tiêu động dung : “Ngài có thể đoán trước được những việc như thế nào?”

Yên Hòa lần này trầm mặc rất lâu, cuối cùng chỉ thốt ra hai chữ :

(bản Convert chết tiệt chẳng thấy chữ nào cả, lão nào bít dính chính hộ cái, bắt quá ta đoán là : Tất cả)

“Người bên trong rốt cuộc có hình dáng thế nào?” Bạch Thái đứng ở ngoài sân, trong lòng có chút mất kiên nhẫn, nhìn nhìn Cộng Công : “Đại ca ...”

Cộng Công mỉm cười : “Cô bé không cần sốt ruột ... Cô hiện tại tốt nhất nên bình tĩnh suy nghĩ, xem lát nữa đến lượt mình, có vấn đề khó khăn gì cần giải đáp.”

“Vấn đề?”

“Đúng vậy.” Cộng Công cười thần bí : “Người bên trong có thể giải đáp bất cứ câu hỏi nào cô có thể nghĩ ra! Bất kể là đã xảy ra hay chưa phát sinh! Bất cứ vấn đề gì!”

“Bất cứ vấn đề gì? Chưa phát sinh cũng có thể?” Bạch Thái tròn mắt : “Nếu tôi hỏi người bên trong, tôi ... chồng tương lai của tôi là ai?”

Nói xong, Bạch Thái mặt ửng hồng, nhin không được liếc mắt nhìn về hướng căn phòng.

Cộng Công nở nụ cười : “Vấn đề này đối với người bên trong mà nói là phi thường đơn giản, nhất định có thể cho cô đáp án chính xác!” Dừng lại một chút, Cộng Công lại hảo tâm nhắc nhở : “Nhưng mà, cơ hội này khó mà có được, ta đề nghị cô đừng đem cơ hội quý giá này hỏi vấn đề đó, cô có lẽ nên hỏi những vấn đề quan trọng hơn một chút ...”

Bạch Thái trầm mặc, khăn trương nhìn mũi chân mình ...

Chương 73

“Ngài thật sự cái gì cũng biết?” Trần Tiêu cố gắng bình tĩnh, nhưng lại vẫn như cũ có chút hưng phấn : “Tất cả tương lai, ngài đều biết trước? Như vậy ngài chẳng phải có thể ...”

Yên Hòa lắc đầu, nàng dùng hai ngón tay cầm một hạt dưa, đưa lên khoe miệng nhẹ nhàng cắn --- Trên thế giới này, đại đa số nữ nhân khi cắn hạt dưa sẽ có bộ dáng không quá dễ nhìn, nhưng khi Yên Hòa cắn hạt dưa, vẫn như cũ mang theo vẻ tao nhã không thể miêu tả, giống như chỉ một động tác nhỏ đó cũng nhìn nàng mang dáng vẻ rất thanh tao.

“Ta hiểu ý của cậu, nhưng thật tiếc phải cho cậu biết ... ta có thể thấy, nhưng mà tương lai có sự khác nhau. Có một phần tương lai là trùng hợp, có thể vì lực lượng can thiệp mà thay đổi; nhưng mà một phần tương lai lại là tất nhiên, cho dù có thể thấy nhưng không cách nào thay đổi.” Yên Hòa nói tới đây, khẽ lắc đầu, vẻ mặt mang một tia đau thương nhàn nhạt.

Thay đổi ... không thể thay đổi ...

“Vị như như nói cái ghế kia cùng với chén trà.” Yên Hòa âm thanh nhẹ nhàng : “Ta nhìn thấy chúng sẽ bị phá hủy, nhưng đây là điều tất nhiên, ta không thể thay đổi, vì vậy nên ta không cảnh tỉnh cậu. Cho dù ta có nhắc nhở cậu, có lẽ sẽ khiến cậu tò mò, sẽ khẩn trương, cũng đồng dạng không cẩn thận làm chúng vỡ. Nói cách khác, ta có nói hay không kết quả đều giống nhau --- chúng sẽ bị phá hủy.” Trần Tiêu nhíu mày : “Như vậy ... có phần có thể thay đổi?”

“Đúng vậy.” Yên Hòa gật đầu : “Như lúc này ta yêu cầu cậu giúp ... Nga, người trẻ tuổi, hi vọng cậu không quên, sau khi ra khỏi đây ở đầu ngõ a.”

“... Tôi vẫn không hiểu.” Trần Tiêu nhíu mày.

Yên Hòa chỉ vào hai mắt của mình, hai con ngươi của nàng quả thực phi thường xinh đẹp, ánh mắt thâm thúy kia làm cho người ta có cảm giác lạc lối trong đó.

“Ta có thể nhìn thấy tương lai ... không phải hình ảnh, mà là một con đường.” Yên Hòa giọng nói ưu thương : “Có một bộ phận tương lai là đường thẳng --- chỉ có một đường, như vậy ta biết điều đó là tất nhiên, là không thể thay đổi. Đồng thời, cũng có một bộ phận tương lai ta nhìn thấy không chỉ là một đường thẳng, mà phân làm nhiều nhánh, thậm chí là ngã tư ... đại biểu cho tương lai đó không phải là tất nhiên, có thể thay đổi.”

Trần Tiêu trở nên khẩn trương, hẩn nhìn Yên Hòa : “Như vậy ... ngài có thể giúp ta xem tương lai không ... Ta ...”

Yên Hòa nhìn Trần Tiêu, thật lâu sau nàng sâu kín thờ dài.

“Người trẻ tuổi, thật ra sau khi cậu đi vào ta luôn tự hỏi ...” Nàng cười cười xin lỗi : “Rất kỳ quái, qua nhiều năm như vậy, ta đã thấy rất nhiều rất nhiều dị năng giả. Nhưng thân thể đặc biệt như cậu ta lại chưa từng gặp bao giờ.”

Dừng một chút, nàng ngồi ngay ngắn lại, nhẹ vươn tay ra cầm lấy tay Trần Tiêu, ánh mắt nàng rực sáng, âm thanh cũng trở nên ngưng trọng : “Ta ở trên người cậu, thấy được rất nhiều ... rất nhiều, rất nhiều lỗi rề! Cậu là một người có tương lai có thể luôn thay đổi. Điều này là rất hiếm”

Trần Tiêu lắng lắng nghe, sắc mặt không thay đổi, nhưng nội tâm tâm nghĩ gì thì không ai biết.

“Nói vậy, người có thể tới cửa yêu cầu ta trợ giúp, ta cái gì biết đều nói, bất cứ vấn đề gì ta đều nguyện ý trả lời --- con người khi còn sống giống như đang đi trong một mê cung, ta rất vui vì có thể giúp được một chút gì đó cho người khác. Tuy rằng rất nhiều việc là không thể thay đổi, nhưng nếu có thể nhắc nhở mọi người khi tới một ngã rẽ, có thể đưa ra lựa chọn sáng suốt, ta cũng rất cao hứng.” Nói tới đây, giọng nói của Yên Hòa đột nhiên biến đổi, nghiêm nghị nói : “Nhưng mà, mỗi người tới đây ta chỉ có thể tiếp đãi nhiều nhất là mười phút! Trong mười phút cũng đủ để nói đến vài vấn đề --- bởi vì, có lẽ cậu không thể lý giải được, có lẽ đại bộ phận những người tới xin giúp đỡ cũng không thể lý giải được. Trong suy nghĩ của các người, nhất định cho rằng biết trước tương lai là một việc rất tốt --- nhưng sự thật chưa chắc đã như vậy.”

Yên Hòa thờ dài : “Ta đã gặp qua rất nhiều rất nhiều người, bọn họ không hiểu được, nếu một người biết quá nhiều chuyện của chính mình trong tương lai, nếu những chuyện đó đều là điều tất nhiên, không thể thay đổi được. Như vậy ... loại cảm giác đó đau xót đến thế nào.”

Nói xong, nàng thương cảm thờ dài : “Lúc ta chín tuổi, ta biết người bạn tốt nhất của mình hai ngày sau sẽ gặp tai nạn giao thông mà chết, đáng tiếc ta không cách nào thay đổi sự thật đó. Khi ta mười ba tuổi, ta biết mẹ ta sẽ ngã cầu thang gãy chân, đáng tiếc ta vẫn như cũ không thể thay đổi được việc này. Thời điểm ta mười sáu tuổi, đã dự cảm được rằng cha sẽ yêu thương người phụ nữ khác, ta biết đó là một tương lai tất yếu, nhưng ta vẫn cố gắng thay đổi, ta muốn dùng dị năng của mình để cho cha không thể gặp mặt người đàn bà kia --- đáng tiếc ta đã thất bại, cha ta cuối cùng đã yêu thương người phụ nữ đó, cùng với mẹ ta chia tay, gia đình ta tan vỡ.”

Yên Hòa nhìn Trần Tiêu : “Người trẻ tuổi, cậu đã hiểu chưa? Tại rất nhiều thời điểm, biết trước tương lai cũng không nhất định là một chuyện tốt, nhất là cậu biết chắc sẽ phát sinh rất nhiều chuyện đau lòng, nhưng lại không có cách nào ngăn cản nó.”

Nàng bổ sung : “Hon nữa Nếu cậu có thể biết trước tất cả mọi chuyện trong tương lai ... như vậy cũng đồng nghĩa với mất đi đại bộ phận niềm vui trong cuộc sống. Mỗi chuyện đối với cậu đều không còn cảm giác mới mẻ, mỗi ngày cũng không hoàn toàn là ngày mới ... cho nên, ta mới giới hạn thời gian tiếp khách là mười phút. Trong mười phút ta có thể trả lời cho bọn họ một vài vấn đề, nhưng cũng có thể đảm bảo khách nhân sẽ không hỏi được quá nhiều.”

Trần Tiêu có chút kích động : “Như vậy, xin hỏi ngài, vấn đề hiện nay trên người ta, tương lai có xảy ra chuyện gì không tốt không ...”

“Cậu nói đến vấn đề Gien?” Yên Hòa cười cười, nhưng nàng không nói ra đáp án : “Thành thật xin lỗi, đối với người khác ta có thể giải đáp mọi vấn đề ... nhưng với cậu, ta từ chối.”

“.....” Trần Tiêu ngây ngẩn cả người.

Cái này, cái này là có ý gì?

Yên Hòa giơ ba ngón tay lên.

“Thứ nhất, ta nhìn thấy tương lai của cậu có rất nhiều lỗi rề ... Tương lai của cậu so với người khác thì bất định hơn rất nhiều! Vì thế nên ta không thể cho cậu câu trả lời chính xác ... Nếu ta nói cho cậu, trong tương lai cậu gặp vấn đề gì đều có thể tính trước, như vậy chẳng khác nào ta chỉ cho cậu phải lựa chọn như thế nào --- nói vậy chẳng phải ta trở thành người khống chế cuộc sống của cậu sao?

Thứ hai, người trẻ tuổi, ta phi thường hâm mộ cậu. Bởi vì cậu có tương lai bất định! Các lỗi rề của cậu rất nhiều, đại biểu cho cậu sau này mỗi ngày đều phi thường mới mẻ. Bởi vậy ta rất hâm mộ cậu! Bởi vì cuộc sống của cậu tràn ngập phong phú! Mà ta thì không được như vậy ... tương lai của ta, chỉ là một con đường thẳng tắp.

Còn thứ ba ...”

Yên Hòa một lần nữa bật cười : “Nguyên nhân thứ ba của cậu, quả thật rất buồn cười ... trước khi cậu tới đây, có một người đã thỉnh cầu ta, yêu cầu ta cự tuyệt giúp đỡ cậu.”

“Cái gì?”

Trần Tiêu lần này mới thật sự ngây ngẩn cả người!

Có người thỉnh cầu Yên Hòa không được giúp đỡ mình??

Rốt cục là ai làm như vậy?

“Thật xin lỗi.” Yên Hòa mỉm cười : “Nhưng mà ta có thể cho cậu một phần lễ vật nho nhỏ ... Vấn đề cậu lo lắng hiện giờ, về thân thể của cậu cùng vấn đề Gien, kỳ thật ... cũng chính là một lỗi rề! Nói cách khác, sự việc có thể phát triển theo hướng xấu, cũng có thể phát triển theo hướng tốt, tất cả đều phải xem những kỳ ngộ và lựa chọn của cậu trong cuộc sống sau này.”

Trần Tiêu cười khổ không thôi : “Cái này ... nói cũng như không a.”

Yên Hòa tự nhiên trừng mắt với hắn : “Nhưng mà ta rất vui về! Làm tiên tri lâu như vậy, ta thích nhất nói ra những lỗi rề của khách nhân. Bởi vì ... thường xuyên có một số người vận mệnh nhất định sẽ phát sinh sự việc bi thảm đến hỏi ta, ta rõ ràng nhìn thấy tương lai người khác bi thảm, lại còn phải nói cho bọn họ --- cảm giác đó, giống như ta là người đưa ra phán quyết cho vận mệnh của bọn họ. Ta rất không thích là người báo tin dữ! Mà cậu, làm cho ta rất cao hứng ... bởi vì tương lai của cậu không có những tin dữ và bi ai tất nhiên. Ân, đúng rồi ... tất cả đều có thể!”

Trần Tiêu rất muốn ngoảnh mặt xem thường.

Chắc là ... vị Yên Hòa này chắc chắn là ra vẻ đáng tin. Ra khỏi phòng, lúc tới trong sân, vẻ mặt của hắn nhìn có chút ngây dại.

“Đã hỏi chưa?” Cộng Công liếc mắt nhìn Trần Tiêu : “Không, cậu không cần nói cho ta nội dung cuộc nói chuyện! Đây là quy củ!”

Trần Tiêu nghĩ nghĩ --- giống như chính mình đạt được cái gì, nhưng mà lại giống như cái gì cũng không thu hoạch được.

Mọi chuyện đều có thể ...

Ta nhờ vào! Cái này cũng quá lừa người a!

Người vào tiếp theo là Bạch Thái MM.

Bạch Thái MM tiêu sái chạy nhanh vào bên trong, thời điểm nhìn thấy vị Yên Hòa tao nhã này, Bạch Thái MM cũng không nhịn được sợ hãi khẽ than trong lòng. Sau đó, cô bé này nhìn chằm chằm Yên Hòa một lúc lâu. Bạch Thái sắc mặt ửng đỏ, dùng sức vịn vào áo, nhấn nhá hỏi một câu :

“Làm ơn, xin hỏi, tôi, chồng tương lai của tôi là ai? Hắn ... hắn hiện tại ở ngay bên ngoài sao? Hay là không phải người trẻ tuổi hiện đang ở ngoài kia?”

Vài phút sau, Bạch Thái MM cao hứng chạy ra khỏi phòng, nhưng khi nàng trở lại trong sân, thời điểm nhìn thấy những người trong sân, biểu tình trên khuôn mặt thoáng chốc trở nên suy sụp!

Trong sân, đang đứng cùng Cộng Công, tự nhiên không phải là Trần Tiêu! Mà là ... Từ nhị thiếu!!!

Người kia về mặt cười hi hi, khoanh tay đứng dưới tàng cây du.

Biểu tình của Bạch Thái giống như nhìn thấy quỷ giữa ban ngày, kinh hãi và tuyệt vọng, sau đó đột nhiên hét lớn một tiếng, chỉ vào Từ nhị thiếu : “Ngươi!! Ngươi!! Ngươi tại sao lại ở đây?! Trần Tiêu đâu?!”

“Trần Tiêu?” Từ nhị thiếu mờ mịt trả lời : “Hắn hình như có tâm sự, đã về xe trước rồi ... còn tôi ... tôi thấy mọi người lâu như vậy vẫn chưa đi ra, trong lòng hơi lo lắng nên tự mình vào đây xem.”

Bạch Thái tuyệt vọng nhìn chằm chằm Từ nhị thiếu, như thể hận không thể đem hắn ngũ mã phanh thây!

Một tiếng cười mềm mại cất lên : “Yên Hòa, cảm ơn chị đã giúp.”

Yên Hòa không quay đầu lại, chỉ nhấp một ngụm trà, lạnh nhạt cười : “Em cũng biết nói cảm ơn ... thật ra rất khó có được.”

Từ phía sau đi ra một cô gái, rõ ràng là Phụng Hoàng!!

Phụng Hoàng đi đến bên người Yên Hòa, nhẹ nhàng lôi kéo góc áo nàng, ôn nhu cười nói : “Được rồi ... tất cả người trên đời này, chị đều chỉ gặp một lần, cho nên em là người bạn duy nhất của chị a!! Chuyện lần này cũng là do chị khơi ra trước a ...”

Yên Hòa nở nụ cười, nàng đặt tay lên trên tay Phụng Hoàng, giọng nói từ ái cùng cung chiều, lắc đầu cười khổ : “Tiểu Phụng Hoàng của ta, chị hối hận rồi ... chị lúc trước không nên nói cho em biết nam nhân trong tương lai của em là ai ... như vậy em sẽ không chạy đi tìm thanh niên này ... em không đi tìm hắn thì chị cũng không có cơ hội gặp hắn ... lại càng không thể từ trên người hắn chứng kiến nhiều tương lai thần kì như thế ...”

Bất quá, sau khi dừng một chút về mặt của nàng trở nên ngưng trọng.

“Phụng Hoàng, chị không biết nên nói với em như thế nào.”

“Àn, cái gì?” hai gò má của Phụng Hoàng bỗng nhiên nhiễm một tầng sắc đỏ.

“Chị cảm thấy rất không yên tâm ... chị đã xem cho nhiều người như vậy, hôm nay nhìn thấy người thanh niên này, lần đầu tiên có cảm giác bất an sâu sắc!” Yên Hòa nghiêm mặt nói : “Chị nhìn thấy tương lai của hắn, lộ tuyến phi thường kì quái, ngoài tràn ngập các loại bất ngờ ra ... thậm chí chị còn thấy, nếu muốn tìm một con đường thẳng tắp đi tới cuối cùng, một con đường tất nhiên, là điều phi thường khó khăn! Chị chưa từng gặp qua ai như vậy! Nói cách khác, toàn bộ tương lai của hắn đều là ngẫu nhiên, hoặc là các nhân tố có thể thay đổi tạo thành!”

Phụng Hoàng trông như không hiểu : “Điều chị nói với bất an thì có quan hệ gì?”

“Bởi vì chị lo lắng cho em!”

Trong mắt Yên Hòa xuất hiện một tia mâu thuẫn, nàng nhún mày : “Chị cũng không rõ nữa ... có lẽ để sau rồi nói.”

Nàng thờ dãi, ánh mắt nghiêm nghị nhìn Phụng Hoàng : “Trong số mạng của em, hắn là nhất định, là tất nhiên! Nhưng trong số mạng của hắn, em đối với hắn không phải là nhất định, chỉ là ngẫu nhiên!!!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74: Thế Giới Trong Suốt.

Cộng Công là người cuối cùng đi vào, khi hắn đi ra về mặt không có gì thay đổi, bất quá với tâm tư lẫn cảm của Trần Tiêu lại mơ hồ cảm giác được ánh mắt của hắn có chút biến hóa --- biến hóa này rất nhỏ, nhưng vẫn bị Trần Tiêu thu vào trong mắt. Chỉ là, bởi vì cái quý củ kia, Trần Tiêu không hỏi Cộng Công rốt cuộc Yên Hòa nói gì với hắn --- Cho dù có hỏi, tin rằng Cộng Công cũng không nói.

Thời điểm đi ra đầu ngõ, Trần Tiêu không vội lên xe, trong đầu vẫn đang nhớ tới lời Yên Hòa đã nói với mình “Chuyện xảy ra ở đầu ngõ”, hắn theo bản năng nhìn quanh ...

Bỗng nhiên, từ xa xa truyền tới một tiếng thét chói tai ...

“Cướp !! Ăn cướp!!!”

Theo sau tiếng nữ nhân hét lên là một nam nhân từ trong ngõ nhỏ chạy như điên ra, trên một tay là cái ví da, tay còn lại cầm một con dao.

Nam nhân chạy tới hướng này, vừa chạy vừa vung vẩy con dao quát lớn : “Tránh ra! Tránh ra! Không muốn chết thì mau tránh đường!” Trên đường ngẫu nhiên còn có vài người, trông thấy bộ dạng hung ác vung dao của hắn đều sợ hãi nép mình sang hai bên.

Trần Tiêu đứng cách hắn gần trăm mét, vừa thấy như vậy không chút do dự xông lên!!

Lúc này tên cướp đã ra khỏi ngõ nhỏ, đang hướng đường cái chạy như điên. Hắn chạy rất nhanh, không hề lưu ý tại góc quẹo có một chiếc xe khách loại nhỏ cũng đang chạy nhanh tới!

Trần Tiêu đuổi tới cách tên cướp chưa đến mười thước, trơ mắt nhìn hắn chạy vội qua đường, lái xe khách lại không ngờ có người đột nhiên xông ra, vội vàng nhấn mạnh chân phanh, cố gắng chuyển hướng --- Chỉ nghe tiếng két kéo dài, bánh xe mạnh mẽ ma sát trên mặt đất để lại dấu vết hình chữ U! Sau đó chiếc xe một bên đụng phải cột điện ven đường! Lật ngang ra !!

Xe đâm vào cột điện, tấm thủy tinh trước đầu xe vỡ vụn, lái xe mặt đầy máu tươi, thảm kêu may mắn đã dừng được xe lại. Lại là chột nghe thấy tiếng kim loại rên rỉ, cột điện ầm ầm đổ xuống mang theo tia lửa điện --- nửa cột điện đổ xuống mặt đường, đầu trên đập vào cửa kính nhà hàng đối diện, ngọn lửa bùng lên. Cửa hàng trong chớp lát chìm trong biển lửa...

Những phản ứng dây chuyền liên tiếp làm Trần Tiêu ngây dại. Mà tên cướp đã ngã lăn trên mặt đất, chiếc ví da cướp được rơi trên đất, ngay cả dao cũng không cầm vững, đang trợn mắt há mồm nhìn quanh.

Trần Tiêu ngây người khoảng 20 giây... giờ phút này chung quanh là một mảnh hỗn loạn, tiếng thét chói tai của hành khách trong xe, tiếng kinh hô của người đi đường, tiếng kêu cứu của chủ cửa hàng ...

Trong nháy mắt này, tựa hồ trước mắt Trần Tiêu hiện ra vô số lối rẽ!

Nên làm gì trước?

Tên cướp nằm trên mặt đất, đang cố gắng đứng lên chạy trốn ... Lái xe trọng thương, cần người tới cứu, hành khách đang kinh hoàng, bởi vì xe bị lật, cửa xe bị chặn, những người bên trong đang cố gắng phá vỡ thùng xe, còn muốn đập vỡ kính xe thoát ra ...

Cột điện gãy làm nhà hàng chìm trong biển lửa ...

Trong nháy mắt, Trần Tiêu nhớ tới những lời Yên Hòa nói với mình không lâu trước ...

Tương lai cậu do vô số lối rẽ và lựa chọn tạo thành!!!

Ngắn ngủi trong nháy mắt, có nhiều lựa chọn như vậy ... Bắt tên cướp? Hay cứu những người trong xe?? Hay tới cứu hỏa???

Trần Tiêu rốt cục đã động, hắn chạy nhanh về phía chiếc xe bị lật, khi tới nơi một quyền đập vỡ kính xe, sau đó cố sức kéo hai người ra. Phía sau, ở đầu đường càng ngày càng có nhiều người tới giúp, còn có người gọi cấp cứu ...

Về phần tên cướp, nhân lúc hỗn loạn đã lạng lè trốn thoát, để lại trên đất một con dao và chiếc ví da ...

“Cuộc đời của hắn do vô số lựa chọn tạo thành. Chị sở dĩ nói tương lai của hắn là thứ kì quái nhất chị từng gặp cũng một phần bởi điểm này. Chị đã gặp rất nhiều người, đại bộ phận mọi người tương lai đều là một đường thẳng tắp, rất nhiều người cũng có những sự kiện bất nhiên --- nhưng hắn không có. Tương lai hắn lại tràn ngập rủi ro.”

Yên Hòa tựa người vào ghế, ánh mắt bình tĩnh nhìn lên trần nhà, Phụng Hoàng đứng bên cửa sổ sau lưng nàng, nghe tiếng còi xe cảnh sát từ xa truyền lại : “Hắn lựa chọn trước hết cứu người trong xe, bởi vì theo hiện trường mà xem xét, người trong xe là nhiều nhất, nếu xảy ra cháy nổ thì thương vong cũng là cao nhất --- lựa chọn như vậy là đúng. Nhưng mà chị biết, nếu hắn không làm vậy ô tô cũng không nổ, cũng không có người tử vong, chỉ có sáu người bị thương nhẹ. Về phần hắn không bắt tên cướp, nhìn thì có vẻ như chỉ là một tên cướp nhỏ, tính chất không nghiêm trọng. Nhưng chị lại biết, tên cướp kia một tháng sau sẽ đột nhập nhà người khác, cướp của giết người, giết ba người, cuối cùng bị truy nã và xử tử hình ... tổng cộng chết bốn mạng người. Mà cửa hàng bị cháy kia, nếu không nhanh cứu hỏa, biển lửa sẽ thiêu hủy hết các vật phẩm trân quý trong cửa hàng, chủ cửa hàng sẽ vì phá sản mà tự sát ... trong nhà hắn còn có một người vợ và hai đứa con nhỏ, đều mất đi nguồn sống ...”

Phụng Hoàng nhíu mày, giọng nói kinh ngạc : “Chẳng lẽ ... Trần Tiêu đã lựa chọn sai?”

“Cũng không thể nói là sai.” Yên Hòa giọng nói một mối, nàng thở dài : “Theo tình huống ở hiện trường, lựa chọn của hắn là đúng --- dù sao hắn cũng không biết tương lai sẽ như thế nào. Hơn nữa ... nếu hắn không cứu lái xe trước, người lái xe sẽ mất quá nhiều máu mà nằm viện, một thời gian sau cũng không thể đi làm, công ty sẽ đuổi việc hắn, sau đó sẽ xảy ra một ít xung đột ... Cuối cùng cũng sẽ tạo thành hậu quả nghiêm trọng ...”

Nói xong nàng quay đầu lại, nhìn thoáng qua Phụng Hoàng : “Ý của chị là ... tương lai là do vô số khả năng tạo thành, có thể trong mỗi lựa chọn đều hàm ẩn rất nhiều rủi ro. Nhất là hấn ... vận mệnh của hấn phi thường đặc thù, ngay cả chị cũng không thể nhìn rõ tương lai hấn sau này sẽ thế nào.”

Phụng Hoàng cười khỏ : “Nhưng mà, chị đã biết có nhiều biến hóa như vậy ... sao vừa rồi chị không cảnh báo hấn một chút?”

“Bởi vì chị không thể nói.” Yên Hòa cười khỏ : “Vận mệnh của hấn rất đặc thù, chị lo lắng nếu chị nói ra, tương lai sẽ phát sinh thêm những biến hóa mới! Hơn nữa ... chị luôn không thích đảm nhận vai trò người quyết định vận mệnh kẻ khác này. Phụng Hoàng, điều này chắc em có thể hiểu.”

Phụng Hoàng thờ dài : “Em vẫn không hiểu, những điều chị nói quá thâm ảo(sâu sắc, mờ ảo).”

Yên Hòa trầm mặc trong chốc lát : “Chị mệt rồi.”

Sau đó nàng nằm xuống, không nói chuyện nữa. Phía sau, Phụng Hoàng khe khẽ thở dài, yên lặng rời đi.

Đợi Phụng Hoàng rời đi một lúc lâu, Yên Hòa bỗng nhiên mở mắt, thì thào tự nói với mình : “Hai người gặp nhau, đối với hấn là may mắn, còn với em, là may mắn hay bất hạnh ... cái này rất khó nói. Ài, chuyện xấu, chuyện xấu ... Ta vốn ghét những điều bất nhiên, cũng chân thành hy vọng tương lai là bất định, nhưng mà cố tình gặp một người đặc thù như hấn, lại cùng người bạn tốt nhất của ta phát sinh quan hệ ... quả nhiên, nhân sinh là mâu thuẫn a.”

Nàng đứng lên, nhẹ nhàng đi đến bức tường kéo một sợi dây, sau một tiếng chuông, người phụ nữ trung niên ngoài sân đi tới.

“Thu dọn một chút đi, chúng ta chuyển nhà. Ở chỗ này cũng đủ lâu rồi.” Yên Hòa mệt mỏi nói.

Người phụ nữ kia do dự một chút, cung kính hỏi : “Tiểu thư ... chúng ta lại rời đi sao? Chúng ta mới đến thành phố K chưa đến một tháng mà.”

“Đi thôi ...” Yên Hòa như đang cười : “Nếu không thể nhìn thấu, như vậy không cần tiếp tục nhìn nữa. Tương lai của Phụng Hoàng, cuối cùng chính là vận mệnh của nàng.”

Trần Tiêu cũng không biết lựa chọn của mình trong 20 giây ngắn ngủi sẽ dẫn tới những biến hóa trong tương lai, nhưng mà ... cái này có lẽ cũng là một loại may mắn a.

Khi xe cứu hỏa cùng với cảnh sát đến, Trần Tiêu đã lặng lẽ rời đi. Ngồi trên xe của Từ nhị thiếu, đoàn người rời khỏi khu ổ chuột, trở lại Lạc vĩ phố.

Ở trong xe, mỗi người đều có thể thấy tâm tình trầm trọng của Trần Tiêu.

Trần Tiêu cau mày, chìm trong trầm tư.

Hấn đích xác trong lòng tràn ngập rung động!

Yên Hòa kia ... mỗi câu nói của nàng đều sẽ ứng nghiệm sao? Điều trở thành sự thật sao?

Bỗng nhiên hấn mở miệng hỏi Cộng Công một câu : “Cộng Công đại ca ... tiền bối Yên Hòa kia ... thật sự chỉ có thể gặp nàng một lần sao? Nếu tôi muốn gặp lại nàng, có thể ...”

Cộng Công sững sốt một chút, lập tức lắc đầu : “Ta không biết ... Nhưng mà xác suất rất thấp. Trên thực tế, đại đa số người đã gặp qua nàng đều hy vọng có thể được nàng tiếp tục chỉ điểm, nhưng mà không ai có thể tìm được nàng lần nữa. Cậu cũng biết, với bản lĩnh của nàng, nếu muốn tránh thì không ai có thể tìm được nàng.”

Trần Tiêu im lặng.

Đúng vậy ... Nàng có thể biết trước tương lai a! Chỉ cần nắm giữ chung cục dị năng này, người khác cho dù có ý đồ với nàng, nhưng là làm sao có thể giấu được nàng?

Ở trong mắt của nàng ... toàn bộ thế giới đều trong suốt.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Vưu Vật.

Chuyện lần này qua đi, dư âm của nó vẫn khiến chính phủ rất khẩn trương, còn quyết định bảo hộ cho Từ gia thêm một tháng.

Trần Tiêu trở lại trường học, mọi thủ tục bên phía cảnh sát Từ nhị thiếu đã giúp hắn hoàn thành toàn bộ --- chẳng qua Trần Tiêu vẫn nhận được một cuộc điện thoại, là của Hứa cảnh quan.

Hứa cảnh quan lấy tư cách cá nhân hỏi Trần Tiêu vài vấn đề, đồng thời cam đoan nội dung cuộc đối thoại sẽ không lưu trong hồ sơ chính phủ.

“Ta chỉ hy vọng biết có phải kẻ có ý đồ với Từ gia đã bị các cậu giải quyết hay không ... bởi vì trùng hợp là ta có một người bạn cũ vừa lúc phụ trách vụ này.”

Đối với vị Hứa cảnh quan này, Trần Tiêu do dự một chút, nói ra một phần sự thật, sau đó hai người cũng không tiếp tục liên lạc nữa.

Sau nhiều ngày trốn học, Trần Tiêu cuối cùng cũng về tới Cơ Đức học viện --- nhưng thời điểm đó đã chỉ còn cách thời điểm kết thúc học kỳ không đến nửa tháng.

Là một học viện quý tộc, Cơ Đức học viện không có áp lực thi cuối kỳ hay lên lớp. Tại thời điểm trước khi nghỉ hè, trong học viện tràn ngập không khí thả lỏng, ngay cả Từ nhị thiếu cũng bắt đầu lên kế hoạch cho kì nghỉ hè, muốn rủ Trần Tiêu cùng đi du lịch Châu Âu, đồng thời có thể xem bóng đá.

Thuận tiện cũng nói thêm một chút, Từ nhị thiếu là một fan của môn thể thao vua, giấc mộng của hắn là trong tương lai phát tài sẽ đem những cầu thủ giỏi nhất trong mỗi đội bóng mua về --- khụ khụ, tuy rằng nhà hắn hiện giờ cũng tính là có tiền có thế, bất quá để đạt tới mục tiêu này tựa hồ có chút xa xôi.

Trần Tiêu gần đây tinh lực đều đặt hết ở việc học võ cùng Điền lão --- cũng không phải hắn bắt đầu muốn tăng cường thực lực chính mình, mà là khi hắn còn nhỏ đều xem tiểu thuyết kiếm hiệp, trong lòng luôn luôn mơ ước trở thành cao thủ võ lâm --- mà hiện tại rõ ràng có một người như vậy ở bên cạnh, không thành giao một chút thì đúng là có lỗi với chính mình.

Bất quá sau khi nhìn Điền lão biểu diễn mấy chiêu, Trần Tiêu chết lặng trong lòng.

Lúc Điền lão sử đao, có thể sử đến mức bóng đao hóa thành từng đoàn bông tuyết. Sau đó Trần Tiêu ở bên cạnh hắt cả chậu nước tới, Điền lão cư nhiên có thể dùng bóng đao đem nước cản lại toàn bộ! Trên người lão không dính đến một giọt nước!

Điền lão sử thương, một thương có thể đem khối đá dày 20 cm bỏ đôi! Sau đó khê run tay, cả phiến đá ầm ầm vỡ vụn!

Điền lão sử kiếm, một kiếm chém ra bóng kiếm hoa lệ dị thường. Trần Tiêu đem một nắm lá cây tung lên cao, liền thấy Điền lão đứng trong sân kiếm khí tung hoành! Sau vài cái chớp mắt, không một chiếc lá nào rơi xuống đất, toàn bộ bị lão xò vào thân kiếm!

Trần Tiêu cũng rất muốn luyện, nhưng câu nói đầu tiên của Điền lão đã đánh gục ý chí của hắn : “Muốn học? Cũng được, luyện một trăm năm, cháu cũng có thể làm được như ta.”

Một trăm năm? Trần Tiêu chỉ có thể thở dài lắc đầu.

“Đừng tưởng rằng dễ dàng luyện được như vậy ... trong tiểu thuyết kiếm hiệp, cái gì mà đả thông Nhâm Đốc nhị mạch, tẩy tủy dịch kinh, cái gì mà kỳ tài luyện võ vạn năm có một, cái gì mà tuyệt thế thần công có thể tùy tiện luyện thành --- mấy cái này đều là bốc phét. Người luyện võ đúng là có phân tư chất cao thấp, nhưng mà ... chủ yếu là ở cần cù!”

Bất quá, Trần Tiêu vẫn như cũ luyện bộ “Đoàn đá” (Cận chiến) kia.

Ở trong trường học, hắn cũng tìm cơ hội cùng Tiêu Tinh luận bàn một chút --- sau khi dị năng thoái hóa, hiện giờ lực lượng của Trần Tiêu chỉ đạt C cấp, cũng chính là cực hạn của người thường, nhiều nhất có thể chịu được trọng lượng gấp hai lần thể trọng của mình.

Kết quả, lúc đối mặt Tiêu Tinh, Trần Tiêu chỉ có thể duy trì hai phút đã bị đánh ngã --- theo nhận xét của Tiêu Tinh thì đó đã là thành tích không tồi. Cái này là hiệu quả của quá trình luyện tập “Đoàn đá”, chứ đổi lại là Trần Tiêu trước đây, có thể đỡ được vài đòn đã là rất khá rồi.

Trần Tiêu cũng hỏi Tiêu Tinh nghỉ hè có kế hoạch gì không, Tiêu Tinh chỉ thoáng suy nghĩ một chút, nhàn nhạt trả lời : “Tìm người.”

Nga, thiếu chút nữa quên, Tiêu Tinh hình như vẫn đang tìm kiếm vị hôn phu bí ẩn của nàng.

Trần Tiêu cũng vì vị hôn phu của nàng mà cầu nguyện, chỉ mong hắn không phải là một sắc lang, nếu không với sắc đẹp của Tiêu Tinh, chỉ cần là nam nhân đều không dễ dàng buông tha a. Đến lúc đó với tính cách của Tiêu Tinh --- chắc nàng sẽ dùng vũ lực để ép đối phương từ hôn quá ...

Từ nhị thiếu cũng tiết lộ, Tiêu Tinh đã lặng lẽ thuê mấy thám tử tư --- chính là sự tình cụ thể hắn cũng không rõ, Tiêu Tinh cũng sẽ không đem chuyện riêng tư như vậy nói cho Từ nhị thiếu.

Bất quá Trần Tiêu có thể cảm giác được thái độ của Tiêu Tinh với mình đã ôn hòa hơn rất nhiều, nụ cười trên mặt cũng nhiều hơn.

“Nếu anh nguyện ý ... trong kỳ nghỉ hè này ta có thể dạy võ công cho anh.” Tiêu Tinh sau khi đánh bại Trần Tiêu trong một lần luận bàn, lúc ôn nhu vươn tay kéo Trần Tiêu dậy đã nhẹ nhàng nói một câu như vậy.

“Ân ...” Trần Tiêu hơi do dự, không biết có nên đồng ý không. Theo bản năng, mọi nam nhân đều không thể cự tuyệt cơ hội được ở cùng với một mỹ nhân như vậy. Nhưng mà bản thân Trần Tiêu có rất nhiều bí mật, hướng hồ...

Tiêu Tinh ánh mắt thất vọng: “Nếu như anh không rảnh thì quên đi.” giọng nói nàng bình thản, cũng không có vẻ gì tức giận, chỉ là một tia thất vọng trong ánh mắt lại làm cho Trần Tiêu ngượng ngùng.

“Tiêu Ngũ.”

Từ nhị thiếu một cước đạp tung cửa phòng thể thao, hấp tấp chạy vào. Hắn đầu tiên là hướng Tiêu Tinh cười bồi, gọi một tiếng sư phụ, sau đó lôi kéo tay Trần Tiêu giục: “Mau! Mau cùng tôi ra ngoài!”

“Ách?”

Trần Tiêu bị hắn lôi ra khỏi cửa, liền thấy Bạch Thái MM về mặt mặt tự nhiên.

Sau khi tới gặp Yên Hòa, trong khoảng thời gian tiếp theo Trần Tiêu rõ ràng cảm giác được mỗi lần Bạch Thái MM gặp mình tựa hồ biểu hiện có chút kì quái, giống như luôn không nguyện ý cùng mình trò chuyện.

Nhưng là Từ nhị thiếu luôn hẹn Bạch Thái ăn cơm, tuy rằng mỗi lần đều bị cự tuyệt, lại là hắn khi theo đuổi nữ hài tử tính nhẫn nại kinh người, khi bại khi thắng, dần dần thái độ của Bạch Thái đối với hắn đã không còn lạnh như băng, cẩn thận giấu lại, cũng ngẫu nhiên có lúc có vẻ mặt ôn hòa, không tranh cãi với Từ nhị thiếu.

Kì thật ... quan hệ của hai người sau lần bị bắt cóc đã được cải thiện không ít. Dù sao cùng nhau trải qua tình huống nguy hiểm như vậy, tự nhiên khoảng cách trong lòng hai người đã thu hẹp không ít.

“Đi đâu vậy?”

Trần Tiêu vừa chạy vừa mặc áo khoác.

“Tới phòng học!” Từ nhị thiếu cười lớn: “Cậu gần đây trốn học ngày càng thường xuyên, cũng không biết trong trường lại có thêm mấy người mới a!”

“Người mới” trong lời nói của Từ nhị thiếu là giáo viên tiếng Pháp mới tới.

Đương nhiên, người có thể làm cho Từ nhị thiếu chú ý không thể nghi ngờ là một đại mỹ nữ.

Cơ Đức học viện là một học viện quý tộc, mở lớp tiếng Pháp cũng không có gì kì quái, điểm kì quái là ... thời gian điều giáo viên mới tới có chút cổ quái.

Học kì rất nhanh sẽ kết thúc, giờ bỗng nhiên điều một giáo viên mới tới, thật không giống lẽ thường.

Chính là, vị giáo viên tiếng Pháp mới tới này thật ra là một đại mỹ nữ cực kỳ xuất sắc, hai mươi bảy tuổi, xinh đẹp như hoa, thành thực quyến rũ, đáng người nóng bỏng, đến ngay cả người đã duyệt qua vô số mỹ nữ như Từ nhị thiếu cũng nhận xét đáng người của vị mỹ nữ lão sư kia đạt tiêu chuẩn cao cấp nhất: “S” cấp.

Hơn nữa ở thời đại công nghệ thông tin phát triển như hiện tại, rất nhiều nam sinh đều bị phim AV của đảo quốc kia đầu độc qua. Phạm là nam nhân, đều ít nhiều có những ý niệm tà ác như “Mỹ nữ giáo sư” hoặc “Đồng phục gọi cảm” trong đầu. (Chắc đây là 2 tựa phim nổi tiếng của dòng AV quá ???)

Theo những gì Từ nhị thiếu nói với Trần Tiêu ở trên đường, thời điểm lần đầu tiên nhìn thấy vị mỹ nữ lão sư này hắn thiếu chút nữa đã chảy nước miếng.

“Cậu chưa từng thấy đâu ... nàng mặc đồng phục giành cho giáo viên ... Trời ạ, quả thực làm cho người ta phun máu!” Từ nhị thiếu về mặt dâm dăng, hắc hắc cười nói: “Hiện giờ chỉ cần là giờ giảng của nàng, giảng đường đều chật ních, toàn bộ nam sinh đến chín phần đã đăng kí tiếng Pháp trong chương trình học. Mà nàng mới lên lớp ba lần, bây giờ vị trí hàng đầu trong giờ học của nàng giá niêm yết đã lên đến 1000 USD rồi!”

1000 USD ... Trần Tiêu trực tiếp ngoảnh mặt xem thường, giá đó chẳng phải có thể so với vé đêm biểu diễn của các đại minh tinh sao!

Không thể nghi ngờ, trong hàng ghế sao này bạn bè hắn nhất định đã giúp sắp xếp hai vị trí đẹp nhất a!

Trần Tiêu không chọn tiếng Pháp trong chương trình học, nhưng mà cũng theo Từ nhị thiếu đi vào lớp.

Sau khi nhìn thấy vị mỹ nữ lão sư này trong phòng học, Trần Tiêu nhìn không được thờ dài.

Quả nhiên ... khó trách trong phòng học lại chật kín như vậy! Khó trách hấp dẫn các thiếu gia nhà giàu ăn chơi trác táng trong Cơ Đức học viện hormone nam tính tăng vọt ...

Vị mỹ nữ lão sư mới tới này, đích xác là một ... vụ vật!

Dáng người cao 170 cm, lồi lõm tự nhiên, khi nàng đứng nghiêng, tuyệt đối có thể hình thành chữ “S” hoàn mỹ cực kỳ mê người.

Tóc dài hơi uốn lượn, khuôn mặt xinh đẹp, đôi môi mềm mại phớt hồng, sống mũi thẳng, mà cặp mắt kia ... có thể đạt tiêu chuẩn mỹ nhân! Cái cổ cao,

da thịt trắng như tuyết, trên người mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng, hai cúc trên để mở, vô tình lộ ra đường cong mê người trên bộ ngực cao vút! Nếu cao hơn nàng một chút, đứng bên người nàng cúi đầu xuống có thể mơ hồ qua cổ áo thấy được một mảnh trắng bóng chột người, còn có đường cong của chiếc áo ngực ...

Đương nhiên, hấp dẫn nhiều ánh mắt của các nam sinh nhất lại là cái khe sâu như ẩn như hiện ...

Dưới thân là chiếc váy ngắn, vạt váy không tới đầu gối, vừa khéo đem đường cong hoàn mỹ của đôi chân nhỏ nhắn hoàn toàn hiển lộ ra ... Nàng không thể nghi ngờ là một nữ nhân rất biết cách thể hiện ưu điểm của thân thể mình, chiếc tất chân ôm lấy đôi chân tuyệt đẹp, vừa hấp dẫn lại không ngả ngớn, càng tăng thêm vẻ mỹ lực của nàng.

Eo nhỏ tinh tế được bó chặt trong lưng áo, khi đi đường sẽ hòa cùng âm thanh gầy cao gót mà đưa qua đưa lại --- đây cũng không phải nàng cố ý làm ra, mà là tư thái tự nhiên. Mà dưới phần eo mảnh khảnh là đường cong no đủ như trái mận đào chín mọng, trong chiếc váy chật chội, đường cong mượt mà mê người đó khiến mọi nam nhân đều không thể rời mắt đi.

Thêm vào cặp kính mắt đoan trang thanh tú, làm cho nàng ngoài vẻ quyến rũ còn có thêm một phần trang trọng. Dưới cặp mắt kính kia, đôi mắt như có điện càn làm tăng thêm vẻ hấp dẫn mỹ nhân!!

Nhìn vị mỹ nữ giáo sư đang đứng trên bục giảng bài, một tay cầm thước, một tay cầm giáo trình tiếng Pháp, ngay cả Trần Tiêu cũng không nhìn được nhìn thêm vài lần.

Từ nhị thiếu bên cạnh đã thấp giọng lầm bầm:

“Ngự tỷ? (???) Nữ vương? Đồng phục? Tam vị nhất thể a!(Cả ba thứ tập trung trên một người, dịch ra hem hay bằng nên để nguyên cho lành)” Hần hít một hơi, hai mắt trông mong nhìn vị mỹ nữ giáo sư kia.

Mỹ nữ giáo sư nhọt nhọt cười, biểu tình hưng phấn : “Số người tới nghe giảng hôm nay so với hôm qua lại đông thêm không ít a. Thân là giáo viên, nhìn thấy mọi người ham học như vậy tôi thấy rất vui. Hôm nay tới nhiều sinh viên mới như vậy, tôi cũng nên tự giới thiệu thêm lần nữa.”

Dừng một chút, nàng chống hai tay lên bục giảng, tư thế này khiến cho phần thân trên hơi nghiêng về phía trước, điềm nhiên cười nói : “Monica, đây là tên của tôi, cha tôi là người Hoa, mẹ người Pháp, hai mươi bảy tuổi.” Nói đến đây như có ý nghiêng đầu nghĩ nghĩ, đôi mi nhãn quét nhìn bốn phía : “Còn ai có câu hỏi nào không?”

“Monica! Có thể hẹn cô cùng đi ăn không?” Phía dưới lập tức có nam sinh lớn mật cao giọng hỏi --- những sinh viên quý tộc này quả nhiên so với sinh viên các trường bình thường lớn mật hơn rất nhiều. Nghe nói ngày thứ hai khi Monica đến, có không ít sinh viên nhà giàu lái xe thể thao hàng hiệu đợi trước cổng trường ý đồ muốn mời nàng cùng đi hóng gió.

“Ăn cơm sao ... Tôi thì không có vấn đề gì, nhưng mà ... Cậu phải xếp hàng a.” Monica trừng mắt.

“Monica, cô có thể tiếp nhận sự mến mộ của sinh viên không?” Nam sinh này lại càng “trực tiếp”.

Monica cười cười, nhẹ nhàng giơ hai tay nhún nhún vai --- thời điểm nàng nhún vai, không ít nam nhân hít mạnh một hơi. Đường cong của bộ ngực ngạo nhân kia dưới nút thắt quá chặt chẽ của chiếc áo sơ mi mỏng manh làm cho người ta thực sự lo lắng --- Ách, không đứng, hẳn phải là “Chờ đợi”, chờ đợi tại thời điểm nàng nhún vai, chiếc nút áo sơ mi kia có thể hay không đứt ra!!!

“Cái này ...” Monica cố ý dừng lại một chút, mỉm cười : “Tôi cũng là người Hoa, cũng có xem qua “Thần điêu hiệp lữ”, tôi quả thật cũng rất hâm mộ chuyện tình xưa của Dương Quá cùng Tiểu Long Nữ.”

Lời này vừa thốt ra, Trần Tiêu lập tức nghe thấy một trận hoan hô hưng phấn của những nam sinh trong phòng học.

Ai ... Một phòng toàn tiếng sôi tru a.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Nhờ Cậu!

Lớp học tiếng Pháp của Monica phi thường thành công --- thành công ở đây có nghĩa là nàng đã thành công hấp dẫn sự chú ý của tuyệt đại đa số nam sinh viên, số người tham gia lớp học của nàng có thể nói đứng đầu toàn bộ Cơ Đức học viện. Chỉ là trên lớp, trong những sinh viên ngồi bên dưới có bao nhiêu người thực sự chú ý tới tri thức trong sách giáo khoa --- vậy thì khó nói được.

Sau khi tan học, Monica dĩ nhiên bị rất nhiều nam sinh vây quanh, điều này làm cho một số nữ sinh ngoảnh mặt xem thường.

Bất quá, khi Từ nhị thiếu đi tới, hẳn chỉ cần ho khan một tiếng, những nam sinh đang vây quanh Monica rất nhanh lui lại nhường một con đường --- ở Cơ Đức học viện, Từ nhị thiếu luôn được xếp hàng đầu. Những đệ tử nhà giàu này kể cả trong lòng không cam, cho dù thèm nhỏ dãi sắc đẹp của mỹ nữ cũng không ngóc đến độ vì một nữ nhân mà đắc tội với nhân vật có thực lực như Từ nhị thiếu --- đừng nhìn đám thiếu gia háo sắc, ăn chơi trác táng mà lầm thành nhân vật cỏ rác vô danh.

Kì thật với bối cảnh của những người này, nếu háo sắc như trong lời nói thì đã sớm từng trải kinh nghiệm phong phú rồi --- với thế đạo bây giờ, chỉ cần có tiền là có thể đổi được rất nhiều rất nhiều thứ, mỹ nữ cũng là một trong số đó.

Nữ nhân Monica này tuy thành thực xinh đẹp, hấp dẫn mê người, nhưng nữ nhân xinh đẹp có ít sao? Nếu vì thế mà đắc tội Từ nhị thiếu thì hậu quả càng nghiêm trọng a.

Tuy rằng trong lòng thâm hận : Lại một đóa hoa tươi bị Từ nhị thiếu gia hái trước, bất quá mọi người cũng đều thức thời mà lui bước.

“Tôi rất ngạc nhiên.” Từ nhị thiếu đi đến bên cạnh bục giảng, một tay chống nhẹ lên chiếc bàn bên cạnh, trưng ra nụ cười tiêu sái nhất : “Monica, một nữ nhân xinh đẹp như cô vì sao lại chọn cái nghề giáo viên này?”

Hắn trực tiếp ngay cả cách gọi “lão sư” cũng đều lược bỏ, không thể nghi ngờ, đã đưa ra tín hiệu tấn công lớn mật không thềm che giấu.

Monica nhẹ nâng cặp kính, đôi mắt câu hồn như phóng điện nhìn lên bàn tay Từ nhị thiếu trên chiếc bàn bên cạnh --- tay Từ nhị thiếu chỉ cách tay của Monica có một cm --- hành động này có vẻ như hắn không cố ý.

“Nếu tôi nói là bởi vì tôi thích, cậu tin không?”

Từ nhị thiếu mỉm cười, từ chối cho ý kiến, lại cố ý nhích lên phía trước, cái mũi cơ hồ sắp chạm vào mặt Monica, khẽ hít một hơi, trong ánh mắt mang theo một tia thưởng thức nhân nhát: “Tôi thích mùi nước hoa của cô, Độc dược. Chứng minh cô là một nữ nhân thích cuộc sống mạo hiểm và kích thích.”

“Một nửa dòng máu của tôi là người Pháp.” Monica cũng không ngại đối mặt với tư thế tấn công của Từ nhị thiếu --- lấy tư thế hiện nay của Từ nhị thiếu, thật sự đã vượt quá một khoảng lớn trong quan hệ cô trò.

Những nam sinh bên cạnh tuy rằng trong lòng cảm thấy bất đắc dĩ nhưng cũng chỉ có thể lùi càng xa hơn.

“Cho nên tôi mới nói ... nước hoa Độc dược cũng không thích hợp cho thân phận giáo viên a.” Từ nhị thiếu bộ dạng không thềm để ý, nhưng ánh mắt lại không kiêng nể nhìn chăm chăm vào mặt Monica.

Monica điềm đạm cười : “Cũng như nhau cả thôi, thái độ của cậu cũng không phải là thái độ sinh viên nên có với giáo sư a.”

Từ nhị thiếu nhún nhún vai, trực tiếp vờn tay qua lấy sách vở và bút của Monica, viết một dãy số lên mặt sách.

“Đây là số điện thoại của tôi ... trước chín giờ tối nay, tôi sẽ chờ điện thoại của cô --- nếu như cô thích mạo hiểm như đã nói.”

Nói xong những lời đó, Từ nhị thiếu liền trực tiếp xoay người đi, nhanh chóng cùng Trần Tiêu rời khỏi phòng học.

Ra khỏi phòng, Trần Tiêu mới thở dài, liếc mắt nhìn người bạn tốt một cái : “Cái này gọi là lạt mềm buộc chặt a?”

Từ nhị thiếu lười biếng cười : “Những nữ nhân như nàng nhất định có rất nhiều nam nhân xoay quanh mình, cũng giống như một lũ ruồi bu quanh. Không bằng thể hiện lạnh nhạt một chút, nói không chừng có thể kích thích lòng hiếu kỳ của nàng, cái này cũng chính là tâm lý chiến.”

Trần Tiêu lắc đầu, có vẻ không đồng ý với cách nói của Từ nhị thiếu.

Bất quá Từ nhị thiếu lập tức quay đầu nhìn trái nhìn phải, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở cuối hành lang, khóe miệng lộ ra nụ cười kì quái : “Thế nào? Biểu hiện vừa rồi của tôi thế nào? Nàng đều thấy được chứ? Sắc mặt có phải rất không tốt không?”

Trần Tiêu nhìn chăm chăm ánh mắt Từ nhị thiếu : “Cậu biết vừa rồi Bạch Thái đang nhìn?”

“Đương nhiên.” Từ nhị thiếu bĩu môi : “Bằng không làm sao tôi lại làm cái việc nổi bật này chứ? Nữ nhân tôi cũng không phải chưa từng thấy qua, nữ nhân dù có xinh đẹp hơn nữa cũng chỉ vậy mà thôi.” Hắn thấp giọng cười nói : “Monica này tuy rằng rất hấp dẫn, nhưng mà cũng chưa đủ làm cho tôi thần hồn điên đảo. Nữ nhân sao ... hừ, tùy tiện ném một trăm vạn ra, loại nữ nhân nào mà không có? Xinh đẹp, thanh thuần, đáng yêu, ôn nhu, nóng bỏng ... Chỉ cần trên thế giới này còn có nữ nhân yêu tiền, như vậy việc đó cũng không còn là vấn đề.”

Nói xong, hắn vỗ vỗ bả vai Trần Tiêu : “Anh bạn, hãy tin tôi, chỉ cần vấn đề có thể dùng tiền để giải quyết, thì đó cũng không còn là vấn đề nữa.”

Sau đó, hắn cười khò một tiếng : “Chỉ có giống như Bạch Thái vậy, bao nhiêu tiền cũng không muốn, mới thật sự làm cho tôi ...”

Trần Tiêu nhún mày : “Vậy tại sao cậu còn làm ra biểu hiện như vậy?”

Từ nhị thiếu bất đắc dĩ cười : “Bởi vì tôi vốn là như vậy mà --- ấn tượng về tôi trong lòng nàng là như vậy, trong ấn tượng của nàng tôi vốn là người như vậy, cho dù hiện tại cố gắng thể hiện nghiêm chỉnh đến đâu cũng đã không kịp rồi. Nhưng mà không sao, nếu muốn tiếp cận tâm nàng, cuối cùng vẫn phải dùng một ít chiến thuật vu hồi. Ví dụ như, trước đây tôi cả ngày dính lấy nàng, sau đó lại lẩn tránh một khoảng thời gian, giả vờ không còn hứng thú ... Cứ như vậy, cho dù cô gái ấy không thích tôi, nhưng trong lòng sẽ không kìm được tò mò : Dĩ? Hửn tại sao lại không theo đuổi nữa?”

Nhìn bộ dáng đần độn cùng vẻ mặt mất hứng của Trần Tiêu, Từ nhị thiếu thở dài : “Được rồi, tôi biết là cậu không có hứng thú, ài, trong nhà cậu còn có một cục phẩm như Child Child, tự nhiên là đối với vẻ đẹp dung tục của Monica không có nhiều hứng thú. Hơn nữa ... gần đây hình như cậu rất thân cận với Tiêu Tinh a.”

Nhìn nụ cười ám muội của Từ nhị thiếu, Trần Tiêu cố ý làm mặt lạnh : “Nga, hình như là da cậu bị ngứa phải không? Dù sao bây giờ cũng đang rảnh rỗi, đi tới võ trường, tôi giúp cậu gãi gãi ngứa cho?”

“Miễn đi.” Từ nhị thiếu lắc đầu nhanh chóng lùi ra xa, nhìn trái nhìn phải, hạ giọng nói : “Xin cậu, tôi biết cậu là quái vật rồi, còn muốn cùng cậu luyện quyền, chẳng lẽ tôi có sở thích tự ngược sao?” Tâm tính chuẩn xác --- đó cũng là hửn trong vô số chiến tích huy hoàng mà luyện mà ra.

Hai ngày nay tâm lý của Bạch Thái ngày càng phức tạp --- nàng tuyệt đối không thừa nhận mình động tâm với loại người “Ăn chơi trác táng, vẻ ngoài đẹp đẽ mà trong bụng toàn cỏ rác” như Từ nhị thiếu! Cho dù có động tâm ...

Nhớ tới người con trai ngày đó chở mình trên xe đạp chạy trốn như điên ...

Nhưng mà ngày đó trong tứ hợp viện, lời của nữ nhân tên Yên Hóa kia nói với mình, còn có chính mình sau khi đẩy cửa đi ra ... nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của Từ nhị thiếu.

Bạch Thái cảm thấy trong lòng dâng lên cảm giác vô lực.

Nữ nhân, đại đa số đều là động vật cảm tính, đại bộ phận nữ nhân trong thiên tính đều tồn tại một góc yếu đuối.

Huống chi ... đây là “tương lai”, là chuyện chắc chắn xảy ra??

Khi phải đối mặt với vận mệnh, có lẽ đại bộ phận mọi người đều bất đắc dĩ lựa chọn khuất phục --- có thể phản kháng lại vận mệnh đều là một số ít người cực kì mạnh mẽ. Đáng tiếc, Bạch Thái MM của chúng ta không nằm trong số đó.

Mà ngay cả chính nàng cũng nhận không được cảm giác gần đây thái độ của mình khi đối mặt với Từ nhị thiếu đã xảy ra một chút biến hóa.

Đương nhiên, loại chuyển biến này còn chưa phải là vui vẻ hay hào cảm. Chỉ là ... có chút tò mò.

Chẳng lẽ ... tên nam sinh hỗn đản này chính là “Hửn” trong tương lai của mình?

Khi biết sự việc đã không thể thay đổi, người có tâm lý bình thường đều tự tìm một cái cơ an ủi chính mình : Ài, kì thật hửn cũng không quá kém, ít nhất bộ mặt cũng dễ nhìn, àn, đối với mình coi như thật lòng ...

Chỉ là ... quá hoa tâm! Rất kiêu ngạo!!

Nam nhân như vậy, tuyệt đối không phải!!! Tuyệt đối không thể là hửn!!! Tuyệt đối tuyệt đối tuyệt đối ...

Ách, nhưng mà ... nếu hửn có thể thay đổi tật xấu hoa tâm của hửn thì sao? Như vậy ...

Bất tri bất giác, Bạch Thái hoảng sợ phát hiện trong tâm mình đã dần buông lỏng, tuy rằng vẫn có chút kháng cự, nhưng loại kháng cự này đã không còn kiên định như trước đây.

Ngày đó, người kia đối với Child Child xun xoe như vậy ... hôm nay lại đối với mỹ nữ lão sư mới tới bộ dạng trông như mèo thấy mỡ ...

Nghĩ lại càng thấy tức chết!!!

Không đúng... không đúng, không đúng!! Hửn biểu hiện thế nào cũng liên quan gì tới ta!! Đúng rồi! Cùng với ta không có quan hệ gì! Không quan hệ!

Ngày hôm sau, Bạch Thái mang theo hai cái mắt gấu mèo đi học, đang ngồi thần thờ tại chỗ, chợt có một bàn tay đưa tới trước mặt, đặt một phong bì được in rất đẹp lên bàn.

Bạch Thái ngược mắt nhìn lên, thấy khuôn mặt dễ nhìn của Từ nhị thiếu đang cười, lộ ra hàm răng trắng bóng, nụ cười thân thiện, ánh mắt ôn nhu ...

Thái độ này, cùng với bộ dáng lạnh lùng với mình khi đuổi theo nữ nhân khác hai ngày trước tương phản mãnh liệt.

Tại giây phút này, trong lòng Bạch Thái MM bỗng nhiên sinh ra một cỗ uy khuất không tên --- ài, thật là một cô gái rất đơn thuần a.

“Đây là thứ gì?” Bạch Thái cố ý làm mặt lạnh --- ngay cả chính nàng cũng không hiểu trong lòng mình giờ phút này đang có cảm giác gì.

“Thư mời.” Từ nhị thiếu nhả nhận cười : “Cuối tuần này, hai ngày nữa là sinh nhật tôi. Tôi định tổ chức một bữa tiệc nhỏ, chỉ mời người trong nhà ... Cô,

Trần Tiêu, Tiêu Tinh, Lục Tiểu Tiêu, còn có xã trưởng xã đoàn Tae Kwon Do trước đây ...”

Người trong nhà?

Thời điểm nghe thấy từ này, trong lòng Bạch Thái không nhận được cảm thấy cảm động và ảm áp. Hắn coi ta như “Người trong nhà” sao? Hơn nữa là người đầu tiên?

Bất quá ... sự cảm động này kéo dài chưa được năm giây, câu nói tiếp theo của Từ nhị thiếu lại làm cho Bạch Thái thiếu chút nữa thì tức hộc máu.

“... còn có Monica lão sư.”

Monica?

Nữ hồ ly tinh này mới đến đây có vài ngày, cũng là “người trong nhà” của người??? Bạch Thái tức đến nổi mặt mũi trắng bệch.

Từ nhị thiếu này!! Quả nhiên!! Quả nhiên mình không nhìn lầm hắn!! Háo sắc không cần mạng!! Với hắn mà nói, “Người trong nhà” cũng không tránh khỏi không đáng tiền a!!

“Không rảnh!! Không đi!!”

Bạch Thái nổi giận đùng đùng đem thiếp mời vứt qua một bên, lại không phát hiện trong mắt Từ nhị thiếu thoáng hiện lên một tia thành công hưng phấn.

Cáp! Tốt!! Chính là phản ứng này!! Nếu giờ phút này Bạch Thái thờ ơ mà nói, đó mới là không ổn.

Từ nhị thiếu giọng nói càng trở nên ôn nhu, nhẹ nhàng cười cười, ngồi xuống bên cạnh Bạch Thái, cầm lấy thiếp mời không khách sáo nhét vào trong túi Bạch Thái, ôn nhu nói : “Đi đi, Cô ngày thường đối với tôi cũng chưa từng hòa nhã, khó khăn lắm mới tới sinh nhật tôi ... Hơn nữa, chúng ta coi như là bạn cùng chung hoạn nạn. Cha tôi gần đây ở Bách đảo hồ đã khai phá một làng du lịch trên một đảo nhỏ, nơi đó phong cảnh rất đẹp, đỉnh núi bao quanh hồ nước, chúng ta tại bên hồ mở tiệc thịt nướng , nhất định sẽ là một kỉ niệm đẹp.”

Hắn bỗng nhiên trở nên ôn nhu làm cho Bạch Thái có chút luống cuống.

Đồng ý? Lại là không cam tâm a!

Từ chối? Lại tựa hồ có chút mềm lòng.

Thôi ... coi như là bạn cùng chung hoạn nạn đi ...

Từ nhị thiếu nhìn thấu sự phân vân trong mắt Bạch Thái --- ừ, khoảng cách tới mục tiêu càng ngày càng gần !!!!

Giọng nói của hắn lại ôn nhu thêm ba phần, tự nhiên ghé sát vào tai Bạch Thái, dùng thanh âm truyền cảm nhất nhẹ nhàng nói : “Nhất định phải tới đó. Còn có ... đừng trang điểm. Tôi, ừ, tôi thích nhất thấy cô mặc váy trắng, rất đẹp!” Nói xong Từ nhị thiếu lập tức đứng dậy rồi đi, để lại Bạch Thái ngồi tại chỗ tim đập nhanh.

Sinh nhật Từ nhị thiếu vào thứ bảy, chính là hai ngày sau.

Còn đối với Trần Tiêu mà nói, hôm nay cũng là một ngày trọng đại.

Bởi vì, hôm nay là thứ năm!!

Buổi chiều sau khi tan học, hắn đứng giờ đi tới tiệm cà phê Lạn vĩ phố, bắt đầu mở cửa từ bốn giờ chiều.

Hôm nay, lại là một ngày tiếp nhận ủy thác a.

Tại nhà bếp, đã được công nhận là đầu bếp chính thức của tiệm cà phê “Ngày ba khác” – Mập mập, mặc một chiếc tạp dề, trên tay ôm một cái bát to đang phùng mồm mà ăn, hai má phình to như hai quả bóng bàn.

Đúng lúc đó, Mập mập chợt nghe phía ngoài tiệm truyền đến một tiếng “Phanh!”

Lần trong đó là tiếng cửa thủy tinh vỡ vụn!

Hắn trong lòng cả kinh, theo bản năng chạy ra bên ngoài, thấy Trần Tiêu đứng ở quầy tính tiền, nhú mồm nhìn ra cửa.

Ngoài cửa, hai nam nhân một thân đồ tây màu đen đang sóng vai đứng cúi đầu, trên đầu hai người đều đội mũ dạ kiểu cũ, vành nón dài che mắt khuôn mặt (??), trên tay mỗi người cầm một cái hòm da.

“Các người là ai?” Trần Tiêu nhú mồm.

Thời điểm hai người đi tới, nhiệt độ trong quán dường như đột ngột giảm mạnh! Làm cho Trần Tiêu đang ngồi đằng xa cũng không tự chủ được rung

mình, ngay cả café trong tay cũng như đông lại!

Hơn nữa, đây tuyệt đối không phải là ảo giác!

Bởi vì Trần Tiêu với cảm giác tình huống có thể cảm nhận được, từ lúc hai người đi vào, một cỗ hàn khí lạnh thấu xương như lấy bọn họ làm trung tâm trong nháy mắt lan tràn khắp đại sảnh!

Mà trên quầy thủy tinh trong suốt bên cạnh, còn có trên vách đá, dưới tình huống nhiệt độ giảm đột ngột đã xuất hiện những giọt nước đọng lại ...

“Xin hỏi ...”

Nam nhân bên trái mở miệng, giọng nói của hắn cũng lạnh như băng!

“... Xin hỏi, hiện giờ có thể tiếp nhận ủy thác chưa?”

Trần Tiêu còn chưa kịp trả lời, lại kinh ngạc nhìn, dưới đôi giày da của người này, trên sàn cẩm thạch nơi hắn đứng rất nhanh ngưng kết một lớp băng màu trắng!

Trần Tiêu chau mày.

Bản năng nói cho hắn biết, bản thân phi thường không thích hai người kì quái xa lạ trước mặt này! Giống như một loại bài xích từ trong bản năng! Hơn nữa, khi hai người này đứng trước mặt làm cho hắn sinh ra một cảm giác nguy hiểm! Tựa hồ lông tóc toàn thân đều dựng đứng lên ...

Giống như đứng trước mặt hắn không phải là hai người, mà là dã thú!

Hít sâu vào một hơi, Trần Tiêu nhìn thoáng qua Mập mạp ở phía sau, đánh mắt ra hiệu, lúc này mới chậm rãi nói : “Xin mời vào bên trong ngồi, đứng vậy, bây giờ là thời gian tiếp nhận ủy thác.”

Hai nam nhân yên lặng không nói lời nào, chậm rãi hướng Trần Tiêu bước tới. Lúc này Trần Tiêu mới phát hiện, tư thế đi đứng của hai người kia cứ nhiên giống hệt nhau, tư thế, động tác, bước chân! Một điểm khác biệt cũng không có! Ngay cả khoảng cách giữa các bước chân cũng chính xác như dùng thước để đo!

Hơn nữa, hai người đều là nam nhân, mà tự nhiên lại cầm tay nhau! Cho dù khi ngồi xuống cũng là ngồi cùng một chỗ, thủy chung hai tay cũng không có rời ra!

“Xin hỏi, hai người định ủy thác cái gì?”

Trần Tiêu ngồi trước mặt bọn họ, cổ nén biểu tình quái dị.

“Trước tiên xin nói về quy tắc của chúng tôi ... Chúng tôi không tiếp nhận ủy thác giết người, bởi chúng tôi không phải là sát thủ. Chúng tôi cũng không tiếp nhận ủy thác có liên quan đến chính trị, bởi vì chúng tôi không muốn bị cuốn vào những mâu thuẫn bên trong nó. Thứ ba ... chúng tôi có quyền căn cứ vào tình huống mà từ chối tiếp nhận ủy thác.”

Vẫn là nam nhân bên trái đáp lại :

“Chúng ta không cần các người giết người, cũng không có quan hệ với bên chính phủ, chúng ta chỉ ủy thác các người tìm một kiện đồ vật.”

Tìm kiếm đồ vật?

Ba!

Hai cái hòm được đặt lên bàn, hai nam nhân, một người dùng tay trái, một người dùng tay phải, đồng thời mở hòm ra. Từ bên trong phân biệt lấy ra hai kiện đồ vật.

Nam nhân bên trái dùng thanh âm lạnh như băng nói : “Nội dung ủy thác của chúng ta chính là tìm được chủ nhân của hai kiện đồ vật này!”

Nói xong, hắn chậm rãi lấy chiếc mũ đang đội trên đầu xuống.

Nhìn rõ tướng mạo của người này, Trần Tiêu không khỏi hít một ngụm lương khí!

Tướng mạo người này, khuôn mặt không hề có chút sinh khí, giống như một cương thi. Mà đôi tròng mắt kia ...

Đồng tử cứ nhiên đều là một màu xám trắng quỷ dị! Nếu không nhìn kĩ, Trần Tiêu thiếu chút nữa nghĩ con mắt người này đều là một mảnh xám trắng!!!

Quỷ dị nhất chính là, nhãn thần của hắn cứng ngắt, lúc nói chuyện với Trần Tiêu cũng không hề động đậy chút nào, cứng ngắt ...

Giống như một con rối gỗ!

“Nếu tìm được nó.” Nam nhân bên trái giọng nói khàn khàn băng lãnh : “Thù lao là hai ngàn vạn đô la. (hai triệu đô)”

Thù lao báo ra cũng không làm Trần Tiêu động dung, nhưng hai viên đồ vật được lấy ra từ trong hòm lại khiến hắn nhũn mảy.

Vật phẩm này giống như một cái vòng cổ của thú vật --- hoặc nói là, nó chính là một cái vòng cổ. Toàn bộ được làm bằng kim loại, lớn chừng ngón tay Trần Tiêu, có dạng hình tròn, một đầu bẹp một khối, bên trên còn có phím ấn mặt mã điện tử.

“Ý của các người là ... tìm kiếm vật phẩm, tìm một con thú?”

Trần Tiêu định cầm chiếc vòng cổ này xem một chút, nhưng đối phương lại rút tay lại, nhanh chóng đem vòng cổ đặt lại trên bàn. Con mắt xám trắng nhìn chăm chăm Trần Tiêu, bộ dáng không hề có chút sinh khí hỏi : “Tiếp nhận, hay không tiếp nhận?”

Trần Tiêu trong lòng có chút buồn phiền, đang muốn từ chối, bỗng nhiên ngoài cửa truyền vào một giọng nói:

“Tiếp nhận!”

Ngẩng đầu nhìn lên, liền thấy Cộng Công đang đứng trước cửa, dáng người khôi vĩ giống như một tòa thiết tháp. Bất quá giờ phút này bên người hắn không có Chúc Dung bầu bạn, vẻ mặt nghiêm túc, ánh mắt nghiêm nghị, hướng Trần Tiêu khẽ gật đầu.

Nam nhân bên trái liếc mắt nhìn Cộng Công một cái, vẻ mặt không có gì biến hóa, lấy từ trong lồng ngực ra một tờ chi phiếu nhẹ nhàng để lên bàn, không nói một lời cùng đồng bạn đứng lên đi ra cửa.

Thời điểm đi qua người Cộng Công, nam nhân bên phải từ lúc vào vẫn chưa hề lên tiếng giờ này bỗng ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn Cộng Công một cái, nói một câu:

“Đã lâu không gặp, ngươi còn chưa chết.”

Cộng Công sắc mặt lãnh mạc (mộc mạc, lạnh lùng??) : “Chưa chết. Ngươi cũng chưa chết. Tốt lắm.”

“Tốt lắm.”

Nam nhân bên phải giọng nói khô khan giống như kim loại va vào nhau, sau đó hai kẻ cở quái nhanh chóng ra khỏi tiệm cà phê, biến mất trong bóng đêm.

Cộng Công đóng cửa tiệm, đi tới trước mặt Trần Tiêu, hắn nhìn thoáng qua hai cái vòng cổ thú cưng trên bàn.

“Cộng Công đại ca ...”

Trần Tiêu vừa mở miệng đã bị Cộng Công ngắt lời.

“Tiểu Tiêu, cậu có thể giúp ta một việc không?”

“Việc gì?”

Cộng Công nhìn vào mắt Trần Tiêu, thanh âm thông thả nhưng lại mang theo một loại chân thật đáng tin : “Chuyện đêm nay, hai người vừa rồi cùng ủy thác của bọn họ, cậu đừng nói cho Điền lão và Chúc Dung biết có được không! Ủy thác này một mình ta tiếp nhận!”

“...A?”

Cộng Công thờ dài, trong ánh mắt vốn kiên định lại toát ra một tia phức tạp.

Hắn vươn bàn tay to lớn, đem hai cái vòng cổ kim loại cầm vào trong tay, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve, trong ánh mắt kia có một loại tình cảm Trần Tiêu không nhận biết được.

Giống như là ... Thương cảm? Hay là... lo lắng?

Lại giống như bao gồm cả hai.

“Cậu đáp ứng ta.” Cộng Công ánh mắt dừng ở Trần Tiêu, mở miệng hỏi lại.

“... Được.” Trần Tiêu gật đầu, lại là nhin không được thêm vào một câu : “Anh cũng đáp ứng tôi, không được mạo hiểm! Tôi cảm thấy sự tình lần này không đơn giản, anh ... nếu như có gì nguy hiểm, có thể nói ra, mọi người cùng nhau ...”

Cộng Công lại lắc đầu : “Cậu yên tâm, ta tự biết chừng mực! Chuyện này cậu không cần lo lắng.”

Nói xong hắn cười với Trần Tiêu, rồi xoay người rời đi, nhưng mà trước khi đi lại nhin không được, quay đầu lại liếc mắt nhìn Trần Tiêu một cái, ánh mắt phức tạp, thanh âm cùng ngữ khí có chút lạ lùng :

“Tiểu Tiêu ... cậu cảm thấy tương lai có thể thay đổi không?”

Trần Tiêu sững sốt một chút, còn chưa kịp đáp Cộng Công đã đi nhanh ra bên ngoài.

Tương lai ... thay đổi?

Trần Tiêu bỗng biến sắc, nhớ tới ngày đó ...

Tiên tri ... Tương lai ... Yên Hòa?!

Chẳng lẽ ... chuyện này cùng cuộc nói chuyện ngày đó giữa Cộng Công và Yên Hòa có quan hệ?

Trần Tiêu còn nhớ rõ, ngày đó Cộng Công từ trong phòng Yên Hòa đi ra, cảm xúc có chút mơ hồ biến hóa, tuy rằng hấn che giấu rất tốt nhưng vẫn không giấu được ánh mắt Trần Tiêu!

“Chờ chút! Từ từ!”

Trần Tiêu hét lớn, chạy nhanh ra cửa, nhưng trong bóng đêm trên Lạn vĩ phố, dưới ánh đèn đường, chiếc bóng của Cộng Công đã ở rất xa, hấn từ xa nghe được tiếng bước chân của Trần Tiêu, quay đầu, phất phất tay với Trần Tiêu.

“Nhờ cậu!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Hy Vọng Của Tiêu Tình?

Biểu hiện kì quái của Cộng Công vào tối thứ năm làm Trần Tiêu rất lo lắng, thậm chí có chút hối hận vì đã đáp ứng yêu cầu của hấn. Trần Tiêu có một loại xúc động, muốn lắng lẽ đem chuyện này nói cho Chúc Dung hoặc lão Điền.

Nhưng mà ... khi nhìn thấy Cộng Công vào ngày hôm sau lại thấy hấn không có nửa điểm khác thường, vẫn như trước đây, ôn nhu ở cùng một chỗ với Chúc Dung, hấn từ cao lớn thô kệch ấy vẫn một bộ dáng như con chim nhỏ nép bên người Chúc Dung ... Ách, bộ dáng này đối với Cộng Công mà nói, xem như là “bình thường” a.

Thứ bảy, sinh nhật của Từ nhị thiếu đồng học--- xem ra tiêu Từ đối với lần sinh nhật này hao phí rất nhiều tâm tư.

Bách đảo hồ cách thành phố K khoảng 100 km, bốn mươi phút đi xe. Đây là một hồ nước ngọt ở phía nam, nổi tiếng nhờ vào tài nguyên nước, cảnh sắc tươi đẹp, nước hồ trong suốt. Điểm đặc sắc nhất chính là phía nam có một dãy đồi núi thấp bao xung quanh hồ lớn, mà trên mặt hồ, các tiểu đảo chỉ chít như sao trên trời.

Nói đến những hòn đảo to nhỏ trên mặt hồ, nghe nói hàng năm khi mực nước xuống thấp nhất, số đảo nhỏ lộ ra có thể vượt quá con số hai trăm, chính vì thế nên mới gọi là “Bách đảo hồ”.

Địa phương địa linh nhân kiệt này, vào hai năm trước bị Từ gia dùng số tiền lớn lấy được quyền khai phá, sau khi thăm dò đã lựa chọn mấy hòn đảo nhỏ có hoàn cảnh địa lý tốt nhất trên mặt hồ khai phá một làng du lịch. Chỉ là bây giờ vẫn chưa chính thức đưa vào hoạt động --- xem như cho vị thái tử gia Từ nhị thiếu này cơ hội hưởng thụ trước tiên.

Đảo Phật thủ --- một trong những hòn đảo có diện tích lớn nhất trên Bách đảo hồ, địa phương cao nhất trên đảo là một trền núi thoải, trên đỉnh đã lắp tháp thu sóng vệ tinh và di động. Nằm dưới núi là một mảnh rừng nhỏ, phía nam đảo có địa hình bằng phẳng, tại đây đã xây dựng một loạt biệt thự nghỉ mát, nằm trong hệ thống phục vụ theo hình thức khách sạn cao cấp. Ở bên bờ hồ còn xây dựng bến tàu, có cả chỗ bỏ neo cho du thuyền.

Có thể nói, đây tuyệt đối là địa điểm nghỉ ngơi tốt nhất cho những đại gia có tiền --- lúc trước có thể coi trọng chỗ này, ánh mắt của Từ lão gia đúng là có chỗ độc đáo.

Thái tử gia của công ty dẫn người tới chơi, nhân viên làng du lịch trên đảo tự nhiên là mười phần hưng phấn tiếp đãi.

Chiều thứ bảy, Từ nhị thiếu cùng mấy người Trần Tiêu ngồi du thuyền tới đảo. Trên bến tàu, toàn bộ nhân viên công tác trên đảo đã ăn mặc chỉnh tề đứng nghênh đón.

Nhìn hai hàng nhân viên xoay người cúi đầu, xếp hàng hoan nghênh trên bến tàu, Trần Tiêu không khỏi thở dài : “Tiểu Từ, không cần làm rùm beng như vậy chứ.”

Từ nhí thiếu có chút mất tự nhiên, cúi đầu nói : “Cha tôi đồng ý cho tôi tổ chức sinh nhật ở đây cũng là có điều kiện. Chỗ này từ tháng sau sẽ chính thức đưa vào hoạt động, tôi lần này coi như đi khảo sát qua nơi này. Ách ... Công tư hai phía đều không được chậm trễ a.”

Đoàn người tới đảo lần này có : Trần Tiêu, Từ nhí thiếu, Child Child, Bạch Thái, Tiêu Tình, Lục Tiểu Tiểu, còn có Tae Kwon Do xã đoàn, xã trưởng Kim Bồ Hoán, ngoại hiệu “Vô giá”, cuối cùng là mỹ nữ lão sư Monica.

Vị Kim xã trưởng này có thể coi như một bằng hữu hiếm hoi của Trần Tiêu ở Cơ Đức học viện, là một nam sinh sáng khoái, trong nhà mở một chuỗi cửa hàng ô tô 4S, tính tình có phần giống Điền lão, có thể xem như người trung hậu thành thật.

“Vô giá” cùng Từ nhí thiếu có quan hệ không tệ, sau khi Từ nhí thiếu và Trần Tiêu rời khỏi xã đoàn, hắn cũng định đem xã đoàn giải tán --- nguyên nhân là đại bộ phận thành viên nữ trong xã đoàn đều vì trong xã đoàn có Trần Tiêu và Từ nhí thiếu, hai anh chàng đẹp trai này mà báo danh, sau khi hai người rời đi, nhân khí trở nên ảm đạm rất nhiều. Trong một tòa biệt thự già cổ lớn nhất, chỗ này xa hoa thì không cần phải nói, hơn nữa bây giờ còn chưa khai trương, đoàn người có thể chiếm dụng những phòng có hướng nhìn tốt nhất, ban công các phòng này đều hướng ra mặt hồ, tầm nhìn thoáng đãng, cực kỳ thoải mái.

Sau khi mọi người tự về phòng sửa sang một chút, một lần nữa tụ tập trong sân bên dưới biệt thự. Giờ này đã là hoàng hôn, dưới sự phân phó của Từ nhí thiếu, nhân viên làng du lịch đã sắp xếp mấy chiếc bếp nướng trong sân, bữa tiệc nướng chính thức bắt đầu.

Nói đến tiệc nướng, Từ nhí thiếu đem tất cả nhân viên phục vụ giải tán, theo lời hắn nói : “Chính mình nướng ăn mới thú vị.”

Điểm tiếc nuối duy nhất chính là, trong những người trước mặt, Từ nhí thiếu cùng Vô giá là hai thiếu gia nhà giàu, bình thường ngay cả nhà bếp cũng chưa từng vào, đừng nói nướng thịt, ngay cả đun nước cũng không biết.

Về phần Tiêu Tình đại cao thủ, người ta phần lớn thời gian đều giành để luyện tập võ nghệ, tự nhiên không có thời gian học chuyện nấu nướng.

Còn Monica lão sư ... nàng cũng không phải không có ý hỗ trợ, chính là sau khi nàng đem cái cánh gà đầu tiên nướng thành than ...

Còn có Child Child, với trù nghệ hiện giờ của nàng, rang cơm thì không vấn đề gì, còn nướng thịt ... còn cần thời gian học tập.

Cuối cùng, cũng chỉ còn lại Trần Tiêu với Bạch Thái MM hai người gánh vác vai trò đầu bếp.

(lão Khiêu quên mất Lục Tiểu Tiểu rồi ...)

Đứng trước hai bếp nướng, Trần Tiêu cùng Bạch Thái mặc tạp dề, mang bao tay, trong tay cầm lấy mấy xiên chân gà, thịt xiên ... nhanh chóng bôi gia vị. Trên bếp nướng, trong ngọn lửa bập bùng, từng đợt hương thơm thịt nướng tràn ra. Từ nhí thiếu như làm ảo thuật lấy ra mấy chai sâm panh cao cấp. Sau đó phịch một tiếng mở ra, trong tiếng kêu thét của mọi người, đem rượu điên cuồng phun lên người đồng bạn khác.

Lúc mới bắt đầu, mọi người còn vừa mừng vừa trốn tránh, nhưng sau khi nhìn thấy bên cạnh bàn còn mấy hai rượu nữa liền tiến đến mỗi người lấy một chai, sau đó nhanh chóng khui ra, trong lúc nhất thời tiếng cười tiếng hét vang lên, không khí cũng coi như hòa hợp. Đến cả người ngày thường luôn im lặng như Tiêu Tình, trên mặt cũng luôn hiện nụ cười.

Người duy nhất không hòa hợp, chắc cũng chỉ có Bạch Thái MM. Nàng gánh vác một nửa công tác bếp núc, nhìn Từ nhí thiếu cùng lão sư xinh đẹp động lòng người Monica, mỗi người cầm một chai rượu vui vẻ phun vào nhau, mặt Bạch Thái liền trầm xuống, cầm con dao nhỏ trong tay, hung hăng cắt khối thịt bò ...

Ta cắt! Ta cắt! Ta cắt, cắt, cắt!!!! (hic hic T_T em này đang tưởng tượng cắt cái gì vậy ta ...)

Trần Tiêu ở ngay bên cạnh nhìn thấy thế, trong lòng không khỏi cười khở. Từ nhí thiếu suy đoán quả nhiên chuẩn xác a ...

Còn một điều nữa làm cho Bạch Thái khó chịu chính là, Trần Tiêu cũng đang đứng nướng, Child Child đứng bên cạnh nhu thuận nhìn, thỉnh thoảng cầm chiếc khăn tay nhẹ nhàng lau vết khói bụi dính trên mặt Trần Tiêu, vẻ mặt tươi cười ngọt ngào.

Trần Tiêu mỗi lần nướng xong một chuỗi đồ ăn đều đem cho Child Child nếm trước, Child Child nhìn một lát liền thử cảm thịt sống học Trần Tiêu đem nướng. Lúc mới bắt đầu tự nhiên chưa nắm bắt được độ lửa, nhưng qua một lát thời gian, được Trần Tiêu cầm tay chỉ dẫn, cũng làm được ra hình ra dạng. Sau khi Child Child nướng được xiên thịt bò đầu tiên không bị cháy, vui mừng đưa tới miệng Trần Tiêu để hắn nếm ...

Bạch Thái cắn răng!!!

Từ nhí thiếu đang cùng Monica chúc rượu nhau ... hừ! Rõ ràng là đang tán tỉnh nhau mà!!!

Lục Tiểu Tiểu cùng Tiêu Tình đang thảo luận công phu, Vô giá cũng nhập bọn với các nàng (tốt xấu gì thì Vô giá cũng là xã trưởng của Tae Kwon Do xã đoàn, tuy rằng công phu có kém một chút nhưng lý luận cũng có chút am hiểu), huống hồ, nhìn nét mặt vô cùng hưng phấn của Vô giá, còn có ánh mắt của hắn luôn dán trên người Tiêu Tình, người sáng suốt đều có thể thấy được dụng tâm của hắn.

Chỉ có chính mình ... lẻ loi cô linh ...

Đang lúc nàng tràn đầy ủy khuất , bỗng nhiên có tiếng bước chân từ phía sau chạy tới. Quay đầu nhìn lại, liền thấy Từ nhị thiếu đã bỏ đi chai rượu, cười tủm tỉm đứng ở bên mình, trong tay không biết từ nơi nào kiếm được một đóa hoa.

“Đừng nhúc nhích.”

Từ nhị thiếu đứng thật gần, thanh âm cũng thật ôn nhu. Hắn vươn tay qua, thừa dịp Bạch Thái MM còn chưa phục hồi tinh thần, nhanh chóng cài đóa hoa lên tóc Bạch Thái. Sau đó híp mắt cười, dùng giọng ôn nhu nhẹ nhàng nói : “Anh thấy đóa hoa này ở trong rừng, cảm thấy nó nở ra thật xinh đẹp, vừa lúc rất xứng với em”

Bạch Thái trong lòng mềm nhũn, lại vẫn như cũ phụng phịu : “Mỹ nữ lão sư của anh đâu? Sao anh không đi bồi tiếp nàng đi?”

Từ nhị thiếu giao hoát cười, lại tiến sát thêm vài phần : “Làm sao anh biết được, em ghen à?”

“Phi!” Bạch Thái thở mạnh một hơi, liếc ngang nhìn hắn : “Anh nghĩ đi đâu thế!”

“Anh nhớ em.” Từ nhị thiếu da mặt không phải là dày bình thường, chỉ vào tim mình : “Anh nhớ đến em, mà em cũng rất xinh đẹp a.”

Bạch Thái không kịp phản ứng, mặt đã đỏ lên. Đang lúc không biết nói gì, lại thấy Từ nhị thiếu cách mình ngày càng gần, kịp thời phản ứng lùi nhanh mấy bước, cau mày nói : “Anh đến gần như vậy làm gì! Lui ra xa một chút!”

Tối buổi tối, mọi người com no rượu say, mỗi người trên người đều có hương thơm của rượu sâm panh. Một hòm sâm panh chỉ chưa đến một nửa vào bụng, nhưng có đến hơn nửa tưới lên người mọi người. Trong không khí, mùi thịt nướng hòa cùng mùi rượu sâm panh, cũng rất dễ chịu.

Từ nhị thiếu hôm nay uống không ít, tuy rằng hắn tửu lượng tốt, nhưng đêm nay đã uống hết hai chai sâm panh, giờ phút này gió đêm thổi tới, cũng có chút mơ màng, ha ha cười nói : “Cảnh đêm nay đẹp như vậy, chúng ta cùng chơi một trò chơi có được không?”

Tất cả đều là người trẻ tuổi, lại đang ra ngoài chơi đùa, tự nhiên không ai phản đối đề nghị này.

“Cậu định chơi trò gì?” Trần Tiêu sớm biết người bạn này đã hao tổn rất nhiều tâm tư vào trò này, rất phối hợp hỏi một câu.

“Chơi trốn tìm.” Từ nhị thiếu vô si nói ra một trò cũ rích, nhất thời nhận lại sự khinh bỉ của mọi người.

Hắn nhanh chóng giải thích : “Không phải chỉ đơn giản như vậy! Mọi người xem, chúng ta tổng cộng có tám người, có thể chia làm bốn đội. Chúng ta tổ chức rút thăm, hai người một đội, sau đó thay phiên nhau làm người đi tìm, những đội khác sẽ trốn trên đảo này, trước tiên nói rõ quy tắc : Không được trốn trong biệt thự --- ngoài biệt thự ra, những nơi khác đều có thể, chỉ cần không ra khỏi đảo này là được! Cuối cùng nếu đội đi tìm thắng, như vậy sẽ có thưởng!”

“Phần thưởng là gì?” Lục Tiểu Tiểu hỏi.

“Chàng trai đó, có thể yêu cầu một cô gái ở đây tặng hắn một nụ hôn.”

Từ nhị thiếu vừa đưa ra phần thưởng này, lập tức bị tất cả con gái ở đây phản đối mãnh liệt.

“Hôm nay là sinh nhật tôi a.” Từ nhị thiếu da mặt thật dày: “Được rồi, như vậy thêm một điều kiện, nếu bạn gái đó không tình nguyện, có thể không cần hôn, nhưng phải chịu một trừng phạt. Về phần nội dung trừng phạt ... biểu diễn một tiết mục. Tiết mục gì cũng được, hát hoặc là khiêu vũ cũng được, cho dù là biểu diễn dùng ngực đập vỡ tảng đá cũng được. Điều kiện như vậy, OK?”

Trần Tiêu trực tiếp ngoảnh mặt xem thường --- ý của cậu thật là tốt, để cho con gái nhà người ta biểu diễn dùng ngực đập vỡ tảng đá?

Bất quá giờ phút này không khí sôi động, đề nghị này cũng miễn cưỡng được thông qua.

Nhưng mà, phần rút thăm chia đội tiếp theo thật ra có chút ngoài ý muốn.

Vốn lúc đầu Trần Tiêu hi vọng cùng đội với Child Child, dù sao Child Child quá mức đơn thuần, đối với rất nhiều thường thức cũng không quen thuộc, chỉ có để nàng ở bên mình mới yên tâm hơn một chút. Mà Từ nhị thiếu trong lòng tự nhiên hi vọng có thể cùng một tổ với Bạch Thái. Vô giá đồng học lại là trông mong nhìn Tiêu Tình ...

Cuối cùng, kết quả rút thăm : Trần Tiêu cùng Tiêu Tình một tổ, Lục Tiểu Tiểu cùng Monica một tổ, Từ nhị thiếu cùng Vô giá một tổ, Bạch Thái cùng Child Child một tổ.

Nhìn thấy kết quả này, Từ nhị thiếu ảo não giậm chân đấm ngực. Nhưng mà các cô gái không ai phản đối, hắn cũng chỉ có thể chấp nhận. Mà với Trần Tiêu, Child Child đi theo Bạch Thái, hắn cũng có thể chấp nhận.

Lúc phân chia đội trốn và tìm, Trần Tiêu cùng Tiêu Tình bốc được là đội đầu tiên đi tìm.

“Thời gian mỗi trận là 40 phút.” Từ nhị thiếu tuyên bố quy tắc trò chơi : “Hai người ở tại chỗ chờ 10 phút, sau đó bắt đầu đi tìm. Trong vòng 40 phút, nếu hai người không thể tìm thấy hết mọi người, sẽ tính là thua. Mọi người rõ ràng rồi chứ?”

Mọi người ào ào tản ra bốn phía, mà trước đó Trần Tiêu kéo Bạch Thái lại một chút, cười trộm nói : “Bạch Thái, không chơi lừa đảo nhé.”

Ý tứ là không được dùng dị năng ản thân. Nếu không Bạch Thái thật sự ản thân mà nói, trừ phi Trần Tiêu dùng thiết bị dò xét, không thì không cách nào tìm được.

Bạch Thái hừ một tiếng, kéo Child Child nhanh chóng trốn vào rừng.

“Chờ mười phút a.” nhìn lại thấy chỉ còn mình và Tiêu Tinh, Trần Tiêu cười cười, đưa một chén rượu qua : “Cô nghĩ chưa? Nếu như thua, cô sẽ biểu diễn tiết mục gì? Chẳng lẽ đi một bài quyền?”

Tiêu Tinh buổi tối đã uống chút rượu, khuôn mặt vốn trắng nõn giờ phủ lên một lớp hồng nhạt, liếc mắt nhìn Trần Tiêu, thông dong cười cười : “Anh cho rằng chúng ta nhất định thua sao?”

Nói xong, Tiêu Tinh bỗng nhiên ngồi xuống, thu hồi khuôn mặt tươi cười, nhắm mắt lại, nghiêng tai nghe ngóng.

Miệng nàng thì thầm nói nhanh : “Cách một trăm bước chân về phía bắc ... ần, theo tiếng bước chân xem ra là hai nam nhân, là tiểu Từ và tiểu Kim. Phía tây bắc, hình như là hai cô gái. Còn đông bắc ...”

Trần Tiêu khoa trương kêu lớn : “Không thể nào?”

“Cái này gọi là nghe tiếng gió đoán vị trí.” Tiêu Tinh mở to mắt cười : “Tôi từ nhỏ đã luyện thành, nhắm mắt cũng có thể dùng ám khí đánh rơi ruồi.”

Dừng một chút, nàng lại cười cười : “Chỉ là khoảng cách không thể quá xa. Xa quá thì không nghe được ... dù sao đây cũng không lớn, đến lúc đó chúng ta cố ý gây ra động tĩnh, chỉ cần bọn họ kinh động, tôi liền có thể tìm ra.”

Trần Tiêu thờ dài : “Cao thủ, quả nhiên là cao thủ.”

Tiêu Tinh đứng lên, ánh mắt dừng trên người Trần Tiêu ... giờ phút này chung quanh tĩnh lặng, hai người đối mặt nhìn nhau. Tiêu Tinh nhẹ nhàng mở miệng : “Trần Tiêu, tôi muốn hỏi anh ...”

“Àn?”

“Lần trước anh đã nói, anh biết một cô gái trông giống hệt tôi, là ... là người yêu của anh sao?”

Mấy chữ cuối cùng nói ra, thanh âm của Tiêu Tinh càng lúc càng nhẹ, ánh mắt cũng mơ hồ trốn tránh.

Trần Tiêu ngẩn ngơ, ánh mắt ngượng ngùng của Tiêu Tinh thu vào trong mắt hắn, trong nháy mắt nhịp tim của hắn nhanh chóng tăng lên.

“Rất khó trả lời sao?” Tiêu Tinh trong ánh mắt thoáng qua vẻ mất mát, lập tức cười cười : “Nếu có lời khó nói thì không cần phải nói.”

Trần Tiêu há miệng thờ dốc, Tiêu Tinh đã nhanh chóng giành nói trước : “A, hết mười phút rồi, chúng ta bắt đầu tìm thôi.”

Nói xong, nàng hướng rừng cây đi tới, mới bước được hai bước, lại quay đầu liếc mắt nhìn Trần Tiêu.

Trong bóng đêm, hai gò má nàng ửng đỏ, trong ánh mắt mộng lung mang theo nhàn nhạt hơi nước --- không biết là do cảm xúc mê ly hay do tác dụng của cồn.

“Tôi ... thật hy vọng chúng ta có thể thắng.”

Hy vọng chúng ta có thể thắng?

Đội nào có thể thắng, chàng trai có thể yêu cầu cô gái tặng hắn một nụ hôn ...

Tiêu Tinh, nàng là có ý này sao?

Trần Tiêu ngẩn ngơ, lại là Tiêu Tinh không chờ hắn nói chuyện, đã tiêu sái chạy nhanh vào rừng.

Cố gắng hít vào một hơi, Trần Tiêu cũng nhanh chóng đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 78: Mất Tích.

Nhóm thứ nhất bị Trần Tiêu và Tiêu Tinh bắt được tất nhiên là tổ hai người Từ nhị thiếu và Vô giá ...

Phương pháp trốn của Từ nhị thiếu phi thường sáng tạo, hẳn đã chuẩn bị một tấm vải, một mặt có màu xanh xám, giống hệt màu đá trên núi. Trong sắc trời chạng vạng này, đội tìm kiếm chỉ nhờ ánh đèn pin mỏng manh, nếu Từ nhị thiếu khoác tấm vải này ngồi cuộn mình dưới núi --- nếu không nhìn kĩ, chỉ sợ ai cũng nghĩ đó chỉ là khối đá ven đường.

Bất quá, dưới sự quan sát mẫn tuệ của Tiêu Tinh, chỉ liếc mắt một cái đã có thể phân biệt được nơi Từ nhị thiếu trốn.

“Được rồi, tôi nhận thua!” Từ nhị thiếu buồn bực ném tấm vải sang bên cạnh.

Hắn đích xác rất buồn bực ... Nguyên lúc đầu hẳn một mực muốn cùng Bạch Thái ở chung một tổ --- như vậy mới có thể phát huy hết ưu điểm của tấm vải này. Tấm vải diện tích cũng không lớn, chỉ có thể miễn cưỡng phủ được hai người. Cứ như vậy nếu trốn chung mà nói ... hắc hắc, hơn nữa dưới ánh trăng mờ ảo, cô nam quả nữ ở chung một chỗ, đến lúc đó ...

Đáng tiếc, thật sự rất đáng tiếc a!!!!

Từ nhị thiếu ảo não, hung hăng chà đạp tấm vải dưới chân.

“Đi? Vô giá đâu?” Trần Tiêu nhìn Từ nhị thiếu cười nói : “Cậu cũng không thể phạm quy nha, dựa theo quy tắc trò chơi, hai người cùng tổ không thể cách nhau quá xa.”

Từ nhị thiếu sờ sờ cằm, vẻ mặt lén lút hắc hắc cười gượng.

“Hừ, không cần tìm nữa, người còn lại ở đây.” Tiêu Tinh thân nhiên nói, đi tới thân cây bên cạnh, bỗng nhiên giơ chân lên, cước pháp như cuồng phong tảo diệt ...

Phanh!!!

Thân cây dưới cú đá mạnh mẽ của Tiêu Tinh rung lên bần bật, sau đó bùm một tiếng, một bóng đen từ trên cây rơi xuống bụi cỏ bên dưới.

Vô giá nằm trên mặt đất đau đớn kêu rên, thất tha thất thểu đứng lên, xoa xoa thất lưng kêu lớn : “Tiêu Tinh, không cần ra tay ác như vậy chứ.”

Sau đó lại trừng mắt nhìn Từ nhị thiếu : “Đều tại cậu cả! Tôi đã bảo miếng vải đó không dùng được, không nên ngồi xổm ven đường!! Cậu xem, nếu không phải tại cậu bị phát hiện trước, bọn họ cũng không biết tôi ở gần đây!”

Từ nhị thiếu trừng mắt cãi : “Phi! Cậu nghĩ rằng tôi muốn ở chung tổ với cậu sao? Ài, tôi chờ cơ hội này đã lâu rồi a...”

Tổ thứ hai bị tìm thấy chính là Child Child cùng Bạch Thái.

Bạch Thái rất thành thật không sử dụng dị năng ẩn thân. Hai cô gái này cũng không có sáng tạo đặc biệt, chỉ trốn trong bụi cỏ.

Kết quả, Trần Tiêu một đường đi tới, chỉ có ý nói to một câu : “Nghe tiểu Từ nói, trên đảo này có thể có rắn trốn trong bụi cỏ a.”

Sau đó từ xa truyền lại tiếng thét kinh hãi của Bạch Thái, nàng chủ động từ trong bụi cỏ nhảy ra.

Nhưng thật ra Child Child vẫn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, biểu tình mờ mịt nhìn Trần Tiêu : “A? Vậy là kết thúc rồi sao?”

Lúc này đã 20 phút trôi qua, cũng đã hết một nửa thời gian quy định, nhiệm vụ của hai người đã hoàn thành hai phần ba, chỉ còn lại tổ cuối cùng : hai người Monica và Lục Tiểu Tiểu.

Nhưng mà, kết quả lại ngoài dự liệu ...

20 phút cuối cùng trôi qua, Trần Tiêu cùng Tiêu Tinh cơ hồ đã tìm khắp rừng cây, cũng không thấy bóng dáng hai người đâu!

Mà ngay cả dưới sườn núi hai người cũng đã tìm qua, Trần Tiêu còn chạy tới tìm xung quanh hồ một vòng.

Lại là Lục Tiểu Tiểu cùng Monica, hai người không biết đã trốn vào nơi nào.

“Đi, không thể nghĩ ra được hai nàng còn có thể trốn ở đâu a.” Từ nhị thiếu gãi gãi đầu, ha ha cười nói : “Được rồi, đã hết thời gian, lần này Trần Tiêu cùng Tiêu Tinh thua, gọi hai cô ấy ra thôi, chúng ta tiến hành lượt tiếp theo của trò chơi.” Vừa nói trong lòng hẳn vừa tính toán, lượt tiếp theo phải làm sao để đạt được mục đích cùng một tổ với Bạch Thái.

Nhưng một nan đề nữa lại xuất hiện.

Lục Tiểu Tiểu cùng Monica, hai nàng thủy chung không lộ diện!

“Gọi điện thoại đi.” Vô giá nói, hần xem ra cũng mong nhanh chóng bắt đầu lượt tiếp theo.

Từ nhị thiếu rút di động ra, nhưng mà sau khi bấm một dãy số ... hần nhủ mảy : “Đi? Như thế nào lại tắt điện thoại?”

“Tắt máy? Cả hai người đều tắt điện thoại sao?” Trần Tiêu nhủ mảy.

“Cậu nghe đi.” Từ nhị thiếu đưa điện thoại cho Trần Tiêu, quả nhiên, gọi lại hai lần, cả Lục Tiểu Tiểu và Monica đều tắt điện thoại.

Mọi người trong lòng mơ hồ có chút bất an, chỉ còn Từ nhị thiếu vẫn có thể cười nói : “Chắc là hai cô gái giáo hoạt này lo lắng lúc đang trốn Trần Tiêu và Tiểu Tinh sẽ dùng điện thoại --- tiếng điện thoại nhất định làm lộ vị trí đang trốn.”

Dừng một chút, hần cười nói : “Chúng ta phân tán ra, hết lớn nói trò chơi đã kết thúc, hai cô ấy nghe được tự nhiên sẽ ra.”

Mọi người không ai phản đối, sáu người rất nhanh tỏa ra các hướng khác nhau, có người vào rừng cây, có người tới ven hồ, có người đi xung quanh biệt thự.

Xa gần đều truyền đến tiếng hét gọi của mọi người.

Lại là 20 phút trôi qua, mọi người lục tục trở về chỗ cũ --- Lục Tiểu Tiểu cùng Monica vẫn chưa trở lại!

Lần này, ngay cả lạc quan như Từ nhị thiếu cũng có chút khẩn trương.

“Sẽ không xảy ra việc gì ngoài ý muốn chứ?” Bạch Thái lo lắng nói. Tuy rằng nàng không thích Từ nhị thiếu xun xoe bên cạnh Monica, nhưng mà ... dù sao cũng không có cừu hận gì với nhau.

“Trên đảo này có hang động hay hầm ngầm gì đó không? Trời tối như vậy, hay là hai cô ấy không cẩn thận rơi xuống đó?” Vô giá đưa ra một giả thuyết.

“Nếu quả thật lỡ rơi vào hang động, hai người cũng phải gọi điện thoại cầu cứu chứ.” Từ nhị thiếu biểu tình trở nên nghiêm túc : “Hơn nữa, đảo này đã được công ty khai phá, nếu có huyết động nguy hiểm thì đã cảnh báo rồi.”

“.....” Mọi người lại nhìn nhau, Trần Tiêu chỉ trầm giọng nói một câu : “Đi tìm! Tiếp tục tìm kiếm!”

Hần là người đầu tiên cầm đèn pin lên, hướng sâu trong rừng cây chạy tới.

Từ nhị thiếu cũng khẩn trương gọi nhân viên công tác trên đảo.

Trên đảo hiện có mười một nhân viên : Một quản lý, sáu nhân viên bán hàng, một thợ điện, một phụ trách lái du thuyền, còn có hai bảo an.

Vừa nghe nói bạn của Từ công tử bị mất tích trên đảo, tất cả mọi người đều khẩn trương, sau khi lấy đèn pin liền chia nhau tìm kiếm khắp đảo.

Đảo này cũng không lớn, khoảng cách lớn nhất từ đông đến tây cũng chỉ mất 25 phút đi bộ, nếu mà chạy bộ thì chỉ 10 phút là băng qua.

Đám người tìm kiếm khoảng một tiếng, rất nhanh đã tới mười hai giờ đêm, vẫn như cũ không có tin tức gì!

Giống như Lục Tiểu Tiểu và Monica bỗng nhiên biến mất khỏi đảo!

Mọi người lại một lần nữa tập trung trong sân cỏ trong biệt thự, theo đề nghị của Trần Tiêu đem đường mình đã tìm kiếm nói ra một lần ...

“Từ từ ...” Trần Tiêu bỗng nhủ mảy : “Tiểu Kim đâu? Vô giá đâu rồi?”

Hần nói xong mọi người mới chợt phát hiện, trong lúc mọi người kêu gọi, tự nhiên lại không phát hiện, một người lại nữa mất tích!

Vô giá cũng không thấy đâu!!!

Nháy mắt, trong sân yên tĩnh lại! Sắc mặt mỗi người đều trở nên quái dị.

Mười hai giờ đêm, từ chân trời phía sau mây đen từ từ kéo tới, ánh trăng dần dần khuất bóng, gió đêm nhẹ đưa, trong rừng truyền đến tiếng lá cây xào xạc.

Mọi người ở chung một chỗ, người nhìn ta, ta nhìn người, sắc mặt mỗi người đều quái dị, trong ánh mắt hoặc ít hoặc nhiều đều toát ra sự lo lắng bất an!!

“Trên đảo có bản đồ không?” Trần Tiêu nhìn sang quản lý : “Lúc khai phá nhất định có lưu lại bản vẽ chứ?”

Quản lý đầu đầy mồ hôi : “Có! Có một tấm bản đồ ... ở trong phòng làm việc của tôi, để tôi đi lấy!”

Quản lý xoay người chạy về phía biệt thự. Trần Tiêu lại quay người nhìn người lái du thuyền : “Anh đã kiểm tra bến tàu chưa? Du thuyền còn không? Có thể có người cô tình trốn trên thuyền không?”

“Không đâu.” Người lái thuyền khẳng định : “Tôi đã kiểm tra qua du thuyền rồi, diện tích mặt trên cũng không lớn, nếu có người trốn nhất định tôi đã nhìn thấy ... Hòn nữa, chúng ta đã gọi cả nửa ngày, các cô ấy cho dù trốn trên du thuyền cũng không có khả năng không lên tiếng ...”

“Trần Tiêu, có phải các cô ấy không cẩn thận ngã xuống hồ không?” Bạch Thái nghĩ tới một khả năng.

“Chắc không có đâu.” Từ nhị thiếu trả lời : “Chung quanh đảo đều là vùng nước cạn, nước rất nông, trừ phi ra cách bờ hơn mười thước mực nước mới đến thất lưng ... Các cô ấy không thể chỉ vì một trò chơi mà trốn vào trong nước để chịu bị ướt.”

Sau đó, Từ nhị thiếu gọi điện cho Vô giá, đợi một lát, hần buông điện thoại xuống, sắc mặt khó coi : “Điện thoại của tiểu Kim ... cũng tắt máy!”

Tắt máy?

Trần Tiêu với mấy người Tiêu Tinh sắc mặt âm trầm.

Bởi vì trước khi đi tìm Lục Tiểu Tiểu và Monica, mọi người đã ước định rõ ràng, phải giữ liên lạc thông suốt! Lại cũng đã kiểm tra một lần lượng pin trong máy!

Vào lúc như thế này tiểu Kim không có lý do gì mà tắt di động!

“Trần Tiêu ... tôi có cảm giác bất an.” Tiêu Tinh khẽ kéo áo Trần Tiêu.

Trần Tiêu giật mình, liếc mắt nhìn Tiêu Tinh.

Kì thật trong lòng hần cũng mơ hồ có một loại dự cảm cổ quái --- loại dự cảm này có chút tương tự với vài lần mình gặp nạn trước đây, trong lòng nặng trĩu, tổng cảm giác như có chuyện gì đó sắp xảy ra, lại giống như có nguy hiểm gì đó đang lặng lẽ ẩn núp gần đâu đây!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Cô Lập.

“Tiếp tục đi tìm!” Trần Tiêu cắn chặt răng : “Các cô gái đều ở lại đây, phải ở cùng một chỗ! Lưu lại hai nam nhân viên đề phòng bất trắc! Những người còn lại tiếp tục tìm kiếm bên ngoài. ... nhưng nhất định phải chú ý, mọi người không được hành động một mình! Ít nhất phải đi hai người một tổ! Nhớ giữ vững liên lạc!”

“Có thể hay không ... đây là một trò đùa dai?” Một nữ nhân viên bán hàng nhin không được mở miệng.

Từ nhị thiếu nhìn nàng một cái, lại nhìn nhìn Trần Tiêu : “Không phải đâu ... tính cách của tiểu Kim chúng tôi đều biết, trong lúc mọi người đều đang sốt ruột thế này, hần sẽ không đùa như vậy đâu.”

Lần tìm kiếm này Child Child và bốn nữ nhân viên bán hàng đều ở cùng một chỗ, còn có một nam nhân viên bảo an cũng cùng ở lại. Những người còn lại đều ra ngoài tìm kiếm, khoảng nửa giờ sau, mọi người lại tập trung lại ...

“Đi? Mấy người tiểu Vương đâu?”

Một nữ nhân viên kêu lên.

“Đúng vậy, bọn tiểu Vương đâu?”

Tiểu Vương trong lời nói của bọn họ là một nam nhân viên bán hàng làm việc trên đảo, thời điểm bắt đầu tìm kiếm, hần và người thợ điện lập thành một tổ. Nhưng mà bây giờ, hai người đều không trở về!

“Bộ đàm của bọn họ đã tắt.” Một bảo an bất an mở miệng.

Nhân viên làm việc trên đảo đều đem theo bộ đàm, căn cứ bảo an này nhớ lại, lúc mọi người đang tìm kiếm cũng cùng nhau trò chuyện, thời điểm cuối cùng mọi người có liên lạc với hai người tiểu Vương là khoảng 10 phút trước.

“Lúc ấy hẳn nói bọn họ đang ở trên sườn núi...”

Không đợi bảo an này nói xong, Trần Tiêu đã xoay người chạy như bay hướng sườn núi! Tiêu Tinh nói với Từ nhị thiếu : “Không thể tiếp tục phân tán nữa! Mọi người phải ở cùng một chỗ! Gọi điện thoại xin trợ giúp đi!”

Sau đó, Tiêu Tinh cũng nhanh chóng chạy theo Trần Tiêu...

Triền núi nằm ở phía bắc đảo, chỗ này chỉ là một triền núi thấp nhỏ mà thôi. Nguyên trên đỉnh núi trụi lủi không có cây cối gì, chỉ có một tháp bắt tín hiệu TV vệ tinh và tiếp sóng điện thoại di động mà thôi.

Trần Tiêu và Tiêu Tinh một trước một sau vọt lên đỉnh núi --- nơi này diện tích cũng không lớn, ngoại trừ một tháp thu tín hiệu cao vài thước làm bằng kim loại ở trước mặt thì cũng chỉ còn mấy tảng đá. Ngoài những thứ đó ra, đừng nói là cây --- ngay cả một ngọn cỏ đều không có.

“Không có ai.” Trần Tiêu nhú mày, nhìn Tiêu Tinh bên cạnh : “Cô có phát hiện gì không?”

Tiêu Tinh sắc mặt âm trầm, bỗng nhiên khề hít hít trong không khí : “Anh có người thấy không?”

Trần Tiêu ngửi ngửi, mặt biến sắc, phóng nhanh tới nơi đặt tháp kim loại. Nhờ ánh đèn pin, hắn cẩn thận tìm quanh tháp một chút, liền thấy tại một góc tháp có màu sậm, đưa tay tới sờ thử có cảm giác bầy nhầy.

“Là máu!” Trần Tiêu đứng lên.

Từ phía sau, Tiêu Tinh lách mình tới bên cạnh Trần Tiêu, nhìn chăm chăm lên tháp kim loại, biểu tình nghiêm nghị : “Trần Tiêu, anh xem kia!”

Trần Tiêu theo hướng tay nàng chỉ ngoảnh đầu nhìn lại...

Tháp kim loại này rất chắc chắn, mỗi thanh kim loại đều lớn cỡ cánh tay, mà nơi Tiêu Tinh chỉ cách đỉnh đầu Trần Tiêu khoảng hơn nửa thước...

Trên thanh kim loại to như cánh tay người lớn xuất hiện mấy vết cắt rất sâu!

Dấu vết ấy giống như vết cắt... lại có phần giống vết trảo có lực lượng cường đại lưu lại!

Hơn nữa, dọa người nhất chính là đỉnh tháp thu tín hiệu đã hoàn toàn bị xé rách! Nhìn dấu vết lưu lại, tựa hồ như bị một dụng cụ rất lớn mạnh mẽ xé rách!

Trần Tiêu không chút do dự tiến tới, dùng tay cẩn thận sờ sờ, sắc mặt rất khó coi : “Nhìn dấu vết này... không giống như do công cụ con người sử dụng gây ra. Hơn nữa...”

Ngón tay hắn sờ vào bên cạnh vết rách, sắt thép vặn vẹo hình thành một miếng sắt sắc bén nhô ra. Hắn khoa tay một chút : “Tiêu Tinh... cô cảm thấy cần phải mất bao nhiêu khí lực mới có thể dùng một tay xé rách thanh thép to như vậy?”

Trần Tiêu từ trên nhảy xuống, người còn đang lơ lửng trước mặt Tiêu Tinh, đột nhiên biểu tình trên mặt Tiêu Tinh trở nên vặn vẹo, trong ánh mắt tràn ngập sợ hãi, thét lên chói tai : “Tiêu Tiêu!!!”

Hô!

Một đạo cuồng phong đánh tới từ bên cạnh Trần Tiêu! Một chiếc bóng màu đen bay vọt tới! Thân thể Trần Tiêu còn đang ở giữa không trung chưa rơi tới đất, không có cách nào trốn tránh.

Giây phút đó, Tiêu Tinh bay vọt tới, âm thanh cú đá Trần Tiêu có thể nghe thấy rõ ràng dị thường!

Tiêu Tinh một cước đá trúng người bóng đen, bóng đen bị Tiêu Tinh đá bay ra, đụng thật mạnh lên tảng đá trên đỉnh núi gây ra âm thanh va chạm nặng nề!

Nhưng khi Trần Tiêu và Tiêu Tinh hai người rơi trên mặt đất, lúc xoay người tìm kiếm thì tại địa phương kia đã không còn chút bóng dáng nào?

Trần Tiêu nhảy vọt tới, một mặt đề phòng, một mặt tìm kiếm trên mặt đất.

Tảng đá trên mặt đất đã bị đụng nát, mà Trần Tiêu sờ soạng một lát, từ trên mặt đất nhật lên một vật.

Khi hắn xoay người lại, Tiêu Tinh phát hiện sắc mặt Trần Tiêu rất khó coi. Mà trong tay của hắn, kẹp giữa hai ngón tay, chính là...

Một chiếc lông chim, lông chim màu đen!!!

Hai người ngẩn ngơ nhìn chăm chăm vào chiếc lông chim trên tay Trần Tiêu... cái này giống như thuộc về một loài động vật họ phi cầm nào đó, chính là chiếc lông chim này so với bất cứ loài chim nào mà hai người biết đều lớn hơn!

“Vừa rồi ...” Tiêu Tinh sắc mặt trắng bệch : “Vừa rồi, tôi hình như thấy bóng dáng của cái kia ...”

“Rất lớn, đúng không?” Trần Tiêu cũng nuốt khan một cái.

Đúng là rất lớn! Bóng đen vừa rồi bỗng nhiên tập kích hai người trong màn đêm, thể tích ít nhất cũng tương đương một người trưởng thành! Hơn nữa ... trọng yếu nhất là ...

“Nó hình như biết bay!” Trần Tiêu cắn chặt răng, hai người cùng cảnh giác nhìn xung quanh --- cái lông chim trong tay càng chứng minh suy đoán của hai người --- cái vật kia, hình như là biết bay!

“Chẳng lẽ phụ cận nơi này có ác điều gì đó sao? Ví dụ như chim ưng lớn hay các loại ác điều khác ...” Trần Tiêu suy nghĩ một chút, lại lắc đầu phủ định suy nghĩ của chính mình. Căn cứ thường thức mà hắn biết, ở vùng đồi núi phía nam tuy rằng cũng có loại chim ưng tự nhiên tồn tại, nhưng đại đa số đều là chim ưng núi loại nhỏ. Loại sơn ưng này nhiều nhất chỉ có thể săn các con mồi loại nhỏ như thỏ, chuột hay ma tước (quạ chẳng??) linh tinh gì đó --- tấn công con người ?? Tuyệt đối không có khả năng đó.

Càng không có khả năng là thể tích của nó lại lớn như vậy!!!

“Phiền toái lớn rồi.” Trần Tiêu nhanh chóng lấy di động ra, thử gọi một cuộc điện thoại.

“Không có tín hiệu phải không?” Tiêu Tinh sắc mặt cũng rất khó coi.

“Không có tín hiệu.” Trần Tiêu cắn răng, ngẩng lên nhìn tháp thu tín hiệu đã bị phá hủy trên đầu : “Trên đảo chỉ có một tháp này, chỉ sợ ...”

“Nói cách khác, liên lạc với bên ngoài đã bị cắt đứt.” Tiêu Tinh thở sâu một hơi : “Chúng ta lập tức rời khỏi chỗ này đi ... Trần Tiêu, tôi có cảm giác không hay, chung quanh ...” Nàng rút đầu lại, cảnh giác nhìn quanh bốn phía. Kể cả bình thường tài cao gan lớn, nhưng Tiêu Tinh dù sao cũng là một cô gái, dưới trường hợp quý dị như vậy, lại thêm đang ở nơi hoang dã bên ngoài, đêm hôm khuya khoắt, thân thể nàng không khỏi hơi dựa vào Trần Tiêu : “Tôi có cảm giác, trong bóng tối chung quanh như có vật gì đó đang theo dõi chúng ta!”

Trần Tiêu không chút hoài nghi cảm giác của Tiêu Tinh --- võ nghệ của Tiêu Tinh hơn xa mình, tai thính mắt tinh, ngũ quan linh mẫn hơn xa trình độ thường nhân. Hướng chỉ giác quan thứ sáu của con gái vốn hơn xa nam nhân. Hai người rất nhanh quyết định không tìm nữa, nhanh chóng quay về. Lúc đi qua rừng cây, bước chân của Tiêu Tinh nhanh hơn rõ rệt.

“Làm sao vậy?” Trần Tiêu kéo tay Tiêu Tinh hỏi.

“Đằng sau ... còn có hai bên ...” Tiêu Tinh nhỏ giọng nói : “Tôi cảm giác như vật kia cách chúng ta ngày càng gần ...”

Nhưng khi Trần Tiêu đem đèn pin lia quanh một vòng lại chỉ nhìn thấy bóng cây ...

May mắn là cho đến khi ra khỏi rừng cây hai người cũng không gặp phải công kích gì nữa. Con ác điều to lớn vừa rồi tấn công hai người trên đỉnh triền núi cũng không thấy xuất hiện.

Sau khi cùng mọi người gặp lại ở trước biệt thự, Trần Tiêu cùng Tiêu Tinh nói cho mọi người biết không tìm thấy người bị mất tích, nhưng lại bị ác điều lớn chưa nhận biết được tấn công ...

Chuyện xảy ra giống như các truyện kinh dị hay kể về đêm khi đi cắm trại, nhưng mọi người ở đây không ai nghi ngờ tính chân thực của câu chuyện Trần Tiêu kể.

Bởi vì hắn đã cho mọi người xem vết máu trên tay cùng với chiếc lông chim nhặt được. Vết máu trên tay là dấu tích còn lại trên tháp tín hiệu ...

“Tôi cũng không nhận ra đây là máu của loài động vật nào.” Đây là nhận xét của Từ nhĩ thiếu.

Trầm mặc một lát, Trần Tiêu bỗng nhiên cau mày nói : “Đi? Quản lý kia đâu rồi? Không phải là trở về văn phòng lấy bản đồ sao?”

Được hắn cảnh tỉnh, mọi người đột nhiên mới nhớ --- người quản lý tựa hồ đã rời đi được một lúc lâu!!!

“Mọi người lập tức vào trong nhà! Không thể tiếp tục ở địa phương lộ thiên được.” Vô hình trung Trần Tiêu đã trở thành đầu lĩnh của mọi người, chỉ còn hắn vẫn giữ được bình tĩnh. Từ nhĩ thiếu cũng gật đầu : “Không sai! Tìm xem bên trong biệt thự còn cái gì ... còn công cụ gì hữu dụng đối với chúng ta!”

Mọi người ào ào xông vào biệt thự, Trần Tiêu và Từ nhĩ thiếu có ý đi ở cuối cùng.

“Liên lạc bị cắt rồi.” Trần Tiêu đề thấp giọng nói : “Tôi cảm thấy sự tình lần này không đơn giản. Nếu đơn thuần là mãnh thú tấn công, dã thú không có trí tuệ ... tôi không cho rằng tháp tín hiệu bị phá hủy là việc trùng hợp.”

Từ nhĩ thiếu nhíu mày : “Vừa rồi tôi phát hiện, sau khi cậu và Tiêu Tinh đi khỏi điện thoại cũng không sử dụng được nữa. Nơi này không có tín hiệu điện thoại!”

“Trên đảo có việc cổ quái.” Trần Tiêu nhìn nhìn Tiêu Tinh đi bên cạnh : “Tiêu Tinh, tôi chợt nhớ đến một việc, trước đây chưa nói là do không quá để ý ... Có thể hiện tại ...”

“Việc gì?”

“Bây giờ đã sắp đến mùa hè.” Trần Tiêu chỉ ra xung quanh : “Nơi này là một hòn đảo nhỏ, nhờ vào cảnh sắc tự nhiên mà nổi tiếng! Hơn nữa trên đảo còn có một rừng cây nhỏ, tuy rằng ở đây có xây dựng biệt thự, nhưng mà ... từ khi chúng ta tới đây vào buổi chiều, mãi cho đến tối, rồi tới bây giờ, mọi người có phát hiện một hiện tượng kì quái không?”

“Hiện tượng gì?”

“Tiếng chim hót.” Trần Tiêu sắc mặt âm trầm : “Tôi vốn cũng xem nhẹ chi tiết này, nhưng vừa rồi chợt nghe được lông chim, sau khi nghĩ tới có đại hình ác điều tồn tại ... chợt nhớ lại, từ sau khi chúng ta tới đây vào buổi chiều, cả rừng cây chung quanh mà không hề nghe thấy một tiếng chim hót!”

Hắn hít sâu một hơi : “Cả hòn đảo như vậy, cả rừng cây như vậy, chẳng lẽ không có con chim nào sống trong đó?”

Lời vừa nói ra, cả Tiêu Tinh và Từ nhị thiếu đồng thời biến sắc!

Bạch Thái đang kéo Child Child đi ở phía trước, giờ phút này mọi người đã tụ tập cùng nhau, Bạch Thái vừa nghe Trần Tiêu nói vậy tùy tiện quay đầu lại : “Anh ...”

Trần Tiêu liếc mắt nhìn mọi người một cái, suy nghĩ một chút : “Vừa rồi Tiêu Tinh nói với tôi, nàng càng ngày càng cảm giác rõ ràng, trên đảo này đang tồn tại vật nguy hiểm gì đó rình rập chúng ta. Hiện tại tôi cũng có cảm giác này ...”

Hắn liếc mắt nhìn Từ nhị thiếu : “Trong làng du lịch có vũ khí không?”

“Nếu cậu định nói đến súng ống, vậy khẳng định là không có.” Từ nhị thiếu lắc đầu : “Nếu là côn điện linh tinh gì đó có lẽ có một ít.”

Trần Tiêu nhú mày ... Côn điện?

Có Child Child ở đây, sẽ không cần đến côn điện.

Mấy người bọn mình : Tiêu Tinh có thân thủ rất cao, chính mình cũng không phải kẻ yếu, Child Child có thể phóng điện, Bạch Thái có thể ẩn thân, có thể nói cũng không phải người thường, duy nhất yếu một chút cũng chỉ có Từ nhị thiếu.

“Liên lạc đã bị cắt đứt, chúng ta không có cách nào báo nguy, cũng không có cách nào cầu viện bên ngoài. Tôi cho rằng chúng ta hẳn là mau chóng rời khỏi nơi này, ly khai hòn đảo này đi.”

Hắn lập tức nói : “Bến tàu ở mặt sau biệt thự không phải có du thuyền sao, chúng ta suốt đêm ngồi thuyền dời đi, còn có, trên mặt hồ ngoài đảo này ra hẳn còn có đảo có người ở chứ?”

“Đương nhiên, xung quanh hòn đảo chúng ta đang ở còn có ba hòn đảo nhỏ cũng đã được khai phá, đi bằng thuyền cũng không xa.” Từ nhị thiếu nhú mày : “Nhưng mà theo tôi biết, thấp tín hiệu này bao phủ cả ba hòn đảo đó, nói cách khác, chúng ta ở đây không thể liên lạc di động, ba hòn đảo đó cũng chẳng cách nào sử dụng được ...”

Muốn hay không suốt đêm ngồi thuyền rời đi?

Trần Tiêu trong lòng chần chờ --- ngồi thuyền rời khỏi đây, tựa hồ là một ý tưởng mê người. Nhưng lại nghĩ đến trong đêm tối, một đám người ngồi thuyền ly khai đất liền, ở trên mặt hồ rộng như vậy nếu gặp phải nguy hiểm mà nói, như vậy ngay cả muốn trốn cũng không có đường trốn!

Mới nói đến đó, mọi người đã vào hết trong biệt thự, phía trước có nhân viên dẫn mọi người đến văn phòng quản lý ở tầng một ...

Ngay sau khi người đầu tiên vào phòng, đột nhiên bên trong truyền đến một tiếng hét thê lương bén nhọn cực kỳ thảm thiết!

“A!!!!!!!!!!!!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Đảo Khủng Bố.

Trần Tiêu nghe tiếng hét nhanh chóng đẩy người đằng trước ra, vọt vào văn phòng. Hắn vừa mới bước qua cửa lập tức bị cảnh tượng trước mắt dọa cho sợ ngây người!

Phản ứng đầu tiên của hắn là lập tức quay đầu đi, chống tay vào tường mà nôn. Cửa sổ trong phòng mở rộng, gió đêm không ngừng thổi vào, rèm cửa bay phất phới. Đại khái là ai đó quên không đóng cửa sổ a.

Nhưng mà khung cảnh trong phòng bây giờ giống như trong địa ngục!!!

Máu!! Khắp nơi đều là máu!!!

Máu tươi đỏ sẫm như được phun khắp các góc phòng, trên vách tường, trên cửa sổ, rèm cửa, bàn làm việc, trên ghế, sàn nhà... khắp mọi nơi...

Trần Tiêu cuối cùng cũng nhìn thấy người quản lý, người chạy về phòng lấy bản đồ làng du lịch --- hắn đã biến thành một cái xác.

Hoặc có thể nói là, một cái xác không hoàn chỉnh.

Người quản lý thê thảm nằm trên cửa sổ, thân thể gấp khúc theo một góc độ kỳ quái --- không hề nghi ngờ, Trần Tiêu lập tức xác định xương sống hắn đã bị bẻ gãy. Nếu không mà nói, trừ bỏ diễn viên xiếc và vận động viên, thân thể người bình thường không có khả năng ngửa ra sau gấp khúc chín mươi độ như vậy.

Đáng sợ nhất chính là trên thi thể hắn không có bộ phận nào còn nguyên vẹn...

Khoang bụng đã bị vật sắc nhọn nào đó xé rách, nội tạng, gan, lá lách, còn có ruột đều rút ra ngoài, giống như bị con gì đó ăn dở! Biến thành một đồng bầy nhầy làm người ta buồn nôn!

Mà một cánh tay từ khuỷu tay bị chặt đứt, nhưng Trần Tiêu ở trong phòng căn bản không tìm thấy cánh tay ấy ở nơi nào!

Càng đáng sợ hơn là khuôn mặt... trên mặt hai gò má đều bị mổ nát, máu thịt mơ hồ. Nhất là đôi mắt, hai tròng mắt đã không còn, chỉ còn lại hai lỗ hổng lớn đầm đìa máu...

Trên đùi, còn có ngực và bụng, rất nhiều bộ phận đều bị xé rách, thi thể giống như bị mãnh thú ăn dở, rất nhiều nơi lộ ra xương trắng...

Trần Tiêu chưa từng chứng kiến trường hợp nào như vậy... tình trạng giống như thế này hắn chỉ thấy trên TV, trong chương trình thể giới động vật. Chẳng qua lúc đó lại là một con linh dương đang bị cả đàn sư tử cắn xé!!!

Phản ứng đầu tiên của Trần Tiêu là chặt một cái vào gáy nữ nhân viên chứng kiến đầu tiên, để định chi tiếng kêu thê lương thảm thiết của nàng liên đem nàng đánh ngất đi. Sau đó hắn nhanh chóng kéo nàng ra ngoài, chính mình chặn ở cửa ngăn cản những người phía sau do nghe tiếng hét muốn xông vào phòng.

Đầu tiên Trần Tiêu dùng thân thể chặn tầm mắt của Bạch Thái, sau đó duỗi tay bịt mắt Child Child lại, ngăn cho các nàng không thấy được cảnh kia.

“Ra ngoài! Tất cả đi ra ngoài! Không ai được vào trong phòng!! Mau!”

Trần Tiêu cố gắng làm cho âm thanh của mình trở nên nghiêm khắc một chút --- mặc kệ việc hắn cũng đang sợ hãi, cả đời hắn cũng chưa từng chứng kiến qua tình trạng huyết tinh như thế này. Giờ phút này hắn cảm giác như hai chân đang nhũn ra, nhưng hắn vẫn như cũ cắn răng kiên trì, cố gắng dùng sự bình tĩnh của mình để trấn an mọi người.

“Tất cả đi ra ngoài!! Ra hết ngoài đi!!”

Phanh!

Trần Tiêu một cước đá vào cửa phòng, đem tình cảnh huyết tinh đóng lại phía sau.

Chỉ có Từ nhị thiếu, hắn lúc nghe thấy tiếng thét thất thanh đã xông vào ngay sau Trần Tiêu, cũng đã nhìn thấy tình cảnh bên trong, giờ phút này đã đang ghé vào một bên tường không ngừng nôn.

Thịt nướng ăn buổi tối, rượu sâm panh, tất cả mọi thứ còn lưu lại trong dạ dày đều bị hắn phun ra, lại là nhìn thấy thịt nướng nôn ra làm hắn liên tưởng đến thi thể huyết nhục mơ hồ bên trong phòng làm việc, Từ nhị thiếu lại càng nôn kinh khủng hơn.

Trần Tiêu lại nhìn ánh mắt Tiêu Tinh phía sau. Tiêu Tinh ánh mắt có chút suy nhược, sắc mặt tái nhợt, trắng như tờ giấy --- rất hiển nhiên, nàng cũng nhìn thấy tình cảnh máu me bên trong.

“Im lặng!! Tất cả im lặng!!”

Đối mặt với sự bối rối của mọi người, Trần Tiêu trước tiên đem nữ nhân viên bị mình đánh xỉu đưa cho người khác, sau đó nhẹ nhàng ôm lấy bờ vai Child Child...

Lúc này tất cả mọi người đang đứng trong đại sảnh biệt thự xa hoa. Tổng cộng còn lại mười ba người : Trần Tiêu, Từ nhị thiếu, Child Child, Tiêu Tinh,

Bạch Thái, còn có tám nhân viên làm việc tại đây (mười một nhân viên lúc đầu giờ lạc mất hai người và viên quản lý đã chết)

“Chúng ta đang gặp rắc rối lớn.” Trần Tiêu ngay câu đầu tiên đã không giấu giếm, trực tiếp nói : “Hiện tại tôi có thể nói cho mọi người, liên lạc trên đảo đã bị cắt đứt! Chúng ta bây giờ cần bình tĩnh! Mọi người phải bình tĩnh! Trên đảo có thể tồn tại dã thú có lực tấn công rất lớn mà chúng ta chưa nhận biết. Tôi cũng không biết cụ thể là thứ gì, có thể là ác quỷ có hình thể lớn, cũng có lẽ là sư tử hổ báo hay sói hoang linh tinh gì đó ...”

“Điều đó là không thể.” Có người lập tức kinh hô, đây là một nhân viên làm việc trên đảo : “Đảo này chỉ lớn chừng này, lúc khai phá mỗi tấc đất trên đảo đều đã được chúng tôi thăm dò qua, không có khả năng tồn tại dã thú lớn.”

Những người khác đều tỏ vẻ hoài nghi.

“Sự thật là không thể phủ nhận.” Trần Tiêu cắn răng : “Quản lý của mọi người đã chết! Thi thể hắn ở ngay bên trong! Ai cho rằng mình đủ can đảm có thể tự mình đi xem, sau đó hãy nghĩ ngẫm lời nói của tôi! Còn có, chúng ta cho đến bây giờ đã có năm người mất tích! Ba người bạn của tôi và hai nhân viên trên đảo, hiện giờ sống chết chưa biết thế nào!”

Vừa lúc đó, khi Trần Tiêu dừng lại một chút, không đợi hắn tiếp tục nói, bên ngoài truyền đến một thanh âm làm mọi người dựng tóc gáy ...

“Ngao ô...”

Thanh âm thê lương kia giống như tiếng tru của dã thú, theo thanh âm mà nói, có vài phần giống tiếng sói, lại là so với sói tru càng thêm bén nhọn thê lương! Hơn nữa, thời điểm thanh âm thứ nhất truyền đến, có vẻ như cách nơi này khá xa, theo phương hướng thì có lẽ truyền tới từ đỉnh núi.

Nhưng sau đó, ngay sau thanh âm đầu tiên, khắp bốn phía biệt thự rất nhanh truyền tới những tiếng tru giống hệt! Có ngắn, có dài, có thê lương, có hung ác ...

Từng tiếng từng tiếng tru lên, có nhẹ có nặng, có xa có gần !!!

Lúc tiếng tru thứ nhất vang lên, mọi người ngơ ngẩn cả người. Nhưng sau một loạt tiếng tru, rất nhanh toàn đại sảnh trở nên hỗn loạn! Nữ nhân lập tức sợ hãi khóc rống lên, còn có tiếng người kinh hô.

“Im lặng! Tất cả im lặng!”

Trần Tiêu chạy tới cửa, một cước đem cửa đại sảnh đi ra bên ngoài hung hăng đóng lại!

Sau đó nhanh chóng bật tất cả đèn trong đại sảnh.

Tất cả đèn được bật lên, tấm mình trong ánh sáng, bên trong thiên tính nhân loại, dưới ánh sáng rực rỡ, tâm tình mọi người mới an ổn lại một chút!

“Mọi người bình tĩnh đi!” Trần Tiêu một cước đem nam nhân viên bán hàng đang điên cuồng hét lớn đá ngã lăn ra đất, sau đó xách hắn lên : “Ngươi cầm miệng cho ta! Ngươi là nam nhân!! Bây giờ còn thua cả nữ nhân!!”

Hắc ám, đêm tối, sợ hãi, những nhân tố này quả thực là tra tấn lòng người. Bất quá sau khi Trần Tiêu ra sức lắc, sắc mặt nam nhân viên này rốt cục bình tĩnh một chút. Trần Tiêu hung tợn quát : “Còn ai phản đối không!!!”

Tự nhiên là có người phản đối --- Trần Tiêu nhìn qua chỉ là một thanh niên trẻ độ mười tám mười chín tuổi. Không ít nhân viên ở đây đều lớn tuổi hơn hắn. Để cho một tên mao đầu tiểu tử như vậy chỉ huy??? (mao đầu tiểu tử : thẳng nhóc tóc còn để chòm???)

Trần Tiêu không nói một lời, trực tiếp đi đến cái bàn đặt giữa đại sảnh, một quyền đập xuống!! Cái bàn trà làm bằng gỗ thật dày bị một quyền của hắn đập thủng một lỗ to!

Tuy rằng dị năng lực lượng hệ đã bị thoái hóa, nhưng một quyền như vậy Trần Tiêu vẫn có thể làm được.

“Còn có ai phản đối không!” Trần Tiêu cố gắng làm cho vẻ mặt của mình trông có vẻ dữ tợn một chút.

Thấy bàn trà bị đập một lỗ thủng lớn, những người muốn phản đối đều ngậm miệng lại.

“Mọi người theo chỉ đạo của tôi!” Trần Tiêu chỉ vào một nhân viên trước mặt : “Anh, tôi cần anh trả lời mấy vấn đề.”

Người kia mặc dù nom nớp lo sợ, bất quá Trần Tiêu vẫn có được đáp án vừa lòng cho các câu hỏi của mình.

Đầu tiên, trên đảo này đích xác không có vũ khí, dù sao đây là làng du lịch, không phải căn cứ quân sự, chỉ có côn điện trang bị cho bảo an.

Thứ hai, thông tin trên đảo bị đứt, nhưng may mắn là vấn đề điện không cần lo lắng --- Ở tầng hầm biệt thự có thiết kế tổ hợp máy phát điện, còn có bình ắc-quy, có thể cam đoan cung cấp điện bình thường cho biệt thự. Ít nhất, đèn chiếu sáng, TV, điều hòa cũng có thể thỏa mãn. Trần Tiêu xác nhận lại lần nữa, máy phát điện thiết kế dưới tầng hầm, là tầng hầm kiên cố, hẳn là sẽ không bị phá hỏng.

Thứ ba, thông tin bị cắt, phương thức duy nhất liên lạc với bên ngoài cũng chỉ có thể là phái người ngồi thuyền ra ngoài liên lạc. Chính là với tình thế bây giờ, Trần Tiêu không dám mạo hiểm để mọi người ngồi thuyền rời đi ... Ly khai đất liền, trên mặt hồ một khi gặp nguy hiểm, tình huống liên lạc không thể

không chế.

Căn cứ nhân viên công tác nói, mỗi ngày đều có người bên ngoài dùng thuyền vận chuyển tới một ít thực phẩm tươi sống. Thời gian là giữa trưa mỗi ngày --- nói cách khác, khoảng mười tiếng nữa sẽ có người đi thuyền tới đảo.

Vấn đề tối trọng yếu là : Bản đồ.

Trần Tiêu sau đó cố nén sự ghê tởm và sợ hãi, một lần nữa vào trong phòng làm việc như địa ngục kia, cuối cùng từ trong một ngăn kéo tìm được bản đồ.

Đây là bản đồ địa hình khi thăm dò trên đảo.

Bất kể như thế nào ... Trần Tiêu cũng không buông tha ý định tìm lại bạn bè mất tích. Mặc kệ là Lục Tiểu Tiểu hay Vô giá, hay là Monica lão sư, còn có hai nhân viên trên đảo ...

Sau khi nhanh chóng phân tích, Trần Tiêu đưa ra một phán đoán : Tạm thời từ bỏ ý niệm để mọi người suốt đêm đi thuyền rời đảo!

Bởi vì du thuyền kia quá nhỏ, hơn nữa còn là ... không mũi! Không có khoang thuyền chắc chắn, đi thuyền chỉ có thể ngồi trên mặt ... Nếu nơi này có ác điều như lời nói, vậy thì quá mạo hiểm.

Hồ nước mờ mịt, một khi bị tập kích trên mặt nước ...

Cách còn lại, chính là vững vàng phòng thủ trên đảo!

Nhưng mà tòa biệt thự này lại quá yếu để phòng thủ.

Không vì gì khác, chỉ đơn giản là lúc thiết kế biệt thự mục đích là để nghỉ ngơi thư giãn, mỗi một phòng đều có cửa sổ rất lớn ... hơn nữa, bởi vì nơi này phong cảnh tú lệ, xung quanh không bị ô nhiễm tiếng ồn, cho nên tất cả cửa sổ thủy tinh đều không dùng loại đặc chế, chỉ là thủy tinh bình thường ...

Buồn bực nhất chính là, ngay cả trong WC cũng có cửa sổ hướng ra bên ngoài! Ý tưởng thiết kế lúc ấy chính là : Toàn bộ sáng sủa! Tất cả các phòng đều hướng ra hồ ...

Cửa sổ như vậy, đừng nói là mãnh thú, một người bình thường chỉ cần dùng sức va vào đều có thể vỡ ra.

“Có nơi nào kiên cố một chút không? Phòng nào có tính an toàn cao một chút?” Trần Tiêu nhíu mày.

“Nơi như vậy thì chỉ có tầng hầm.” Câu trả lời của người nhân viên làm cho Trần Tiêu có chút bất đắc dĩ.

“Tầng hầm không dùng được.” Trần Tiêu lập tức phủ định. Tuy rằng tầng hầm toàn bộ phong bế, nhưng là ... đó là một cái cũi! Vạn nhất thật sự có nguy hiểm gì, muốn chạy cũng không được.

“Còn có ... phòng để dụng cụ của nhân viên.” Một nhân viên nghĩ tới : “Ngay bên cạnh biệt thự, theo hành lang bên trái đi ra ngoài là phòng dụng cụ, tuy cũng có cửa sổ, nhưng cũng không lớn, hơn nữa còn có lưới sắt rất nhỏ. Bên trong để một ít dụng cụ cần thiết, ví dụ như máy hút bụi, dụng cụ vệ sinh, máy cắt cỏ ... Cửa sổ kia còn có thể nhìn trực tiếp ra bên tàu.”

“Từ giờ trở đi mọi người không được phân tán, không cho phép bất cứ người nào hành động một mình.” Trần Tiêu thở dài : “Bây giờ mọi người cùng đi tới phòng chứa dụng cụ! Nơi này tất cả cửa và cửa sổ đều làm bằng thủy tinh, rất không an toàn!!”

Nói xong hắn đi tới trước bàn trà bị mình đập xuyên, đem hai chân bàn bẻ ra, trong tay vung thử hai cái, sức nặng miễn cưỡng chấp nhận được, liền đưa cho hai nam nhân viên.

“Chúng ra cần một ít vũ khí tự vệ.”

“Trong phòng an ninh có hai cái côn điện.” Một bảo an do dự : “Nhưng mà ... phòng an ninh ở bên ngoài ... bên phải sân trước chừng năm mươi thước.”

Bên ngoài ...

Nghe xa xa bên ngoài truyền tới tiếng tru ... những người này còn ai dám rời biệt thự chạy ra bên ngoài?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 81: Kiêu.

Lúc này bên ngoài tiếng tru liên tiếp vang lên, hơn nữa đã có người chết và mất tích nên mọi người không ai dám đi ra bên ngoài.

Những người có thể bảo trì trấn định cũng chỉ còn Trần Tiêu và mấy đồng bạn. Dù sao Trần Tiêu, Từ nhị thiếu cùng với Bạch Thái mấy người đều đã trải qua sự việc bị bắt cóc, năng lực thừa nhận so với người bình thường lớn hơn, Tiêu Tinh thì do luyện võ từ nhỏ, khí độ tự nhiên khác với thường nhân, về phần Child Child ... Ách, Child Child nâng đến bây giờ có vẻ vẫn chưa rõ ràng đã xảy ra chuyện gì a.

Lâu một biệt thự giống như biến thành đại sảnh khách sạn, tuy rằng hiện giờ bên ngoài tiếng tru vang lên liên miên không dứt, nhưng theo vị trí âm thanh mà xét thì có lẽ đã thủ còn chưa biết tên kia tựa hồ vẫn chưa dám tới gần ...

“Ánh đèn!”

Tiêu Tinh bỗng nhiên mở miệng nói một câu!

Những lời này lập tức cảnh tỉnh Trần Tiêu.

Đúng vậy! Ánh đèn!

Vô luận là đối với dã thú nào cũng vậy, thiên tính của bọn chúng luôn sợ ánh sáng đèn cùng ánh lửa! Sau khi nhận thức được điều đó, Trần Tiêu lập tức nhanh chóng một hơi đem toàn bộ đèn trong đại sảnh bật hết lên.

Không chỉ đèn trong đại sảnh biệt thự, mà cả các trụ đèn lộ thiên bên ngoài cũng toàn bộ bật sáng.

Rất nhanh, tựa như hưởng ứng hành động của Trần Tiêu, tiếng tru bên ngoài trở nên vài phần sợ hãi, hơn nữa dường như âm thanh đang dần lùi ra phía xa.

“Tất cả mọi người đi đến phòng dụng cụ!” Trần Tiêu đưa ra quyết định, một tay kéo Child Child, mang theo mọi người dọc theo hành lang hướng phòng dụng cụ chạy tới.

Phòng dụng cụ đúng như nhân viên kia đã nói, là phòng duy nhất có chút an toàn. Phòng nằm một bên biệt thự, cách khoảng mười bước chân, là một phòng đơn. Cửa ra vào là loại cửa thoát hiểm một cánh, nghe nói có chức năng chống cháy, hẳn là đủ chắc chắn.

Phòng cũng không lớn, chỉ khoảng hai mươi thước vuông (DG: ko bít một thước là bao nhiêu nên ko dám dịch bậy), trên giá để bừa bãi rất nhiều dụng cụ dọn vệ sinh : thùng nước, chổi lau nhà, khăn lau, máy hút bụi. Còn có một ít dụng cụ làm vườn: xẻng, dụng cụ làm cỏ ...

Trần Tiêu lục lọi một chút, cuối cùng lôi ra một vài thứ mà hắn cho rằng hữu dụng. Đầu tiên là mấy bộ quần áo lao động dày. Giờ này đã là nửa đêm, trên đảo gió hồ khá lạnh lẽo, hắn đem mấy bộ đồ này đưa cho mấy cô gái. Còn có đèn pin ... hiện tại đủ cho mỗi người một chiếc.

Về phần xẻng, chính hắn cầm một cái, còn một cái đưa cho Từ nhị thiếu, vào thời điểm cần thiết có thể dùng làm vũ khí. Lúc phân phối vũ khí cho mọi người, Trần Tiêu liếc mắt nhìn Tiêu Tinh, ý tứ hỏi một chút. Bất quá Tiêu Tinh chỉ âm thầm cười, tỏ vẻ chính mình không cần.

Điều lo lắng duy nhất là cửa sổ.

Cửa sổ phòng dụng cụ cũng không lớn, hơn nữa đúng như nhân viên kia giới thiệu, trên cửa sổ mắc một tấm lưới sắt. Bất quá Trần Tiêu xem ra loại này còn xa mới đủ chắc chắn! Lưới sắt mỗi thanh chỉ to cỡ ngón tay, dưới công kích của đại hình mãnh thú có bao nhiêu năng lực phòng ngự, thật đáng hoài nghi.

Trần Tiêu sau khi suy nghĩ một lát, cùng mấy nam nhân viên đem cái giá để dụng cụ trong phòng mang tới chặn chỗ cửa sổ --- tuy rằng cái giá chỉ có hình dáng như giàn giáo, nhưng ít nhất có còn hơn không a.

Qua một lúc lâu, tiếng tru bên ngoài dường như dần dần bình ổn xuống, nhưng trong phòng vẫn như cũ tràn ngập tâm trạng khủng hoảng. Có người vẫn đang cầm di động cố gắng thực hiện cuộc gọi, dù đã biết tín hiệu đã bị cắt đứt, lại kiên trì làm loại chuyện phí công này, giống như nắm lấy một tia hy vọng mong manh.

Trần Tiêu ngồi ở góc tường, đang cẩn thận nghiên cứu bản đồ hòn đảo, Từ nhị thiếu đứng bên cạnh nhìn hắn, trong ánh mắt thoáng chút bất an ...

Quả nhiên, khoảng nửa giờ sau, lúc này đã khoảng hai giờ sáng.

Trần Tiêu đứng dậy, nhìn thoáng qua mọi người : “Từ giờ trở đi mọi người phải ở nguyên chỗ này, bất kể là ai cũng không được rời khỏi đây!”

Hắn nói như vậy nhưng chính mình lại đi ra cửa, chỉ quay đầu liếc mắt nhìn Từ nhị thiếu một cái : “Tiêu Từ, cậu ở lại đây, từ giờ trở đi chỗ này giao cho cậu. Nhớ kỹ, không được để một ai rời khỏi chỗ này, phải thủ vững ở đây, đợi trời sáng! Tôi đoán rằng lũ quái vật này không dám hoạt động ban ngày, sau khi mặt trời lên có lẽ liền an toàn. Bất kể như thế nào, phải kiên trì vài giờ nữa!”

“Cậu ... Cậu đi đâu? Chẳng lẽ cậu muốn ...” Từ nhị thiếu đi nhanh tới, giữ lấy cánh tay Trần Tiêu.

“Tôi ra ngoài tìm mọi người!” Trần Tiêu biểu tình kiên quyết : “Mặc kệ thế nào, tiểu Kim cùng với Lục Tiểu Tiểu bọn họ là cùng chúng ta tới đây! Không thể bỏ mặc bọn họ được!!!”

Nghe được lời này, sắc mặt Từ nhị thiếu khê đỏ, hần nhìn chăm chăm Trần Tiêu, lập tức đi ra ngoài : “Được! Tôi với cậu cùng đi! Không thể để một mình cậu đi được!”

“Đừng làm rộn nữa!!” Trần Tiêu bỗng nhiên nổi giận, hần dùng một tay đẩy Từ nhị thiếu ngã trên mặt đất, thấp giọng quát : “Tiểu Từ! Hiện tại không phải thời điểm giằng co! Thân thủ của cậu không bằng tôi, có đi theo cũng vô dụng! Tôi cần cậu ở đây chỉ huy mọi người! Nơi này còn nhiều người như vậy ... cần một người chỉ huy!! Cậu đi, vậy Bạch Thái thì sao? Child Child thì sao? Chẳng lẽ bỏ mặc các nàng ở lại đây?”

Nói xong, Trần Tiêu đánh mắt ra hiệu cho Từ nhị thiếu, ngoài hần ra, những nhân viên còn lại, mặc kệ là nam hay nữ về mặt đều tràn ngập sợ hãi, Trần Tiêu cũng không yên tâm để những cô gái đi cùng mình ở lại nơi này cùng với những người đang khủng hoảng --- có trời mới biết những người này sẽ làm ra sự tình gì.

“Tôi ...” Bạch Thái vừa muốn nói muốn cùng Trần Tiêu đi, lại là Trần Tiêu đã không chút khách khí trừng mắt nhìn nàng : “Bạch Thái! Không được nói nữa!” Sau đó âm thanh của hần nhu hòa xuống một chút : “Tôi biết mọi người muốn hỗ trợ, như vậy đi, nhờ mọi người ở lại chỗ này giúp tôi chiếu cố Child Child, còn phải chiếu cố những người khác nữa a.”

Từ nhị thiếu thấy được ánh mắt kiên định của Trần Tiêu, hần liền biết Trần Tiêu tuyệt đối sẽ không thay đổi chủ ý.

“Nói như vậy ... tôi hần là có tư cách đi cùng với anh chứ.”

Tiêu Tinh đang yên lặng bên cạnh bỗng nhiên sâu kín nói một câu như vậy.

“Cô?” Trần Tiêu liếc mắt nhìn Tiêu Tinh.

Tiêu Tinh âm thầm cười, ánh mắt sáng ngời : “Đừng có quên thân thủ của anh còn kém xa tôi, anh có thể đi, vì sao tôi không thể đi?”

Cứ như thế, hai người Trần Tiêu và Tiêu Tinh ly khai phòng dụng cụ, trước khi hai người rời đi, Child Child tựa hồ rốt cục cũng cảm giác được tình huống không ổn : “Trần Tiêu ... anh ...”

“Ở lại chỗ này.” Trần Tiêu nhu hòa cười, nhẹ nhàng ôm lấy Child Child, vuốt vuốt tóc nàng : “Anh ra ngoài lấy ít đồ, em ở lại phải ngoan ngoãn, phải nghe lời tiểu Từ và Bạch Thái, biết không?”

Nói xong, hần tiến đến bên tai Child Child, hạ giọng dặn dò một câu : “Nếu gặp phải nguy hiểm mà nói ... hãy phóng điện!”

“Chúng ta đi đâu đây?” Ra khỏi phòng dụng cụ, dọc theo hành lang trở về đại sảnh, Tiêu Tinh đang đi phía sau Trần Tiêu đột nhiên hỏi một câu.

“Trước tiên trở về phòng nghỉ lúc trước, tôi muốn lấy vài thứ.”

Trong phòng Trần Tiêu, hần nhanh chóng lấy ra chiếc hòm da của mình --- dưới ánh mắt tò mò của Tiêu Tinh, Trần Tiêu thay đôi giày da màu đen, mang chiếc tai nghe với thấu kính ở một bên mắt, mặc một bộ áo da lên người.

“Thật đáng tiếc, bộ trang bị thủy hóa này không có vũ khí có tính công kích a.” Trần Tiêu có chút buồn bực, liếc mắt nhìn Tiêu Tinh : “Nơi này nhất định có phòng bếp, chúng ta đến đó tìm dao đi.”

“Dao? Không cần đâu.” Tiêu Tinh bỗng nhiên xoay người một cái, một tay nắm lấy dây lưng bên hông, dùng sức kéo ra ...

Bá!

Liền thấy một đạo hàn quang bắn ra, trong tay Tiêu Tinh đã có thêm một thanh kiếm dài nhỏ! Thanh kiếm này tựa như làm từ một loại thép mềm nào đó, mỏng như tờ giấy!

“Nhuyễn kiếm?” Trần Tiêu sùng sốt một chút.

“Tôi lúc nào cũng mang theo người.” Tiêu Tinh tựa hồ không muốn nhiều lời.

Trần Tiêu nhìn vào hai mắt Tiêu Tinh, cũng không hỏi lại cái gì, lấy bản đồ mở ra.

“Hãy xem, tôi vừa rồi luôn nghĩ, nếu trên đảo này có đại hình mãnh thú tồn tại, như vậy nhất định nó phải có sào huyết! Nhưng mà lúc chúng ta tìm kiếm người mất tích không có để ý đến điểm này. Tôi đã xem kỹ bản đồ, dưới sườn núi trên đảo này đúng là có một cái sơn động, bất quá cái động kia rất nhỏ. Dựa trên kí hiệu bản đồ, ở thời điểm khai phá, cái động kia đã được xử lý qua, hiện giờ được dùng làm nơi trữ rượu cho làng du lịch ...”

“Hầm chứa rượu?” Tiêu Tinh nhú mày : “Lúc trước chúng ta tìm người chưa kiểm tra địa phương đó sao?”

“Chúng ta không tới đó, nhưng mà có nhân viên làm việc trên đảo đã kiểm tra qua nơi đó, nói là không phát hiện người mất tích ... Vấn đề là tôi cảm

thấy nếu trên đảo có sào huyết của dã thú tồn tại, vậy chỗ này là lựa chọn tốt nhất --- đối với dã thú mà nói.”

Tiêu Tinh trầm mặc một lát : “Vậy còn chờ gì nữa. Đi thôi.”

Hai người mới ra khỏi cửa phòng, bỗng nhiên nghe “Xoảng” một tiếng!

Hai người sắc mặt khê biến! Thanh âm này rõ ràng là tiếng cửa sổ thủy tinh vỡ --- thanh âm từ trên lầu truyền đến!

“Xem ra bọn chúng đã không chịu được rồi.” Trần Tiêu nhanh chóng nói : “Ánh sáng đèn không thể dọa được chúng mãi! Chúng đã bắt đầu xông vào biệt thự!”

“Giống như đi kiểm mô?” Tiêu Tinh cười lạnh một tiếng.

Hai người nhanh chóng vọt qua cửa lên cầu thang, trở về đại sảnh, lại thấy cửa đại sảnh đã vỡ vụn, trên đất còn lưu lại dấu chân. Dấu chân đó rất lớn, có hình bông hoa ba cánh.

“Chúng đã vào trong rồi! Chúng ta mau đi thôi!” Trần Tiêu nói xong, một tay kéo Tiêu Tinh, hai người chạy nhanh ra khỏi cửa, chạy tới bếp nướng bên ngoài. Trần Tiêu bỗng giật mình, từ trong túi lấy ra bật lửa, rất nhanh châm vào bếp...

Oanh!

Ngọn lửa rất nhanh bùng lên, Trần Tiêu nhặt toàn bộ than củi còn lại trên mặt đất bỏ vào lò, mắt thấy ngọn lửa đã ổn định, hần xoay người lại cảm lấy chân bếp nướng, đem cả chiếc lò nướng nhấc lên!

“Đi thôi! Cái này có thể trở thành cây đuốc tốt nhất, lại có thể xua đuổi dã thú.” Trần Tiêu cười cười.

“Chỉ sợ là ngược lại còn có thể hấp dẫn dã thú tới a.” Tiêu Tinh thờ dãi.

Trần Tiêu dùng bước, thành thật nói : “Tôi vẫn cho rằng cô nên trở lại với mọi người! Chuyện nguy hiểm thế này...”

“Xem ra đúng là anh cố ý muốn đem cái thứ kia hấp dẫn đi, đúng không?” Tiêu Tinh mỉm cười, lại lắc đầu : “Đi thôi, tôi đã cùng anh rời khỏi đó thì sẽ không trở về. Hơn nữa ... chỉ là mấy con thú hoang thôi mà, tôi cũng không sợ!”

Trần Tiêu nhìn Tiêu Tinh thấy trong mắt nàng không có một tia dao động, chỉ có thể thờ dãi : “Đi thôi, không nên đi trong rừng, chúng ta đi dọc theo bờ hồ đi.”

Hắn rất rõ ràng, dưới tình huống có dã thú vây quanh, tiến vào rừng cây quá mức nguy hiểm, không bằng đi dọc theo ven hồ, địa hình trống trải hơn một chút, nếu bị dã thú tập kích còn có thể thấy rõ, nếu không mà nói ... con người ở trong rừng cây, tuyệt đối không thể linh hoạt bằng dã thú.

Lò nướng trong tay nặng mấy cân nhưng đối với Trần Tiêu có dị năng lực lượng hệ C cấp mà nói, tuy rằng bây giờ hắn không thể ném bay ô tô, nhưng tay giờ đồ vật như vậy đi lại vẫn phi thường thoải mái.

Hai người cẩn thận đi dọc theo bên hồ chỗ nước cạn cách rừng cây khoảng hơn mười thước, đi ước chừng năm phút đồng hồ ...

“Anh có cảm thấy gì không?” Tiêu Tinh bỗng nhiên hỏi.

“Àn ...” Trần Tiêu gật gật đầu.

Ngay tại hơn mười thước bên trong rừng cây, dưới âm thanh lá cây sần sật, Trần Tiêu có thể mơ hồ thấy mấy cái bóng màu đen di chuyển nhanh chóng.

“Năm con.” Tiêu Tinh nhíu mày : “Hình như luôn đi theo chúng ta, nhưng đại khái là sợ lò lửa trong tay anh cho nên chưa dám tấn công a.”

Trần Tiêu một tay nâng hỏa lò, một tay nắm chặt xẻng.

Trong lò tuy rằng đã cháy hết một thanh than củi, nhưng thể lửa vẫn còn bảo trì được. May mắn, rất nhanh đã tới chỗ sườn núi.

Huyết động quay mặt ra hồ, rất dễ tìm thấy.

Huyết động này lúc khai phá đã một lần được sửa sang lại, cửa động làm thành cửa gỗ, nghe nói có thể chống ẩm ướt, trong động cũng được trải ván gỗ, xây dựng thành một không gian tránh ánh sáng, chính thích hợp chứa một số thực phẩm cùng rượu --- có thể nói là một phòng chứa tự nhiên. Dù sao điện năng trên đảo cũng nhờ vào máy phát điện cung cấp, làm như thế này so với thiết kế một phòng lạnh càng tiết kiệm điện năng a.

Hầm rượu cũng không có khóa, kéo thanh cài ra liền có thể nhẹ nhàng đẩy cửa. Tấm ván cửa rất nặng từ từ mở ra, phát ra âm thanh ken két. Từ bên trong thoát ra một cỗ hàn khí mơ hồ, không khí bên trong còn có một hương vị cổ quái nhàn nhạt.

“Cô cảm thấy không? Giống như ... hơi thối?” Trần Tiêu nhíu mày : “Chẳng lẽ thực phẩm bên trong biến chất?”

Hai người mới đi vào bên trong chưa được nửa thước, bỗng nhiên từ bên trong truyền đến một tiếng “Phanh!” !!!

Giống như âm thanh bình rượu thủy tinh rơi vỡ?!

Hai người thoáng nhìn nhau, đồng thời cẩn thận hướng bên trong chạy tới ...

Hầm cũng không sâu, sau vài chục bước chạy đã tới một không gian hình tròn, vách tường đều đã được xử lý chống ẩm, mà trong động, tình hình trước mắt là :

Một loạt thùng rượu bị làm đổ, trên mặt lổn nhổn toàn chai rượu vỡ, rượu trong chai toàn bộ chảy ra, không khí tràn ngập mùi rượu ... mà trừ cái đó ra ...

“Mùi tanh hôi vừa rồi từ đâu tới nhỉ?” Trần Tiêu nhíu mày, quơ quơ hóa lò, nhờ ánh lửa tìm kiếm xung quanh.

Ngay sau đó, hần cảm thấy Tiêu Tinh phía sau hô hấp ngưng trệ, nhẹ nhàng đẩy đẩy lên vai mình.

Tiêu Tinh giọng nói khẩn trương : “Bên trên!”

Trần Tiêu ngẩng đầu nhìn lên, liền thấy trên trần động, bên trong góc có một bóng dáng đen sì đang cuộn mình lại ...

Không gian động cao khoảng bảy tám thước, hầm ngầm hình tròn sáng sủa, mà tại vị trí cách Trần Tiêu xa nhất, có một khối nham thạch nhô ra ngăn ánh sáng lại.

Ngay cạnh đó, bóng dáng màu đen kia rút cục bị Trần Tiêu và Tiêu Tinh thấy rõ!

Hai người không khỏi đồng thời hít một hơi lương khí!!!

Đây là cái gì vậy a?!

Một đôi cánh thật dài cuộn gấp lại, trên người phủ kín lông chim màu đen, thân thể treo ngược trên đỉnh động, đầu hướng xuống dưới ... Có thể thấy rất rõ ràng, hai chân nó có hình hoa ba cánh, còn có vuốt sắc đang bám vào nham thạch, làm cho thân thể nó có thể cố định ở phía trên.

Mà ở phía cuối hai cánh của nó có một bộ phận giống như tay người, cuối móng vuốt dài nhỏ là móc câu màu đen bén nhọn!

Đáng sợ nhất chính là đầu nó ... cái này khiến cho Trần Tiêu lập tức khẳng định : Nó tuyệt đối không phải động vật họ chim!

Cái đầu đó hình tam giác, trên đầu không có một cọng lông. Hình dáng ngũ quan làm Trần Tiêu liên tưởng đến một loại động vật thường xuất hiện vào cuối mùa hè ở nông thôn ...

Con dơi!

Chính là cái đầu này cùng đầu dơi lại có chút bất đồng. Đầu tiên là đầu dơi tuyệt đối không lớn như vậy. Hơn nữa nó đang hướng Trần Tiêu và Tiêu Tinh phía dưới nhe nanh trợn mắt, lộ ra cái miệng đầy răng nanh bén nhọn, bên ngoài miệng trông như miệng ếch, đang phát ra tiếng kêu bén nhọn, trong thanh âm tựa hồ như đe dọa, nhưng lại có chút sợ hãi.

Huống hồ ... Dơi trên người cũng không có những chiếc lông chim thật dài này a!

Theo quan sát được, quái vật cuộn mình đằng xa dài chừng một thước!

Theo thường thức mà Trần Tiêu biết, ở phía nam, nhất là ở thành phố K này, không có khả năng xuất hiện loại sinh vật to lớn trông như con dơi này!

“Nó hình như rất sợ chúng ta.” Tiêu Tinh cẩn thận đi động bước chân, trong tay cầm theo nhuyễn kiếm.

Quả nhiên, theo hai người xoay người, quái vật phía trên cũng cẩn thận biến ảo góc độ, chính là hai chân thủy chung vẫn bám trên vách nham thạch, tiếng kêu bén nhọn càng ngày càng chói tai hơn ...

Bỗng nhiên trong đầu Trần Tiêu thoáng qua một ý niệm.

“Không ổn! Nó đang kêu gọi đồng loại!”

Lời vừa mới nói xong, hai người chợt mơ hồ nghe thấy bên ngoài động truyền đến một trận ào ào động tĩnh!

“Cửa!!” Trần Tiêu nhanh chóng hướng cửa phóng đi, mới vừa tới nơi liền thấy mấy bóng đen trong màn đêm đang bay nhanh tới!

Hần chỉ kịp dùng thân thể chặn cửa, ý đồ đem cửa động khép lại, bên ngoài chợt nghe âm thanh “Bang bang bang bang”!!

Va chạm liên tiếp, khí lực tự nhiên cực lớn! Trần Tiêu lao đảo một cái, suýt chút nữa không thể giữ vững cửa! Cửa bị đẩy ra một khe hở, lập tức có một bộ móng vuốt bén nhọn theo khe hở thò vào khua loạn! Trần Tiêu chưa kịp đề phòng bị móng vuốt móc trúng bả vai, lập tức thống khổ rên lên một tiếng! Trên vai cả da thịt và áo bị móc ra một mảnh!

Giống như bị mũi máu kích thích, bên ngoài truyền đến một tiếng kêu bén nhọn cao vút!

Cuối cùng Trần Tiêu cũng đem cửa động giữ vững, mà phía sau truyền đến tiếng quát của Tiêu Tinh!

“Cẩn thận phía sau!”

Trần Tiêu vội xoay người lại, vừa lúc thấy một bóng đen vọt tới, chỉ kịp nghiêng đầu tránh. . .

Xoạt!

Một bộ móng vuốt sắc bén lướt qua mặt hán, hung hăng chộp vào tấm ván cửa đằng sau, lưu lại một vết cào thật sâu trên ván gỗ dày, vụn gỗ rơi là tã. Quái vật vốn vẫn trốn trên góc kia đã vọt tới, thấy một trảo không trúng liền mở to mõm hướng cổ Trần Tiêu hung hăng cắn xuống!

Tiêu Tinh ở phía sau kịp thời chạy tới bên Trần Tiêu, giờ tay đâm một kiếm qua!

Khanh!

Một kiếm này vừa nhanh vừa chuẩn, thân kiếm không chút sai lệch chặn ngang cổ Trần Tiêu! Quái vật kia một ngụm cắn lên thân kiếm, Trần Tiêu đã nhanh nhẹn lui thân né tránh, mà Tiêu Tinh thì cười lạnh : “Chết đi!”

Chỉ thấy cổ tay Tiêu Tinh nhẹ nhàng run lên, thân kiếm xoay tròn, chợt nghe quái vật kêu lên thảm thiết . . .

Miệng quái vật đang cắn trên thân kiếm, theo thân kiếm xoay tròn, miệng nó bị vặn nát như! Trong tiếng thét thống khổ, quái vật một lần nữa xoay thân chạy trốn, nhanh chóng bay vọt lên nóc động.

Trên đất còn rơi lại mấy khối thịt nát, trông như là đầu lưỡi, còn có hai cái răng nanh sắc bén!!

Tiêu Tinh một kiếm đắc thủ, lại không chịu bỏ qua, bỗng nhiên hướng vách tường vọt tới, nương theo quán tính nhảy vài bước lên vách tường, sau đó lẳng không hướng quái vật trong góc đâm tới một kiếm!

Tư thế lẳng không xuất kiếm của nàng trông như một con chim nhạn lớn! Kiếm quang chớp động, quả nhiên có phong phạm nhất lưu cao thủ! Quái vật kia tuy nhanh nhẹn nhưng làm sao tránh kịp? Lập tức bị một kiếm xuyên thân!

Nhưng một kiếm này cũng kích phát hung tính của quái vật, nó thét lên một tiếng, hai cánh dang rộng hướng Tiêu Tinh hung hăng đánh tới!

Trần Tiêu vẫn đứng một bên, mắt thấy quái vật kia bỏ nhào tới người Tiêu Tinh liền nhanh chóng chạy lên ôm lấy nàng, cùng lúc tặng cho quái vật một cước.

Phanh!

Quái vật bị đá văng vào góc tường, đầu rơi máu chảy, cuối cùng cũng không còn lực lượng tái phản kích.

Nó trong miệng bị kiếm phong cắt nát, ngực bị đâm một kiếm, lại trúng một cước của Trần Tiêu, nhất thời đầu nổ hoa, tràn đầy máu tươi, khê nhúc nhích vài cái, cũng không đứng dậy nổi.

Trần Tiêu cẩn thận nhẹ nhàng đi tới, đá thử nó hai cái, quái vật tránh tránh, chỉ có thể vô lực hướng chiếc miệng máu thịt mơ hồ hướng Trần Tiêu thét lên chói tai đe dọa, rốt cục cũng không động dậy nổi.

Hai người trẻ tuổi đều có chút kinh hoàng, tuy rằng Tiêu Tinh võ nghệ cao cường, nhưng vừa rồi rõ ràng nàng đã đâm trúng quái vật một kiếm, vậy mà nó còn hung ác như vậy, trúng một kiếm trí mạng mà vẫn có thể đánh ngược lại, nhất thời làm cho Tiêu Tinh có chút luống cuống --- nàng cho dù thân thủ rất tốt, nhưng cũng chỉ là một cô gái nhỏ, khó tránh khỏi có chút kinh hoàng. Nếu không phải Trần Tiêu kịp thời ôm nàng né tránh, tuy rằng chưa chắc đã bị quái vật gây tổn thương, nhưng sợ hãi là khó tránh khỏi.

“Gặp quỷ . . . đây là quái vật gì vậy?” Trần Tiêu nhẹ thờ dốc --- cũng không phải hấn mệ, mà là vẫn còn kích động.

“Thân thể giống điều hầu, cánh như cánh dơi, đầu giống . . .” Tiêu Tinh nhíu mày nghĩ nghĩ : “Giống như đầu khỉ và đầu dơi tổng hợp lại.”

Mà giờ phút này, bên ngoài cửa lại truyền đến âm thanh va chạm bang bang, hơn nữa lực va chạm càng ngày càng lớn! Giống như những quái vật bên ngoài đã nổi điên, đang cố gắng phá cửa mà vào!

Trong từng trận âm thanh bang bang, tấm ván gỗ dày ở cửa động rung lên, bụi đất xung quanh khung cửa rơi là tã . . .

Trần Tiêu bỗng nhiên giật mình nhìn chằm chằm quái vật đang hấp hối nằm trên mặt đất, nhẹ nhàng ấn một phím trên tai nghe đang đeo . . .

Rất nhanh, nguyên chỉ là suy nghĩ chợt lóe lên trong não, hán cũng không ôm nhiều hy vọng mà thử một chút, không nghĩ tới thiết bị dò xét cư nhiên có phản ứng đối với quái vật này!

Trên thấu kính bên mắt trái nhanh chóng hiện lên bảng thống kê, sau đó một chuỗi số liệu tổng hợp hiện ra ...

Tên : Kiêu.

Cấp bậc : D cấp.

Am hiểu kỹ năng công kích, lực lượng C cấp, tốc độ C cấp, sức chịu đựng D cấp, trí lực E cấp, năng lượng E cấp.

Sinh hóa thú hình thái sơ cấp, loại đã có trong kho số liệu.

Am hiểu bay lượn, công kích bằng nanh, vuốt.

Dị năng đặc thù : Hút máu tiến hóa.

Phía dưới nhanh chóng chạy qua một chuỗi kí hiệu dài, toàn bộ đều là những phân tích đối với quái vật này : thân thể, lực lượng, hình dáng, xương cốt ... số liệu phi thường toàn diện!!

Hàng chữ cuối cùng là :

“Loại sinh hóa thú đã biết trước mắt, hệ thống nhận định : Địch ý!”

Sinh hóa thú? Địch ý?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Thảm Sát!

Cửa hầm bị đung tạo nên âm thanh rung chuyển, động tĩnh càng lúc càng lớn, làm cho người ta nhìn không được lo lắng không biết cánh cửa này còn có thể kiên trì bao lâu.

Hai người Trần Tiêu và Tiêu Tinh đều khẩn trương, ngăn không được sự hỗn loạn trong lòng.

Nhất là Trần Tiêu, số liệu được thông báo trên thiết bị dò xét làm cho hắn giật mình!

Sinh hóa thú? Dị năng? Địch ý?

Dưới sự chỉ dạy của ba lão bản Lạn vĩ phố, Trần Tiêu biết được một ít tiêu chuẩn : Căn cứ tiêu chuẩn người bình thường là D cấp, nếu năng lực đạt tới C cấp hoặc ngoài C cấp có thể nói đã tiến vào hàng ngũ dị năng!!!

Lại có dị năng ... động vật? Sinh hóa thú?

Hơn nữa, số liệu hiển thị của thiết bị dò xét còn mang theo một tia thâm ý : Loại số liệu đã có trong kho lưu trữ! Nói cách khác, loại quái vật này đã được lưu trong kho số liệu của thiết bị dò xét ở Phục vụ xã!

Tiêu Tinh đang rất khẩn trương, đối với tai nghe cùng thấu kính Trần Tiêu đang mang đã sớm tò mò, giờ phút này thấy Trần Tiêu nhìn chăm chăm vào quái vật đang hấp hối nằm trong góc, vẻ mặt như nhìn thấy quỷ --- khi quái vật còn sống cũng chưa từng thấy Trần Tiêu khẩn trương như vậy, bây giờ quái vật đã bị hai người hạ gục, Trần Tiêu ngược lại lại có loại biểu tình như thế ...

“Anh phát hiện ra cái gì à?” Tiêu Tinh phán đoán thật sự rất chuẩn!

Trần Tiêu liếc mắt nhìn Tiêu Tinh : “Quái vật này ... chỉ sợ không phải là dã thú bình thường.”

“Đó là đương nhiên!” Tiêu Tinh lắc đầu : “Tôi cho tới giờ vẫn chưa nghe nói qua có loại động vật nào lớn lên có bộ dáng như thế này.”

Trong lúc đó, tám ván gỗ bên cạnh vẫn vang lên những tiếng va chạm bang bang. Trần Tiêu cũng đã phục hồi tinh thần, nhanh chóng đi tới cẩn thận kiểm tra tình hình bên trong động.

Nơi này cất trữ một ít thực phẩm, ví dụ như hoa quả khô, còn có rượu dự trữ, trong đó hơn một nửa đã bị hủy hoại. Những vật thực này đại khái đã vào

trong bụng quái vật, các binh rệu bị đập vỡ lẫn lóc khắp nơi.

Trừ những thứ đó ra, trong hầm không còn gì có giá trị.

“Làm sao bây giờ? Chúng ta bị nhốt trong này rồi.” Trần Tiêu nhíu mày. Theo sức chiến đấu của quái vật vừa rồi mà xét thì loại quái vật này cũng rất hung hãn, như vậy nếu một đám bên ngoài xông vào mà nói ...

Tiêu Tinh khẽ rung trường kiếm, cắn răng nói : “Còn có thể làm gì được nữa, xông ra thôi.”

Trần Tiêu bỗng nhiên hai mắt sáng ngời, nhìn chăm chăm Tiêu Tinh từ trên xuống dưới vài lần : “Tiêu Tinh, thể trọng của cô là bao nhiêu?”

“??” Tiêu Tinh bị hỏi ngây ngẩn cả người, sau đó mặt hơi đỏ lên, sắc giọng nói : “Anh! Để sau đi, bây giờ mà anh còn tâm tư hỏi vấn đề này!!”

Thể trọng đối với con gái mà nói là một trong những bí mật lớn nhất a ...

“Tôi rất nghiêm túc! Cô nặng bao nhiêu?” Trần Tiêu nắm lấy bả vai Tiêu Tinh, ánh mắt ngưng trọng : “Mau cho tôi biết! Không phải đang đùa đâu!”

Tiêu Tinh mặt đỏ lên : “Năm ... năm mươi hai cân.”

Năm mươi hai cân ... Lấy chiều cao Tiêu Tinh khoảng 170 cm mà nói, thể trọng như vậy là phi thường tiêu chuẩn. Lại là mặt Tiêu Tinh đỏ lên, phảng phất như không cam lòng, rất nhanh bổ sung một câu : “Tôi ... tôi vốn chỉ có bốn mươi tám cân, gần đây ... gần đây hơi béo ...”

Trần Tiêu bị bộ dáng ngượng ngùng của Tiêu Tinh làm cho dở khóc dở cười : “Được rồi, cô một chút cũng không béo ... Ân, năm mươi hai cân ... năm mươi hai ...”

Hắn nhanh chóng tính toán.

Thể trọng chính mình là bảy mươi cân ... Như vậy ...

Sau đó, Trần Tiêu trong mắt toát lên vẻ kiên quyết, bỗng nhiên ôm lấy bả vai Tiêu Tinh : “Sự tình khẩn cấp. cô đừng để ý!”

Nói xong hắn bế bổng Tiêu Tinh lên! Tiêu Tinh lớn như vậy còn chưa từng bị nam nhân ôm qua, giờ phút này bị Trần Tiêu bế lên, một tay ôm thắt lưng, một tay đặt dưới kiều đồn, nhất thời cả người giống như bị điện giật. Tiêu Tinh theo bản năng kinh hô một tiếng, sau đó giống như phản xạ có điều kiện đưa một tay lên đánh tới Trần Tiêu.

Lại là theo sau tay Trần Tiêu đặt trên eo mình, Tiêu Tinh đột nhiên cảm thấy toàn thân mềm nhũn, khí lực trên tay mười phần mất hết chín rưỡi, một quyền đánh vào trên ngực Trần Tiêu làm gì còn chút lực lượng nào? Quả thực cùng với mắt xa cũng không khác biệt lắm. Trên gương mặt xinh đẹp của nàng đỏ hồng ướt át, trong ánh mắt lại toát ra vẻ sợ hãi khẩn trương, cứng họng hô : “A! Anh ... anh ... anh ...”

“Tôi không có ý xấu.” Trần Tiêu một tay bế ngang Tiêu Tinh lên, sau đó nhanh chóng bóp lên giày da của mình hai cái ...

Cộp cộp! Đi nhanh vài bước, Trần Tiêu rất nhanh bước lên vách tường bên trong hầm!

Từ lực ở mặt dưới giày lập tức sinh ra một lực hút mạnh mẽ, đem Trần Tiêu chặt chẽ “Ghim” lên vách tường! Đi lại như thể hiển nhiên đã nằm ngoài quy luật vật lý học thông thường. Nhưng là dưới sự hấp thu lực của giày nam châm, Trần Tiêu ôm Tiêu Tinh đi trên vách tường, thân thể cơ hồ song song với mặt đất!

Tiêu Tinh bị Trần Tiêu ôm lấy, trong lòng vừa kích động vừa khẩn trương, nhin không được cánh tay vốn ở trong ngực Trần Tiêu bất tri bất giác ôm lấy cổ hắn.

Ôm một đại mỹ nhân trong lòng ngực, thân thể mềm mại dính sát lên người, thậm chí cách mấy lượt quần áo Trần Tiêu đều có thể cảm giác được sự co giãn mềm mại của thân thể trong lòng ... còn có thân thể Tiêu Tinh đang nhẹ nhàng run rẩy...

“Anh...” Tiêu Tinh mặt đỏ rực, giờ phút này thân thể hai người dính sát vào nhau, tim nàng đập loạn, khuôn mặt hai người gần trong gang tấc, như dán lại với nhau, Tiêu Tinh không tự chủ được hô hấp trở nên dồn dập.

Trong lòng nàng giờ phút này trống rỗng, chỉ duy nhất còn lại một ý niệm trong đầu : Hắn, hắn bế ta, hắn bế ta, hắn bế ta!

Trần Tiêu cũng không có chú ý cánh tay ôm qua eo Tiêu Tinh đã rất không cẩn thận đặt trên kiều đồn tràn ngập co giãn của nàng, giờ phút này hắn cũng không để ý đến cảm xúc cơ thể. Nhưng Tiêu Tinh đang nằm trong lòng hắn lại sinh ra một tư vị không tên, bộ vị bí ẩn trên thân thể mình lại bị chàng trai này chạm tới, không khỏi nhẹ nhàng “Ân” một tiếng, trong lòng rất ngượng ngùng, nhưng cũng sinh ra một cảm giác rất vi diệu, không tự chủ được đầu nhẹ nhàng dán sát trên cổ Trần Tiêu.

Đứng trên vách tường, Trần Tiêu nhanh chóng thò một tay đem thanh cài cửa mở ra ...

Phanh!

Không còn thanh cài chống giữ, cửa gỗ rất nhanh bị phá mở! Trần Tiêu ôm Tiêu Tinh đứng trên vách động, đầu hướng xuống dưới, đứng xa xa im lặng

nhìn tới. Sau khi cửa bị mở ra, mấy bóng đen nhanh chóng bay vào!

Quan sát kỹ thấy toàn bộ bóng đen đều cùng quái vật kia hình thể hoàn toàn giống nhau : “Kiêu” ! Chẳng qua hình thể có lớn có nhỏ, trong đó con lớn nhất ước chừng lớn hơn gấp đôi con bên trong hầm lúc này!

Trần Tiêu và Tiêu Tinh nín thở, trong lòng hấn nhanh chóng tính toán.

Tổng cộng có năm con!

Sau khi năm con Kiêu vào trong hầm, bên ngoài tựa như không còn gì.

Mà giờ phút này, năm con Kiêu xông vào hầm điên cuồng cắn xé khắp nơi, rất nhanh phát hiện đồng bọn mình hấp hối tại góc tường liền bay vọt tới ... bởi vậy Trần Tiêu cùng Tiêu Tinh tránh ở đình động nhất thời không bị phát hiện!

Nhắm chuẩn cơ hội, Trần Tiêu hai chân hung hăng đạp mạnh! Thân thể trên không quay một vòng hạ xuống, sau khi đứng vững trên mặt đất nhanh chóng chạy nhanh ra cửa hầm!

Lúc này lũ Kiêu phía sau phát hiện ra hai nhân loại, lập tức tru lên đánh tới, mà Trần Tiêu đã bay lên xuất cước, một lần nữa đá lên cửa gỗ!

Phanh!

Ngay sau lúc cửa lớn được khép lại, bên trong truyền đến một trận âm thanh va chạm bang bang! Từng đầu Kiêu bởi vì bay quá nhanh, va vào trên cửa phát ra âm thanh nặng nề, sau đó là những tiếng tru phẫn nộ bén nhọn.

(DG : Lũ Kiêu ở bên ngoài xông vào được cả cửa hầm mở vào bên trong, mà Trần Tiêu lại từ bên ngoài xuất cước đóng được cửa hầm ... không hiểu bản lề cửa của lão Khiêu kiểu gì (>”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 83: Điện Từ Bạo.

Tiêu Tinh cùng với Trần Tiêu chạy ra khỏi rừng cây, phòng dụng cụ cách đó không xa, tiếng kêu thảm thiết vừa rồi cùng những tiếng rên rỉ khiến trong lòng hấn như bốc hỏa, lo lắng những đồng bạn trong phòng gặp bất trắc gì đó.

Hai người vừa ra khỏi rừng cây, đột nhiên từ hướng phòng dụng cụ một hình cung màu lam chọt sáng lên trong bóng đêm!

Đạo ánh sáng màu lam kia phóng lên cao giống hệt như Bắc cực cực quang từng thấy trên TV, nơi xuất phát đúng là phòng dụng cụ! Sau đó từ trong cột lam quang hình thành một vòng tròn ánh sáng, giống như sóng xung kích hình thành sau khi bom nổ, chỉ là không có âm thanh bạo liệt, cứ như vậy yên tĩnh không tiếng động như sóng nước khuếch tán ra xung quanh ...

Trong nháy mắt thời gian như ngừng lại, quang mang màu lam trong mắt Trần Tiêu mang theo ánh sáng xanh ngọc điểm lệ khó có thể miêu tả!

Sóng gợn, rồi khuếch tán, tiếp tục khuếch tán ...

Rất nhanh, diện tích khuếch tán lúc đầu chỉ cách phòng dụng cụ một chút đã vượt qua bán kính mấy chục thước ... Chung quanh đó, ngay cả biệt thự, cây cối, toàn bộ đều bị bao phủ bên trong vòng tròn ánh sáng ...

Cuối cùng, sau khi toàn bộ biệt thự bị lam quang bao phủ chọt nghe một trận âm thanh vỡ vụn dày đặc !!

Âm thanh lách cách loảng xoảng vang lên không dứt, tất cả cửa sổ, đèn điện, dụng cụ thủy tinh đèn vỡ vụn thành từng mảnh nhỏ, bay loạn khắp nơi!

Giống như trong nháy mắt này trọng lực đã không còn tác dụng, tất cả cửa sổ biệt thự vỡ tan khiến cho mảnh vụn thủy tinh bay đầy trời như một đàn bướm đang điên cuồng loạn vũ!

Trần Tiêu ngây dại, Tiêu Tinh cũng ngây dại ...

Giờ khắc này, chỉ trong chớp mắt, mà tựa như vĩnh hằng!

Trong phạm vi bao phủ của lam quang, thân thể quái thú đầu tiên bắt đầu bị ăn mòn, trên thân hình vốn trắng kiện mà xấu xí, từng mảnh từng mảnh lông chim màu đen sinh ra phản ứng trước tiên --- từng mảnh lông chim trong lam quang giống như bị châm lửa, trong nháy mắt hóa thành chum lửa!!

Hào quang chói mắt, nếu giờ phút này cẩn thận nhìn mà nói, thậm chí có thể thấy bên trong lam quang thân thể quái thú như trở nên trong suốt! Ngay cả xương cốt bên trong cũng có thể thấy được rõ ràng!

Con quái vật nguyên bản đang ghé vào cửa sổ trở thành đối tượng tử vong đầu tiên! Nó ra sức mở miệng ngửa mặt lên trời giống như gào thét, lại là trong cái miệng đang mở lớn một âm thanh cũng không thể phát ra!

Dòng điện mạnh mẽ trong nháy mắt cơ hồ đem dây thanh quản trong yết hầu nó hoàn toàn phá hủy! Lông chim toàn thân bốc cháy từng mảnh, rất nhanh đem nó hóa thành một ngọn lửa!

Dưới dòng điện mãnh liệt, mỗi một chiếc lông chim, mỗi một phần thân thể, mỗi một khớp xương, thậm chí là từng giọt máu đều bị thiêu đốt mãnh liệt!

Ngắn ngủi mấy giây, một con quái thú hoành tráng sau khi bị lam quang quét qua hoàn toàn hóa thành một cái xác khô! Giống như nó toàn thân chỗ nào có thể đốt đều bị thiêu đốt hoàn toàn! Phần còn lại thuần túy giống như một cái tiêu bản trải qua nhiều năm phơi sương phơi gió! Chính là vẫn như cũ duy trì tư thế ngẩng đầu rít gào ...

Lam quang quét ngang một lượt, thời gian duy trì không đến hai mươi giây, lại là mấy quái thú ở gần phòng dụng cụ sau khi bị quét qua toàn bộ hóa thành thây khô rơi trên đất.

Mà những quái thú cách phòng dụng cụ xa một chút chỉ kịp phát ra tiếng kêu thảm thiết cuối cùng ... trong tiếng tru thê lương thảm thiết, thân thể chúng bỗng nhiên bành trướng lên, giống như khí cầu, cuối cùng vỡ tung trong tiếng tru, từng đoàn hoa máu tung tóe bắn ra, thân thể bị tàn phá âm ảm ngã xuống ...

Tiêu Tinh và Trần Tiêu đang đứng ở khoảng cách khá xa, lại thấy một màn cảnh tượng đáng sợ như vậy, hai người cũng trở nên ngây dại ... Ngay lúc đó, lam quang tràn tới. Trần Tiêu trong lòng nhảy dựng, bỗng nhiên dụng lực kéo Tiêu Tinh nằm xuống đất, chính hấn phủ lên người nàng, tứ chi mở ra, giống như bạch tuộc hung hăng đem nàng ôm trong lòng ngực, chặt chẽ bao lấy ...

Lam quang như sóng nước tràn qua thân thể Trần Tiêu, hấn lập tức cảm giác được sau lưng vang lên một trận âm thanh phách phách bạch bạch rất nhỏ.

Máy mẩn là trang bị hấn đang mặc là áo da có chức năng phòng hộ điện từ rất hiệu quả, sau khi lam quang tiếp xúc thân thể Trần Tiêu, chất liệu đặc thù của áo da lập tức có phản ứng --- một tầng phòng hộ trong suốt như có như không lan ra, đem lam quang ngăn ở bên ngoài ... Cũng may mẩn là như thế, nếu không mà nói, kể cả Trần Tiêu không có việc gì nhưng mà Tiêu Tinh ở phía dưới chỉ sợ ...!!! Sau hai mươi giây, tất cả mới dần dần bình ổn xuống, lại là nhìn trước mắt ...

Một loạt đại thụ gần biệt thự, trên ngọn phủ kín mảnh thủy tinh! Trên bãi cỏ tràn đầy mảnh vụn thủy tinh, dưới bóng đêm ánh sáng lấp lánh!

Duy nhất hoàn hảo không tổn hao gì, cũng chỉ có phòng dụng cụ đứng cô độc xa xa!

Chung quanh bên ngoài, đã không còn quái vật nào có thể đứng vững!

Bạch Thái cùng Từ nhị thiếu đều mở to hai mắt nhìn, nhìn Child Child đang đứng bên cửa sổ.

Cô bé nhìn có vẻ nhu thuận đáng yêu này ... nàng, nàng còn là nhân loại sao?!

Child Child đứng quay lưng về phía hai người, bóng dáng nàng vẫn mềm mại như cũ, chính là ở trên tay nàng tựa hồ lưu lại một tia lam quang đang dần âm ảm ...

Rốt cục thân thể Child Child lung lay hai cái, mềm oặt ngã xuống. Từ nhị thiếu nhanh chóng đi lên đỡ lấy nàng, đã thấy Child Child mí mắt nhắm chặt, hoàn toàn hôn mê bất tỉnh.

Mặc kệ trong lòng kinh hoàng, mặc kệ trong lòng vô cùng rung động, nhưng mà giờ phút này ...

“Hình như ... quái vật chết hết rồi?” Bạch Thái mờ mịt hỏi một câu.

“Hình như là vậy.” Từ nhị thiếu cũng có chút hồ đồ : “Chúng ta an toàn rồi sao?”

Trong một phòng cao nhất tại biệt thự cách phòng dụng cụ xa nhất, một bóng người lẳng lặng đứng trong bóng tối bên cửa sổ, bóng đêm bao phủ hoàn toàn bóng dáng kia, chỉ để lại đôi mắt lóe sáng đang lạnh lùng nhìn chằm chằm phòng dụng cụ xa xa ...

Bởi vì biệt thự cách phòng dụng cụ xa nhất nên khi lam quang lan đến đây đã suy yếu đi nhiều, dụng cụ thủy tinh trong phòng vỡ vụn, bất quá các thứ khác coi như nguyên vẹn.

“Hừ ... Không thể ngờ được a, một lam huyết nhân cấp thấp cư nhiên có được lực lượng mạnh như vậy ...” Bóng người kia lạnh lùng cười : “Năng lượng vừa rồi cấp bao nhiêu? Hừ ... đạt tới B cấp a! Đem điện từ trong nháy mắt kích nổ tạo thành kĩ năng công kích cường đại Điện từ bạo, cô bé chết tiệt này thiếu chút nữa phá hỏng kế hoạch của ta!”

Nhìn những quái vật đã hóa thành xác khô ở xa xa, thanh âm của bóng người kia càng thêm âm trầm : “Hình như không còn cảm giác được nguồn gốc lực lượng điện tử ... Năng lượng cô bé này hao hết rồi ...” Rồi tự lẩm bẩm một mình : “Điện tử bạo tuy rằng đáng sợ, nhưng người cũng chỉ có thể sử dụng một lần thôi, lại là ta còn có rất nhiều rất nhiều Kiêu!!!”

Bóng người nọ nhanh chóng nhảy ra ngoài cửa sổ, nhảy lên sân thượng bên trên, trong màn đêm, chỉ thấy bóng người kia mở hai tay, ngửa mặt lên trời, trong miệng nhẹ nhàng phát ra một loại thanh âm kì dị ...

Thanh âm này tần số cũng không lớn, nếu khoảng cách xa một chút mà nói, con người không thể nghe được. Lại là tần số chấn động này lỗ tai người không thể nghe được, nhưng đối với dã thú lại rất hấp dẫn cảm!!

Rất nhanh, sau khi âm ba khuếch tán ra, trên thiên núi ở đảo nhỏ xa xa đột nhiên truyền đến một trận tiếng tru hường ứng!

Trần Tiêu từ trên mặt đất đứng lên, kéo Tiêu Tinh dậy : “Cô sao rồi?”

“.....” Tiêu Tinh dùng ánh mắt phức tạp liếc Trần Tiêu một cái : “Tôi không sao. Nhưng vừa rồi ... đó là gì vậy? Ánh sáng màu lam này?”

“Tôi không biết.” Trần Tiêu trong lòng mơ hồ đoán được vài phần, chính là không dám xác nhận.

“Anh ... vì sao anh không bị lam quang ảnh hưởng?” Tiêu Tinh cẩn thận nhìn Trần Tiêu : “Trần Tiêu, anh rút cuộc ...? Đôi giày của anh, còn có bộ áo da trên người anh cũng không phải mặt hàng bình thường a!”

Lúc hai người trở lại phòng dụng cụ, Từ nhị thiếu và Bạch Thái thấy hai người an toàn trở về cùng thở ra nhẹ nhõm. Trần Tiêu vừa nhìn thấy Child Child hôn mê liền hiểu ra tất cả, trước tiên đi tới ôm lấy nàng, dùng thiết bị dò xét kiểm tra một chút.

Hoàn hảo, sinh mệnh phản ứng mạnh mẽ, chỉ là tựa hồ năng lượng trên người Child Child đã hao hết toàn bộ. Giờ phút này số liệu của Child Child hiển thị trên thiết bị dò xét hoàn toàn chính là tiêu chuẩn của một người bình thường.

“Tôi biết tất cả mọi người có rất nhiều câu hỏi, nhưng mà chờ sau khi mọi việc kết thúc hãy nói!!” Trần Tiêu trầm giọng nói.

“Bây giờ hẳn là an toàn rồi?” Bạch Thái có chút lo lắng : “Những quái vật đó không phải chết hết rồi sao?”

Ngay sau đó, xa xa truyền đến một trận tiếng tru làm cho sắc mặt mọi người trở nên trắng bệch.

“Những quái vật đó ... rút cuộc có bao nhiêu a?” Từ nhị thiếu cảm tức kêu lên một tiếng.

“Vấn đề không phải ở quái vật, mà là ở người!” Trần Tiêu thần sắc nghiêm nghị : “Trên đảo có người đang không chế quái vật, tôi có thể khẳng định điều này!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 84: Cực Độ Nguy Hiểm!

“Có người?”

Bạch Thái và Từ nhị thiếu đồng thời kinh hô.

“Là con người!” Trần Tiêu vẻ mặt nghiêm túc : “Những sự việc vừa xảy ra có người đứng sau lưng thao túng!” Sau đó Trần Tiêu đem những việc mình và Tiêu Tinh vừa trải qua nói ra một lượt, sau khi nghe xong vẻ mặt Từ nhị thiếu và Bạch Thái đều rất khó coi.

“Có lẽ là dị năng giả, vấn đề là chúng ta không biết mục đích của đối phương rốt cục là gì!” Trần Tiêu lắc đầu : “Theo tình hình bây giờ mà xét, đối phương tựa hồ có thể khống chế những quái thú này ... Ân, chúng tên là Kiêu, là một loại sinh hóa thú.”

“Như vậy chúng ta làm sao bây giờ?” Tiêu Tinh nhíu mày.

Trần Tiêu cúi đầu nghĩ nghĩ, lúc ngẩng đầu lên ánh mắt có chút phức tạp : “Đi ra ngoài, mọi người đều ra bên ngoài.”

“Đi ra ngoài?” Mọi người đều có chút ngoài ý muốn.

Rời khỏi phòng dụng cụ? Mặc kệ nói như thế nào, trong phòng này còn có vách tường cùng cửa chắc chắn, cho dù bị quái thú tấn công cũng có thể phòng ngự. Bây giờ lại phải bỏ nơi có chút an toàn này đi ra bên ngoài ...

“Nếu chỉ là một đám dã thú mà nói, vậy ở trong phòng tự nhiên là ý kiến hay. Nhưng nếu đối phương cũng là con người, như vậy vách tường và cửa cũng không thể bảo vệ được chúng ta.” Trần Tiêu cười khổ : “Muốn đem mọi người trong phòng bức ra ngoài có rất nhiều biện pháp, dã thú không có trí tuệ không thể làm được, nhưng đối với con người thì là việc rất dễ dàng. Biện pháp đơn giản nhất là phóng hỏa, trên đảo có nhiều cây như vậy... Không bằng chúng ta tự đi ra ngoài a. Tôi cảm thấy đối phương nếu đã làm lớn như vậy không có khả năng muốn đem chúng ta giết sạch, hẳn phải có nguyên nhân đặc thù nào đó.”

Từ nhị thiếu còn đang do dự, Tiêu Tinh tay đang nắm nhuyễn kiếm nhẹ nhàng run lên, ngữ khí lạnh nhạt : “Vậy thì ra ngoài đi.”

Nàng liếc mắt nhìn Trần Tiêu một cái, ánh mắt thực bình tĩnh, nhưng dưới vẻ bình tĩnh ấy lại mơ hồ có một loại hương vị kỳ dị khác.

Mấy người trẻ tuổi rút cục rời phòng dụng cụ ra bên ngoài, Trần Tiêu để tay trần, mà Từ nhị thiếu trong tay vẫn như cũ cầm theo chiếc xẻng --- lại là chính hắn cũng rất rõ ràng, chiếc xẻng trong tay kỳ thật cũng không có nhiều tác dụng lắm.

Bạch Thái cùng Từ nhị thiếu đỡ Child Child còn đang ngất xỉu, mà Trần Tiêu và Tiêu Tinh sóng vai đi đằng trước.

“Ra đi!”

Trần Tiêu bỗng nhiên hít một hơi, lớn tiếng quát.

Mọi người đang đứng tại một mảnh hỗn độn trước biệt thự, chỗ này nguyên bản là nơi buổi tối mọi người mở tiệc nướng, lại là hiện tại trên cỏ trải đầy mảnh vỡ thủy tinh.

“Ra đi! Đừng trốn nữa!” Trần Tiêu nhìn xung quanh, sau khi Child Child sử dụng Điện từ bạo, tất cả nguồn điện trong biệt thự đều bị phá hủy, trên đảo nửa ngọn đèn đều không có, toàn bộ là một mảnh hắc ám.

“Chúng ta biết có người ngầm thao túng!” Trần Tiêu đứng trước nhất, ngang nhiên quát : “Không cần giả thần giả quỷ nữa! Chúng ta đường đường chính chính đánh một trận!”

Sau một lát trầm lặng, từ bốn phương tám hướng xung quanh đồng thời truyền đến tiếng cười bén nhọn.

“Ha ha ha ha ha ...”

Tiếng cười kia hiển nhiên là âm thanh nữ giới, trong âm thanh mềm mại mang theo một tia bén nhọn cùng khinh thường.

“Mấy bạn nhỏ thật thú vị, cũng can đảm lắm.” Thanh âm kia tràn ngập vẻ đùa cợt : “Các người vì cái gì nghĩ rằng ta sẽ đi ra? Hừ, giả thần giả quỷ? Ta chỉ cần phái mấy con Kiêu ra là có thể đem các người xé thành từng mảnh nhỏ!”

“Ngươi đương nhiên có thể chọn lựa làm như vậy.” Trần Tiêu thanh âm không chút sợ hãi : “Nhưng mà ngươi sẽ không làm thế, đúng không!”

“Ngà? Ngươi có thể khẳng định sao?”

Lời vừa dứt chợt nghe một âm thanh giống như tiếng còi, rất nhanh, từ trong rừng truyền đến một trận âm thanh sần sật, đó là âm thanh quái thú dẫm đạp lên cành cây đi tới!

Vài bóng đen chậm rãi từ trong rừng cây đi ra, mơ hồ tạo thành hình quạt, đem mấy người trẻ tuổi vây ở giữa.

Những quái vật đó toàn bộ đều là Kiêu, đang bám vào cây, hướng tới những người trẻ tuổi ở giữa nhe răng trợn mắt, phát ra tiếng gầm rú đe dọa, cũng có con không nhịn được chảy nước miếng sền sệt, hồng hộc thở.

“Thế nào? Bây giờ các ngươi có hối hận vì không tiếp tục ở trong phòng mà lại đi ra ngoài không?” Tiếng cười lạnh vang trong đêm.

“Hối hận? Vì sao phải hối hận?” Trần Tiêu tuyệt nhiên không có bộ dáng sợ hãi : “Ngươi có giỏi thì sai lũ quái vật xông lên đi, dù sao đều là chết.”

Trầm mặc.

Rút cục, qua hồi lâu một thân ảnh từ trên nóc biệt thự nhẹ nhàng hạ xuống, chậm rãi dừng trước mắt mọi người.

Trần Tiêu nhìn rõ người mới tới, nhẹ thở dài : “Quả nhiên là ngươi, Monica lão sư thân ái.”

Monica?

Những người bên cạnh đều lộ ra biểu tình không tin nổi.

Đích xác, dáng vẻ người kia căn bản không phải là Monica lão sư a!

Nàng đúng là một nữ nhân, từ hình dáng thướt tha là có thể nhìn ra. Hơn nữa thân thể nàng so với mỹ nữ lão sư Monica càng thêm nóng bỏng!

Cặp nhũ phong khoa trương bị bó chặt dưới lớp áo da mỏng manh, chiếc khóa như cổ tình chỉ kéo đến ngực, để lộ ra hai nửa vòng tròn trắng xóa cùng một khe sâu hun hút! Từ bên ngoài nhìn vào có thể mơ hồ thấy được hai điểm nhô lên bên dưới áo da đen, hiển nhiên là bên trong hoàn toàn không mặc thêm gì.

Mà điểm càng chết người chính là hình dạng chiếc áo và cặp mông – hoàn toàn tạo thành hình dạng như chiếc hồ lô, cặp mông tròn xoe vênh lên cộng thêm vòng eo mảnh khảnh tạo thành một đường cong mê người, bên dưới là đôi chân dài được bao trong lớp quần da. Giống như mỗi đường cong trên người nàng đều bị bó chặt dưới bộ đồ da, hoàn toàn lộ ra bên ngoài! Tròn xoe, thẳng tắp ... Gọi cảm!

Lại là thân thể của nàng so với Monica lão sư phải cao hơn nửa cái đầu.

Hơn nữa, khuôn mặt nàng ...

Mặt của nàng trắng nhợt dọa người! Đó là một loại trắng không thuộc về nhân loại! Trắng bạch giống như bơ, lại giống như màu trắng của giấy! Nhìn như không có chút máu nào!

Mà quan trọng nhất là khuôn mặt của nàng, so với vẻ tươi đẹp mỹ nhân của Monica lão sư thì đông cứng hơn vài phần, tuy rằng vẫn diễn lộ động lòng người, nhưng mà loại diễn lộ này lại làm cho người khác nhìn vào không nhận được sinh ra một cỗ hàn khí ... Giống như là đao phong! Lóe sáng, nhưng lại cực kỳ nguy hiểm!

Mũi của nàng thẳng tắp, ánh mắt dài nhỏ!

Còn có, hai bên mặt của nàng có hai mảnh hoa văn, những hoa văn này không giống vẽ lên, mà như là da thịt của chính nàng vậy!

Có thể kết luận là, vừa nhìn thấy nữ nhân này, bạn sẽ nghĩ ngay đến một câu nói:

“Xinh đẹp không giống người!”

Đích xác nữ nhân này cực kỳ xinh đẹp, nhưng vẻ đẹp ấy cũng thật sự không thuộc về con người!!!

“Trần Tiêu ... nàng là Monica?” Từ nhị thiếu là người đầu tiên hoài nghi.

Trần Tiêu nhẹ nhàng cười, nhưng ánh mắt không giây phút nào rời khỏi người nữ nhân kia.

“Đúng vậy, chính là nàng.” Trần Tiêu thờ dãi nhìn vào mắt nữ nhân đối diện: “Monica lão sư, tuy rằng ta không biết ngươi dùng phương pháp gì để nguy trang ... có lẽ bây giờ mới chính là diện mạo chân thật của ngươi a. Đáng tiếc, ngươi quên mất một điểm.”

Nữ nhân này từ từ cười nói: “Điểm gì?”

“Nước hoa.” Trần Tiêu thân nhiên nói: “Ta tuy rằng không có hào hoa giống như tiểu Từ, nhưng mà đối với mùi nước hoa của nữ nhân lại có thể nhớ rất rõ ràng. Hơn nữa rất tình cờ là loại nước hoa ngươi dùng cũng thật đặc thù ... Độc dược! Đúng không?”

Trầm mặc một lát ... nữ nhân này rốt cục nở nụ cười. Lần này thanh âm không còn lạnh lùng nữa mà trở nên mềm mại đáng yêu, rõ ràng là thanh âm của Monica lão sư!

“Quả nhiên là một cậu bé thông minh, để cho lão sư hảo hảo giáo huấn ngươi a.”

Nói xong nữ nhân này hướng tới Trần Tiêu nhẹ nhàng cười. Làm cho người ta sợ hãi chính là răng nanh của nàng, bén nhọn không giống nhân loại!!!

Thanh âm quen thuộc này rốt cục làm cho mọi người bình tĩnh! Nữ nhân xa lạ trước mắt này, tự nhiên lại là mỹ nữ lão sư xinh đẹp nũng nịu Monica kia!

Trần Tiêu hí mắt nhìn Monica: “Monica tiểu thư, về thân phận của ngươi, ta rất ngạc nhiên ... bộ áo da này của ngươi, tựa hồ cùng bộ của ta tương tự a?”

“Cậu bé.” Monica điềm nhiên cười, thời điểm nàng cười lộ lên, trong đôi mắt dài nhỏ ánh lên một tia sắc bén: “Kỳ thật ta cũng không nghĩ tới, ngươi cư nhiên là thành viên của Phục vụ xã.”

“Ngươi nhầm rồi, ta không phải là người của Phục vụ xã.” Trần Tiêu lắc đầu: “Nếu ta đoán không sai, hẳn là trang phục của ta và ngươi giống nhau, đều là ... trang bị thủy hóa, đúng không?”

“Ài ... “ Monica sâu kín thở dài, âm thanh mềm mại đáng yêu giống như tình nhân đang tâm tình: “Cậu bé thông minh đáng yêu ... ài, ta có chút mềm lòng, không đành lòng giết ngươi a.”

“Ngươi muốn giết chúng ta.” Trần Tiêu lắc đầu, giọng nói dần lạnh xuống: “Mục đích của ngươi là gì? Nếu chỉ là giết người mà nói, vậy nguyên nhân là gì?”

Monica buông một câu: “Máu! Cái ta muốn chính là máu của các ngươi!”

Trong ánh mắt của nàng mang theo hưng phấn cùng kích động : “Ngươi, Trần Tiêu! Còn có vị Bạch MM này, còn có cô gái nhỏ Lam huyết nhân, còn có Tiêu Tinh ... Các ngươi không phải nhân loại bình thường! Hoặc nói cách khác, các ngươi đều là dị năng giả, đúng không?”

Trần Tiêu giật mình ... Mình và Bạch Thái, còn có Child Child là dị năng giả cũng không sai ... Nhưng mà ...

Tiêu Tinh ???

Trong lòng hẳn tuy rằng nghi hoặc, nhưng mà cũng không biểu lộ ra mặt, chỉ cố ý cười nhạt : “A... máu? Máu của chúng ta thì có gì đặc biệt?”

“Làm cho ta kinh hý a.” Monica khoe miệng khê động, nở nụ cười đắc ý : “Ta nguyên bản chỉ định trốn tránh trong Cơ Đức học viện. Lại là không nghĩ tới trong trường học có thể gặp được dị năng giả! Ha ha ... ta vốn đã có chút động tâm. Nhưng lại không ngờ được là ngươi lại càng cho ta thêm một sự kinh hý! Bữa tiệc lần này ... ngươi tự nhiên mang theo một cô bé Lam huyết nhân ... Ài, nếu chỉ là một hai dị năng giả, ta cũng cố nhịn. Dù sao ả núp đối với ta cũng rất quan trọng. Nhưng mà ... hiện tại các ngươi có bốn dị năng giả, bốn dòng máu dị năng, ta thật sự không thể cường nổi cảm đồ này!!”

Trần Tiêu lắc đầu : “Ngươi chưa trả lời câu hỏi của ta. Máu của chúng ta đối với ngươi có chỗ nào hữu dụng?” Mắt hắn bỗng nhiên sáng lên : “A, chẳng lẽ ... ngươi là quỷ hút máu?”

“Quỷ hút máu?” Monica sùng sốt một chút, rồi lập tức cười duyên : “Ha ha ha ... cậu bé thật thú vị. Xem ra ngươi cư nhiên tin tưởng cái truyền thuyết cổ xưa nhảm chán này. Bất quá ... theo một khía cạnh nào đó, suy đoán của ngươi cũng coi như chính xác. Bởi vì ta đích xác muốn lấy máu của các ngươi! Rất nhiều rất nhiều máu a!”

“Ngươi hút máu của chúng ta?”

“Đương nhiên là không.” Monica lắc đầu : “Ta như thế nào lại thích uống loại đồ uống đó! Cậu bé thông minh, trên mặt ngươi chính là thiết bị dò xét của Phục vụ xã, đúng không? Nếu như vậy vừa rồi ngươi nhất định đã xem qua tư liệu của Kiều, giờ còn chưa đoán ra?”

Trần Tiêu nhú mày nghĩ nghĩ, trong đầu lập tức xẹt qua một ý nghĩ!

Kiều ...

Sơ cấp sinh hóa thú.

Dị năng : Hút máu tiến hóa ...

Hút máu tiến hóa!!! Là hút máu tiến hóa?!!

“Ý của ngươi là để cho lũ Kiều này hút máu của dị năng giả để có thể tiến hóa?” Trần Tiêu nhú mày.

Monica hừ một tiếng, ánh mắt nhìn chăm chăm lũ Kiều đang rục rịch xung quanh, thanh âm khinh thường : “Chúng nó? Đem máu huyết quý giá của dị năng giả lãng phí trên người lũ sinh hóa thú cấp thấp này? Ta cũng không ngu như vậy!”

Giọng nói của nàng dần trở nên hưng phấn kích động, ngay cả thanh âm cũng có chút run rẩy!

“Kiều Hùng!! Là Kiều Hùng!!” Monica nhìn không được nhẹ nhàng liếm liếm đầu lưỡi : “Ngươi nhất định không biết Kiều Hùng là cái gì a? Nhưng mà ngươi yên tâm, chi lát nữa ... ngươi sẽ biết! Lúc rằng nanh của Kiều Hùng đâm thủng thân thể ngươi, thời điểm nó hút máu ngươi, ngươi sẽ hoàn toàn hiểu rõ loại động vật thần kỳ này!”

Trần Tiêu sắc mặt tuy bình tĩnh nhưng vẫn cẩn thận quan sát Monica.

Hắn vốn định dùng thiết bị dò xét ý đồ dò xét Monica ... Nhưng mà đối với Monica thiết bị dò xét lại không hề có phản ứng!

Rất hiển nhiên ... Trên người Monica nhất định có thứ tương tự như thiết bị dò xét, nhưng lại có công dụng chống dò xét. Xem ra ... Trang bị thủy hóa trong tay đối phương so với của chính mình cao cấp hơn không ít a.

Lúc này Monica khê huyết một tiếng ...

Sau một lát từ sâu trong rừng cây bỗng nhiên truyền ra một tiếng rít gào!!

“Rống!!”

Thanh âm kia từ xa truyền đến. Từng con từng con Kiều vừa rồi còn nhe răng trợn mắt xung quanh, sau khi nghe thấy âm thanh kia nhất thời tất cả đều cúi đầu nằm sấp xuống, mỗi con đều toàn thân run rẩy, như tràn ngập sợ hãi!

Bên trong rừng cây truyền ra âm thanh răng rắc như cành lá bị bẻ gãy! Theo từng cây từng cây đổ xuống xa xa, một bóng dáng màu đen chậm rãi từng bước một từ sâu trong rừng đi tới!

Trần Tiêu quay đầu nhìn sâu vào trong rừng, cùng lúc đó thiết bị dò xét bên tai truyền đến từng thanh âm “tích tích tích”!

Trần Tiêu biết, đây là thanh âm cảnh báo của thiết bị dò xét!

Mỗi một thiết bị dò xét khi làm ra đều có số liệu lưu trữ sẵn. Mà tại thời điểm gặp địch nhân, thiết bị dò xét sẽ tự động phân tích số liệu địch nhân, sau đó so sánh với số liệu chủ nhân, nếu địch nhân có năng lực cấp bậc hơn xa chủ nhân mà nói, hệ thống sẽ phán định mức độ nguy hiểm!

Mà giờ phút này, thiết bị dò xét điên cuồng kêu to, chính là cảnh báo Trần Tiêu ... cái tên đang ở trong rừng cây này, thực lực so với hắn mạnh hơn!! Mạnh hơn rất nhiều!!!

“Kiều Hùng, cao cấp sinh hóa thú!

Năng lực cấp bậc : A cấp! Dị năng : Cao cấp phệ huyết tiến hóa!!

Hệ thống phán định : Địch ý!! Cực độ nguy hiểm!!

Nhắc lại : Cực độ nguy hiểm!!!”

Chương sau lão Khiêu đề dài tận gấp hơn bốn lần chương bình thường, mà mình thì không muốn cắt của tác giả ra ... thế nên có lẽ các bạn phải chờ hơi lâu đó ... hehehe ... xin lỗi nhé !!!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Thân Phệ

Một con Kiều đang nôn nóng bất an quỳ rạp sát bìa rừng, giống như là cảm nhận được hơi thở của sinh vật cao cấp hơn, sinh hóa thú cấp thấp này ra sức dùng móng vuốt cào trên mặt đất, sau đó dưới sự sợ hãi cực độ đem đầu chôn thật sâu vào trong đất ... giống như là đã điều.

Rất cực, sinh vật cường đại trong rừng cây kia cũng lộ diện!

Từ trên hình thể mà xét thì nó giống như là một con Kiều được phóng đại, nhưng lại có chút bất đồng, bởi vì nó chỉ dùng hai chân sau để đi! So với những con Kiều cấp thấp khác, chi sau của nó càng tráng kiện hữu lực!

Hơn nữa toàn thân nó cũng không bao phủ lông chim mềm mại, mà là một thân lông tơ trắng như tuyết. Nó không có hai cánh ... hai cánh nó như đã thoái hóa, không, phải nói là tiến hóa! Vốn những con Kiều bình thường phía cuối hai cánh có một loại móng vuốt giống như chi trước, mà quái vật trước mặt cơ bản đã không nhìn thấy hình dáng hai cánh, chi trước tráng kiện như cánh tay người ... hoặc là nói càng giống như một loại động vật có vú nào đó ...

Hùng?! (Gấu)

Mà ở bên dưới hai cánh tay nó còn một chút gì đó giống như là màng thịt mỏng manh lưu lại sau khi hai cánh tiến hóa, màng thịt có màu nâu ... đó cũng là bộ phận duy nhất có màu sẫm trên toàn thân nó.

Khi nó đứng thẳng ước chừng cao khoảng hai thước, mà theo thân thể nó mà xét thì càng giống một con gấu, cảm giác tráng kiện và tràn ngập lực lượng --- điểm này có thể nhìn ra từ phần cơ thể lộ da dưới lớp lông.

Đầu nó vẫn có hình tam giác, bất quá hình dạng cũng không quá rõ ràng, các góc cạnh thoáng mượt mà hơn một ít --- cái này đại khái cũng tượng trưng cho tiến hóa cao cấp a.

Quan trọng nhất là ... quái vật này trên hai khuỷu tay mọc ra hai cái gai xương bén nhọn! Hai gai xương chiều dài chừng một thước, có màu bạc, hơn nữa còn sắc bén! Giống như trên hai khuỷu tay nó có hai thanh cốt đao tự nhiên!

Kiều hùng ... nguyên lai chính là cái dạng này?!

Sau khi bước ra khỏi rừng cây, đôi mắt đầy hung quang của nó hung tợn nhìn ra bốn phía, lúc nhìn thấy những đồng loại cấp thấp hơn đang run rẩy quỳ rạp trên mặt đất xung quanh, Kiều hùng giống như thị uy liên rít gào! Thời điểm ngửa mặt lên trời, chi trước ra sức đâm lên ngực, tiếng đâm ngực cộng hưởng càng khiến cho âm thanh rít gào phát ra to rõ hơn.

Nó bước tới từng bước một, lũ Kiều hai bên giống như sợ hãi cực độ, một mực run rẩy cúi đầu xuống, ngay cả nhìn cũng không dám nhìn một cái ---

thật giống như những nô bộc hèn mọn nghênh đón vị vua của giống loài mình. Sau đó, từng chút một thối lui về sau, nhường đường cho Kiều hùng.

Nhưng Kiều hùng giống như chưa thỏa mãn, trong hai mắt nó trừ bỏ sự hung tàn cư nhiên còn toát ra một tia tham lam!

Đây là vẻ tham lam hàng thật giá thật! Mới đầu Trần Tiêu còn có chút hoài nghi, nhưng mà rất nhanh hắn xác nhận chính mình không có nhìn lầm. Kia đích thật là tham lam ... Trong cặp mắt kia cư nhiên toát ra tình cảm mà chỉ những sinh vật có trí tuệ cao mới có!

Rốt cục Kiều hùng bước tới trước mặt một con Kiêu, con vật đáng thương đó nằm trên mặt đất, liều mạng kêu thảm. Kiều hùng bỗng nhiên dựng thẳng thân hình khổng lồ, sau đó bàn tay to lớn hung hăng vỗ xuống đầu con Kiêu kia!

Ba một tiếng, đầu con Kiêu đáng thương kia giống như quả dưa hấu vỡ ra! Óc cùng với máu thịt tung tóe, lập tức bỏ mạng! Mà Kiều hùng sau một tiếng gầm rú liền mở to mồm cắn xuống!

Nó điên cuồng cắn nuốt, miếng đầu tiên đã đem nửa đầu con Kiêu kia cắn xuống, phát ra âm thanh xương cốt cùng máu thịt bị nhai nát “rào rào rào rào” làm cho người ta sồn tóc gáy!

Mùi vị của máu tươi tựa như làm cho nó phi thường vui sướng, nó tham lam đem miệng kề lên vết thương của con Kiêu xấu số kia, vờn đầu lưỡi đỏ tươi nhanh nhẹn liếm láp số máu tươi chảy ra!

Những con Kiêu khác đều sợ ngây người, nhưng mà ngay cả như thế chúng cũng không có một chút ý đồ phản kháng, chỉ tận lực cố gắng đem thân thể chính mình cách xa tên to lớn kia ra một chút, lại là vẫn run rẩy như trước, hết sức đem đầu mình vùi càng sâu hơn xuống đất!

Đám người Trần Tiêu đứng xem đều ngây dại, tràng cảnh như thế thiếu chút nữa dọa cho Bạch Thái hôn mê bất tỉnh, cho dù là Tiểu Tinh, dù sao nàng cũng là một cô gái, thấy cảnh tượng đầm máu như thế cũng không tự chủ được mà sắc mặt trở nên trắng bệch.

Trần Tiêu lại nhìn chăm chú con Kiêu hùng này, bởi vì thiết bị dò xét từ sau khi nó bước ra khỏi rừng cây đã sáng lên đèn đỏ!

“Cảnh báo, Cực độ nguy hiểm! Tiến vào khu vực cực độ nguy hiểm!”

Trần Tiêu khẽ nheo mắt, sau đó bỗng nhiên làm ra một hành động không tưởng : Hắn nhẹ nhàng giơ tay lên ấn một cái trên tai nghe, đem thiết bị dò xét tắt đi!

“Làm sao vậy? Nhìn không được sao?” Monica hai tay ôm trước ngực, nhẹ nhàng cười lạnh. Tư thế này của nàng khiến cho đôi bạo nữ vốn đã căng chặt, dưới sức ép đôi tay như muốn phá áo mà ra ...

“Chúng nó vì sao không phản kháng?” Trần Tiêu nhẹ nhàng cười.

“Phản kháng?” Ngờ kìa của Monica có chút cao thâm : “Đây là do Gien vĩ đại quyết định vận mệnh! Những tên đáng thương đó không dám phản kháng.”

Trần Tiêu lại nhìn chăm chăm vào con Kiêu hùng đang dùng bữa kia --- nó giống như cảm thấy hứng thú đối với máu tươi, nhưng lại đối với thi thể con Kiêu kia không ăn nhiều lắm, Trần Tiêu có thể nhìn ra, nó chính là cố ý dùng răng nanh bén nhọn đâm phá thi thể, cố gắng làm cho máu tươi chảy ra từ vết thương nhiều hết mức có thể.

“Cô nói là Gien?” Trần Tiêu nghĩ nghĩ : “Chẳng lẽ những con Kiêu đó cùng với con Kiêu hùng này ... Chúng nó?”

Monica nhẹ nhàng cười : “Thật sự là một cậu bé hết sức tò mò nha. Nhưng rất thông minh, bị cậu đoán đúng rồi. Không sai ... những con Kiêu đó đều là Kiêu hùng dùng Gien của mình cải tạo ra.”

Nói xong, nàng tự nhiên dùng ánh mắt ôn nhu như nhìn thấy tình nhân nhìn về phía Kiêu hùng : “Bảo bối của ta, nó là sinh vật hoàn mĩ nhất mà ta từng gặp! Sinh hóa thú hoàn mĩ nhất ... Không, phải nói là sinh vật tự chủ tiến hóa hoàn mĩ nhất! Ha ha ha ha! Có thể nói, người lúc trước sáng tạo ra sinh vật này chính là thiên tài trong thiên tài!”

Dừng một chút, nàng đặc ý nhìn Trần Tiêu : “Thông minh như cậu chắc có thể đoán được bảo bối này tiến hóa như thế nào chứ?”

“Cái này có gì khó đoán, là máu!” Trần Tiêu hừ một tiếng.

“Không không không, nếu chỉ đơn thuần là hút máu tiến hóa thì không thể thể hiện ra điểm hoàn mĩ của nó ... đặc điểm hoàn mĩ nhất của bảo bối của ta là ... Nó có thể tự chế tạo vật thực cho mình!”

Chế tạo ... Thực vật? Chế tạo?!

“Thức ăn của Kiêu hùng là máu có chứa Gien biến dị ... cũng chính là máu của dị năng giả! Đương nhiên, đối với những sinh vật dị năng khác, ví dụ như máu của sinh hóa thú cũng là món ăn ngon đối với Kiêu hùng. Nhưng mà trên thế giới này sinh vật dị năng dù sao cũng là số ít. Cho dù là sinh hóa thú có Gien đột biến cũng rất khó tìm kiếm. Nhưng vấn đề này cũng không làm khó được bảo bối của ta ... Ha ha ha!” Monica nhìn Kiêu hùng đang ăn, ánh mắt càng trở nên hưng phấn, thậm chí không nhận được còn nhẹ nhàng liếm môi chính mình, ánh mắt nóng bỏng như lửa giống như đang yêu điên cuồng say đắm!

Đáng sợ chính là, loại ánh mắt yêu say đắm điên cuồng này cũng không hướng về phía người nào khác, mà là hướng tới con quái vật đáng sợ kia!

Trần Tiêu nhanh chóng suy nghĩ.

Chế tạo vật thực ... nói cách khác, chính là chế tạo dị năng giả cùng với sinh vật dị năng?

“Giен tạo thành nó, hơn một nửa là của con doi, một phần ba thuộc họ hàng nhà chó, còn có một phần nhỏ là gấu.” Monica ôn nhu nói : “Nói cách khác, con doi được xem như họ hàng gần. Tại thời điểm cần thiết, nó có thể bắt doi, sau đó ... thông qua máu hoặc dịch, đem con doi đó biến hóa thành Kiêu!”

“Biến? Biến như thế nào?”

“Rất đơn giản, cắn xé ... hút máu! Đương nhiên, còn một loại biện pháp kì diệu khác, chính là ... giao phối!” Thời điểm Monica nói đến từ “giao phối”, trên gương mặt tái nhợt thoáng qua một tia đùa cợt, mà ngay cả hơi thở cũng trở nên dồn dập thêm vài phần.

--- Nữ nhân này thật biến thái! Trong lòng Trần Tiêu định nghĩ một cách chuẩn xác.

(DG : Híc híc, thật là phí của trời ... ngon lành thế mà lại để cho thú nó xoi, mình thích làm cầm thú (>_

Bạn đang đọc truyện *Thiên Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 86: Thiên Sinh Dị Năng?

May mắn là trong biệt thự trên đảo có một ít dụng cụ y tế, ít nhất khẳng định là có dự trữ chút thuốc men và túi cấp cứu. Từ nhị thiếu gia tuy rằng không biết cấp cứu, nhưng sau khi Tiêu Tinh được cứu tỉnh, người đã luyện võ trong một thời gian dài đối với trị liệu ngoại thương hẳn là có chút tâm đắc ...

Ân, cái được gọi là tâm đắc chính là : Trần Tiêu trực tiếp bị băng cầm máu bao thành một chiếc bánh chưng ...

Ngoài ra còn một điều kinh hỷ (kinh ngạc và vui mừng) là : Ở trong một phòng bên trong căn biệt thự ngoài cùng. Từ nhị thiếu gia phát hiện trong bồn tắm lớn trong toilet có ba người ...

Chính xác mà nói là ba người rười!

Lục Tiểu Tiểu, Tiểu Kim, còn có hai bảo an trên đảo bị mất tích. May mắn chính là Lục Tiểu Tiểu cùng với Tiểu Kim và bảo an họ Vương còn sống, chỉ bị ngất xỉu.

Mà người còn lại không được may mắn như vậy ... hẳn đã chết, thi thể chỉ còn lại một nửa, đại khái là bị Monica đem đi nuôi Kiêu !!

Có thể tưởng tượng được, nếu đám người Trần Tiêu không đánh bại được Monica mà nói, đám Lục Tiểu Tiểu và Tiểu Kim sớm hay muộn cũng trở thành thức ăn trong bụng lũ Kiêu kia.

Đương nhiên, đám Kiêu đó rồi cũng biến thành thức ăn của Kiêu hùng.

Trần Tiêu lần này bị thương cực kỳ nghiêm trọng, may mắn là Từ nhị thiếu gia thông minh, ngày hôm sau ngay khi có người lên đảo đã lập tức liên hệ với bên ngoài. Mà nơi Từ nhị thiếu gia liên lạc đầu tiên cũng không phải là cảnh sát, mà là ... Lạn vĩ phổ!

Chưa đến một tiếng sau, lão Điền đã tới!

Làm cho Trần Tiêu giật mình chính là ... nơi này cách thành phố K khoảng một trăm km!

Mà lão Điền tự nhiên là không phải lái xe tới! Lão hình như là ... đi bộ tới?

Lão Điền sau khi liếc nhìn Trần Tiêu một cái, biểu tình đang khản trương lập tức được thả lỏng : “Ân, không có việc gì, chỉ cần còn một hơi thở là được ... còn có tứ chi không được tổn thương quá nghiêm trọng, bằng không mà nói ...”

Nói tới đây, lão Điền bỗng nhiên kêu lên một tiếng, biểu tình vốn đang thoải mái lại trở thành cực kỳ đau đớn !

“Gặp quý! Bị thương nặng như vậy, lại muốn dùng hết bao nhiêu dung dịch chữa trị tế bào a!! Thứ này còn quý hơn vàng! Tiền mua quan tài của mấy lão

gia hòa chúng ta đều đổ hết vào đây! Thằng nhóc này, công việc còn chưa làm được bao nhiêu! Chỉ là dùng dung dịch chữa trị tế bào cũng chẳng mấy mà làm mấy lão gia hòa chúng ta phá sản!”

Sau đó, Từ nhị thiếu gia trợn mắt há mồm nhìn lão Điền vác Trần Tiêu trên lưng, nhanh chóng rời đi ...

Ách ... lão không phải định cứ như vậy chạy về thành phố K chứ! Hơn một trăm km a! Còn vác thêm một người ?!

Càng dọa người hơn là, lão Điền một mạch chạy mất, mấy phút đồng hồ sau, tự nhiên lại chạy trở lại!

“Cậu nhóc Từ gia, đem sự tình trên đảo xử lý một chút, nếu không hiểu có thể báo cha cậu qua xử lý, hần biết nên làm thế nào ... còn có, con Kiều hùng kia chưa chết phải không? Bí mật chuyển đến chỗ chúng ta! Nhớ kỹ đó!”

Sau đó khẽ phát tay rồi mang theo một người một đường chạy như bay. Từ nhị thiếu gia nhìn theo một lát, tốc độ chạy của lão Điền so với con xe thể thao Italia mới đặt hàng của mình cũng không chậm hơn chút nào a ...

Trần Tiêu cũng không nhớ rõ đây là lần thứ mấy mình ngâm trong bồn tắm chứa đầy chất lỏng sền sệt màu xanh biếc này.

Chẳng qua lần này thân thể hần tổn hại nghiêm trọng, cho dù dựa vào dung dịch chữa trị tế bào cũng phải mất khoảng năm ngày mới tỉnh lại.

Thứ đầu tiên đập vào mắt hần sau khi tỉnh lại là lão Điền.

Lão Điền ngồi bên cạnh chiếc bồn tắm lớn, trong tay cầm điều thuốc đang cháy dở, về mặt cổ quái nhìn Trần Tiêu đang nằm trong bồn tắm.

Trần Tiêu sau khi tỉnh lại, hai người im lặng nhìn nhau hồi lâu, câu đầu tiên hần nói lại là : “Lão Điền, cháu nhớ người nói cai thuốc đã nhiều lần rồi a.”

Lão Điền lăm bằm cười lạnh hai tiếng, vô lương tâm tiện tay đem tàn thuốc nhúng vào bồn tắm.

“Nhóc con, tin tức tốt đầu tiên là cậu còn sống.” Lão Điền bắt đầu dĩ thờ dài.

“Lão thờ dài, như vậy xem ra còn tin tức xấu?” Trần Tiêu ngâm mình trong chất lỏng sền sệt màu xanh biếc, tự điều chỉnh cho mình một tư thế thoải mái, tự nhiên giống như đang tắm mình trong bọt xà phòng, ngửa đầu nhìn lão Điền.

“Có ba tin tức.” Lão Điền vươn ra ba ngón tay : “Có xấu có tốt, cậu muốn nghe cái nào trước?”

“Bắt đầu từ tin xấu trước đi.” Trần Tiêu về mặt bình thản, một chút lo lắng cũng không có : “Cháu luôn luôn thích chuẩn bị tâm lý thật tốt, trước thừa nhận tin xấu, sau đó nghe tiếp, như vậy có thể giữ được tâm tình tốt.”

“Tin xấu?” Con mắt lão Điền xoay vòng, trung ra nụ cười vô hại : “Tin tức xấu đầu tiên là, thân thể cậu đã biến hóa lần nữa. Căn cứ quan sát của ta ... đại khái là thân thể cậu tự động phát sinh biến dị, hơn nữa còn sinh ra kháng thể. Cho nên, dung dịch chữa trị tế bào hình như đối với thân thể cậu ngày càng giảm hiệu quả! Ví dụ như lần này, trình độ thương tổn chưa chắc đã nặng hơn những lần trước, nhưng lại hao phí lượng dung dịch chữa trị tế bào gần như gấp đôi! Hơn nữa, thời gian tỉnh lại cũng dài hơn khoảng một ngày! Nói cách khác, thân thể cậu đã bắt đầu bài xích dung dịch chữa trị! Về sau nếu cậu lại bị thương như thế này mà nói ... sẽ không dễ dàng khôi phục như vậy nữa!”

Trần Tiêu vẫn như cũ nằm trong bồn tắm, tuy rằng thân thể trần trụi nhưng bộ dáng xấu hổ nửa điểm cũng không có, trái lại còn sờ sờ mũi, cười khổ nói : “Cái này quả thực là một tin xấu ... hình như từ khi biết mọi người đến giờ, cháu liên tục bị thương thì phải. Ân, người nói là tin xấu đầu tiên, như vậy là tin xấu không chỉ có một?”

“Tin tức xấu thứ hai là ... bởi vì cậu bị thương nhiều lần, tiêu tốn một lượng lớn dung dịch chữa trị tế bào , cho nên ... chỉ là trị liệu cho cậu, tiêu phí cũng đã là con số thiên văn (siêu lớn) !! Cậu cũng phải hiểu, chúng ta là mở cửa buôn bán, tuy nói rằng cậu cũng là một thành viên trong bọn ta, cậu bị thương có thể hưởng thụ đãi ngộ chữa bệnh bằng quỹ chung. Nhưng mà thực tế cho dù là công ty rộng rãi nhất, quỹ chữa bệnh cho công nhân cũng không phải là vô hạn a? Huống hồ lần này cậu bị thương cũng không phải trong lúc chấp hành nhiệm vụ a.”

Lão Điền cười bộ dáng rất “hiền lành” : “Cho nên chúng ta tính toán một chút, lần này dung dịch chữa trị tế bào dùng cho cậu chúng ta chỉ có thể khấu trừ vào tiền lương của cậu. Ta đã tính qua, dựa theo số nghiệp vụ chúng ta có thể tiếp nhận trong tháng, sau đó tính ra số cậu được hưởng khi làm người đại diện ...”

Lão lại thờ dài : “Kết quả cuối cùng là, nếu trừ vào số tiền cậu kiếm được khi làm người đại diện mà nói, cậu ít nhất phải làm không công cho chúng ta 42 năm mới có thể trả hết nợ.”

Trần Tiêu ngây ngẩn cả người : “42 năm ... thế chẳng phải là chờ đến lúc cháu trả hết nợ thì đã 60 tuổi?”

Lão Điền phụng phịu : “Chính là như vậy.”

Trần Tiêu bùm một tiếng, thân mình chìm vào trong nước. Một lát sau mới chui đầu ra : “Như vậy tin tức thứ ba của người, hần là tin tức tốt chứ?”

“Không sai, là tin tốt.” Lão Điền tùm tùm cười, nhìn Trần Tiêu nói như đúng rồi : “ Tin tức tốt là : 42 năm sau này, thời gian dài như vậy, cậu có thể cùng với ba cao nhân ẩn dật chúng ta ở cùng một chỗ ... chuyện tình tốt như vậy, đối với cậu mà nói có tính là chuyện tốt không?”

Trần Tiêu mắt to mắt nhỏ nhìn trừng trừng lão Điền : “Cháu không nghĩ đến ... người tự nhiên cũng có thể nói đùa như vậy.”

Lão Điền lắc đầu, mỉm cười nói : “Được rồi, không nói đùa nữa, tin tức thứ ba chân chính là ...” Lão nói tới đây, sắc mặt nghiêm lại : “Ta cũng không biết đối với cậu tin tức này là tốt hay xấu nữa. Bởi vì ... phục vụ xã cử người tới, bọn họ yêu cầu ta mang cậu đi kiểm tra toàn diện một lần! Sau đó ...”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó, căn cứ vào ý tứ của tổ chức, biểu hiện gần đây của cậu là quá sức rõ rệt. Cho nên căn cứ vào kết quả kiểm tra của cậu, bọn họ hy vọng cậu có thể gia nhập phục vụ xã!”

Trần Tiêu trầm mặc một lát : “Nếu cháu cự tuyệt thì sao? Sẽ xảy ra chuyện gì?”

Lần này lão Điền không nói gì, chỉ yên lặng nhìn Trần Tiêu.

Yên lặng!

Nhưng mà Trần Tiêu từ ánh mắt lão thấy được một tia bất thường ...

Rào.

Trần Tiêu từ bồn tắm đứng lên, đi đến vòi sen rửa sạch thân thể, sau đó lấy áo choàng trên tường chậm rãi mặc vào.

Toàn bộ quá trình, lão Điền không nói chuyện, Trần Tiêu cũng không hé răng.

Thẳng đến lúc nhìn Trần Tiêu lau khô tóc, cầm lược chải sơ qua đầu, lão Điền mới rầu rĩ nói một câu : “Trần Tiêu, ta đề nghị cháu ... tốt nhất chấp thuận!”

Thấy được trong mắt Trần Tiêu lóe sáng, lão Điền mới thờ dãi : “Haizz, ta chỉ nói về việc làm xét nghiệm kiểm tra! Về phần việc cậu gia nhập phục vụ xã, ta tin tưởng vào tính nhất quán của xã quy, hẳn là sẽ không ép buộc cậu. Nhưng về lần xét nghiệm này, ta cho rằng đối với hoàn cảnh hiện nay của cậu là rất bức thiết!”

“Nga?” (DG: Cái này giống như một từ thốt ra lúc ngạc nhiên, mình hem bít nên dịch thế nào nên cứ để nguyên nó như vậy.)

“Đúng vậy.” Lão Điền nghiêm túc nói : “Trong lúc cậu hôn mê, ta đã kiểm tra ... Trên người cậu xuất hiện một ít biến hóa thần kỳ, những dụng cụ ở chỗ chúng ta chỉ sợ không có cách nào hoàn toàn kiểm tra được, nếu muốn biết rõ ràng cũng chỉ có thể đi đến tổng bộ Phục vụ xã!”

“Vi sao? Hiện giờ chẳng lẽ cháu có vấn đề gì sao? Chẳng qua chỉ là hấp thu thêm hai dị năng thôi mà ...”

Trần Tiêu còn muốn nói điều gì nữa, nhưng lão Điền bỗng nhiên đứng lên, sau đó trước mặt Trần Tiêu cời áo trên người!!!

Trên bộ ngực cường tráng, dưới xương sườn bên phải nhìn thấy rõ ràng một vết thương ghê người!!

Vết thương kia giống như là thuần túy lấy tay cào ra!! Tuy rằng miệng vết thương đã khép lại, nhưng mà vẫn để lại một mảnh máu thịt màu đỏ!!

Hon nữa, vết thương kia hình như mới bị gần đây!!

“Người bị thương? Từ khi nào? Sao lại thế này?” Trần Tiêu có chút ngạc nhiên! Lấy thực lực của lão Điền, còn có người có thể gây tổn thương cho lão được sao?!

Lão Điền im lặng mặc áo vào, lúc sau mới ngẩng lên nhìn vào mắt Trần Tiêu.

Về mặt lão có chút cổ quái, sau đó nhẹ nhàng cười khở, rồi nói một câu : “Cậu không nhớ chút nào sao. Vết thương này là do cậu gây ra! Hôm trước, trong khi ta kiểm tra thân thể cho cậu, cậu đang hôn mê bỗng nhiên phát cuồng, ra tay với ta! Nếu không phải ta phản ứng nhanh, cậu thiếu chút nữa đã đem cả nội tạng của ta móc ra! Nhóc con, cậu không biết? Lúc ấy phản ứng của thân thể cậu, lực lượng lại là ... cấp A!”

Cấp A?! Lực lượng cấp A ... ta tự nhiên ra tay với lão Điền?

Trần Tiêu ngây dại!!

Phản ứng đầu tiên của hắn chính là : “Làm sao có thể?!”

“A ha! Nhóc con! Đà thương ta rồi muốn không thừa nhận sao?” Lão Điền ha ha cười, vỗ vỗ bả vai Trần Tiêu : “Yên tâm, thực lực của nhóc con cậu còn kém lắm, nếu không phải tâm trí của ta lúc ấy đều đặt trên vấn đề kiểm tra thương thế của cậu ... hừ, có mấy người như cậu nữa cũng đừng hòng làm ta bị thương!”

Nhưng sau đó, ngữ khí của lão nghiêm túc hẳn lên : “Lúc ấy phản ứng của cậu rất kỳ quái, giống như là hoàn toàn vô thức, không, phải nói là cậu cái gì cũng không nhớ! Giống như biến thành một người khác! Nếu không phải ta đánh xỉu cậu, chỉ sợ lúc ấy cậu muốn chạy mất.”

Nói xong lão Điền chỉ vào gáy Trần Tiêu.

Trần Tiêu vô thức đưa tay sờ, quả nhiên trên gáy mơ hồ có một vết thương đã khép miệng --- nhưng mà hần nhớ rõ, lúc chính mình ở trên đảo cũng không có tổn thương phần gáy!

“Kỳ thật cho tới giờ cậu không thấy kỳ quái sao?” Lão Điền từ trong ngực rút ra một điều thuốc, sau khi châm hút sâu một hơi.

“Cái gì kỳ quái?”

“Cậu!” Lão Điền chỉ vào mũi Trần Tiêu : “Cậu vốn chỉ là một người bình thường, sau lại bởi vì thuốc Tinh lọc mà đạt được dị năng! Nhưng mà dị năng của cậu là thông qua thôn phệ năng lực Hắc Thất mới có được! Nhưng điều kỳ quái chính là ... năng lực của Hắc Thất là khống chế luồng khí lưu, mà không phải là lực lượng! Hắc Thất không phải là dị năng giả lực lượng hệ! Theo lý thuyết, nếu cậu thôn phệ năng lực của nàng, như vậy dị năng đầu tiên của cậu phải là khống chế luồng khí lưu! Sao lại biến thành lực lượng?”

Vấn đề này Trần Tiêu không thể trả lời! Hần cũng không nói ra lời!

“Lúc mới đầu, ta cũng thắc mắc ... có lẽ bởi vì thuốc Tinh lọc làm gien của cậu biến hóa, loại biến hóa này không thể tính toán được, cho nên rõ ràng là dị năng khống chế luồng khí lưu, chuyển tới trên người cậu liền biến thành lực lượng. Nhưng mà sau này cậu lại hấp thu năng lực của Thu Vãn và Alice ... lại là dị năng bọn họ truyền qua cho cậu không có phát sinh biến hóa. Cho nên ta mới lo lắng. Mà hiện tại ...”

Lão Điền sờ sờ miệng vết thương trên người mình : “Ta có lý do hoài nghi, trên người của cậu còn tồn tại cái gì đó mà chúng ta còn chưa biết!”

“Cái gì?”

Lão Điền thở dài : “Nói một cách đơn giản ... Ta hoài nghi cậu ... rất có thể là nguyên bản cậu chính là một dị năng giả! Từ trước vẫn vậy, chẳng qua trong người cậu có thứ gì đó đem loại đặc tính này cưỡng chế áp bách xuống! Khiến cho mười mấy năm qua biểu hiện của cậu cùng người bình thường không quá khác biệt. Nhưng mà lần đó sau khi hít vào thuốc Tinh lọc, thuốc Tinh lọc cùng với máu của cậu phát sinh phản ứng hóa học nào đó mà chúng ta không biết, sau đó trói buộc đối với năng lực của cậu tan rã! Do đó dị năng vốn có của cậu mới thể hiện ra ...”

Lão Điền nói tới đây, nhìn chằm chằm vào mắt Trần Tiêu : “Rất có thể sự thật là : Trần Tiêu, cậu nguyên bản là một dị năng giả! Vốn chính là chúng ta là đồng loại! Cũng không phải bởi vì Tinh lọc hấp thu năng lực Hắc Thất mới biến thành như vậy! Từ lúc cậu sinh ra, cậu chính là một dị năng giả !! Tuy đây chỉ là suy đoán của riêng ta, nhưng mà ta cảm thấy khả năng là rất lớn!”

Trần Tiêu ngây dại!

Nguyên bản chính là dị năng giả ?

Hần rất muốn cười, rất muốn phản bác lại : Điều này sao có thể?!

Nhưng mà Trần Tiêu nhìn ánh mắt nghiêm túc của lão Điền, lại cười không nổi.

“Thật xin lỗi ... Trần Tiêu, ta đối với cậu điều tra một chút, đã không nói cho cậu biết ... ta cũng không phải muốn điều tra sự tình riêng tư của cậu, chỉ là làm một ít điều tra đơn giản.” Lão Điền nhìn vào ánh mắt Trần Tiêu : “Hoài nghi của ta là có căn cứ, nói rõ một chút : Trần Tiêu, ta tra xét ghi chép của cậu ở bệnh viện, trong hồ sơ của cậu, tựa như ...”

“Cái gì...” Trần Tiêu sắc mặt hơi đổi.

“Từ khi cậu sinh ra đến giờ, cậu rất ít khi sinh bệnh ... không, hoặc là nói, ta cơ hồ không tìm thấy hồ sơ bệnh án của cậu! Hồ sơ chữa bệnh của cậu quả thực là --- hoàn mỹ! Cậu năm nay mười tám tuổi! Chưa từng đi nha sĩ, chưa từng mắc bệnh nặng. Thậm chí ta tra qua tất cả hồ sơ chữa bệnh của cậu, mười tám năm qua, cậu chỉ bị quạ ba lần cảm mạo! Mười tám năm! Ba lượt cảm mạo!!”

Mười tám năm, ba lượt cảm mạo ...

Nguyên Trần Tiêu đối với mình trên phương diện này chưa hề có cảm giác khác thường nào, hần chỉ là đơn thuần thấy mình thể chất so với người khác tốt hơn một chút. Nhưng mà hiện giờ cẩn thận nghĩ lại, tựa hồ chính mình từ nhỏ thật sự rất ít đi bệnh viện!

Đương nhiên, gặp phải một ít ngoại thương, ví dụ như ngã bị thương hay luyện võ, đánh nhau bị thương, cũng sẽ đến bệnh viện.

Nhưng là sinh bệnh ... tựa như thật sự rất ít!!

“Đây là một đặc thù rõ ràng, thân là dị năng giả, gien cùng với người thường không giống nhau, cho nên rất nhiều bệnh và vi khuẩn đối với dị năng giả không có hiệu quả. Đây là một đặc trưng rõ rệt của dị năng giả ...”

Những câu nói tiếp theo của lão Điền, Trần Tiêu đã không còn nghe rõ ràng.

Trong đầu hần giờ chỉ còn một ý niệm :

Ta? Thiên sinh dị năng giả?!(Dị năng giả trời sinh)

Là ta sao?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.